

Allan Kardec

Spiritualistinen Filosofia

TAIVAS JA HELVETTI

ELI
JUMALAN OIKEUDENMUKAISUUS SPIRITISMIN MUKAAN

SISÄLTÄEN
VERTAILEVAN TUTKIMUKSEN OPEISTA, JOTKA
KÄSITTELEVÄT IHMISEN SIIRTYMISTÄ RUUMILLISESTA
ELÄMÄSTÄ HENGEN ELÄMÄÄN, TULEVAISUUDEN
RANGAISTUKSIA SEKÄ PALKITSEMISIA, ENKELEITÄ
JA PAHOLAISIA, LOPUTTOMIA KÄRSIMYKSIÄ JNE.
ANTAEN LISÄKSI LUKUISIA ESIMERKKEJÄ SIELUN
TODELLISESTA TILASTA KUOLEMAN AIKANA
JA SEN JÄLKEEN

COPYRIGHT © 2019

International Spiritist Council

SGAN Q. 909 – Conjunto F

70790-090 – Brasília (DF) – Brazil

& Allan Kardecin opin ystävät ry

*Kaikki oikeudet tämän kirjan jäljentämiseen, kopioimiseen, julkiseen esittämiseen ja ta-
loudelliseen hyödyntämiseen on ainoastaan kansainvälisellä spiritistisellä keskusjärjes-
töllä (International Spiritist Council) ja Allan Kardecin opin ystävät ry:llä. Tämän kir-
jan osittainenkin jäljentäminen tai hyväksikäyttö missään muodossa tai tarkoituksessa,
elektronisesti, mekaanisesti, kuten valokuvaamalla, nauhoittamalla tai millään muulla
tiedon taltiointi- ja muokkausmenetelmällä on kielletty ilman kustantajan kirjallista lu-
paa.*

Alkuperäisteos:

Le Ciel et L' Enfer, Allan Kardec

Pariisi, 1865

ISBN 978-952-7134-11-5

Käännös: Pekka Kaarakainen

Avustajat: Charles Kempf, Mikko Kyöstilä ja Eero Mattila

Kansi: Luciano Carneiro Holanda

Taitto: Arto Kantola

Toinen suomenkielinen painos.

Suomenkielisen teoksen kustantajat:

INTERNATIONAL SPIRITIST COUNCIL

SGAN Q. 909 – Conjunto F

70790-090 – Brasília (DF) – Brazil

www.edicei.com

edicei@edicei.com

& Allan Kardecin opin ystävät ry

www.allankardec.fi

info@allankardec.fi

Sisällysluettelo

Kääntäjän esipuhe	9
Biografia - Allan Kardec	11
OSA I – Opillinen näkökanta	21
LUKU I – Tulevaisuus ja olemattomuus	23
LUKU II – Kuolemanpelko	33
Kuolemanpelon syyt	33
Miksi spiritismin omaksuneet eivät pelkää kuolemaa?	40
LUKU III – Taivas	43
LUKU IV – Helveti	59
Aavistus tulevista rangaistuksista	59
Kristinuskon pakanauskontoja jäljittelevä helveti	60
Limbus	64
Kuvaus pakanauskonnon helvetistä	65
Kuvaus kristittyjen helvetistä	74
LUKU V – Kiirastuli	85
LUKU VI – Ikuisten rangaistusten oppi	93
Ikuisten rangaistusten opin alkuperä	93
Argumentoinnit ikuisten rangaistusten puolesta	100
Ikuisten rangaistusten fyysinen mahdottomuus	106
Aikanaan ikuisista rangaistuksista tehty oppi	109
Hesekielin ikuisten rangaistusten ja perisyntien opin vastaisuus	112
LUKU VII Ikuiset rangaistukset spiritismin mukaan	115
Liha on heikko	115
Spiritistisen opin tulevia rangaistuksia koskevat lähteet	118
Rikoksiin liittyvät lainalaisuudet tulevassa elämässä	119
LUKU VIII – Enkelit	133
Enkelit kirkon oppien näkökulmasta	133
Refutaatio eli väitteen vääräksi osoittaminen	138
Enkelit spiritismin näkökulmasta	145
LUKU IX – Paholaiset	149
Alkuperä uskoon paholaisten olemassaolosta	149

Paholaiset kirkon oppien näkökulmasta	154
Paholaiset spiritismin näkökulmasta	168
LUKU X – Paholaisten osallisuus nykyaikana	
tapahtuvissa Henkien ilmaisuissa	173
LUKU XI – Edesmenneiden evokaatioiden kiellosta	197
OSA II – Esimerkit	
LUKU I – Tuonpuoleiseen siirtyminen	213
LUKU II – Onnelliset Henget	223
Herra Sanson	223
Oikeamielisen ihmisen kuolema	234
Herra Jobard	235
Samuel Philippe	242
Van Durst	247
Sixdeniers	249
Tohtori Demeure	253
Wollisissa syntynyt Foulonin leski	259
Eräs venäläinen lääkäri	269
Bernardin	273
Kreivitär Paula	274
Jean Reynaud	279
Antoine Costeau	283
Emma-neiti	287
Tohtori Vignal	289
Victor Lebufle	292
Rouva Anais Gourdon	295
Maurice Gontran	296
LUKU III – Keskivertoiset Henget	301
Joseph Brê	301
Rouva Helene Michel	303
Saint-Paulin markiisi	305
Lääkäri M. Cardon	307
Eric Stanislas	313
Rouva Anna Belleville	315

LUKU IV – Kärsivät Henget	323
Rangaistus	323
Novel	325
Auguste Michel	327
Erään hurvittelijan pahoittelut	330
Lisbeth	332
Prinssi Ouran	336
Pascal Lavic	339
Ferdinand Bertin	341
François Riquer	346
Claire	347
LUKU V – Itsemurhan tehneet	361
Samarialaisen kylpylävieraan itsemurha	361
Sotajoukkoihin määrätyn pojan isä	365
François-Simon Louvet (Havresta)	369
Äiti ja hänen poikansa	370
Kaksoitsemurha rakkauden ja velvollisuuden tähden ..	374
Louis ja Victorine	379
Ateisti	383
Felicien	391
Antoine Bell	395
LUKU VI – Katuvat rikolliset	401
Verger	401
Lemaire	406
Benoist	409
Castelnaudaryn Henki	414
Jacques Latour	422
Tutkielma Jacques Latourin Hengen kommunikoinnista	434
Lapommeray	441
Angéle, mitättömyys maan päällä	447
Eräs ikävystynyt Henki	451
Ouden kuningatar	454
Xumene	457

LUKU VIII – Maanpäälliset hyvitykset	461
Marcel, lapsi numero 4.	461
Szymel Slizgol	465
Julienne-Marie, kerjäläinen	471
Max, kerjäläinen	476
Erään palvelijan tarina	479
Antonio B.	482
Herra Letil	487
Kunnianhimoinen tiedemies	490
Charles de Saint-G... vajaamielinen	492
Adelaide-Marguerite Gosse	498
Clara Rivier	500
Françoise Vernhes	504
Anna Bitter	507
Joseph Maitre, sokea	511
Termistö ja viitteet	515

Kääntäjän esipuhe

Me luomme itse tänään ajattelullamme ja teoillamme huomisen päivän onnellisuuden tai onnettomuuden. Ihminen itse valitsee, mitä asettelee omalle tulevaisuudelleen ja mitä tulee huomenna kohtaamaan. Nämä seuraukset tapahtuvat täysin luonnollisen syyn ja seurauksen lainalaisuuden mukaan. Allan Kardecin spiritismi näyttää sen – ei ainoastaan järjenmukaisena teoriana, vaan myös laaja-alaisen tarkkailun kautta saatuina esimerkkeinä. Niiden tunteminen auttaa ihmistä valitsemaan nykyiseen ja tulevaan elämään hyviä asioita – ei pelkästään sydämeen, vaan myös järkeen perustuen.

Perinteisesti (ja hyvin voimakkaasti tämän teoksen kirjoituksen ajankohtana) Jumala on esitelty ihmisille heltymättömänä tuomarina, joka rankaisee tai palkitsee sielua kuoleman jälkeen. Spiritistisen opin kirjallisuus näyttää Jumalan meidän jokaista sieluamme rakastavana ja ohjaavana luojana (Isä meidän -rukouksen mukaisesti). Elämässämme kohtaamat joskus hyvin raskaat valinnanvapautemme seuraukset ovat ohimeneviä ja jokainen meistä on kehityksen lain mukaan määrätty – ennemmin tai myöhemmin – onnellisuuteen, josta myös tämän teoksen esimerkit kertovat.

Suuri osa ihmissieluista tunnistaa meitä korkeamman luojan – Jumalan olemassaolon. Jokaisella meillä on Luojaamme oma syvälinen suhteensa. Nykypäivänä tämä suhde on kuihtunut valitettavan usealla lähes olemattomiin. Se johtuu ehkä suurelta osin siitä, että asioita esitetään usein hyvin järjenvastaisesti. Spiritismiin liittyvän tiedon lisääntyessä tämä yhteys kuitenkin lähtee kasvamaan ja lujittumaan sellaisella tavalla, että järjen ei tarvitse sitä enää hyljeksiä.

Sen sijaan että sanoisi: *”Usko ensin ja tulet ymmärtämään myöhemmin”*, spiritistinen oppi sanoo: *”Ymmärrä ensin ja tulet uskomaan myöhemmin, jos niin haluat”*

- La Revue Sprite, 1867, s. 40. Allan Kardec

Biografia - Allan Kardec

Spiritismin eli Henkien opin koontaja

Hippolyte Léon Denizard Rivail, joka myöhemmin tunnettiin paremmin kirjailijanimellä *Allan Kardec* syntyi Lyonissa 4.10.1804 vanhaan lakiasiamiessukuun. Jo varhaisessa vaiheessa Rivail sai kasvatuksensa Johann Heinrich Pestalozzin Instituutissa Sveitsissä.

Tämä koulutuslaitos oli tullut Euroopassa kuuluisaksi ja Pestalozzin maine kiiri jopa Suomalaisten tietoisuuteen¹. Tähän Pestalozzin maineikkaaseen koulutuslaitokseen oli kerääntynyt ympäri Eurooppaa lapsia ja nuoria saamaan opetusta ja kasvatusta. Siellä monikulttuurisessa ja avoimessa ilmapiirissä nuori Rivail oppi ennakkoluulottoman systemaattisen menetelmän asioiden tutkimiseen, tarkkailuun, analysointiin sekä johtopäätösten muodostamiseen. Siellä hän myös tutustui kokeelliseen menetelmään, joka oli siihen aikaan käytössä ollut tieteellisen menetelmän esiaste.

On syytä mainita, että Pestalozzi antoi opetusta myös ilmaiseksi vähäosaisille itse perustamassaan köyhien lasten oppilaitoksessa. Tämä ehkä heijastaa hänen korkeaa moraaliaan, joka kuvasti yhtä hänen periaatteistaan: ”Kasvatuksen avulla ihmistä on kohotettava korkeampaan henkiseen tilaan.” Tätäkään esimerkkiä nuori Rivail ei myöhemmissä elämänvaiheissaan unohtanut.

Lopetettuaan opiskelut Yverdunissa hän palasi Lyoniin 24-vuotiaana tarkoituksenaan omistautua lakiasioille. Hän joutui kuitenkin useiden uskonnollisen suvaitsemattomuuden tekojen kohteeksi. (Hän eli katolisessa maassa, mutta oli saanut protes-

1 Lehtiartikkeli sanomalehti Suomettaressa 4.4.1848.

tanttisen kasvatuksen.) Nämä tapahtumat saivat hänet luopumaan ajatuksesta jatkaa perheensä keskuudessa lakiasiamiehenä. Pian tämän jälkeen hän muutti Pariisiin. Vuonna 1828 hän osti suuren ja kukoistavan koulutuslaitoksen ja omistautui opetustyölle, johon hänen mieltymyksensä ja saavutuksensa olivat erityisen soveltuvia.

Vuonna 1830 hän vuokrasi omalla kustannuksellaan Rue de Sèvres’ltä suuren salin, jossa hän tarjosi ilmaisia luentoja mm. kemiasta, fysiikasta ja tähtitieteistä. Hän jatkoi näitä luentoja yli kymmenen vuoden ajan. Niitä seurasi yli viidensadan hengen kaikista eri yhteiskuntaluokista koostuva yleisö. Monet näistä oppilaista saavuttivat myöhemmin korkean arvon tieteiden maailmassa.

Tuohon aikaan hän julkaisi myös useita kasvatustieteisiin liittyviä teoksia. Nämä olivat julkaisemisensa aikaan korkealle arvoستettuja, ja ne olivat käytössä useissa ranskalaisissa kouluissa. Hän jatkoi joidenkin teosten kohdalla uusintapainosten tuottamista kuolemaansa saakka. Lisäksi hän oli useiden teoreettisten yhdistysten jäsen, joista The Royal Society of Arras myönsi vuonna 1831 kunniapalkinnon hänen tutkielmastaan.

Vuodesta 1848 lähtien ihmisten tietoisuuteen oli kulkeutunut Yhdysvalloista Foxin sisarten tapaus, jossa kommunikointi tuonpuoleisen kanssa oli tapahtunut kolausten kautta. Tämän jälkeen 1850-luvulla ns. *pyörivien pöytien ilmiö* herättivät huomiota Euroopassa ja myös muualla maailmassa. Tässä ilmiössä pöydän ääreen kokoontuneiden ihmisten kummastukseksi pöytä lähti liikkumaan usein pyörähdellen ilman havaittavaa fyysistä syytä. Samaa tapahtui myös muille kappaleille, mutta pöytä oli tavanomaisin ja se yleistyi siinä määrin, että siitä tuli jopa muutamien salonkien huvitus Pariisissa. Ilmiö ei tuottanut pelkästään mekaanista liikettä. Pyörähtelevä pöytä myös vastasi läsnäolijoiden esittämiin kysymyksiin kolauksin ja merkein.

Rivail ei ilmiöstä kuultuaan uskonut sen todellisuuteen ja sanoikin ystävälleen: ”*Uskon siihen vasta jos näen sen itse ja jos*

minulle osoitetaan pöydällä olevan aivot ajattelemiseen, hermot aistimiseen...”¹. Rivail luotti luonnon lakeihin eikä uskonut yli-luonnolliseen. Hän kuitenkin päätti tutustua ilmiöön, koska useat arvostetut vanhat ystävät vakuuttivat kyseessä olevan jotain muuta kuin huijausta. Itse saman nähtyään hän joutui toteamaan: ”Kyseessä oli tosiasia, jolla väistämättömästi täytyi olla jokin aiheuttaja”.

Koska hän näki ennalta tällä tosiasialla olevan hyvin suuren merkityksen niin tieteelle kuin uskonnollekin ja aloitti ilmiön huolellisen tutkimisen. Tutkimuksiensa periaatteista hän toteaa: *”En koskaan laatinut ennalta omaksuttuja teorioita. Observoin tarkkaavaisesti, vertailin ja tein johtopäätökset. Pyrin päättel-mällä kokoamaan näille ilmiöille aiheuttajan itse ilmiöistä tosi-asioden loogisen kytkennän kautta.”*

Hän mainitsee päätteoksessaan **Henkien Kirjassa**: *”Jos ilmiöt olisivat rajoittuneet kappaleiden liikkeisiin, ne olisivat pysyneet fyysisten tieteiden alaisina. Näin ei kuitenkaan tapahtunut. Ensimmäiset älylliset ilmaiset syntyivät pöytien kautta, jotka nousivat ilmaan ja tekivät yhdellä jalalla tietyn määrän lyöntejä. Ne vastasivat tällä tavalla kyllä tai ei kuhunkin esitettyyn kysymykseen. Tämän jälkeen onnistuttiin saamaan kehittyneempiä vastauksia kirjainten avulla: liikkuva esine löi kullakin kirjaimella olevan järjestyksenmukaisen määrän lyöntejä, jolloin muodostui lauseita ja virkkeitä, jotka vastasivat esitettyihin kysymyksiin.*

Hän sovelsi tutkimuksiinsa kokeellista menetelmää ja heti alus-sa kiinnitti huomiota ilmiön poikkeavuuteen: *”Kysyttäessä arvoituksellinen olento ilmoitti olevansa Henki ja antoi nimensä sekä useita muita tietoja itsestään.”²* Tieteellisissä tutkimuksissa yleensä tutkija tekee suuren määrän havaintoja ja niistä syntyneiden johtopäätösten kautta hän luo hypoteesin ilmiön selitykseksi.

1 Allan Kardec, Oeuvres Posthumes, Edition 1927, Union Sprite Française et Francophone s.208

Tuonaikaisista tapahtumia kuvaamaan on tehty video, joka löytyy nettisivustolta www.spiritismi.fi kohdasta: Videot (Kuinka spiritismi sai alkunsa?)

2 Allan Kardec, Henkien Kirja, Johdanto – IV.

Tässä tapauksessa itse tutkimuksen kohde antoi ilmiölle selityksen. *”Oli selviö, että älyllisillä ilmiöillä täytyy olla älyllinen aiheuttaja.”⁴*

Henkien Kirjan johdannossa Kardec mainitsee meediokyvyn kautta tapahtuneen kommunikoinnin kehityksestä: *”Tällainen kommunikaatio (kolauksin) oli aluksi hidasta ja epäkäytännöllistä. Henget osoittivat toisen menetelmän. Yksi näistä näkymättömistä olennoista neuvoi kiinnittämään kynän koriin tai muuhun kappaleeseen. Kun kori asetettiin paperiarkin päälle, se alkoi liikkua saman tuntemattoman voiman johdosta, joka liikutti pöytiä. Tavanomaisen liikkeen sijasta kynä piirsiikin itsekseen kirjaimia muodostaen sanoja, lauseita ja useiden sivujen tutkielmia metafysiikan, psykologian, jne. kysymyksistä sellaisella nopeudella kuin olisi käsin kirjoitettu. Merkillepantavaa oli, että tämä neuvo annettiin 1853 samanaikaisesti ja erikseen Amerikassa, Ranskassa ja useilla muilla seuduilla.*

Tässä jälleen Kardec kiinnitti huomiota tieteelliseen näkökulmaan. Yleensä tieteellisessä tutkimuksessa tutkija kehittelee omien johtopäätöstensä kautta menetelmät tutkimuksensa kohteen parempaa tarkkailua varten (esim. tähtitieteissä kaukoputki kehitettiin taivaankappaleiden parempaa havainnollistamista varten). Tässä tapauksessa itse tarkkailun kohde antoi menettelyn nopeampien ja tarkempien havaintojen tekemiseen. Kirjoituksen avulla saatu täydellisempi kommunikointiyhteys mahdollisti nopeamman ja laajemman tiedon saamisen. Hän huomasi myös sen, että pelkän materian lakien mukaan hyvin vaikeaa olisi selittää miksi tämä sama ohje annettiin useisiin toisistaan riippumattomiin paikkoihin eri puolilla maapalloa ja samaan aikaan.

Henkien Kirjassa Kardec jatkaa: *”Kappale, johon kynä kiinnitetään, on pelkkä instrumentti, joten on täysin merkityksetöntä, minkä luontoinen tai muotoinen se on. Näin ollen kynälle etsittiin kätevämpi asettelu, ja monet käyttävätkin pientä kirjoituslautaa. Kori tai kirjoituslauta voidaan saada liikkumaan ainoastaan tietyn kyvyn omaavien henkilöiden vaikutuksesta. Tällä kyvyllä va-*

rustettuja henkilöitä kutsutaan sanalla meedio, joka on välittäjä Henkien ja ihmisten välillä.

Sittemmin huomattiin, että kori ja kirjoituslauta eivät todella-kaan olleet muuta kuin käden jatke. Ja kun meedio otti kynän suoraan käteensä, se rupesi kirjoittamaan lähes kuumeisesti sy-säyksillä, jotka eivät olleet tahdonmukaisia. Tällä tavalla kommunikaatiot muuttuivat nopeammiksi, helpommiksi ja täydellisemmiksi. Tänäpä tämä tapa on yleisesti käytössä¹ ja tämän kyvyn omaavien henkilöiden lukumäärä on huomattava ja kasvaa koko ajan.”

Hänen ystävällään oli kaksi tytärtä, (Julie and Caroline Baudin) joilla oli meediokykyjä. Nämä olivat huolettomia, eloisia, rakastettavia lapsia, jotka pitivät eri ihmisten kanssa seurustelusta, tanssimisesta ja huvituksista. Istuen keskenään tai nuorten seuralaistensa kanssa he tavallisesti vastaanottivat kommunikaatioita, jotka olivat sopusoinnussa heidän maallisten ja jonkin verran pinnallisten taipumustensa kanssa. Kaikkien yllätykseksi kuitenkin havaittiin, että kun Rivail oli läsnä, nuorten naisten saamat viestit saivatkin hyvin tärkeitä ja vakavamielisiä piirteitä. Kun Rivail kysyi näkymättömältä älylliseltä olennot, mikä aiheutti tämän muutoksen, hänelle kerrottiin, että ”*paljon korkeamman kategorian Henget kuin ne, jotka tavanomaisesti kommunikoivat näiden kahden nuoren meedion kautta, ovat tulleet kommunikoi-maan nimenomaan sinun takiasi ja jatkavat kommunikoimista, jotta voit täyttää tärkeän uskonnollisen mission*”.

Ilmoituksesta hyvin yllättyneenä Rivail ryhtyi testaamaan sen totuudenmukaisuutta laatimalla eteneviä kysymyssarjoja koskien useita ihmisen elämän ongelmia ja maailmankaikkeutta, jossa olemme ja esitti ne näkymättömille keskustelukumppaneilleen. Hän sai korkeampien Henkien vastaukset kysymyksiinsä näiden kahden nuoren meedion kautta. 1856 Kardec alkoi käydä säännöllisesti kokouksissa, joita pidettiin hänen ystävänsä kotona. Nämä

¹ Suomessa tästä ilmiöstä yleisesti käytettyjä termejä ovat automaattikirjoitus ja kanavoitu kirjoitus.

olivat hyvin vakavamielisiä kokouksia ja ne toteutettiin hyvässä järjestyksessä. Turhamaiset kysymykset eivät enää kiinnostaneet suurinta osaa läsnäolijoista. Oman edun ja uteliaisuuden tyydyttämisen sijasta näissä kokouksissa syvennyttiin yleisen edun ja tieteen kannalta tärkeisiin seikkoihin. Kardec toi mukanaan jokaiseen istuntoon sarjan ennalta valmisteltuja kysymyksiä, jotka esitettiin systemaattisesti. Vähä vähältä istunnoissa omaksuttiin hyvin erityiset toimintatavat. Läsnäolijoiden joukossa tavattiin fyysikkoja, matemaatikkoja, oppineita ja tiedemiehiä mitä erilaisimmilta ihmisen tuntemuksen alueilta kaikkien laatiessa kysymyksiä, syventyen teemoihin ja aiheisiin. Kardec itse toteaa ensimmäisestä tutkimuksiensa tulosta julkaisevasta teoksesta:

”Myöhemmin kun näin, että tämä kaikki muodosti kokonaisuuden ja saavutti kokonaisen opin mittasuhteet, sain idean julkaisesta saamamme opetukset. Työni oli suurelta osin jo valmis ja se oli yhden kirjan kokoinen, mutta halusin ehdottomasti antaa sen toisten Henkien tutkittavaksi eri meedioiden avulla – yli kymmenen meediota ottivat osaa tähän työhön.”

Tästä menettelystä paistaa jälleen esiin Pestalozzin instituutissa opitun kokeellisen menetelmän (tieteellisen menetelmän esiasteen) soveltaminen. Rivail ei luottanut vain kahdelta meediolta ja yhdessä ympäristössä saatuihin Henkien kommunikointeihin. Hän toisti kysymykset eri paikoissa, eri meedioiden kautta ja vertaili eri Hengiltä saamiaan vastauksia sekä niiden ajattelun yhdenmukaisuutta. Lähes vastaavalla metodologialla vielä tänäänkin luonnontieteissä edetään materiaalisia asioita koskevissa tutkimuksissa. Jos yhdessä laboratoriossa saadaan yhdenlaisissa olosuhteissa tieteelliselle kokeelle yhdenlainen tulos, niin lainalaisuuksien vahvistamiseksi sama tulos täytyisi saada myös muissa laboratorioissa, jos vain kokeen olosuhteet ovat samat. Väärinkäsitysten välttämiseksi on kuitenkin ymmärrettävä, että luonnontieteiden (erityisesti materian tutkimiseen kehitetyt) tutkimusmenetelmät eivät suoraan sovellu johtopäätösten tekemiseen Henkiin liittyvissä kysymyksissä. Tässä kyseisessä

tapauksessa tätä menettelyä kuitenkin sovellettiin asioiden tarkastamiseksi¹.

Näissä vakavamielisissä tutkimuksissa Rivaililla oli apunaan useita toisilleen tuntemattomia meedioita. Meedioiden Kirja antaa hyvin ymmärtää minkälaisissa olosuhteissa ja minkälaiden ihmisten läsnä ollessa nämä korkeaan päämäärään tähtäävät kysymykset esitettiin.

Kun nämä keskustelut olivat jatkuneet lähes kahden vuoden ajan, hän huomautti eräänä päivänä vaimolleen saamiensa näkökantojen paljastamisesta. *”Tämä on todellakin mitä mielenkiintoisin asia! Keskusteluni näiden näkymättömien älykkäiden olentojen kanssa ovat mullistaneet ajatusmallini ja vakaumukseni kokonaan. Välitetyt opetukset muodostavat kokonaan uuden teorian ihmisen elämästä, velvollisuudesta ja kohtalosta. Se näyttää minusta täysin rationaaliselta ja johdonmukaiselta, ihailtavan selkeältä ja lohdulliselta sekä äärimmäisen kiinnostavalta. Minulla on suuri tahto julkaista nämä keskustelut kirjassa. Näyttää siltä, että se, joka tässä minua niin syvästi kiinnostaa, voi hyvinkin osoittautua kiinnostavaksi myös muille.”* Hänen vaimonsa hyväksyi tämän idean lämpimästi². Myöhemmin Rivail esitti saman ajatuksen näkymättömille keskustelukumppaneilleen, jotka vastasivat, että juuri he olivat ehdottaneet sitä hänen mieleensä ja että heidän kommunikaationsa oli tehty hänelle, mutta ei ainoastaan hänelle. Rivailin tulisi julkaista ne maailmalle, niin kuin hän aikoikin tehdä, ja oli tullut aika panna tämä suunnitelma käytäntöön. *”Kirjan, johon sinä tulet yhdistämään meidän opetuksemme kokonaisuudeksi, tulet antamaan enemmänkin meidän teoksenamme kuin omanasi, nimellä **Le Livre des Esprits** (Henkien Kirja). Et julkaise sitä omalla nimelläsi vaan nimimerkillä*

1 Tieteellisistä näkökohdista kiinnostuneille voidaan suositella tutustumaan Allan Kardecin teoksiin *Henkien Kirja*, *Meedioiden Kirja* sekä *Genesis*. Lisätutkimusaineistoksi soveltuvat Leon Denisin, Gabriel Delannen, Ernesto Bozzanon sekä Francisco Cândido Xavierin teokset.

2 Lähde: *The Spirits' Book*, Anna Blackwell, preface.

Mainittakoon että Anna Blackwell tunsi Allan Kardecin ja oli hänen vaimonsa Amélie Gabrielle Boudetin henkilökohtainen ystävä.

Allan Kardec (tämä oli vanha bretnelainen nimi hänen äitinsä perheestä). Käytä omaa nimeäsi Rivail omissa jo julkaisemissasi kirjoissa, mutta ota ja pidä tämä nimimerkki, jonka nyt annoimme, kirjaa varten, jonka aiot pian julkaista meidän käskyjemme mukaisesti sekä yleisesti ottaen kaikkea sitä työtä varten, joka sinun tulee tehdä täyttääksesi mission, josta jo aikaisemmin olemme sinulle kertoneet, joka on luotettu sinulle Luojan toimesta ja joka tulee asteittain avautumaan eteesi, kun etenet siinä meidän ohjauksemme mukaisesti.”

Henkien Kirja painettiin, julkaistiin ja myytiin hyvin nopeasti, ja se muutti syvällisesti ihmisten näkemyksiä ei ainoastaan Ranskassa vaan ympäri maailmaa. Niistä päivistä lähtien Rivailia kutsuttiin ainoastaan Allan Kardecin nimellä hänen henkilökohtaista lähipiiriään lukuun ottamatta.

Henkien Kirja avasi tien laajemmalle kehitykselle. Pian kirjan julkaisemisen jälkeen hän perusti Pariisin spiritistisen yhdistyksen, jonka puheenjohtajana hän oli kuolemaansa saakka ja joka kokoontui aina perjantai-iltana hänen kotonaan tarkoituksenaan saada Hengiltä kirjoittavien meedioiden kautta ohjeistusta. Hän myös perusti ja toimitti kuolemaansa saakka kuukausittain ilmestyvää La Revue Spirite -lehteä, joka oli omistautunut puolustamaan *Henkien Kirjassa* esiin tuotuja näkökulmia.

Vastaavanlaisia yhdistyksiä muodostui nopeasti kaikkialle. Monet lähettivät Pariisin spiritistisen tutkimuksen yhdistykselle kaikista tärkeimmät vastaanottamansa Henkien kommunikaatiot. Suunnaton massa Henkien opetuksia, ainutlaatuisia niin lukumäärältään kuin alkuperänä olevien lähteiden moninaisuudelta, löysi täten tiensä Allan Kardecin käsiin. Lähdeaineiston laajuudesta kertoo se, että ne olivat lähetetty 264 kaupungista ja 37 eri maasta. Hän tutkiskeli, järjesteli ja koordinoi ne väsymättömällä innostuksella ja omistautumisella yli viidentoista vuoden ajan. Tällä vastaanottamallaan lähdeaineistolla hän täydensi Henkien Kirjan eri osa-alueita ja julkaisi niihin syventyvät teokset: *Meedioiden Kirja* 1861, *Evankeliumi Spiritismin Mukaan* 1864, *Taivas*

ja *Helvetti* 1865 ja *Genesis* 1868. Hän julkaisi myös kaksi lyhyttä tutkielmaa nimeltään *Mitä on spiritismi?* ja *Spiritismi lyhyesti*. Täytyy myös huomauttaa mainittujen teosten yhteydessä, että Kardec ei itse ollut meedio. Hänen oli sen vuoksi pakko tukeutua muiden meediokykyyn saadakseen Henkien kommunikaatioita, joista nämä teokset ovat lähtöisin. Henkien oppi eli spiritismi on yhdistetty niin välittömästi hänen nimeensä ja antaumukselliseen työhönsä, että sen on usein virheellisesti oletettu olevan yksistään hänen mielensä tuotos tai pelkästään niiden Henkien tuotos, jotka olivat häneen välittömässä yhteydessä. Hänen teoksiinsa sisältyvä teoria on juuri siksi paljon vähemmän henkilökohtaisen tai yksilöllisen mielipiteen ilmaisu kuin mitkä tahansa muut esille tulleet spiritualistiset teoriat tähän mennessä. Näin on, koska uskonnollisen filosofian perusta asettautui hänen teoksiinsa, jotka eivät olleet millään tavalla hänen oman älynsä tuotos, vaan asia oli yhtä uusi hänelle kuin kenelle tahansa kirjan lukijalle. Hän kehittäi sitä ajan mittaan suuren Henkien joukon esittämistä ja useiden tuhansien meedioiden välittämistä rinnakkaisista ilmauksista – meedioiden, jotka olivat tuntemattomia toisilleen ja jotka olivat eri maista sekä kaikista eri sosiaaliluokista.

On mahdotonta arvioida niiden työtuntien määrää, jota tämän aiheiston kokoaminen vaati. Kuitenkin tiedetään, että Kardecin antaumuksellisuus oli esikuvana hänen lähipiirilleen. Hän oli luonteeltaan tarmokas ja sinnikäs mutta samanaikaisesti rauhallinen ja huolellinen. Saamansa kasvatuksen johdosta häntä pidettiin lähes kylmyyteen asti mielikuvituksettomana sekä luonteeltaan epäuskoisena. Hän oli tiukka, looginen perustelija, arvostetusti käytännöllinen ajatuksissaan ja työssään, vapaa mystiikasta ja hullaantumisesta. Koska hän ei ollut kunnianhimoinen, hän oli välinpitämätön luksuselämää ja esillä olemista kohtaan. Se vaatimaton tulo, jonka hän oli hankkinut opetuksesta ja kasvatusopillisten teostensa myynnistä, riitti hänen omaksumaansa vaatimattomaan elämäntyyliin. Tulot sallivat hänen omistaa kaikki spiritististen kirjojen myynnistä ja kuukausittaisen *La Revue*

Spirite -lehden myynnistä saadut tuotot spiritistisen opin julkaisuun.

Kärsittyään useita vuosia sydäntaudista Kardec laati vuonna 1869 suunnitelmat uudelle spiritistiselle yhteisölle, joka jatkaisi opin levittämistä hänen kuolemansa jälkeen. Varmistaakseen yhteisön toimeentulon hän aikoi siirtää sille spiritististen teosten sekä La Revue Spirite -lehden julkaisuoikeudet. Allan Kardecin ei kuitenkaan ollut määrä todistaa elävän ihmisen silmin tämän projektin toteutumista, vaikka se tulikin toteutetuksi täydellisellä tarkkuudella hänen leskensä toimesta. Maaliskuun 31. päivänä vuonna 1869, viimeisteltyään perustan ja säännöt hänen työtään jatkavalle yhdistykselle, (josta hän aavisti pian poistuvansa) hän istui Saint Annen kadulla työpöytänsä ääressä sitoen paperipinkkaa. Silloin hänen kiireinen elämänsä tuli loppuunsa valtimonlaajentuman repeytymän vuoksi. Hänen taipaleensa maasta Henkien maailmaan, johon hän oli läheisesti tutustunut, oli välitön ja kivuton, kaikista rauhallisista nukahtaminen ja uudelleenherääminen. Se oli sopiva loppu tämänkaltaiselle elämälle.

LUKU I - TULEVAISUUS JA OLEMATTOMUUS

OSA I

Opillinen näkökanta

TAIVAS JA HELVETTI

LUKU I

Tulevaisuus ja olemattomuus

1. Me elämme, ajattelemme, toimimme – se on täysin varmaa. Yhtä varmaa on se, että tulemme kuolemaan.

Mutta minne menemme kuoltuamme? Mitä meistä tulee kuoleman jälkeen? Tulemmeko voimaan paremmin vai huonommin? Onko meitä olemassa kuoleman jälkeen vai ei? ***Ollako vaiko ei olla*** – siinä ovat vaihtoehdot. Se on joko kaikki tai ei mitään. Me joko elämämme loputtomasti tai kaikki tulee loppumaan ainiaaksi. Tämä on miettimisen arvoinen asia.

Jokaisella on tarve elää, nauttia, rakastaa ja olla onnellinen. Sanokaa ihmiselle, joka tietää kuolevansa, että hän tulee vielä elämään ja että hänen lähtönsä hetki on viivästynyt. Kertokaa hänelle etenkin, että hän tulee olemaan onnellisempi kuin koskaan ja hänen sydämensä tulee sykkimään ilosta. Mutta mitä hyötyä olisi sellaisista onnellisuuden toiveista, jos yksi hengähdyskin voi saada ne katoamaan.

Onko olemassa mitään kauhistuttavampaa kuin tämä ajatus täydellisestä tuhoutumisesta? Rakkaimmat kiintymykset, älykkyys, kehitys, vaivalla hankittu tietämys, kaikki häviää, kaikki on menettänyt! Mitä tarvetta olisi ponnistella tullakseen paremmaksi, pakottautua hillitsemään intohimojaan, väsyttää itseään mielensä valaisemiseksi, jos siitä ei saa siitä mitään hyötyä, varsinkin jos ajatellaan, että ehkä jopa huomenna sillä ei olisi meille mitään merkitystä? Jos näin olisi, niin ihmisen kohtalo olisi sata kertaa pahempi kuin villieläimen, koska tämä elää kokonaan nykyhetkeä tyydyttäen materiaalisia halujaan, ilman toiveita tulevaisuu-

den suhteen. Jokin piilevä aavistus sanoo, että sellainen ei ole mahdollista.

2. Uskomus tulevaan (kuolemanjälkeiseen) olemattomuuteen keskittää ihmisessä kaiken ajattelun pakostakin nykyelämään. Itse asiassa on loogista, että ihminen ei tiedä huolehtia tulevaisuudesta, jos ei odota tulevaisuutta olevan olemassa. Tämä yksinomaan nykyhetkestä huolehtiminen johdattaa ihmistä ajattelemaan ennen kaikkea vain itseään. Se on siis voimakas itsekkyuden yllyttäjä ja epäuskoinen ajattelee itsensä suhteen johdonmukaisesti saapuessaan seuraaviin johtopäätöksiin: Nautitaan niin kauan kuin täällä ollaan; nautitaan niin paljon kuin mahdollista, sillä meidän poismentyämme kaikki on loppunut; nautitaan nopeasti, koska ei tiedetä kuinka kauan se kestää. Tästä vielä on yksi johtopäätös, joka on hyvin merkityksellinen yhteisölle: Nautitaan kaikesta huolimatta, nautitaan millä tavalla tahansa, jokainen itsensä puolesta, onnellisuus täällä maan päällä kuuluu kaikista ovelimmalle.

Jos muiden arvostelun pelko pidättelee joitakin ihmisiä, niin mikä voisi pidätellä niitä ihmisiä, jotka eivät pelkää ketään? He sanovat itselleen, että ihmisten lait eivät yllä muihin kuin taitamattomiin ja he käyttävät kaiken kekseliäisyytensä väistelläkseen niitä. Jos jokin oppi on *epäterve* ja *yhteiskunnan vastainen* niin varmastikin **kuolemanjälkeiseen olemattomuuteen uskova oppi** on juuri sellainen, sillä se rikkoo todelliset solidaarisuuden ja veljeyden siteet, jotka ovat yhteiskunnallisten suhteiden perusta.

3. Oletakaamme, että jokin kansa jollakin tavoin hankkii varmuuden siitä, että se tulee täydellisesti tuhoutumaan viikon, kuukauden tai vuoden kuluttua. Heillä olisi varmuus siitä, että ei edes yksikään tulisi selviytymään eikä minkäänlaisia merkkejä tulisi säilymään heidän olemassaolostaan. Mitä tällainen kansa tekisi tuhoutumistaan odottaessa? Työskentelisivätkö he kehityksensä,

sivistyksensä eteen? Ryhtyisivätkö he työskentelemään eläkkeeseen? Kunnioittaisivatko he lähimmäisensä oikeuksia, omaisuutta ja elämää? Alistuisivatko he minkäänlaisen auktoriteetin alaisuuteen, vaikka tämä olisikin kaikista oikeutetuin, kuten isyyden auktoriteetti on? Olisiko heillä minkäänlaista velvollisuudentuntoa? Varmastikaan näin ei tulisi olemaan! Se mitä (em. kuvitelman mukaisesti) ei ole tapahtunut ihmismassoille, kuolemanjälkeiseen olemattomuuteen uskova oppi aiheuttaa joka päivä yksittäisille ihmisille.

Tällaisen ajattelun seuraukset eivät ole niin tuhoisat kuin voisivat olla. Näin on ensinnäkin siksi, koska suurin osa epäuskoisista paremminkin kerskailee uskottomuudellaan, sen sijaan että he absoluuttisesti luottaisivat elämän loppuvan kuoleman myötä. Heidän epäilyksensä on suurempi, kuin mitä heillä on (uskonnollista) vakaumusta. He pelkäävät olemattomuutta enemmän, kuin he ulospäin haluavat näyttää. Vahvamielisen ihmisen titteli imartelee heidän itsetuntoaan. Toisena syynä on se, että absoluuttisesti epäuskoiset (tai ts. kuolemanjälkeiseen olemattomuuteen uskovat) ovat hyvin pieni vähemmistö. Huolimatta siitä, että on olemassa tällaisen mielipiteen jakavia, he kokevat vastakkaisen mielipiteen vaikutusta ja ovat pidettyjä paikallansa maallisen vallan kautta.

Jos kuitenkin absoluuttinen epäuskoisuus tulee jonain päivänä saavuttamaan enemmistön, niin yhteiskunta tulee hajoamaan. Sellaiseen kuolemanjälkeiseen olemattomuuteen uskovan opin¹

1 Eräs 18-vuotias poika sai kuulla sairastavansa parantumatonta sydänsairautta. Tieteen näkemys oli, että hän voi kuolla kahdeksan päivän tai kahden vuoden sisällä, mutta ei kykene elämään sitä pitempään. Saatuaan sen tietoonsa hän jätti opiskelunsa ja antautui kaikenlaisille liiallisuuksille. Kun hänelle huomautettiin, että hänen sekasortoiseen elämänsä liittyy paljon vaaroja hänen tilassaan, hän vastasi: "Mitä minä välitän, jos minulla ei ole enempää kuin kaksi vuotta elämää jäljellä? Miksi rasittaisin mieltäni? Nautiskelen sen vähän mitä minulla on jäljellä ja haluan pitää hauskaa loppuun asti." Siinä on looginen johtopäätös **kuolemanjälkeiseen olemattomuuteen uskovalle opille**.

Jos tämä poika olisi omaksunut spiritistisen opin, hän sanoisi: "Kuolema tulee tuhoamaan ainoastaan ruumiini, jonka tulen jättämään kuten käytetyt vaatteet. Minun Henkeni kuitenkin tulee jatkamaan elämää. Tulen tulevassa elämässäni olemaan sitä, mitä itselleni olen tehnyt tässä elämässä. En tule menettämään

leviäminen johdattaa.

Jos tällainen oppi olisi totuudenmukainen, niin se tulisi hyväksyä seurauksista riippumatta. Silloin päinvastaiset ajattelumallit, eivätkä tämän opin pahojen seurausten ajattelu, pystyisi epä-mään asiaa näin olemasta. Ei kuitenkaan pidä peitellä sitä, että skeptismi, epäily ja välinpitämättömyys ovat saavuttaneet joka päivä lisää vaikutusvaltaa uskonnon ponnisteluista huolimatta. Se on kiistatonta. Jos uskonto on kykenemätön epäuskoisuutta vastaan, niin se johtuu siitä, että siltä puuttuu jotain sen voittamiseksi. Siten, jos uskonto pysyy paikallaan, niin se tulee väistämättä tietyn ajan jälkeen epäuskoisuuden voittamaksi. Tällä positivismin¹ vuosisadalla – jolloin pyritään ymmärtämään ennen uskomista – epäilemättä puuttuu juuri näiden oppien vahvistaminen kiistattomilla tosiseikoilla, sekä joidenkin oppien yhtäpitävyys tieteiden vahvistaman tiedon kanssa. Jos joku oppi väittää valkoista ja tosiasiat näyttävät mustaa, on tarpeen valita todistusaineiston ja sokean uskon väliltä.

4. Tässä tilanteessa spiritistinen oppi tulee asettamaan esteen epäuskoisuuden leviämiselle, ei pelkästään järkeilyn kautta, eikä pelkästään näyttämällä kuinka vaarallinen kuoleman jälkeen olemattomuuteen uskovan oppi on, vaan konkreettisten tosiseikojen kautta, muuttaen sielun sekä tulevan elämän näkyviksi ja kosketeltaviksi.

Me kaikki olemme vapaita valitsemaan uskomuksemme. Voimme uskoa johonkin, tai olla uskomatta mihinkään. Tässä kuiten-

mitään hankkimistani moraalisisista ja älyllisistä kyvyistä, sillä ne auttavat suorassa suhteessa kehitykseni eteen. Jokainen epätäydellisyys, josta itseni vapautan, on yksi askel kohti onnellisuuttani. Onnellisuuteni tai onnettomuuteni riippuu nykyisen elämäni hyödyllisyydestä tai hyödyttömyydestä. Sen vuoksi minun kannattaa ottaa hyöty irti siitä vähästä ajasta, joka on jäljellä ja välttää kaikkea, joka voi vähentää voimiani.

Kumpi näistä opeista on parempi?

¹ Kääntäjän huomautus: Positivismi (< lat.), empiristinen filos. suunta, joka katsoo, että tiede ja luotettava tieto voivat perustua vain "positiiviseen kokeemukseen", siihen, mikä on kokemuksellisesti ja havainnon tietä saavutettavissa. Lähde: WSOY Facta 2005

kin on otettava huomioon seuraava: On ihmisiä, jotka pyrkivät tekemään vallitsevaksi ihmismassojen mielissä – ja etenkin nuorissa – kuolemanjälkeisen olemassaolon kieltämisen, tukeutuen tietämyksensä auktoriteettiin ja asemansa vaikutusvaltaan. He kylvävät yhteiskuntaan eripuraisuuden ja hajoamisen siemeniä ja tulevat kohtaamaan siitä suuren vastuun.

5. On olemassa eräs toinen oppi, joka poikkeaa pelkkään materiaan perustuvasta opista. Se myöntää materiasta erillisen älyllisen tekijän olemassaolon. Sen mukaan jokainen tulee ”sulautumaan yhteen” eli ***absorboitumaan yleismaailmalliseen kaikkeuteen***.

Tämän opin mukaan jokainen yksilö omaksuu syntyessään osan *yleismaailmallisesta kaikkeudesta* ja se muodostaa hänen sielunsa ja antaa hänelle elämän, älykkyyden ja tunteet. Kuollessaan tämä sielu palaa lähtöpaikkaansa ja katoaa äärettömyyteen kuin vesipisara valtamereen.

Tämä oppi on selkeästi askeleen edellä, jos sitä verrataan pelkkään materiaan perustuvaan oppiin. Materiaan perustuva oppi ei myönnä mitään muuta kuin materian ja tämä myöntää olevan olemassa jotain muuta. Kuitenkin näiden oppien seuraukset ovat täysin samat. Olipa ihminen ajautunut sitten olemattomuuteen tai ”kaikkien yhdeksi sulautumaksi”, niin yhtä kaikki se olisi hänelle, sillä ensimmäisessä tapauksessa hän hajoaa, toisessa hän menettää yksilöllisyytensä, aivan kuin häntä ei enää olisikaan. Kaikki sosiaaliset suhteet rikkoontuvat siinä samalla tavoin pysyvästi. Olennaista ihmiselle on säilyttää ***minuutensa*** (yksilöllisyytensä), sillä ilman sitä hänen tuleva olemisensa olisi merkityksetöntä! Tulevaisuudella ei (näin ajatellen) ole hänelle mitään väliä, sillä tämänhetkinen elämä on ainoa asia joka häntä kiinnostaa ja mistä hän kantaa huolta. Moraalisten seurausten näkökulmasta tämä oppi on aivan yhtä epäterve, lohduton ja itsekkyyttä kiihdyttävä, kuin pelkkään materiaan nojaava oppi.

6. Tästä voidaan myös tehdä seuraavanlainen huomautus: kaik-

ki vedestä otetut vesipisararat ovat samanlaisia ja niillä on identtiset ominaisuudet, kuten kaikilla saman ”yhtenäisen massan” osasilla; miksi sitten sielut, jos he ovat tulleet otetuksi suuresta yleismaailmallisesta äyllisen tekijän valtamereestä, muistuttavat toisiaan niin vähän? Miksi nerokkuuden vieressä kohdataan tyhmyyttä? Miksi kaikista ylevimpien hyveiden vieressä kohdataan kaikista viheliäisimpiä paheita? Miksi hyvyyttä, hellyyttä ja lempeyttä kohdataan ilkeyden, julmuuden ja raakalaismaisuuden vieressä? Kuinka ihmeessä täysin yhtenäiset osaset voivat olla keskenään niin erilaisia? Voiko kenties koulutus muokata niitä? Mutta mistä sitten tulevat synnynnäiset ominaisuudet, varhaisiän älykkyys, vaistot hyvästä ja pahasta, jotka ovat kasvatuksesta täysin riippumattomia? Miksi ne ovat niin usein epäsopeutuksessa sen ympäristön kanssa, jossa ne kehittyvät?

Epäilemättä kasvatusta muovaa sielun äyllisiä ja moraalisia ominaisuuksia, mutta tässä kohdataan taas uusi ristiriita. Kuka antaa sieluille kasvatusta näitä kehittääkseen? On sieluja, joiden yhteisestä alkuperästä johtuen ei pitäisi olla sen kehittyneempiä. Toisaalta sielu palatessaan yleismaailmalliseen kaikkeuteen – josta se oli alun perin lähtenytkin – tuo siihen mukanaan kehittyneemmän osan, johtuen elämänsä aikana kokemastaan kehityksestä. Tästä seuraa, että tämä yleismaailmallinen kaikkeus ajan mittaan kohdataan täysin muuntuneena ja kehittyneempänä. Mistä siis voi johtua, että sieltä tulee jatkuvasti tietämättömiä ja kieroontuneita sieluja?

7. Tässä opissa yleismaailmallinen älykkyyden lähde, josta ihmissielut tulevat, on Jumalasta riippumaton. Se ei tarkasti katsottuna tarkoita **panteismia**. Varsinainen **panteismi** eroaa siitä siten, että se pitää elämän ja älykkyyden yleismaailmallista tekijää yhtenä jumalan osana. Jumala on samalla äyllinen tekijä (henki) että materia. Sen ajattelun mukaan kaikki olennot ja luonnon kappaleet muodostavat Jumalan, jonka molekyylejä ja rakenteen osasia ne ovat. Panteismissa Jumala on kaikkien äyllisten olen-

tojen yhdessä muodostama kokonaisuus. Siinä jokainen yksilö on osa kaikkeutta ja itse Jumalaa. Kokonaisuutta ohjaamassa ei olisi olemassa mitään korkeampaa ja erillistä olentoa. Maa-ilmankaikkeus olisi siten kuin tasavaltainen maa ilman johtajaa, tai pikemminkin maa, jossa jokainen on johtaja ja ehdottomalla vallalla varustettu.

8. Tässä ajattelumallia vastaan voidaan esittää lukuisia huomautuksia, joista tärkeimpiä ovat seuraavat: Jumaluutta ei voida ajatella ilman ääretöntä täydellisyyttä. Voidaan kysyä, kuinka täydellinen voi muodostua niin epätäydellisistä osasista ja joiden pitäisi vielä kehittyä? Koska jokainen on kehityksen lain alainen, niin siitä johtuisi että itse Jumalan pitäisi vielä kehittyä. Jos Jumala kehittyisi jatkuvasti, niin sen olisi täytynyt aikojen alussa olla hyvin epätäydellinen. Kuinka olento, joka on niin epätäydellinen ja joka on muodostunut niin poikkeavista toiveista ja ajatuksista, on voinut suunnitella maailmankaikkeutta hallitsevia lakeja, jotka ovat niin sopusointuisia sekä ihailtavia yhtenäisyydessään, viisaudessaan ja kaukokatseisuudessaan? Jos kaikki sielut ovat osa jumaluutta, niin kaikkien on täytynyt olla myötävaikuttamassa luonnon lakeihin. Mistä sitten johtuu, että he valittavat näitä itse tekemiään lakeja vastaan? ***Oppijärjestelmää ei voida hyväksyä totuutena muutoin kuin sen täyttäessä järkipärisyyden vaatimuksen, sekä selittäessä kaikki siihen liittyvät tosiasiat. Jos yksikin seikka on ristiriidassa toisen kanssa, niin kyseessä ei voi olla absoluuttinen totuus.***

9. Moraalisesta näkökulmasta sieluille koituvat seuraukset ovat yhtä epäloogisia. Ensinnäkin se tarkoittaa sielulle edellisen ajattelumallin tavoin kaikkeuteen sulautumista ja yksilöllisyyden menettämistä. Jos hyväksytään joidenkin panteistien ajatus siitä, että sielut säilyttäisivät yksilöllisyytensä kuoleman jälkeen, niin Jumalalla ei olisi enää yhtä tahtoa, vaan sen tahto olisi yhdistelmä lukemattomia toisistaan poikkeavia tahtoja. Siten, jokaisen

sielun ollessa kiinteä osa jumaluutta, yksikään sielu ei olisi korkeamman mahdin hallitsema. Sielu ei saattaisi itseään vastuuseen teoistaan, olivatpa ne sitten hyviä tai huonoja. Sieluilla ei olisi mielenkiintoa tehdä hyvää ja hän voisi tehdä rankaisematta pahaa, koska hänellä on ylin valta.

10. Nämä ajattelumallit eivät muutenkaan tyydytä ihmisen järkeä ja pyrkimyksiä. Ne tuovat ylitsepääsemättömiä ristiriitoja johtuen siitä, että nämä teoriat ovat kyvyttömiä ratkaisemaan kaikkia esille tulevia kysymyksiä. ***Ihmisellä on (kuoleman jälkeen) siis kolme vaihtoehtoa: (1) olemattomuus, (2) yhteen sulautuminen tai (3) sielun yksilöllisyyden säilyttäminen kuolemaa ennen ja jälkeen.*** Johdonmukainen ajattelu johdattaa meidät poikkeuksetta tähän viimeisimpänä mainittuun uskomukseen. Se on ollut myös kaikkien uskontojen perusta maailman alusta lähtien.

Jos johdonmukainen ajattelu saa meidät uskomaan yksilöllisyytensä säilyttävän sielun ajattelumalliin, niin se johtaa siihen seuraukseen, että jokaisen sielun kohtalon täytyy riippua tämän henkilökohtaisista ominaisuuksista. Olisi järjen vastaista myöntää, että vielä kehittymättömän alkuasukkaan sielu, tai kieroontuneen ihmisen sielu, olisi samalla tasolla kuin oppineen ja hyväntahtoisen ihmisen sielu. Oikeudenmukaisuuden periaatteen mukaan sielujen täytyy kantaa vastuu teoistaan. Kuitenkin, jotta sielut kantaisivat vastuunsa, niin heillä täytyy olla vapaus valita hyvän ja pahan väliltä. Jos sielun vapaata valintaa ei olisi, niin sielulla olisi väistämätön kohtalo ja sen kanssa vastuullisuutta ei voisi olla olemassa.

11. Kaikki uskonnot ovat poikkeuksetta hyväksyneet periaatteen siitä, että sieluilla on kuoleman jälkeen joko onnellinen tai onneton kohtalo. Toisin sanoen kaikista uskonnoista löytyy taivaan ja helvetin kaltainen uskomus rangaistuksineen ja nautintoineen. Se missä uskonnot oleellisesti eroavat, on rangaistusten ja

nautintojen luonne ja **etenkin** se, millä ehdoilla nämä ansaitaan. Tästä ovat lähtöisin ristiriitaiset näkemykset, jotka ovat synnyttäneet erilaiset uskonnot. Siitä tulevat myös kullekin uskonnolle määrätty erityiset velvoitteet Jumalan kunnioittamiseksi ja sillä tavoin taivaan saavuttamiseksi, sekä helvetin välttämiseksi.

12. Kaikkien uskontojen on täytynyt olla alusta lähtien sopu-soinnussa ihmisten moraalisten ja älyllisen kehitystasojen kanssa. Ne uskonnot, jotka ovat liian materialistisia ymmärtääkseen puhtaasti hengellisiä ansioita, katsovat suurimman osan uskonnollisista velvoitteistaan muodostuvan ulkoisten muutoseikkojen toteuttamisesta. Tietyn aikaa nämä muutoseikat ovat tyydyttäneet ihmisten järkeä. Kuitenkin myöhemmin kun tiedon valo ylsi ihmisten mieliin, he tunsivat näiden muutoseikkojen jälkeensä jättämän tyhjyyden. Jos uskonto ei tuonut heille siihen sisältöä, he hylkäsivät sen ja alkoivat pohtia filosofisia kysymyksiä.

13. *Jos uskonto, joka alussa oli sopusoinnussa ihmisen rajoitettuun tietämykseen, olisi seurannut ihmismielen asteittaista kehitystä, niin silloin ei olisi epäuskoisia, sillä ihmisen luonteeseen kuuluu halu uskoa. Ihminen uskoo, jos hänelle annettu henkinen ravinto on sopusoinnussa hänen älyllisten tarpeidensa kanssa.* Hän haluaa tietää mistä hän tulee ja mihin menee. Ihminen torjuu kaiken, jos hänelle esitetään päämäärä, joka ei vastaa hänen sisäisiä toiveitaan, eikä hänen käsitystään Jumalasta, eikä edes määrättyjä tieteen vahvistamia tietoja – ja jos vielä häntä määrätään saavuttamaan tämä päämäärä ehdoilla, jotka hänen järkensä osoittavat merkityksettömiksi. Hänelle materialismi (pelkästään materiaan perustuva ajattelu) sekä panteismi vaikuttavat järkevämmiltä vaihtoehdoilta, koska niissä keskustellaan ja järkeillään. Vaikka onkin totta, että nämä järkeilyt ovat virheel-lisiä, niin kuitenkin ihminen järkeilee mieluummin väärin, kuin ei ollenkaan.

Kun ihmiselle esitellään tulevaisuus loogisesti, sopusoinnussa

Jumalan suuruuden, oikeudenmukaisuuden ja äärettömän hyvyyden kanssa, niin hän tulee hylkäämään materialismin ja panteismin, sillä hän tuntee sisimmässään niiden tyhjyyden. Ne olivat tulleet hyväksytyiksi paremman vaihtoehdon puutteessa. Henkien oppi eli spiritismi antaa enemmän. Se tulee nopeasti vastaan otetuksi kaikkien niiden keskuudessa, joiden mieliä kuohuttaa epävarmuus ja jotka eivät löydä etsimäänsä niin uskomuksista kuin maallisista filosofioistakaan. Spiritismi antaa ihmiselle järjestyksen logiikan ja vahvistaa sen tosiseikoilla. Sen vuoksi tämän ajattelun kaatamiseen tähtäävät yritykset ovat olleet turhia.

14. Ihmisellä on vaistomaisesti usko tulevaan. Mutta koska hänelle ei tähän mennessä ole ollut mitään varmuutta sen määrittelemiseksi, hänen mielikuvituksensa on luonut erilaisia ajattelumalleja, jotka ovat lähtöisin eri uskomuksista. Henkien opin käsitys tulevaisuudesta ei ole enemmän tai vähemmän kekseliäästi suunniteltu mielikuvituksen tuote, vaan konkreettisista tosiseikoista tehtyjen havaintojen tulos. Ne avautuvat nykyään eteemme. Spiritismi tulee kokoamaan yhteen (kuten se on jo nyt tehnytkin) erilaiset tai vielä vakiintumattomat näkemykset ja tämän suhteen se asioiden voimasta saattaa pikkuhiljaa eri uskomuksia yhtenäisyyteen. Siinä näkemys tulevasta ei pohjaudu enää olettamukseen vaan varmuuteen. ***Tämä sielujen tulevaa kohtaloa koskeva näkökantojen yhdistyminen tulee olemaan ensimmäinen lähestymiskohta eri uskontojen välillä, valtava ensiaskel kohti uskonnollista suvaitsevaisuutta ja myöhempää yhtymistä.***

LUKU II

Kuolemanpelko

Kuolemanpelon syyt. – Mistä syystä spiritistit eivät pelkää kuolemaa?

Kuolemanpelon syyt

1. Sosiaalisesta asemastaan riippumatta ihmisellä on (alkuasukkaista lähtien) ollut synnynnäinen tunne tulevaisuudesta. Hänen intuitionsa sanoo, että kuolema ei ole olemassaolomme päätepiste ja kaipaamamme poismenneet ihmiset eivät ole ainiaaksi menetettyjä. Usko tulevaan on synnynnäinen ja paljon yleisempää kuin usko siihen, että kuoleman jälkeen ei enää olisi olemassakaan mitään. Kuinka siis sielun kuolemattomuuteen uskovien keskuudessa kohdataan vielä niin paljon kiintymystä maallisiin asioihin ja niin suurta kuolemanpelkoa?

2. Kuolemanpelko on yksi kaitselmuksen viisauden vaikutuksista ja seurausta itsesuojeluvaistolle, joka on yhteistä kaikille eläville olennoille. Kuolemanpelko on tarpeen vielä niin kauan, kun ihminen ei tiedä riittävästi tulevasta elämästään. Se on vastapainoksi taipumuksille, jotka ilman tätä jarrua saattaisi ennenaikaisesti tehdä ihmisen luopumaan elämästä ja laiminlyömään maallisen työnsä, jonka tulee palvella hänen omaa kehittymistään.

Tämän takia alkuasukaskansojen keskuudessa tulevaisuus on

vain epämääräinen aavistus, joka muuttuu myöhemmin toiveeksi ja lopulta varmuudeksi vaikkakin vielä vastapainotettuna piilevällä kiintymyksellä ruumiilliseen elämään.

3. Sitä mukaa kun ihminen ymmärtää paremmin tulevaa, kuolemanpelko vähenee. Samalla hän myös ymmärtää paremmin tehtävänsä maan päällä ja odottaa loppuaan levollisemmin, nöyremmin ja vailla pelkoa. Varmuus tulevasta elämästä antaa toisen suunnan hänen ajatuksilleen, toisen päämäärän hänen toilleen. Ennen sitä varmuutta hän työskenteli vain tämänhetkistä elämää varten. Sen varmuuden kanssa hän työskentelee tulevaisuutta silmälläpitäen, laiminlyömättä kuitenkaan nykyhetkeä, sillä hän tietää tulevaisuutensa riippuvan siitä enemmän tai vähemmän hyvästä suunnasta, johon hän nykyhetkellä elämänsä ohjaa.

Varmuus siitä, että tapaa ystävänsä kuoleman jälkeen ja pääsee jatkamaan ruumiillisen elämän aikaisia ihmissuhteita; varmuus siitä, **ettei hukkaa mitään elämänsä aikana tekemistään työn hedelmistä** ja varmuus lakkaamattomasta kasvusta älykkyyden ja täydellisyyden osalta, antavat ihmiselle kärsivällisyyttä odottaa ja rohkeutta kestää maallisen elämän hetkittäiset väsymykset. Keskinäinen vuorovaikutus, joka nähdään vahvistuvan elävien ja kuolleiden kesken, saa ihmisen ymmärtämään sitä vuorovaikutusta, joka ihmisillä tulisi olla elävien kesken. Siitä lähtien ihmisten välinen veljeys on perusteltua ja hyväntekeväisyydellä on tarkoitusperänsä niin tässä hetkessä kuin tulevaisuudessakin.

4. Kuolemanpelon voittamiseksi on pystyttävä tarkastelemaan kuolemaa sen todellisesta näkökulmasta. Se tarkoittaa toisin sanoen sitä, että on ajattelunsa kautta tunkeutunut Henkien maailmaan ja muodostaa siitä mahdollisimman tarkan mielikuvan. Tämä osoittaa ruumiillistuneessa Hengessä (ts. jälleensyntyneessä ihmisessä) tiettyä kehittyneisyyttä ja kykyä irtaantua materiasta. Niiden maan päälle jälleensyntyneiden Henkien keskuudessa, jotka eivät ole vielä riittävän kehittyneitä, maallisen elämän

merkitys on vieläkin Hengen elämää tärkeämpi.

Ihminen, joka kiinnittää huomionsa vain ulkoisiin asioihin, ei näe muuta kuin ruumiillisen kehonsa elämän, vaikka todellinen elämä onkin hänen sielussaan. Kun elämä kehosta hiipuu, niin tällaisen ihmisen silmissä kaikki on menetetty ja hän tulee epätoivoiseksi. Jos ihminen keskittäisi ajatteluaan ruumiillisen kehonsa (sielunsa pukineen) sijasta itse elämän lähteeseen – sieluun, joka on todellinen kaikesta eloon jäävä olento, niin hän olisi paljon vähemmän pahoillaan kehonsa menetyksestä. Siitä niin monenlainen hätä ja tuska ovat lähtöisin. Sen saavuttamiseksi tarvitaan kuitenkin voimia, joita Henki ei voi hankkia ilman henkistä kypsyyttä.

Kuolemanpelko johtuu siis siitä, ettei ole riittävästi tietoinen tulevasta elämästä. Se lisäksi osoittaa, että ihmisellä on tarve elää, sekä aavistus siitä, että kehon tuhoutuminen ei olekaan elämän loppu. Kuolemanpelko johtuu siis sielun elämän jatkumista koskevasta piilevästä toiveesta, joka on epävarmuuden peittäjä.

Kuolemanpelko vähenee sitä mukaa kun varmuus tulevasta kasvaa ja häviää kokonaan kun asiasta on täysi varmuus.

Tässä on asian kaitselmuksellinen puoli. Kaitselmus suuressa viisauudessaan ei sokaise ihmistä, jonka järki on vielä riittämätön kestämään tulevaisuudesta liian varmaa ja liian houkuttelevaa näkökulmaa. Se olisi saanut hänet laiminlyömään nykyhetkeä, joka on hänelle välttämätön hänen materiaalsen ja henkisen kehityksensä kannalta.

5. Tällaista asiantilaa on ylläpidetty ja pitkitetty täysin inhimillisten syiden takia, jotka häviävät edistyneisyyden myötä. Ensimmäiseksi on mainittava se kuvaus, jollaisena tuleva elämä on esitetty. Se voi riittää vähemmän edistyneille älykkyyden tasoille, mutta se ei kykene täyttämään järkevien ja harkitsevien ihmisten tarpeita. Näin ollen he sanovat itselleen: *”Meille absoluuttisina totuuksina esitetyt periaatteet eivät ole totta, koska ne ovat ristiriidassa logiikan, sekä tiettyjen tieteen totuuksien kanssa.”*

Siitä on lähtöisin epäuskoisuus tiettyjen ihmisten keskuuteen sekä suurilukuinen ihmisjoukko niitä, joiden usko on sekoittunut epäilykseen. Näille ihmisille tuleva elämä on vain epämääräinen ajatus, ennemminkin jonkinlainen mahdollisuus kuin täysin varma asia. He uskovat tulevaan elämään ja he haluaisivat, että näin olisi mutta siitä huolimatta he sanovat itselleen: *”Jos se ei kuitenkaan ole näin! Nykypäivä on todellista, huolehtikaamme siitä siis ensin, tulevaisuus tulee kyllä kaiken päätteeksi.”*

Sen jälkeen he vielä sanovat: *”Sitä paitsi, mitä sielu loppujen lopuksi on? Onko se vain pieni piste, atomi, kipinä vai liekki? Mitä sielu tuntee, näkee ja havaitsee?”* Heille sielu ei ole todellinen, vaan abstraktio. Näiden ihmisten ajatuksissa heidän rakkaansa on pienennetty atomin kokoisiksi. Heidän silmilleen heille rakkaiden ihmisten sielut ovat tietyllä tavalla menetettyjä, eikä niillä enää ole ominaisuuksia, jotka saivat heidät rakastamaan niitä. He eivät ymmärrä rakkautta tätä ”kipinää” kohtaan eivätkä sitä, että tällä ”kipinällä” voisi olla rakkautta heitä kohtaan ja ovat itse tyytymättömiä siihen, että heidän kohtalonaan olisi muuntuminen tällaiseksi merkityksettömän pieneksi olennoksi. Tämän vuoksi he kääntyvät maallisen elämän tosiasioihin nojautuvaan ajatteluun, jossa he tuntevat olevan enemmän sisältöä. Näin ajattelevien ihmisten lukumäärä on huomattava.

6. Toinen syy, joka sitoo tulevaan elämään uskovat ihmiset maallisiin asioihin, on se, että he pitävät kiinni lapsena saamisestaan opetuksista.

Eräs maallisiin asioihin kiinni sitova lisäsy (jopa niillä, joilla usko tulevaan elämään on vahvimpia) johtuu vaikutelmasta, jonka he säilyttävät lapsuudesta lähtien saamastaan opetuksesta.

Täytyy myöntää, että se näkymä, jonka uskonto tulevaisuudesta antaa, ei ole kovin houkutteleva eikä lohduttava. Yhdellä puolella näkyy kouristelevia tuomittuja, jotka hyvittävät hetkellisiä virheitään ikuisten liekkien tuskissa. Vuosisadat seuraavat toinen toisiaan, vailla toivoa lieventymisestä ja säälistä. Kaikista

armottominta on vielä se, että katumus on merkityksetön. Toisella puolella näkyy kiirastulessa riutuvia ja sairaalloisia sieluja odottamassa helpotusta hyvántahtoisten ihmisten puolelta, jotka rukoilevat heidän puolestaan, tai tekevät¹ muita rukoilemaan heidän puolesta ja ilman omia ponnisteluja oman kehityksensä eteen. Nämä kaksi kategoriata muodostavat valtavan enemmistön tuonpuoleisen maailman väestöstä. Niiden yläpuolella liitelee hyvin rajoitettu määrä niitä valittuja, jotka nauttivat loputtomasta autuudesta hartaisiin ajatuksiinsa uppoutuneena. Tämä iankaikkinen hyödyttömyys, joka epäilemättä on mieluisampi kuin olemattomuus, on lähinnä tylsää yksitoikkoisuutta. Sen vuoksi autuaita enkeleitä kuvaavissa maalauksissa nähdään heijastuvan enemmänkin ikävystyneisyys kuin todellinen onni.

Tällainen olotila ei tyydytä toiveita eikä vaistonomaista ajatusta kehityksestä, joka ainoana tuntuu olevan yhteensopivaa absoluuttisen onnellisuuden kanssa. On vaikea uskoa, että ainoastaan kasteen saamisen kautta tietämätön alkuasukas, jonka moraalintaju on vielä kehittymätön, tulisi samalle tasolle sellaisen ihmisen kanssa, joka on yltänyt monien vuosien uurastuksen jälkeen kaikista korkeimmalle tasolle tieteissä, sekä moraalisissa käytännöissään. Vielä vähemmän on ymmärrettävissä se, että varhaisessa iässä kuollut lapsi, ennen kuin hänellä on ollut tietoisuutta omista teoistaan, tulee nauttimaan samoista eduista ainoastaan seremonian voimasta, joka on täysin hänen omasta tahdostaan riippumaton. Nämä mietelmät eivät järkytä kaikista kiihkomielisimpien uskovaisten ajattelua, kunhan he vain vähän sitä pohivat.

7. Jos maan päällä suoritettua edistävää työskentelyä pidetään merkityksettömänä tulevalle onnellisuudelle, jos uskotaan tämän onnen saavutettavan helposti muutamilla ulkoisilla käytännöillä ja mahdollisesti jopa rahalla ostamalla, ilman todellista luonteen-

1 Katolisessa uskonnossa on ollut käytäntönä ns. sielunmessu, jossa rukoillaan edesmenneiden puolesta. Joissakin tapauksissa siitä kuului antaa korvauksesi maksu kirkolle. – Kääntäjän huomautus.

sa ja tapojensa uudistamista, niin tämä antaa maallisille nautinnoille enemmän arvoa.

Useampi uskovainen sanoo sisimmässään, että koska heidän tulevaisuutensa on varmistettu tiettyjen ulkoisten käytäntöjen kautta, tai heidän kuolemansa jälkeisten lahjoitusten kautta (jolla he eivät pidättäydy mistään), heille olisi tarpeetonta pakottaa itsensä uhrauksiin, tai mihinkään sellaiseen, joka edistää muita, kun kerran pelastuksen voi kukin saada työskentelemällä itsensä eteen.

Kaikki eivät varmastikaan ajattele tällä tavoin, sillä on todellakin suuria ja kauniita poikkeuksia. Ei kuitenkaan voida kiistää, että näin ajattelee suurin osa etenkin valistumattomassa väessä. Heidän käsityksensä toisessa maailmassa onnelliseksi tulemisen ehdoista pitää yllä heidän kiintymistään tämän maailman omaisuuksiin ja tämän seurauksena se ylläpitää itsekkyyttä.

8. Lisäämme vielä, että kaikki ihmisten tavoissa saa hänet kaipaamaan maallista elämää, sekä pelkäämään matkaa maan päältä taivaaseen. Kuolemaa ympäröivät synkät seremoniat, jotka paremminkin aiheuttavat pelkoa, kuin herättävät toivoa. Jos kuolemaa on kuvailtu, niin siitä kerrotaan aina kammoa herättävästi, eikä koskaan muunnokseen johdattavana unena. Kaikki sen vertauskuvat muistuttavat ruumiin hajoamisesta, näyttäen kuolleen hirvittävänä ja riutuneena. Yksikään kuvaus ei näytä vertauskuvaa, jossa sielu loistaa vapautuneena maallisesta kahleestaan¹. Lähtöä tähän onnellisempaan maailmaan seuraa ainoastaan maan päälle eloonjääneiden valittelut, aivan kuin suunnaton epäonni olisi kohdannut tuonpuoleiseen meneviä. Heille sanotaan ikuiset hyvästit, aivan kuin ei olisi koskaan mahdollista nähdä heitä uudelleen. Heidän maallisten nautintojen menetystä valitellaan ai-

1 Tämän teoksen julkaisun jälkeen on julkaistu mm. Tri. Peter Valentinin Frankfurtin sairaalan leikkaussalista opetuskäyttöön otettu kuva, johon odottamatta nähtiin kuvastuneena potilaan (Karen Fisherin) ruumiista poistuva ihmishahmo. Tri. Frank Muller vahvisti kuvan autenttiseksi. Leikkaussalissa olleet 12 ihmistä eivät havainneet omin silmin mitään siitä, minkä valokuva selvästi näytti. – *Kääntäjän huomautus.*

van kuin heille ei olisi mahdollista kohdata suurempia nautintoja tuonpuoleisessa. Sanotaan: ”*Mikä epäonni onkaan kuolla niin nuorena, rikkaana, onnellisena, loistava tulevaisuus edessään!*” Käsitys vieläkin paremmasta tulevaisuudesta tuskin käväisee hänen ajattelussaan, koska se ei ole sinne juurtuneena. Kaikki siis johdattaa kuolemanpelkoon toivon synnyttämisen sijasta. Ihmisille epäilemättä tulee menemään pitkän aikaa, ennen kuin pääsee irti näistä ennakkoluuloista. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, ettäkö näin ei tulisi tapahtumaan sitä mukaa kun hänen uskonsa vahvistuu ja hän muodostaa itselleen järkevämmän mielikuvan Hengen elämästä.

9. Tavallinen uskomus asettaa edesmenneiden ihmisten sielut sellaisille alueille, jonne ihmisten ajatukset tuskin yltävät ja jossa he tietyllä tavalla tulevat eloon jääneille ihmisille ulkopuolisiksi. Itse kirkko asettaa ihmisten ja edesmenneiden sielujen välille ylitsepääsemättömän esteen. Se julistaa, että kaikki yhteydet edesmenneiden kanssa ovat poikki ja kaikki kommunikointi on mahdotonta. Jos edesmenneiden ihmisten sielut ovat helvetissä, niin kaikki toivo heidän jälleennäkemisestä on menetetty, mikäli ei itse sinne mene. Jos edesmenneiden ihmisten sielut ovat valittujen asemassa, niin he elävät täysin hartaisiin ajatuksiinsa uppoutuneena. Kaikki tämä asettaa elävien ja kuolleiden välille sellaisen etäisyyden, että kuoleman myötä tulevaa eroa pidetään ikuisena. Sen vuoksi halutaan meille rakkaiden ihmisten olevan lähellämme vielä maanpäällisissä kärsimyksissäänkin sen sijasta, että näkisimme heidän lähtevän jopa taivaaseen. Sitten, onko taivaassa oleva edesmenneen ihmisen sielu todellakin onnellinen nähdessään esimerkiksi ***lapsensa, isänsä***, äitinsä tai ***ystävänsä*** palavan ikuisesti (helvetissä)?

Miksi spiritismin omaksuneet eivät pelkää kuolemaa?

10. Spiritistinen oppi muuntaa täysin tulevaisuuden näkökulman. Tuleva elämä ei enää ole pelkkä hypoteesi, vaan siitä tulee osa todellisuuttamme. Tuonpuoleiseen siirtyneiden ihmisten sielun olotila ei enää ole ajattelumalli, vaan tarkkailun tulos. Huntu on nostettu. Henkien maailma tulee meille esiin sen kaikessa käytännön todellisuudessa. Ihmiset eivät niitä paljastaneet nerokkaiden ajatustensa kautta. Ne olivat juuri tämän Henkien maailmaan asukkaat, jotka tulivat kuvaamaan meille olotilaansa. Näimme heidät heidän kaikilla kehitystasoillaan Henkien arvoasteikolla sekä kaikissa vaiheissa onnellisimmasta kurjimpaan asti. Näimme heidän kaikki tuonpuoleisen elämänsä vaiheet. Siitä johtuu rauhallisuus, jolla spiritismin omaksuneet (spiritistit) tarkastelevat kuolemaa ja siitä kumpuaa heidän viimeisten maanpäällisten hetkiensä tyyneys.

Heitä ei vahvista enää ainoastaan toivo, vaan varmuus. He tietävät, että tuleva elämä on jatkoa maanpäälliselle elämälle paremmissa olosuhteissa. He odottavat sitä luottaen sen tulevan yhtä varmasti, kuin auringonnousu tulee myrskyisen yön jälkeen. Tämä luottamus johtuu tosiseikoista, joita he itse olivat olleet todistamassa, sekä näiden tosiseikkojen yhteensopivuudesta logiikan, oikeudenmukaisuuden ja Jumalan hyvyyden kanssa. Se on myös ihmisen sisäisten jalojen pyrkimysten mukainen.

Spiritisteille (ts. spiritismin omaksuneille) sielu ei ole enää abstrakti käsite. Sillä on hienojakoinen (eteerinen) keho, joka tekee siitä määritetyn olennon, jonka voimme ajattelullamme hahmottaa ja ymmärtää. Tämäkin on jo paljon, jotta voisi kiinnittää ajattelunsa sielun yksilöllisyyteen, taipumuksiin ja havaintoihin. Muisto meille rakkaista ihmisistä perustuu johonkin todelliseen. Tuonpuoleiseen siirtyneiden ihmisten sieluja ei enää näytetä meille katoavina liekkeinä, jotka eivät palauta mieleemme mitään ajatuksia, vaan konkreettisessa muodossa, joka näyttää hei-

dät meille enemmänkin elävinä olentoina. Sitten, sen sijaan että nämä sielut olisivat hävinneet avaruuden syvyyksiin, he ovatkin ympärillämme. Ruumiillinen maailma ja Henkien maailma ovat jatkuvasti yhteydessä keskenään ja osallistuvat vastavuoroisesti toistensa elämään. Kun tulevaisuutta ei enää voi epäillä, kuolemanpelkoon ei enää ole aihetta. Kuoleman voi nähdä tulevan hätäantymättä, niin kuin se olisi vapautus, ovi elämään eikä olemattomuuteen.

TAIVAS JA HELVETTI

LUKU III

Taivas

1. Yleisesti ottaen sanalla **taivas** tarkoitetaan maata ympäröivää ääretöntä avaruutta ja erityisimmin se osa, mikä on taivaanrantamme yläpuolella. Tämä sana on lähtöisin Latinan sanasta **coelum**, joka on muodostunut Kreikan sanasta **coilos** (kovera), sillä taivas näyttää silmissämme suunnattomalta koveralta muodolta. Antiikin ihmiset uskoivat olevan olemassa useita kiinteitä ja läpinäkyvästä materiasta olevia päällekkäisiä taivaita, jotka muodostivat palloja, joiden keskipisteenä oli maa. Nämä pallot pyöriessään maan ympärillä vetivät mukanaan tähtiä, joiden he uskoivat pyörivän niiden kiertokulun mukana.

Tämä tähtitieteen riittämättömästä tuntemuksesta johtuva ajattelu oli käsityksenä kaikissa teologioissa, jotka tekivät taivaat näin porrastetuiksi useisiin autuuden eri asteisiin ja korkein niistä oli ylin onnellisuus. Yleisen uskomuksen mukaan niitä täytyi olla seitsemän ja siitä tulee ilmaisu: ”*olla seitsemännessä taivaassa*”, jolla kuvattiin täydellistä onnellisuutta. Muslimit myöntävät olevan olemassa yhdeksän taivasta, joissa jokaisessa uskovaisten onnellisuus kasvaa. Tähtitieteilijä Ptolemaios¹ laski niitä olevan yksitoista ja nimesi niistä viimeisen termillä *Empyreus*² (latinaksi), johtuen loistavasta valosta, joka siellä vallitsee.

Tämä on vielä nykypäivänakin annettu runollinen nimi ikuisen loiston paikalle. Kristillinen teologia tunnistaa kolme taivasta: ensimmäinen on ilman ja pilvien alue; toisena alueena on ava-

1 Ptolemaios eli Alexandriassa, Egyptissä ajanlaskumme toisella vuosisadalla.

2 Termi lähtöisin Kreikan kielen sanasta **pur** tai **pyr**, joka tarkoittaa tulta.

ruus, jossa tähdet liikkuvat; kolmantena on tämän takainen alue, jossa on Kaikista Korkeimman koti, valittujen olinpaikka, jotka siellä katselevat Jumalaa kasvoista kasvoihin. Tämän ajattelun mukaan sanotaan Paavalin tulleen kohotetuksi kolmanteen taivaaseen.

2. Kaikki erilaiset opit, jotka sisältävät käsityksen paratiisista, nojaavat kahteen virheajatteluun: maata pidetään maailmankaikkeuden keskipisteenä ja tähtien aluetta pidetään rajallisena. Kaikki opit ovat asettaneet onnellisten sekä Kaikkivaltiaan asuinsijan tämän mielikuvituksellisen rajan taakse. Tässä ajattelussa kaikkien asioiden Luoja – Hän, joka ohjaa kaikkia – sijoitetaan omittuisesti luomakuntansa perukoille, sen sijaan että olisi keskellä, josta Hänen ajatuksensa säteily voisi levittäytyä kaikkialle!

3. Tiede taipumattomalla tosiasioiden havainnoista tehdyllä logiikallaan vei paljastavan soihtunsa avaruuden syvyyksiin ja näytti kaikki nämä teoriat perättömiksi. Maa ei ole enää maailmankaikkeuden keskipiste vaan yksi kaikista pienimmistä taivaankappaleista, jotka pyörivät äärettömyydessä. Itse aurinkomme ei ole muuta kuin yksi planeettojen kiertoratojen keskus. Tähdet ovat lukemattomia aurinkoja, joiden ympärillä pyörii lukemattomia maailmoja (planeettoja). Ne ovat erotettuja toisistaan sellaisilla välimatkoilla, joita tuskin pystymme ajattelemaan, vaikkakin meidän silmillemme ne näyttävät melkein koskettavan toisiaan. Tässä ikuisten lainalaisuuksien ohjaamassa suurenmoisessa kokonaisuudessa, jossa paljastuu Luojan viisaus ja kaikkivoipaisuus, maa näyttää vain häviävän pieneltä pisteeltä, ja yhdeltä vähiten suotuisalta asuttavuutensa suhteen. Näin olen oikeutettua kysyä, miksi Jumala olisi tehnyt maasta ainoan elämän keskuksen, ja olisi pannut sinne syrjään rakkaimmat luomuksensa. Kuitenkin päinvastoin kaikki näyttää elämän olevan kaikkialla ja ihmiskunta on yhtä loputon kuin avaruus. Tiede näyttää olevan olemassa maan kaltaisia maailmoja ja Jumala ei

olisi voinut luoda niitä ilman tarkoitusta. Hänen on täytynyt kansoittaa se olennoilla, jotka ovat kykeneviä sitä hallitsemaan.

4. Ihmisen ajatukset ovat aina suhteessa siihen, mitä hän tietää. Kuten kaikki tärkeät keksinnöt, maailmojen muodostumisen ymmärtäminen tulisi antaa ihmisten ajattelulle uusi suunta. Näiden uusien tietojen vaikutusalueella uskomusten täytyy muuttua. Taivas on asetettu uudelle paikalle. Tähtien alueen ollessa rajaton, se ei enää voi olla siellä. Missä siis on taivas? Tämän kysymyksen edessä vaikenevat kaikki uskonnot. Spiritismi tulee ratkaisemaan sen näyttäen ihmisen todellisen päämäärän. Ottaen lähtökohdaksi ihmisen perusolemuksen sekä Jumalan tunnuspiirteet, tullaan yhteen johtopäätökseen: tällä tarkoitetaan sitä, että lähitiessä tunnetuista asioista pystyy saavuttamaan tuntemattoman asian loogisen päättelyn kautta, puhumatta suorista havainnoista, joita spiritismi mahdollistaa.

5. Ihminen on muodostunut ruumiista ja Hengestä. Henki on ihmisessä pääasia. Se on järjellinen ja ymmärryksellä varustettu olento. Ruumiillinen keho on materiaallinen päällyste, jolla Henki on varustettu väliaikaisesti, jotta se täyttäisi tehtävänsä maan päällä ja suorittaisi tarpeellisen työn kehityksensä eteen. Kun käytetty ruumis tuhoutuu ja Henki jatkaa elämää tämän jälkeen. Ilman Henkeä ruumis olisi ainoastaan elotonta materiaa, kuten koje, jolla ei olisi sitä toimintaan panevaa vieteriä. Ilman ruumista Henki on kaikki: elämä ja älykkyys. Erotessaan materiaalisesta ruumiista Henki palaa Henkien maailmaan, jossa hän on siihen asti, kunnes poistuu sieltä jälleensyntymään.

On siis olemassa **ruumiillinen maailma**, joka muodostuu ruumiillistuneista (tai ts. jälleensyntyneistä) Hengistä, sekä **Henkien maailma**, joka muodostuu (kuoleman kautta) ruumiillisesta kehostaan eronneista Hengistä. Ruumiillisen maailman olennot materiaalisesta päällysteensä takia ovat kiinni maassa tai jossakin muussa planeetassa. Henkien maailma on kaikkialla meidän

ympärillämme ja avaruudessa ilman minkäänlaista määrättyä rajaa. Johtuen päällystensä fluidisista ominaispiirteistä, ne olennot, jotka sen muodostavat, sen sijaan että laahautuisivat raskaasti maata pitkin, he kulkevat etäisyyksiä ajatuksen nopeudella. Ruumiin kuolema ei ole muuta kuin niiden siteiden repeäminen, jotka pitivät Henkeä ruumiissa vangittuna.

6. Henget on alun pitäen luotu yksinkertaisiksi ja tietämättömmiksi, mutta varustettu kyvyillä tietää kaikki asiat ja kehittyä valinnanvapautensa mukaisesti. Kehityksen myötä Henget hankkivat uusia tuntemuksia, uusia kykyjä, uusia aistihavaintoja ja niiden seurauksena uusia nautintoja, joita eivät alhaisemmat Henget tunne. He näkevät, kuulevat, tuntevat ja ymmärtävät sellaisia asioita, joita jälkeenjääneet Henget eivät voi nähdä, tuntea tai ymmärtää. ***Onnellisuus on sillä tavoin suorassa suhteessa saavutettuun kehitykseen, että kahdesta Hengestä yksi ei voi olla yhtä onnellinen kuin toinen. Näin on ainoastaan sen vuoksi, koska toisella ei ole samaa älyllistä ja moraalista kehittyneisyyttä kuin toisella. Se ei kuitenkaan tarkoita sitä, että näiden kahden Hengen tulisi sen vuoksi olla kunkin omissa erillisissä paikoissa.*** Vaikkakin he ovat yhdessä, niin yksi voi olla pimeydessä, kun taas toiselle kaikki sen ympärillä säteilee, samoin kuin sokea ja näkevä kävelisivät käsi kädessä. Toinen heistä näkee valon ja toinen ei saa siitä pienintäkään vaikutelmaa. ***Koska Henkien onnellisuus on suorassa suhteessa Hengen ominaisuuksiin, niin he hankkivat onnellisuuttaan kaikkialta missä ovatkin: maan päällä, ruumiillista elämää elävien Henkien (jälleensyntyneiden ihmisten) parissa tai avaruudessa.***

Yksi tavallinen vertaus tekee tämän tilanteen paremmin ymmärrettäväksi. Kuvitellaan samaan konserttiin kaksi ihmistä, joista toinen on harjaantuneella kuulolla varustettu hyvä muusikko ja toinen huonokuuloinen henkilö, joka ei tiedä mitään musiikista. Ensin mainittu tuntee onnellisuutta, kun taas toinen pysyy huomaamattomana, koska yksi havaitsee ja ymmärtää sellaista, joka

ei tee toiseen minkäänlaista vaikutelmaa. Näin on kaikkien Hengen nautintojen kanssa, jotka ovat suhteessa Hengen havaintokykyihin. ***Henkien maailmalla on kaikkialla loistetta, harmoniaa ja tuntemuksia, joita alhaisemmat Henget vielä materian vaikutuksen alaisina eivät edes aavista ja niihin ei ole herkkyyttä muilla kuin puhdistuneilla Hengillä.***

7. Kehitys tapahtuu Hengessä hänen oman työnsä tuloksena. Koska Hengillä kuitenkin on valinnanvapaus, niin he työskentelevät kehityksensä eteen enemmän tai vähemmän aktiivisesti, enemmän tai vähemmän välinpitämättömästi, tahtonsa mukaisesti nopeuttaen tai hidastaen kehitystä ja sen seurauksena omaa onnellisuuttaan. Silloin kun yhdet edistyvät nopeasti toiset viruvat pitkiä vuosisatoja alhaisemmissa piireissä. He ovat siis itse oman tilanteensa seppiä, onnellisia tai onnettomia, Jeesuksen sanojen mukaisesti: ***”kukin tekojensa mukaan”***. Jokainen jälkeenneenä pysyvä Henki ei siis voi katsoa sen johtuvan muusta kuin itsestään. Vastaavasti kehityksessään jo edistynyt on itse sen täysin ansainnut. Näin hänen saavuttamallaan onnellisuudella on vain suurempi arvo hänen silmissään.

Ylempi onnellisuus on jaettu ainoastaan täydellisten Henkien tai ts. puhtaiden Henkien keskuudessa. He eivät saavuttaneet sitä muuten kuin kehityttyään älykkyudessa ja moraalissa. Älyllinen ja moraalinen kehitys käyvät eteenpäin harvoin yhtä nopeasti. Kuitenkin sen, mitä Henki ei pysty saavuttamaan tiettynä aikana, hän tulee saavuttamaan toisena ajanjaksona. Näin moraalinen ja älyllinen kehitys tulee saavuttamaan saman tason. Siitä syystä nähdään usein hyvin älykkäiden ja oppineiden ihmisten omaavan moraalisesti alhaisen tason ja myös päinvastoin.

8. Jälleensyntymä on tarpeen Hengen kaksittaisen – moraalisen ja älyllisen – kehityksen kannalta. Älylliseen kehitykseen jälleensyntymä johtaa pakollisen työskentelyn aktiviteetin kautta. Jälleensyntymä johtaa moraaliseen kehitykseen, koska ihmisillä on

toinen toistaan kohtaan vastavuoroisia tarpeita. ***Yhteiskunnassa eläminen on kosketuskivi hyvälle ja huonoille ominaisuuksille.*** Hyvyys, ilkeys, lempeys, väkivaltaisuus, hyväntahtoisuus, hyväntekeväisyys, itsekkyyys, kitsaus, ylpeys, vaatimattomuus, vilpittömyys, uskollisuus, pahantahtoisuus, tekopyhyys – sanalla sanoen kaikki se, mikä muodostaa hyväntahtoisien tai kieroontuneen ihmisen, omaa liikkeelle panevana tekijänä, päämääränään ja innoittajanaan hänen suhteensa muiden ihmisten kanssa. ***Ihmiselle, joka eläisi yksin, ei olisi olemassa hyveitä eikä paheita. Jos hän eristäytymällä varjelee itseään pahalta, niin samalla hän tekee hyvän harjoittamisen mahdolliseksi.***

9. Yksi ruumiillinen elämä on Hengelle ilmiselvästi riittämätön, jotta Henki hankkisi kaiken sen hyvän, mikä häneltä puuttuu ja jotta voisi vapautua kaikesta siitä, mikä hänessä on pahaa. Kuinka esimerkiksi alkuasukas voisi yhdessä ainoassa ruumiillisessa elämässä saavuttaa kaikista edistyneimmän eurooppalaisen ihmisen moraalisen ja älyllisen tason. Se on todellakin mahdotonta. Tuleeko siis alkuasukkaan ikuisesti pysyä tietämättömyydessä ja barbaarisuudessa sekä vailla nautintoja, jotka ainoastaan hänen kykyjensä kehittyminen voisivat hänelle tarjota? Yksinkertainen terve järki työntää pois sellaisen oletuksen. Se ei merkitsisi samalla ainoastaan oikeudenmukaisuuden ja Jumalan hyvyyden kieltämistä, vaan myös luonnon kehityksen lain kieltämistä. Jumala kuitenkin on ylitse kaiken oikeudenmukainen ja hyvä, ja sallii Hengelle niin monta ruumiillista elämää, kuin mitä hänelle on tarpeen, jotta se saavuttaisi päämääränsä – täydellisyyden.

Henki tuo mukanaan jokaiseen uuteen ruumiilliseen elämään kykyjä, synnynnäistä tietämystä ja moraalisuutta, jota oli hankkinut itselleen edellisissä elämissä. Jokainen elämä on siis askel eteenpäin kehityksen tiellä¹. Jälleensyntyminen on alhaisen kehitystason Hengille luonnostaan kuuluva asia. Se ei ole enää tarpeen niille Hengille, jotka ovat käyneet alhaisuuden yläpuolelle

1 Ks. 1 osa. Luku I – 3, huomautus 1

ja kehittyvät Hengen olotilassa tai korkeammalle kehittyneiden maailmojen ruumiillisissa elämissä, joissa ei ole mitään yhdenmukaisuutta maallisen materiaalisuuden kanssa. Siitä lähtien jälleensyntymä on Hengille vapaaehtoinen. Silloin jälleensyntymän päämääränä on vaikuttaa suuremmin ruumiillista elämää eläviin Henkiin (eli ihmisiin), suorittamalla heidän keskuudessaan tärkeitä missioita, joita he ottavat itselleen hoidettavaksi. Näin he uhrautuen hyväksyvät ruumiillisen elämän vaikeudet ja kärsimykset.

10. Ruumiillisten elämiensä välisenä aikana Henki palaa lyhyemmäksi tai pitemmäksi aikaa Henkien maailmaan, jossa hän on onnellinen tai onneton, sen hyvän tai pahan mukaisesti, mitä hän on elämässään tehnyt. Henkisen olotilan täytyy olla Hengen normaali olotila, koska se on Hengen lopullinen olotila ja koska henkinen keho¹ ei kuole. Ruumiillinen olotila on väliaikainen ja ohimenevä. Etenkin henkisessä olotilassa Henki saa ottaa vastaan kehityksensä tulokset, jotka hän työllään saavutti ruumiillisen elämänsä aikana. Henkisessä olotilassa hän myös valmistautuu tulevan ruumiillisen elämän haasteisiin ja tekee päätökset, joita hänen tulee panna täytäntöön palattuaan ruumiilliseen elämään.

Henki kehittyy myös ruumiillisten elämien välisenä aikana. Hän hankkii siellä erityistä tietämystä, jota hän ei voisi hankkia maan päällä ja hänen ajattelunsa muuntuu. Henkinen olotila ja ruumiillinen olotila ovat siis Hengelle kahden tyyppisen kehityksen lähde ja ne tukevat toinen toisiaan. Sen vuoksi Henki käy läpi vuorottain näitä kahta elämisen tapaa.

11. Jälleensyntymä voi tapahtua maan päällä tai muissa maailmoissa (ts. planeetoissa). Maailmojen joukossa yhdet ovat toisia edistyneempiä. Niissä elämä tapahtuu fyysisesti ja moraalisesti vähemmän raskaissa olosuhteissa maahan verratessa. Sinne ei

1 Allan Kardec käyttää henkisestä kehosta termiä perispirit. Ks. teoksen lopusta tarkempi selostus (kohta: Termistö ja viitteet). Lähde: Henkien Kirja – Kääntäjän huomautus.

kuitenkaan ole pääsyä muille, kuin niille Hengille, jotka ovat saavuttaneet sellaisen kehitystason, että he ovat sopusoinnussa näiden maailmojen tason kanssa.

Elämä korkeammalle kehittyneissä maailmoissa jo on yksi palkinto, kun otetaan huomioon, että siellä ei ole niitä materiaalisia vaivoja ja suruja, joita meillä on täällä maan päällä. Siellä ruumiillinen keho on vähemmän materiaalinen, lähes fluidinen ja se ei ole altis sairauksille ja vammaisuuksille, kuten ei myöskään samoille tarpeille. Pahantahtoisten Henkien ollessa sieltä poisuljettuina, ihmiset nauttivat siellä täydestä rauhasta, huolehtien ainoastaan kehittymisestään, älynsä ponnistelujen kautta. Siellä vallitsee todellinen veljellisyys, koska siellä ei ole itsekkyyttä. Siellä vallitsee todellinen samanarvoisuus, koska siellä ei ole ylpeyttä. Siellä vallitsee täydellinen vapaus, koska siellä ei ole epäjärjestystä, jota pitäisi tukahduttaa, eikä siellä ole kunnianhimoja, jotka pyrkivät sortamaan heikkoa. Maahan verratessa, nämä maailmat ovat todellisia paratiiseja. Ne ovat kehitystaipaleen välietappeja, jotka johtavat lopulliseen olotilaan. Maa on yksi alhaisemman tason maailmoista, jonka tehtävänä on epätäydellisten Henkien puhdistaminen. Tästä syystä pahuus valitsee maan päällä siihen asti, kunnes Jumalaa miellyttää tehdä siitä edistyneimpien Henkien kotipaikka. Näin Henki asteittain edistyen kehityksen myötä saapuu onnellisuutensa huipulle. Kuitenkin, ennen saapumistaan täydellisyyden huipulle, hän nauttii kehitystasonsa mukaista onnellisuutta. Lapsi ensin nauttii varhaisiän iloista, myöhemmin sitten nuoruuden iloista ja lopulta kaikista kestävimmistä täysi-ikäisyyden iloista.

12. Autuaiden Henkien onnellisuus ei ole hartaisiin ajatuksiin uppoutunutta toimeettomuutta, joka tarkoittaisi (kuten olemme useita kertoja sanoneet) ikuista ja ikävystyttävää hyödyttömyyttä. Hengen elämä kaikilla sen tasoilla on päinvastoin jatkuvaa toimintaa, kuitenkin vailla väsymystä. Ylin onnellisuus koostuu: Luojan kaikkien loisteliaisuuksien nauttimisesta, joita mikään

inhimillinen kieli ei koskaan pystyisi kuvaamaan ja joita kaikista rikkain mielikuvitus ei voisi käsittää; kaikkien asioiden tietämyksestä ja perehtyneisyydestä; kaikkien fyysisten ja moraalisten tuskien puuttumisesta; syvällisestä mielihyvän tunteesta ja järkkymättömästä sielun tyyneydestä; kaikkia yhdistävästä puhtaasta rakkaudesta, sillä minkäänlaista kahinaa ei siellä ole, joka syntyisi kontaktissa ilkeämielisten kanssa; sekä ennen kaikkea Jumalan näkemisestä ja kaikkien Hänen mysteeriensä ymmärtämisestä, jotka ovat tulleet paljastetuiksi kaikista kunniakkaimmille. Onnellisuus tulee myös tehtävistä, joiden suorittamisesta nämä autuaat Henget mielellään ovat vastuussa. Puhtaat Henget ovat Messiaita tai Jumalan lähettämiä, sillä heidän tehtävänään on Jumalan tahdon välittäminen ja toimeen paneminen. He tekevät suuria elämäntehtäviä, valvovat maailmojen syntyä ja maailmankaikkeuden yleistä tasapainoa. Se on loistokas tehtävä, jota ei saavuta muuten kuin täydellisyyden kautta. Nämä kaikista ylimmällä tasolla olevat Henget ovat ainoita, jotka ymmärtävät Jumalan salaisuudet. He inspiroivat ajatteluaan Jumalasta, jonka suoranaisina edustajina he toimivat.

13. Henkien toimet ovat suhteessa heidän kehityksensä tasoon – heidän tietämykseensä, kykyihinsä, kokemukseensa ja siihen luotettavuuden tasoon, jonka he Jumalalle ovat itsestään antaneet.

Ei ole olemassa etuoikeutta eikä suosintaa, joka merkitsisi ansaitsematta saatua palkintoa. Kaikki on punnittu kaikista tarkimmalla oikeudenmukaisuudella. Kaikista tärkeimmät tehtävät ovat luotettuja ainoastaan niille, jotka Jumala tietää sopiviksi niitä täyttämään ja jotka eivät petä tätä luottamustehtävää tai vaaranna sitä. Jumalan silmien alla kaikista kunniakkaimmat muodostavat ylimmän neuvoston. Silloin kun korkeimmat johtajat ovat vastuussa galaksien¹ ohjaamisesta, niin toisille on annettu erityislaa-

1 1800-luvun ilmaisulla *tourbillons planétaires* voidaan ymmärtää tarkoitettavan *galakseja*. Lähde: Dictionnaire de L'Académie française, 6th Edition (1832-5) – Kääntäjän huomautus

tuisten maailmojen ohjaaminen. Sen jälkeen tulevat kehittyneisyytensä järjestyksen mukaisesti, sekä hierarkian alaisesti niiden Henkien rajatummalla valtuudet, joiden tehtävänä on kansojen edistäminen, perheiden ja yksilöiden suojeleminen, kunkin kehityksen alan eteenpäin innoittaminen, eri luonnon toiminnoista vastaaminen, jopa luomakunnan vähäisimpään yksityiskohtaan asti. Tässä laajassa ja toistensa kanssa sopusuhteissa olevassa kokonaisuudessa on tehtäviä kaikille kyvyille, taipumuksille ja hyväntahtoisille ponnisteluille. Nämä tehtävät ovat hartaasti pyydettyjä, sekä ilolla vastaanotettuja, sillä ne ovat yksi keino edistykseen niille Hengille, jotka pyrkivät nousemaan kehityksessään.

14. Korkeimmille Hengille uskottujen suurten tehtävien ohella on olemassa myös kaikkien eri tärkeystasojen tehtäviä, jotka ovat uskottuja kaikkien eritasoisten Henkien hoidettavaksi. Tästä voidaan sanoa, että jokaisella ruumiilliseen maailmaan jälleensyntyneellä ihmisellä (tai ts. ruumiillistuneella Hengellä) on oma tehtävänsä. Tämä tarkoittaa sitä, että jokaisella on täällä velvollisuuksia täytettävänä lähimmäistensä hyväksi. Näin on perheen isästä alkaen, jonka tehtävänä on huolehtia lastensa kehityksestä, jopa siihen neroon asti, joka herättää yhteiskuntiin uusia edistykseen siemeniä. Juuri toisarvoisissa tehtävissä usein kohdataan vajauksia, asemansa väärinkäyttöä sekä tehtävästä kieltäytymistä ja tämä vahingoittaa yksilöitä mutta ei kuitenkaan kokonaisuutta.

15. Kaikki älylliset olennot myötävaikuttavat yleismaailmallisessa työskentelyssä, mikä tahansa onkaan saavuttamansa kehityksen taso, kukin voimiensa mukaisesti, yksien eläessä ruumiillisessa maailmassa jälleensyntyneinä ja toisien eläessä Henkenä tuonpuoleisessa Henkien maailmassa. Kaikkialla on toimintaa vähäpätöisimmästä ylhäisimpään asti, jokaisen ohjeistaessa itseään, sekä avustaessa toinen toistaan, näin vastavuoroisesti tukien ja ojentaen auttavan käden huipulle pääsemiseksi.

Näin yhteishenki perustuu Henkien maailman ja ruumiillisen maailman välille tai ts. Henkien ja ihmisten välille (eli ruumiillisesta kehosta vapaiden Henkien sekä ruumiillisessa kehossa vielä vankina olevien Henkien välille). Näin todelliset sympatiat ja jalot kiintymyssuhteet pysyvät ja lujittuvat tämän yhteyden puhdistumisen ja jatkumisen kautta.

Näin ollen kaikkialla on elämää ja liikettä. Mikään paikka ei äärettömyydessä ole asuttamaton. Ei ole olemassa aluetta, jossa lukemattomien loistavien Henkien legioonat eivät olisi käyneet. Nämä Henget ovat meidän alhaisen kehitystason aisteillemme havaitsemattomissa, mutta niiden näkeminen hurmaa ihailulla ja riemulla ruumiillisesta kehosta vapaina olevat Henget. Lopulta-kin kaikkialla on onnellisuutta, joka on suhteessa kaikkiin kehityksen aloihin ja kaikkiin täytettyihin velvollisuuksiin. Jokainen tuo mukanaan onnellisuutensa osaset, sen kategorian mukaisesti, mihin jokaisen oma kehittyneisyys itsensä asettaa.

Onnellisuus riippuu yksilölle kuuluvista ominaisuuksista, eikä ympäristön materiaalisesta tilasta, jossa hänet kohdataan. Onnellisuus on siis kaikkialla, jossa on Henkiä, jotka pystyvät siitä nauttimaan, eikä sille ole mitään rajattua aluetta maailmankaikkeudessa. Missä tahansa ovatkin, Henget voivat tarkastella jumallista majesteettisuutta, koska Jumala on kaikkialla.

16. Onnellisuus ei kuitenkaan ole henkilökohtaista: jos onnellisuus on vain meillä itsellämme, ilman että voisimme sen jakaa muiden kanssa, se olisi surullisen itsekästä. Kohtaamme sen myös ajattelun yhtenäisyydessä, joka yhdistää toisilleen myötämielisiä olentoja. Onnelliset Henget, jotka vetävät toinen toistaan puoleensa ajattelun, mieltymysten sekä tunteiden samankaltaisuudellaan, muodostavat suuria ominaispiirteiltään yhteneviä ryhmiä tai perheitä. Niiden sisällä kukin yksilö säteilee omia ominaisuuksiaan ja täyttyy seesteisistä, hyvää tekevistä virtauksista, joita heidän yhteen kerääntynyt kokonaisuutensa tuottaa. Joskus näiden ryhmien jäsenet hajaantuvat hoitamaan

tärkeitä erityistehtäviä. Toisina hetkinä he kokoontuvat johonkin paikkaan vaihtaakseen tietoja suorittamistaan töistä ja joskus kokoontuvat korkeammalle kehittyneemmän Hengen ympärille vastaanottaakseen ohjausta ja neuvoja.

17. Vaikka Henget voivat olla kaikkialla, eri maailmat ovat keskuksia, joissa he mieluiten kokoontuvat, johtuen siitä yhdenmukaisuudesta, joka heillä on näiden maailmojen asukkaisiin nähden. Korkeammalle kehittyneiden maailmojen ympärillä on runsaasti korkeampia Henkiä ja vastaavasti jälkeenjääneiden maailmojen ympärillä kuhisee alhaisempia Henkiä. Maa-planeettamme kuuluu näihin viimeksi mainittuihin. Jokaisella taivaankappaleella on tavallaan oma populaatio. Se koostuu ruumiillista elämää elävistä Hengistä ja fyysisestä ruumiista irtaantuneista Hengistä (eli tuonpuoleiseen Henkien maailmaan siirtyneistä ihmisieluista). Näiden molempien populaatioiden osaset muodostuvat pääasiassa ruumiilliseen elämään jälleensyntymisistä ja ruumiillisesta elämästä pois kuolemista (Hengen ruumiista vapautumisista). Tämä populaatio pysyy enemmän muuttumattomana alhaisemman kehitystason maailmoissa, johtuen niiden asukkaiden kiintymyksestä materiaan. Korkeammalle kehittyneimmissä maailmoissa niiden populaatio vaihtuu enemmän ja ne ovat todellisia valon ja onnellisuuden keskuksia. Sieltä Henget lähtevät tärkeisiin erikoistehtäviin (missioihin) alhaisempiin maailmoihin kylvääkseen siellä kehityksen siemeniä ja viedäkseen sinne lohdutusta ja toivoa sekä nostaakseen masentuneita mieliä elämän koetuksissa. Joskus he myös ruumiillistuvat tai ts. jälleensyntyvät voimistaakseen tehtävänsä täyttymistä.

18. Tässä rajattomassa äärettömyydessä, missä onkaan taivas? Se on kaikkialla. Mikään aitaus ei sille vedä rajoja. Edistyneimmät maailmat ovat sinne johtavan tien viimeisiä pysähdyspaikkoja. Hyveet raivaavat sinne tietä ja paheet estävät sinne pääsyn. Tämä on suurenmoinen näkymä, joka täyttää asutuksella kaikki

maailmankaikkeuden kolkat, joka antaa kaikelle luomakunnan kappaleille päämäärän ja syyn niiden olemassaoloon. Kuinka heikko ja pikkumainen sen rinnalla onkaan oppi, joka rajoittaa ihmiskunnan yhteen huomaamattoman pieneen pisteeseen avaruudessa. Tämä (planeettamme Maa) näyttää meille lyhyen hetken ihmiskunnan (kehityksen) alkuvaiheista, kunnes eräänä päivänä tämän maailman tuhoutumisen myötä sen asuttama ihmiskunta loppuu. Tämä kaikki vie vain hetken ikuisuudessa! Kuinka surullinen, kylmä ja jäätävä tällainen oppi on, koska se näyttää loput maailmankaikkeudesta ennen ihmiskuntaa, sen aikana ja sen jälkeen ilman elämää, ilman liikehdintää, kuten ääretön autiomaailmansuolaisuuteen sukeltaneena! Kuinka lohduton onkaan näkökulma vähälukuisista valituista, jotka ovat määrättyjä olemaan loputtomasti ajatuksiinsa uppoutuneina, kun samanaikaisesti suurin osa (Jumalan) luomuksista kärsii loputtomista kärsimyksistä. Kuinka sydäntä särkevää on rakastaville sydämille tämänlainen este kuolleiden ja elävien välillä! Sanotaan, että onnelliset sielut eivät ajattele muuta kuin onneaan, ja että sellaiset, jotka ovat onnettomia, ajattelevat vain tuskiaan. Tarvitseeko sitä ihmetellä, että itsekkyyks vallitsee maan päällä, kun kerran sitä näytetään olevan taivaassa? Kuinka kapeakatseinen onkaan tämän ajattelun antama mielikuva Jumalan suuruudesta, voimasta ja hyvydestä.

Kuinka suurenmoinen sitä vastoin on spiritismin antama mielikuva Jumalasta! Kuinka tämä oppi suurentaa käsityksiä ja laajentaa ajattelua. Mutta kuka sanoo, että se on oikea? Ensinnäkin järki, sitten myös (spiritismin esille nostama) paljastus ja lopultakin sen yhdenmukaisuus tieteen kehityksen kanssa. Näiden kahden opin välillä yksi pienentää ja toinen laajentaa Jumalan tunnuspiirteitä; toinen on ristiriidassa ja toinen sopusoinnussa kehityksen kanssa; yksi pysyy jäljessä ja toinen kulkee eteenpäin. Terve järki sanoo millä puolella on totuus. Näiden kahden näkemyksen kanssa jokainen tutkiskelkoon sisimmässään syvällisiä toiveitaan, omaatuntoaan ja sisäinen ääni tulee vastaamaan heille. Tämä omatunto on Jumalan ääni, joka ei voi viedä ihmistä

harhaan.

19. Jotkut voivat kuitenkin kysyä miksi sitten Jumala ei alussa paljastanut ihmiskunnalle koko totuutta? Näin on samasta syystä, miksi lapselle ei opeteta samaa, mitä opetetaan aikuiselle. Rajoitetut asioiden paljastukset olivat riittäviä ihmiskunnan tietyllä ajanjaksolla ja Jumala suhteuttaa paljastuksiaan ihmissielujen voimavarojen¹ mukaisesti. Ne, jotka tänään vastaanottavat täydellisemmän paljastuksen (kuolemanjälkeisestä elämästä) ovat **samoja Henkiä**, jotka ovat saaneet tästä paljastuksesta osasen jo toisena ajanjaksona, mutta tänään he ovat älykkyydeltään kehittyneempiä.

Tiede paljasti ihmiselle luonnon eläviä voimia, tähtien muodostelmia, maa-planeetan todellisen aseman (näihin verratessa) sekä maamme muodostumisen. Olisiko ihmiselle ollut mahdollista ymmärtää avaruuden äärettömyyttä ja maailmojen moninaisuutta ennen kuin nämä asiat olisivat tulleet ennalta paljastetuiksi? Geologia paljasti ihmiselle sen, kuinka Maa on muodostunut. Olisiko ihmiselle ollut mahdollista ottaa helvetti pois Maan syvyyksistä ja ymmärtää seitsemän luomisen päivän vertauskuvallinen merkitys ilman tätä edeltävää tietoa? Tähtitiede löysi ihmisille maailmankaikkeutta hallitsevia lakeja. Olisiko tätä ennen ollut mahdollista ymmärtää, että avaruudessa ”ylhäällä” ja ”alhaalla” ei ole olemassa ja että (kuolemanjälkeinen) taivas ei ole pilvien yläpuolella, eikä tähtiin rajoitettu? Olisiko ihmiselle ollut mahdollista tunnistaa itseään henkisen elämän kanssa, ennen psykologisten tieteiden kehitystä? Olisiko ihmiselle ollut mahdollista ymmärtää kuolemanjälkeistä elämää, onnellisena tai onnettomana, muuten kuin tiettyyn paikkaan rajattuna ja materiaalisessa muodossa? Ei. Kun ihminen ymmärsi paremminkin aisteillaan, kuin ajattelullaan, niin maailmankaikkeus oli liian laaja hänen käsitykselleen. Oli tarpeen kaventaa maailmankäsi-

1 Ihmissielujen tai ts. ruumiillista elämää elävien Henkien voimavaroissa viitataan mm. älylliseen ja moraaliseen kehittyneisyyteen, sekä siihen mennessä hankittuihin tietoihin ja kokemuksiin. – *Kääntäjän huomautus*

tystä mittasuhteiltaan pienemmäksi, asettaakseen sen ihmisille ymmärrettävään näkökulmaan ja jättäen sen laajemman ymmärtämisen myöhäisemmäksi. Osittaisella asioiden paljastuksella oli hyötynsä. Tämä paljastus (tuonpuoleisesta elämästä) oli hyvin viisas silloin, mutta riittämätön nykypäiville. Virhe on siinä, että ei oteta huomioon ihmisten ajattelumallien kehittymistä ja uskotaan aikuisia ihmisiä pystyttävän ohjaamaan lasten ohjenuoralla. **(Ks. *Evankeliumi Spiritismin Mukaan, Luku III*)**

TAIVAS JA HELVETTI

LUKU IV

Helvetti

*Aavistus tulevista rangaistuksista – Kristinuskon
pakanauskontoja jäljittelevä helvetti – Limbus – Kuvaus
pakanauskonnon helvetistä. – Kuvaus kristinuskon helvetistä*

Aavistus tulevista rangaistuksista

1. Kaikista ajoista lähtien ihminen uskoi intuitiivisesti, että tuleva elämä tulisi olemaan onnellinen ja onneton, sen hyvän ja pahan mukaisesti, mitä ihminen on harjoittanut tässä maailmassa. Ihmisen tulevasta elämästään luomalla käsityksellä on kuitenkin suhde hänen moraalikäsitykseensä sekä hänen enemmän tai vähemmän oikeudenmukaiseen käsitykseensä hyvästä ja pahasta. Rangaistukset ja palkitsemiset ovat heijastus ihmisessä vallitsevista vaistoista. Sotaisat kansat katsovat ylimmän onnen muodostuvan heidän rohkeudestaan myönnetyistä kunnioista. Metsästäjäkansat katsoivat onnen muodostuvan runsaasta riistasta. Sensuaalisuuteen suuntautuneet kansat katsoivat onnen muodostuvan aistinautunnoista. Ihmisen ollessa materian vaikutuksen alaisena, hän ei pysty käsittämään muuten kuin epätäydellisesti Hengen elämää tuonpuoleisessa, kuvitellen tulevaisuuden kärsimykset ja nautinnot enemmän materiaalisiksi kuin henkiseksi. Siinä kuvitellaan, että tuonpuoleisessa Henkien maailmassa syö-

dään ja juodaan, mutta paremmin kuin maan päällä¹. Myöhemmin jo kohdataan kuolemanjälkeistä elämää käsittelevissä uskomuksissa sekoitus spirituaalista ja materiaalista ajattelutapaa. Hartaisiin ajatuksiin uppoutuneen (taivaan) autuuden rinnalle se asettaa helvetin fyysisten kärsimysten kanssa.

2. Koska alkukantainen ihminen ei pystynyt ymmärtämään muuta kuin näkemäänsä, hän luonnollisesti muovasi tulevaisuutensa nykyisyyteensä perustuen. Jotta ihminen olisi voinut ymmärtää muutakin (kuin näkemäänsä), hänellä olisi täytynyt olla älyllistä kehittyneisyyttä. Se kuitenkin pystyi karttumaan hänessä ainoastaan tiettyjen aikojen myötä. Näin myös ihmisen luoma kuvaus tulevan elämän rangaistuksista ei ole muuta kuin heijastus ihmiskunnan kärsimistä kivuista, mutta vain suuremmissa mittasuhteissa. Siihen on koottu kaikenlaiset tuskat, kärsimykset ja ahdistukset, mitä kohdataan maan päällä. Siksi kuumassa ilmastossa helvetti kuvitellaan tulisiksi liekeiksi ja napaseuduilla helvetti kuvitellaan olevan täynnä hyytävää jäätä. Koska ihmisellä ei vielä silloin ollut käsitystä, joka sai hänet myöhemmin ymmärtämään Henkien maailman, hän ei pystynyt käsittämään muita kuin materiaalisia kärsimyksiä. Tämän vuoksi, riippumatta siitä missä tahansa muodossa helvetti onkaan esitetty, kaikissa uskonnoissa se muistuttaa toisiaan.

Kristinuskon pakanauskontoja jäljittelevä helvetti

3. Runoilijoiden kuvaama ja dramatisoima pakanauskontojen helvetti oli tyyliltään kaikista mahtipontisin. Se on pysynyt kris-

¹ Eräs Savojista (nykyisen Ranskan alueelta) kotoisin oleva lapsi kysyi hänen pappinsa kertoessa tulevasta elämästä seuraavaa: "Syövätkö kaikki siellä vaa-leaa leipää kuten Pariisissa?"

tinuskoisten¹ keskuudessa, jossa myös samalla tavoin oli siitä runnollisesti kertovia ihmisiä. Pakanoiden ja kristinuskon kuvaamaa helvettiä toisiinsa verratessa (niissä käytettyjen nimiä lukuun ottamatta) huomataan lukuisia yhdenmukaisuuksia. Molemmissa on tulen liekit kärsimysten perustana, sillä ne ovat vertauskuva kaikista katkerimmille tuskille. Mutta tähän liittyy yksi hyvin yllättävä asia! Kristityt liioittelivat useissa kohdissa pakanoiden helvettiä. Jos pakanoiden helvetissä oli Danaidien² tynnyri, Iksionin tulinen ratas, Sisifyoksen kivenlohkare, niin nämä olivat heille kullekin yksittäisesti tulleita piinoja. Kristittyjen helvetissä piinoja on kaikille erottelematta. Siellä on tulisia kattiloita, joiden kansia enkelit nostelevat nähdäkseen kadotukseen tuomittujen kouristeluja³ ja Jumala sääliittä kuulee heidän vaikerointinsa ikuisesti. Pakanat eivät koskaan kuvanneet Elysionin kenttien asukkaiden katselevan huvikseen Tartarokseen⁴.

4. Kristityillä kuten pakanoillakin on omassa helvetissään kuningas (Saatana) sillä erolla, että pakanoiden Pluto⁵ rajoittui hallitsemaan hänelle jaettua varjoista valtakuntaa, mutta hän ei itse ollut ilkeämielinen. Hän pysyi niiden luona, jotka olivat tehneet paha, koska tämä oli hänen tehtävänsä, mutta hän ei millään tavoin pyrkinyt johdattamaan ihmistä pahaan saadakseen iloa siitä, että olisi saanut heidät kärsimään. Saatana sitä vastoin hakee kaikkialla uhreja ja nauttii niille kärsimyksen tuottamisesta pahalaislegioonan kanssa, jotka hiilihangolla aseistautuneina

1 Viittaus katolisen kirkon oppeihin teoksen kirjoituksen aikaan. – *Kääntäjän huomautus*

2 Ks. Kreikkalainen mytologia (Danaidit, Iksios, Sisifyos, Elysionin kentät, Tartaros) – *Kääntäjän huomautus*

3 Montpellierin 1860 pitämän saarnan mukaan.

4 "Autuaat voivat kuitenkin paikaltaan siirtymättä tavallaan poistua, johtuen heidän älykkyydestään ja selvästä näkökyvystään, voidakseen tarkastella kadotukseen tuomittujen kärsimyksiä ja nähdä heidät. He eivät silloin tunne siitä mitään tuskaa, vaan tulevat jopa hyvin iloiseksi ja kiittävät Jumalaa onnestaan, Jumalan kieltäneiden sanoinkuvaamatonta onnettomuutta tarkastellen." Tuomas Akvinolainen

5 Ks. Roomalainen mytologia. – *Kääntäjän huomautus.*

hätistelevät heitä tullessa. On jo vakavasti keskusteltu siitä, mitä oikein on luonteeltaan se tuli, joka lakkaamatta polttaa kadotukseen tuomittuja heitä kuitenkin koskaan tuhoamatta. On jopa kysytty, että tarkoitetaanko sillä bitumin liekkiä¹. Kristittyjen helveti ei siis millään tavalla ole pakanoiden helvettiä lievempi.

5. Samat huomiot, joita muinaisajan ihmiset olivat tehneet onnellisten valtakunnasta, he olivat tehneet myös kärsimysten paikasta. Koska onnellisten valtakunta oli asetettu korkeimmille paikoille, niin oli luonnollista varata kärsimysten paikka alas sijoittuvaksi, toisin sanoen Maan keskipisteeseen. Tiettyjen varjoisten ja kauhean näköisten uomien uskottiin toimivan sinne sisäänkäyntinä. Kristityt myöskin asettivat sinne pitkän aikaa kadotukseen tuomittujen asuinsijan. Havaitsemme tästä myös erään toisen yhdenmukaisuuden. Pakanakansojen helvetissä oli yhdellä puolella Elysionin kentät ja toisella puolella Tartaros. Korkeammilla seuduilla sijaitseva Olympos oli Jumalten sekä jumalallisiksi tulleiden ihmisten asuinsija. Evankeliumin **kirjoituksen** mukaan Jeesus laskeutui helveteihin, toisin sanoin **alhaisiin paikkoihin**, ottaakseen sieltä pois oikeamielisten sielut, jotka odottivat siellä hänen tuloaan. Helvetit eivät siis olleet ainoastaan kärsimysten paikka, vaan pakanakansojen uskomusten mukaisesti ne olivat myös **alhaisissa paikoissa**.

Enkelten asuinsija Olympoksen tavoin oli korkeammilla seuduilla. Ne oli asetettu tähtitaivaan tuolle puolen, sillä tähtitaivaalla uskottiin olevan rajansa.

6. Tässä kristittyjen ja pakanakansojen ajattelumallien sekoittumisessa ei ole mitään yllättävää. Jeesus ei yhdellä sysäyksellä voinut tuhota aikaisemmin juurtuneita uskomuksia, kun ihmiset olivat vailla avaruuden äärettömyyden ja lukemattomien maailmojen olemassaolon ymmärtämiseen tarvittavia tietoja. Maa oli ihmisille maailmankaikkeuden keskipiste, josta ei tiedetty sen

¹ Pariisissa esitetty saarna 1861.

muotoa eikä sisäistä rakennetta. Kaikki oli sen ajan ihmisten näkökulmasta katsottuna rajoitettua. Heidän käsityksensä tulevaisuudesta eivät voineet yltää heidän senhetkisten tuntemustensa ylitse. Jeesus kohtasi mahdollisuuden siinä, että sen ajan ihmisiä voisi perehdyttää asioiden todelliseen tilaan. Hän ei kuitenkaan toisaalta halunnut auktoriteetillaan vahvistaa aikaisemmin saatuja ennakkokäsityksiä, joten hän pidättäytyi niistä antaen ajan huoleksi niiden oikaisemisen. Hän rajoittautui puhumaan epämääräisesti onnellisten elämästä ja syyllistyneitä odottavista rangaistuksista. Kuitenkaan missään osassa hänen opetuksistaan ei ole mainittu luetteloa (kuolemanjälkeisistä) ruumiillisista kärsimyksistä, joista kristityt ovat tehneet yhden uskonkappaleistaan.

Näin siis pakanakansojen helvetin ajattelumallit ovat säilyneet nykypäiviin asti. Oli tarpeen, että nykyaikaiset tiedot levittäytyisivät ja että ihmisen ajattelu kehittyisi, jotta asiat tulisivat oikeellisesti ymmärretyksi. Mutta sitten, koska mitkään kiistämättömät tosiasiat eivät korvanneet näitä ennakkokäsityksiä, pitkää sokean uskon aikakautta seuraa muunnosvaiheena epäuskon aikakausi, jonka lopulta tämä uusi asioiden paljastus tulee saattamaan päätökseensä. Oli tarpeen ensin purkaa vanha pois ennen uudelleenrakentamista, sillä on helpompi tehdä hyväksyttäväksi oikeamieliset ajatukset niiden keskuudessa, jotka eivät usko mihinkään, sillä he tuntevat, että heiltä puuttuu jotain. Tällainen ei ole kovin helppoa järjenvastaisuuksiin vankasti uskovien ihmisten keskuudessa.

7. Koska taivas ja helveti oli ajateltu (rajatuiksi) paikoiksi, kristilliset uskonuuntaukset tulivat johdatetuiksi hyväksymään ihmisieluille vain kaksi äärimmäistä olosuhdetta. Kiirastuli on ainoastaan välillinen ohimenevä asema, jonka kautta sielut kulkevat muuttumatta onnellisten olinpaikkaan. Muullakaan tavalla ei voisi olettaa, jos uskotaan sielun kohtalon tulevan lopullisesti määrätyksi kuoleman jälkeen. Jos ei ole muuta kuin kaksi asuin-

paikkaa – valittujen ja kadotukseen tuomittujen – niin silloin ei voi hyväksyä erilaisia tasoja, joiden yli kukin voi käydä ja sen seurauksena kehittyä. Siis: jos kehitystä on olemassa, niin silloin kuoleman jälkeistä lopullista kohtaloa ei voi olla olemassa, ja jos kuoleman jälkeinen kohtalo on lopullinen, niin silloin ei ole kehitystä. Jeesus ratkaisi tämän kysymyksen sanoessaan: ”*Minun isäni kodissa on monta asuinsijaa*”¹

Limbus

8. On totta, että kirkko myöntää tietyille tapauksille erityis-
aseman. Varhaisiässä kuolleet lapset, jotka eivät olleet tehneet
mitään pahaa kenellekään, eivät voi tulla tuomituksi ikuisen
tuleen. Mutta koska he eivät myöskään ole tehneet hyvää, niin
heillä ei ole oikeutusta ylimpään onneen. (Katolinen) kirkko sa-
noo meille, että heidän olinpaikkanaan on Limbus ja heidän olo-
tilassaan – jota ei ole koskaan määritetty – sinne joutuneet eivät
kärsi, mutta eivät myöskään nauti täydellisestä onnesta. Koska
heidän kohtalonsa on loputtomasti määrätty, he ovat ilman täy-
dellistä onnea ikuisesti. Siitä pois sulkeminen vastaa ***ansaitse-
mattomasti saatua loputonta kärsimystä*** kun se tapahtuu heistä
itsestään riippumattomista syistä. Sama kohtalo koskee myös al-
kuasukkaita, jotka eivät ole saaneet kasteen armoa ja uskonnon
antamia tietoja ja tekevät syntiä tietämättömyydestään johtuen
ja heittäytyessään luontaisten vaistojaan varaan. Heillä ei ole
voinut olla samaa syyllisyyttä tai meriittejä, kun verrataan nii-
hin ihmisiin, jotka ovat voineet toimia asioita tiedostaen. Pelkkä
looginen ajattelu hylkii tällaista (ikuisesta onnesta pois sulkemi-
sen) oppia Jumalan oikeudenmukaisuuden nimessä, joka kohda-
taan kokonaisuudessaan Jeesuksen sanoissa: ”*kullekin tekojensa
mukaan*”². On kuitenkin ymmärrettävä, että ihmisten tahallaan ja
vapaaehtoisesti suorittamat hyvät tai pahat teot ovat ainoita, jois-

1 Ks. Evankeliumi Spiritismin Mukaan, Luku III

2 Matteus 16. luku, jae 27 – *Kääntäjän huomautus*

ta hän kantaa vastuun. Samaa vastuuta ei ole lapsilla, alkuasukkailla sekä sellaisilla ihmisillä, jotka itsestään riippumattomista syistä ovat ilman valistusta.

Kuvaus pakanauskonnon helvetistä

9. Pakanauskonnon helvetin tuntemus tulee meille lähes kokonaan runoilijoiden kertomuksista. Homeros ja Vergilius antoivat sille kaikista täydellisimmän kuvauksen. Niissä kuitenkin on syytä ottaa huomioon tarpeet, jotka runomuodossa tehty esitystapa on vaatinut. Fenelonin kuvaus teoksessa Telemakhos (Télémaque) – vaikka onkin samasta perustavaa laatua olevien uskomusten alkuperästä – on yksinkertaisuudessaan tarkempi proosan tavoin. Kuvatessaan eri paikkojen synkkiä näkymiä, hän korostaa ennen kaikkea syyllisten kärsimien tuskien luonnetta (tai ts. ominaispiirteitä). Hän käsittelee laajasti pahojen kuninkaiden kohtaloa, hänellä silloin olleen kuninkaallisen oppilaansa kasvatusta silmälläpitäen. Vaikka tämä teos onkin hyvin suosittu, niin kaikki eivät nykyään muista sen kuvauksia, tai eivät ole miettineet sitä tehdäkseen vertausta. Tästä syystä näemme hyödylliseksi toistaa kohdat, jotka kaikista suorimmin liittyvät käsittelemäämme asiaan. Tarkoitamme tällä etenkin niitä kohtia, jotka käsittelevät kullekin henkilökohtaisesti tulevia rangaistuksia.

10. ”Astuessaan sisään Telemakhos kuulee vaikerointia, joka tuli eräältä lohduuttomalta varjomaiselta hahmolta. Mikä on teidän epäonnenne syy? Kuka olitte maan päällä ollessanne?

Varjomainen hahmo vastasi: Olin Nabofarsan, suuren Babylonian kuningas. Kaikki kansat lännestä itään vapisivat kuullessaan minun nimeni. Teetin itseni jumalointia varten babylonialaisille kokonaan marmorista tehdyn temppelin, jota edusti kokonaan kullasta tehty patsas, jonka jaloissa poltettiin yötä-päivää Etiopian arvokkaita parfyymeja. Kukaan ei koskaan uskaltanut sanoa mitään minua vastaan ilman, että olisi tullut ankarasti rangaistuk-

si. Minulle keksittiin päivittäin lisää ja lisää uusia nautintoja, jotta elämästäni tulisi vieläkin miellyttävämpi. Oi, kuinka roteva ja nuori mies olinkaan! Kuinka monet nautinnot minulle jäivätään käyttämättä hallitsijan istuimellani! Kuitenkin yksi rakastamani nainen, jota ei vastannut rakkauteeni, sai minut selvästi tuntemaan, etten ollut Jumala. Hän myrkytti minut ja tänään en ole enää mitään. Tuhkani suljettiin eilen loistokkailla juhlallisuuksilla kultaiseen ruumisarkkuun. Ihmiset itkivät, repivät hiuksiaan päästään irti, teeskentelivät heittäytyvänsä ruumistani polttavaan tuleen kuollakseen kanssani. He vielä vaikeroivat suurenmoisen hautani juurella, minne tuhkani ovat asetettuna. Kuitenkaan kukaan ei minua ikävöi. Minun muistoni kauhistuttaa jopa omaa perhettäni ja täällä kärsin kauheasta kohtelusta.

Tästä näkymästä liikuttuneena Telemakhos kysyi: Olitteko todellakin onnellinen hallitsijakaudellanne? Tunsitteko ihanaa rauhaa, jota ilman sydän pysyy aina ahdistuneena ja riutuneena nautintojen keskellä?

Babylonialainen vastasi: Ei, en itse asiassa tiedä mistä puhut. Viisaat sanovat sen rauhan olevan ainoa onni. Itse en ole sitä koskaan tuntenut. Sydämeni oli lakkaamatta kiihtyneenä uusista haluista, peloista ja toiveista. Yritin huumata itseni omien intohimojeni sysäyksissä ja huolehdin siitä, että tästä itseni viihdyttämisen huumasta tulisi jatkuvaa. Pieninkin rauhallisen järjen aika niiden välillä oli minulle hyvin karvasta. Siinä oli rauha, josta sain nauttia. Muunlainen rauha näytti minulle olevan tarua ja unta. Siinä ovat ne onnellisuudet, joita kaipaam.

Näin puhuessaan babylonialainen itki kurjan omaisuutensa menettäneen ihmisen tavoin, joka ei ollut tottunut kestävänsä jatkuvasti vastoinkäymisiä. Hänen kanssaan oli yhdessä muutamia orjia, jotka olivat kuolleet uhrattuina hänen hautajaismenojensa kunniaksi. Merkurius luovutti orjat kuninkaan kanssa Kharonille¹ antaen orjille täyden vallan kuninkaansa suhteen, jota he

1 Styks on kreikkalaisessa mytologiassa manalan pääjoki. Styks-virran lautturi oli nimeltään Kharon, joka kolikkoa vastaan kuljetti vainajan Haadekseen. – *Kääntäjän huomautus.*

palvelivat maan päällä. **Nämä orjien varjomaiset hahmot eivät pelänneet Nabofarzanin varjomaista hahmoa, johon he olivat ketjulla kytkettyinä ja tehden hänelle kaikista julmimpia häpeällisyyksiä.** Yksi heistä sanoi hänelle: Emmekö olleet kaltaisiasi? Mikä järjetön olitkaan! Pidet itseäsi niin paljon jumalana, että unohdit olevasi kaikkien ihmisten tavoin samasta lähtöisin! Toinen sanoi häntä loukatakseen: Olit oikeassa, kun et halunnut pitää itseäsi ihmisenä, sillä todellisuudessa olitkin epäinhimillinen hirviö. Kolmas kysyi: Entä nyt? – Missä ovatkaan sinun mielistelijäsi? Sinulla kurjalla ei ole enää mitään annettavaa! Et edes pahaa pysty koskaan tekemään. Sinut on laskettu orjiesi orjan asemaan. Jumalat harjoittavat oikeudenmukaisuuttaan viiveellä, mutta lopulta se toteutuu.

Näiden kovien sanojen jälkeen Nabofarzan painoi kasvonsa maahan repien hiuksiaan raivon ja epätoivon vimmassa. Kharon kuitenkin sanoi orjille: Vetäkää hänet ketjusta ylös. Paljastakaa hänet, vaikka hän ei sitä tahtoisikaan. **Hänelle ei ole lohtua edes häpeänsä kätkemisestä. Kaikkien Styksin varjomaisten hahmojen tulee nähdä hänet** todistaakseen Jumalien oikeudenmukaisuutta, jotka niinkin pitkään sallivat tämän jumalattoman ihmisen maanpäällistä valtaa.

Pian hän myös näki lähellä itseään mustan Tartaroksen, josta lähti tummaa ja paksua savua, jonka saastainen löyhy tappaisi, jos pääsisi leviämään elävien keskuuteen. Sitä savua peitti tulinen virta ja liekkiä pyörteet, joiden melu muistutti kaikista kuohuvimpia koskia, kun vesi putoaa vuoren korkeuksista syvään rotkoon. Siitä johtuen kukaan ei voinut kuulla mitään selvästi näissä surullisissa paikoissa.

Telemakhos astuu pelotta tähän kuiluun tietämättään Minervan rohkaisemana. Pian hän huomaa suurilukuisen joukon ihmisiä, jotka olivat eläneet kaikista vaatimattomimmissa olosuhteissa ja jotka olivat tulleet rangaistuiksi, koska olivat hakeneet rikkauksia vilpillä, kavalluksilla ja julmuuksilla. Hän havaitsi myös useita tekopyhiä ja jumalattomia, jotka olivat ulospäin näyttäneet

rakastavansa uskontoa, käyttäen sitä kauniina tekosyynä kunnianhimonsa tyydyttämiseen ja huijatakseen hyväuskoisia ihmisiä. Ne, jotka olivat väärinkäyttäneet todellista hyvettä, Jumalan kaikista suurinta lahjaa, olivat rangaistu kaikista pahimpien rikollisten tavoin. Omat vanhempansa murhanneet lapset, oman aviomiehensä verellä kätensä värjänneet vaimot, isäinmaansa myyneet ja valansa pettäneet kavaltaajat, he kaikesta huolimatta kärsivät vähemmän tuskallisesti näihin em. tekopyhiin verrattaessa. Helvettien kolme tuomaria olivat näin halunneet ja seuraavasta syystä: Tekopyhät eivät tyytyneet olemaan pahoja muiden jumalattomien tavoin, vaan he yrittivät esittäytyä hyveellisinä ja he aiheuttivat sen, että ihmiset eivät enää uskaltaneet luottaa totuuteen. Jumalat, joiden nimeen he olivat keinotelleet ja joista he olivat tehneet ihmisille halveksittavia, käyttävät mielellään kaikkea valtaansa kostaakseen näiden loukkauksia.

Näiden lähellä tuli esiin muita ihmisiä. He pitivät tavallisesti itseään syyttöminä, mutta heitä Jumalan kosto ajoi leppymättä takaa. He ovat kiittämättömiä, valehtelijoita, paheita ylistäviä mielistelijöitä, kieroontuneita kriitikoita, jotka pyrkivät kiihdyttämään kaikista puhtainta hyvettä. Näillä tarkoitetaan lopulta niitä, jotka ajatteleematta tuomitsevat asioita, tuntematta niitä syvällisesti ja näin vahingoittivat syyttömien mainetta.

Telemakhos, joka näki kolmen tuomioistuimella istuvan tuomarin antavan tuomiota, uskaltautui kysymään heiltä tuomitun rikoksista. Tuomittu otti puhevuoron ja huudahti heti: En koskaan tehnyt pahaa kenellekään, ainoa nautintoni oli hyvän harjoittaminen, olin aina jalomielinen, suvaitsevainen, oikeudenmukainen ja myötätuntoinen. Mistä minua siis voidaan soimata?

Minos sanoi silloin hänelle: Emme syytä teitä mistään, mitä olette ihmisille tehneet, mutta ettekö ole enemmän velkaa jumalille kuin ihmisille? Millä oikeudella oikein kerskutte? Ette jättänyt täyttämättä yhtään velvollisuutta merkityksettömien ihmisten suhteen. Olitte hyveellinen, mutta otitte kaiken kunnian hyveistä itsellenne, ettekä Jumalille, jotka olivat ne teille anta-

neet. Näin oli, koska halusitte nauttia hyveittenne tuloksista, niin kuin ne olisivat omianne ja sulkea ne itseenne: **te olitte teidän oma jumalanne**. Kuitenkin Jumalat, jotka olivat tehneet kaiken ja joille te ette tehneet mitään, eivät voi luopua oikeuksistaan. Te unohditte Jumalat ja Jumalat tulevat teidät unohtamaan. He luovuttavat teidät itsellenne, koska halusitte olla itsellenne etkä heille. **Voitte siis etsiä nyt, jos vain pystytte, lohtua omasta sydämestänne**. Tulette olemaan tästä lähtien ainaisiksi ajoiksi erotetut niistä ihmisistä, joita halusitte miellyttää. Tulette olemaan yksin itsenne – oman idolinne – kanssa. Tietäkää, että ei ole olemassa todellista hyvettä ilman kunnioitusta ja rakkautta Jumalia kohtaan, joille olemme kaiken velkaa. Teidän epäaito hyveenne, joka pitkän aikaa sokaisi herkkäuskoisten silmiä, tullaan näyttämään sen oikeassa valossa. Ihmiset tuomitsevat paheita ja hyveitä ainoastaan niiden asioiden perusteella, jotka heitä järkyttävät, tai haittaavat ja ovat sokeita todellisen hyvän ja pahan suhteen. Täällä jumalallinen valo kääntää heidän pinnalliset arviointinsa pääläelleen, tuomiten usein asioita, joita ihmisten ajattelu pitää ihailtavana ja oikeuttaen sellaisiin tekoihin, joita ihmisten näkökulmasta pidetään tuomittavina.

Näiden sanojen jälkeen tämä filosofi, kuin salaman satuttamana, ei pystynyt kestäämään itseään. Hänellä ennen ollut itsetyytyväisyys, jonka oli saanut omaa maltillisuuttaan, rohkeuttaan ja jalomielisiä taipumuksiaan tarkastellen, muuntuivat nyt epätoivoksi. Näkymä hänen omaan sydämeensä – Jumalien viholliseen – tuli hänelle piinaksi. Hän näki sen, eikä voinut olla näkemättä. Hän näki ihmisten arviointien turhamaisuuden – niiden, joita hän oli pyrkinyt miellyttämään kaikilla toimillaan. Hänessä tapahtui kokonaisvaltainen mullistus, joka ulottui hänen kaikkein sisimpäänsä. Hän kohtasi itsessään eri ihmisen. Hän ei löytänyt yhtään tukea sydämelleen. Hänen omatuntonsa, joka ennen oli puhunut hänelle niin lempeästi, nousi nyt häntä vastaan, moitti häntä ankarasti mielettömyydestä ja hänen kaikkien hyveittensä harhakuusta. Niitä hän ei missään vaiheessa tehnyt antaa kunniaa

Jumalille. Siitä tuli hänelle hämmennys, tyrmistys, täynnä häpeää, katumusta ja epätoivoa. **Raivottaret¹ eivät häntä piinaa, sillä riittää, että luovuttaa hänet omalle itselleen,** jotta hänen oma sydämensä kostaan kylliksi hänen alhaisen arvonantonsa Jumalia kohtaan. Hän etsii kaikista varjoisinta paikkaa piiloutuakseen muilta kuolleilta, mutta hän ei voi piiloutua omalta itseltään. **Hän hakee pimeyttä, mutta ei voi sitä löytää, sillä häiritsevä valo seuraa häntä kaikkialle.** Kaikkialla totuuden läpätunkevat valonsäteet kostonväkensä hänelle sillä totuudella, jonka hän jätti seuraamatta elämänsä aikana. Kaikista hänen rakastamistaan asioista tulee hänelle inhottavia, kuin ne olisivat hänen loputtoman epäonnensa lähde. Hän sanoo itselleen: ”Voi järjettömyyttä! En siis koskaan tuntenut Jumalia, ihmisiä enkä edes itseäni! Ei, en mitään tiennyt, koska en koskaan rakastanut ainutta ja todellista hyvää! Kaikki askeleeni ovat olleet mielenhäiriötä. Tietämykseni ei ollut muuta kuin hulluutta. Hyveeni ei ollut muuta kuin jumalatonta ja sokeaa ylpeyttä. Olin lopultakin oman itseni idoli!”

Lopuksi Telemakhos huomasi kuninkaita, jotka olivat tulleet tuomituiksi valtansa väärinkäytöstä. Yhdellä puolella kostava raivotar **näytti heille peiliä ja toi esiin heidän paheidensa kaiken kieroontuneisuuden.** Siellä he näkivät – kykenemättä kääntämään katsettaan muualle – moukkamaisen turhamaisuutensa ja ahnautensa kaikista naurettavimpia kehumisia kohtaan; kovasydämisyytensä niitä ihmisiä kohtaan, joista hänen olisi pitänyt tehdä onnellisia; välinpitämättömyytensä hyveitä kohtaan; totuuden ymmärtämisen pelkonsa; mieltymyksensä pelkurimaisiin ja mielisteleviin ihmisiin; leväperäisyytensä; velttoutensa; laiskuutensa; sopimattoman epäluuloisuutensa; kansaa sortamalla rakentamansa komeuden ja liiallisuuteen asti viedyn loiston; kunnianhimonsa ostaa vähän turhaa mainetta kansansa veren hinnalla ja lopultakin julmuutensa, joka etsi joka päivä uusia nautintoja, niin monien puutteenalaisten ihmisten kyynelten ja epä-

1 **Erinykset** tai **erinyit** ovat kreikkalaisessa mytologiassa verikoston kostotaria. Roomalaisessa mytologiassa heitä kutsuttiin fuurioiksi – raivottariksi. – *Kääntäjän huomautus*

toivon keskellä. He näkivät itsensä lakkaamatta tässä peilissä ja vieläkin hirviömäisempinä kuin Bellerofon voittama Khimarain, Herkuleen tappama Hydra tai itse Kerberos, joka syyttää kolmella ammottavalla kidallaan tummaa ja niin myrkyllistä verta, että se pystyisi saastuttamaan kaikki maanpäällä elävät rodut.

Toisella puolella toinen raivotar toisti herjaten kaikki ylistyspuheet, joita mielistelijät olivat heille sanoneet elämän aikana ja näyttivät heidät toisessa peilissä, jossa he näkivät itsensä sellaisena kuin imartelut olivat heidät kuvailleet. **Näiden kahden kuvan vastakohtaisuus tuotti tuskaa heidän itserakkaudelleen.** Merkilläpantavaa tässä oli se, että kaikista ilkeämielisimmät näistä kuninkaista olivat he, joille oli annettu kaikista loistokkaimpia ylistyksiä elämän aikana. Siksi ilkeämielisiä pelätään enemmän kuin pahoja ja he vaativat häpeämättä itselleen oman aikansa ruinoilijoilta ja puhujilta raukkamaisia mairitteluja.

Heidän kuullaan kärsimyksissään vaikeroivan näiden pimeyksien syövereissä, joissa he voivat ainoastaan nähdä loukkauksia ja ivaa. Kaikki heitä ympäröivä on heille inhottavaa, ristiriitaista ja nöyryyttävää verratessa siihen, mitä he nauttivat ihmisenä, kun he ajattelivat, että kaikki oli tehty vain heitä palvelemaan. Tartaroksessa heidät oli jätetty muutamien orjiensa kaikkien päänänpistojen armoille, jotka panivat heidät vuorollaan tuntemaan julmaa orjuutta. He palvelivat näitä piinaajia tuskissaan, eikä heillä ollut mitään toivoa saada koskaan lievennystä vankeudelleen. He olivat näiden orjien – joista oli tullut heidän armottomia tyrannejaan – lyöntien alla kuten alasin kyklooppien vasaran alla Vulcaniuksen patistaessa heitä työhön Etna vuoren tulipätsissä.

Siellä Telemakhos näki kalpeita, hirvittävän rumia ja kauhistuneita kasvoja. Tämä varjoinen synkkyys kalvoi näitä rikollisia. He kauhistelivat itse itseään, eivätkä voineet vapautua tästä kammosta, joka oli heidän omassa perusolemuksessaan. **Heidän virheilleen ei tarvita muita rangaistuksia, kuin heidän omat virheensä. He näkevät ne lakkaamatta niiden kaikessa suunnattomuudessaan, ne näyttäytyvät heille takaa ajavien haamu-**

jen tavoin. Varjellakseen itseään tältä vainolta he etsivät vieläkin voimakkaampaa kuoleman aiheuttajaa kuin se, mikä erotti heidät ruumiistaan. Kokemassaan epätoivossa he kutsuvat avukseen kuolemaa, joka voisi sammuttaa kaikki tunteet ja kaiken tietoisuuden heistä itsestään. He pyytävät syvyyksiä nielemään itsensä välttääkseen totuuden vainoavia säteitä, mutta heille on varattu kosto, joka tihkuu heidän päällensä tipoittain koskaan ehtymättä. **Heidän pelkäämänsä totuus saa heidät kärsimään.** He näkevät ainoastaan tämän nousevan eteensä ja näkymä omasta itsestään lävistää, repii ja raastaa heitä. Se on kuin salama, joka aiheuttamatta mitään ulkoista tuhoa, tunkeutuu heidän sisimpänsä syvimpiin sopukoihin.

Niiden hiuksia pystyyn nostattavien olentojen keskuudessa Telemakhos näki useita muinaisia Lyydian kuninkaita. Heidä rangaistiin, koska he olivat pitäneet parempana veltoa elämää, sen sijaan, että olisivat työskennelleet kansansa eteen, mikä erottamattomasti pitäisi kuulua kuninkuuteen.

Nämä kuninkaat soimasivat toisiaan sokeudestaan. Yksi heistä sanoi toiselle, joka oli ollut hänen lapsensa maan päällä: ”Enkö minä sinulle suositellut niin monen monta kertaa ja vielä ennen kuolemaanikin, että korjaisit ne pahuudet, joita tapahtui minun välinpitämättömyyteni vuoksi?” Toinen vastasi: ”Voi sinä kurja isä! Juuri sinä aiheutit minun menehtymiseni! Sinun esimerkkisi inspiroi minua loistoon ja ylpeyteen, hekumallisten nautintojen hakuun ja ankaruuteen kanssaihmissiäni kohtaan! Nähdessäni sinun hallitsevan niin leväperäisesti pelkurimaisten mielistelijöiden ympäröimänä, totuin pitämään enemmän imarteluista ja nautinnoista. Uskoin, että ihmiset olivat kuninkaille samaa, kuin hevoset ja vetojuhdat ihmisille. Sen mukaisesti niillä ei ollut merkitystä muuten kuin tehdessään palveluksia, tai auttaen mukavampaan elämään. Uskoin näin, koska juuri sinä sait minut uskomaan siihen, ja nyt kärsin niin monista tuskista, koska toimin juuri sinun tavallasi.” Näihin vastavuoroisiin soimauksiin he lisäsivät toisilleen kaikista karmeimpia kiroamisia ja näyttivät

olevan niin raivoissaan, että voisivat raadella toinen toisensa.

Näiden keskuudessa risteili tuskallisia epäilyksiä, aiheettomia pelästyksiä ja epäluottamusta. He kostivat kansoille heidän kuninkaidensa kovasydämisyyden, kyltymättömyyden rikkauksiin, erheelliseen tyrannisuuteen perustuvan loiston ja yltyneen raukkamaisen velttouden kaikkia kärsivien ihmisten vaivoja kohtaan, ilman että niistä koskaan olisi saanut mitään varsinaista pysyvää mielihyvää. Telemakhos näki useat heistä ankarien rangaistusten kohteena. Rangaistus ei tullut heidän tekemästään pahasta, vaan **välinpitämättömyydestä sitä hyvää kohtaan, jota olisivat voineet tehdä.** Kaikki heidän kansansa lakien noudattamattomuudesta johtuvat rikokset pantiin heidän kuninkaidensa tilille, sillä näiden kuninkaiden olisi pitänyt saattaa lait voimaan ja valvoa niiden noudattamista. Näiden kuninkaiden tiliin laitettiin myös kaikki sekaannus, joka tuli loistokkaasta ja ylellisestä elämästä, sekä kaikista muista liiallisuuksista, jotka johdattavat ihmistä väkivaltaisuuteen ja houkutukseen halveksia lakeja omaisuuden hankkimiseksi. Kaikista ankarimman kohtelun saivat ne kuninkaat, jotka sen sijaan, että olisivat olleet hyviä ja valppaita kansansa paimenia, eivät maallisessa elämässään uneksineetkaan muusta, kuin laumansa runtelemisesta raatelevien susien tavoin.

Kaikista eniten Telemakhosta tyrmistytti kuitenkin nähdä näissä varjojen ja kärsimysten syvyyksissä suurilukuinen määrä kuninkaita, jotka olivat maan päällä eläessään olleet jokseenkin hyviä ja olivat tulleet tuomituiksi Tartaroksen kärsimyksiin, koska olivat antaneet valtaa ilkeämielisille ja petollisille ihmisille. **Heitä rangaistiin niistä kauheuksista, joita nämä ihmiset olivat tehneet heidän valtuuttaminaan.** Lisäksi täytyy sanoa, että suurin osa näistä kuninkaista, jotka maan päällä eläessään eivät olleet erityisen hyviä tai pahoja, olivat perin juurin velttomielisiä. He eivät koskaan eläessään olleet kiinnostuneita varsinaisen totuuden tuntemisesta, eikä heillä ollut koskaan halua hyveellisyyteen, eivätkä he olleet koskaan hakeneet nautintoa hyvän tekemisestä.

Kuvaus kristittyjen helvetistä

11. Teologien käsitys helvetistä on yhteenveto seuraavista lainauksista¹. Tätä kirkon isien ja pyhimysten elämästä lainattua kuvausta voidaan hyvin pitää (kirkon) oikeaoppisena uskon ilmaisuuna käsittelemästämme aiheesta, koska joka hetki sitä toistetaan pienin muunnelmin saarnatuoleissa ja pappien opetuksissa.

12. Paholaiset ovat puhtaasti henkisiä olentoja ja nykyisellään helvettiin tuomittuja. Heitä voidaan myös pitää puhtaasti henkisinä olentoina, koska ainoastaan sielu laskeutuu helvettiin ja maalliset jäännökset tulevat maahan jätettyämme muuntumaan ruohoksi, kasveiksi, mineraaleiksi ja nesteiksi käyden tiedostamatta läpi materian jatkuvia muodonmuutoksia. Kadotukseen tuomitujen – kuten pyhimystenkin – tulee kuitenkin nousta kuolleista tuomion päivänä ja ottaa itselleen takaisin sama ruumiillinen keho, joka heillä oli eläessään. Tämä keho tulee olemaan heillä lopullisesti, eivätkä he enää koskaan sitä tule jättämään. Valitut erottaa muista siitä, että he tulevat nousemaan kuolleista puhdistautuneessa ja hyvin loistavassa ruumiissa. Sitä vastoin kadotukseen tuomitujen ruumis tulee olemaan synnin tahraama ja vääristämä. Siten helvetissä ei tule olemaan pelkästään puhtaasti henkisiä olentoja, vaan siellä tulee olemaan meidän kaltaisia ihmisiä. Näin ollen helvetin täytyy olla fyysinen, maantieteellinen ja materiaallinen paikka, sillä se on maallisten olentojen asuttama. Niillä on meidän tavoin jalat, kädet, suu, kieli, hampaat, korvat, silmät, sekä verta suonissaan ja kipua tuntevat hermot.

Missä tämä helvetti oikein sijaitsee? Jotkut oppineet ovat laittaneet sen maapallomme uumeniin. Toiset eivät ole niinkään varmoja mille planeetalle helvetti on sijoitettu. Kuitenkaan yksikään kirkolliskokous ei ole päättänyt sitä asiaa. Tämän seikan suhteen meillä on vähemmän otaksumia. Ainoa vakuutettu asia on, että missä tahansa tämä helvetti sijaitsikaan, niin se muodostuu ma-

¹ Lainakset ovat Augusto Calletin teoksesta – Helvetti (*l'Enfer*).

teriasta, vaikkakin se on ilman aurinkoa, tähtiä, kuuta. Lisäksi tiedetään, että se on synkempi, kolkkompi sekä puutteellisempi kaikesta kasvillisuudesta ja kauniista ulkomuodoista, verrattaessa kaikista karuimpiin paikkoihin tässä maailmassamme, jossa syntiä teemme.

Kaikista maltillisimmat teologit (egyptiläisten, hindujen ja kreikkalaisten tavoin) eivät uskaltaneet kuvailemaan tämän paikan kaikkia kauhuja. He rajoittautuivat tuomaan meille esiin näytteeksi vain sen vähän, mitä pyhät kirjoitukset siitä paljastavat. Ne kertovat Apokalypsin liekkien ja rikin järvestä, Jesajan ikuisesti kalvavista madoista Tofetin vainajissa, paholaisista ahdistelemassa kadotukseen johdattamiaan ihmisiä, joilla on vain itkua ja hammasten kivistystä (evangeliumin kirjoittajia lainaten).

Pyhä Augustinus ei myönnä näiden fyysisten kärsimysten olevan pelkkiä kuvaelmia henkisistä tuskista. Hänen näkemyksensä mukaan on olemassa todellinen rikkijärvi, madot ja käärmeet, jotka vainoavat rajusti kadotukseen tuomittujen ruumiiden kaikissa osissa, liittyen puremillaan liekkien puremiin. Hän väittää Markuksen evangeliumin jakeen mukaisesti, että tämä eriskummallinen tuli, (vaikkakin materiaallinen, kuten meidän tulemme) vaikuttaessaan materiaalisiin ruumiisiin, saa ne säilymään samalla tavoin, kuin suola saa uhrien lihan säilymään. Lisäksi kadotukseen tuomitut tuntevat tämän tulen aiheuttaman kivun, joka polttaa tuhoamatta, **sen tunkeutuessa heidän ihonsa alle**. Heillä on tätä tulta sisällään ja se on kyllästännyt kaikki heidän ruumiinosansa, luuytimensä, silmäteränsä sekä heidän olemuksensa kaikki piilevimmät ja herkimvät solunsa. Jos vain he voisivat sukeltaa sinne, niin tulivuoren kraatteri olisi heille vilvoittelun ja levon paikka.

Näin puhuvat kaikella varmuudella kaikista hillityimmät, harkitsevimmat ja varovaisimmat teologit. He eivät kiellä, etteikö helvetissä olisi muitakin ruumiillisia kärsimyksiä. He kuitenkin sanovat, että niistä puhuakseen heillä ei ollut riittävästi ainakaan

yhtä varmaa tuntemusta, kuin mitä heille oli annettu tulen aiheuttamasta kauheasta tuskasta ja matojen inhottavasta piinasta. On kuitenkin uskaliaampia tai valistuneempia teologeja, jotka antavat helvetistä hyvinkin yksityiskohtaisia, vaihtelevia ja kokonaisvaltaisia kuvauksia. On olemassa pyhimyksiä, jotka sanovat nähneensä tämän helvetin, vaikka he eivät tiedä missä paikassa avaruudessa se oikein sijaitsee. He eivät käyneet helvetissä lyyrä kädessään Orfeuksen tavoin, eikä miekka kädessään Odysseuksen tavoin, vaan heidät oli sinne kuljetettu Henkinä.

Pyhä Teresa (Avilan Teresa) oli yksi heistä. Tämän pyhimyksen kuvaus kertoi helvetissä olevista kaupungeista. Hän näki siellä ainakin pitkän ja kapean kujan, joita on paljon vanhoissa kaupungeissa. Astuttuaan sinne hän kulki kauhistuneena siinä olevan lokaisen ja löyhkäävän maaperän halki, joka kuhisi hirviömäisiä matelijoita. Kivinen seinä, joka tukki kadun, esti kuitenkin hänen kulkunsa. Tässä kiviseinässä oli onkalo, jonne hän kyyristyi, pystymättä selittämään kuinka tämä itse asiassa tapahtui. Hän kertoi sen olevan hänelle varatun paikan, jos hän väärinkäyttäisi elämässään Jumalan antamia lahjoja Avilan luostarihuoneessaan.

Huolimatta siitä ihmeellisestä helppoudesta, jolla hän meni tähän kiviseen onkaloon, hän ei voinut siellä istua, seisoa, maata tai pysyä jaloillaan eikä poistua. Onkalon kauheat seinät kääntyivät hänen päälleen kietoutuen häneen ja puristivat häntä aivan kuin ne olisivat itse liikkuvia. Ne tuntuivat tukahduttavan ja kuristavan samalla kuin ne raapivat ja silppusivat häntä elävältä riekaleiksi. Hän tunsi palavansa ja koki samanaikaisesti kaikenlaisia ahdistuksia. Avusta ei ollut toivoakaan. Hänen ympärillään oli ainoastaan pimeyttä. Kuitenkin hän saattoi huomata kauhusta kangistuneena inhottavan kujan, jonka perällä hän oli sijoittuneena ja kaiken saastaisen lähiympäristön. Tämä näkymä oli hänelle yhtä sietämätön, kuin häntä vangitsevan onkalon puristukset¹.

Tämä paikka ei varmastikaan ollut muuta kuin pieni nurkkaus

1 Tästä näkymästä tunnistetaan kaikki painajaisten tunnuspiirteet. On siis todennäköistä että niiden seuraukset vaikuttivat Pyhään Teresaan.

helvetistä. Toiset Henkenä¹ matkustaneet olivat onnekkaampia, sillä he näkivät helvetissä suuria kaupunkeja, jotka kaikki olivat liekeissä. Babylonia, Ninive ja jopa Rooma oli palatseineen tulella ja kaikki asukkaat kahleisiin kytkettynä. Siellä kiljuivat salakauppiat myyntitiskeillään, papit liehittelijöidensä kanssa juhlasaleihin kokoontuneina, pääsemättä enää irti olinpaikastaan ja yrittäen sammuttaa janoaan maljoista, joista tuli vain liekkejä. Siellä näkyi palvelijoita polvillaan kiehuissa viemäriässä käsiään ojentaen ja prinssejä, joiden käsistä virtasi heidän päälleen sulaneen kullan tuhoavaa laavaa.

Toiset näkivät helvetissä loppumattomia lakeuksia, joissa nälkiintyneet maanviljelijät kaivoivat ja kylvivät, kuitenkin satoa saamatta, näistä heidän hiestään ja itämättömistä siemenistä höyryävistä maista. Koska näillä maalaisilla ei ollut mitään syötävää, he kävivät toistensa kimppuun. Pian sen jälkeen he kaikki katosivat kauas horisonttiin laihojen ja nälkiintyneiden laumoina, yhtä suurilukuisina kuin ennenkin, etsien turhaan onnellisempia maita. Pian tämän jälkeen heidän hylkäämilleen mailleen tuli toisia vaeltavia ja kadotukseen tuomittuja siirtokuntia.

Toiset sanoivat nähneensä helvetissä rotkoja täynnä olevia vuoria, vaikeroivia metsiä, kuivuneita kaivoja, kyynelillä täyttyneitä lähteitä, verisiä jokia, jäisen erämaan lumipyryä, epätoivon valitsemia veneitä purjehtimassa rannattomilla merillä. Lyhyesti sanottuna, he näkivät siellä sen kaiken, minkä pakanatkin olivat siellä nähneet. Yksi kuvastaa maan päällä olevia kolkkoja seutuja. Toinen mustamaalaa kohtuuttoman suureksi maan kurjuuksia, kuvaten luonnollisia kärsimyksiä ikuisina. He menivät jopa niin pitkälle, että kuvasivat vankiluolia, hirsipuita ja itse omin käsin takomalla tehtyjä kidutukseen tarkoitettuja välineitä.

Helvetissä kuvattiin olevan myös paholaisia, jotka olivat ottaneet ruumiillisen kehon itselleen, jotta voisivat paremmin ahdistella siellä olevia ihmisiä niiden omissa ruumiillisissa kehoissa.

1 Hengen kehosta irtautumisesta ja liikkumisesta kertoo seikkaperäisesti Allan Kardecin teoksessa *Henkien Kirja* alkaen kysymyksestä 400 (Luku VIII Sielun vapautuminen). – *Kääntäjän huomautus*

Joillakin näistä paholaisista oli lepakon siivet, sarvet, suomui-
nen iho kilpenä, pitkäkyntiset käpälät, terävät hampaat. Ne olivat
meille kuvattu varustautuneina miekalla, hiilihangolla, pihdeillä,
kuumanhehkuisilla tongeilla, sahalla, parilalla, palkeilla ja nui-
jalla, tehden sitten ihmislihalle ikuisesti samaa, mitä teurastajat
ja kokit tekevät. Toiset paholaiset kuvattiin muuntuneina valta-
van suuriksi leijoniksi tai käärmeiksi, jotka laahasivat saaliitaan
syrjäisiin luoliinsa. Jotkut paholaisista muuntuivat korpeiksi
noukkiakseen silmät päästä tietyiltä syyllistyneiltä. Toiset niistä
olivat muuntuneina lentäviksi lohikäärmeiksi syöksyäkseen uh-
riensa selkään ja viedäkseen heitä kauhusta kiljuen verta vuo-
tavina synkkien seutujen halki ja lopulta pudottaakseen heidät
rikkilammikkoihin. Siellä täällä oli heinäsiirkkojen pilviä ja jätti-
mäisiä skorpioneja, joiden näkymä sai kylmät väreet kulkemaan
pitkin selkäpiitä. Niiden haju kuvotti ja niiden pieninkin hipaisu
aiheutti kouristuksia. Lisäksi kuvattiin monivärisiä hirviöitä, au-
koen kaikkialla ahnaita kitojaan ja ravistellen epämuodostunei-
den päidensä yllä myrkkykäärmeistä muodostunutta niskahar-
jaansa. Siellä nämä jauhoivat kadotukseen tuomittuja veristen
hampaidensa välissä oksentaen ne täysin silpoutuneina mutta
kuolemattomuudestaan johtuen elävinä.

Nämä merkittävän muotoiset paholaiset muistuttavat selvästi
Amentia ja Tartarosta, kuten myös foinikialaisten ja moabilais-
ten ja muiden Juudean pakanallisten naapurikansojen palvomia
epäjumalia. Ne eivät toimi sattumanvaraisesti ja niillä kaikilla on
oma toimensa. Niiden helvetissä harjoittama pahuus on suhtees-
sa siihen pahaan mitä ihmiset olivat maan päällä¹ inspiroineet
ja mihin olivat saaneet ihmisiä syyllistymään. Kadotukseen tuo-
mitut ovat rangaistuja kaikkine aisteineen ja kaikkine ruumiin-
osineen, koska he olivat loukanneet Jumalaa kaikilla aisteillaan

1 Tämä on todellakin outo rangaistus! Se muodostuu paholaisten kyvystä
pystyä tekemään (helvetissä) suuremmissa mittakaavassa sitä pahaa, jota ne
olivat pienemmässä mittakaavassa aiheuttaneet maan päällä. Järkevämpää
olisi, että paholaiset itse kärsisivät pahojen tekojensa seurauksista sen sijaan,
että niille annettaisiin mielihyvää siitä, että ne panisivat toiset kärsimään niistä.

ja ruumiinosillaan. Heitä rangaistaan ruoan ja juoman liiallisesta nauttimisesta ahneuden paholaisella, laiskuudesta laiskuuden paholaisella ja haureudesta haureuden paholaisella ja muutenkin niin monella tavalla kuin he olivat syntiä tehneet. He tulevat tuntemaan kylmää palaessaan ja poltetta ollessaan jäätävän kylmässä. Heille tulee suuri halu lepoon ja itsensä liikuttamiseen. He tulevat olemaan läpikotaisin nälkiintyneinä ja janoisia, tuhansia kertoja väsyneempiä kuin orjat työpäivän päätteeksi, sairaampia kuin kuolemaisillaan olevat, murtuneempia ja uupuneempia kuin marttyyrit, ja näin tulee olemaan ainaisesti.

Yksikään paholainen ei koskaan kieltäydy, eikä koskaan tule kieltäytymään kauheasta tehtävästään. Ne ovat kaikki tässä suhteessa hyvin kurinalaisia ja uskollisia suorittamaan **vastaanottamiaan kostokäskyjä**. Itse asiassa, mitä olisi helveti ilman niitä? Potilaat lepäisivät, jos kiduttajat riitelisivät keskenään tai kyllästyisivät tehtävänsä. Helvetiin joutuneilla ei kuitenkaan ole koskaan lepoa eikä paholaisilla ole koskaan ristiriitoja keskenään. Huolimatta siitä, että nämä syvyyksien kaikkia paikkoja asuttavat paholaiset ovat niinkin pahantahtoisia ja suurilukuisia, niin koskaan ei maan päällä ole nähty prinsseilleen yhtä tottelevaisia kansoja, yhtä paljon johtajiensa tahtoa noudattavaa armeijaa tai johtajalleen vielä nöyremmin alistunutta luostariyhteisöä¹.

Muutenkaan juuri mitään ei tiedetä tästä paholaisten rahvaasta, alhaisista Hengistä, vampyyrien, ghouliden, rupikonnien, korppiin, vesikäärmeiden, salamanterien ja muiden nimettömien petojen legioonista, jotka muodostavat helvetillisten alueiden eläin-

1 Nämä samat paholaiset, jotka ovat kapinallisia Jumalalle hyvän suhteen, ovat esimerkillisen tottelevaisia pahan harjoittamisessa. Kukaan niistä ei anna periksi tai hidasta tahtiaan läpi koko ikuisuuden. Kuinka kummallinen muodonmuutos onkaan tapahtunut näille olennoille, jotka olivat enkelin tavoin luotu puhtaina ja täydellisinä!

Eikö olekin merkillistä nähdä näiden paholaisten antavan esimerkin täydellisestä yhteisymmärryksestä, sovusta ja muuttumattomasta yksimielisyydestä, samalla kun ihmiset eivät maan päällä ymmärrä elää rauhassa ja raatelevat toisiaan? Nähdessään kadotukseen tuomittujen osana olevan rangaistusten ylellisyyden ja kun vertaa niiden asemaa paholaisten asemaan, niin nousee esiin kysymys: ketä oikein sääliä enemmän, kiduttajia vai heidän uhrejaan?

kunnan. Kuitenkin tiedossa on useiden näiden helvetin legioonien johtavien prinssien nimiä. Niiden joukossa on Belphegor – hau-reuden paholainen, Abaddon – tappamisen paholainen, Beelsebul – epäpuhtaiden halujen paholainen eli turmellusta aiheuttavien kärpästen herra, Mammon – kitsauden paholainen, Moolok, Belial, Baal, Astaroth ja monia muita. Niiden lisäksi ylimpänä herrana oli mainittu synkkä arkkienkeli, joka taivaassa oli kantanut nimeä Lucifer ja joka helvetissä tunnettiin nimellä Saatana.

Tässä on lyhyesti sanottuna meille annettu mielikuva helvetistä, sen fyysisten ominaispiirteiden, sekä siellä olevien fyysisten kärsimysten näkökulmasta. Perehtykää kirkonisien ja uskonop-pineiden kirjoituksiin. Tutkikaa tarkoin hurskaita pyhimystari-noita, tarkastelkaa kirkkojemme kuvanveistoksia ja maalauksia. Kiinnittäkää huomio siihen, mitä saarnastuolissa sanotaan ja tu-lette oppimaan siitä paljon lisää.

13. Tällaisen kuvauksen tehnyt antaa sille jatkoksi seuraavia mietteitä, joiden pitävyyttä jokainen voi ymmärtää.

Ruumiiden ylösnousemus on jo yksi ihme, mutta Jumala tekee vielä toisen ihmeen antaen näille (ylösnousseille) kuolevaisil-le kehoille – jotka olivat jo yhden kerran käyneet läpi elämän ohimenevät koetukset ja tuhoutuneet – kyvyn säilyä hengissä sulamatta kuumasta pätsistä, jossa metallitkin höyryntyisivät. Sanotaan myös, että ihmissielu on itse hänen oma kiduttajansa, eikä Jumala ihmissielua vainoa vaan Jumala hylkää onnettomaan tilaan, jonka ihmissielu on itse valinnut. Se voidaan pahimmassa tapauksessa ymmärtääkin, vaikka eksyneen ja kärsineen olennon ikuinen hylkääminen näyttää olevan hyvin vähän yhdenmukaista Luojan hyvyyden kanssa. Kuitenkaan sitä, mitä sanotaan sielusta ja henkisistä tuskista, ei millään muotoa voida hyväksyä ylösnousseiden ruumiista ja ruumiillisista tuskista. Jotta näistä ruu-miillisista kärsimyksistä voisi tulla ikuisia, ei riitä, että Jumala olisi passiivinen. Päinvastoin tässä täytyy olla niin, että Jumala osoittaa vaikutuksensa ja toimintansa, sillä ilman sitä ylösnous-

seet ruumiit tuhoutuisivat.

Teologit siis olettavat, että Jumala todellakin tekee tämän edellä mainitun toisen ihmeen. Jumala ensinnäkin ottaa heidät pois heidän tuhonneesta haudasta savisina ruumiina, sellaisena kuin ne ovat sinne menneet, niiden synnynnäisten vammojen, sekä iästä, sairauksista ja paheista johtuvien rappeutumien kanssa. Jumala palauttaa meille elämän siinä vanhuudenheikkouden viluisen kihtisenä ja hyvin puutteellisena. Siinä olotilassa olemme herkkiä pelkälle mehiläisen pistolle, sekä elämän, että kuoleman rappeutumien peittämänä. Siinä on ensimmäinen ihme. Sitten nämä heikkokuntoiset ruumiit, jotka ovat palaamaisillaan tomuun, mistä ovatkin lähtöisin, Jumala määrää niille sellaisen ominaisuuden, jota niillä ei ole koskaan ollut. Siinä onkin toinen ihme. Jumala määrää niille kuolemattomuuden, sen saman lahjan, jonka Hän vihoissaan – vai pitäisikö mieluummin sanoa armossaan – oli ottanut pois Aatamilta tämän lähdettyä paratiisista. Kun Aatami oli kuolematon, hän oli haavoittumaton ja kun hän lakkausi olemasta haavoittumaton, hänestä tuli kuolevainen. Kuolema seurasi pian kivun jälkeen. Ylösnousemus ei siis palauta meille syyttömän ihmisen, eikä myöskään syyllistyneen ihmisen fyysistä kuntoa. Se on vain meidän kurjuuksiemme ylösnouseminen, mutta uusien äärettömästi kauheampien lisärasitteiden kanssa. Se on ainakin osittain varsinainen luomus ja kaikista ilkeämielisin, mitä mielikuviutus on uskaltanut synnyttää. Jumala muuttaa mieltään ja lisätäkseen syntisten henkisiin tuskiin ikuisesti kestäviä lihallisia kärsimyksiä, Hän muuntaa hetkessä mahdollaan niitä luonnonlakeja ja ominaisuuksia, joita Hän itse on asettanut alusta lähtien kaikille materiasta muodostuneille. Hän saa sairastuneen ja pilaantuneen lihan ylösnousemaan ja liittää sen osaset yhteen rikkoonutumattomalla solmulla (joilla muuten on taipumus erota toisistaan). Hän ylläpitää elossa ikuisesti ja luonnollisen asiajärjestyksen vastaisesti, tällaisen mädäntyvän elävän olennon. Hän heittää sen tuleen – ei puhdistakseen sitä – vaan jättääkseen juuri sellaiseksi kuin on: herkäksi, kärsiväksi, palavaksi, kauhistut-

tavaksi ja tahtonsa mukaisesti kuolemattomaksi.

Tällä ihmeellä tehdään Jumalasta helvetin kiduttaja, sillä jos kadotukseen tuomitut eivät voi syyttää muita kuin itseään henkisesti kärsimyksistään, niin sitä vastoin materiaaliset kärsimykset voidaan katsoa ainoastaan Jumalalle kuuluvaksi. Ei nähtävästi riittänyt, että Jumala hylkäisi ihmisen kuoleman jälkeen suruun, katumukseen ja kaikkiin sielunsa ahdistuksiin, joita hän tuntee menetettyään korkeimman onnen. Teologien mukaan Jumala tulee hakemaan ihmissielut sieltä kuoleman jälkeisen yön syvyyksien pohjalta hetkeksi päivänvaloon, eikä lohduttaakseen heitä, vaan pukeakseen uuteen tuhoutumattomaan ja hirvittävään ruumiilliseen kehoon, joka on saastuneempi kuin Deianeiran paita ja vasta tämän jälkeen Jumala hylkäisi ihmisen.

Koska helvetti ei tule säilymään maan ja taivaan tavoin muuten, kuin aina aktiivisen Jumalan tahdon jatkuvan toiminnan kautta ja koska kaikki katoaisi, jos Jumala lakkaisi niitä kaikkia ylläpitämästä, niin Jumala ei (tämän ajattelun mukaan) ole hylännytään kadotukseen tuomittuja oman onnensa nojaan. Jumalan käsi on siis lakkaamatta kadotukseen tuomittujen yllä estääkseen niiden tulta sammumasta ja tuhoamasta niiden ruumiita ja tahtoen, että nämä onnettomat kuolemattomat edesauttavat heidän kärsimystensä pysyvyydellä valittujen edistymistä.

14. Olemme syystä sanoneet, että kristittyjen helvetti menee pakanoiden helvetin yli. Tartaroksessa todellakin syylliset nähdään olevan katumuksen kiduttamina heidän uhriensa ja rikostensa edessä, niiden lannistamina, joita olivat lannistaneet elämänsä aikana. Heidän nähdään pakenevan heihin tunkeutuvaa valoa ja turhaan pyrkivän suojautumaan heitä vainoavien katseilta. Siellä ylpeys on vedetty alas ja nöyryytetty. Kaikki kantavat menneisyytensä häpeämerkkejä. Kaikki ovat omien virheidensä rankaisemana siinä määrin, että muutamille rangaistukseksi riittää heidät yksikseen jättäminen (ollakseen ainoastaan itsensä kanssa) ja eikä näille nähdä tarpeelliseksi lisätä siihen muita rangaistuk-

sia. Jos he siellä ovat varjomaisina hahmoina, niin sillä tarkoitetaan *heidän sieluaan fluidisen kehonsa kanssa, joka kuvastaa heidän maallista elämäänsä*. Tässä pakanoiden helvetissä (eli Tartaroksessa) ei nähdä ihmisten ottavan ruumiillista kehoaan takaisin kärsiäkseen materiaalisesti, eikä tulen tunkeutuvan heidän ihonsa alle ja täyttävän heitä luita ja ytimiä myöten. Yhtä vähän siellä nähdään kärsimysten runsautta ja huipentumia, jotka ovat kristinuskon helvetin perusta. Siellä kohdataan taipumattomia tuomareita, mutta ne ovat oikeudenmukaisia ja suhteuttavat rangaistuksen rikkeen mukaan. Sitä vastoin Saatanan valtakunnassa kaikki ovat sekoitettuja samoihin kärsimyksiin, kaikki siellä perustuu materiaalisuuteen ja jopa oikeudenmukaisuus on sieltä pois suljettu.

Epäilemättä itse kirkon keskuudessa on tänään paljon järkeviä ihmisiä, jotka eivät yhtään hyväksy niitä kirjaimellisesti ja näkevät ne ainoastaan vertauskuvina, joiden syvällinen merkitys tulee ymmärtää. Kuitenkaan näiden mielipiteet eivät ole muuta, kuin yksilöllisiä näkemyksiä, eikä vielä vallitseva laki. Uskomus materiaaliseen helvettiin, sen kaikkine seurauksineen, ei kuitenkaan vielä ole sen vähempää yksi uskonkappaleista¹.

15. Voidaan kuitenkin kysyä, kuinka on olemassa ihmisiä, jotka ovat nähneet ekstaasissa sellaisia asioita, joita ei ole olemassa. Tämä ei ole oikea kohta selittää näiden mielikuvituksellisten näkymien alkuperää, jotka näyttävät joskus hyvin todellisilta. Sanomme kuitenkin, että ensimmäisenä on otettava huomioon se, että ekstaasin kautta saatu ilmestys on kaikista epävarmin², sillä siinä ylikiihtyneessä tilassa ei aina tapahdu niin täydellistä sielun ruumiista irtaantumista, kuin voisi uskoa. Lisäksi siinä hyvin usein kohdataan heijastuksia valveillaolon aikaisista huolista.

¹ Tässä suhteessa katolisen kirkon näkemys on yhä enemmän muuntunut. Vatikaanissa 28.7.1999 paavi lausunnossaan sanoi helvetin kuvausta vertauskuvalliseksi ja että hän itse ei sitä pitänyt fyysisenä paikkana. Lähde: CBC News, 29.7.1999 (artikkeli: "No Hell": Pope) – Kääntäjän huomautus

² Ks. Henkien Kirja, Allan Kardec, kysymykset 443 & 444.

Mielessä pyörineet ajatukset, joista aivot – tai paremminkin aivoja vastaava perispiritin kohta – säilyttää jälkiä ja ne kuvastuvat suurentuneina kangastuksen tapaisesti höyrymäisissä muodoissa. Ne menevät sekoittuvat toisiinsa ja muodostavat eriskummallisia kokonaisuuksia. Kaikki ekstaasissa käyneet uskonnon harjoittajat ovat aina nähneet asioita suhteessa siihen uskoon, johon olivat itse perehtyneet. Ei siis yhtään hämmästyä, että pyhän Teresan tapaiset henkilöt, jotka olivat täynnä heille annettuja suullisia, kirjallisia, sekä maalattuja helvetin kuvauksia, eivät suoraan sanottuna tulisi näkemään muunlaisia näkyjä, kuin em. kuvausten kopioita ja ne aiheuttaisivat painajaisia. Hyvin harras pakanauskonnon harjoittaja olisi nähnyt Tartaroksen ja kostottaret, tai Jupiterin Olympos-vuorella pitämässä salamaa kädessään.

LUKU V

Kiirastuli

1. Evankeliumi ei mainitse mitään kiirastulesta. Kirkko hyväksyi sen vasta vuonna 593. Se on kiistämättä helvetistä luotua käsitystä järkevämpi ja Jumalan oikeudenmukaisuutta vastaavampi uskonkappale, sillä se määrittää vähemmän ankarat ja helpommin lunastettavat rangaistukset vakavuudeltaan keskinkertaisille rikkeille.

Kiirastulen periaate perustuu siis tasa-arvoon, koska ihmisten oikeudenkäytäntöön verratessa se on väliaikainen vankeustuomio päättymättömän vankeustuomion rinnalla. Mitä ajateltaisiin maasta, jossa olisi vain kuolemantuomio kaikista pienimmillekin rikkomuksille? Ilman kiirastulta ei sieluille ole muuta kuin kaksi äärimmäistä vaihtoehtoa: täydellinen onnellisuus tai ikui- nen kärsimys. Mitä tässä olettamuksessa olisi seurauksena niille sieluille, jotka olivat syyllistyneet elämänsä aikana ainoastaan keveisiin virheisiin? He joko tulisivat osalliseksi valittujen onnellisuudesta, ilman että olisivat itse täydellisiä, tai he joutuisivat kokemaan paljon suurempien rikollisten rangaistuksia, ilman että olisivat tehneet merkittävän pahoja asioita eikä tämä olisi oikeudenmukaista, eikä järkeenkäypää.

2. Kiirastulen käsite on kuitenkin pakostakin epätäydellinen, koska siitä ei tunneta muuta kuin tulen aiheuttama kärsimys, josta oli tehty pienempi kuin helvetissä. Sielut paloivat sielläkin, mutta vähemmällä vaikutuksella. Koska oppi helvetistä ei

noudata kehityksen periaatetta, kiirastulella olevat sielut eivät vapaudu sieltä kehityksensä myötä, vaan heidän puolestaan tehtyjen, tai teetettyjen rukousten kautta. Jos kiirastulen alkuperäinen ajatus olikin hyvä, sen seuraukset eivät olleet niinkään hyviä niiden väärinkäytösten takia, joita tämä ajattelutapa sai alulle. Maksettujen rukousten avulla kiirastulesta tuli vielä helvettiäkin paremmin tuottava kaivos¹.

3. Kiirastulen paikkaa sekä siellä kärsittävien rangaistusten ominaispiirteitä ei koskaan ole määritetty kovin tarkkaan. Henkien opin ajattelun mukainen uusi paljastus täyttää tämän tietämyksen aukon. Se selittää meille syyn maan kurjuuksille, jotka voidaan nähdä oikeudenmukaisina ainoastaan ruumiillisten elämien moninaisuuden valossa.

Nämä kurjuudet ovat väistämättä seuraus sielun epätäydellisyyksistä, sillä jos ihmissielut olisivat täydellisiä, niin he eivät tekisi rikkeitä, eikä heidän tarvitsisi kärsiä rikkeidensä seurauksista. Jos esimerkiksi ihminen maan päällä olisi täysin kohtuullinen ja maltillinen, niin hänellä ei olisi liiallisuuksista johtuvia kipuja. Useimmiten ihminen on onneton omasta syystään. Mutta jos ihminen on epätäydellinen, niin näin on, koska hän on sitä ollut ennen maan päälle tulemistaan. Hän ei maan päällä hyvitä ainoastaan nykyelämänsä virheitä, vaan aikaisempia virheitä, joita hän ei ole vielä hyvittänyt. Hän kärsii yhdessä koetuksia täynnä olevassa elämässä sitä, mitä on pannut muut ihmiset kärsimään jossakin aikaisemmassa ruumiillisessa elämässä. Hänen kokemansa elämän vaikeudet ovat samalla kertaa väliaikainen rangaistus, sekä huomautus epätäydellisyyksistä, joista hänen täytyy hankkiutua eroon, välttääkseen tulevan onnettomuuden ja kehittyäkseen hyvään suuntaan. Ne ovat sielulle joskus karvainta kokemuksen opetuksia, mutta sitä hyödyllisempiä ne ovat tulevaisuudelle, mitä syvällisemmän vaikutuksen ne jättävät. Nämä

1 Kiirastulen periaatteesta sai alkunsa häpeällinen aneiden kaupustelu, joilla myytiin pääsyä taivaaseen. Tämä väärinkäytös oli pääsyy uskonpuhdistukseen ja juuri sen takia Martti Luther hylkäsi periaatteen kiirastulesta.

elämän vaikeudet aiheuttavat lakkaamattomia ponnisteluja, jotka kehittävät (sielun) älyllisiä ja moraalisia voimavaroja ja kykyjä, vahvistaen häntä hyvässä. Näistä ruumiillisen elämän vaikeuksista ihmissielu selviää aina voitokkaana, jos vain hänellä on rohkeutta kestää ne loppuun asti. Palkinto tästä voitosta tulee Hengen elämässä, jonne hän astuu säteilevänä ja voitokkaana, samoin kuin sotilas, joka palaa taistelun melskeestä vastaanottaen kunniamerkkinsä.

4. Jokainen ruumiillinen elämä on sielulle mahdollisuus käydä eteenpäin. Hänen omasta tahdostaan riippuu, ottaako hän pitkän edistysaskeleen, vai pysyykö kehitystaipaleellaan paikallaan. Pahimmassa tapauksessa hänen kärsimyksensä jäävät hyödyttömiksi. Tässä viimeisessä tapauksessa, koska ennemmin tai myöhemmin aikaisemmat velat tulee maksettaviksi, hänen tulee aloittaa uusi ruumiillinen elämä ja vieläkin raskaimmissa olosuhteissa, koska yksi tahra ei pyyhi pois toista tahraa, jos se lisätään siihen¹.

Sielumme siis hioo vähä vähältä itsestään pois epäpuhtauksia lukuisissa ruumiillisissa elämissä ja lyhyesti sanottuna **puhdistautuu** siihen asti, kunnes on riittävän puhdas ansaitakseen poispääsyn nykyisestä hyvitykseen tarkoitetusta maailmasta² ja jälleensyntyäkseen onnellisempiin maailmoihin ja mennäkseen myöhemmin sellaisiin maailmoihin, joissa nautitaan ylimmästä onnesta.

Kiirastuli³ ei siis ole pelkkä hämärä ja epämääräinen käsite. Se

1 Tästä äärimmäisenä esimerkkinä on mm. itsemurha. Ihmisen on tärkeää ymmärtää nykyisten vaikeuksien hetkellisyys loputtoman tulevaisuuden edessä, niiden rohkean läpikäymisen seuraukset sekä keinot kärsimysten lieventämiseen. Lähteet: Allan Kardec, Evankeliumi Spiritismin Mukaan, Luku V – Autuaita ovat murheelliset (etenkin kohta: Vaikeudet ja lääke niihin) sekä Luku IX (kohdat Kärsivällisyys, Tottelevaisuus ja alistuminen); Richard Simonetti, Itsemurha – Kaikki mitä sinun tarvitsee tietää – syyt ja seuraukset. Se on vapaasti ladattavissa myös netistä äänikirjana (www.allankardec.fi) – *Kääntäjän huomautus*

2 Ks. Allan Kardec, Evankeliumi Spiritismin Mukaan, Luku III – Minun isäni kodissa on monta asuinsijaa (etenkin kohta: Koetusten ja hyvitysten maailmat) – *Kääntäjän huomautus*

3 Kiirastulen alkuperäisteoksen ranskankielinen termi *purgatoire* tulee latinan-

on materiaallinen todellisuus, jonka näemme, jota kosketamme ja jota joudumme kestämaan. Se on hyvitykseen tarkoitetuissa maailmoissa ja maa on yksi sellaisista planeetoista. Siellä ihmiset hyvittävät menneisyyttään ja nykyisyyttään tulevaisuutensa eduksi. Yleisestä kiirastulesta muodostuneesta käsityksestä poiketaan siinä, että jokaisesta itsestään riippuu, lyhentääkö vai pitkittääkö oleskeluaan hyvitykseen tarkoitetuissa maailmoissa, sen kehityksen ja puhdistautuneisuuden mukaisesti, johon itsensä kanssa työskentelemällä on päässyt. Sieltä ei päästä pois aikojen loputtua tai toisten tekojen ansiosta, vaan kunkin oman ansion mukaan, näiden Jeesuksen sanojen mukaisesti: ***Kullekin tekojensa mukaan.*** Se sanonta tiivistää kokonaisuudessaan Jumalan oikeudenmukaisuuden.

5. Tässä ruumiillisessa elämässä sureva voi sanoa näin olevan, koska ei ole vielä riittävästi puhdistunut edellisessä elämässä. Jos näin ei tapahtuisi tässä elämässä, niin hän tulisi kärsimään vielä tulevassa elämässä. Se on yhdellä kertaa oikeudenmukaista ja loogista. Koska kärsimys on epätäydellisyyteen olennaisesti kuuluva asia, kärsimystä kestää yhtä pitkään kuin epätäydellisyyttä, samalla tavoin kuin sairautta poteva kärsii yhtä pitkään, kunnes parantuu. Siten, niin paljon kuin ihminen on ylpeä, hän kärsii ylpeytensä seurauksista ja niin paljon kuin ihminen on itseksä, hän kärsii itsekkyytensä seurauksista.

6. Syyllistyneen ihmisen Henki kärsii ensin Hengen elämässä (Henkien maailmassa, ruumiillisten elämien välisenä aikana) hänen epätäydellisyytensä tason mukaisesti. Sen jälkeen ruumiillinen elämä (fyysisessä maailmassa) on annettu hänelle keinoksi hyvittää tekojaan. Sen vuoksi hänet kohdataan uudessa ruumiillisessa elämässä joko niiden ihmisten kanssa, joita on aikaisemmin loukannut, tai vastaavissa olosuhteissa, joissa on itse aikaisemmin tehnyt pahaa. Näin esimerkiksi pahat rikkaat tulevat

kielen sanasta *purgatorium* (puhdistuspaikka) – Kääntäjän huomautus

elämään köyhyudessa ja ylpeät tulevat elämään nöyryytyksessä.

Hyvitys Henkien maailmassa ja täällä maan päällä ei millään muotoa ole Hengelle tuplarangaistus. Kyseessä on sama rangaistus, joka jatkuu ruumiillisessa maailmassa täydentäen Henkien maailman osaa, jotta kohentuminen tulisi Hengelle mahdolliseksi tehokkaasti työskentelemällä. Hengestä itsestään riippuu, ottaako siitä hyödyn irti vai ei. Eikö Hengelle olisikin mieluisempaa palata maan päälle tietoisena mahdollisuudesta, että pääsisi taivaaseen kuin tulla armotta tuomituksi ja hylätyksi. Tämän vapauden salliminen on osoitus Jumalan viisaudesta, hyvyydestä ja oikeudenmukaisuudesta. Jumala haluaa, että **jokainen ihminen nojaa täysin omiin ponnisteluihinsa ja on oman tulevaisuutensa tekijä**. Kun ihminen on onneton lyhyemmän tai pitemmän ajan, niin se ei voi johtua muusta kuin hänestä itsestään. Kehityksen tie on kuitenkin hänelle aina avoin.

7. Kun otetaan huomioon se, kuinka suuri on tiettyjen syyllistyneiden Henkien kärsimys näkymättömässä maailmassa ja kuinka kamalan tilanteen kalvamina muutamat heistä ovat ja kuinka se tulee raskaammaksi, jos on kyvytön näkemään sille loppua, niin voidaan sanoa sen olevan heille **helvetti**, ellei tämä sana edellyttäisi ajatusta ikuisesta ja materiaalisesta kärsimyksestä. Henkien paljastusten ja heidän meille tarjoamien esimerkkien ansiosta tiedämme, että **hyvitys riippuu syyllistyneen parantumisesta**.

8. Spiritismi ei siis tule kieltämään tulevaisuuden rangaistuksia, vaan päinvastoin tulee ne vahvistamaan. Se, mitä spiritismi tuhoaa, on käsitys tiettyyn paikkaan rajoitetusta helvetistä tulipätseineen ja heltymättömine rangaistuksineen. Spiritismi ei myöskään tuhoa kiirastulta, sillä se osoittaa, että juuri siinä me olemme maan päällä. Spiritismi myös selittää tarkasti ja täsmentää tämän kiirastulen, antaen syyn maallisille kurjuuksille ja johdattaen näin uskon jopa niitä, jotka ovat sen kieltäneet.

Onko spiritismi hylännyt rukoilemisen käytännön niiden puo-

lesta, jotka ovat päättäneet maallisen elämän? Päinvastoin, koska kärsivät Henget niitä pyytävät. Spiritismi tekee hyväntekeväisyydestä velvoitteen ja näyttää meille rukouksen tehokkuuden **näiden Henkien hyvään johdattamisessa** ja sitä kautta lyhentää heidän kärsimyksiään¹. Puhutellessaan ihmisten järkeä² spiritismi palauttaa uskon epäuskoisten keskuuteen sekä rukouksen käytännön niille, jotka ovat pitäneet sitä naurettavana. Se kuitenkin vakuuttaa, että rukouksen tehokkuus on ajatuksessa, eikä sanoissa ja parhaat rukoukset ovat niitä, jotka tulevat sydäimestä, eikä huulilta omaehtoisesti eikä maksusta tehtynä. Kuka siis tohtii soimata tätä spiritismin (eli ts. spiritistisen opin) ajattelutapaa?

9. Mitkä tahansa ovatkaan rangaistukset maan päällä ja Henkien maailmassa ja mikä tahansa onkaan niiden kesto, niin näille kärsimyksille tulee ennemmin tai myöhemmin aina loppu. Todellisuudessa kuoleman jälkeen ihmisen Hengelle ei ole muita kuin kaksi vaihtoehtoa: **rangaistus, joka on väliaikainen ja syyllistyneisyyden tason mukainen, tai sitten palkinto, joka on meriitin mukainen**. Helveti on näin pienennetty vertauskuvaksi suurimmista kärsimyksistä, joiden päättymisen ajankohta on tuntematon. Kiirastuli kylläkin on todellisuus.

Sana **kiirastuli** (puhdistuspaikka) herättää ajatuksen tietystä rajatusta paikasta. Siksi sillä viitataan hyvityksen paikkana luonnollisemmin maahan, kuin äärettömään avaruuteen, jossa kärsivät Henget kokevat hyvityksiään ruumiillisten elämien välisenä aikana ja koska muutenkin maallisilla hyvityksillä on todelliset hyvityksen ominaispiirteet.

Kun ihmiset tulevat kehittymään, he eivät tule tarjoamaan näkymättömälle Henkien maailmalle muita kuin hyviä Henkiä. Sitten ruumiillistuessaan (tai ts. jälleensyntyessään) nämä Henget

1 Ks. Allan Kardec, Evankeliumi Spiritismin Mukaan, Luku XXVII – Rukouksen toiminta.

2 Sen sijaan että sanoisi: "Usko ensin ja tulet ymmärtämään myöhemmin", spiritistinen oppi sanoo: "Ymmärrä ensin ja tulet uskomaan myöhemmin, jos niin haluat" Lähde: La Revue Sprite, 1867, s. 40. Allan Kardec – Kääntäjän huomautus

tulevat tuottamaan ruumiilliselle ihmiskunnalle ainoastaan edistyneitä osasia. Silloin maa lakkaa olemasta hyvitysten maailma ja sitten ihmiset eivät siellä tule kärsimään kurjuuksista, jotka ovat seurauksia heidän epätäydellisyyksistään. Juuri tämä muunnos on tapahtumassa tällä hetkellä ja se tulee nostattamaan maa planeetan maailmojen hierarkiassa. (Ks. Evankeliumi Spiritismin Mukaan, Luku III)

10. Mutta miksi Jeesus ei maininnut kiirastulta? Näin oli, koska tätä ajatusmallia ei vielä ollut olemassa, eikä ollut sanoja sen esittämiseen. Sana **helvetti** oli ainoa Hänen käyttämänsä yleisluontoinen termi kuvaamaan tulevia kärsimyksiä, niitä erottelematta. Jos sanan **helvetti** rinnalla hän olisi käyttänyt sanaa **kiirastuli**, niin silloin olisi pitänyt pystyä täsmentämään niiden todellinen merkitys, antamatta kuitenkaan vastauksia kysymyksiin, joiden selvitys oli määrätty tapahtumaan tulevaisuudessa. Muutenkin se olisi ollut vahvistus kahdelle erityiselle rangaistusten paikalle. Helvetti sen yleisluontoisessa merkityksessään tuo esiin käsitöksen rangaistuksesta. Se piti epäsuorasti sisällään **kiirastulen**, joka on ainoastaan yhden tyyppinen rangaistus. Tulevaisuuden tuli valaista ihmisille rangaistusten ominaispiirteet ja juuri siksi helvetin täytyi tulla pienennetyksi sen oikeaan arvoon.

Kun kerran kirkko on kuuden vuosisadan ajan täydentänyt Jeesuksen kiirastulesta vaienneita sanoja ja päättänyt kiirastulen olevan olemassa, niin silloin näin on tehty, koska on ajateltu, että Jeesus ei kertonut kaikkea. Miksei muidenkin asioiden suhteen voisi olla samalla tavoin?

TAIVAS JA HELVETTI

LUKU VI

Ikuisten rangaistusten oppi

*Ikuisten rangaistusten opin alkuperä – Argumentoinnit
ikuisten rangaistusten puolesta – Ikuisten rangaistusten
fyysinen mahdottomuus – Aikanaan ikuisista rangaistuksista
tehty oppi – Hesekielin ikuisten rangaistusten sekä
perisyynnin opin vastaisuus*

Ikuisten rangaistusten opin alkuperä

1. Usko ikuisiin rangaistuksiin menettää päivä päivältä sijaansa siksi, että vaikka itse kukin ei olekaan profeetta, niin jokainen näkee sen ajattelun olevan lähellä loppuaan. Tätä ajattelua on vastustettu niin vahvoin ja ratkaisevin argumentein, että on lähes tarpeetonta käyttää siihen enempää aikaa ja riittäisi antaa sen loppua itsestään. Ei kuitenkaan voida salata, että vaikka kuinka heikoksi tämä ajattelu onkaan käynyt, niin se on vieläkin uusien ajatusten vastustajille yhteinen näkökohta ja he puolustavat sitä kaikista itsepintaisimmin, koska se on yksi kaikista haavoittuvaisiin kohta ja he näkevät ennalta sortumisensa seuraukset. Tästä näkökulmasta katsottuna tämä kysymys ansaitsee vakavamman tarkastelun.

2. Materiaalisen helvetin tapaiselle opille ikuisista kärsimyksistä on olemassa syynsä, silloin kun tällaisen pelko voi olla jarru

vähemmän älyllisesti ja moraalisesti edistyneille ihmisille. Heihin tuskin olisivat vaikuttaneet mielen kärsimykset, eikä heihin olisi saatu vaikutettua sen enempää väliaikaisilla rangaistuksilla. He eivät olisi edes ymmärtäneet asteittaisten ja rikkeen mukaan suhteutettujen rangaistusten oikeudenmukaisuutta, koska he eivät itse olisi olleet kyvykkäitä ymmärtämään usein niin hienovaraisia nyansseja hyvästä ja pahasta, eivätkä lieventävien ja raskauttavien asianhaarojen arvoa.

3. Mitä lähempänä ihminen on alkukantaista tilaansa, sitä enemmän hän on materiaan kiintyneenä. Juuri moraalintaju kehittyy heissä kaikista myöhäisimpänä. Siitä syystä he eivät kykene muodostamaan Jumalasta ja sen tunnuspiirteistä muuta kuin hyvin epätäydellisen käsityksen. Heidän käsityksensä tulevasta elämästä ei ole sen selvempi. He rinnastavat Jumalan omiin ominaispiirteisiinsä. Heille Jumala on absoluuttinen yksinvalti, joka palatsiinsa piiloutuneena ei koskaan näyttäydy alamaisilleen. He ymmärtävät Jumalan olevan valti, pelkäämään materiaalisen voiman ansiosta, sillä he eivät ymmärtäneet moraalista voimaa. He eivät nähneet Jumalaa muuten kuin salamoilla aseistautuneena, tai ukkosessa ja myrskyssä, jättäen tielleen tuhoa ja murhetta voittamattomien soturien tavoin. Lempeyden ja armon Jumala ei heille olisi Jumala, vaan heikko olento, jolle he eivät pystyisi saamaan ihmisiä kuuliaisiksi. Leppymättömässä koston ja kauheissa sekä ikuisissa rangaistuksissa ei ollut mitään, joka olisi ollut vastoin heidän käsitystään Jumalasta, eikä heidän järkensääkään sitä ajatusta hylkinyt. Ollessaan toinen toisilleen leppymättömiä kaunassaan ja julmia vihollisia kohtaan, sekä sääliittömiä voitettuja kohtaan, niin heitä korkeammalla olevan Jumalan täytyi olla vieläkin kauheampi.

Tällaisille ihmisille tarvittiin heidän vielä karkeisiin luonteenpiirteisiinsä samaistettuja uskonnollisia käsityksiä. Täysin henkistä rakkauden ja hyväntekeväisyyden uskontoa ei voitu liittää tapojen ja intohimojen brutaalisuuteen. Älkäämme siis soimatko

Moosesta hänen lakiensa ankaruudesta, jotka olivat lähes riittämättömiä hillitsemään hänen niskoittelevaa kansaansa, sekä siitä, että oli tehnyt Jumalasta kostavan Jumalan. Sellaista tarvittiin siihen aikaan. Jeesuksen lempeä oppi ei olisi kohdannut yhtään vastakaikua ja olisi silloin ollut voimaton.

4. Sitä mukaa kun Henki kehittyy, sitä materiaalilla peittävä peite haihtuu ja ihmiset tulevat kyvykkäiksi ymmärtämään henkisiä asioita. Se ei kuitenkaan tapahdu muuten kuin hyvin hitaasti ja asteittain. Jeesus saattoi jo tullessaan julistaa armollisesta Jumalasta, puhuen Hänen valtakunnastaan, joka ei ole tästä maailmasta ja lisäten siihen: ***”Rakastakaa toisianne ja tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat”*** sen sijaan että sanoisi: ***”Silmä silmästä, hammas hampaasta”***.

Mutta keitä olivat ne ihmiset, jotka elivät Jeesuksen aikana? Olivatko ne juuri luotuja ja ruumiillistuneita (ts. ensimmäisiä kertoja jälleensyntymään tulleet) sieluja. Jos näin olisi, niin Jumala olisi silloin Jeesuksen aikana luonut kehittyneempiä sieluja kuin Mooseksen aikana. Ja mitä olisi tapahtunut Mooseksen aikaan luoduille sieluille? Tulisivatko nämä sielut olemaan ikuisuuksia kestävät ajat yksinkertaisuuden kehitystasolla? Alkeellisinkin terve järki hyljeksii tällaista oletusta. Näin ei ole, vaan Jeesuksen aikana eläneet sielut ovat samoja sieluja, jotka elivät Mooseksen lakien alaisina. He olivat lukuisten ruumiillisten elämien aikana hankkineet riittävän kehityksen tason, ymmärtääkseen edistyneemmän opin ja nykyään nämä samat sielut ovat riittävän kehittyneitä vastaanottaakseen vieläkin täydellisemmän opetuksen.

5. Jeesus ei kuitenkaan voinut paljastaa kaikille aikalaisilleen kaikkia tulevaisuuden salaisuuksia ja itse sanoi: *”Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta te ette sitä ymmärtäisi; sen vuoksi puhun vertauskuvin.”*¹ Jeesus oli selväsanainen ennen

1 Tämän päivän Johanneksen evankeliumin suomenkielinen käännös on seuraava (16 luku 12, 13 & 25): *Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta te ette voi nyt sitä kantaa.* Mutta kun hän tulee, Totuuden Henki, johdattaa hän

kaikkea juuri moraalia käsittelevissä asioissa, eli ihmisten keskinäisissä vastavuoroisissa velvollisuuksissa. Näin oli, koska hän osasi tehdä itsensä ymmärretyksi käsitellessään ihmisten materiaalisen elämän herkkää lankaa. Muissa asioissa Hän rajoittautui kylvämään totuuden siemeniä ainoastaan sellaisesta, minkä täytyi myöhemmin aikoina tulla paremmin selitetyksi, puhuen niistäkin vertauskuvallisessa muodossa.

Oppi tulevista rangaistuksista ja palkitsemisista kuului viimeksi mainittuihin käsitteisiin. Ennen kaikkea rangaistusten suhteen hän ei olisi voinut kaataa äkkinäisesti aikaisempia ennakkokäsityksiä. Hän tuli laatimaan ihmisille uusia velvollisuuksia: vihan ja koston ajattelutapa piti tulla korvatuksi hyväntekeväisyydellä ja lähimmäisenrakkaudella. Uhrautuvaisuuden piti tulla itsekkyyden tilalle. Se oli jo hyvin merkittävää. Hän ei voinut järkevästi pienentää ihmisten pelkoa rikkeiden tekijöiden rangaistuksiin ja olla samalla heikentämättä ihmisten velvollisuudenkäsitystä. Hän lupasi taivaiden valtakunnan hyville. Oliko tämä valtakunta siis pahoilta kielletty? Minne pahat ihmiset joutuisivat? Taivaalle oli tarpeen vastike, joka kykenisi vaikuttamaan silloin vielä hyvin materiaalisesti ajatteleviin mieliin, jotta he voisivat tunnistaa Hengen elämän, sillä ei pidä unohtaa, että Jeesus osoitti sanansa vähiten valistuneelle kansan osalle. Heille tarvittiin konkreettisia kuvauksia, eikä hienostuneita käsityksiä. Sen takia Jeesus ei mennyt tässä asiassa tarpeettomiin yksityiskohtiin, vaan rajoittui asettamaan rangaistuksen palkitsemisien vastakohdaksi. Enempää ei sinä aikana tarvittu.

6. Jeesus uhkasi syyllistyneitä ikuisella tulella ja **Gehennaan** heittämisellä. Mutta mitä oikein **Gehenna** oli? Ei mitään sen kummempaa kuin Jerusalemin lähellä sijaitseva paikka, jonne

teidät kaikkeen totuuteen. Sillä se, mitä hän puhuu, ei ole hänestä itsestään; vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevaiset hän teille julistaa... *Tämän minä olen puhunut teille kuvauksilla; mutta tulee aika, jolloin minä en puhu teille enää kuvauksilla, vaan avonaisesti julistan teille sanomaa Isästä. – Kääntäjän huomautus*

kylän jätteet heitettiin¹. Pitäisikö tätä tekstiä lukea kirjaimellisesti? Se oli kuitenkin yksi niistä voimakkaista kuvauksista, joilla hän teki syvän vaikutuksen ihmismassoihin, kuten ikuisen tulenkin kanssa. Jos tämä ei olisi ollut Hänen ajatuksensa, niin Hän olisi ollut ristiriitainen itsensä kanssa, ylistäessään Jumalan laupeutta ja armeliaisuutta, sillä armollisuus ja taipumaton anteeksiantamattomuus ovat toisensa kumoavia vastakohtia. Olisi siis kummallisella tavalla Jeesuksen sanojen merkityksen väärin ymmärtämistä, jos näkisi Hänen sanoissaan vahvistuksen ikuisille rangaistuksille, silloin kun kaikki Hänen opetuksensa julistavat Luojan lempeyttä.

Isä meidän -rukouksessa Jeesus opettaa meitä ja sanoo: ”*Anna meille meidän syntimme anteeksi, niin kuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet.*” Jos siis syyllistyneellä ei olisi toivoa anteeksiannosta, niin silloin olisi hyödytöntä pyytää sitä. Mutta tuleeko tämä anteeksianto ilman mitään ehtoja. Onko se pelkkä itselle saatu armahdus, tai rangaistuksen lievennys? Ei, sillä saamamme anteeksiannon mitta riippuu siitä tavasta, jolla me itse olemme antaneet anteeksi. Se tarkoittaa sitä, että jos emme anna anteeksi, niin silloin meillekään ei tulla antamaan anteeksi. Tehdessään loukkauksien unohtamisesta absoluuttisen ehdon Jumala ei voinut vaatia, että heikko ihminen tekisi sellaista, mitä Jumala, kaikkivaltias, ei itse tekisi. **Isä meidän** -rukous on päivittäinen vastalause Jumalan ikuiselle kostolle.

7. Materiaalisessa tuleksa ei ollut mitään pöyristyttävää sen ajan ihmisille, joilla oli sielun henkisyystä vain epäselvä kuva, koska tällainen oli osana pakanauskontoa, joka oli lähes yleismaailmallisesti levinnyt. Samoin rangaistusten ikuisuudessa ei ollut mitään sellaista, joka olisi aiheuttanut hylkimistä siinä kansassa,

1 N. 687–642 ennen ajanlaskun alkua tässä Gehenna nimisessä paikassa epäjumalan (Moolokin) palvojat uhrasivat jopa lapsia tuleen. Myöhemmin sinne vietiin rikollisten ja itsestään kuolleiden eläinten ruumiit poltettavaksi. Gehenna on sittemmin heprean kielessä tullut merkitsemään tuomittujen kuolemantankaista rangaistuspaikkaa, helvettiä. Lähde: The Columbia Encyclopedia, 6th ed. – Kääntäjän huomautus

joka oli ollut vuosisatoja kauhistuttavan Jehovan lakien alaisena. Jeesuksen ajattelussa ikuinen tuli ei siis voinut olla muuta kuin kuvaelma. Hänelle ei ollut tärkeää tulisiko se otettua kirjaimellisesti, jos se vain tulisi pidättelemään ihmistä oikealla tiellä. Hän tiesi oikein hyvin, että ajan ja kehityksen tehtävänä oli saada ihmiset ymmärtämään niiden vertauskuvallinen merkitys ja ennen kaikkea hänen ennustuksensa mukaisesti, silloin kun **Totuuden Henki** tulisi valistamaan ihmisille kaikki asiat.

Loppumattomien rangaistusten olennaisena ominaispiirteenä on **katumuksen vaikutuksettomuus** ja Jeesus ei koskaan sanonut etteikö katumus ansaitsisi armoa Jumalan edessä. Hän päinvas-toin joka tilaisuudessa tuo esiin Jumalan laupiaana ja armollisena isänä, joka on aina valmis ottamaan vastaan tuhlaajapojan palaamaan luokseen. Hän näyttää Jumalan taipumattomana ainoastaan itsepintaisesti syntiä tekeville. Jos Jumalalla oli rangaistuksensa yhdessä kädessä, niin kuitenkin anteeksianto oli aina hänellä toisessa kädessään valmiina ojentumaan niille syyllistyneille, jotka vilpittömästi palasivat hänen luokseen. Tämä ei todellakaan ole kuvaus armottomasta Jumalasta. On myös syytä huomata, että Jeesus ei koskaan tuominnut ketään, ei edes kaikista suurimmin syyllistyneitä anteeksiantamattomaan rangaistukseen.

8. Kaikilla alkukantaisilla uskonnoilla, jotka toivat ulkoasus-saan ilmi kansojensa luonteenpiirteitä, oli jumalia, jotka taistelivat heidän kansansa eturintamassa. Hephrealaisen Jehova tuotti heille monia keinoja vihollistensa hävittämiseen ja palkitsi voitolla tai rankaisi häviöllä. Jumalastaan luomansa käsityksen mukaan he uskoivat tekevänsä kunniaa jumalalleen tai tyynnyttävänsä tätä ihmisten tai eläinten verellä. Tästä olivat lähtöisin veriset uhrilahjat, joilla on ollut suuri merkitys kaikissa ikivanhoissa uskonnoissa. Juutalaiset olivat hyljänneet ihmisuhrit. Jeesuksen opetuksista huolimatta Kristityt ovat pitkän aikaa usko-neet tekevänsä kunniaa Luojalles polttaen ja kiduttaen tuhansia pakanallisiksi nimittämiään ihmisiä. Nämä ihmiset olivat yhdellä

tai toisella tavalla varsinaisia ihmisuhreja, sillä näin kristityt teki-vät **Jumalan suuremmaksi kunniaksi** ja uskonnollisin seremo-nioin¹. Vielä tänäänkin on kristittyjä, jotka pyytävät **armeijoiden Jumalaa** avukseen ennen taistelua, tehden sille kunniaa voiton jälkeen, vaikka tämä taistelu on useimmiten käyty erittäin epäoi-keudenmukaisten ja antikristillisten syiden vuoksi.

9. Kuinka hidas ihminen onkaan hankkiutuessaan eroon alkupe-räisistä ennakkokäsityksistään, tavoistaan ja ajattelustaan! Neljä-kymmentä vuosisataa erottaa meitä Mooseksesta ja kristillisessä sukupolvessamme näkee vieläkin piirteitä ikivanhoista barbaari-sista käytännöistä. Jos niitä ei nykyisen uskonnon toimesta enää siunatakaan, niin ne on kuitenkin hyväksytty! Tarvittiin vahva **ei-puhdasoppisten** mielipide polttorovioiden lakkauttamiseksi ja Jumalan todellisen suuruuden ymmärtämiseksi. Mutta vaika polttorovioita ei enää ole, niin materiaalisia ja moraalisia (mieleen vaikuttavia) vainoja tapahtuu vielä tänäänkin täydellä voimalla. Niin paljon käsitys julmasta Jumalasta on juurtuneena ihmismieliin. Ihminen on kehittynyt tunteissa, joita hänelle lap-suudesta lähtien on juurrutettu. Näin ollen voisiko ihmetellä sitä, että sellainen Jumala, jolle tehdään kunniaa barbaarisilla teoilla, tuomitsee ikuisiin kärsimyksiin ja katselee säälimättä kadotuk-seen tuomittujen kärsimyksiä?

Kyllä, ne ovat juuri filosofit, eli jumalattomat – kuten jotkut hei-tä nimittelevät – joissa herää pahennus, kun he näkevät Jumalan nimeä häväistävän Hänen hyvyydelleen täysin ala-arvoisilla te-oilla. Juuri he ovat näyttäneet ihmisille Jumalan kaikessa suuruu-nessaan, riisuen sen paljaaksi inhimillisistä kiihkoista ja pikku-maisuuksista, joita valistumaton usko on sille antanut. Uskonto on tämän myötä saavuttanut (sisäistä) arvokkuutta, yhtä paljon kuin se on menettänyt ulkoista mainettaan. Näin on, koska jos uskonnossa on vähemmän muodollisuuksiin kiintyneitä ihmisiä,

1 Esimerkkeinä mm. inkvisition toiminta, ristiretket ym. uskonsodat. – *Kääntä-jän huomautus*

niin silloin siinä tulee olemaan enemmän sellaisia ihmisiä, jotka ovat vilpittömämmin uskovaisia sydämeltyään ja tunteiltaan.

Mutta näiden rinnalla, kuinka paljon onkaan niitä ihmisiä, jotka tarkasteltuaan asiaa vain pintapuolisesti ovat tulleet johdatetuiksi käsitykseen Jumalan olemassaolon kieltämisestä! Koska uskonnolliset käsitykset eivät ole asettaneet itseään sopusointuun ihmisjärjen kehityksen kanssa, sen seurauksena on yksien keskuudessa syntynyt deismi ja toisten keskuudessa absoluuttinen epäuskoisuus, kolmansien keskuudessa panteismi, joka tarkoittaa sitä, että ihminen on tehnyt itsestään Jumalan. Näin on tapahtunut, koska ihmisillä ei ole ollut parempaakaan ajatusmallia tarjolla.

Argumentoinnit ikuisten rangaistusten puolesta

10. Palaamme ikuisten rangaistusten oppiin ja tässä on tärkein argumentti sen puolesta: ”Ihmisten keskuudessa hyväksytyn opin mukaan rikkeen vakavuus on suhteutettuna siihen, minkälaisesta rikkeestä on kysymys. Hallitsijaa kohtaan tehtyä rikosta pidetään vakavampana kuin tavallista ihmistä kohtaan tehtyä ja sen vuoksi rangaistus on ankarampi. Jumala on kuitenkin enemmän kuin maallinen hallitsija. Koska Jumala on äärettömän suuri, rikos Jumalaa kohtaan on äärettömän vakava ja siitä tulee ääretön eli ts. loputon rangaistus.”

Väitteen vääräksi osoittaminen (refutaatio): Jokaisella väitteen vääräksi osoittamisella tulee olla lähtöpisteenä perusta eli edellytykset, joihin tukeudutaan. Otamme tässä edellytyksiksi Jumalan tunnuspiirteet: **ikuinen, muuttumaton, ei-materiaalinen, ainoa, kaikkivoipa, ylitse kaiken oikeudenmukainen, hyvä ja ääretön täydellisyyksissään.**¹

On mahdotonta käsittää Jumalaa muuten kuin äärettömänä

1 Ks. Allan Kardec, Henkien Kirja, kysymys 13 – Kääntäjän huomautus

täydellisyyksissään. Ilman sitä kyseessä ei olisi Jumala, koska voitaisiin käsittää olevan joku olento, jolla olisi jotain sellaista täydellisyyttä, mitä Jumalalta puuttuisi. Ja jotta olisi ainoana kaikkien olentojen yläpuolella, täytyy olla niin, että mikään ei voi ylittää tai olla samalla tasolla. Siitä seuraa, että Jumalan täytyy olla ääretön kaikissa tunnuspiirteissään.

Koska Jumalan tunnuspiirteet (eli ominaisuudet) ovat äärettömiä, niin ne eivät ole alttiita pienentymään tai suurentumaan, sillä sen jälkeen ne eivät olisi enää äärettömiä ja Jumala ei olisi täydellinen. Jos Jumalalta olisi pois pieninkin osa yhdestä ominaispiirteistään, niin silloin kyseessä ei olisi enää Jumala, koska voisi olla olemassa jokin täydellisempi olento.

Jos tietty ominaisuus on ääretön, niin se merkitsee sitä, että tälle ominaisuudelle vastakkaista ominaisuutta ei ole yhtään. Jollakin äärettömän hyvällä olennolla ei voi olla vähääkään pahantahtoisuutta, eikä äärettömän *pahantahtoisella olennolla* voi olla yhtään hyvyttä. Vastaavasti jokin esine ei olisi kokonaan musta, jos siinä olisi kaikista pienin vaaleampi häivähdys ja päinvastoin.

Kun tämä otetaan lähtöpisteeksi, niin em. ikuisten rangaistusten puolesta oleva argumentointi ei ole yhtäpitävä seuraavassa esitettyjen argumenttien kanssa.

11. Ainoastaan ääretön olento on kykenevä tekemään jotain ääretöntä. Ihminen, joka on rajallinen hyveissään, tuntemuksissaan, vallassaan ja kyvyissään ei voi maallisessa elämässään tuottaa muita kuin rajallisia asioita.

Jos ihminen voisi olla ääretön tekemässään pahassa, niin hän voisi olla ääretön myös tekemässään hyvässä. Mutta jos ihminen olisi ääretön tekemässään hyvässä, niin hän ei tekisi yhtään paha, sillä absoluuttinen hyvä sulkee pahan pois.

Jos myönnettäisiin jonkun Jumalaa kohden tehdyn väliaikaisen loukkauksen voivan olla ääretön ja Jumala kostaen sen äärettömällä rangaistuksella, niin Jumala olisi silloin äärettömästi *kostava*. Jos Jumala olisi äärettömästi kostava, Hän ei voisi olla

äärettömän hyvä ja armelias, sillä nämä ne ovat toinen toisiinsa verraten kumoavia ominaisuuksia. Jos ihminen ei ole ominaisuuksiltaan äärettömän hyvä, niin hän ei myöskään ole täydellinen ja jos hän ei ole täydellinen, hän ei myöskään ole Jumala.

Jos Jumala olisi hetytymätön katuvalle syylliselle, niin silloin Jumala ei olisi armollinen ja jos Jumala ei olisi armollinen, niin silloin Jumala ei olisi äärettömän hyvä.

Miksi Jumala teki ihmiselle anteeksiantamisesta lain, jos Jumala itse ei tulisi antamaan anteeksi? Tästä seuraisi, että vihollisilleen anteeksi antava ja pahaan hyvällä vastaava ihminen, olisi parempi kuin Jumala, joka pysyisi kuurona Häntä loukanneen katumukselle ja kieltäisi ihmissielulta **ikuisiksi ajoiksi** kaikista pienimmänkin lievennyksen rangaistukseensa.

Jumalan, joka on kaikkialla ja joka näkee kaiken, täytyy nähdä kadotukseen tuomittujen kärsimykset. Jos Jumala olisi tunnoton heidän vaikeroinneilleen läpi ikuisuuden, niin Jumala olisi ikuisesti säälimätön. Jos Jumala olisi säälimätön, niin silloin Jumala ei voisi olla äärettömän hyvä.

12. Ikuisia rangaistuksia koskevaan kysymykseen voidaan vastata seuraavalla tavalla: Syntinen ihminen, joka katu ennen kuolemaansa, saa kokea Jumalan armon ja näin ollen kaikista pahimmalla tavalla syylistynyt voi kohdata armon hänen edessään.

Tämän suhteen ei ole epäilystäkään ja on ymmärrettävä, että Jumala antaa anteeksi ainoastaan katuvalle, pysyen taipumattomana ainoastaan niitä kohtaan, jotka pysyvät itsepintaisesti pahassa. Mutta jos Jumala on täynnä armeliaisuutta katuvalle ihmissielulle, sen ruumiillisen elämän aikana (ennen kuin sielu on kuoleman jälkeen irtaantunut ruumiista), niin miksi Jumala lakkaisi olemasta armollinen katuvalle ihmissielulle kuoleman jälkeen. Miksi katumus vaikuttaisi ainoastaan ruumiillisen elämän aikana, joka ei ole muuta kuin lyhyt hetki. Miksi sitä ei enää tapahtuisi läpi loputtoman iäisyyden? Jos Jumalan hyvyys ja armollisuus käsitetään rajoitetuksi **tietyille ajalle**, niin silloin Jumala ei enää

olisikaan äärettömän hyvä.

13. Jumala on yli kaiken oikeudenmukainen. Jumalallinen oikeudenmukaisuus ei ole kaikista hetyttömän, eikä myöskään sellainen, joka jättää kaikki rikkeet rankaisematta. Päinvastoin, Jumalallinen oikeudenmukaisuus punnitsee tarkkaan hyvän ja pahan, se palkitsee yhtä ja rankaisee toista, kaikista oikeudenmukaisimmassa suhteessa, eikä se koskaan erehdy.

Jos yksi väliaikainen rike – joka aina johtuu ihmisen vielä epätäydellisyydestä tilasta ja usein elinympäristöstään – voisi aiheuttaa ihmisille loputtoman rangaistuksen, ilman toivoa sen lievennyksestä ja anteeksiannosta, niin rangaistus ei olisi millään tavalla suhteutettu rikkeeseen. Silloin ei olisi oikeudenmukaisuutta.

Jos rikkeen tehnyt etsii Jumalaa, katuen tekemäänsä ja pyytään mahdollisuutta korjata harjoittamansa pahan, se merkitsee paluuta hyvään, eli hyviin tunteisiin paluuta. Jos rangaistus on peruuttamaton, hänen paluunsa hyvään on hyödytön. Ei olisi oikeudenmukaista, jos hyvää ei otettaisi huomioon. Täällä ihmisten keskuudessa tapansa parantanut tuomittu rikollinen näkee tuomiotaan muutettavan, joskus jopa tuomionsa poistettavan. Näin ollen ihmisten laeissa olisi enemmän oikeudenmukaisuutta, kuin Jumalan laeissa.

Jos rangaistus on peruuttamaton, niin katumus olisi hyödytöntä. Syyllistynyt, jolla ei olisi mitään odotettavanaan hyvälle tielle paluusta, tulee pysymään pahalla tiellä. Siten Jumala ei tulisi tuomitsemaan häntä ainoastaan ikuisen kärsimyksen, vaan tuomitsisi myös pysymään pahana kaiken iäisyyden. Siinä ei ole hyvyttä eikä oikeudenmukaisuuttakaan.

14. Ollessaan ääretön kaikessa (kuten tietämyksessään), Jumalalla täytyy olla tuntemus menneisyydestä ja tulevaisuudesta. Jumalan täytyy tietää sielua luodessaan, tuleeko tämä sielu epäonnistumaan niin vakavasti, että tulisi tuomitukseksi ikuisiksi ajoiksi.

Jos Jumala ei tiedä, niin Jumalan tietämys ei olisikaan ääretön ja kyseessä ei olisi Jumala. Jos Jumala tietää sielun kohtalon ja luo tahallaan olennon, joka luomisestaan lähtien on peruuttamattomasti määrätty loputtomiin kärsimyksiin, niin se ei olisi hyvyyt-tä.

Jos Jumala kadotukseen tuomitun ihmissielun katumuksen lii-kuttamana pystyy jakamaan sille armoa ja **poistamaan helvetis-tä**, niin enää ei tule olemaan ikuisia kärsimyksiä ja tämä ihmisten julistama käsitys ikuisesta kärsimyksestä on kumottu.

15. Absoluuttisen ikuisten rangaistusten oppi johdattaa siis pa-kostakin muutamien Jumalan ominaispiirteiden kieltämiseen tai vähentymiseen. Näin ollen, se on yhteen sovittamaton loputto-man täydellisyyden kanssa. Tästä saavutaan seuraavaan johto-päätökseen: Joko Jumala on täydellinen ja ei ole olemassa ikuisia rangaistuksia, tai jos ikuiset rangaistukset ovat olemassa, niin Ju-mala ei ole täydellinen.

16. Ikuisten rangaistuksen opin puolesta vedotaan myös seuraa-valla argumentilla:

”Koska hyville sallittu palkinto on ikuinen, niin vastavuoroi-sesti rangaistuksenkin täytyy olla ikuinen. On oikeudenmukaista suhteuttaa rangaistus palkitsemisiin.”

Väitteen vääräksi osoittaminen (refutaatio): Kysytään ensin, loiko Jumala sielut tehdäkseen niistä onnellisia vai onnettomia? Selvästikin luomuksiansa onnellisuus täytyy olla päämäärä nii-den luomiselle, sillä muuten Jumala ei olisi hyvä. Sielu saavut-taa onnellisuuden omalla meriitillään. Kun meriitti on hankittu, sitä ei menetetä, sillä muuten sielu huonontuisi. Onnellisuuden ikuisuus on siis seurauksena tämän luodun olennon kuolematto-muudesta.

Mutta saapuakseen täydellisyyteen sielulla on vielä taisteluja kestettävänä. Ne ovat kamppailuja omista pahoista intohi-moista vapautumiseksi. Jumala ei ole luonut sielua täydellisenä

vaan **kehityskelpoisena, jotta voisi tulla täydelliseksi**. Jotta ihmissielu saisi meriittiä teoistaan, hän voi myös erehtyä. Sellaiset epäonnistumiset ovat seurausta luonnollisesta heikkoudesta. Jos yhdestä epäonnistumisesta tulisi ikuinen rangaistus, voitaisiin kysyä miksi Jumala ei luonut sielua vahvempuna? Kärsitty rangaistus on muistutus tehdystä pahasta ja sen päämääränä on johdattaa takaisin hyvälle tielle. Jos rangaistus olisi anteeksiantamaton, halu tehdä parempaa olisi tarpeetonta. Silloin luomakunnan kaitselmuksellista tarkoitusta ei voitaisi saavuttaa, sillä olisi olemassa vain hyvään ja pahaan ennalta määrättyjä olentoja. Jos syyllistynyt sielu katuu, hänestä voi tulla hyvä. Jos hänestä voi tulla hyvä, hän voi pyrkiä onnellisuuteen. Olisiko Jumala oikeudenmukainen, jos ei sallisi siihen keinoja.

Koska hyvä on luomakunnan ylin päämäärä, niin onnellisuus – hyvän palkinto – täytyy olla ikuinen. Rangaistuksen – keino päämäärän saavuttamiseksi – täytyy olla väliaikainen. Jopa ihmisten keskuudessa oleva kaikista tavallisin oikeudenkäsitely sanoo, että ei voi rangaista loputtomasti sellaista, jolla on halua ja tahtoa tehdä hyvää.

17. Viimeisin tässä esitettävä argumentti ikuisten rangaistusten puolesta on seuraava:

”Ikuisten rangaistusten oppi aiheuttaa pelkoa, joka pidättelee ihmistä. Jos tämä oppi otetaan pois, ihminen ei pelkäisi mitään ja antautuisi kaikenlaisille huikentelevaisuuksille.”

Väitteen vääräksi osoittaminen (refutaatio): Tämä järkeily olisi paikkansapitävä, jos rangaistusten ikuisuuden kieltäminen toisi mukanaan kaiken rangaistuksen poistamisen. Ihmissielun onnellinen tai onneton olotila kuoleman jälkeen on tarkka seuraus Jumalan oikeudenmukaisuudesta. Jos kieroontuneella ja hyväntahtoisella ihmisellä olisi kuoleman jälkeen täysin yhdenvertainen olotila, niin se merkitsisi tämän oikeudenmukaisuuden kieltämistä. Mutta vaikka rangaistus ei olisikaan ikuinen, niin se ei merkitse välttämättä sitä, että se olisi vähemmän tukala. Rangaistusta pelätään sitä enemmän, mitä enemmän siihen uskotaan

ja siihen uskotaan sitä enemmän, mitä järjenmukaisempi tämä rangaistus on. Sellainen rangaistus, johon ei usko, lakkaa pidätelemästä ja rangaistusten ikuisuuden oppi on yksi niistä.

Kuten sanoimme, uskomuksella ikuisiin kärsimyksiin oli hyötynsä ja syynsä tiettyä ajanjaksona. Nykypäivänä kuitenkin, sen lisäksi että se ei enää vaikuta ihmisiin, se myös tekee ihmisistä epäuskoisia. Ennen kuin asiaa (kuoleman jälkeisiä palkitsemisia ja rangaistuksia) tekee tarpeesta johtuen tunnetuksi, niin tämä pitää näyttää todellisuuden mukaisessa valossa. Olisi ennen kaikkea tarkasteltava kuinka paljon tämä oppi vaikuttaa niihin ihmisiin, jotka julistavat sitä ja yrittävät kovasti tehdä sen tunnetuksi. Valitettavasti näiden ihmisten teot aivan liian usein osoittavat, että he eivät yhtään pelkää tätä ikuista rangaistusta. Jos tämä oppi on kykenemätön hillitsemään niitä ihmisiä, jotka väittävät siihen uskovansa, niin kuinka suurta valtaa sillä voi olla niiden keskuudessa, jotka siihen eivät usko?

Ikuisten rangaistusten fyysinen mahdottomuus

18. Tähän asti olemme torjuneet ikuisten rangaistusten opin ainoastaan järkeilyn kautta. Tulemme näyttämään, että se on vastoin jokaisen havaittavissa olevia kiistattomia tosiasioita ja osoitamme sen mahdottomuuden.

Tämän uskonkappaleen mukaan ihmissielun kuolemanjälkeinen kohtalo on peruuttamattomasti määrätty. Se on siis ratkaisevasti kehitystä vastustava pidätin. Mutta kehittykö sielu vai ei? Siinä on koko kysymys. Jos ihmissielu kehittyy, niin rangaistusten ikuisuus on mahdottomuus.

Voiko kehitystä epäillä, kun tarkastelee maan päällä olevaa suunnatonta moraalisten ja älyllisten kykyjen moninaisuutta alkuasukkaasta sivilisoituneeseen ihmiseen asti, tai kun verrataan jopa yhdessä kansassa vuosisadan aikana tapahtuvaa kehitystä?

Jos myönnetään, että kyseessä ei ole samoja ihmissieluja, niin silloin täytyisi olettaa, että Jumala luo kaikkien kehitystasojen sieluja ajan ja paikan mukaan. Näin ollen Jumala suosisi yksiä ja vastaavasti määräisi toisten kohtalon pysyvään alemmuuteen. Tämä ei sopisi yhteen oikeudenmukaisuuden kanssa, jonka täytyy olla samanlainen kaikille luomuksille.

19. Kiistämättä moraalisesti ja älyllisesti jälkeenjääneellä sielulla (barbaarikansojen tavoin) ei voi olla samoja onnellisuuden osasia, eikä samoja kykyjä nauttia äärettömyyden loistosta, kun verrataan sellaiseen ihmiseen, jonka kaikki kyvyt ovat hyvin pitkälle kehittyneitä. Jos nämä sielut eivät kehity, niin silloin he voivat parhaassa tapauksessa nauttia ikuisuutta ainoastaan ns. negatiivisessa (barbaarisuuden tason alhaisessa) onnellisuudessa. Jotta tämä kaikki olisi tarkan oikeudenmukaisuuden mukaista, niin pakostakin tullaan siihen johtopäätökseen, että nykyisten ihmisten sielut ovat niitä samoja, jotka ovat eläneet aikaisemmin vähemmän kehittyneinä ja ovat kehittyneet sillä aikavälillä. Tässä lähestymme **ruumiillisten elämien moninaisuuden** suurta kysymystä ainoana rationaalisena keinona tämän ongelman ratkaisemiseksi. Jätämme tämän silti seuraavassa huomiotta ja tarkastelemmekin vastaavasti sielua sen yhden ruumiillisen elämän näkökulmasta.

20. Kuvitelkaamme tavallinen 20 vuoden ikäinen mies, joka on oppimaton, vaistoiltaan paheellinen, kieltää Jumalan ja oman sielunsa olemassaolon. Hän antautuu sekaannuksiin tehden kaikenlaisia turmiollisia asioita. Hän tulee kuitenkin kohtaamaan otollisen ympäristön. Sitten hän työskentelee, ohjeistaa itseään ja korjaa tapojaan ja lopulta hänestä tulee kunnon ihminen. Eikö siinä olekin kouriintuntuva esimerkki sielun kehityksestä elämän aikana ja emmekö näe vastaavaa tapahtuvan kaiken aikaa? Tämä ihminen tulee kuolemaan pyhimyksen tavoin varttuneessa iässä ja luonnollisestikin hänen pelastumisensa on taattu. Mutta mikä

olisi ollut hänen kohtalonsa, jos onnettomuus olisi katkaissut hänen elämänsä kolmekymmentä tai neljäkymmentä vuotta aikaisemmin? Hän oli ollut sellainen ihminen, joka olisi tuomittu kuollessaan kadotukseen ja näin ollen kaikki edistys olisi häneltä estetty. Tässä nähdään ihmissielun pelastuneen, koska hän oli elänyt pitkään. Ikuisten rangaistusten opin mukaan hänet olisi tuomittu kadotukseen, jos hän olisi elänyt lyhyemmän elämän. Kuolema olisi voinut tulla aikaisemmin satunnaisen onnettomuuden johdosta. Kun kerran hänen sielunsa pystyi kehittymään määrättynä aikana, niin miksi tätä sielun kehitystä ei voisi tapahtua myös vastaavana aikana kuoleman jälkeen – silloin kun hänen tahdostaan riippumaton syy olisi estänyt sitä tapahtumasta hänen loppuelämänsä aikana? Tämä katumus, vaikka myöhäinenkin, olisi tullut ajallaan. Mutta jos kuoleman hetki olisi antanut hänelle peruuttamattoman tuomion, tämä katumus olisi myöhemmin tullut hänelle kokonaan hyödyttömäksi ja sielulta olisi eliminoitu ikuisiksi ajoiksi keinot kehittymiseensä.

21. Oppi rangaistusten absoluuttisesta ikuisuudesta ei siis sovi yhteen sielujen (jatkuvan) kehityksen kanssa, ja se asettaisi sille ylitsekäymättömän esteen. Nämä kaksi periaatetta kumoavat väistämättä toinen toisensa. Jos ensimmäinen periaate on voimassa, toinen ei ole. Kumpi näistä on todellinen? Kehityksen laki on ilmiselvä. Se ei ole teoria, se on kokemuksen osoittama tosiasia. Se on yksi muuttumaton luonnon laki, Jumalallinen laki. Näin ollen, koska kehityksen laki on olemassa ja ikuisten rangaistusten oppi on ristiriidassa kehityksen lain kanssa, niin ikuisia rangaistuksia ei voi olla olemassa. Jos oppi ikuisista kärsimyksistä olisi todellinen, Pyhä Augustinus, Paavali ja niin monet muut eivät olisi koskaan nähneet taivasta, mikäli he olisivat kuolleet ennen sitä kehitystä, jonka heidän kääntymisensä sai aikaan.

Tähän viimeiseen väitteeseen vastataan, että näiden pyhiin merkkihenkilöiden kääntyminen ei ollut heidän oman sielunsa kehityksen tulos, vaan heille suotu armolahja, joka kosketti hei-

dän sydäntään.

Mutta tämä kommentti on sanoilla leikkimistä. Jos nämä pyhimykset ensin harjoittivat pahaa ja sitten harjoittivat hyvää, se tarkoittaa sitä, että heistä tuli parempia – siis he kuitenkin kehittivät. Oliko Jumala siis suonut näille ihmisille jonkin erityisen armolahjan, jolla he olisivat oikaisseet itseään? Miksi juuri heille, eikä muille? Sellainen oppi edellyttää aina etuoikeutta jollekin ja tämä ei sovi yhteen Jumalan oikeudenmukaisuuden, sekä kaikkia luomuksiaan kohtaan yhtäläisesti omaamansa rakkauden kanssa.

Spiritistisen opin, itse evankeliumin, sekä kaikkein loogisimman ja tarkimman oikeudenmukaisuuden mukaan ihminen on tekojensa jälkeläinen tämän elämän aikana ja kuoleman jälkeen. Hän ei saa mitään sen vuoksi, että olisi jollakin tavoin etuoikeutettu. Jumala palkitsee ponnisteluista ja rankaisee välinpitämättömyydestä, niin kauan kun ihminen sellaisessa pysyy.

Aikanaan ikuisista rangaistuksista tehty oppi

22. Usko ikuisiin materiaalisiin rangaistuksiin pysyi ihmisten uskomuksena tietyn aikaa. Se oli hyödyllinen siihen asti kunnes ihmiset alkoivat ymmärtää moraalin voimaa. Samoin tapahtuu lasten kanssa, joita pidätellään tietyn aikaa pelottelemalla joillakin kuvitteellisilla olennoilla, joiden avulla lapsi saadaan karttamaan jotain asiaa. Tulee kuitenkin hetki, jolloin lapsen järki tekee hänelle ymmärrettäväksi nämä tarinat, joilla heitä oli rauhoitettu ja olisi järjetöntä pyrkiä (sen jälkeen) ohjaamaan heitä niillä. Jos heitä ohjaavat ihmiset pyrkisivät vakuuttamaan, että nämä kuvitteelliset olennot ovatkin todellisia ja että ne täytyisi ottaa kirjaimellisesti todesta, niin tämä aiheuttaisi luottamuksen menetyksen heitä ohjaavia ihmisiä kohtaan.

Näin on tänään myös ihmiskunnan kanssa. Se on jo tullut ulos lapsuudestaan ja ravistelee itseään irti sen siteistä. Ihmiset eivät

enää ole niitä passiivisia laitteita, jotka taipuvat fyysisten voimien edessä, eivätkä myöskään herkkäuskoisia olentoja, jotka hyväksyvät kaiken silmät kiinni ummistettuina.

23. Usko on järjen teko ja sen vuoksi sitä ei voida pakottaa. Jos ihmiskunnan tiettyä ajanjaksona oppi rangaistusten ikuisuudesta on voinut olla vaaraton ja jopa hyödyllinen, niin nyt siitä on tullut jopa vaarallinen. Todellakin siitä hetkestä lähtien, kun sitä pakotetaan absoluuttisena totuutena, kun järki sitä hylkii, se väistämättä johtaa jompaankumpaan seuraavista vaihtoehtoista: (1) Ihminen, joka haluaa uskoa, etsii itselleen järjenmukaisemman uskomuksen ja etäännyy niistä, jotka pitäytyvät sellaisessa tai (2) sitten hän ei usko ollenkaan mihinkään. Tämä on ilmiselvä asia kelle tahansa, joka tutkii asiaa tosiseikkoja tarkastellen nykypäivänä, jolloin rangaistusten ikuisuus synnyttää enemmän materialistisen ajattelutavan kannattajia ja ateisteja kuin mikään muu filosofia.

Ajattelumallit käyvät eteenpäin loputtomasti kehittyvää tietä ja olisi järjetöntä haluta ohjata ihmisiä jäämään sivuun tältä uralta. Jos pyrkii pidättelemään ihmisiä, tai saamaan ihmiset palaamaan taaksepäin, tai yksinkertaisesti jäämään jälkeen, niin silloin ajatusmallien kehittyessä ajetaan itseään epäonnistumiseen. Tässä käsityksessä mukana pysyminen, tai siitä pois jääminen, on elämän ja kuoleman kysymys niin uskonnoille kuin hallituksillekin. Onko tämä hyvä vai huono asia? Varmastikin se on paha asia niille, jotka elävät menneisyydessä ja näkevät menneisyytensä katoavan. Niille ihmisille, jotka näkevät tulevaisuutta, tämä on kehityksen lain mukaista ja kehityksen laki on yksi Jumalan määräämistä lainalaisuuksista. Sitä vastaan kaikki ihmisen vastustus on turhaa ja jos haluaa taistella Jumalan lainalaisuuksia vastaan, niin se on sama kuin haluaisi lyödä päätään seinään.

Miksi siis kaikin voimin ylläpitää jotain uskomusta, joka jää vanhanaikaiseksi ja joka ehdottomasti aiheuttaa uskonnolle enemmän haittaa kuin hyvää? Valitettavasti on sanottava, että ma-

terialismi hallitsee tätä uskonnollista kysymystä, jota on käytetty hyväksi sillä ajatuksella, että rahalla voisi avata ovet taivaaseen ja varjella itseään helvetiltä¹. Lukemattomia ovat ne rahasummat, joita tämä ajattelu on tuonut mukanaan ja joita se vieläkin tuo. Se on kuin ikuisuuden pelosta maksettu ”vero”. Koska tämä ”vero” on valinnanvarainen, niin siitä lähtöisin oleva tulo on suorassa suhteessa siihen liittyvään uskomukseen. Jos tällaista uskomusta ei enää ole, silloin siitä lähtöisin oleva tulo loppuu. Lapsi antaa mielellään kakunpalan sellaiselle, joka lupaa häätää ihmissuden pois. Kuitenkin, silloin kun lapsi ei enää uskokaan ihmissuteen, hän pitää kakunpalan itsellään.

24. Uusi spiritistinen paljastus antaa tervejärkisemmän käsityksen tulevasta elämästä ja osoittaa, että jokainen voi saavuttaa pelastuksen (eli tulevaisuuden onnellisuuden) omilla teoillaan. Varmastikin se saa osakseen sitä voimakkaampaa vastustusta, mitä tärkeämpää tulon lähdettä se on ehdyttämässä. Näin on aina tapahtunut, kun uusi löytö, tai keksintö on tullut muuttamaan ihmisten tapoja. Vanhoissa rahaa vaativissa menettelyissä elävät ihmiset ylistävät niiden hyvyttä ja pyrkivät vähentämään ihmisten luottamusta uusiin menettelyihin, jotka ovat eivät vaadi niin paljon rahaa. Uskotteko esimerkiksi kirjapainotaidon – huolimatta sen ihmiskunnalle tekemästään suuresta palveluksesta – tulleen hurratuksi niiden lukuisten ihmisten puolesta, jotka toimivat kirjojen jäljentäjinä? Ei todellakaan ja he kiroavat tätä keksintöä. Sama on tapahtunut koneisiin, rautatiehen ja niin moneen muuhun keksintöön liittyen.

Skeptikkojen silmin katsottuna oppi rangaistusten ikuisuudesta on turhanpäiväinen seikka, jolle he nauravat. Filosofin silmin se on yhteiskunnallisesti vakava asia, johtuen niistä väärinkäytöksistä, joille se antaa mahdollisuuden. Todellakin, uskovainen ihminen näkee uskonnon kunniallisuuden tulevan näiden väärin-

¹ Viittaus Ranskassa 1800-luvulla olleisiin käytäntöihin. – *Kääntäjän huomautus*

käytösten ja niitä aiheuttavan syyn lopettamisen myötä.

Hesekielin ikuisten rangaistusten ja perisynnin opin vastaisuus

25. Sille ihmiselle, joka pyrkii löytämään Raamatusta perustelun kärsimysten ikuisuudelle, voi esittää vastakohdaksi päinvas-taiset tekstit, jotka eivät jätä minkäänlaista epäselvyyttä. Seuraa-vat Hesekielin sanat kieltävät kaikista selvimmin, ei ainoastaan anteeksiantamattomat rangaistukset, vaan myös sen vastuun, jonka ihmisrodun isän synnit langettaisivat hänen jälkeläistensä päälle.

1 Minulle tuli tämä Herran sana: – 2 Mikä teidän on, israe-lilaiset? Teidän maassanne hoetaan sananpartta: -- Isät söivät raakoja rypäleitä, lasten hampaita vihloo? – 3 Niin totta kuin elän, sanoo Herra Jumala, tätä sananpartta ei yhdenkään israe-lilaisen enää pidä lausua. – 4 Kaikki ihmiset, niin isät kuin po-jat, ovat minun vallassani, minun määrättävissäni, ja kuolema on vain sen osana, joka on syntiä tehnyt.

5 Vanhurskas mies tekee niin kuin oikein ja hyvin on. – 7 Hän ei sorra toista, vaan antaa takaisin velasta saamansa pantin, hän ei riistä ketään, vaan antaa leivästään nälkäiselle ja vaatet-taa alastoman. – 8 Hän ei lainaa korkoa vastaan, eikä ahnehdi voittoa, vaan pysyy loitolla vääryydestä ja ratkaisee ihmisten väliset asiat oikein. – 9 Hän elää minun säädösteni mukaisesti ja noudattaa minun määräyksiäni, tekee niin kuin oikein on. Hän on vanhurskas, ja hän saa elää. Näin sanoo Herra Jumala.

10 Mutta tämä vanhurskas mies voi saada pojan, joka kohtelee toisia raa’asti, tahraa kätensä vereen ja rikkoo käskyjä – 13 Ei, hän ei saa elää! Koska hän on tehnyt kaikki nuo iljettävät teot, häntä on rangaistava kuolemalla. Itse hän on sen ansainnut.

14 Mutta tämä mies taas voi saada pojan, joka näkee isänsä tekemät synnit ja ottaa opikseen eikä tee itse samoin. – 17 Ei hänen pidä kuolla isänsä syntien tähden -- ei, hän saa elää! – 18 Mutta isä on kohdellut toisia raa'asti, riistänyt lähimmäisiään ja tehnyt heille sellaista mikä ei ole oikein, ja niinpä hänen on kuoltava syyllisyytensä tähden.

19 Te kysytte: 'Miksi poikaa ei panna vastaamaan isänsä synneistä?' Siksi, että poika on tehnyt niin kuin oikein ja hyvin on! Hän on noudattanut kaikkia säädöksiäni, hän on ne pitänyt, ja siksi hän saa elää.

20 Mutta hänen, joka tekee syntiä, on kuoltava. **Ei poikaa panna vastaamaan isänsä synneistä, eikä isää poikansa synneistä.** Vanhurskas saa vanhurskautensa mukaan, jumalaton jumalattomuutensa mukaan.

21 Jos jumalaton kääntyy synneistään, kaikesta pahasta mitä on tehnyt, jos hän noudattaa kaikkia minun säädöksiäni ja tekee niin kuin oikein ja hyvin on, hän saa elää, ei hän kuole. - 22 Hänen syntejään ei enää milloinkaan muisteta, ja hän saa elää sen hyvän tähden, mitä on tehnyt.

23 Näin sanoo Herra Jumala: Minäkö haluaisin, että jumalaton kuolee? Enkö ennemminkin halua, että hän kääntyy teiltään ja saa elää?

Hesekiel, luku XVIII

Näin sanoo Herra Jumala: Niin totta kuin elän, en minä tahdo, että jumalaton kuolee, vaan että hän kääntyy teiltään ja saa elää.

Hesekiel, luku XVIII - 11

TAIVAS JA HELVETTI

LUKU VII

Ikuiset rangaistukset spiritismin mukaan

*Liha on heikko – Spiritistisen opin lähteet
tulevia rangaistuksia koskien – Rikoksiin liittyvät
lainalaisuudet tulevassa elämässä*

Liha on heikko

On olemassa paheellisia taipumuksia, jotka ovat Hengelle selvästi luonnostaan ominaisia, koska ne johtuvat enemmänkin mielestä kuin fyysisestä ruumiista. Toiset taipumukset näyttävät pikemminkin johtuvan kehon ominaisuuksista ja siksi näitä ihmisiä pidetään vähemmän vastuuvollisina. Tällaisia taipumuksia ovat mm. vihaisuus, velttous, sensuaalisuus jne.

Niille filosofeille, jotka ymmärtävät ihmisessä toimivan ei-materiaalisen sielun (eli Hengen), on nykyään täysin selvää, että eri ihmisen aivojen osat vastaavat erilaisia kykyjä ja ne saavat kehityksensä Hengen aktiviteettien kautta. Näin ollen tämä kehitys on seuraus, eikä alkusyy. Ihminen ei ole muusikko, koska hänen päässään on musiikintajua, vaan hänen musiikintajunsa kehittyi hänen päähänsä, koska hänen Henkensä on musikaalinen.

Jos Hengen aktiviteetti reagoi hänen aivoissaan, niin näin täytyy olla myös muissa ruumiin osissa. Näin ollen Henki on oman ruumiinsa tekijä, niin sanotusti sen itse muokkaama, soveltaakseen omia tarpeitaan ja ilmaistakseen taipumuksiaan. Niinpä kehitty-

neimpien rotujen ruumiiden edistyneisyys ei ole seurausta erillisesti kehittyneempinä luoduista olennoista, vaan se on seurausta Hengen läpikäymästä kehitystyöstä, joka parantelee työkalunaan toimivaa ruumiillista kehoa, sitä mukaa kun kyvyt kasvavat.

Tämän periaatteen luonnollisena seurauksena on se, että Hengen taipumuksien täytyy muokata veren ominaisuuksia, antaen sille enemmän tai vähemmän liikettä, erittäen enemmän tai vähemmän sappea ja muita nesteitä. Näin esimerkiksi herkkusuule tulee vesi kielelle, kun hänen näkee mieleisensä ruokalajin. Ruokaa katsoessa ruoka itse ei voi kiihdyttää suun elintoimintoja, koska suoraa kontaktia ei ole. Tässä tapauksessa se on juuri hänen Henkensä, jonka aistillisuus on kiihtyneenä ja vaikuttaa ajatuksen kautta suun elimiin. Toiseen ihmiseen sitä vastoin näiden ruokien näkeminen ei tuottaisi minkäänlaista vaikutusta. Samasta syystä herkkä ihminen vaipuu kyyneliin. Syynä ei siis ole näiden kyynelten runsaus, joka antaa Hengelle herkkyyden, vaan Hengen herkkyyys, joka aiheuttaa kyynelten runsauden. Herkkyyden suhteen ihmisen elimistö soveltuu mukautumaan näihin Hengen normaaleihin taipumuksiin, samoin kuin herkkusuunkin taipumukseen.

Tämän ajattelutavan mukaan on ymmärrettävää, että luonteeltaan helposti suuttuvalla Hengellä täytyy olla kiukkuinen temperamentti. Tästä seuraa, että sellainen henkilö ei ole vihainen temperamenttinsa vuoksi, vaan hänen kiukkunsa johtuu (herkäs-
tä) suuttumuksesta. Sama pätee kaikkiin muihin vaistonvaraisiin taipumuksiin. Tarmottoman ja laiskan ihmisen Henki jättää kehonsa velttoon tilaan luonteenpiirteittensä mukaisesti. Sitä vastoin aktiivisen ja energisen ihmisen Henki antaa kehonsa verelle ja hermoille täysin erilaiset ominaisuudet. Hengen vaikutus fyysiseen kehoon on niin ilmeistä, että elinten toiminnoissa nähdään usein vakavia häiriöitä, jotka ovat lähtöisin voimakkaista mielenliikutuksista. Yleisesti käytetty sanonta: ”**Järkytys saa veren kiertämään**” ei ole niin järjetön kuin voisi uskoa. Mikä muu (tässä tapauksessa) voisi saada veren kiertämään, kuin juuri Hengen

taipumukset?

Tämän seurauksena voidaan ainakin osittain myöntää, että ihmisen temperamentti määräytyy hänessä olevan Hengen luonteenpiirteiden mukaan. Siis Hengen luonteenpiirteet ovat ihmisen temperamentin alkusyy ja sitä vastoin Hengen luonteenpiirteet eivät ole seuraus ihmisen temperamentista. Sanomme toisaalta: Miksi on tapauksia, joissa fyysiset tekijät ilmeisestikin vaikuttavat ihmisen luonteeseen. Näin on esim. jonkin satunnaisen ja Hengestä riippumattoman ulkoisen syyn aiheuttamassa sairaassa tai muuten poikkeavassa tilassa. Niitä aiheuttavat lämpötila, ilmasto, perinnölliset vammat, tilapäiset sairaudet jne. Hengen mieliala voi silloin olla hänen ilmaisuissaan sairaalloisen tilan vaikuttamana, ilman että sen luontaiset taipumukset olisivat muuttuneet.

Huonojen tekojen puolustelu *lihan heikkoudella* on ainoastaan tekosyy vastuun pakoilemiseksi. ***Liha on heikko, koska Henki on heikko.*** Se kääntää kysymyksen pääläelleen ja jättää Hengelle vastuun kaikista teoistaan. Liha ei ajattele, eikä sillä ole tahtoa, eikä koskaan vallitse ihmisessä Henkeä voimakkaammin, sillä Henki on ihmisessä ***ajatteleva*** ja ***tahtoa omaava*** olento. Juuri Henki antaa ihmisessä lihalleen hänen vaistoilleen ominaiset taipumukset niin kuin taiteilija antaa teokseensa hänen neroutensa leiman. Kun ihminen on vapautunut eläimellisyytensä vaistoista, hän muokkaa itselleen ruumiin, joka ei enää tyrannin tavoin estä hänen pyrkimyksiään kehittyä henkistä perusolemustaan kohti. Juuri silloin ihminen alkaa syödä eläkkeen, sillä ruoka on yksi välttämättömyys, eikä elä syödäkseen.

Ihmisellä pysyy siis täysi vastuu ruumiillisen elämänsä aikaisista teoista. Järki kuitenkin sanoo, että tämän vastuun seuraukset täytyy olla suhteutettuina Hengen älylliseen kehitykseen. Mitä valistuneempi ihminen on, sitä vähemmän hänellä on verukkeita tekemilleen virheille, koska älyn ja moraalintajun kanssa syntyvät käsitykset hyvästä ja pahasta, oikeasta ja väärästä.

Tämä lainalaisuus selittää lääketieteen epäonnistumiset tietyis-

sä tapauksissa. Kun kerran ihmisen (ulospäin näkyvä) temperamentti on seurausta (Hengestä), eikä alkusyy, niin kaikki ponnistellut sen (seurauksen) muokkaamiseksi pakostakin pysähtyvät Hengen moraalisten taipumusten vuoksi. Ne vastustavat tiedostamatta ja tekevät terapioiden vaikutukset turhiksi. Täytyisi siis vaikuttaa alkusyyhyyn. Siis antakaa – jos vain voitte – rohkeutta aralle ihmiselle, niin tulette näkemään pelon fysiologisten seurausten loppuvan hänessä. Tämä osoittaa jälleen kerran, kuinka tarpeellista ihmisten parantamisessa onkaan ottaa huomioon Hengen elimistöön tekemät vaikutukset¹. (Ks. *Revue Spirite*, 1869 maaliskuu, sivu 65)

Spiritistisen opin tulevia rangaistuksia koskevat lähteet

Spiritistinen opin käsitys tulevista rangaistuksista ei perustu sen enempää mihinkään ennalta omaksuttuun teoriaan kuin mitkään muutkaan spiritistisen opin osa-alueet. Se ei ole yksi ajattelumalli, jolla korvataan toinen. Kaikissa kohdissa se tukeutuu tarkkailuihin ja ne antavat sille sen auktoriteetin. Kukaan ei koskaan kuvitellut, että sielut kuoleman jälkeen kohdattaisiin sellaisissa tai tällaisissa olosuhteissa. Ne ovat samat maan päältä lähteneet sielut, jotka tänään tulevat meitä perehdyttämään tulevan elämän mysteereihin, kuvaamaan onnellista tai onnetonta olotilaansa, vaikutelmiaan, ruumiin kuoleman myötä tullutta muutosta, toisin sanottuna, täydentämään tässä suhteessa Kristuksen opetuksia.

On tarpeen sanoa, että tässä ei ole kyse vain yhden Hengen paljastuksista, joka voisi nähdä asiat vain omasta näkökulmastaan, yhdeltä kannalta, tai Henki voisi vieläkin olla maallisten ennakkoluulojen vallassa. Tämä paljastus ei myöskään ole yhdeltä ih-

1 Brasiliassa on jo spiritistisiä sairaaloita, joissa on hoitomuotoja, missä lääkäreiden ohjaamana ja diagnoosista riippuen pyritään vaikuttamaan nimenomaan juuri Henkeen ja henkiseen kehoon (eli perispirtiin). Esimerkkinä *Hospital Espírita André Luiz – Kääntäjän huomautus*

miseltä lähtöisin, joka voisi ajautua harhaan näennäisten asioiden¹ vuoksi, eikä se ole *ekstaasissa saatu näky*, joka on hyvin altis harhakuvitelmille, eikä se usein ole muuta kuin heijastus ylikiihtyneestä mielikuvituksesta². Kyseessä on lukemattomia esimerkkejä kaikista korkeimmilta Henkien arvoasteikoilta kaikista alhaisimpiin Henkiin. Lukemattomat ihmiset (meediat) maapallon kaikilla puolilla ovat olleet niitä välittämässä, joten tämä paljastus ei millään muotoa ole *kenenkään* etuoikeus, koska jokainen voi nähdä ja tarkkailla samoja asioita, eikä kenenkään ole pakko uskoa siihen, mitä toinen uskoo.

Rikoksiin liittyvät lainalaisuudet tulevassa elämässä

Spiritismi ei millään muotoa tule omalla auktoriteetillaan muodostamaan mitään mielikuvituksen luomaa lakikokoelmaa. Sielun tulevaisuutta koskeva laki on johtopäätös eri tositapahtumien tarkkailusta ja se voidaan tiivistää seuraaviin kohtiin:

1. Sielu, eli Henki, kärsii Hengen elämässä kaikkien epätäydellisyksiensä seurauksista, joista ei ole vielä elämänsä aikana puhdistunut. Hänen onnellinen tai onneton olotilansa on suorassa suhteessa hänen Henkensä puhdistautuneisuuteen tai epätäydellisyyteen.

2. Täydellinen onni liittyy täydellisyyteen, eli ts. Hengen täydelliseen puhdistautumiseen. Jokainen epätäydellisyys on samalla kertaa kärsimystä aiheuttava ja (sielun eli Hengen) todellisia nautintoja estävä asia. Vastaavasti jokainen itsessä kehitetty hyvä ominaisuus on Hengelle nautintojen lähde ja kärsimysten lieven-

1 Saaduissa kommunikoinneissa tarkasteltiin syvällisemmin vastaanotetun viestin sisältöä, kielenkäyttöä ja järkiperäisyyttä, eikä niinkään viestissä olevia näennäisiä seikkoja, kuten esim. henkilöllisyyteen viittaavaa allekirjoitusta. – *Kääntäjän huomautus*

2 Ks. etempänä luku VI, kohta 7. ja *Henkien Kirja* kysymykset 443 & 444

nys.

3. Ei ole olemassa yhtään sielun epätäydellisyyttä, joka ei tuo mukanaan ikäviä seurauksia, eikä ole olemassa yhtään hyvää ominaisuutta, joka ei olisi nautinnon lähde. Kärsimysten summa on näin ollen suhteessa epätäydellisyyksien summaan, kuten myös nautintojen summa on suhteessa hyvien ominaisuuksien summaan.

Esimerkiksi kymmenen epätäydellisyyttä omaava sielu kärsii enemmän, kuin sellainen sielu, jolla on kolme tai neljä epätäydellisyyttä. Kun hänellä on näistä kymmenestä epätäydellisyydestään neljä, tai puolet jäljellä, hän tulee kärsimään vähemmän. Kun hänellä ei ole niitä enää yhtään, hän ei kärsi enää yhtään ja tulee olemaan täydellisen onnellinen. Samoin maan päällä sellainen ihminen, jolla on paljon sairauksia, kärsii paljon enemmän verrattaessa sellaiseen ihmiseen, jolla on vain yksi sairaus tai ei yhtään sairautta. Samasta syystä sellainen sielu, jolla on kymmenen hyvää ominaisuutta, nauttii enemmän kuin ne sielut, joilla hyviä ominaisuuksia on vähemmän.

4. Kehityksen lain ansiosta jokaisella sielulla on mahdollisuus hankkia häneltä puuttuva hyvä ja luopua pahasta ponnistelujensa ja tahtonsa mukaisesti. Siitä seuraa, että tulevaisuus ei ole lukoon lyöty yhdellekään (Jumalan) luomukselle. Jumala ei hylkää lapsistaan ainuttakaan. Hän ottaa ne vastaan syliinsä sitä mukaa kun ne saavuttavat täydellisyyden, jättäen siten kullekin meriitin omista teoistaan.

5. Koska kärsimykset riippuvat epätäydellisyyksistä ja nautinnot hyvistä ominaisuuksista, sielu tuo mukanaan oman rangaistuksensa tai palkitsemisensa, missä tahansa hänet kohdataankin, ilman että rangaistuksille ja palkitsemisille olisi olemassa jotain rajattua paikkaa. Helveti on siten joka puolella, missä on kärsiviä sieluja, samoin kuin taivaskin on kaikkialla, missä on onnellisia sieluja.

6. Tekemämme hyvä ja paha on lähtöisin sielumme hyvistä ja pahoista ominaisuuksista. Olla tekemättä hyvää, silloin kun se on

mahdollista, on siten seurausta ihmissielun epätäydellisyydestä. Koska jokainen epätäydellisyys on kärsimyksen lähde, niin Hengen täytyy kärsiä – ei pelkästään elämänsä aikana tekemästään pahasta – vaan myös tekemättä jääneestä hyvästä, jota hänellä oli ollut mahdollista tehdä.

7. Henki kärsii tekemästään pahasta sillä tavoin, että ***hänen huomionsa on jatkuvasti kiinnittyneenä tekemänsä pahan seurauksiin***, hän ymmärtää paremmin sen ikävät puolet ja tulee halukkaaksi korjaamaan itseään.

8. Koska Jumalan oikeudenmukaisuus on ääretön, niin hyvä ja paha tulevat ehdottoman tarkasti huomioon otetuksi. Jos ei tule olemaan yhtään pahaa tekoa, ajatusta, jolla ei olisi väistämättömiä seurauksia, niin samoin on toisin päin. Ei tule olemaan yhtään ansiokasta toimintaa, eikä yhtään hyvää sielun liikettä, lyhyesti sanoen pienintäkään ansiota, joka menisi hukkaan. ***Sama pätee kaikista kieroontuneimmille, sillä se on heidän kehityksensä alku.***

9. Jokainen rike, kaikki tehty paha, on hankittua velkaa, joka täytyy tulla maksetuksi. Jos sitä ei tee yhdessä ruumiillisessa elämässä, niin se pitää tehdä seuraavassa ruumiillisessa elämässä, tai sitten seuraavissa, sillä kaikki ruumiilliset elämät ovat toisistaan riippuvaisia. Niitä rikkeitä, jotka on kuitannut yhdessä elämässä, ei tarvitse maksaa toista kertaa.

10. Henki kärsii epätäydellisyyksiensä seurauksista tässä maailmassa ja Henkien maailmassa. Kaikki hänen ruumiillisessa elämässä kärsimänsä kurjuudet ja vaikeudet ovat seurauksia hänen epätäydellisyyksistään. Ne ovat hyvityksiä tässä tai aikaisemmassa elämässä tehdyistä virheistä.

Tässä elämässä kärsimiensä vaikeuksien luonteesta voi arvioida minkä luontoisia ovat olleet aikaisemmassa elämässä tehdyt virheet ja mitkä (sielun) epätäydellisyydet ovat olleet niiden aiheuttajia.

11. Hyvitys vaihtelee rikkeen luonteen ja vakavuuden mukaan. Sama rike voi määrittää erilaisia hyvityksiä riippuen sitä lieven-

tävistä tai raskauttavista olosuhteista.

12. Rangaistuksen pituuden ja luonteen suhteen ei ole olemassa absoluuttista ja yleistä sääntöä. Ainoa yleisluonteinen laki on se, että jokainen rike saa rangaistuksensa ja jokainen hyvä teko tulee palkituksi **arvonsa mukaisesti**.

13. Rangaistuksen pituus riippuu syyllistyneen Hengen parannuksesta. Mitään ennalta aikaan sidottua tuomiota hänelle ei määrätä. Jumala edellyttää kärsimysten loppumiseksi vakavamielistä, todellista vilpittöntä paluuta hyvälle tielle.

Henki on siten aina oman onnensa seppä. Hän voi pitkittää kärsimyksiään pysymällä itsepintaisesti pahassa ja lieventää tai lyhentää niitä hyvän tekemisen ponnisteluillaan.

Millä tahansa aikaan sidotulla tuomiolla olisi kaksi haittapuolta: Joko rangaistaisiin vielä sellaista Henkeä, joka on jo tehnyt parannuksen, tai sitten lopetettaisiin rangaistus, ennen kuin Henki palannut hyvälle tielle. Jumala, joka on oikeudenmukainen, rankaisee pahaa **niin kauan kuin sitä on** ja lakkaa rankaisemasta **kun pahaa ei enää ole**¹. Toisin sanottuna, jos nähdään moraalisen pahan olevan itse kärsimysten aiheuttaja, niin kärsimys kestää yhtä kauan kuin pahuuskin. Kärsimyksen voimakkuus pienenee sitä mukaa kuin pahuus vähentyy.

14. Koska rangaistusten pituus riippuu syyllistyneen parannuksesta, niin sellainen syyllistynyt Henki, joka ei koskaan tekisi parannusta, tulisi kärsimään ikuisesti ja hänelle rangaistus olisi loputon.

15. Yksi Hengen alemmuudelle ominainen tila on se, että hän ei näe senhetkisellet ottilalleen loppua ja uskoo kärsivänsä ikuisesti. Tämä on rangaistus, joka näyttää loputtomalta².

1 Ks. Luku VI, lainaus Hesekielin tekstistä.

2 Pysyvä on *loputtoman* synonyymi. On olemassa seuraavia sanontoja: pysyvien lumien rajoilla, napa-alueiden loputtomat jäät, Ranskan Akatemian pysyvä sihteerin virka, jolla ei tarkoiteta sitä, että virka olisi loputtomasti olemassa, vaan että virka on *rajoittamattomaksi* ajaksi. Sanoja loputon ja pysyvä käytetään myös tarkoittamaan **määrittelemätöntä**. Kun sanan tarkoitus otetaan tässä merkityksessä, niin kuoleman jälkeisten rangaistuksia voidaan sanoa loputtomiksi, jos vain ymmärretään, että niillä ei ole ennalta rajattua kestoä. Ne ovat

16. **Katumus** on ensimmäinen askel parantumista kohti. Se ei kuitenkaan yksin riitä, sillä tarvitaan vielä **hyvitys** ja **korjaaminen**.

Katumus, **hyvitys** ja **korjaaminen** ovat kolme välttämätöntä edellytystä rikkeen jälkien ja seurausten pois pyyhkimiseksi. Katumus vähentää hyvityksen kärsimyksiä. Se antaa toivoa ja valmistelee tietä itsensä kuntouttamiseksi, eli ts. kunniaan palauttamiseksi. Kuitenkin **ainoastaan** rikkeen korjaaminen pysyy purkamaan sen seuraukset ja lakkauttaa näiden (huonojen seurausten) aiheuttajan. **Anteeksianto olisi armolahja, eikä se purkaisi huonojen seurausten aiheuttajaa.**

17. Katumus voi tulla kaikkialla ja milloin tahansa. Jos se kuitenkin tulee myöhemmässä vaiheessa, syyllistynyt kärsii pitemmän aikaa.

Hyvitys sisältää fyysiset ja mielen kärsimykset, jotka ovat seurausta tehdystä rikkeestä. Ne tapahtuvat joko tässä elämässä, tai kuoleman jälkeisessä Hengen elämässä (Henkien maailmassa), tai jossakin tulevassa ruumiillisessa elämässä.

Korjaaminen koostuu sen hyvän tekemisestä, mitä pahaa on tehnyt. Se ihminen, joka heikkouttaan, tai tahdon puuttuessa, ei korjaa virheitään yhdessä ruumiillisessa elämässä, tulee kohtaamaan ne tulevassa elämässä, ollen kontaktissa niiden ihmisten kanssa, joita vastaan oli rikkonut. Se tapahtuu hänen itse valitsemisensa olosuhteissa siten, että voi osoittaa kehityksensä ja tehdä näille ihmisille niin paljon hyvää kuin aikaisemmin oli tehnyt pahaa.

Kaikki rikkeet eivät aiheuta jollekin ihmiselle kohdistunutta ja varsinaista haittaa. Näissä tapauksissa korjaaminen tapahtuu suorittamalla loppuun ne tekemättömät asiat, joita olisi pitänyt tehdä ja täyttämällä ne velvollisuudet, joita oli laiminlyönyt tai aliarvioinut – siis tehtävät, joissa oli epäonnistunut. Tämä tapahtuu harjoittamalla sellaista hyvää, joka on vastoin aikaisempia huonoja puolia. Sillä tarkoitetaan, että tulisi olla nöyrä,

loputtomia sellaiselle Hengelle, joka ei näe niille loppua.

jos on ollut ylpeä; lempeä, jos on ollut ankara; jalomielinen, jos on ollut itsekäs; hyväntahtoinen, jos on ollut ilkeämielinen; ahkera, jos on ollut laiska; hyödyllinen lähimmäisilleen, jos on käyttänyt aikaansa turhuuksiin; pidättyväinen, jos on ollut huikenteleva; antaa hyviä esimerkkejä, jos on antanut huonoja esimerkkejä ympäristölleen; jne. Tällä tavoin Henki kehittyy omaa menneisyyttään hyväksi käyttäen¹.

18. Epätäydelliset Henget ovat pois suljettuja onnellisista maailmoista, joiden sopusointuisuutta he häiritsisivät. He pysyvät alhaisemmissa maailmoissa, joissa hyvittävätkin rikkeitään elämän koettelemuksissa ja puhdistuvat epätäydellisyyksistään, kunnes ansaitsevat jälleensyntyä fyysisesti ja moraalisesti onnellisempiin maailmoihin.

Jos voidaan kuvitella jokin rangaistuksille varattu ja rajattu paikka, niin se on hyvitysten maailmat. Näin on, koska niiden ympärillä kuhisee epätäydellisiä, Henkien maailman puolella eläviä Henkiä. He odottavat uutta ruumiillista elämää, joka sallii heidän korjata tekemänsä pahan ja auttaa omaa kehitystään.

19. Hengellä on aina vapaa tahto ja hänen parannuksensa on joskus hidas ja hänen itsepäisyytensä pahaan hyvin sitkeää. Se

1 Tarve tekojensa korjaamiselle on lähtökohta tarkalle oikeudenmukaisuudelle, jota voidaan pitää Henkien moraalisesta kunniaan palauttamisen todellisuutena. Tätä oppia ei yksikään uskonto ole vielä julistanut.

Kuitenkin jotkut ihmiset hylkivät tätä ajatusta, koska heille on paljon helpompaa pyyhkiä pois pahat tekonsa yksinkertaisesti muutamia sanoja vaativalla katumuksella ja tiettyjen kaavamaisten käytäntöjen avulla. He tulevat näkemään myöhemmin, riittikö se heille. Heiltä voi kysyä, että onko tällainen periaate ihmisten lain hyväksymä ja voisiko Jumalan laki olla huonompi kuin ihmisen laki? He voisivat kysyä itseltään, että olisivatko he tyytyväisiä, jos heidät perikatoon saanut ja heidän luottamuksensa pettänyt ihminen ainoastaan rajoittautuisi pyytämään anteeksi. Miksi he perääntyvät sellaisten velvoitteiden edessä, joiden täyttämisen jokainen rehellinen ihminen näkee velvollisuudekseen, niiden voimavarojen sallimissa rajoissa, joita omaa.

Kun tällainen tekojensa korjaamiseen velvoittava näkökanta tulee juurrutetuksi ihmismassojen uskomuksissa, niin se tulee olemaan paljon tehokkaampi pahoista teoista pois pidättelevä asia, kun sitä vertaa Helvetin ja loputtomien rangaistusten näkökantaan. Näin on, koska se koskettaa elämän päivänpolttavia kysymyksiä ja saa ihmisen ymmärtämään syyn niihin raskaisiin olosuhteisiin, joissa hän itsensä juuri nyt kohtaa.

voi kestää vuosia ja vuosisatoja. Tulee kuitenkin hetki, jolloin hänen uppiniskaisuutensa uhmata Jumalaa tulee taipumaan kärsimyksen edessä ja jolloin kerskailusta huolimatta hän tunnistaa häntä hallitsevan Jumalan korkeamman voiman. Siitä hetkestä lähtien, kun hänessä näkyy ensimmäinen katumuksen pilkahdus, Jumala saa hänet näkemään hämärästi toivon kipinän.

Yksikään Henki ei ole sellaisessa tilassa, etteikö pystyisi koskaan parantumaan. Muuten hänet olisi peruuttamattomasti tuomittu loputtomaan alemmuuteen ja tämä olisi vastoin kehityksen lakia, joka johtaa kaitselmuksellisesti kaikkia Jumalan luomuksia.

20. Mikä tahansa onkaan Henkien alemmuus tai kieroontuneisuus, ***Jumala ei tule heitä koskaan hylkäämään.*** Kaikilla on suojelusenkeli (Henkiopas) joka pitää heitä silmällä ja tarkastelee heidän sielujansa ja ponnistelee ehdottaakseen heille hyviä ajatuksia, halua kehittyä ja korjata uudessa ruumiillisessa elämässä tekemänsä paha. Suojelusenkeli kuitenkin toimii useimmiten piilevällä tavalla, ilman mitään painostusta. Hengen täytyy tulla paremmaksi ***omasta tahdostaan***, eikä minkään pakkokeinon seurauksena. Hän toimii hyvin tai pahasti vapaan tahtonsa mukaisesti, ilman että häntä olisi ***väistämättömästi*** sysätty yhteen tai toiseen suuntaan. Jos hän tekee pahaa, niin hän kärsii sen seurauksista niin pitkään, kuin pysyy pahalla tiellä. Siitä lähtien kun hän käy hyvää kohti, hän tuntee välittömästi sen seuraukset.

Huomautus: Olisi virhe olettaa, että kehityksen lain perusteella varmuus ennemmin tai myöhemmin tulevasta täydellisyydestä ja onnesta voisi olla rohkaisu pahassa pysymiseen ja jättämään katumisen myöhempään. Näin on ensinnäkin siksi, koska Henki ei näe loppua olotilalleen. Toiseksi – koska Henki, joka on oman onnettomuutensa tekijä, lopulta ymmärtää, että hänestä itsestään riippuu kärsimyksen lopettaminen; että mitä pitempään hän pysyy pahassa, sitä pitempään hän tulee olemaan onneton; että kärsimys tulisi kestäämään aina, jollei hän itse aseta sille loppua. Pahassa pysyminen olisi siten hä-

nen osaltaan virhelaskelma, jossa häntä itseään vedetään nänstä. Jos päinvastoin anteeksiantamattomien rangaistusten opin mukaan kaikki toivo olisi menetetty iäksi, niin hänellä ei olisi mitään intressiä palata takaisin hyvään, joka hänelle olisi hyödytöntä.

Tämän lainalaisuuden edessä kaatuu myös vastaväite, joka tukeutuu Jumalan ennalta tietämiseen, koska Jumala sielua luodessaan itse asiassa tiesi, että ottaako kyseinen sielu vapaan valintansa kautta hyvän vai pahan tien. Jumala tietää, että Henki tulee rangaistuksi, jos tekee paha. Jumala myös tietää, että tämä väliaikainen rangaistus on **yksi keino** saada sielu huomaamaan virheensä ja astumaan hyvälle tielle, jonne hän tulee saapumaan ennemmin tai myöhemmin. Loputtomien rangaistusten opin mukaan Jumala tietäisi, että sielu tulee tekemään virheitä ja näin sielu olisi ennalta tuomittu ikuisiin kärsimyksiin.

21. Jokainen on vastuussa ainoastaan itse henkilökohtaisesti tekemistään rikkeistä. Kukaan ei kärsi rangaistusta toisten tekemistä rikkeistä, pois lukien ne rikkeet, joita itse on pannut alulle, joko yllyttäen niiden tekemistä omalla esimerkillään, tai jättäen näiden rikkeiden tapahtumisen estämättä, vaikka olisi niiden estämiseen omannut mahdollisuudet.

Näin ollen itsemurhaaja tulee aina rangaistuksi. Kuitenkin se ihminen, joka pahuuttaan sysää ihmisen epätoivoon ja tuhoamaan itseään, tulee kärsimään vieläkin suuremman rangaistuksen.

22. Vaikkakin rangaistukset vaihtelevat äärettömästi, on niistä muutamia, jotka ovat ominaisia alhaisemmille Hengille ja joiden seuraukset pieniä yksityiskohtia lukuun ottamatta enemmän tai vähemmän identtiset.

Kaikista välittömin rangaistus kuoleman jälkeen on ennen kaikkea niillä, jotka olivat olleet hyvin kiintyneitä materiaan ja laiminlyöneet henkistä kehitystään. Se tulee siitä hitaudesta, jolla sielu eroaa ruumiista, kuolemaa seuraavasta ahdistukses-

ta ja tuonpuoleiseen elämään heräämisestä. Tämä häiriintymisen vaihe voi kestää kuukausista vuosiin.

Päinvastoin on sellaisten keskuudessa, joilla on puhdas omatunto, jotka eläessään samaistuivat henkisen elämän kanssa ja irtaantuivat materiaalisista asioista. Heille sielun ruumiista eroaminen on nopea ja ilman järkytyksiä. Se on rauhallinen jälleenherääminen ja lähes kokonaan vapaa kaikesta sekaannuksesta.

23. Eräs hyvin yleinen ilmiö tietyn moraalisen alhaisuuden omaavien Henkien keskuudessa on se, että he kuvittelevat elävänsä vieläkin ruumiillista elämää. Tämä harhakuvitelma voi jatkua jopa vuosia ja tänä aikana he kokevat kaikkia tarpeita, kaikenlaisia ahdistuksia ja kaikkea elämän hämmennystä.

24. Rikolliset näkevät usein heidän rikostensa teko-olosuhteet sekä uhrinsa kaiken aikaa ja tämä tuottaa heille hyvin tuskallista piinaa.

25. On Henkiä, jotka tulevat uppoamaan sankkaan pimeyteen. Toiset ovat täydellisessä eristyneisyydessä jossakin avaruudessa, kärsien siitä, että eivät tiedä missä olotilassa oikein ovat ja minkä kohtalon tulevat omaamaan. Kaikista syyllistyneimmät kärsivät vieläkin liikuttavammista piinoista, joille he eivät näe tulevan loppua. Monilta on evätty mahdollisuus nähdä rakkaitaan. Kaikki tulevat yleensäkin kärsimään suhteellisella voimakkuudella niitä vaivoja, kärsimyksiä ja tarpeita, joita olivat toisille aiheuttaneet. Tätä kestää siihen asti, kunnes **katumus** ja **halu korjaamisen** alkavat tuoda lievennystä ja saavat paremmin näkemään mahdollisuuden asettaa **itse** loppu tällaiselle olotilalle.

26. Ylpeille on piinaa nähdä itsensä pudotettuna alhaisten joukkoon, samalla kun näkee maan päällä väheksyttyjä kunniassaan suosittuina ja juhliittuina. Tekopyhä tulee kärsimään siitä, kun kaikkien nähtäville tulee paljaaksi riisuttuna hänen kaikista salaisimmatkin ajatuksensa, eikä hänellä ole keinoja piilotella tai teeskennellä. Sensuaalista elämää viettänyt tulee näkemään kaikki houkutukset ja halut, voimatta itse saada siitä tyydytystä. Sai-

turi tulee näkemään kultansa haaskattavan ilman, että sitä itse voisi pidätellä. Itsekäs tulee kaikkien jättämäksi ja hän tulee kärsimään sellaisesta, mitä kaikki muut kärsivät hänen puoleltaan. Jos hänellä on jano, niin kukaan ei anna hänelle juotavaa. Jos hänellä on nälkä, niin kukaan ei hänelle anna syötävää. Kenenkään ystävän käsi ei tule tarttumaan hänen ojentamaansa käteen, joka pyytää apua. Yksikään myötätuntoinen ääni ei tule häntä lohduttamaan. ***Hän ei ajatellut yhtään muita elämänsä aikana ja kukaan ei ajattele eikä sääli häntä hänen kuolemansa jälkeen.***

27. Ainut keino välttää tai lieventää jonkun teon tulevia seurauksia on purkaa nämä seuraukset mahdollisimman tarkkaan pois jo nykyisessä elämässä. Tämä tapahtuu korjaamalla tekemänsä paha, jottei tarvitsisi sitä korjata myöhemmin paljon kauheammalla tavalla. Mitä myöhemmin lähtee purkamaan virheitään, sitä raskaampia tulevat olemaan niiden seuraukset ja sitä ankarampaa tulee olemaan niiden korjauksen suorittaminen.

28. Hengen tila (ruumiin kuoleman jälkeen) Henkien maailmaan siirryttyä on sen mukainen, kuinka ihminen on tähän itseään valmistellut ruumiillisen elämänsä aikana. Myöhemmin hän tulee saamaan uuden ruumiillisen elämän, jotta hän hyvittäisi ja korjaisi menneisyyttään uusien koetusten kautta. Hän tulee ottamaan hyödyn irti siitä tilaisuudesta enemmän tai vähemmän vapaan tahtonsa mukaisesti. Jos hän ei käytä tilaisuutta hyödykseen, niin silloin sama tehtävä tulee hänelle joka kerta paljon vaikeammissa olosuhteissa. Näin ollen ***se ihminen, joka kärsii paljon maan päällä, voi sanoa itselleen, että hänellä on paljon hyvitetävää.*** Ne ihmiset, jotka nauttivat näennäisestä onnelliisuudesta paheistaan ja toimettomuudestaan huolimatta, tulevat varmasti ne maksamaan kalliisti myöhäisemmissä elämissä. Sitä Jeesus tarkoitti sanoillaan: ”*Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen.*” (Evankeliumi Spiritismin Mukaan, Luku V)

29. Epäilemättä Jumalan armollisuus on rajaton, mutta ei sokea. Syyllistynyt tulee kohtaamaan Jumalan anteeksiannon, mutta se

ei vapauta häntä tekojensa vastuusta ja niin kauan kuin hän ei ole tyydyttänyt oikeudenmukaisuutta, hän kärsii rikkeidensä seurauksista. Loputtoman armon kautta on tärkeä ymmärtää, että Jumala ei ole säälimätön ja jättää aina oven auki hyvään paluuseen.

30. Kärsimykset ovat väliaikaisia ja riippuvat ihmisen vapaan tahdon mukaisesti hänen katumuksestaan ja tekojensa korjaamisesta. Ne ovat samalla rangaistus ja **lääke**, jotka auttavat parantumaan pahan haavaumista. Rangaistuksiaan kärsivät Henget eivät siis ole kaleeriorjiksi tietyksi aikaa tuomittujen ihmisten kaltaisia. Heidän tilansa vastaa sairaalassa olevia potilaita, jotka kärsivät usein itse aiheutetuista sairauksista ja tuntevat kipua paranemiseensa tarvittavassa hoidossa. Ne ihmiset, jotka haluavat parantua, paranevat sitä nopeammin, mitä tarkemmin he noudattavat heistä huolehtivan valveutuneen lääkärin määräyksiä. Jos potilas kuitenkin pitkittää kärsimyksiään (esim. piittaamattomuuttaan tai jääräpäisyyttään), niin se ei ole lääkärin vika.

31. Ne kärsimykset, joita Henki kokee henkisessä elämässä (tuonpuoleisessa Henkien maailmassa) liittyvät yhteen ruumiillisen maailman kärsimysten kanssa. Ne ovat seurausta ihmisen epätäydellisyyksistä, intohimoista, kykyjensä huonosta käytämisestä sekä nykyisen ja menneiden elämien virheiden hyvityksestä. Ruumiillisessa elämässään Henki korjaa aikaisempien elämiensä aikana tekemänsä pahan ja panee käytäntöön aikaisemmin Henkien maailmassa (ennen jälleensyntymistä) tekemänsä päätökset. Näin selittyvät kurjuudet ja vaikeudet, jotka ensi silmäyksellä näyttävät tapahtuvan ilman syytä (sattumanvaraisesti). Ne ovat kuitenkin täysin oikeudenmukaisia, koska ne ovat maksua menneisyydestä ja ne ovat välttämättömän hyödyllisiä meidän kehityksemme kannalta¹.

32. Sanotaan, että eikö Jumala osoittaisi suurempaa rakkauttaan luomuksiaan kohtaan, jos hän olisi luonut ne erehtymättöminä ja seurauksellisesti vaila epätäydellisyyteen liittyviä vaikeuksia?

¹ Ks. edellä Luku VI, *Kiirastuli*, kohta 3 ja sitä seuraavat; ja tuonnempana Luku XX *Esimerkkejä maanpäällisistä hyvityksistä*; Evankeliumi Spiritismin Mukaan, Luku V, Autuaita ovat murheelliset.

Jotta näin tapahtuisi, Jumalan olisi pitänyt luoda täydellisiä olentoja, joilla ei ole enää mitään hankittavaa tietämyksessä ja moraalissa. Epäilemättä Jumala olisi sen voinut tehdä, mutta jos Hän ei tehnyt näin, niin suuressa viisaudessaan Hän halusi, että kehityksestä tulisi yleinen lainalaisuus.

Ihmiset ovat epätäydellisiä ja sellaisina he ovat alttiita enemmän tai vähemmän raskaisiin hankaluuksiin. Se on tosiasia, joka täytyy hyväksyä, koska näin asiat ovat. Ajatella siitä sillä tavoin, että Jumala ei olisi hyvä eikä oikeudenmukainen, tarkoittaisi vain kapinointia Häntä vastaan.

Epäoikeudenmukaisuutta olisi silloin, jos olisi luotu etuoikeutettuja, enemmän tai vähemmän etuisuuksia saaneita, jotka nauttivat ilman ponnisteluja onnesta, jota muut eivät saavuttaneet muuten kuin työllä ja vaivalla, tai joita eivät koskaan voisi saavuttaa. Jumalan oikeudenmukaisuus näkyy kuitenkin jokaisen Hengen luomishetkellä olleessa absoluuttisessa yhdenvertaisuudessa. Kaikilla on sama lähtöpiste. Juuri muodostumisensa jälkeen kenelläkään ei ole sen enempää kykyä toisiinsa verratessa. Ei ole ketään, jonka kehityskulku olisi poikkeuksellisesti helpotettu. Ne ihmiset, jotka ovat saapuneet päämäärään, ovat läpikäyneet koetuksien sarjoja ja alhaisempia kehitystasoja muiden tavoin.

Kun tämä on hyväksytty, mikä olisi oikeudenmukaisempi kuin jokaiselle jätetty valinnanvapaus teoistaan? Tie onneen on avoin kaikille. Päämäärä on sama kaikille. Keinot päämäärän saavuttamiseen ovat samat kaikille. Jokaisen tietoisuuteen painettu laki on opetettu kaikille¹. ***Jumala teki onnellisuudesta palkinnon työlle, eikä etuoikeutetuille***, jotta jokaisella olisi oma meriittinsä. Jokainen on vapaa työskentelemään tai olematta tekemään mitään kehityksensä eteen. Paljon ja nopeasti työskentelevä tulee aikaisemmin palkituksi. Sellainen ihminen, joka eksyttää itsensä hyvältä tieltä ja hukkaa aikaansa,

1 Ks. Henkien Kirja, Osa III, Luku I, Jumalallinen laki tai luonnollinen laki, kysymys 621 – Kääntäjän huomautus

myöhästyttää perille tuloaan eikä se johdu muusta kuin hänestä itsestään. Hyvä ja paha ovat vapaaehtoisesti valinnaisia. Ihmisen ollessa vapaa, häntä ei ole väistämättömästi työnnetty kumpaankaan suuntaan.

33. Epätäydellisten Henkien kärsimysten erityyppisyydestä ja eriasteisuudesta huolimatta rikoksiin liittyvät lainalaisuudet tulevassa elämässä voidaan tiivistää seuraavaan kolmeen periaatteeseen.

I. Kärsimys on epätäydellisyyteen liittyvä tila.

II. Jokainen epätäydellisyys, kuten myös jokainen siitä lähtöisin oleva virhe, tuo mukanaan oman rangaistuksensa luonnollisine ja väistämättömine seurauksineen. Vastaavasti ihmisen liiallisuuksista seuraa sairauksia, toimettomuudesta seuraa harmeja. Näin tapahtuu, ilman että kukin ihminen erityisesti tuomittaisiin kustakin virheestä.

Jokainen ihminen, pystyen tahdollaankin hankkiutumaan irti omista epätäydellisyyksistään, voi säästää itseään niiden seurauksilta ja varmistaa tulevan onnellisuutensa.

Tällainen on Jumalallinen oikeudenmukaisuus: *Jokaiselle tekojensa mukaan, niin taivaassa kuin maan päällä.*

TAIVAS JA HELVETTI

LUKU VIII

Enkelit

*Enkelit kirkon oppien näkökulmasta – Refutaatio eli väitteen
vääräksi osoittaminen – Enkelit spiritistisen opin näkökulmasta*

Enkelit kirkon oppien näkökulmasta

1. Kaikissa uskonnoissa on ollut enkeleitä eri nimillä. Niillä tarkoitetaan ylempiä olentoja, jotka ovat Jumalan ja ihmisten väliltä. Koska materiaan perustuva ajattelutapa ei hyväksy ihmisessä olevan (ei-materiaalisen) Hengen – eli sielun – olemassaoloa, niin on luonnollista, että näin ajattelevat ihmiset ovat luokitelleet enkelit fiktioiksi ja vertauskuviksi. Usko enkelten olemassaoloon on yksi kirkon olennaisimmista opeista ja ne ovat määritetty seuraavasti¹.

2. ”Me ekumeenisessa kirkolliskokouksessa² julistamme vaakaasti uskovamme, että on olemassa vain yksi todellinen, ikuinen ja ääretön Jumala, joka **aikojen alussa** ja **samanaikaisesti** teki olemattomuudesta kahdenlaisia olentoja. Ne olivat henkinen, eli enkelimäinen olento, sekä ruumiillinen, eli maallinen olento ja sen jälkeen muodosti niiden kahden puoliväliltä ihmismäisen

1 Tämä lainaus on tiivistelmä Reimsin arkkipiispa kardinaali Goussetin hiippakunnalleen osoitetusta paimenkirjeestä vuoden 1864 paaston ajalta. Voimme lainata sitä viimeisimpänä kirkon julkaisuna, joka käsittelee kirkon oppia enkeleistä ja myös **paholaisista**, jota käsittelemme seuraavassa kappaleessa.

2 Lateraanikonsiili.

olennon, joka muodostuu hengestä ja ruumiista.”

”Sellainen on uskon mukainen Jumalallinen asioiden järjestys luomistyössä. Se on majesteettinen ja täydellinen Hänen ikuisen viisautensa mukaisesti. Näin ymmärrettynä se tarjoaa meidän ajattelullemme kaiken taseisia ja kaikenkuntoisia olentoja. Kaikista korkeimmalla tasolla on olemassa puhtaasti henkistä elämää. Viimeisimmällä tasolla on puhtaasti materiaalista elämää. Niitä erottavalla välillä on mahtavalla tavalla yhdistyneenä nämä kaksi osatekijää. Se on äyllisen hengen ja järjestäytyneen materian (eli ruumiillisesta kehon) yhteinen elämä.”

”Sielumme on perusominaisuuksiltaan yksinkertainen, jakamaton ja kyvyiltään rajoittunut. Täydellisyydestä omaamamme mielikuva sallii meidän ymmärtää, että voi olla olemassa ihmisen kanssa yhtä yksinkertaisia olentoja ja ominaisuuksiltaan sekä etuoikeuksiltaan ylhäisempiä olentoja. Sielu on suuri ja jalo, mutta se on materiaan liittyneenä, heikkojen elinten palvelemana ja toiminnassaan sekä voimakkuudessaan rajallisena. Miksi ei olisi olemassa muita tästä ruumiin materian orjuudesta (ja sen rajoitteista) vapaita ja vielä ylevämpiä olentoja, joilla on suuremmat voimavarat ja joiden toiminta on meihin ihmisiin verrattuna täysin eri tasolla. Olisiko Jumala kutsunut muita luomuksia muodostamaan loistonsa taivaallista hoviaan ja palvoakseen Häntä, ennen kuin asetti ihmisen maan päälle tunteakseen Hänet, palvellakseen Häntä ja rakastaakseen Häntä? Vastaanottaako Jumala lopultakaan ihmisen kädestä palkkion kunniansaan ja tämän maailmankaikkeuden kunnianosoitukset? Tarvitseeko ihmetellä, että Hän vastaanottaa enkelten käsistä ihmisten suitsukkeet ja rukoukset? Jos siis enkeleitä ei olisi olemassa, niin tässä Luojan suuressa luomuksessa ei olisi huippuaan ja täydellisyyttä, jolle se olisi taipuvainen. Tämä maailma, joka näyttää toteen Hänen kaikkivoipaisuuden, ei ilman tätä olisi Hänen viisautensa mestariteos. Meidän järkemme, vaikkakin heikko ja vajavainen, voi helposti ymmärtää Luojan suuren luomuksen täydellisempänä ja paremmin viimeisteltyä.”

”Jokaiset pyhien kirjoitusten sivut antiikista uuteen testamenttiin mainitsevat nämä suurenmoiset älylliset olennot hurskaissa rukouksissa ja historian jättämissä merkeissä. Näiden enkelten tapahtumien kulkuun puuttuminen nähdään ilmiselvästi ennen kaikkea patriarkkojen ja profeettojen elämässä. Jumala käyttää enkeleitä tehtäviensä toteuttamisessa, niin käskyjä jakamalla kuin ilmoittaakseen tulevista tapahtumista. Enkelit ovat lähes aina Hänen oikeudenmukaisuuttaan ja armoaan toimeenpaneva elin. Enkelten läsnäolo kohdataan useissa eri vapahtajan syntymään, elämään ja kärsimyshistoriaan liittyvissä tapahtumissa. Niiden muisto liittyy jokaisen merkkihenkilön historiaan, sekä tärkeimpiin tapahtumiin uskontomme muinaisuudessa. Enkeleitä kohdataan myös monijumalaisuuden keskuudessa ja mytologioiden tarinoissa, sillä tämä uskomus on yhtä yleismaailmallinen ja vanha kuin maailmakin on. Pakanoiden hyvien ja pahojen haltijoiden palvonta ei ole muuta kuin (saman) totuuden väärin soveltamista ja jäännös alkukantaisesta uskonopista.”

”Pyhän lateraanikonsiilin sanat sisältävät perustavaa laatua olevan erottelun enkelten ja ihmisten väliltä. Se opettaa meitä, että enkelit ovat puhtaasti Henkiä, sitä vastoin, kun ihminen koostuu ruumiista ja sielusta. Tällä tarkoitetaan sitä, että enkelin perusolemus kannattelee itse itseään, ei pelkästään materiaan sekoitumatta, vaan myös vailla todellista mahdollisuutta yhtyä materiaan, riippumatta siitä, kuinka keveää ja hienovaraista materia olisikaan. Sitä vastoin meidän sielumme on liittyneenä ruumiiseen sillä tavoin, että ne yhdessä muodostavat yhden ja saman henkilön ja **tämä on olennaisesti myös ihmisen kohtalo.**”

”Niin kauan kuin yhteys sielun ja ruumiin välillä pysyy niin syvällisenä, näillä kahdella osatekijällä on yhteinen elämä ja niillä on vastavuoroinen vaikutus toistensa kanssa. Sielu ei voi täysin vapautua tästä epätäydellisyydestä, joka johtuu sen olo-tilasta. Ihmisen ajatukset tulevat hänelle aistien kautta ulkoisiin kappaleisiin rinnastettuina ja aina enemmän tai vähemmän näennäisinä kuvauksina. Siitä johtuu, että ihminen ei voi tarkastella

itseään, eikä kuvata Jumalaa ja enkeleitä ilman, että kuvittelisi niille jonkun näkyvän ja kosketettavissa olevan muodon. Siksi enkelten pyhimyksille ja profeetoille näyttäytyessään on täytynyt käyttää apunaan ruumiillista ulkomuotoa. Tämä ulkomuoto ei kuitenkaan ole muuta, kuin ilmaan muodostunut keho, jota he liikuttavat, kuitenkin yhtymättä sen kanssa, tai sitten vertauskuvallinen tunnusmerkki siitä tehtävästä, mistä kyseinen enkeli on vastuussa.”

”Enkelten liikkuminen ei ole sijoittuneena ja rajattuna johonkin avaruuden kiinteään pisteeseen. Koska ne eivät ole yhtyneenä mihinkään kappaleeseen, ne eivät voi tulla pidätellyksi, tai pois rajatuksi muilla aineellisilla kappaleilla, kuten tapahtuu meidän ihmisten kohdalla. Ne eivät ole sijoittuneena tiettyyn paikkaan, eivätkä täytä mitään tilaa. Kuitenkin, samalla tavoin kuin meidän sielumme on kokonaan ruumiissamme ja kussakin sen osassa, niin samalla tavoin enkelit ovat kokonaisia ja lähes samanaikaisesti kaikissa pisteissä ja kaikissa maailman osissa. Ajatusta nopeammin ne voivat olla silmänräpäyksessä kaikkialla ja toimia keskenään, ilman muita esteitä, kuin Jumalan tahto ja ihmisen valinnanvapauden vastustus.”

”Kun me olemme rajoitettuja näkemään vähä vähältä ja rajoitetusti ympärillämme olevia asioita ja yliluonnolliset totuudet näyttävät meille arvoituksilta ja aivan kuin peilistä¹ katsottuna Apostoli Paavalin käyttämää ilmaisua lainaten. Enkelit näkevät vaikeuksitta sen, mikä heille on tärkeää tietää ja ovat heidän ajattelunsa kohteen kanssa välittömässä yhteydessä. **Heidän ajattelunsa ei ole ollenkaan järkeilyn ja johtopäätösten tulos**, vaan se tulee sellaisesta syvällisestä ja selvästä sisäisestä näkemyksestä, joka käsittää asiat täysin kokonaisuutena, kuten myös niistä läh töisin olevat osatekijät, sekä niistä seuraavat periaatteet ja seuraukset.”

”Ajanjaksojen väli, paikkojen erilaisuus ja eri asioiden moni-

1 Paavalin aikaan peilit eivät aina näyttäneet selväpiirteistä kuvaa. Lähde: 1. korinttilaiskirje 13:12 – *Kääntäjän huomautus*

naisuus ei voi saada aikaan yhtään häiriötä heidän mieleensä.”

”Koska Jumalallinen perusolemus on ääretön, niin se on heille mahdotonta ymmärtää. Ne ovat mysteerejä ja perimmäisiä asioita, joista he eivät voi päästä selville. Luojan erityiset suunnitelmat ovat heiltä piilossa. Jumala kuitenkin paljastaa heille salaisuuksia, silloin kun antaa tehtäväksi tietyissä olosuhteissa niitä ihmisille ilmoitettavaksi.”

”Jumalan kommunikoinnit enkeleille, sekä enkelten väliset kommunikoinnit, eivät tapahdu ääneen lausumalla tai muiden havaittavien merkkien kautta, kuten meidän keskuudessamme. Puhtaat Henget eivät tarvitse silmiä nähdäkseen eivätkä korvia kuullakseen. Yhtä vähän he tarvitsevat äänielimiä ilmaistakseen ajatuksiaan. Tämä meidän kanssakäymisessämme niin yleinen välittäjä ei heille ole tarpeen. He kommunikoivat tuntemuksistaan heille ominaisella täysin henkisellä tavalla. Riittää, että he vain tahtovat ja silloin he tulevat ymmärretyksi.”

”Ainostaan Jumala tuntee enkelten lukumäärän. Epäilemättä tämä lukumäärä ei ole ääretön, eikä niin voisi ollakaan. Kuitenkin pyhien kirjoitusten sekä pyhien oppineiden mukaan heidän lukumääränsä on hyvin huomattava ja todellakin suunnaton. Kaupungin asukkaiden määrää yleensä suhteutetaan kaupungin suuruuteen ja sen pinta-alaan. Vastaavasti ajatellen planeetta maa ei ole muuta kuin yksi atomi, kun sitä verrataan taivaaseen ja avaruuden loputtomiin alueisiin. Siitä voidaan päätellä, että taivaan ja ilmakehän asukkaiden määrä on paljon suurempi kuin ihmisten lukumäärä.”

”Koska kuninkaiden majesteettisuuden loisto heijastuu alaisten, asiamiesten ja palvelijoiden lukumäärästä, niin mikä voisikaan antaa paremman mielikuvan kuninkaiden Kuninkaan majesteettisuudesta kuin tämä enkelten lukematon moninaisuus, joka kansoittaa taivasta, maata, meriä ja syvyyksiä? Mikä voisikaan paremmin kuvastaa niiden kunniakkuutta, jotka pysyvät **lakkaamatta polvistuneena tai seisaallaan** Hänen valtaistuimensa edessä?”

”Kirkonisät ja teologit opettavat yleensä, että enkelit on jaettu kolmeen suureen arvoasteikkoon tai hallitukseen, ja kussakin arvoasteikossa on kolme joukkoa tai kuoroa.”

”Ensimmäiseen ja korkeimpaan arvoasteikkoon kuuluvat enkelit on nimetty taivaalla täyttämiensä tehtäviensä mukaan. Yksiä kutsutaan **serafeiksi**, sillä he ovat kuin laupeuden hehkun liekit Jumalan edessä. Toisia kutsutaan **kerubeiksi**, sillä ne ovat Hänen viisautensa loisteen heijastus. Muita kutsutaan **valtaistuimiksi**, sillä ne julistavat Hänen suuruuttaan, jonka loistoa he säteilevät.”

”Toisen arvoasteikon enkelit saavat nimensä maailmankaikkeuden johdon heille jakamien toimien mukaan. Tällaisia ovat **herruudet**, jotka antavat alemman arvoasteikon enkeleille tehtäviä, joista nämä ovat vastuussa. Toisen arvoasteikon enkeleihin kuuluvat myös **vallat**, jotka suorittavat ihmeitä, jotka ovat tarpeen kirkon ja ihmiskunnan suurten etujen kannalta. Samaan arvoasteikkoon kuuluvat myös **voimat**, jotka voimallaan ja valpaudellaan suojelevat lakeja, jotka hallitsevat fyysistä ja moraalista maailmaa.”

”Kolmannen arvoasteikon enkeleiden tehtävänä on ihmisten ja yhteisöjen ohjaaminen. Tähän luokkaan kuuluvat **hallitukset**, joiden vastuulla on kuningaskunnat, maakunnat ja hiippakunnat. Tähän arvoasteikkoon kuuluvat myös **arkkienkelit**, jotka välittävät hyvin tärkeitä viestejä ja **suojelusenkelit**, jotka seuraavat meitä jokaista vaalien turvallisuuttamme ja pyhittäytymistämme.”

Refutaatio eli väitteen vääräksi osoittaminen

3. Tämän opin periaatteena on se, että enkelit ovat puhtaasti henkisiä olentoja, ja ne ovat ihmiskuntaa edeltäviä ja korkeampitasoisia sekä **niiden luomisesta lähtien ikuiseen ja ylimpään onneen määrättyjä etuoikeutettuja olentoja**. Ne on varustettu

perusluonteensa mukaisesti kaikilla hyveillä ja kaikella tunte-
muksella, ilman että he olisivat mitään tehneet näiden hankkimi-
seksi. Enkelit ovat luomakunnan ensimmäisellä arvoasteikolla ja
viimeisimmällä arvoasteikolla on puhtaasti materiaallinen elämä.
Näiden kahden välillä on ihmiskunta, joka muodostuu sieluista
– eli enkeliä alhaisemmasta henkisestä olennosta – joka on yhty-
neenä materiaaliseen ruumiiseen.

Tästä ajattelujärjestelmästä tulee monia oleellisia vastaväit-
teitä. Mitä ensinnäkin on puhtaasti materiaallinen elämä? Onko
tässä kysymys pelkästä materiasta? Pelkkä materia on kuitenkin
elotonta, eikä siinä itsessään ole eloa. Tarkoitetaanko tällä sitten
eläinten ja kasvien elämää?

Tästä oletuksesta seuraisi, että luomakunnassa olisi olemassa
neljäs arvoasteikko, sillä kukaan ei voi kieltää, että älyllisissä
eläimissä on jotain enemmän kuin kasveissa ja kasveissa on jo-
tain enemmän kuin kivissä. Ihmisen sielu, joka edustaa muun-
nosvaihetta, on suoraan yhdistetty ruumiiseen, joka on pelkkää
materiaa, sillä ilman sielua olevassa ruumiissa ei ole sen enem-
pää elämää, kuin mitä on multakokkareessa.

Tästä jaottelusta puuttuu mitä ilmeisimmin selkeyttä, eikä se
vastaa tarkkailemalla saatuja havaintoja. Se muistuttaa neljän
maailman perusosasen teoriaa¹, joka kaatui kehityksen ja tieteen
edessä. Hyväksytään kuitenkin nämä kolme osatekijää: henki-
nen olento, inhimillinen olento ja ruumiillinen olento. Näin he
sanovat asioiden järjestyksen olevan tässä majesteettisessa ja
täydellisessä suunnitelmassa, niin kuin Jumala on hyväksi näh-
nyt ikuisessa viisautessaan. Ensiksi huomataan, että näiden osa-
tekijöiden välillä (näin ajatellen) ei tarvita mitään yhteyttä. Ne
ovat kolme erillistä perättäisesti luotua asiaa ja tämä on ratkaisu
niiden jatkuvuuteen yksi toisensa kanssa. Sitä vastoin luonnossa
kaikki liittyy toisiinsa ja kaikki näyttää ihailtavan yhteyden lain,
jossa kaikki ovat ainoastaan toistensa muunnoksia ja niillä on yh-

¹ Tunnettujen muinaisaikojen filosofien näkemysten mukaan maailma katsottiin
koostuneeksi neljästä perusosasta (elementistä): *maa, vesi, ilma ja tuli*. – Kään-
täjän huomautus

distävä piirre. Tämä teoria on kuitenkin todellinen sen suhteen, että nämä kolme osatekijää todellakin ovat olemassa. Tämä teoria on vain puutteellinen, sillä siitä puuttuu yhteyskohtia, kuten on helposti osoitettavissa.

4. Kirkon mukaan nämä kolme luomakunnan kulmakiveä ovat tarpeen kokonaisuuden sopusoinnun kannalta. Jos siitä puuttuu vain yksikin osanen, niin silloin se ei enää ole täydellinen eikä ikuista älykkyyttä. Kuitenkin yksi uskonnon perustavaa laatua olevista opeista sanoo, että maa, eläimet, kasvit, aurinko, tähdet ja itse valo ovat tulleet luoduksi ja **olemattomuudesta** tehdyksi kuusi tuhatta vuotta sitten. Ennen tätä ajanjaksoa ei siis ollut olemassa inhimillistä luomusta eikä ruumiillista luomusta. Ikuisuuksia kestäneen ajan pyhä luomus on siis ollut epätäydellisenä. Maailmankaikkeuden luominen kuusi vuosituhatta sitten on ollut niin tärkeä uskonkappale, että vain muutamia vuosia sitten tiede tuli pannaan julistetuksi, koska se tuli tuhoamaan raamatun ajanlaskun osoittaen maalle ja sen asukkaille kaukaisemman menneisyyden.

Kuitenkin ekumeeninen Lateraanikonsiili, määräävä laki puhdasoppisuudessa sanoo: ”**Me julistamme vakaasti uskovamme**, että on olemassa vain yksi todellinen, ikuinen ja loputon Jumala, joka **aikojen alussa** ja samanaikaisesti, teki olemattomuudesta kahdenlaisia – ruumiillisia ja henkisiä – olentoja.” **Aikojen alulla** ei voi ymmärtää muuta kuin kulunutta ikuisuutta, sillä aika on ääretön kuten avaruuskin eikä niillä ole alku- eikä loppupistettä. Tämä ilmaus: **aikojen alussa** on kuvaus, joka edellyttää käsityksen jostakin **rajoittamattomasta** aikaisemmasta ajankohdasta. Lateraanikonsiili uskoo siis **vakaasti**, että henkiset ja ruumiilliset olennot on muodostettu samanaikaisesti ja tehty olemattomuudesta jonakin määrittelemättömänä ajanjaksona menneisyydessä. Mikä merkitys jää siis Raamatun tekstille, joka määrittää tämän luomistyön meidän nykypäivistämme kuudentuhannen vuoden päähän? Jos myönnetään, että se luomistyö on alku näkyvälle

maailmankaikkeudelle, niin se ei varmastikaan ole sama kuin aikojen alku. Kumpaa tulisi uskoa, konsiilia vai Raamattua?

5. Konsiili muotoilee tämän lisäksi erään toisen kummallisen lauseen: ”Meidän sielumme on liittyneenä ruumiiseen sillä tavoin, että ne yhdessä muodostavat yhden ja saman henkilön ja **tämä on olennaisesti myös ihmisen kohtalo.**” Jos sielun **olennainen** kohtalo on olla ruumiiseen yhtyneenä, niin tämä yhteys muodostaa sen normaalin olotilan ja tämä on sen päämäärä, sen tarkoitus, koska niin on sen **kohtalo**. Kuitenkin sielu on kuolematon ja ruumis kuolevainen. Kirkon mukaan tämä sielun yhdistyminen ruumiiseen ei tapahdu kuin yhden kerran ja vaikka ruumiillinen elämä olisikin jopa vuosisadan pituinen, niin mitä se on ikuisuuteen verrattessa? Kuitenkin hyvin monelle maan päällä tämä sielun yhteys ruumiin kanssa (eli ruumiillinen elämä) kestää vain muutamia tunteja. Mitä hyötyä silloin voi sielulle olla niin häviävän lyhyestä yhteydestä materian kanssa? Kun kerran ikuisuuteen verrattessa kaikista pitkäikäisin elämä on häviävän lyhyt ajanjakso, niin onko täsmälleen paikkansapitävästi sanottu, että: **sielun olennaisena kohtalona on olla yhtyneenä ruumiiseen?** Tämä yhteys ei todellisuudessa ole muuta kuin välikohtaus, yksi piste sielun elämässä, eikä sen olennainen olotila.

Jos sielun olennaisena kohtalona on olla yhtyneenä materiaaliseen ruumiiseen, jos sielun perusluonteen ja luomuksen kaitsemuksellisen tarkoituksensa mukaisesti tämä yhtyminen on tarpeen sielun kykyjen ilmaisemiseksi, on näistä tarpeen tehdä johtopäätös, että **ilman materiaalista ruumista sielu olisi epätäydellinen olento**. Kuitenkin, jotta sielu pystyisi ruumiista erottuaan (kuoleman jälkeen) täyttämään tarkoituksensa, olisi sille tarpeen ottaa itselleen toinen ruumis. Tämä johdattaa meitä pakostakin käsitykseen useista ruumiillisista elämistä, eli toisin sanoen jatkuvasta jälleensyntymisestä. On todellakin outoa, että kirkon valona pidetty konsiili on tunnistanut tässä kohdassa henkisen olennon ja ruumiillisen olennon, mutta ei millään muotoa

näe niitä olemassa yhtenä ilman toista, koska niiden luomisen olennaisessa olotilassa ne ovat yhdistettynä.

6. Enkelten arvoasteikon kuvaus kertoo, että fyysisen maailman ja ihmiskunnan hallitsemisessa on olemassa valtuuksiensa mukaisesti useiden kategorioiden enkeleitä, jotka ovat luotuja tätä tehtävää varten. Kuitenkin ensimmäisen Mooseksen kirjan mukaan fyysinen maailma ja ihmiskunta on ollut olemassa vain kuusi vuosituhatta. Mitä nämä enkelit ovat tehneet ikuisuuksia ennen tätä hetkeä, sillä silloin heidän huolenpitonsa kohdetta ei olisi vielä ollut olemassa? Ovatko enkelit luotuja läpi ikuisuuden? Näin täytyy olla, kun kerran ne palvelevat Kaikkivaltiaan ylistämistä. Jos Jumala olisi luonut niitä vain tiettyinä määrättynä ajanjaksona, niin silloin Jumala olisi ollut siihen ajanjaksoon asti – toisin sanottuna ikuisuuksia – ilman palvojia.

7. Tuonnempana tekstissä konsiili myös mainitsee: ”*Niin kaupan kuin yhteys sielun ja ruumiin välillä pysyy*”. Tullaanko siis johonkin hetkeen, jolloin tätä yhteyttä ei enää ole? Tämä lause on ristiriidassa toisen lauseen kanssa, jossa mainitaan tämän yhteyden materian kanssa oleva sielun olennainen kohtalo.

Siinä sanotaan vielä: ”*Ihmisen ajatukset tulevat hänelle aistien kautta ulkoisiin kappaleisiin rinnastettuina*”. Se on osittain totuudenmukainen filosofinen oppi, mutta ei absoluuttisessa mielessä. Konsiilin merkittävien teologiien mukaan sielulle on ominaista vastaanottaa käsityksiä ainoastaan aistien kautta. Se unohtaa synnynäiset käsitykset, joskus niin yliaistilliset kyvyt, intuition asioista, joita lapsi tuo syntymästä lähtien mukanaan ja joille hän ei ole saanut mitään opetusta. Tiedetään olevan (kouluttamattomia) paimentolaisia, jotka luonnostaan osaavat laskea niin hyvin, että he ovat hämmästyttäneet oppineita, kun ovat ratkaisseet lähes välittömästi kaikista vaikeimpia ongelmia. Voidaan kysyä minkä aistin kautta he ovat hankkineet ajattelun näiden ongelmien ratkaisemiseksi? Samaa voidaan sanoa tietyistä varhaiskyp-

sistä muusikoista, maalareista ja kielitieteilijöistä.

”Heidän ajattelunsa ei ole ollenkaan järkeilyn ja johtopäätösten tulos.” He tietävät, koska ovat enkeleitä, ilman tarvetta asioiden oppimiselle, koska Jumala loi heidät sellaisina. Sielun sitä vastoin täytyy oppia. Jos sielu vastaanottaa käsitteitä ainoastaan ruumiillisten elinten kautta, niin mitä käsityksiä pian syntymänsä jälkeen kuollut lapsi voi saada, jos lähdemme myöntämään sitä kirkon näkemystä, että sielu ei tule jälleensyntymään?

8. Tässä tullaan yhteen ratkaisevaan kysymykseen, eli tietoon siitä, voiko sielu hankkia tietämystä ruumiin kuoleman jälkeen. Jos sielu ruumiista vapauduttuaan ei voi hankkia uusia tuntemuksia, niin lapsen, alkuasukkaan, vajaaälyisen ja oppimattoman sielu tulee pysymään sellaisena kuin se on kuolemansa hetkellä ollut ja sen kohtaloksi tulee näin lahjattomana pysyminen läpi ikuisuuden.

Jos päinvastoin sielu hankkii uusia tuntemuksia nykyisen elämänsä jälkeen, niin silloin sielu voi kehittyä. Ilman sielun myöhäisempää kehitystä tullaan järjenvastaisiin johtopäätöksiin. Vastaavasti sielun kehityksen myöntäminen (ruumiin kuoleman jälkeen) johtaa kaikkien sielun kehityksessä pysähtyneisyyden omaavien oppien kieltämiseen, kuten esim. peruuttamaton sielun kohtalo, ikuiset kärsimykset jne. Jos sielu kehittyy, niin mikä on tämän kehityksen raja? Onko olemassa jotain syytä, miksi tämä kehitys ei saavuttaisi enkelten tasoa tai puhtaiden Henkien tasoa? Jos kerran kehitys voi siihen yltyä, niin silloin ei ole mitään tarvetta luoda erityisiä ja etuoikeutettuja olentoja, jotka kaikesta raskaasta työstä vapautettuina nauttisivat täydellistä onnea, ilman että mitään olisivat tehneet sellaisen saavuttamiseksi, sitä vastoin, kun toiset vähemmän suosiota saaneet olennot eivät tulisi saamaan korkeinta onnea muuten kuin pitkien ja ankarien kärsimysten hinnalla sekä kaikista kovimpien koetusten kautta. Jumala epäilemättä olisi voinut näin tehdä, mutta jos myönnämme Jumalan olevan ääretön täydellisyyksissään (jota ilman Hän

ei olisi Jumala), niin silloin täytyisi myös myöntää, että Hän ei tehnyt mitään tarpeettomasti, eikä mitään, joka osoittaisi vääräksi Hänen ylitse kaiken käyvää oikeudenmukaisuuttaan ja hyvyytään.

9. ”Koska kuninkaiden majesteettisuuden loisto heijastuu alaisien, asiamiesten ja palvelijoiden lukumäärästä, niin mikä voisi antaa paremman mielikuvan kuninkaiden Kuninkaan majesteettisuudesta, kuin tämä enkelten lukematon moninaisuus, joka kansoittaa *taivasta, maata, meriä* ja *syvyyksiä*? Mikä voisi antaa paremmin kuvastaa niiden kunniakkuutta, jotka pysyvät lakkaamatta polvistuneena tai seisaallaan Hänen valtaistuimensa edessä?”

Eikö tällainen Jumalan kunnian yhtäläistäminen maanpäällisten yksinvaltioiden suureellisuuteen olekin Jumalan alentamista? Tämä tietämättömien ihmismassojen mieliin juurrutettu ajattelu on harhautunut näkemys Jumalan todellisesta suuruudesta. Siinä Jumalaa alennetaan aina ihmiskunnan pikkumaisiin mittasuhteisiin. Jos olettaa Jumalalla olevan tarvetta miljoonille palvelijoille, *jotka lakkaamatta ovat hänen edessään polvistuneena tai seisaallaan*, niin se olisi sama kuin antaisi Jumalalle samoja heikkouksia, joita kohdataan idän monarkian ylpeillä hirmuvaltiailla. Mikä tekee yksinvaltiaista todellakin suuria? Onko se hänen liehittelijöidensä lukumäärä ja loiste? Ei, vaan johtajasta tekee suuren hänen hyvyytensä ja oikeudenmukaisuutensa sekä hänen alamaistensa isiltä saamansa arvonimi. Voidaan kysyä, onko jotain sellaista seikkaa, joka paremman kuvastaa Jumalan majesteettisuutta kuin Hänen hovinsa enkelten paljous? On kylläkin muutamia sitä paremmin esille tuovia asioita. Jumala voidaan näyttää kaikille Hänen luomuksilleen ylitse kaiken hyvänä, oikeudenmukaisena ja armollisena eikä vihaisena, kateellisena, kostonhimoisena, säälimättömänä, toisille puolueellisesti etuisuuksia antavana, joka luo omaksi kunniakseen näitä etuoikeutettuja olentoja (enkeleitä), jotka olisivat saaneet kaikki kykynsä

ja syntyneinä ikuiseen onnellisuuteen, sitä vastoin kun toisille Hän tekisi onneen pääsemisen mahdolliseksi vain raskaiden ponnistelujen kautta ja rankaisisi ikuisella kärsimyksellä hetken virheistä...

10. Sielun ja ruumiin yhtymisestä spiritismi opettaa äärettömän paljon **henkisempää** oppia, toisin sanottuna **vähemmän materialistista** oppia. Sille on etuna myös se, että tämä oppi vastaa tarkkailemalla saatuja havaintoja ja sielun kohtaloa. Spiritistisen opin mukaan sielu on ruumiista erillinen asia ja ruumis ei ole muuta kuin väliaikainen päällyste. **Sielu on olennaiselta perusluonteeltaan henkinen (ei-ruumiillinen) olento ja sen normaali elämä on Hengen elämä.** Ruumis on ainoastaan sielun instrumentti sen kykyjen harjoittamiseksi materiaalisessa maailmassa. Kuitenkin silloin, kun Henki on ruumiista erillään, se nauttii kyvystään vapaammin ja laajemmin.

11. Ruumiin ja sielun yhtyminen, joka on tarpeen sielun ensimmäisille kehitysaskelille, tapahtuu ainoastaan ajanjaksona, jota voidaan kutsua sielun lapsuudeksi ja nuoruudeksi. Kun sielu on saavuttanut tietyn täydellisyyden ja materiasta vapautuneisuuden tason, tätä yhteyttä materian kanssa ei enää tarvita ja sielu kehittyy ainoastaan Hengen elämän kautta. Kuitenkin, vaikka kuinka suuri onkaan ruumiillisten elämien lukumäärä niin niitä pakostakin rajoittaa ruumiin elämä ja niiden yhteenlaskettu summa ei käsitä missään tapauksessa muuta kuin huomaamattoman osan äärettömästä Hengen elämästä.

Enkelit spiritismin näkökulmasta

12. Epäilemättä on olemassa olentoja, joilla on kaikki enkeleille määritetyt ominaispiirteet. Spiritistinen paljastus vahvistaa tältä osin kaikkien kansojen uskomuksen ja tekee meille tunnetuksi samalla näiden olentojen perusluonteen ja alkuperän.

Sielut tai ts. Henget ovat alun perin luotu yksinkertaisina ja tietämättöminä. Tällä tarkoitetaan: ilman tietoja ja ilman tietoisuutta hyvästä ja pahasta, mutta kuitenkin kyvykkäinä hankkimaan sellaista, mikä heiltä puuttuu. Puuttuvat ominaisuutensa Henki – eli sielu – hankkii työskentelyn kautta. Hengen päämääränä on täydellisyys ja se on sama kaikille. Jokainen pääsee sinne enemmän tai vähemmän nopeasti, sen vapaan valintansa mukaisesti, joka on suoraan suhteessa tekemiinsä ponnisteluihin. Kaikilla on läpikäytävänä samat kehitysasteet. Kaikilla on suoritettavana sama työ päästäkseen päämääräänsä. Jumala ei tee kenellekään asioita vaikeammiksi tai helpommiksi, sillä kaikki ovat hänen lapsiaan ja ollessaan oikeudenmukainen hän ei suosi ketään. Näin Jumala sanoo heille (luomuksilleen): *”Tässä on laki, jonka tulee olla teidän käyttäytymisenne sääntö. Se yksin voi ohjata teidät päämäärään. Kaikki, mikä on tämän lain mukaista, on hyvää. Kaikki, mikä on päinvastoin tätä lakia, on pahaa. Te voitte vapaasti tätä lakia noudattaa tai rikkoa ja näin olette oman onnenne seppiä.”* Tästä seuraa, että Jumala ei luonut pahaa. Kaikki Hänen lakinsa ovat hyvän puolesta. Ihminen itse loi pahan tehden vastoin Jumalan lakeja. Jos ihminen kuitenkin tunnontarkasti noudattaisi näitä lakeja, hän ei eksyisi koskaan hyvältä tieltä.

13. Sielu on lapsen tavoin kokematon elämänsä ensimmäisissä vaiheissa ja siksi se on erehtyväinen. Jumala ei antanut kokemusta vaan antoi keinot sen hankkimiseen. Näin jokainen virheelinen askel pahalla tiellä merkitsee sille jälkeenhäjäneisyyttä. Se joutuu kestäämään tämän seuraukset ja oppii omalla kustannuksellaan sitä, mitä sen tulee välttää. Tällä tavoin vähä vähältä hän kehittyy, tulee täydellisemmäksi ja edistyy henkisessä arvoasteikossa siihen asti, kunnes lopulta saapuu **puhtaan Hengen tai enkelin olotilaan**. Enkelit ovat siis ihmissieluja, jotka ovat saavuttaneet sellaisen luodulle olennolle mahdollisen täydellisyyden tason ja nauttivat kukoistuksestaan ja luvatusista onnestaan. Ennen kehityksen korkeimman tason saavuttamista ne kuitenkin

nauttivat kehityksensä mukaisesta suhteellisesta onnellisuudesta ja tämä nauttiminen ei millään muotoa koostu toimetttömyydestä. Se muodostuu toimista, jotka Jumala näkee hyväksi niille luottaa ja joiden suorittamisessa ne ovat onnellisia, sillä näiden toimien suorittaminen on yksi tapa kehittyä eteenpäin. (ks. luku III, **Tai-vas**)

14. Ihmiskunta ei rajoitu maan päälle. Se asuttaa lukemattomia maailmoja, jotka kiertävät avaruudessa. Ihmiskunta on asuttanut nyt jo hävinneitä maailmoja ja tulee asuttamaan tulevaisuudessa muodostuvia uusia maailmoja. Jumala on luonut tätä läpi koko iäisyyden ja luo edelleen lakkaamatta. Paljon maan muodostumista aikaisemmin, kaukaisemmassa menneisyydessä kuin mitä voimme kuvitellakaan, on jo ollut olemassa toisia maailmoja. Niissä maailmoissa ruumiillistuneet (eli jälleensyntyneet) Henget kävivät läpi samoja kehitysvaiheita, joita me nyt tällä hetkellä läpikäymme. Luoja on luonut meidän Henkemme paljon läheisemmässä menneisyydessä kuin näiden kaukaisten menneisyyden maailmojen asukkaat. Näissä maailmoissa eläneet Henget ovat jo saavuttaneet päämääränsä (täydellisyyden) ennen kuin me edes olemme lähteneet (juuri luotuina) Luojamme ”käsistä”. Läpi iäisyyden on siis ollut olemassa enkeleitä eli puhtaita Henkiä. Koska näiden (puhtaaksi kehittyneiden) Henkien meidän omaa kehitystasoamme vastaava osuus elämästä on hävinnyt menneisyyden äärettömyyteen, niin meidän näkökulmastamme vaikuttaa siltä, että nämä puhtaat Henget olisivat aina olleet enkeleitä.

15. Näin siis toteutuu suuri yhtenäisyyden laki maailmankaikkeudessa. Jumala ei koskaan ollut toimeton. Kaikkina aikoina on ollut olemassa puhtaita Henkiä, joilla on kokemusta ja valistusta välittääkseen Hänen käskyjään ja ohjatakseen niitä kaikkiin maailmankaikkeuden suuntiin, eri maailmojen hallitsijoille ja jopa pienimpiin yksityiskohtiin asti. Ei siis ole tarvetta uskoa

etuoikeutettuihin olentoihin, jotka ovat vapautettuja taakastaan. Jokainen – niin ikivanhat kuin nuoretkin – ovat saavuttaneet kehityksensä tason ponnistellen ja omalla meriitillään. Jokainen lopultakin on omien tekojensa lapsi. Näin täytyy myös Jumalan kaiken ylittävä oikeudenmukaisuus

LUKU IX

Paholaiset

*Alkuperä uskoon paholaisten olemassaolosta –
Paholaiset kirkon oppien näkökulmasta – Paholaiset spiritisti-
sen opin näkökulmasta*

Alkuperä uskoon paholaisten olemassaolosta

1. Paholaisilla on kaikkina aikoina ollut hyvin tärkeä rooli kaikissa teologioissa. Vaikka ne ovatkin jo menettäneet huomattavasti merkitystään ihmisten yleisissä käsityksissä, niin vielä nykypäivinäkin tämän asian tärkeys antaa siihen liittyviin kysymyksiin tietyn painoarvon, koska se koskettaa uskontoon liittyviä peruskäsityksiä. Siksi on hyödyllistä tutkia tätä asiaa sen vaatimalla tarkkuudella.

Uskomus johonkin korkeampaan voimatekijään on ihmiselle synnynnäistä. Kohtaamme sen eri muodoissa maailman kaikkina aikoina. Kuitenkin, jos vielä nykyisellään älyllisen kehityksen tasolla keskustellaan tämän voimatekijän perusluonteesta ja tunnuspiirteistä, niin kuinka epätäydellisiä ovatkaan täytyneet olla menneisyyden käsitykset tästä asiasta ihmiskunnan lapsuudessa!

2. Alkukantaisten kansojen yksinkertaisuutta on pyritty esittämään seuraavalla mielikuvalla. Siinä alkukantaiset ihmiset kat-

selevat luonnon kauneuksia ja siksi he ihailevat Luojan hyvyttä. Se kuvaus on kieltämättä hyvin runollinen, mutta se ei täysin vastaa todellisuutta.

Mitä lähempänä ihminen on alkukantaista olotilaansa, sitä enemmän ihminen on vaistojensa armoilla, kuten nähdään vielä nykyäänkin barbaarikansoissa ja villi-ihmisissä. Niiden suurimpana – tai oikeastaan ainoana – huolenaiheena on materiaalisten tarpeiden tyydyttäminen, koska muita tarpeita heillä ei ole. Ainut puhtaasti mielen nautinnoille herkkä tuntemus kehittyä ainoastaan hitaasti ja asteittain. Myös sielulla on lapsuutensa, nuoruutensa ja elinvoimaisuutensa, kuten ihmisruumiilla. Mutta kuinka monta kehitysaskelta sielun onkaan käytävä läpi ihmisen muodossa, jotta saavuttaisi elinvoimaisuutensa, joka saa hänet ymmärtämään abstrakteja asioita! Kuinka monta ruumiillista elämää sielun pitääkään suorittaa loppuun!

Kaukaiseen alkuaikojen menneisyyteen menemättä, näemme ympärillämme joitakin maaseudun ihmisiä. Voimme ihmetellä, mitä ihailun tunteita heissä herättää nousevan auringon loiste, taivaan öinen tähtiholvi, lintujen liverrys, kirkasvetisten aaltojen liplatus ja kukkia täynnä olevat niityt. Joillekin aurinko nousee, koska näin sillä on tapana tehdä. Jotkut toivovat auringosta ainoastaan sitä, että aurinko antaisi riittävästi lämpöä sadon kypsymiseen, mutta ei liiaksi lämpöä, jotta kasvit eivät kärventyisi. Jotkut katselivat taivasta ainoastaan nähdäkseen millaiset ilmat ovat tulossa. Joillekin ei ole niin suurta merkitystä sille, lauloivatko linnut vai eivät, kunhan vain eivät syö heidän (kylvämiään) siemeniä. Satakielten melodioden sijasta jotkut pitävät parempana kanatarhan kotkotusta ja porsaiden röhkimistä. Kirkasvetisiltä tai liejuisilta puroilta jotkut toivoivat ainoastaan, että ne eivät kuivuisi tai eivät lähtisi tulvimaan. Niityiltä – ilman kukkia tai niiden kanssa – he toivoivat saavansa vain hyvää (rehuksi kelpaavaa) ruohoa. Tässä oli kaikki mitä jotkut toivovat¹, tai paremminkin

1 Teos on kirjoitettu 1800-luvun olosuhteissa, jolloin sadon onnistuminen oli elinehto ja katovuosina ihmiset menehtyivät nälkään sekä siitä johtuviin sairauksiin. Tästä johtuen maaseudun ihmisten suuri huoli satoon ja sen turvaa-

ymmärtävät luonnosta, ja he ovat (kehityksessään) jo kaukana alkukantaisista ihmisistä!

3. Jos viittaamme näihin viimeisiin tapauksiin, niin näemme heidän olevan vieläkin yksinomaan kiinnostuneita materiaalisten tarpeiden täyttämisestä ja lyhyesti sanottuna he pitävät hyvänä ja pahana niitä asioita, jotka voivat näitä materiaalisia asioita edesauttaa ja vahingoittaa. He uskovat, että on olemassa jokin yli-inhimillinen voimatekijä. Koska heidän materiaalisia intressejään vahingoittavat asiat koskettavat heitä eniten, niin he katsovat tällaisten johtuvan yli-inhimillisestä voimasta, josta he muutenkin muodostivat hyvin epämääräisen mielikuvan. Koska he eivät käsitä näkyvän ja kosketettavissa olevan maailman lisäksi mitään muuta, niin he katsovat näistä johtuvan sellaisia asioita, jotka ovat heille haitallisia. Haitalliset eläimet ovat heille ainoastaan tämän yli-inhimillisen voimatekijän luonnollisia ja suoria edustajia. Samasta syystä he ovat katsoneet heille hyödyllisiä asioita hyvyyden henkilölistymiksi. Siitä on lähtöisin tietyille eläimille, kasveille ja jopa elottomille kappaleille osoitettu jumalointi. Ihminen on kuitenkin herkempi huonoille asioille, kuin hyvälle. Hyvä näyttää heille luonnolliselta, kun taas huonot asiat tekevät ihmiseen suuremman vaikutuksen. Siksi kaikissa alkukantaisissa jumalanpalvonnoissa pahaa tekevien voimien kunniaksi tehdyt seremoniat ovat suurilukuisempia. Pelko johdattaa kunnioitukseen.

Pitkän aikaa ihminen ei ymmärtänyt muuta kuin hyvän ja pahan fyysisestä näkökulmasta. Moraalisesti hyvän ja pahan tuntemus merkitsi ihmisen mielessä tapahtunutta kehitystä. Ainoastaan silloin ihminen aavisti henkisen puolen ja ymmärsi yli-inhimillisen voimatekijän olemassaolon, joka ei ole meille näkyvässä maailmassa, eikä materiaalisissa asioissa. Tämä oli muutamien älymystön parhaimmiston työn tulos, mutta silti hekään eivät voineet ylittää tiettyjä rajoja.

maan toimeentulon, oli hyvin luonnollista. – *Kääntäjän huomautus*

4. Ihminen näkee jatkuvasti hyvän ja pahan välistä taistelua ja näkee pahan usein myös polkevan hyvää. Toisaalta järjenmukaisesti ei voida myöntää, että paha voisi olla jonkun hyvää tekevän (yli-inhimillisen) voimatekijän työn tulosta. Niinpä tästä on tehty johtopäätös, että maailmaa hallitsisi kaksi toistensa kanssa kilpailevaa (yli-inhimillistä) voimatekijää. Tästä on lähtöisin kahden alkulähteen periaate, joka oli itse asiassa looginen sellaisena ajanjaksona, jolloin ihminen ei kyennyt järkeilemällä pääsemään selville Ylimmän Olennon perusolemuksesta. Kuinka hän silloin olisi saattanut ymmärtää, että pahuus on ainoastaan ohimenevä olotila, josta voi tulla ulos hyvää ja että (ihmistä ahdistavat) kärsimykset johdattavat onnellisuuteen ja auttavat kehityksessä? Sen ajan ihmismielen rajat eivät sallineet nähdä mitään nykyisen elämän ulkopuolelle – ei tulevaan elämään eikä aikaisempaan. Samoin ei ole ymmärretty sitä, että ihmiskunta on jo kehittynyt ja että kukin yksilöllisesti tulisi vielä kehittymään. Vielä vähemmän ymmärrettiin, että elämän vaikeudet johtuivat meidän jokaisen fyysisessä ruumiissa olevan sielun (eli Hengen) epätäydellisyyksistä ja että sielumme on ollut olemassa jo ennen syntymää ja se tulee säilymään elossa ruumiin toimintojen ehtymisen jälkeen ja että sielu puhdistuu ruumiillisten elämien sarjoissa siihen asti, kunnes saavuttaa täydellisyyden. Jotta ymmärtäisi pahasta seuraavan hyvää, on ainoastaan katsottava elämää laajemmin kuin yhden ruumiillisen elämän näkökulmasta. On tarpeen käsitellä kokonaisuutta. Ainoastaan silloin tulevat esiin todelliset syyt ja niiden seuraukset.

5. Usko hyvän ja pahan kaksinaisuuden periaatteesta oli useiden vuosisatojen ajan ja eri nimillä kutsuttuna perusta kaikille uskonnoille. Niitä olivat *Oromasis* ja *Arimane* persialaisten keskuudessa sekä *Jehova* ja *Saatana* heprealaisten keskuudessa. Kuitenkin, koska kaikilla hallitsijoilla täytyy olla ministerinsä, niin myös uskonnot yleensä myönsivät, että on olemassa (Jumalaan verrattaessa) toisarvoisia voimatekijöitä, eli hyviä ja

pahoja Henkiä. Pakanat persoonallistivat näitä antamalla niille lukemattomia nimiä ja määrittämällä kullekin yksilölle erityisiä valtuuksia hyvään sekä pahaan, hyveisiin sekä paheisiin, ja näin he alkoivat yleisesti kutsua heitä jumaliksi. Kristityt ja muslimit perivät Heprealaisilta enkelit ja paholaiset.

6. Oppi paholaisista on lähtöisin siis muinaisesta hyvän ja pahan kaksinaisuuden uskomuksesta. Tarkastelemme sitä lähemmin tässä ainoastaan kristinuskon näkökulmasta. Näemme sitten vastaako se paikkansapitävimmin sitä tietoa, joka meillä tänään on jumalallisuuden tunnuspiirteistä.

Nämä tunnuspiirteet ovat lähtökohta, perusta kaikille uskonnoille. Opilliset asiat, jumalanpalvelus, seremoniat, käytännöt ja moraali – kaikki ne ovat suhteessa enemmän tai vähemmän oikeamieliseen tai kehittyneempään käsitykseen Jumalasta – alkaen (menneisyyden) ylikuonnollisiin taikaesineisiin liittyneestä uskosta, nykypäivän kristinuskoon asti. Jos Jumalan perusolemuksen ymmärtäminen on vielä meillekin mysteeri, niin Jeesuksen opetusten ansiosta ymmärrämme sitä kuitenkin paremmin, kuin koskaan aikaisemmin. Sen perusteella Kristinuskko myös järjenmukaisesti opettaa meille:

Jumala on ainoa, ikuinen, muuttumaton, ei-materiaalinen, kaikkivoipa, ylitse kaiken oikeudenmukainen ja hyvä, ääretön kaikissa täydellisyyksissään.

Siksi kirjoitimme jo luvussa IV: ”Jos Jumalalta olisi pois pieninkin osa yhdestä ominaispiirteistään (eli ominaisuuksistaan), niin silloin kyseessä ei olisi enää Jumala, koska voisi olla ole-massa jokin täydellisempi olento.” Nämä (Jumalan) ominaispiirteet absoluuttisessa täydellisyydessään ovat siis kriteeri kaikille uskonnoille ja sillä voi mitata niitten opetusten totuudenmukaisuutta. Jotta uskonnon esittämät periaatteet olisivat tosia, ne eivät voi tuoda mukanaan mitään, joka olisi vastoin yhtäkään näiden Jumalan ominaispiirteiden täydellisyyksistä. Katsomme toteutuvatko nämä periaatteet siinä opissa, jota ihmisille tavallisesti

opetetaan, kun kerrotaan paholaisista.

Paholaiset kirkon oppien näkökulmasta

7. **Saatana**, paholaisten johtaja ja kuningas, ei ole kirkon mukaan pahan henkilölistymä vertauskuvauksellisessa mielessä, vaan sitä pidetään **todellisena olentona**, joka tekee pelkästään pahaa, sitä vastoin kun Jumala tekee pelkästään hyvää. Lähdemme nyt tutkimaan tätä asiaa siitä näkökulmasta, joka meille on tällä tavoin annettu.

Onko Saatana ollut olemassa läpi ikuisuuden Jumalan tavoin vai onko se tullut Jumalan jälkeen? Jos Saatana olisi ollut olemassa ikuisesti, niin se olisi sen seurauksena Jumalan veroinen. Silloin Jumala ei olisi ainoa, sillä olisi olemassa Hyvän Jumala ja pahan jumala.

Entä jos Saatana olisi tullut Jumalan jälkeen? Silloin sen täytyisi olla Jumalan luomus. Koska Saatana tekee vain pahaa, eikä se kykene tekemään hyvää, eikä katumaan, niin silloin Jumala olisi luonut olennon, jonka loputtomana kohtalona olisi pahuus. Jos paha ei ole Jumalan tekemää, vaan paha olisi tehty sellaisen olennon toimesta, jonka Jumala oli luonut loputtomasti pahaksi, niin silloin Jumala kuitenkin olisi pahan ensimmäinen tekijä ja silloin Jumala ei voisi olla äärettömän hyvä. Sama pätee myös paholaisiksi kutsuttujen olentojen suhteen.

8. Sellainen oli pitkän aikaa uskomus tämän suhteen. Tänä¹ kirkon piirissä paholaisista sanotaan seuraavaa: ”Jumala, joka on perusolemuksestaan hyvyyttä ja pyhyyttä, ei ole luonut yhtään pahaa tai pahantekijää. Hänen isällinen kätensä, joka mielellään levittää kaikkien luomustensa ylle heijastusta äärettömistä täy-

¹ Seuraavat lainaukset ovat Rheimsin kardinaali-arkkipiispa Goussetin paimenkirjeestä 1865 paaston ajalle. Kirjoittajan ansioituneisuudesta ja asemasta johtuen sitä voidaan pitää kirkon viimeisimpänä ilmaisuna siitä, mitä kirkko meille opettaa paholaisista.

dellisyyksistään, oli alun perin varustanut nämä olennot kaikista loistavimmilla kyvyillä. Niiden perusolemuksen merkittäviin ominaisuuksiin Hän oli lisännyt lahjojensa moninaisuuden. Jumala oli tehnyt ne kaikessa suurenmoisten, loistossa ja onnessa olevien henkien kaltaisiksi. Jakaen keskenään näiden suurenmoisten henkien käskyjä ja levittäen niitä kaikkialla omissa piireissään, niillä oli sama päämäärä ja niille oli määrätty sama kohdalo. Niiden päällikkönä oli kaikista kaunein arkkienkeli. Myös ne olisivat voineet saavuttaa ainiaaksi oikeamielisten aseman, ja tulla hyväksytyksi nauttimaan ikuisesti taivaiden onnellisuudesta. Tämä viimeinen suosionosoitus olisi ollut täydentävä huippu niiden jo saamille lahjoille. Sen oli määrä olla palkkio niiden säyseydestä, mutta siihen ne eivät suostuneet joten ne eivät saavuttaneet sitä julkean ja järjettömän kapinoinnin takia.”

”Mikä oli niiden peräänantamattomuuden kompastuskivi? Mitä totuutta ne eivät tunteneet? Mistä uskon teosta ja palvonnasta ne kieltäytyivät Jumalalle. ***Kirkko ja pyhän historian aikakirjat eivät kerro sitä selvästi, mutta näyttää varmalta,*** että ne eivät olisi suostuneet myöntämään Jumalan Pojan välittäjän asemaa niiden puolesta, eivätkä ihmisluonteen ylentymistä Jeesuksessa Kristuksessa.”

”Pyhä Sana, jonka kautta kaikki asiat on tehty, on siten ainut välittäjä ja pelastaja taivaassa ja maan päällä. Yliluonnollinen päämäärä on annettu enkeleille ja ihmisille ainoastaan niiden ruumiillisen elämän ja meriitit ennalta tuntien, sillä kaikista etevimpien Henkien teot eivät ole mitään suhteutettuna siihen palkitsemiseen, joka merkitsee itse Jumaluutta. Yksikään luomus ei voi sitä saavuttaa ilman tätä mahtavaa ja ylevää laupeuden vaikutusta. Kuitenkin, jotta täytyisi se ääretön välimatka, joka erottaa Jumalallista olemusta Jumalan luomuksista, Jumalan täytyi koota yhteen persoonaansa kaksi äärimmäisyyttä, liittäen jumalallisuutensa enkelin olemukseen tai inhimilliseen olemukseen. Näistä Hän valitsi inhimillisen olemuksen.”

”Tämä läpi iäisyyden laadittuna ollut suunnitelma ilmaistiin enkeleille paljon ennen sen täytöntöönpanoa. Ihmisjumala näytettiin heille sellaisena, joka tulevaisuudessa tulisi sallimaan heille laupeutta ja johdattaa heitä mukanaan loistoon ja että he maan päällä palvoisivat sitä elämäntehtävänsä aikana, sekä taivaassa vuosisatoja vuosisatojen jälkeen. Se oli odottamaton paljastus ja herätti ihailua jalomielisissä ja kiitollisissa sydämissä, mutta se oli syvä ja alentavalta tuntuva mysteeri ylpeille Hengille! Tätä kunniaa he eivät koskaan voisi katsoa oman itsensä ansioksi! He pitivät tätä Jumalan ja itsensä välillä olevaa välittäjää loukkauksena heidän kunniallisuuttaan kohtaan! He pitivät tätä ihmisluonteelle myönnettyä etusijaa epäoikeudenmukaisuutena! Mikä heidän loukkaus se olikaan heidän oikeuksilleen! Tulisivatko he yhtenä päivänä näkemään tämän inhimillisyyden – joka oli niin paljon heidän alapuolellaan – jumaloituna yhteydestään Sanan kanssa ja istuvan Jumalan oikealla puolen loistavalla valtaistuimellaan? Suostuisivatko he tälle tarjoamaan ikuisesti kunnianosoituksiaan ja palvontaansa?”

”Lucifer ja kolmasosa enkeleistä lankesivat näihin ylpeyden ja kateuden ajatuksiin. Pyhä Mikael suurempilukuisten enkelten kanssa huudahti: *’Kuka on Jumalan kaltainen? Hän on lahjojensa herra ja kaikista korkein Valtias kaikille asioille. Kunnia olkoon Jumalalle ja Karitsalle, joka tullaan uhraamaan maailman pelastamiseksi!’* Kuitenkin kapinoiden johtaja – unohtaen, että juuri Luojaltaan oli saanut ylevyytensä ja etuoikeutensa – ainoastaan omaa julkeuttaan kuunnellen sanoi: *’Minä itse tulen nousemaan taivaaseen, tulen perustamaan kotini tähtien ylle, tulen istuutumaan hallitsijan kukkulalle kaukana pohjoisessa. Tulen hallitsemaan kaikista korkeimpia pilviä ja tulen olemaan korkeimman kaltainen.’* Näitä tuntemuksia jakavat (muut enkelit) ottivat vastaan hänen sanansa myöntävästi nuristen ja niitä oli kaikilla enkelten hierarkian tasoilla. Niiden suurilukuisuus ei kuitenkaan vapauttanut niitä rangaistukselta.”

9. Tämä oppi nostattaa esiin useita vastaväitteitä

1. Jos Saatana ja paholaiset olivat enkeleitä, he olivat täydellisiä. Kuinka sitten ollessaan täydellisiä ne saattoivat erehtyä ja olla tuntematta Jumalan auktoriteettia, kun vielä olivat Hänen luonaan? Sellainen olisi mahdollista vielä ymmärtää, jos ne olisivat saapuneet tähän loistavaan asemaansa asteittain, pääsemällä irti vähä vähältä epätäydellisyyksistään ja sitten olisivat kuitenkin voineet palata takaisin huonompaan olotilaansa. Asiasta tekee kuitenkin vielä käsittämättömämmän se, että nämä olennot on esitetty meille siten, että ne oli luotu täydellisinä.

Tästä tullaan seuraavaan johtopäätökseen: Jumala halusi luoda täydellisiä olentoja, koska antoi niille kaikki kyvyt ja jos Hän siinä epäonnistui, niin silloin kirkon mukaan Jumala ei enää ole erehtymätön¹.

2. Ei kirkko eikä historian pyhät aikakirjat selitä enkelten kapi-noinnin syytä Jumalaa kohtaan, sillä ainoastaan **”näyttää varmal-ta”**, että ne antoivat kieltäytymisensä tunnistaessaan Kristuksen tulevan tehtävän. Kysymmekin, että minkä painoarvon voimme antaa tälle näin tarkalle ja yksityiskohtaiselle kuvaukselle, joka on annettu tästä tilaisuudesta? Mistä lähteestä tulevat nämä niin selväpiirteisesti kuvaavat sanat, joissa kerrotaan jopa pienimpiä yksityiskohtia kuten esim. enkelten nuriseminen. Jompikumpi seuraavista pitää paikkansa: Tämä kuvaus perustuu todellisiin tapahtumiin, tai näin ei ole. Jos tämä on totta, niin siinä ei ole mitään epävarmaa ja miksi sitten kirkko ei ratkaise tätä kysymystä?

1 Tämä pöyristyttävä oppi on Mooseksen esiin tuoma kun hän kertoi (Ensimmäinen Mooseksen Kirja, Luku VI, 6 - 7: ”Hän (Herra) katui, että oli tehnyt ihmisen, ja murehti sitä sydämessään. Ja Herra sanoi: *Minä pyyhin maan päältä ihmisen, jonka olen luonut, ja ihmisen mukana karjaeläimet, pikkueläimet ja taivaan linnut, sillä minä kadun, että olen ne tehnyt.*”

Sellainen Jumala, joka katuu tekemäänsä, ei ole täydellinen eikä erehtymätön, eikä siten se voi olla Jumala. Nämä ovat kuitenkin kirkon julistamia sanoja, joita pidetään pyhinä totuuksina. Tästä tekstistä ei myöskään voi nähdä sitä, mitä yhteistä oli eläimissä ja kieroontuneissa ihmisissä, koska myös eläimet ansait-sivat tulla hävitetyksi.

Kuitenkin, jos kirkko ja historia puhuvat siitä vain vähän, jos asia vain näyttää **varmalta**, niin kyseessä ei ole muuta kuin yksi oletus ja tapahtuman kuvaus on pelkkää mielikuvituksen tuotetta¹.

3. Luciferin kerrotaan sanoneen sellaista, mikä paljastaa niin paljon ymmärtämättömyyttä maailmankaikkeuden rakenteen suhteen. Hämmästyttää kuulla sellaista arkkienkeliltä, jolla perusolemuksensa ja saavuttamansa tason vuoksi ei pitäisi olla ihmisten virheitä ja samoja ennakkoluuloja, jotka olivat yleisiä ihmisille ennen tieteen valistusta. Kuinka arkkienkeli voisi silloin sanoa: ”...*tulen perustamaan kotini tähtien ylle, tulen istuutumaan hallitsijan kukkulalle kaukana pohjoisessa. Tulen hallitsemaan kaikista korkeimpia pilviä...*”? Tässä nähdään jälleen se vanha uskomus siitä, että maa olisi maailmankaikkeuden keskipiste ja taivas yltäen pilvistä tähtiin asti ja että tähdet muodostavat taivaankannen. Kuitenkin tiede osoittaa tähtien levittäytyneen äärettömästi, äärettömässä avaruudessa. Tänään kuitenkin tiedetään, että pilviä ei ole kahta peninkulmaa korkeammalla maan pinnasta. Kun tässä kuvauksessa Lucifer puhuu korkeimpien pilvien ja kukkuloiden hallitsemisesta, niin puhujan on tällöin

1 Jesajan Kirjan luku XIV – 11 sanoo seuraavaa: Helvettiin on syösty sinun ylpeytesi. Kuollut ruumiisi on kaatunut maahan. Sinun vuoteenasi on mädännäisyys ja madot vaatetuksenasi. Voi, sinä putosit taivaalta, sinä Lucifer, joka olit niin loistava aamun noustessa? Kuinka maan päällä kaikki oli ylösalaisin, sinä kansojen kukistaja. Etkö juuri sinä sydämessäsi sanonut seuraavaa: ”*Minä tahdon nousta taivasiin! Minä pystytän valtaistuimeni Jumalan tähtiä korkeammalle, minä tahdon istua jumalten vuorella kaukana pohjoisessa, minä nousen pilviä ylemmäksi, olen korottava itseni Korkeimman vertaiseksi.*” Kuitenkin sinut on syösty siitä loistosta helvettiin, sen pohjimmaiseen kuiluun. Jokainen, joka sinut näkee, jää katsomaan, tuijottaa sinua ihmetellen: ”Tämäkö on **se ihminen**, joka järkytti maata, valtakuntien vapisuttaja, joka hävitti maanpiirin autioksi ja murskasi sen kaupungit eikä päästänyt vankeja koskaan kotiin?” Nämä profeetan sanat eivät liity millään tavalla enkelten kapinointiin, vaan niillä viitataan Babylonian kuninkaan ylpeyteen ja kaatumiseen, jolla oli juutalaisia vankinaan, kuten luvun viimeiset jakeet osoittavat. Babylonian kuningasta kutsuttiin vertauskuvallisesti Luciferiksi, mutta edellä tekstissä kuvatusta tapahtumasta ei ole mainittu sanallakaan. Nämä sanat ovat kuninkaalta, joka **sanoo sydämessään** ja asettaa itsensä ylpeytensä kautta Jumalaa korkeammalle, jonka kansaa hän piti orjuudessa. Muutenkin, tässä vanhan testamentin luvussa käsitellään erityisesti ennustusta Juutalaisten vapautumisesta, Babylonian sortumisesta ja assyryrialaisen tappiosta.

täytynyt puhua (näkökulmastaan) maan pinnalta ja enkelten olinpaikan olisi täytynyt olla silloin siellä. Jos enkelten olinpaikka olisi ylemmillä tasoilla, niin olisi tarpeetonta kertoa, että nousisi pilvien ylle. Tietämättömyyden leimaaman kielenkäytön lainaaminen enkeleille on sama kuin myöntäisi ihmisten tänään tietävän enemmän kuin enkelit. Kirkko on aina mennyt harhaan, kun ei ole ottanut huomioon tieteen kehitystä.

10. Vastaus ensimmäiseen vastaväitteeseen löydetään saman (jo viittaamamme) kirjoituksen seuraavasta kohdasta:

*”Pyhä kirja ja perinne nimesivät **taivaan** paikaksi, johon enkelit olivat laitettu luomisensa hetkellä. Se ei kuitenkaan millään muotoa ollut taivaiden taivas, autuaan näyn taivas, jossa Jumala näyttäytyy valituilleen kasvoista kasvoihin, ja jossa hänen valitunsa häntä katselevat ponnistelematta ja kaiken selvästi nähden. Näin on, koska siellä ei ole enää vaaraa eikä mahdollisuutta tehdä syntiä. Kiusaus ja heikkous ovat siellä tuntemattomia. Siellä vallitsevat oikeudenmukaisuus, ilo ja rauha muuttumattomassa turvallisuudessa. Pyhyys ja loisto ovat siellä loppumattomia. Se on siis taivaallinen alue, loistava ja onnellinen sfääri, jossa jalot luomukset ovat suuresti etuoikeutettuja taivaallisiin kommunikointeihin. Heidän tulee ottaa niitä vastaan ja yhtyä niihin uskon nöyryydellä, ennen kuin tulevat hyväksytyksi näkemään todellisuuden selvästi itse Jumalan perusolemuksessa.”*

Tästä lainauksesta käy ilmi, että langenneet enkelit kuuluivat vähemmän ylevään ja täydelliseen arvo-asteikkoon, eivätkä ne vielä olleet päässet ylevimpään paikkaan, jossa rikkeen tekeminen oli mahdotonta. Olkoon sitten niin, mutta silloin tässä on yksi selvä ristiriita, sillä on kerrottu että: **”Jumala oli tehnyt ne kaikessa suurenmoisten loistossa ja onnessa olevien henkien kaltaisiksi. Jakaen keskenään näiden suurenmoisten henkien käskyjä ja levittäen niitä kaikkialla omissa piireissään, niillä oli sama päämäärä ja niille oli määrätty sama kohtalo. Niiden päällikkönä oli kaikista kaunein arkkienkeli.”** Jos ne kuitenkin on

luotu toistensa kaltaisiksi, niin eivät ne voineet olla luonteeltaan alhaisempia. Jos niitä oli kaikkialla omissa piireissään, niin ne eivät olleet missään erityisessä paikassa. Tämä vastaväitteemme pysyy siis kokonaisuudessaan voimassa.

11. On olemassa myös toinen vastaväite, joka todellakin on vakavampi ja tärkeämpi.

Tekstissä kerrotaan että: *”Tämä läpi iäisyyden laadittuna ollut suunnitelma (Jeesuksen asioihin puuttumisesta) oli ilmaistu enkeleille paljon ennen sen täytäntöönpanoa.”* Jumala oli siis tiennyt läpi iäisyyden, että enkeleille – kuten myös ihmisillekin – olisi tarpeen tällainen asioihin puuttuminen. Jumala tiesi – tai oli tietämätön – siitä, että jotkut enkelit tulisivat lankeamaan; että niiden sortuminen tulisi johdattamaan ne ikuiseen kadotukseen, ilman toivoa paluusta; että niiden kohtalona olisi sitten koetella ihmisiä; että houkutuksen viemiksi jättäytyneet ihmiset tulisivat kärsimään saman kohtalon. Jos Jumala tiesi tämän ennalta, niin silloin Hän oli luonut enkelit tietoisesti niiden peruuttamattomaan perikatoon yhdessä suuren ihmiskunnan osan kanssa. Mitä tahansa sanotaankin, niin on mahdotonta nähdä yhteensopivina ylitse kaiken menevää hyvyttä ja ikuiseen kadotukseen ennalta määrättyjen olentojen luomista. Jos Jumala ei sitä ennalta tiennyt, niin silloin Jumala ei ollut kaikkivoipa. Kummassakin edellä mainitussa tapauksessa kyseessä on Jumalan tunnuspiirteiden kieltäminen ja ilman näiden ominaispiirteiden absoluuttista täydellisyyttä (tai äärettömyyttä) Jumala ei olisi Jumala.

12. Jos myönnämme enkelten ja ihmisten erehtyväisyyden, niin rangaistus on rikkeen luonnollinen ja oikeudenmukainen seuraus. Jos myönnetään mahdollisuus rikkeidensä lunastamiseen hyvälle tielle palaamalla sekä armon saaminen katumuksen ja hyvityksen jälkeen, niin ei ole olemassa mitään, joka olisi ristiriidassa Jumalan hyvyyden kanssa. Jumala tiesi, että ne tulisivat lankeamaan, että ne tulisivat saamaan rangaistuksen, mutta hän

myös tiesi että väliaikainen rangaistus olisi yksi tapa saada heidät ymmärtämään rikkeensä ja se kääntyisi heidän edukseen. Näin kohdataan vahvistettuna profeetta Hesekielin sanat: ”*Jumala ei halunnut syntisen kuolemaa, vaan sen pelastusta*¹.” Se, mikä olisi tämän ylitse kaiken menevän hyvyiden kieltämistä, olisi katumuksen hyödyttömyys ja kieltää mahdollisuus palata hyvään. Tämän oletuksen mukaan voitaisiin tarkalleen otetusti sanoa: ”*Koska Jumala tiesi kaiken, niin nämä enkelit luomisestaan lähtien olivat peruuttamattomasti määrätty pahuuteen ja ne olivat ennalta määrätty muuntumaan **paholaisiksi** johdattaakseen ihmisiä pahuuteen.*”

13. Tarkastelkaamme nyt mikä näiden enkelten kohtalo oli ja mitä ne tekivät.

”*Tuskin kapinointi oli ehtinyt tulla Henkien kielillä, eli ts. niiden ajattelun värähdyksistä, kun ne tulivat peruuttamattomasti karkotetuksi taivaallisesta kaupungista ja syöstyksi syvyyksiin.*”

”*Evankeliumin tekstin mukaisesti ymmärrämme niiden tulleen karkotetuksi kärsimysten paikkaan, jossa he joutuisivat kärsimään tulen aiheuttamasta tuskasta. Tämä johtuu sanoista, jotka tulevat itse Vapahtajan suusta. `Menkää kiroitut ikuisen tuleen, joka on Saatanan ja sen enkeleitten valmisteleva.´ Pyhä Pietari sanoi selvästi: `että Jumala jätti ne helvetin kahleisiin ja kärsimyksiin. Kaikki kuitenkin eivät siellä tule ikuisesti pysymään. Ainoastaan maailman lopun aikoihin ne tullaan telkeämään ikuisiksi ajoiksi kadotukseen tuomittujen kanssa. Tällä hetkellä Jumala sallii niiden vielä olla tässä luomakunnassa, johonka ne kuuluvat. Niiden sallitaan olla elämänsä liittyvien asioiden parissa – suhteissa ihmisten kanssa – johon ne lopultakin oli tarkoitettu ja niissä (ihmisten kanssa olevissa suhteissaan) ne tekevät kaikista turmiollisimpia väärinkäytöksiä. Yhdet pysyvät synkässä asuinpaikassaan (Helvetissä) toimien jumalallisen oikeuden instrumentteina **niitä onnettomia sieluja vastaan, joita***

1 Ks. tuonnempana luvussa VII – 20 lainaus Hesekielin tekstistä.

olivat saaneet houkutelluiksi. Toiset muodostavat näkymättömiä legioonaa johtajiensa ohjauksen alaisina, majailleen ilmakehämme alhaisimmissa osissa ja kulkien maapallomme kaikkiin osiin. Ne sekaantuvat kaikkeen mitä täällä maan päällä tapahtuu ja ne ottavat usein aktiivisesti osaa maanpäällisiin tapahtumiin.”

Se, mikä koskeen Kristuksen sanoja ikuisen tulen kärsimyksistä on käsitelty luvussa IV, **Helvetti**.

14. Tämän opin mukaan ainoastaan yksi osa paholaisista on helvetissä. Toinen osa niistä vaeltaa vapaasti sekaantuen kaikkkeen täällä tapahtuvaan, nauttien pahan tekemisestä. Näin tulisi olemaan maailman loppuun asti, jonka ennalta määräämätön ajankohta ei tule olemaan kovinkaan pian. Mutta miksi tällainen erottelu on olemassa? Ovatko (helvetistä poissa olevat paholaiset) vähemmän syyllistyneitä? Varmastikaan ei, varsinkin kun otetaan huomioon, että ne vaihtavat vuoronperään tehtäviään. Sen johtopäätöksen voi tehdä tästä lainauksesta: ”Yhdet pysyvät synkässä asuinpaikassaan toimien jumalallisen oikeuden instrumentteina **niitä onnettomia sieluja vastaan, joita olivat saaneet houkutelluiksi.**”

Paholaisten toimiin kuuluu siis **houkutukseen saamiensa sielujen** piinaaminen. Näin ollen niiden vastuulla ei ole sellaisten sielujen rankaiseminen, jotka vapaasti ja omalla tahdollaan ovat syyllistyneet vääryyksiin, vaan sellaisten sielujen, joita ne olivat yllyttäneet. Paholaiset ovat siis samalla **rikkomuksen syy ja rangaistuksen instrumentti**. Ei edes ihmisten oikeudenmukaisuus – vaikka kuinka epätäydellinen se onkaan – hyväksy tällaista ajattelua. Siinä uhri menehtyy heikkouttaan tilanteessa, joka on aiheutettu häntä koetellakseen ja hän tulee yhtä ankarasti rangaistuksi kuin häntä rikkeeseen yllyttänyt juoniva ja ovela paholainen. Häntä tullaan rankaisemaan jopa vieläkin ankarammin, koska hän joutuu maanpäällisen taipaleensa jälkeen pysyvästi helvettiin ja kärsii siellä ilman taukoa ja armoa ikuisuuden. Sitä vastoin tämän sielun rikkeen tekemisen alkusyy (häntä yllyttänyt

paholainen) nauttii tauosta ja vapaudesta maailman loppuun asti! Voiko Jumalan oikeudenmukaisuus olla ihmisten oikeudenmukaisuutta epätäydellisempi?

15. Siinä ei kuitenkaan ole kaikki: ” Tällä hetkellä Jumala sallii niiden vielä olla tässä luomakunnassa, johonka ne kuuluvat. Niiden sallitaan olla elämäänsä liittyvien asioiden parissa – suhteissa ihmisten kanssa – johon ne lopultakin oli tarkoitettu ja niissä (ihmisten kanssa olevissa suhteissaan) ne tekevät kaikista turmiollisimpia väärinkäytöksiä.” Voisiko Jumala olla välittämättä siitä, että paholaiset käyttäisivät väärin heille sallittua vapauttaan? Jos näin tapahtuu, niin miksi niille on annettu sellainen vapaus? Tässä tapauksessa Jumala siis tiedostetusti vapauttaa luomuksensa niiden armoille tietäen (koska Jumala on kaiken ennalta tietävä), että ihmissielut tulevat lankeamaan ja heillä tulee olemaan paholaisten kanssa sama kohtalo. Eivätkö nämä ihmissielut olleet kyllin heikkoja langetakseen, ilman että heitä yllytettäisiin pahaan sellaisen vihollisen toimesta, joka on yhtä vaarallinen kuin näkymätönkin? Näin voisi vielä olla, jos rangaistus olisi ainoastaan väliaikainen ja jos syyllinen voisi sovitaa virheensä hyvittämällä! Mutta ei – ihmissielu on tuomittu ikuisiksi ajoiksi ja sen paluu hyvään ja sen katumus on täysin turhaa!

Paholaiset eivät tämän mukaan ole muuta kuin ennalta yllyttämään määrättyjä tekijöitä, jotka yrittävät saada sieluja helvettiin ja tämä tapahtuu Jumalan näin salliessa. Lisäksi tämän mukaan Jumala tiesi jo näitä sieluja luodessaan sen kohtalon, mikä heitä odotti. Mitä sanottaisiin maan päällä tuomarista, joka tällä tavoin käyttäytyisi ja kansoittaisi vankiloita? Se on hyvin outo käsitys jumalallisuudesta – Jumalasta, jonka olennaisia tunnuspiirteitä ovat ylitse kaiken menevä oikeudenmukaisuus ja hyvyys! Ja tällaista oppia opetetaan vielä Jeesuksen Kristuksen nimeen, joka ei saarnannut muuta kuin rakkautta, hyväntekeväisyyttä ja anteeksiantoa! Oli ajanjakso, jolloin tällaisia poikkeavuuksia ei

huomattu, koska niitä ei ymmärretty eikä niitä tunnettu. Ihminen taipui hirmuvallan ikeessä alistaen järkensä sokeuteen, tai ainakin antaen periksi järkensä äänelle. Tänään kuitenkin – vapaan ajattelun tultua sallituksi – ihminen ymmärtää oikeudenmukaisuuden, ja tahtoo sitä itselleen niin elämänsä aikana, kuin kuollessaankin. Siksi hän sanoo: ”Näin ei ole, näin ei voi olla, tai silloin Jumala ei ole Jumala!”

16. ”Rangaistus seuraa kaikkialle langenneita ja kirottuja olen-
toja: ne kuljettavat helvettiään mukanaan kaikkialle, eikä niillä
ole lepoa eikä rauhaa, jopa toivon ihanuudet ovat niille muuntu-
neet katkeruudeksi ja se on niille inhottava asia. Jumalan käsi lyö
niihin sillä samalla synnin tekemisen hetkellä ja niiden tahto jää
itsepintaisesti pahaan kiinni. Tultuaan kieroontuneiksi, ne halua-
vat olla lakkaamatta pahoja ja ne tulevat sellaisia aina olemaan.”

”Ne ovat synnin tekemisen jälkeen samaa, mitä ihminen tulee
olemaan kuoltuaan. **Langenneiden kunniaan palaaminen on
siis mahdotonta.** Niiden menehtyminen on siitä eteenpäin pe-
ruuttamaton ja ne tulevat pysymään ylpeydessään vastoin Juma-
laa, vihassaan Kristusta kohtaan ja kateellisuudessaan ihmiskun-
taa kohtaan.”

”Koska ne eivät kyenneet ansaitsemaan taivaan loistoa kun-
niahimonsa yltymisen vuoksi, he ponnistelevat perustaakseen
valtansa maan päälle ja saadakseen sen karkotetuksi Taivaan
valtakunnasta. Ruumiillistunut Jumalan sana (eli Jeesus) täytti
tämästä huolimatta suunnitelmansa ihmiskunnan pelastamiseksi ja
loistoon saattamiseksi. Sen vuoksi he pyrkivät kaikin tavoin hou-
kuttelemaan Kristuksen lunastamia sieluja. Juonet ja ahdistelu,
valehtelu ja viettelys, kaiken ne pistävät peliin vetääkseen ihmi-
set pahaan ja saadakseen ne lankeamaan.”

”Tällaisten vihollisten kanssa ihmisten elämä kehdosta hautaan
ei voi olla muuta kuin jatkuvaa taistelua, sillä ne ovat voimakkaita
ja väsymättömiä.”

”Nämä viholliset ovat todellakin niitä samoja, jotka vietyään

pahan maan päälle, tulivat peittämään sitä rikkeiden ja paheiden paksuilla pilvillä. Nämä samat olennot saivat pitkien vuosisatojen ajan ihmiset palvomaan itseään Jumalina ja hallitsivat täysin muinaisaikojen ihmisiä. Ne ovat niitä, jotka vieläkin harjoittavat hirmuvaltaansa niillä seuduilla, joissa palvotaan epäjumalia ja jotka lietsovat epäjärjestystä ja häväistystä jopa kristittyihin piireihin.”

”Jotta voisi ymmärtää kaikkia niiden käytettävissä olevia keinoja, olisi tarpeen muistaa, **että ne eivät menettäneet mitään ihmeellisistä kyvyistään, joihin ne olivat etuoikeutettuja, johtuen enkelinomaisesta perusolemuksestaan.** Epäilemättä tulevaisuus ja etenkin yliluonnolliset asiat ovat vain Jumalalle kuuluvia mysteereitä, joita nämä eivät pysty paljastamaan. Niiden älykkyys on kuitenkin meidän älykkyytämme paljon korkeammalla tasolla, koska ne tajuavat silmän räpäyksessä eri asioista tulevat seuraukset ja tajuavat myös alkuperäisen aiheuttajan seurauksia tarkastelemalla. Tämä terävä-älyisyys sallii heidän ennalta kertoa sellaisia tulevia tapahtumia, joihin meidän arvailujemme eivät yllä. Eri paikkojen välimatka ja toisistaan poikkeavuus katoavat niiden nopeuden edessä. Salamaa ja ajatusta nopeammin ne kohdataan lähes välittömästi eri maailman pisteissä ja ne voivat kertoa etäisyyksien päästä toisessa paikassa samanaikaisesti tapahtuvia asioita.”

”Ne lainalaisuudet, joilla Jumala hallitsee maailmankaikkeutta, eivät ole paholaisten vallan alaisia. Paholaiset eivät voi näistä lainalaisuuksista poiketa ja siitä johtuen ne eivät voi ennustaa ihmeitä, tai tehdä todellisia ihmeitä. Ne ovat kuitenkin hyvin taidokkaita teeskentelemään ja matkimaan määrättyjen rajojen sisällä pyhiä tekoja. Ne tietävät mitkä ilmiöt tulevat eri tekijöitä yhdistelemällä ja ne ennustavat varmuudella sellaisia ilmiöitä, jotka tapahtuvat luonnollisesti, kuten myös niitä ilmiöitä, joita ne voivat itse tuottaa. Siitä johtuvat nimekkäät oraakkelit, poikkeukselliset merkkihenkilöt, joista pyhät kirjoitukset sekä niiden ulkopuolella olevat vanhat tekstit ovat meille säilyttäneet muis-

ton ja jotka ovat olleet perustana kaikille taikauskoille ja ruokki-neet niiden kasvua.”

”Niiden pelkistetty ja ei-materiaalinen aines ei ole meidän kat-seemme tavoitettavissa. Ne tekevät vaikutustaan sieluumme, mutta eivät korvaamme. Me uskomme noudattavamme omia ajatuksiamme, kun kärsimme niiden houkutuksista ja turmiolli-sesta vaikutuksesta. Paholaiset tuntevat meidän taipumuksemme johtuen siitä vaikutelmasta, jonka ne jättävät meihin ja ne käy-vät kimppuumme yleensä meidän heikon puolemme kautta. Jotta saisivat meidät varmemmin houkutelluksi, niillä on tapana esitel-lä meille houkutusja ja ehdotuksia, jotka ovat mieltymystemme mukaisia. Ne muokkaavat toimintaansa olosuhteiden ja meidän kunkin temperamentin ominaispiirteiden mukaan. Niiden suosi-tuimpina aseina ovat kuitenkin valheellisuus ja teeskentely.”

17. Tässä lainauksessa kerrotaan, että rangaistukset seuraa-vat paholaisia kaikkialle ja että niille ei ole lepoa eikä rauhaa. Tämä ei yhtään poista (em. kohdan 14.) huomautusta paholai-sille myönnytyistä tauoista olla poissa helvetistä, joka on sitä-kin vähemmän oikeutettu, koska helvetin ulkopuolella ollessaan paholaiset tekevät lisää pahaa. Epäilemättä paholaiset eivät ole yhtä onnellisia kuin hyvät enkelit, mutta eikö niiden nauttimaa vapautta pidä ottaa yhtään lukuun? Vaikka niillä ei ole hyvei-den aiheuttamaa moraalista onnellisuutta, niin ne ovat kuitenkin kiistämättä vähemmän onnettomia kuin niiden rikostoverit, joka ovat helvetin liekeissä. Sitä paitsi pahalle on aina suurempi nau-tinto tehdä pahaa vapaasti. Kysytään vaikka rikolliselta, haluaisi-ko hän olla vankilassa vai kulkea maan päällä vapaasti toimien oman tahtonsa mukaan. Tässä on kyseessä täysin sama asia.

Tässä tekstissä sanotaan myös tunnontuskien seuraavan niitä armotta ja jatkuvasti. Siinä kuitenkin unohdetaan, että tunnon-tuskat ovat katumuksen välittömiä edeltäjiä, jos ne eivät ole jo katumuksen kanssa sama asia. Siinä sanotaan: ”*Tultuaan kie-roontuneiksi, ne lakkaamatta haluavat olla pahoja ja ne tulevat*

sellaisina aina olemaan.” Kun kerran ne jatkuvasti haluavat olla kieroontuneita, niin sen täytyy johtua siitä, että niillä ei ole yhtään tunnontuskia. Jos niillä olisi vähääkään katumusta, ne lakkaisivat tekemästä pahaa ja ne pyytäisivät anteeksiantoa. Tunnontuskat eivät siten olisi heille rangaistus.

18. Tässä tekstissä sanotaan: *”Ne ovat synnin tekemisen jälkeen samaa, mitä ihminen tulee olemaan kuoltuaan. Langenneiden kunniaan palaaminen on siis mahdotonta.*” Voidaan kysyä, mistä tulee tällainen mahdottomuus? Emme ymmärrä sen johtuvan paholaisten samankaltaisuudesta ihmiseen verrattaessa (ihmisen kuoltua), joka on muutenkin epäselvästi sanottu. Tuleeko tämä mahdottomuus niiden omasta tahdosta vai Jumalan tahdosta? Jos tämä tulee niiden omasta tahdosta, niin se osoittaa äärimmäistä kieroontuneisuutta, absoluuttista pahuuteen kovettumista. Silloin ei voi ymmärtää, kuinka niin perinpohjin pahat olennot ovat voineet aikaisemmin olla **hyveiden enkeleitä** ja kuinka ne rajatoman ajan olivat kanssakäymisissä muiden enkeleiden kanssa näyttämättä mitään merkkiä pahoista luonteenpiirteistään. Jos näin on Jumalan tahdosta, niin se on vielä vähemmän ymmärrettävää. Silloin Jumala määräisi rangaistukseksi ensimmäiselle rikkeelle mahdottomuuden palata hyvään. Evankeliumi ei kerro mitään vastaavaa.

19. Siinä mainitaan myös: *”Niiden menehtyminen on siitä eteenpäin peruuttamaton ja ne tulevat pysymään ylpeydessään vastoin Jumalaa.*” Ja mitä hyötyä niille olisi ylpeytensä menettämistä, jos kaikki katumus on merkityksetöntä? Jos niillä olisi toivoa kunniaansa palaamisesta – mihin hintaan tahansa – niin hyvästä tulisi niiden päämäärä. Se on kuitenkin vastoin tämän tekstin sisältöä. Ne pysyvät pahassa, koska toivon portti on niiltä suljettu. Ja miksi Jumala sulki sen niiltä? Tapahtuuko tällainen kostoksi saamastaan loukkauksesta, koska ne eivät olleet alistuneet Jumalan tahtoon? Tyydyttääkseen kaunaansa syyllistyneitä kohtaan,

Jumala ei näin ainoastaan haluaisi nähdä niiden kärsivän, vaan haluaisi myös niiden mieluummin tekevän pahaakin kuin hyvää. Näin johdatettaisiin pahaan ja työnnettäisiin ikuista kärsimystä kohti kaikkia Jumalan inhimillisiä luomuksia, vaikka ainoastaan yksi armollinen teko riittäisi ehkäisemään näin suuren turmion, joka ennalta nähden kestää loputtomasti!

Jos Jumala laupeuttaan sallisi niille yksinkertaisen ja puhtaan anteeksiannon, niin voisiko siinä olla pahuuteen yllyttävä tekijä? Ei, kun käsittelemme ehdollista anteeksiantoa, joka riippuu vilpittömästä paluusta hyvään. Toivon ja armon sanojen sijasta Jumala silloin sanoisi: ***Menehtyköön mieluummin koko ihmiskunta ennen kuin minun kostoni katoaisi!*** Tällainen oppi, ja sitten vielä ihmetellään, kuinka on olemassa epäluuloisia ja ateisteja! Tällaiseksiko Jeesus on meille esittänyt Isänsä? Hänet joka antoi ehdottomaksi laiksi loukkausten unohtamisen ja anteeksiannon, Hänet, joka kehotti meitä vastaamaan pahaan hyvällä, Hänet joka asetti rakkauden viholista kohtaan tärkeimpien hyveiden joukkoon taivaaseen pääsyn ansaitsemisessa. Olisiko Jeesus silloin halunnut ihmisten olevan parempia, oikeudenmukaisempia ja myötätuntoisempia, kuin itse Jumala?

Paholaiset spiritismin näkökulmasta

20. Spiritismin mukaan ei ole olemassa enkeleitä eikä paholaisia, jotka olisivat muista poikkeavia omaa luokkaansa olevia olentoja, vaan luomakunnassa on vain yhdenlaisia älyllisiä olentoja. Materiaalisiin kehoihin yhtyneinä nämä olennot muodostavat ihmiskunnan, joka kansoittavat maata ja myös muita asutettuja planeettoja. Ruumiistaan vapaana ollessaan ne muodostavat henkisen maailman eli avaruuksia kansoittavan Henkien maailman. Jumala loi Hengen (eli ihmissielun) ***kyvykkääksi kehittymään*** ja antoi sille päämääräksi täydellisyyden ja siitä seuraavan onnellisuuden. ***Jumala ei kuitenkaan antanut täydellisyyttä.*** Hän halusi, että täydellisyys ansaittaisiin kunkin henkilökohtai-

sen työn tuloksena, jotta jokainen voisi saada sen meriitin. Muodostumisestaan lähtien Henget (eli ihmissielut) alkavat kehittyä joko ruumiillistuneessa olotilassaan (ruumiilliseen elämään jälleensyntyneenä) tai sitten henkisessä olotilassaan (Henkien maailmassa eläessään). Saavutettuaan kehityksen huipun, niistä tulee **puhtaita Henkiä** eli **enkeleitä**, tavallisesti käytettyä ilmaisua lainaten. Tämä tapahtuu sillä tavoin, että tämän älyllisen olennon alkion ja enkelin välillä on keskeytymätön kehityksen ketju, jonka jokainen linkki merkitsee yhtä kehitysaskelta.

Siitä johtuen on olemassa moraaliltaan ja älykkyydeltään kaiken kehitysasteisia Henkiä, jonka mukaisesti ne ovat arvoasteikossa korkealla, alhaalla tai siltä väliltä. Tästä seuraa, että on olemassa tietämykseltään tai tietämättömyydeltään sekä hyvydeltään tai pahuudeltaan kaikentasoisia Henkiä. Alhaisemmilla kehitystasoilla Henget ovat vielä syvällisesti pahaan taipuvaisia ja ne nauttivat sellaisesta. Niitä voidaan kutsua – jos niin halutaan – **paholaisiksi**, sillä ne saattavat tehdä kaikenlaista pahantekoa, jota sanotaan sellaisille kuuluvaksi. Spiritismissä emme käytä niistä termiä ”paholainen”, koska siihen termiin liittyy käsitys ihmiskuntaan kuulumattomista erillisistä olennoista, jotka ovat luonteeltaan olennaisen kieroontuneita ja jotka ovat ikuisiksi ajoiksi määrätty pahaan ja jotka ovat kyvyttömiä kehittymään hyvään päin.

21. Kirkon oppien mukaan paholaiset oli alun perin luotu hyviksi ja niistä tuli pahoja tottelemattomuutensa vuoksi. Sen mukaan ne ovat langenneina enkeleitä, jotka Jumala oli alun pitäen asettanut arvoasteikossa korkealle. Spiritismin (eli ts. spiritistisen opin) mukaan ne ovat vielä epätäydellisiä Henkiä, jotka kuitenkin tulevat paremmiksi. Ne ovat vielä arvoasteikon alapäässä, mutta tulevat nousemaan.

Ne Henget, jotka välinpitämättömyyttään, huolimattomuuttaan, itsepäisyyttään tai pahantahtoisuuttaan pysyvät pitempiä aikoja alhaisemmilla kehitystasoilla, kärsivät sen seurauksista. Niiden

Henkien pahoista tavoista eroon pääseminen tulee niille vaikeammaksi. Tulee kuitenkin hetki, jolloin ne jättävät tällaisen raskaan elämän ja sen seurauksena olevat kärsimykset. Juuri silloin ne vertaavat omaa olotilaansa onnellisiin Henkiin ja ne ymmärtävät, että niiden intressi on hyvässä ja ne pyrkivät tulemaan paremmiksi. Ne kuitenkin tulevat tekemään sen omasta tahdostaan, ilman painostusta. ***Ne ovat kehityksen lain alaisia kehittymiskynsä kautta, mutta ne eivät kuitenkaan kehity vastoin omaa tahtoaan.*** Jumala sallii niille jatkuvasti keinoja paremmaksi tulemiseen, mutta ne ovat vapaita käyttämään niitä hyväkseen tai jättämään tilaisuudet käyttämättä. Jos kehitys olisi pakollinen, niin silloin siitä ei tulisi mitään meriittiä. Jumala tahtoi, että ne saisivat meriitin omista teoistaan. Jumala ei ole asettanut ketään etuoikeutetusti ensimmäisten joukkoon vaan ensimmäiset paikat ovat avoimia kaikille ja sinne saavutaan ainoastaan omien ponnistelujen kautta. Kaikista korkeimmalle kehittyneet enkelit ovat saavuttaneet arvo-asteensa muiden tavoin käyden läpi kaikille yhteisen kehityspolun.

22. Saavutettuaan tietyn puhtauden tason Hengillä on niiden kehitystasoa vastaavia tehtäviä. Ne suorittavat kaikkia niitä tehtäviä, joita katsotaan eri tasoille enkeleille kuuluviksi. Koska Jumala on niitä luonut läpi iäisyyden, niin niitä kohdataan läpi iäisyyden täyttämässä maailmankaikkeuden hallitsemiseen liittyviä tarpeita. Yksi ainoa älyllisten olentojen laji, joka on kehityksen lain alainen, riittää siis täyttämään kaikki paikat. Tämä luotujen olentojen yhteys sen ajattelun kanssa, että meillä kaikilla on sama lähtöpiste, sama tie läpikäytävänä ja että siinä kukin etenee oman ansionsa mukaisesti, vastaa paljon paremmin Jumalan oikeudenmukaisuutta, kun verrataan siihen ajatteluun, että Jumala olisi luonut luonnollisilta kyvyiltään parempia tai huonompia lajeja, joka tarkoittaisi enemmän tai vähemmän etuoikeutettujen lajien luomista.

23. Tavallinen enkeleiden, paholaisten ja ihmisten ominaisluonnetta käsittelevä oppi ei hyväksynyt kehityksen lakia, mutta näki kuitenkin kaiken taseisia olentoja. Se teki siitä johtopäätöksen, että olisi olemassa yhtä monenlaisia erillisiä luotuja lajeja. Se teki näin Jumalasta puolueellisen isän, joka antoi yksille lapsistaan kaiken, sitä vastoin kun pakotti toiset kaikista ankarimpaan työhön. Ei ihmetytä, että ihmiset eivät pitkän aikaa kohdanneet sellaisessa suosituimmuudessa mitään tyrmistyttävää, kun vastaavaa noudatettiin jopa omien lasten kanssa, ensiksi syntyneen etuisuuksissa, sekä syntyperästä tulleissa etuoikeuksissa. ***Olisivatko tällöin ihmiset voineet ajatella tekevänsä enemmän väärin, kuin mitä Jumala teki?*** Nykyään kuitenkin ajatusten piiri on laajentunut, ihmiset näkevät selvemmin ja oikeuskäsitykset ovat tarkentuneet. Ihmiset toivovat itselleen oikeudenmukaisuutta ja jos ne eivät kohtaa sitä aina maan päällä, niin taivaassa ne odottavat kohtaavansa sitä vähintäänkin vähemmän epätäydellisenä. Sen vuoksi kaikki opit, joissa jumalallinen oikeudenmukaisuus ei näy sen kaikista suurimmassa puhtaudessaan, tulee hylkimään ihmisen ajattelua.

TAIVAS JA HELVETTI

LUKU X

Paholaisten osallisuus nykyaikana tapahtuvissa Henkien ilmaisuissa

1. Nykyaikana tapahtuneet Henkien ilmaisut ovat kiinnittäneet huomion samanlaisiin tapahtumiin, joita on kohdattu kaikkina ajanjaksoina. Koskaan aikaisemmin niitä ei ole tutkittu niin paljon kuin nyt. Ilmiöiden samanlaisuudesta on päätelty, että niiden aiheuttaja on sama. Kuten kaikille ihmisjärjelle tuntemattomille eriskummallisille ilmiöille, tietämättömyys on nähnyt niille aiheuttajana yliluonnollisen syyn ja taikausko on niitä kasvattaen liittänyt näihin ilmiöihin järjettömiä uskomuksia. Siitä ovat lähtöisin suuri joukko legendoja, joista suurin osa on sekoitus vähän totuutta ja paljon virheellistä.

2. Oppi paholaisista, joka oli vallitsevana käsityksenä niin pitkän aikaa, oli liioitellut niiden valtaa niin, että ne olivat tietyllä tavoin saaneet unohtamaan Jumalan. Siksi niiden tiliin laitettiin kaikki sellainen, joka näytti käyvän ihmisen kykyjen ylitse ja paholaisten tekojen kädenjälkiä katsottiin olevan kaikkialla. Usein paholaisen tekosina pidettiin jopa parhaita asioita, kaikista hyödyllisimpiä keksintöjä ja etenkin sellaisia, jotka auttoivat ihmistä pois tietämättömyydestä ja laajensivat ihmisen ajattelua. Nykypäivänä niin yleistyneet spiritistiset ilmiöt, joita on nyt tarkkailtu paremmin etenkin järjen ja tieteen valossa, ovat osoittaneet piilevien älyllisten vaikutusten olevan todellisia ja niiden

toimivan aina luonnon lakien mukaisesti. Nämä ilmiöt paljastivat toiminnallaan uuden voimatekijän ja vielä tähän päiväänkin asti tuntemattomia lainalaisuuksia. Peruskysymyksenä oli ottaa ainoastaan selville, mitä olivat näiden älyllisten vaikutuksien aiheuttajat.

Niin kauan kuin Henkien maailmasta ei ollut muuta kuin epä-määräisiä tai kuvitteellisia käsityksiä, erehdys on ollut mahdollista. Nykyään kuitenkin huolellisesti tehdyt observoinnit ja kokeelliset tutkimukset ovat valaisseet meille Henkien luonnetta, niiden alkuperää ja kohtaloa, niiden osuuden maailmankaikkeudessa sekä niiden toiminnan tavan. Tänäpä nämä kysymykset on ratkaistu tositahtumien pohjalta. Eri kategorioiden hyvistä ja pahantahtoisista Hengistä tiedetään, että ne eivät muodosta eri lajeja, vaan ne ainoastaan osoittavat **eri kehitystasoja**. Kunkin luonteiset Henget, johtuen älyllisestä ja moraalisesta kehityksestään, ilmaisevat itseään toisiinsa verratessa hyvin päinvastaisella tavalla. Tämä ei kuitenkaan merkitse niiden olevan suuren ihmiskunnan ulkopuolella sen enempää kuin alkuasukkaat, barbaarit ja hyvin pitkälle sivistyneet ihmiset.

3. Tässä suhteessa, kuten monessa muussakin asiassa, kirkko säilyttää vanhat uskomuksensa paholaisista. Siellä sanotaan: *”On olemassa periaatteita, jotka eivät ole muuttuneet kahdeksantoista vuosisadan aikana, koska ne ovat muuttumattomia”*. Siinä on virheenä nimenomaan jättää ottamatta huomioon ihmisten ajattelumallien kehitys. On virhe uskoa Jumalalla olevan niin vähän viisautta, ettei suhteuttaisi paljastuksiaan ihmisten älykkyyden kehittyneisyyteen ja että Jumala puhuttelisi alkukantaisia ihmisiä samalla kielenkäytöllä kuin edistyneitä ihmisiä. Jos sitä vastoin ihmiskunta kehittyi, uskonto takertuu vanhoihin virheisiin, niin henkisissä kuin tieteellisissä asioissa ja tulee hukkumaan epäuskoisuuteen.

4. Näillä sanoilla selitetään spiritististen ilmiöiden johtuvan pel-

kästään siitä, että paholaiset ovat niissä osallisena¹.

”Ulkoisissa (ihmisen ajattelun ulkopuolella olevissa) vaikutuksissa paholaiset pyrkivät aina piilottelemaan osuuttaan, jotta niitä ei epäiltäisi osallisiksi. Aina juonikkaina ja petollisina ne houkuttelevat ihmistä ansoilla ennen kuin pakottavat ne sorron ja orjuuden kahleisiin. Täällä ne herättävät uteliaisuutta lapsellisilla ilmiöillä ja leikeillä. Siellä ne sykhdyttävät hämmästyksellä ja lumoavat ihmeellisellä houkutuksella. Jos kuitenkin yliluonnollisia asioita tapahtuu, jos niiden kyvyt ne paljastavat, niin ne rauhoittuvat ja pyrkivät hillitsemään pelkoa ja ne pyrkivät olemaan tuttavallisia. Joskus ne esittäytyvät jumalallisuuksina ja hyvinä haltijoina, joskus ne lainaavat jopa sellaisten kuolleiden ihmisten nimiä ja piirteitä, joista on jäänyt muisto meidän elävien ihmisten pariin. Tällaisten petosten turvin ne puhuvat ja niitä kuunnellaan. Ne opettavat asioita ja niitä uskotaan. Ne sekoittavat valheitaan muutamiin totuuksiin ja yrittävät saada ihmisiä hyväksymään virheitä kaikilla tavoilla. Tämä on tuonpuoleisiksi luuloteltujen paljastusten seuraus. Tämän seurauksen vuoksi yritetään puuesineistä, kivistä, metsistä ja lähteistä, epäjumalien pyhäköistä, pöytien jaloista ja lasten käsistä² tehdä oraakkeleita. Sen vuoksi ennustajatar ennustaa hurmiotilassaan ja oppimaton ihminen muuntuu hetkessä merkillisessä unessaan tiedemieheksi³. Huiputtaminen ja paheeseen johdattaminen on kaikkialla ja kaikkina aikoina näiden outojen ilmaisujen lopullinen päämäärä.”

”Näiden suurimmalta osaltaan omituisten ja naurettavien käytäntöjen tai tekojen hämmästyttävät seuraukset eivät voi tapahtua itsestään luonnollisesti, eikä **Jumalan asettaman asioiden järjestyksen mukaisesti** ja niiden ei voida odottaa johtuvan muusta kuin piilevistä voimatekijöistä. Näitä ovat etenkin nykypäivän

1 Tämän luvun lainauksien lähde on edellisessä luvussa mainittu arkkikiispan paimenkirje, jonka mukaisesti kyseessä on sama auktoriteetti.

2 Pöydän jaloilla ja lasten käsillä tarkoitetaan todennäköisimmin ns. pyöriä pöytien ilmiötä ja jopa lapsilla ilmennyt kanavoitua kirjoitusta. Ks. *Henkien Kirja* (Johdanto) – *Kääntäjän huomautus*

3 Viittaus ekstaasiin ja somnambulismiin. Ks. *Henkien Kirja* (kysymykset 425, 438, 439 ja 455) – *Kääntäjän huomautus*

eriskummalliset ilmiöt, joita saadaan ulospäin vaarattomilta näyttävillä magnetismiin¹ ja puhuviin pöytiin (ts. pyöriviin pöytiin) liittyvillä menettelyillä. Näillä nykyajan magian keinoilla näemme evokaatioiden², oraakkeleiden, neuvojen kysymisen, **parantumisien** ja lumoamisien lisääntyvän keskuudessamme, joita kuvataan myös epäjumalten temppelien sekä sibyllojen³ luolien kuvituksissa. Samoin kuin muinaisina aikoina, ihminen kääntyy puusta tehtyä esinettä ja se tottelee. Kysyttäessä se vastaa kaikilla kielillä ja kaikkiin kysymyksiin. Se kohdataan näkymättömien olentojen läsnäolossa, jotka vääryydellä anastavat käyttöönsä kuolleiden ihmisten nimiä ja joiden niin sanotut 'paljastukset' ovat ristiriitaisuuksien ja valheiden leimaamia. Höyrymäiset ihmismuodot ilmestyvät yhtäkkiä ja osoittavat olevansa varustettuja yli-inhimillisillä voimilla."

"Ketkä ovat näiden ilmiöiden meiltä salatut aiheuttajat ja todelliset osalliset näissä selittämättömissä tapahtumissa? Enkelit eivät hyväksyisi itselleen tällaista kunniantonta osaa, eivätkä ne suostuisi kaikkien joutavien uteliaisuuden oikkujen kohteeksi. Jumala kieltää kysymästä neuvoa kuolleiden ihmisten sieluilta. Ne tulevat pysymään siellä, minne Jumala on ne oikeudenmukaisuudessaan määrännyt, eivätkä ne voi ilman Jumalan lupaa tulla elävien ihmisten palvelukseen. Nämä arvoitukselliset olennot, jotka näin vastaavat ensimmäiseen kutsuun **niin harhaoppiselle ja jumalattomalle kuin uskovaisellekin**, niin rikolliselle kuin viattomallekin, eivät ole Jumalan lähettämiä, eivätkä totuuden ja pelastuksen apostoleita, vaan virheellisyyden ja helvetin käytyreitä. Huolimatta siitä, että ne huolella pyrkivät piiloutumaan kaikista arvovaltaisimpien nimien taakse, niin ne paljastavat itsensä oppiensa tyhjyydellä, tekojensa alhaisuudella ja sanojensa

1 Viittaus animaaliseseen magnetismiin. Ks. *Henkien Kirja*, viite 13. – *Kääntäjän huomautus*

2 Evokaatiolla tarkoitetaan tietyn edesmenneen ihmisen Hengen kutsumista kommunikointiin meediokyvyn välityksellä. Ks. *Meedioiden Kirja* (Luku XXV) – *Kääntäjän huomautus*.

3 Sibylla oli antiikin kreikk. ja room. maailmassa itämaista alkuperää olevia, puhuvia ennustajattaria. – Lähde: WSOY Facta 2005 – *Kääntäjän huomautus*

epäjohdonmukaisuudella. Ne ponnistelevat pyyhkiäkseen pois uskonnon vertauskuvat, perisyntin-, ruumiin ylösnousemisen- ja **loputtomien rangaistusten** uskonkappaleet sekä kaiken jumalallisen paljastuksen, ottaakseen pois laeilta niiden todellisen vahvistuksen ja avatakseen paheilta pois kaikki esteet. Jos niiden ehdotukset voisivat tulla vallitseviksi, niin ne muodostaisivat uskonnon, joka mukautuisi sosialismin käytännöille, sekä kaikille niille, joita velvollisuudentunne ja omatunto häiritsevät. Meidän vuosisatamme epäuskoisuus on valmistellut niille teitä. Voikoon kaikki kristityt yhteisöt vilpittömällä paluullaan katoliseen uskoon paeta tämän uuden ja pelottavan hyökkäyksen vaaraa!”

5. Kaikki tämä teoria on lähtöisin siitä periaatteesta, että enkelit ja paholaiset ovat ihmissieluista poikkeavia (luotuja) olen- toja. Ihmissielua pidetään jopa paholaisiin verrattaessa älyltään, tietämykseltään ja kaikenlaisilta kyvyiltään alemmaksi luotuna olentona. Näin nykyisiä ja ennen vanhaan ilmenneitä kuolleitten ihmisten Henkien ilmaisuja pidetään pelkästään pahojen enkel- ten tekoina.

Kuolleiden ihmisten sielujen mahdollisuus kommunikoida elävien ihmisten kanssa on tosiasia, joka tulee kokemuksista ja tarkkailuista, joita emme tässä enää käsittele. Hyväksymme kui- tenkin edellä mainitun opin yhdeksi hypoteesiksi ja näemme, tu- hoako se itse itsensä omilla perusteillaan.

6. Kirkon oppien mukaan kolmesta enkelten kategoriasta yksi pitää huolta erityisesti taivaasta. Toinen enkelten kategoria pi- tää huolta maailmankaikkeuden hallitsemisesta. Kolmas enkel- ten kategoria pitää huolta maasta ja siinä kategoriassa kohdataan suojelusenkelit, joiden tehtävänä on kunkin ihmisen suojelemi- nen. Ainoastaan osa tämän kategorian enkeleistä otti osaa kapi- nointiin ja niistä tuli paholaisia. Tämän mukaan Jumala sallii näi- den langenneiden enkelten vetää ihmisiä mukanaan kadotukseen kaikenlaisilla ehdotuksilla ja huomiota herättävillä ilmaisuilla.

Jos näin olisi, niin miksi ylitse kaiken oikeudenmukainen ja hyvä Jumala olisi sallinut paholaisille mahtavat kyvyt, joista ne nauttivat? Miksi Jumala olisi jättänyt näille pahoille enkeleille vapauden, jota ne käyttävät niin turmiollisesti. Miksi samalla Jumala ei sallisi hyvien enkelten tehdä vastapainoksi vastaavanlaisia ilmaisuja, ohjatakseen ihmistä hyvään? Jos myönnämme, että Jumala on antanut samanlaiset kyvyt hyvälle ja pahoille enkeleille – joka sinänsä olisi kohtuuton etuisuus pahoille enkeleille – ihmisellä olisi ainakin mahdollisuus valita. Pahoille enkeleille on kuitenkin annettu yksinoikeus houkutteluun hyvyyttä teeskennellen, jotta sen suhteen erehdyttäisiin ja jotta viettelys onnistuisi varmemmin. Siinä olisi varsinainen ansa, kun otetaan huomioon ihmisen heikkous, kokemattomuus ja hyväuskoisuus. Täytyy vielä lisätä, että tässä väärinkäytettäisiin ihmisen Jumalaa kohtaan tuntemaa luottamusta. Järkeä kieltäytyy myöntämästä tällaista erityispiirretä pahan eduksi. Tarkastelkaamme tosiasioita.

7. Paholaisille on myönnetty normaaleja ylittäviä kykyjä eivätkä ne olleet menettäneet mitään enkelimäisestä luonteestaan. Niillä on enkelten tietämystä, terävänäköisyyttä, harkintakykyä ja selvänäköisyyttä. Lisäksi ne ovat oveluudeltaan, taitavuudeltaan ja juonikkuudessaan korkeimmalla tasolla. Niiden päämääränä on käännyttää hyväntahtoisia ihmisiä ja ennen kaikkea etäännyttää niitä Jumalasta viedäkseen ne mukanaan helvettiin, johon ne ovat hankkimassa ja värväämässä väkeä.

On ymmärrettävää, että paholaiset kääntyvät sellaisten ihmisten puoleen, jotka ovat hyvällä tiellä ja jotka paholaiset menettäisivät, jos ne vain pysyvät hyvällä tiellä. Paholaisten viettely ja hyvän teeskentely on myös ymmärrettävissä, jotta ne saisivat ansansa viritetyksi hyvällä tiellä oleville ihmisille. Kuitenkaan ei voi ymmärtää sitä, että ne kääntyvät (kommunikoinneissaan) sellaisten puoleen, jotka ruumiillaan ja sielullaan kuuluivat jo paholaisille ja pyrkivät saamaan tällaisen ihmisen kääntymään takaisin Jumalaan ja hyvyyteen. Kuka olisikaan vielä vahvemmin paholaisten kynsissä kuin sellainen ihminen, joka kieltää

ja herjaa Jumalaa, joka uppoutuu paheitten ja intohimojen sekasotkuun? Eikö sellainen ihminen ole jo helvettiin johtavalla tiellä? Onko ymmärrettävää miksi pahalainen varmana saaliistaan kehottaa rukoilemaan Jumalaa, alistumaan Jumalan tahtoon ja pitäytymään pahasta? Onko ymmärrettävää ylistää tällaiselle ihmiselle onnellisten Henkien elämän iloa ja selittää kauhulla ilkeiden Henkien asemaa? Oletteko nähneet koskaan kauppiaan kehuvaan asiakkailleen naapurikaupan tuotteita oman kauppansa kustannuksella ja suosittelevan heitä menemään sinne? Onko sotajoukkoihin värvääjän koskaan nähty väheksyvän sotilaselämää ja ylistävän kotielämän levollisuutta? Oletteko nähneet niiden sanovan värvätyille, että värvättyjen elämä tulee olemaan raskas ja puutteista kärsivä ja että ne tulevat kymmenesosan todennäköisyydellä kuolemaan tai menettämään ainakin kätensä tai jalkansa?

Silti tällainen on tyhmä rooli, jonka katsotaan kuuluvan paholaiselle, koska tämä on tunnettu tosiasia. Juuri näkymättömästä maailmasta tulleiden ohjeiden johdosta nähdään kaikkina päivinä epäuskoisten ja ateistien palaavan takaisin Jumalaan ja rukoilevan hartaasti tavalla, jota ei ole koskaan ennen nähty. Paheelisten ihmisten nähdään ponnistelevan ankarasti (itsensä kanssa), jotta tulisivat paremmiksi. Jos ajattelisi tämän olevan paholaisten juonia, niin silloin paholaisesta tehtäisiin todellinen **typerys**. Tässä ei ole kyseessä mikään oletamus, vaan kokemuksen osoittama tulos, eikä tosiasioita voi kieltää. Siitä täytyy tehdä sellainen johtopäätös, että joko pahalainen on kaikista taitamattomin, tai se ei ole niin ovela ja ilkeämielinen kuin oletetaan, eikä sen seurauksena niin pelottava kuin siitä puhutaan, koska se työskentelee omia etujaan vastaan, tai sitten kaikki Henkien ilmaisut eivät ole paholaisilta lähtöisin.

8. ”Ne yrittävät saada ihmisiä hyväksymään virheitä kaikilla tavoilla. Tämä on tuonpuoleisiksi luuloteltujen paljastusten seuraus. Tämän seurauksen vuoksi yritetään puuesineistä, kivistä,

metsistä ja lähteistä, epäjumalien pyhäköistä, pöytien jaloista ja **lasten käsistä** tehdä oraakkeleita.”

Jos näin tapahtuu, niin mikä sen mukaan on tarkoitus näillä evankeliumin sanoilla: *”Minä vuodatan Henkeni kaiken lihan päälle, ja teidän poikanne ja tyttärenne ennustavat ja nuorukaisenne näkyjä näkevät, ja vanhuksenne unia uneksuvat. Ja myös palvelijani ja palvelijattarieni päälle minä niinä päivinä vuodatan Henkeni, ja he ennustavat.”* (Apostolien teot, Luku II – 7,8). Eikö tässä olekin ennalta sanottu, kaikille ihmisille, jopa lapsille annettu meediokyky, joka toteutuu näinä päivinä? Asettivatko apostolit tämän kyvyn pannaan? Ei, ne ilmoittivat siitä kuin Jumalan sallimasta lahjasta, eikä paholaisten tekoina. Tietävätkö tämän päivän teologit tästä asiasta enemmän kuin apostolit? Eikö niiden paremminkin pitäisi nähdä Jumalan sormenjälki, kun nämä sanat nyt toteutuvat?

9. ”Näillä **nykyajan magian** keinoilla näemme evokaatioiden, oraakkeleiden, neuvojen kysymisen, **parantumisien** ja lumoamisien lisääntyvän keskuudessamme, joita kuvataan myös epäjumalten temppeleiden sekä sibyllojen luolien kuvituksissa.”

Kysymme, että mitä magialla on tekemistä spiritististen evokaatioiden kanssa? On ollut aikoja, jolloin on voitu uskoa magian vaikutuksiin, mutta nykypäivänä ne ovat naurettavia. Kukaan ei sellaiseen usko ja spiritismi ei niitä hyväksy. Sinä ajanjaksona, jolloin magia kukoisti, oli olemassa ainoastaan hyvin epätäydellinen käsitys Henkien perusolemuksesta ja niitä pidettiin yli-inhimillisiä kykyjä omaavina olentoina. Niitä kutsuttiin ainoastaan – jopa oman sielunsa hinnalla – onnen palveluksien, omaisuuksien, aarteiden paljastuksien, tulevaisuuden paljastuksien tai lemmenjuomien toivossa. Magialla merkkiensä, kaavojensa ja kabbalististen toimintojen avulla oletettiin saatavan luuloteltuja salaisuuksia, jotta voitaisiin tehdä ihmeitä, pakottaa Henkiä ihmisten palvelukseen ja tyydyttää toiveita. Tänäpäin tiedetään, että Henget eivät ole mitään muuta kuin edesmenneiden ihmisten

sieluja. Niitä ei kutsuta muuten kuin hyviä neuvoja saadakseen, moralisoidakseen epätäydellisiä ihmisiä ja jatkaakseen yhteyttä meille rakkaisiin olentoihin. Seuraavassa on, mitä spiritismi siitä kertoo.

10. *”Ei minkäänlaista keinoa pakottaa Henkeä tulemaan paikalle silloin, kun evokaation kohteena oleva Henki on samanarvoinen tai korkea-arvoisempi (ja puhun tässä **moraalista** enkä älystä) koska silloin teillä ei ole häneen minkäänlaista auktoriteettia. Jos kutsuttuna on alhaisempi Henki, niin evokaation suorittaja voi onnistua pakottamaan hänet tulemaan paikalle, **silloin kun tämä on hyväksi kyseiselle** Hengelle ja koska siinä tapauksessa toiset Henget tulevat auttamaan häntä.”* (ks. Meedioiden Kirja, Osa 2, Luku XXV)

*”Evokaatioita tehdessä kaikkein olennaisinta on harras hiljentyminen, kun haluaa olla tekemisissä vakavamielisten Henkien kanssa. **Uskon ja hyvän tahdon** kanssa tehdyllä evokaatiolla on suurin voima korkeampia Henkiä kutsuttaessa. Kun evokaatiota tehdessään kohottaa sielunsa muutamiksi hetkiksi hartaaseen hiljentymiseen, niin silloin samaistuu hyvien Henkien kanssa ja tämä saa heidät halukkaiksi tulemaan paikalle.”* (ks. Meedioiden Kirja, Osa 2, Luku XXV)

”Millään esineellä, mitalilla tai talismaanilla ei ole mitään vaikutusta Henkiin. Materiaalla ei ole mitään vaikutusta Henkiin. Voitte olla varmoja siitä, että hyvä Henki ei koskaan suosittele vastaavanlaisia järjettömyyksiä. Talismaanien vaikutusta – minäkälaisen tahansa sitä kuvitellaan olevan – ei koskaan ole ollut olemassa muuten kuin herkkäuskoisten ihmisten mielikuvituksessa.” (Meedioiden Kirja, Osa 2, Luku XXV)

”Evokaatioon ei ole olemassa minkäänlaisia rituaalisia kaavoja. Jokaista, joka väittää antavansa sellaisen, voidaan syyttää temppuilusta ilman epäilystäkään, sillä esitysmuoto ei Hengille merkitse mitään. Kuitenkin evokaatio täytyy aina tehdä Jumalan nimeen.” (ks. Meedioiden Kirja, Osa 2, Luku XXVII)

”Henget, jotka sopivat tapaamisia synkissä paikoissa ja sopimattomaan aikaan, ovat niitä, jotka huvittelevat heitä kuuntelevien kustannuksella. On aina turhaa ja usein vaarallista taipua näihin ehdotuksiin. Se on turhaa sen vuoksi, että mitään ei voita tulemalla huiputetuksi. Se on vaarallista sen vaikutuksen vuoksi, mitä sillä voi olla heikkoihin mieliin, eikä sen vuoksi, mitä Henget voivat tehdä.” (ks. Meedioiden Kirja, Osa 2, Luku XXV)

*”Evokaatioiden tekemiseen ei ole olemassa erityisen otollisia kellonaikoja tai päiviä. Hengille se on täysin merkityksetöntä, kuten kaikki materiaaliset asiat. On **taikauskoa** ajatella päivällä ja ajankohdalla olevan jotain väliä. Kaikista sopivimpia ajankohtia ovat ne, jolloin evokaation tekijä voi olla vähemmän tavanomaisten toimiensa häiritsemänä ja jolloin hän on kaikkein rauhallisin ruumiiltaan ja mieleltään.”*

”Pahantahtoinen arvostelu esittelee mielellään spiritistiset kommunikoinnit magian ja manaamisten naurettavien ja taikauskoisten käytäntöjen ympäröimänä. Jos ne, jotka puhuvat spiritismistä sitä tuntematta, olisivat nähneet vaivan tutkiskella sitä mistä haluavat puhua, niin he säästyisivät mielikuvituksen vääristymiltä tai väitöksiltä, jotka ainoastaan osoittavat tällaisten ihmisten tietämättömyyttä tai pahantahtoisuutta. Tähän tieteeseen perehtymättömiä valistaaksemme sanomme, että Henkien kanssa kommunikointiin ei ole olemassa erityisiä kellonaikoja, päiviä tai paikkoja, jotka olisivat toinen toistaan otollisempia; että Henkien kutsumiseen ei ole olemassa kaavoja eikä rituaalisia tai kabbalistisia sanoja; että Henkien kutsumiseen ei tarvita mitään valmisteluja tai (rituaalista) vihkimistä; että minä tahansa merkkien tai materiaalistien esineiden käyttö Henkien puoleensa vetämiseksi, tai niiden etäännyttämiseksi on merkityksetöntä ja ainoastaan ajattelu riittää siihen; ja lopulta, että meediat vastaanottavat kommunikointinsa poistumatta normaalista olotilastaan yhtä yksinkertaisesti ja niin luonnollisesti, kuin ne olisi lausuttu eloisan ihmisen toimesta. Ainoastaan huijaus voi teeskennellä eriskummallisia tapoja ja liittää siihen naurettavaa

rekvisiittaa.(ks. Mitä on spiritismi? Luku II – 49)

”Periaatteessa tulevaisuus on ihmiselle tuntematon, ja ainoastaan harvoissa ja erityisluonteisissa tapauksissa Jumala sallii, että se tulee paljastetuksi. Jos ihminen tuntisi tulevaisuuden, hän hoitaisi nykyhetkeä huonosti eikä työskentelisi samalla vapaudella, jolla nyt työskentelee (tulevaisuutta tuntematta), koska häntä hallitsisi ajatusmalli, jonka mukaan olisi tarpeetonta olla huolissaan tapahtumasta tai pyrkiä estämään tapahtuma, jonka täytyy tapahtua. Jumala halusi, että näin ei olisi, jotta kukin kulki asioiden toteutukseen, ja jopa niiden asioiden toteutukseen, joita vastaan haluaisi asettua. Jumala sallii tiedon tulevaisuudesta, kun tulevien asioiden näkeminen ennalta helpottaa jonkin asian suorittamista, sen sijaan, että se olisi esteenä sille. Tämä saa ihmisen toimimaan erilaisella tavalla kuin hän toimisi, jos hänelle ei olisi annettu paljastusta.” (ks. Henkien Kirja, Osa 3, Luku X)

*”Henget eivät voi ohjata ihmistä tieteellisissä tutkimuksissa ja keksinnöissä. Tiede on nerouden aikaansaannos. Se täytyy hankkia ainoastaan työllä, sillä ainoastaan työtä tekemällä ihminen edistyy tiellään. Minkälaista ansiota hänellä olisi siitä, jos hänen ei tarvitsisi muuta kuin kysellä Hengiltä kaiken tietääkseen? Tällä hinnalla jokainen vähämielinen voisi tulla tiedemieheksi. Sama tapahtuu keksintöjen ja löytöjen suhteen, jotka kiinnostavat teollisuutta. Kun jonkin keksinnön on aika tulla esiin, niin sen eteenpäin viemisestä vastuussa olevat Henget etsivät siihen kykenevän ihmisen sen täytäntöön panemiseksi ja inspiroidakseen tarvittavat ideat. Se tehdään kuitenkin siten, että ihmiselle jää kaikki ansio aikaansaannoksesta, koska on tarpeen, että hän kehittää ideaa ja panee sen käytäntöön. Tämä tapahtuu kaikille ihmisen älykkyyden tuottamille suurille töille. Henget jättävät kunkin omalle alalleen. Siitä, joka ainoastaan kykenee kaivamaan maata, ei tule Jumalan salaisuuksien hallussapitäjää, vaan sellaiset ihmiset, jotka ovat kyvykkäitä avustamaan Jumalan suunnitelmissa, **osaavat nostaa ne pimennosta esiin.** Älkää*

siis antako uteliaisuuden tai kunnianhimon vetää teitä teille, jotka eivät vastaa spiritismin päämääriä ja jotka johdattaisivat teitä kaikkein naurettavimpiin huiputuksiin.” (ks. Meedioiden Kirja, Osa 2, Luku XXVI)

”Henget eivät voi auttaa löytämään piilotettuja aarteita. Korkeammat Henget eivät käytä aikaansa tällaisiin asioihin. Kuitenkin pilailevat Henget usein kertovat jossakin olevan aarteita, joita todellisuudessa ei ole olemassa tai voivat saada etsimään niitä sellaisesta paikasta, joka on päinvastainen niiden todelliseen sijaintiin nähden. Se on hyödyllistä, koska se näyttää, että todellinen rikkaus on työskentelyssä. Jos Kaitselmus määrää piilotettuja aarteita jollekin, hän tulee ne löytämään luonnollisella tavalla eikä muuten.” (ks. Meedioiden Kirja, Osa 2, Luku XXVI)

”Spiritismi valistaa meitä fluidien¹ ominaisuuksista, jotka ovat Henkien maailman vaikuttavia aineita ja mahdollistavat keinoja Henkien toiminnalle ja ne muodostavat yhden luonnon voimista. Se antaa meille selityksen avaimen suunnattomaan määrään selittämättömiä ja millään muulla keinolla selitettävissä olevia asioita, joita ennen aikaan on voitu pitää ihmeinä. Samalla tavalla kuin magnetismikin, spiritismi on paljastanut meille lain, joka – jos ei ollutkaan tuntematon – niin ainakin huonosti ymmärretty. Voidaan myös paremmin ilmaista, että spiritismi on paljastanut tuntemattoman lain, jonka vaikutuksia ihminen on aina tuntenut, sillä näitä vaikutuksia on tapahtunut kaikkina aikoina ja tietämättömyys tästä laista on aiheuttanut taikauskoa. Kun tämä luonnon laki on tunnettu, ihmeellisyys häviää ja ilmiöt pääsevät luonnollisten ilmiöiden joukkoon. Sen takia saadessaan pöydän liikkumaan, tai kuolleiden sielut kirjoittamaan, spiritismin omaksuneet eivät tee sen suurempaa ihmettä, kuin mitä lääkäri tekee saadessaan kuolevan elpymään, tai mitä tekee fyysikko saadessaan salaman iskemään. Se, joka pyrki tämän

1 Teoksen kirjoittamisen ajankohtana termillä *fluidi* kuvattiin hienojakoisia, ihmiselle normaalisti havaitsemattomia energioita tai kenttiä (mm. sähköisyys, magneettikenttä). Lähde: Dictionnaire de L'Académie française, 6th Edition, 1832–1835 – Kääntäjän huomautus

tietämyksen avulla **tekemään ihmeitä**, ei tuntisi asiaa, tai olisi herkkäuskoisten huijari. (ks. Meedioiden Kirja, Osa 1, Luku II)

”On olemassa ihmisiä, joilla on hyvin väärä kuva evokaatioista. On niitä, jotka uskovat kommunikoimaan kutsuttujen Henkien ilmestyvän haudassa olevassa kolkossa (fyysisessä) ulkomuodossaan. Tällaisia haamuja on mielikuvituksellisissa romaaneissa ja teattereissa, joissa riutuneet hahmot tulevat haudoistaan, pukeutuvat käärinliinoin ja kolistelevat luitaan. Spiritismi ei ole koskaan tehnyt ihmeitä, eikä se tee tällaisia ihmeitä sen enempää kuin muitakaan, eikä siinä koskaan tehdä eläväksi kuollutta ruumista. Kun ruumis on haudassaan, niin se on siellä pysyvästi. Kuitenkaan ominaispiirteiltään fluidinen ja älyllä varustettu henkinen olento (eli Henki tai ts. sielu), ei ole hautaan asetettuna karkeajakoisen kuorensa (eli ruumiinsa) kanssa. Henki on irti ruumiista kuoleman hetkestä lähtien ja sen jälkeen ne ovat kokonaan toisistaan erillään, niillä ei ole enää mitään yhteistä. (ks. Mitä on spiritismi? Luku II – 48)

11. Laajennamme näitä lainauksia näyttääksemme, että spiritismin periaatteilla ei ole mitään suhdetta magiaan. Spiritismissä Henkiä ei ole ihmisten palveluksessa, eikä ihmisellä ole keinoja niitä pakottaa. Spiritismissä ei ole kabbalistisia merkkejä tai kaavoja, ei mitään aarteiden paljastuksia tai keinoja rikastumiseen ja vielä vähemmän ihmeitä tai yli ymmärryksen meneviä asioita. Spiritismissä ei ole mitään yliluonnollisten ilmestysten jumalointia, eikä siis mitään sellaista, joka muodostaisi magian olennaisia osasia. Spiritismi ei ainoastaan kiistä kaikkia niitä asioita, vaan osoittaa niiden mahdottomuuden ja tehottomuuden. Magian menettelyissä ja päämäärissä ei siis ole mitään yhteistä, kun niitä verrataan spiritismin menettelyihin ja päämääriin. Jos haluaa niitä yhtäläistä, niin sellaista voi tehdä ainoastaan tietämättömyytään tai pahantahtoisuuttaan. Koska spiritismin periaatteissa ei ole mitään salaista ja koska ne periaatteet ovat muotoiltu selvin termein ilman kaksiselitteisyyksiä, virhe ei voi jäädä vallitsevaksi.

si.

Se, mitä tulee parantumisiin, jotka edellä lainaamamme kirjon edustajan kirjoitus tunnustaa todelliseksi tapahtumaksi, niin se esimerkki on huonosti valittu, jos haluaa välttää ihmisten ja Henkien välisiä suhteita. Se on yksi niistä hyvistä töistä, jotka koskettavat eniten ja joita jokainen voi arvostaa. Harvat ovat valmiita kieltäytymään sen eduista sellaisessa pelossa, että tulisi paholaisen parantamaksi, varsinkin jos on jo etsinyt loppuun kaikki muut parantumisen keinot. On lisäksi mainittava, että jos sanoo paholaisen parantavan, niin samalla sanoo sen tekevän hyviä tekoja¹.

12. *”Ketkä ovat näiden ilmiöiden meiltä salatut aiheuttajat ja todelliset osalliset näissä selittämättömissä tapahtumissa? Enkelit eivät yhtään hyväksyisi itselleen tällaista kunniatonta osaa eivätkä ne suostuisi kaikkien joutavien uteliaisuuden oikkujen kohteeksi.”*

Tämän tekstin kirjoittaja voi puhua Henkien fyysisistä ilmiöistä ja osa niistä on sellaisia, että ne eivät varmastikaan ole korkeammille Hengille kuuluvia. Jos sana **enkelit** olisi korvattu **puhtailla Hengillä** tai **korkeammilla Hengillä**, niin silloin siinä kerrotaisiin juuri samaa mitä spiritismikin sanoo. Kuitenkin hyvälle Hengille soveliaana voidaan pitää sitä suurta määrää kirjoitettuja, puhuttuja, kuultuja sekä muilla tavoin saatuja älyllisiä kommunikointeja, jotka olisivat kunniallisia jopa maan kaikista etevimmille ihmisille. Samoin hyvälle Hengille soveliaita ovat ilmestykset, parantamiset ja lukuiset muut ilmiöt, joita pyhät kirjoitukset mainitsevat ylenpalttisesti ja pitävät niitä enkelten tai pyhimysten tekoina. Jos siis enkelit ja pyhimykset ennen muinoin tuottivat vastaavia ilmiöitä, niin miksi näin ei voisi tapahtua nykyäänkin? Miksi samat tapahtumat olisivat tänään vain paholaisen tekosia, kun ennen niitä pidettiin pyhinä ihmeinä?

1 Kun Henkien parantamia ihmisiä on haluttu saada vakuuttuneeksi siitä, että paholainen oli ne parantanut, niin suuri osa heistä joutui täysin eroon kirkosta, vaikka heillä ei ollut tällaista aikomusta.

Tällaisen ajattelun kannattaminen merkitsisi kaikesta logiikasta luopumista.

Tämä kirkon edustajan kirjoitus on virheellinen sanoessaan, että nämä ilmiöt ovat selittämättömiä. Päinvastoin, ne ovat nykyaikana täysin selitettyjä ja sen vuoksi niitä ei enää pidetä ihmeellisinä ja yliluonnollisina. Ja vaikka niitä ei vielä olisikaan selitetty, niin ei olisi loogista ajatella niitä paholaisten tiliin kuuluviksi. Yhtä loogista olisi ajatella paholaisten aiheuttaneen kaikkia sellaisia luonnonilmiöitä, joiden syitä ei vielä entisaikaan tunnettu.

Hyville Hengille kunniattomiksi voidaan ymmärtää olevan naurettavien sekä pahaa sisältävien asioiden tekemisen. Tällaisina ei kuitenkaan voida pitää ihmisiä, jotka tekevät hyvää ja johdattavat ihmisiä Jumalaa kohti. Spiritismi sanoo **hyvin selvästi**, että kunniattomia tekoja ei voida pitää kehitystasoltaan korkeammille Hengille kuuluviksi, kuten osoitetaan seuraavissa opetuksissa:

13. Henkien arvoasteen tunnistaa hänen kielenkäytöstään. Todellakin hyvillä ja kehitystasoltaan korkeammilla Hengillä se on aina ylvästä, arvokasta ja loogista sekä vailla ristiriitaisuuksia. Se uhkuu viisautta, hyvántahtoisuutta, vaatimattomuutta ja kaikista puhtainta moraalia. Se on ytimekästä ilman turhia sanoja. Tietämättömien ja ylpeiden epätäydellisten Henkien sanojen sisällön tyhjiys korvataan lähes aina sanojen runsaudella. Jokainen ilmiöselvästi virheellinen ajatus, jokainen perusajatus vastoin tervettä moraalia, jokainen naurettava ohjeistus, jokainen tökerö ilmaus, joka on arkipäiväinen tai yksinkertaisesti turha ja lopultakin kaikki pahantahtoisuuden merkit, itserakkaus tai röyhkeys, ovat kiistämättömiä alhaisuuden merkkejä Henkien keskuudessa.

Korkeammat Henget eivät kanna huolta muusta kuin älykkäistä kommunikoinneista meitä opettaakseen. Fyysiset tai puhtaasti materiaaliset kommunikoinnit ovat erityisesti alhaisemmille Hengille kuuluvia. Niitä kutsutaan yleisesti **kolisteleviksi Hengiksi**. Samoin kuin meidän keskuudessamme näytökset voimakkuudesta ja akrobatiasta ovat taitovoimistelijoiden, eikä tiedemiesten

tekemiä. ***Olisi absurdia ajatella, että vähänkin edistyneemmät Henget viihdyttäisivät itseään sellaisilla näytöksillä.*** (Ks. Mitä on spiritismi? Luku II – 37, 38, 39 ja 40; Henkien Kirja, Osa 2, Luku I, Henkien arvoasteikko; Meedioiden Kirja, Osa 2, Luku XXIV, Henkien henkilöllisyys, Kuinka erottaa hyvät Henget pahantahtoisista Hengistä.)

Kuka vilpitön ihminen voisi nähdä näiden opetusten olevan kunniantomia, että niitä ei voisi katsoa korkeille Hengille kuuluviksi? Ei, spiritismi ei sekoita eri tasoisia Henkiä toisiinsa. Sen sijaan, että se katsoisi paholaisilla olevan yhtä paljon älykkyyttä kuin enkeleilläkin, se vahvistaa tarkkailun kautta tosiasiaksi, että alhaisemmat Henget ovat enemmän tai vähemmän tietämättömiä, että niiden moraalinen näkökulma on rajoittunut ja niiden terävä-älyisyys on rajallinen. Niiden käsitykset asioista ovat usein virheellisiä ja epätäydellisiä ja ne ovat kykenemättömiä ratkaisemaan tiettyjä kysymyksiä ja sen seurauksena tekemään kaikkea sitä, mitä katsotaan paholaisten tiliin.

14. ”Jumala kieltää kysymästä neuvoa kuolleiden ihmisten sie-luilta. Ne tulevat pysymään siellä, minne Jumala on ne oikeudenmukaisuudessaan määrännyt, eivätkä ne voi ilman Jumalan lupaa tulla elävien ihmisten palvelukseen.”

Myös spiritismi sanoo, että Henget eivät voi tulla (kommuni-kointiin) ilman että Jumala sen sallisi. Mutta tämän suhteen spi-ritismi on vielä em. näkökantaa jyrkempi, sillä se sanoo että yk-sikään Henki – ei hyvä eikä paha – voi tulla ilman tätä lupaa. Sitä vastoin kirkon näkemyksen mukaan paholaisilla on kyky toimia näin ilman lupaa. Spiritismi sanoo tähän vielä, että silloin kun Henget tulevat ihmisten kutsumana, se ei todellakaan tapahdu siksi, että Henki ***asettautuisi ihmisten palvelukseen.***

”Tuleeko evokaation kohteena oleva Henki spontaanisti vai pa-kotettuna?

”***Hän tottelee Jumalan tahtoa, tämä on maailmankaikkeutta hallitseva laki. Henki näkee hyödylliseksi tulla tai jättää tule-***

matta. Siinä vielä on valinnanvapaus. Korkeammat Henget tulevat aina, kun heitä kutsutaan hyödyllistä päämäärää silmällä pitäen. He eivät kieltäydy vastaamasta muille, kuin vähemmän vakavamielisille ihmisille, jotka käsittelevät tätä asiaa huvina.” (Meedioiden Kirja, Osa 2, Luku XXV)

”Voiko evokaation kohteena oleva Henki kieltäytyä tulemasta, kun häntä kutsutaan?

”Näin täysin on. Missä olisi hänen valinnanvapautensa, jos näin ei olisi? Ajatteletteko, että kaikki maailmankaikkeuden olennot ovat teidän käskynalaisianne? Pidätekö itse itseänne velvoitetuina vastaamaan kaikille niille, jotka lausuvat nimenne? Kun sanoin teille, että Henki voi kieltäytyä, viittaatan tässä evokaation tekijän pyyntöön, ottaen huomioon sen, että alhaisempi Henki voi olla pakotettu tulemaan paikalle korkeamman Hengen toimesta.”

Spiritistit ovat niin vakuuttuneita siitä, etteivät mitään pysty saamaan suorasti ilman Jumalan lupaa, sillä kutsuessaan jotakin tiettyä Henkeä, he sanovat: **”Rukoilen kaikkivaltiaasta Jumalaa, että Hän sallii hyvän Hengen kommunikoida kanssani. Pyydän myös suojelusenkeliäni auttamaan, sekä etäännyttämään pahantahtoiset Henget.”** Vastaavasti sanotaan silloin, kun kutsu tehdään jollekin tietylle Hengelle: **”Pyydän kaikkivoipaa Jumalaa sallimaan (nimi) Henkeä kommunikoimaan kanssani.”** (Meedioiden Kirja, Osa 2, Luku XVII, n. 203)

15. Kirkon heittämät syytökset evokaatioita vastaan eivät sen vuoksi kosketa spiritismiä, vaan magian käytäntöjä, jonka kanssa spiritismillä ei ole mitään yhteistä. Spiritismi tuomitsee kirkon tavoin sellaiset käytännöt, eikä spiritismi myöskään myönnä kehitystasoltaan korkeammille Hengille sellaista roolia, joka ei sopisi niiden kunniallisuudelle. Siinä evokaatioilla ei kysytä mitään, tai pyritä saamaan mitään ilman Jumalan sallimusta.

On selvää, että voi olla ihmisiä, jotka väärinkäyttävät evokaatiota, jotka tekevät siitä pelin ja jotka vääristävät sen kaitsel-

muksellisesta tarkoituserästään henkilökohtaisten intressiensä vuoksi. On niitä, jotka tietämättömyyttään, kevytmielisyyttään, ylpeyttään tai voitonhimossaan etäännyvät spiritismin varsinaisista periaatteista. Vakavamielinen spiritismi ei tällaista kuitenkaan hyväksy, kuten todellinen uskonto ei hyväksy tekopyhiä hurskastelijoita ja fanatismiin liiallisuuksia. Ei yleensääkään ole loogista eikä oikeudenmukaista pistää spiritismin syyksi sellaisia väärinkäytöksiä, mitkä spiritismi itse tuomitsee, tai sellaisten ihmisten virheitä, jotka eivät tiedä mistä spiritismissä oikein on kysymys. Ennen kuin tekee syytöksiä, olisi syytä katsoa osuvatko ne oikeudenmukaisesti. Sanomme siis, että kirkon moite osuu petkuttajiin, riistäjiin, magian käytäntöihin sekä noituuteen ja että niiden suhteen se on oikeassa. Silloin kun kirkollinen tai skeptikkojen arvostelu tuomitsee väärinkäytökset ja antaa huijareille häpeämerkin, se ainoastaan edistää puhtaan ja terveen opin esiin nousemista ja auttaa näin vapautumaan pahasta aineksesta tehtäväämme helpottaen. Näissä arvosteluissa virhe on siinä, että hyvä sekoitetaan pahaan ja sitä usein tapahtuu muutamien ihmisten pahantahtoisuuden vuoksi sekä suurimmalta osin tietämättömyydestä johtuen. Mutta silloin kun yhdet arvosteluissaan tee tätä erottelua, niin toiset jo sen tekevätkin. Joka tapauksessa kaikki vilpittömät spiritismin omaksuneet ihmiset tulevat yhtymään tällaisiin moitteisiin, kun moitteet vain ovat rajattu kohdistumaan pahaan, sillä silloin ne eivät voi kohdistua itse spiritismiin.

16. *”Nämä arvoitukselliset olennot, jotka näin vastaavat ensimmäiseen kutsuun **niin harhaoppiselle ja jumalattomalle kuin uskovaisellekin**, niin rikolliselle kuin viattomallekin, eivät ole Jumalan lähettämiä eivätkä totuuden ja pelastuksen apostoleita, vaan virheellisyiden ja helvetin kätyreitä.”*

Nämä sanat tarkoittavat sitä, että Jumala ei salli hyvien Henkien tulla viemään harhaoppisia, jumalattomia ja rikollisia pois erheestä, säästääkseen ne ikuiselta kadotukselta! Jumala ei lä-

hetä niille ihmisille muita kuin helvetin kätyreitä, jotta ne uppoaisivat ahdinkoon vieläkin syvemmälle! On valitettavaa sanoa näin, mutta kirkon oppien mukaan Jumala ei lähetä viattomalle muuta kuin kieroontuneita olentoja viettelemään häntä! Eikö Jumala löydä enkelten – näiden etuoikeutettuina luomiensa olentojen – keskuudesta ketään riittävän myötätuntoista tullakseen auttamaan näitä kadotettuja sieluja. Mitä varten ne olisivat luotuja niin loistavilla kyvyillä varustettuina, jos ne käyttäisivät niitä ainoastaan omien henkilökohtaisten nautintojensa vuoksi? Olisivatko ne todellakin hyviä, jos ne olisivat uppoutuneena mietiskelyjensä nautintoihin ja näkisivät näiden ihmissielujen olevan helvettiin johtavalla tiellä, ilman että menisivät niitä käännyttämään sieltä pois? Eikö se olekin kuvaus rikkaasta egoistista, jolla on yllin kyllin kaikkea ja jättää säälimättä nälkäisen kuolemaan portilleen? Eikö se ole egoismin nostattamista hyveeksi ja vielä asetettuna Jumalan jalkojen juureen?

Tässä kirkon edustajan tekstissä ihmetellään, että hyvät Henget menevät harhaoppisten ja jumalattomien luokse. Onko siinä unohdettu nämä Jeesuksen sanat: *”Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat.”* Eikö asioita voitaisi jo nähdä yhtään korkeammasta näkökulmasta kuin mikä fariseuksien näkemys oli Jeesuksen aikana¹. Kieltäytyisivätkö itse kirkon edustajat vääräuskoisen kutsusta ja pitäytyisivätkö he menemästä sellaisen luokse, jotta voisi näyttää hyvää tietä? Hyvät Henget tekisivät sen, mitä kirkon edustajakin tekisivät. Ne menevät jumalattomien luokse antaakseen niille hyvyyden neuvoja. Voi! Tuonpuoleisten kommunikointien pannaan julistuksen sijasta tulisi paremminkin siunata Herran teitä ja ihailla Hänen kaikkivoipaisuuttaan sekä loputonta hyvyttään.

17. Tässä kirkon tekstissä kerrotaan suojelusenkeleistä. Mutta silloin kun ne eivät onnistu saamaan itseään kuulluksi omantun-

¹ Viittaus Matteuksen evankeliumiin luvun 9 jakeisiin 9-13 – *Kääntäjän huomautus*

non tai inspiraation salaperäisen äänen kautta, niin miksi he eivät käytä suurempia ja konkreettisempia toimintatapoja järkyttääkseen ihmisten tuntemuksia, koska tällaisia keinoja on olemassa? Jumala siis asetti nämä keinot ja ne ovat Hänen asettamiaan, koska kaikki on Jumalasta lähtöisin. Miksi Jumala asetti nämä keinot ainoastaan pahoille Hengille ja sitä vastoin kielsi hyviä Henkiä käyttämästä niitä? Siitä tullaan johtopäätökseen, että Jumala on antanut paholaisille – jotka pyrkivät saamaan ihmisen lankeamaan – enemmän lahjoja kuin mitä on annettu ihmistä pelastamassa oleville suojelusenkeille.

No niin! Sen, mitä kirkon näkemyksen mukaisesti suojelusenkelit eivät kykene tekemään, paholaiset tekevät niiden puolesta. Näiden helvetillisiksi luuloteltujen kommunikointien kautta ne johdattavat takaisin Jumalan luo sellaisia ihmisiä, jotka kielsivät Jumalan ja vievät hyvälle tielle sellaisia, jotka olivat paheisiin uppoutuneina. Ne tekevät vielä eriskummallisemman näytöksen, jossa miljoonat ihmiset uskovat Jumalaan paholaisen kykyjen johdosta, silloin kun kirkko itsessään ei ollut pystynyt näitä ihmisiä käännättämään. Sellaiset ihmiset, jotka eivät koskaan rukoilleet, rukoilevat tänään hartaasti, johtuen näiden samojen paholaisten ohjeistuksista! Kuinka monet ylpeät, egoistit ja haureelliset tulivatkaan vaatimattomiksi, hyväntekeväisyyttä harjoittaviksi ja vähemmän sensuelleiksi! Jos näin on tapahtunut, niin täytyy myöntää, että paholainen on tehnyt heille kaikista suurimman palveluksen ja auttanut niitä jopa enkeleitä paremmin. Pitäisi omata hyvin köykäinen mielikuva tämän vuosisadan ihmisten arviointikyvystä, jotta voisi uskoa ihmisten hyväksyvän sokeasti tällaista ajattelua. ***Uskonto, joka julistaa sortuvansa perustuksiltaan, jos siitä otetaan pois sen paholaiset, helvetti, ikuiset rangaistukset ja armoton Jumala, on itse itsensä tuhoava uskonto.***

18. Sanotaan, että Jumala lähetti Jeesuksen, poikansa, ihmisiä pelastaakseen, osoittaen siten rakkautensa luomuksilleen. Jättikö

hän sitten ihmiset ilman suojaa? Epäilemättä Jeesus on pyhä messias, joka oli lähetetty opettamaan ihmisille totuutta ja näyttääkseen heille hyvää tietä. Mutta Hänen poismenonsa jälkeen voidaan laskea, kuinka monta ihmistä saattoi kuulla hänen totuuden sanojaan. Kuinka monet ovat kuolleet ja kuinka monet tulevat kuolemaan kuulematta lainkaan Hänen sanojaan. Ja niiden keskuudessa, jotka Hänen sanansa kuulivat, kuinka nämä sanat onkaan pantu käytäntöön! Miksi Jumala ei huolehtiessaan lastensa terveydestä lähettäisi muita sanatuojia, jotka tulisivat kaikkialle maan päälle, kävisivät sisään kaikista vaatimattomimpiin koppe-roihiin, suurten sekä pienten keskuuteen, oppineiden sekä tietämättömien keskuuteen, epäuskoisten sekä uskovaisten keskuuteen, opettaakseen totuutta niille, jotka eivät sitä tunne, tehden sitä ymmärrettäväksi niiden keskuudessa, jotka eivät sitä käsittä, korvaten **suoralla ja moninaisella** opetuksellaan evankeliumin riittämättömän leviämisen ja jouduttaen näin taivaan valtakunnan saapumista? Ja kun nämä sanatuojat saapuvat lukemattomina massoina avaten sokeiden silmiä, käännäyttäen jumalattomia, parantaen sairaita, lohduttaen ahdistuneita Jeesuksen esimerkin mukaisesti, niin te niitä ajatte pois, hyljeksitte niiden tekemää hyvää ja sanotte niiden olevan paholaisia! Sellaisia oli myöskin fariseusten puheet Jeesuksesta, jonka he myös sanoivat tekevän hyvää paholaisten kyvyillä. Mitä Jeesus siihen vastasi? ”*Hedelmästä puun tunnistaa, paha puu ei voi antaa hyviä hedelmiä.*” Fariseukselle Jeesuksen hedelmät olivat kuitenkin pahoja, koska Hän oli tullut lopettamaan väärinkäytökset ja julistamaan vapautta, joka tuli tuhoamaan heidän arvovaltaansa. Jos Jeesus olisi mielistellyt niiden ylpeyttä, hyväksynyt väärinkäytökset ja kannatellut fariseusten valtaa, niin silloin hän olisi ollut fariseuksien silmille juutalaisten niin paljon odottama messias. Hän oli yksin, köyhä ja heikko. Saatuaan Jeesuksen menehtymään fariseukset uskoivat saaneensa tapetuksi Hänen sanansa. Mutta Jeesuksen sanat säilyivät, sillä ne olivat jumalallisia. Ne kuitenkin levisivät hitaasti ja kahdeksantoista vuosisadan jälkeen ne ovat tunnettuja

vain kymmenesosalle ihmiskunnasta ja lukuisat skismat puhkesivat jopa hänen opetuslastensa keskuudessa. Juuri silloin Jumala armossaan lähettää Hengen vahvistamaan, täydentämään, asettamaan kaikkien saataville ja levittämään kaikkialle maan päälle Jeesuksen totuuksia. Mutta Hengen eivät ole yksi ihminen, jonka ääni olisi tullut rajoitetuksi. Henkiä on lukemattomasti. Ne menevät kaikkialle, eikä niihin voi tarttua kiinni. Sen vuoksi niiden opetukset leviävät salaman tavoin. Ne puhuvat ihmisen järjelle sekä sydämellemme, ja sen vuoksi ne ovat kaikista vaatimattomimpien ymmärtämiä.

19. Sanotte: *”Eikö ole taivaallisille sanansaattajille kunniatonta välittää ohjeistuksiaan niin arkipäiväisellä tavalla kuin pyörrivien pöytien avulla? Eikö olisi loukkaus olettaa niiden huvittavan itseään sellaisilla latteuksilla ja jättää loistava asuinsijansa tullakseen ensiksi vastaan tulleen avuksi?”*

Eikös Jeesuskin lähtenyt Isänsä olinpaikasta syntyäkseen talliin. Missä muuten olette nähneet spiritismissä arkipäiväisten asioiden laitetuksi korkeimpien Henkien tiliin? Se päinvastoin sanoo, että tavalliset asiat ovat tavallisten Henkien tekemiä. Mutta itse asiassa niiden yleisyyden kautta ne eniten sykhdyttivät ihmisten mielikuvitusta. Ne ovat olleet osallisena todistamaan Henkien maailman olemassaolon ja näyttämään, että se on täysin erilainen kuin mitä siitä on kuviteltu. Nämä alussa saadut kommunikoinnit olivat yksinkertaisia, kuten kaikki yleensä alkaakin yksinkertaisesti. Samoin on pienestä siemenestä lähtöisin olevan puun kanssa, jonka lehvistö ennemmin tai myöhemmin tulee yltämään kauas. Kuka olisi uskonut, että Beetlehemmin hyvin vaatimattomasta seimestä voisi lähteä sana, joka tulisi muuttamaan maailman?

Kyllä! Kristus on jumalallinen messias ja Hänen sanansa ovat totta. Kyllä! Hänen sanoihinsa perustuva uskonto on järkähtämätön, mutta sillä edellytyksellä, että Hänen jaloja opetuksiaan seurataan ja harjoitetaan, eikä näyttämällä oikeudenmukaista ja

hyvää Jumalaa puolueellisena, kostonhimoisena ja armottomana.

TAIVAS JA HELVETTI

LUKU XI

Edesmenneiden evokaatioiden kiellosta

1. Kirkko ei millään tavalla kiistä Henkien ilmaisuja. Päinvastoin se myöntää täysin niiden todellisuuden – kuten näimme edellisissä lainauksissa – mutta katsoo niiden olevan pelkästään pahalaiselta lähtöisin. Ne ovat väärässä, jotka kieltävät tällaisen evankeliumiin vedoten, koska evankeliumi ei siitä mainitse saanaakaan. Ylimpänä argumenttina tässä on Mooseksen esittämä kielto. Seuraavassa lainauksessa näemme, millä termeillä tätä asiaa ilmaistaan siinä arkkipiispan paimenkirjeessä, jota olemme jo edellä lainanneet.

”Ei ole sallittua luoda suhteita niiden (Henkien) kanssa, ei suoranaisesti, eikä niiden välityksellä, jotka niitä pyytävät avuksi tai niiltä kyselevät. Mooseksen laki rankaisee kuolemalla sellaiset inhottavat menettelyt, joita on käytäntönä pakanoiden keskuudessa. Leeviläisten kirjassa (luku XIX, jae 31) sanotaan: `Älkää etsikö taikojen tekijöitä älkääkään kääntykö selvänäkijöiden puoleen missään asiassa, jotta ette itsekkin joutuisi häpeään kääntyessänne niiden puoleen.`¹ Luvun XX jakeessa 31 sanotaan: `Jos jossakussa miehessä tai naisessa puhuu Python-käärmeen, tai ennustajan Henki, hänet on surmattava. Hänet kivitettäköön hengiltä ja hänen verensä lankeaa heidän päällensä.` Viides Mooseksen kirja sanoo: `Keskuudessanne ei saa olla ketään, joka kysyy neuvoa selvänäkijöiltä; ei myöskään ketään unten tai ennusmerkkien tarkkailijaa – tai noituuden, taikakeinojen tai

1 Suomenkielisessä vanhan testamentin käännöksessä nämä kohdat on esitetty hieman poikkeavalla tavalla. – Kääntäjän huomautus

loitsujen käyttäjää; tai ketään, joka kysyy neuvoa niiltä ihmisiltä, joissa on Python-käärmeen henki ja jotka harjoittavat ennustamista; tai jotka kyselevät kuolleilta oppiakseen totuuden, sillä kaikki sellainen on iljetystä Herralle, ja Herra, teidän Jumalanne, hävittää näihin rikoksiin syyllistyvät kansat teidän saapuessanne.’ (luku XVIII, jakeet 10, 11 & 12)”

2. Näiden Mooseksen sanojen todellisen merkityksen ymmärtämiseksi on hyödyllistä palauttaa mieleen kokonaisuudessaan teksti, josta em. lainauksessa oli vain katkelma.

”Älkää etsikö taikojen tekijöitä älkääkään kääntykö selvänäkijöiden puoleen missään asiassa, jotta ette itsekkin joutuisi häpeään kääntyessänne niiden puoleen. Minä olen Herra, teidän Jumalanne.” (Leeviläisten kirja, Luku XIX, jae 31)

”Jos jossakussa miehessä tai naisessa puhuu Python-käärmeen tai ennustajan Henki, hänet on surmattava. Hänet kivitettäköön hengiltä ja hänen verensä lankeaa heidän päällensä.” (Leeviläisten kirja, Luku XX, jae 27)

*”Kun tulette siihen maahan, jonka Herra, teidän Jumalanne, antaa teille, älkää ruvetko noudattamaan siellä asuvien kansojen iljettäviä tapoja. Keskuudessanne ei saa olla ketään, **joka pyrkisi puhdistamaan poikaansa tai tytärtään panemalla sen kulkemaan liekkien läpi**; joka kysyy neuvoa selvänäkijöiltä; ei myöskään ketään unten tai ennusmerkkien tarkkailijaa; tai noituuden, taikakeinojen tai loitsujen käyttäjää; tai ketään, joka konsultoi niitä ihmisiä, joissa on Python-käärmeen henki ja jotka harjoittavat ennustamista; tai jotka kyselevät kuolleilta oppiakseen totuuden, sillä kaikki sellainen on iljetystä Herralle, ja Herra, teidän Jumalanne, hävittää näihin rikoksiin syyllistyvät kansat teidän sinne saapuessanne.” (Viides Mooseksen kirja, luku XVIII, jakeet 9, 10, 11 & 12)*

3. Jos Mooseksen laki tulee olla niin ehdottomasti noudatettu tässä asiassa, niin samoin tulisi olla kaikissa muissa asioissa.

Miksi Mooseksen laki olisi hyvä edesmenneiden evokaatioita koskevan kiellon suhteen ja huono muiden asioiden suhteen? Siinä täytyy olla johdonmukaisuutta. Jos kuitenkin tunnistetaan, että Mooseksen lait eivät ole tietyissä asioissa enää sopusoinnussa tapojemme ja meidän ajanjaksoimme kanssa, niin ei ole syytä, miksi näin ei olisi tässä käsittelemämme kiellon suhteen.

On muutenkin tarpeen ymmärtää syyt, jotka antoivat aiheita tälle kiellolle. Mooseksen aikaan siihen oli syynsä, mutta tänään niitä samoja syitä ei enää todellakaan ole olemassa. Juutalaisten lainsäätäjät halusivat, että hänen kansansa hylkäisi Egyptissä hankkimansa tavat, joissa edesmenneiden puoleen tehdyt evokaatiot olivat käytäntönä ja yksi väärinkäytösten syy, kuten Jesajan kirjan luku XIX, jae 3 sanoo: ” *Niin Egyptin mieli siinä lannistuu ja minä sekoitan heidän viisautensa, ja he anelevat neuvoa epäjumaliltaan, selvännäkijöiltään, pythön käärmeiltään ja taikojen tekijöiltään.*” (Jesajan kirja, luku XVIII, jakeet 9, 10, 11 & 12)

Israelilaisten ei pitänyt solmia minkäänlaisia liittoja ulkopuolisten kansojen kanssa. He kuitenkin tulisivat kohtaamaan samoja käytäntöjä niiden kansojen keskuudessa, joiden maille he olivat menossa ja joita vastaan he tulisivat taistelemaan. Mooseksen tarkoituksena oli herättää heprean kansaan vastenmielisyyttä kaikkia niitä tapoja vastaan, jotka olisivat olleet kontaktipisteinä muihin kansoihin, jos ne vain olisivat tulleet omaksutuiksi heprean kansalaisten keskuudessa. Saadakseen tällaisen vastenmielisyyden ihmisten mieliin, hänen täytyi näyttää nämä käytännöt tekoina, jotka olisivat itse Jumalan tuomitsemia. Sen vuoksi hän sanoi: ”...*ja Herra, teidän Jumalanne, hävittää näihin rikoksiin syyllistyneet kansat teidän sinne saapuessanne.*”

4. Mooseksen kielto evokaatioista edesmenneiden ihmisten Hengille oli sitä suuremmallakin syyllä oikeutettu, koska sitä ei tehty Henkiä kohtaan osoitetusta kunnioituksesta ja kiintymyksestä eikä rakkaudesta. Se oli yksi ennustamisen keino, samal-

la tavoin kuin enteet ja ennusmerkit, joita huijaus ja taikausko on käyttänyt hyväkseen. Vaikka Mooses olisi halunnutkin, niin hän ei pystynyt kitkemään juuriltaan sitä tottumusta, jossa edesmenneiden ihmisten Henkien evokaatioita käytettiin kaupustelun kohteena. Sitä osoittavat seuraavat lainaukset:

”Te kuulette sanottavan: ‘Tiedustelkaa neuvoa taikojen tekijöiltä ja selvänäkijöiltä, jotka lumoissaan supisevat ja mumisevat.’ Vastatkaa heille: ‘Eikö kunkin kansan tule kysyä neuvoa omalta Jumalaltaan? Ja miksi pitäisi kysyä kuolleilta neuvoa elävien asioissa?’ (Jesajan kirja, luku VIII, jae 19)”

”Minä teen nähtäväksi taikojen ihmeiden epärehellisyyden. Tulen tekemään järjettömiksi ne, jotka sekaantuvat ennustuksiin. Kukistan viisaiden mielet ja osoitan heidän tietonsa typeryydeksi. (Jesajan kirja, luku XLIV, jae 25)”

”Että tulkoon nämä ennustajat, jotka tutkivat taivasta, jotka tarkastelevat tähtiä ja jotka laskevat kuukausia tehdäkseen niistä ennustuksia, joita haluavat teille antaa tulevaisuudesta. Tulkoon he nyt ja pelastakoon he teidät. Niistä on tullut kuin tulen hävittämiä olkia. He eivät voi vapauttaa sieluaan kiivailta liekeiltä. Niistä ei jää jäljelle edes hiilloksen hehkua, jolla voisi lämmitellä eikä tulta, jonka ääreen voisi istua. Siinä nähdään millaiseksi tulevat kaikki ne asiat, joiden kanssa olette työskennelleet niin suurella vaivalla. Ne **kaupustelijat**, joiden kanssa olette keinotelleet nuoruudestanne lähtien, juoksevat kaikki pakoon kukin puolelleen, ilman että olisi yhtään, joka ottaisi pois teidän vaivanne. (Jesajan kirja, luku XLII, jakeet 13, 14 ja 15)”

Tässä luvussa Jesaja viittaa Babylonialaisiin sanoen vertauskuvallisesti (jakeen 1 mukaisesti) ”Babylonian neitsyt tytär, Kaldean tytär”. Hän sanoo, että taikojen tekijät eivät tulisi estämään heidän yksinvaltansa raunioitumista. Seuraavassa luvussa hän osoittaa sanansa suoraan Israelin kansalle.

”Mutta tulkaa te tänne, te noidanpenikat, te huorimusten ja portojen jälkeläiset! Kenelle te oikein nauratte, kenelle irvistelette ja näytätte kieltänne? Ettekö itsehan ole kavaluuden ja hyljättyjen

äpäriä, te jotka etsitte Jumalienne lohdutusta kaikkien viheriöivien puiden alla, jotka **uhraatte pieniä lapsia** puroilla korkealle kohoavien kallioiden juurella? Te olette asettaneet luottamuksenne purojen kiviin, olette vuodattaneet juomauhrinne niiden kunniaksi, olette heille tarjonneet uhrauksianne. Kuinka tällaisen jälkeen närkästymiseni voisi olla syttymättä? (Jesajan kirja, luku LVII, jakeet 3, 4, 5, 6)”

Nämä sanat eivät jätä varaa tulkinnoille. Ne osoittavat selvästi, että siihen aikaan edesmenneiden ihmisten Henkien evokaatioilla oli päämääränä ennustus ja siitä tehtiin kaupustelun kohde. Niitä pidettiin taikuuden harjoittamiseen ja noituuteen liittyvänä asiana ja niitä tehtiin jopa ihmisuhrien kanssa. Mooses oli oikeassa kieltäessään ihmisiä niistä asioista ja sanoessaan, että ne olivat inhottavia Jumalalle. Nämä taikauskoiset käytännöt kestivät keskiajalle saakka, mutta tänään järki asettaa ne omalle paikalleen. Spiritismi on tullut näyttämään haudan tuonpuoleisille suhteille puhtaasti moraalisen, lohduttavan ja uskonnollisen päämäärän. Spiritismin ajattelutavan omaksuneet eivät ”uhraa pieniä lapsia, eivätkä vuodata juomauhreja jumalia kunnioittaakseen”; eivät kysele tähdiltä, kuolleilta eikä ennustajilta tietääkseen tulevaisuutta, jonka Jumala on viisautessaan jättänyt ihmisiltä peittoon; hyljeksivät kaikkea sellaisen kyvyn kaupustelua, jonka muutamat ihmiset ovat saaneet kommunikoidakseen Henkien kanssa; eivät ole uteliaisuuden eivätkä voitonhimon liikkeelle panemia, vaan tuntevat edesmenneitä kohtaan kunnioitusta ja ainoastaan haluavat ohjeistaa itseään, kehittyä ja lohduttaa kärsiviä sieluja. Mooseksen kielto ei koske mitään näistä. Ne ihmiset, jotka vetoavat Mooseksen sanoihin spiritismiä vastustaakseen, olisivat voineet nähdä tämän, jos vain olisivat paremmin perehtyneet Raamatun sanoihin. He olisivat huomanneet, että näillä Heparalaisten keskuudessa tapahtuneilla asioilla ei ole minkäänlaista yhtenäisyyttä spiritismin periaatteiden kanssa. Paremminkin spiritismi tuomitsee tarkalleen ottaen sen, mikä sai Mooseksenkin tekemään tämän kiellon. Mutta sokeana halusta löytää argumentteja uusia

ideoita vastaan, nämä vastustajat eivät huomanneet kuinka heidän argumenttinsa kohdistuvat täysin väärään.

Tämän päivän siviililaki tuomitsee kaikista väärinkäytöksistä, joita myös Mooses tahtoi hillitä. Mooses julisti äärimmäisen tuomion väärintekijöille ja se tapahtui siksi, koska kurittoman kansan hallitsemiseksi tarvittiin ankaria keinoja. Niinpä kuolemantuomiota käytettiin ylenpalttisesti hänen lainsäädännössään. Sen lisäksi siihen aikaan ei muutenkaan ollut suurta valikoimaa eri rangaistuksista. Autiomaassa ei ollut vankiloita eikä kuritus-huoneita ja hänen kansansa ei ollut sen luonteinen, että se olisi pelästynyt pelkästään kurinpidollisia toimia. Siihen aikaan rangaistuksia ei voitu jakaa eri ankaruusasteisiin, kuten nykypäivinä tapahtuu. Sen vuoksi väärässä ovat ne ihmiset, jotka Mooseksen rangaistuksen ankaruuteen vedoten pyrkivät todistamaan edesmenneiden kanssa tehdyn evokaation syyllisyyden tasoa. Olisiko Mooseksen lain kunnioittamisen vuoksi tänä päivänä sopivaa ylläpitää kuolemanrangaistusta kaikkiin niihin tapauksiin, joihin hän sitä sovelsi? Miksi muuten niin sinnikkäästi herätetään henkiin tämä Mooseksen lain pykälä, samalla kun vaietaan sen luvun alusta, joka kieltää pappeja ***omaamasta maallisia rikkauksia ja ottamaan osaa mistään perinnöstä, sillä Herra itse on heidän perintönsä.*** (Viiden Mooseksen kirja, luku XXVIII, jae 1 ja 2)

5. Mooseksen laissa on kaksi erillistä osaa: varsinainen Jumalan laki, joka on Siinain vuoren julistuksella vahvistettu ja siviili- eli kurinpidollinen laki, joka oli sovitettu sen ajan kansan tapoihin ja luonteenpiirteisiin. Yksi näistä laeista on muuttumaton, kun taas toinen muuttuu ajan myötä. Kenenkään ei pitäisi olettaa, että ihmistä voitaisiin ohjata samalla tavoin nykypäivänä samoilla säännöksillä kuin Juutalaisia erämaassa, eikä sen enempää Kaarle Suuren asettamaa lainsäädäntöä voida soveltaa 1800-luvun Ranskaan. Kuka nykypäivänä ajattelisi tänään nostettavan uudelleen voimaan esimerkiksi tätä Mooseksen lakia: *”Jos härkä puskee miehen tai naisen kuoliaaksi, niin härkä kivitettäköön,*

älköönkä sen lihaa syötäkö; mutta härän omistaja olkoon vapaa rangaistuksesta.”(Toinen Mooseksen kirja XXI - 28)

Tällä meille järjenvastaiselta näyttävällä lain kohdalla ei kuitenkaan ollut muuta päämäärää kuin rangaista härkää ja vapauttaa sen omistaja syytteistä. Sillä käytännössä tarkoitettiin onnettomuuden aiheuttavan eläimen takavarikointia, jotta se pakottaisi omistajia valvomaan eläimiään paremmin. Härän menettämisen oli rangaistus sen omistajalle. Sen rangaistuksen täytyi olla hyvin merkittävä paimentolaiskansan keskuudessa ja sen vuoksi omistajalle ei ollut tarpeen muita rangaistuksia. Oli myös tarpeen, että tästä rangaistuksesta ei tulisi kenellekään hyötyä ja sen vuoksi kuoleman aiheuttaneen härän lihan syöminen oli kiellettyä. Tämän lain toisissa osissa on tapauksia, joissa eläinten omistaja oli vastuussa niiden aiheuttamista vaurioista.

Kaikella oli syynsä Mooseksen lainsäädännössä, sillä kaikki siinä on ennalta nähtyä pienimpiä yksityiskohtia myöten. Kuitenkin sen lainsäädännön perusta ja muoto oli niiden olosuhteiden mukaista, joissa heidät silloin kohdattiin. Jos Mooses palaisi jälleen maan päälle nykypäivinä antaakseen lainsäädännön Euroopan sivistyneille kansoille, niin hän varmastikaan ei tulisi antamaan täysin samaa lakia, jonka oli ennen muinoin Juutalaisille antanut.

6. Tähän väitetään vastaan sillä, että kaikki Mooseksen antamat lait olisivat saneltuja Jumalan nimeen, Siinain vuorella julistetun lain tavoin. Kuitenkin, jos kaikki Mooseksen lait katsotaan olevan jumalallista alkuperää, niin miksi käskyt on rajoitettu kymmeneen käskyyn? Näin oli, koska ne olivat erityislaatuisia. Jos kaikki käskyt olisivat olleet Jumalasta lähtöisin, niin kaikki olisivat samoin pakollisia. Miksi ei siis noudattaa kaikkia Mooseksen käskyjä? Miksi ei jatkettaisi edelleen ympärileikkauksen käskyä¹, jonka Jeesuskin joutui kokemaan ja jota hän ei lakkauttanut? Unohdetaan, että kaikki muinaisaikojen lainsäätäjät pyrki-

1 Viittaus Ensimmäiseen Mooseksen Kirjaan 17: 10-13: ”Ympärileikatkkaa esinahkanne liha ja se olkoon liiton merkki meidän välillämme, minun ja teidän.”
– Kääntäjän huomautus

vät lisäämään lakiensa auktoriteettia sanomalla niiden olevan jumalallisesta alkuperästä. Mooses tarvitsi tätä ajattelua tukena enemmän kuin kukaan muu, johtuen kansansa luonteenpiirteistä. Siitä huolimatta hänen oli hyvin vaikea saada kansansa tottelemaan näitä lakeja ja tilanne olisi ollut paljon pahempi, jos hän olisi antanut ne lait omissa nimissään.

Eikö Jeesus tullut muuntamaan Mooseksen lait ja eikö Hänen lakinsa olekin Kristittyjen laki? Eikö hän sanonutkin: *”Olette oppineet, että ennen vanhaan on sanottu niin ja näin, mutta minä sanon teille toisin”*¹? Mutta tekikö Jeesus muutoksia siihen lakiin, mikä annettiin Siinain vuorella? Ei millään muotoa. Paremminkin Jeesus vahvistaa Siinain vuorella annetut kymmenen käskyä ja koko hänen moraalinen oppinsa ei ole muuta kuin sama laki kehittyneemmin esitettynä. Mutta yhdessäkään osassa Jeesus ei kieltänyt kuolleiden ihmisten Henkien evokaatioita. Se oli kuitenkin riittävän tärkeä asia, että se ei jäänyt mainitsematta hänen opetuksissaan, silloin kun hän käsittelee vähemmän tärkeitä asioita.

7. Tiivistetysti sanottuna on kysymys siitä, asettaako kirkko Mooseksen lait evankeliumin lakien yläpuolelle, eli onko kirkko enemmän juutalainen kuin kristitty. On itse asiassa merkittävää, että eri uskonnoissa juuri juutalaisten keskuudessa esiintyy vähiten spiritismin vastustusta. Juutalaisten spiritismin vastustuksessa ei vedota elävien ja kuolleiden väliseen yhteydenpitoon, kuten kristityissä uskonuuntauksissa.

8. Tässä on myös toinen ristiriita. Jos Mooses kielsi kuolleiden (ihmisten) Henkiin kohdistuvan evokaation, niin näin oli, koska ne saattoivat tulla evokaation mukaisesti. Jos ne eivät voisi tulla,

1 Toinen Mooseksen Kirja 21: 21–25: *”niin annettakoon henki hengestä, silmä silmästä, hammas hampaasta ...”*. Jeesus sanoo vuorisaaressa (Matt. 5:39) päinvastoin: *”Te olette kuulleet sanottavan: ’silmiä silmästä ja hampaita hampaasta.’ Mutta minä sanon teille: Älkää tehkö pahalle vastarintaa, vaan jos joku lyö sinua oikealle poskelle, käännä hänelle vasenkin”* – Kääntäjän huomautus

niin tällainen kieltö olisi ollut täysin tarpeeton. Jos kuolleiden Henget saattoivat tulla hänen aikanaan, niin samoin ne voivat tehdä tänäänkin. Jos kyseessä on kuolleiden ihmisten Henkiä, niin silloin kyseessä ei voi olla yksinomaan paholaisia¹. Muutenkin täytyy sanoa, että Mooses ei maininnut missään tapauksessa paholaisia.

On siis ilmeistä, että loogisesti ajatellen tässä asiassa ei voi tukeutua Mooseksen lakiin kahdestakin syystä. Ensinnäkin Mooseksen laki ei ole kristinuskon laki. Toiseksi, Mooseksen laki ei sovellu meidän aikakauteemme. Mutta vaikka oletettaisiin Mooseksen laille kaikki se auktoriteetti, jonka muutamat sille myöntävät, niin sitä ei voida soveltaa spiritismiin, kuten olemme nähneet.

On totta, että Mooseksen kieltö koskee Hengiltä kysymisen, mutta ainoastaan silloin, kun sitä tehdään toisarvoisena asiana ja lisäosana noituuksien harjoittamisille. Itse sana **kyseellä** asetettuna selvänäkijöiden ja ennustajien rinnalle todistaa, että Juutalaisten keskuudessa evokaatiot olivat yksi ennustamisen keino. Mutta spiritismin omaksuneet eivät tee evokaatiota Hengille saadakseen luvattomia paljastuksia, vaan saadakseen viisaita neuvoja ja pyrkiäkseen lohduttamaan niitä, jotka kärsivät. Varmastikin, jos juutalaiset olisivat käyttäneet haudan tuonpuoleiseen kommunikointia vain ja ainoastaan tähän tarkoitukseen, niin Mooses ei sitä varmastikaan olisi kieltänyt, vaan enemmänkin rohkaissut siihen, sillä se olisi tehnyt hänen kansastaan helpommin ohjattavan.

9. On totta, että muutamat irvailivat tai ilkeämieliset arvostelijat ovat kuvanneet spiritistisiä kokouksia noitien ja manaajien kokoontumisiksi ja meedioita ennustajien joukoksi. Voi olla, että jotkut huijarit erehtyvät kutsumaan spiritistiseksi kokoukseksi naurettavia käytäntöjään, joita spiritismi ei todellakaan hyväk-

1 Kirkon piirissä osa spiritismin vastustajista väitti kommunikointien tulevan yksinomaan paholaisilta. – *Kääntäjän huomautus*

sy. On kuitenkin paljon niitä, jotka tietävät kuinka olennaiselta osalta moraalisia ja vakavamielisiä spiritistiset kokoukset ovat. Sen lisäksi spiritistinen oppi eli spiritismi on kirjoissa kaikkien saatavilla. Se protestoi niin paljon väärinkäytöksiä vastaan, että tällainen panettelu kaatuu sellaisen päälle, joka sitä ansaitsee.

10. Jotkut sanovat, että evokaatiosta puuttuu kunnioitusta kuolleita kohtaan, joiden jäännöksiä ei pitäisi häiritä. Mutta ketkä näin sanovat? Näin sanovat toisilleen päinvastaisen ajattelutavan omaavat spiritismin vastustajien ryhmät. Näitä ovat ensinnäkin epäuskoiset ihmiset, **jotka eivät usko sielun olemassaoloon**. Toisena ryhmänä ovat ne sielun olemassaoloon uskovat ihmiset, **jotka eivät usko, että edesmenneen ihmisen Henki voisi tulla kommunikoimaan ja että evokaation kautta ainoastaan paholainen tulee paikalle**.

Kun evokaatio on tehty hartaasti hiljentyen, kun Henget tulevat kutsutuksi – ei uteliaisuuden takia vaan kiintymyksestä, myötätunnosta ja vilpittömästä oppimisen ja paremmaksi tulemisen halusta – niin emme voi nähdä sen enempää kunnioituksen puutetta kuolleita kutsuttaessa kuin eläviä ihmisiääkään kutsuttaessa. Tähän evokaation vastustukseen voidaan kuitenkin vastata seuraavalla ja ratkaisevalla vastineella. Henget nimittäin tulevat kommunikoimaan vapaaehtoisesti, eikä kenenkään painostuksesta, hyvin usein ilman, että kukaan olisi kutsunut. He myöskin osoittavat tyytyväisyytensä, jota kokevat kommunikoidessaan ihmisten kanssa ja valittavat usein sitä, että heidät on unohdettu. Jos Henget tuntisivat häiriötä tai kiusaantumista kutsuistamme, niin varmasti he sen sanoisivat ja jättäisivät palaamatta. He tulevat näihin evokaatioihin kuitenkin omasta tahdostaan, koska ovat vapaita tulemaan tai olemaan tulematta.

11. On myös seuraava syy, johon evokaation vastustamisessa vedotaan: ”*Sielut pysyvät siinä paikassa, johon jumalallinen oikeudenmukaisuus heidät määrää – toisin sanottuna taivaassa tai*

helvetissä.” Niinpä ne, jotka ovat helvetissä, eivät voi sieltä poistua, koska niin suuri vapaus on ainoastaan paholaisilla (tämän ajattelun mukaan). Taivaassa olevat ovat täysin uppoutuneina sen loistoon. He ovat liian paljon kuolevaisia ylempänä niistä huolehtiakseen ja liian onnellisia palatakseen kurjuuksien maan ylle kiinnostuakseen perheenjäsenistä tai ystävistään, joita ovat sinne jättäneet. Olisivatko he näin kuin rikkaat ihmiset, jotka kääntävät katseensa pois köyhistä, jotta se ei häiritsisi heidän ruoansulatusaan? Jos näin todellakin olisi, niin he tuskin olisivat kunniallisia ylimpään onneen, joka tulisi itsekkyyden hinnalla. Tämän lisäksi (tämän ajattelun mukaan) on niitä, jotka kuoleman jälkeen ovat kiirastuksessa. He kärsivät siellä ja he ennen kaikkea tavoittelevat pelastumistaan. Näin ollen ketkään edellä mainituista eivät voi (kuoleman jälkeen) tulla paikalle ja siksi ainoastaan paholainen tulee niiden sijalle. Siten, jos kuolleiden ihmisten Henget eivät voi tulla luoksemme, niin ei ole syytä pelätä, että häiritsisi heidän lepoaan.

12. Tässä ajattelussa tulee esiin yksi toinen ristiriita. Jos loistossa olevat sielut eivät voi lähteä pois autuaasta olinpaikastaan tullakseen auttamaan meitä kuolevaisia, niin miksi kirkko anoo pyhimyksiä avuksi, sillä heidän pitäisi nauttia vieläkin suuremmasta onnellisuuksien summasta? Miksi kirkko kehottaa pyytämään apua pyhimyksiltä sairauksissa, vaikeuksissa ja jotta säästyisi vitsauksilta? Miksi kirkon mukaan pyhimykset ja jopa Neitsyt Maria, tulevat näyttäytymään ihmisille ja tekevät ihmeitä? He tulevat pois taivaasta tullakseen maan päälle. Jos taivaassa kaikista korkeimmalla olevat voivat sieltä tulla pois, niin miksi vähemmän kehittyneet eivät voisi tehdä samoin?

13. On ymmärrettävää, että epäuskoiset eivät myönnä (edesmenneiden ihmisten) sielujen ilmaisuja, koska he eivät usko sielun olemassaoloon. Outoa on kuitenkin nähdä uskomuksissaan sielun olemassaoloon sekä sen tulevaisuuteen tukeutuvien

ihmisten *ahdistelevan raivokkaasti niitä keinoja vastaan, joilla sielun olemassaolo voidaan osoittaa, sekä ponnistelevan osoittaakseen sitä, että sellainen on mahdotonta*. Näyttäisi päinvastoin paljon luonnollisemmalta, että eniten sielun olemassaoloa tähdentävät ihmiset (mm. kirkon edustajat) ottaisivat vastaan iloiten ja pitäisivät kaitselmuksen siunauksena sellaisia keinoja, joilla sielun olemassaolon kieltäjät voidaan saattaa sanattomaksi kiistämättömien todisteiden avulla. Näin on, koska sielun olemassaolon kieltävät ovat sellaisia ihmisiä, jotka eivät hyväksy uskontoa. Ne ihmiset, joiden ajattelulle olisi eduksi sielun olemassaolon tiedostaminen valittelevat, lakkaamatta epäuskoisuuden levittäytymistä, joka harventaa uskovaisten joukkoa. Sitten kun kaikista voimakkain keino epäuskoisuutta vastaan ilmenee, he hylkäävät sen vieläkin uppiniskaisemmin kuin epäuskoiset. Sitten kun todisteita (edesmenneiden sielujen kommunikoinnista) tulvi niin paljon, että se ei jätä epäilystäkään, niin he turvautuivat viimeisimpänä argumenttina kieltoon olla missään tekemisissä edesmenneiden ihmisten Henkien kanssa. Sitä perustellakseen he kaivoivat esiin yhden Mooseksen lain kohdan, jota kukaan ei edes ajatellut ja halusivat nähdä sitä sovellettavan sellaiseen asian tilaan, jota ei enää ole olemassa. He olivat niin tyytyväisiä tämän kohdan löytymisestä, että he eivät huomanneet, että tämä vanhan testamentin kohta vain osoittaa spiritistisen opin todenperäisyyden.

14. Kaikki perusteet, joihin viitataan, kun tuomitaan Henkien kanssa yhteydessä oleminen, eivät kestä huolellista tarkastelua. Tällaisen vastustuksen itsepintaisuudesta voidaan kuitenkin päätellä, että tähän asiaan liittyy suuri intressi, sillä jos mitään intressiä ei olisi, niin silloin sitä ei vastustettaisi niin sinnikkäästi. Nähdessään kaikkien uskontojen ristiretken vastustavan Henkien ilmaisuja, niin joku voisi sanoa, että **uskonnot pelkäävät Henkien ilmaisuja**. Syy tähän voi hyvinkin olla pelko siitä, että Henget, jotka ovat hyvin selvänäköisiä, tulisivat valistamaan ih-

misiä niistä kohdista, joita on pyritty jättämään pimentoon ja tekemään tarkalleen tunnetuksi sen, mitä on toisessa maailmassa ja **todelliset ehdot siellä onnelliseksi tai onnettomaksi olemiseen**. Samasta syystä kuin lapselle sanotaan: ”älä mene sinne, koska siellä on ihmissusia”, myös ihmisille sanotaan: ”älkää kutsuko Henkiä, sillä siellä on paholainen”. Sillä ei kuitenkaan ole merkitystä. Jos estetään ihmisiä kutsumaan Henkiä, niin kuitenkaan Henkiä ei voida estää tulemasta ihmisten luokse **nostamaan vakkaa kynttilän päältä**.

Sellaisella uskonnolla, joka omaa absoluuttisen totuuden, ei ole tiedon valossa mitään pelättävää, sillä tiedon valo tulee vain nostamaan totuuden esiin, eikä paholainen voi päästä voitolle totuutta vastaan.

15. Hyljeksiä tuonpuoleisen kommunikointia on sama kuin hylkisi voimakasta opetuskeinoa, joka itsessään johtaa perehtymään tulevaan elämään ja tuolta puolen meille tuotuihin esimerkitapauksiin. Lisäksi kokemus opettaa meille sen hyvän, jonka voimme tehdä johdattamalla epätäydellisiä Henkiä pois pahasta, auttamalla kärsiviä Henkiä irtaantumaan materiasta ja edesauttamalla heidän kehitystään. Tämän kieltäminen merkitsisi sen avun eväämistä näiltä onnettomilta Hengiltä, jonka voimme heille antaa. Seuraavat yhden Hengen sanat kiteyttävät ihailtavasti evokaatioiden harjoittamisen seuraukset, kun niitä harjoitetaan armeliaisiin tarkoituksiin.

”Jokainen kärsivä ja valittava Henki tulee teille kertomaan epäonnistumisensa syyn ja houkutukset, joihin hän menehtyi. Hän tulee teille kertomaan toiveensa, taistelunsa ja pelkonsa. Hän tulee kertomaan katumuksensa, tuskansa ja epätoivonsa. Hän tulee teille näyttämään Jumalan, aiheesta suuttuneena¹ rankaisemassa

1 Kuvaus vastaa tiettyjen Henkien tuntemuksia, jotka ajattelevat, että Jumala on suuttunut heille ja rankaisee heitä. Spiritismin tuntemus päinvastoin osoittaa Jumalan olevan ylitse kaiken rakastava, eikä se rankaise luomuksiaan vaan hallitsee maailmankaikkeutta ikuisten lainalaisuuksien (lakien) kautta. Jokainen on syyn ja seurauksen lain alainen ja itse luo onnellisuutensa sekä onnettomuutensa. Lukemattomien ruumiillisten elämien myötä ihmissielu kehityksen

syyllystynyttä kaikella ankaruudellaan ja oikeudenmukaisuudellaan. Heitä kuunnellen tulette liikuttumaan myötätunnosta heitä kohtaan ja pelkäämään itsenne puolesta. Ja valittelujen jälkeen tulette näkemään, että Jumala katsoo aina luomustensa perään, odottaen väärintekijän katumusta ja ojentaen hänelle auttavat kätensä heti kun hän yrittää kehittyä. Syyllystyneessä tulette lopulta näkemään edistävät kehitysaskleet, joissa teillä on onni ja kunnia auttaa. Tulette seuraamaan heitä huolenpidolla, kuten kirurgi seuraa haavan paranemista, jota hän päivittäin puhdistaa.” (Bordeaux, 1861)

lain mukaisesti on ennalta määrätty kehitykseen ja sen myötä onnellisuuteen. Sen saavuttamisen läheisyys tai viivästys riippuu jokaisen omasta valinnanvapauden harjoittamisesta. – Kääntäjän huomautus

OSA II

Esimerkit

TAIVAS JA HELVETTI

LUKU I

Tuonpuoleiseen siirtyminen

1. Varmuus tulevasta elämästä ei poista pelkoa siirtymisestä täältä tuonpuoleiseen elämään. Monet eivät pelkää itse kuolemistakaan, vaan juuri siirtymishetkeä. Tuleeko ihminen kärsimään tässä siirtymisessä? Juuri tämä seikka huolestuttaa ja syystä, koska kukaan ei pakene tätä väistämätöntä lainalaisuutta. Jokainen voi elämässään jättää jonkun matkan tekemättä, mutta tämän siirtymävaiheen niin rikkaiden kuin köyhienkin täytyy käydä yli. Jos se on kivulias, niin eivät maalliset arvoasteet eivätkä omaisuudet pysty lieventämään sen kitkeryyttä.

2. Tietyt ihmiset nähdään kuollessaan täysin rauhallisena. Toisten nähdään kouristelevan kauheasti kuolinkamppailuissaan. Tästä voidaan päätellä, että tuntemukset eivät silloin ole kaikille samoja. Kuka voisi antaa meille siitä tietoa? Kuka kuvailisi meille sielun ruumiista irtaantumisen fysiologisen ilmiön? Kuka antaisi meille tämän tärkeän hetken vaikutelmat? Tämän suhteen tiede ja uskonto ovat vaiti.

Ja miksi näin on? Se johtuu siitä, että niin tieteeltä kuin uskonoltakin molemmilta puuttuu tuntemusta niistä lainalaisuuksista, jotka hallitsevat hengen (tai ts. sielun) yhteyttä materiaan: uskonto pitäytyy hengen elämän asioissa ja tiede pitäytyy materiaalisen elämän asioissa, eivätkä ne mene sen rajan yli. Spiritismi on yhdysviiva näiden kahden välillä ja ainoastaan se voi kertoa meille, kuinka tämä siirtymävaihe tapahtuu. Se johtuu joko to-

dellisuudenmukaisemmasta käsityksestä, jonka spiritismi antaa sielun perusolemuksesta, tai sitten jo tuonpuoleiseen siirtyneiden kertomuksista. Tietämys sielua ja ruumista yhdistävästä fluidi-sesta siteestä on ratkaisun avain niin tämän, kuten monien muidenkin ilmiöiden ymmärtämiseen.

3. Eloton materia on tunnotonta. Se on kiistaton tosiasia. Ainoastaan sielu kokee iloa ja surua. Elämän aikana kaikki ruumiin rappeutuminen välittyy sieluun, joka saa siitä enemmän tai vähemmän kivuliaat vaikutelmat. Se on juuri sielu, joka kärsii, eikä ruumis (materia). Ruumis ei ole muuta kuin kivun instrumentti ja sielu on fyysisten tekijöiden vaikutelmien vastaanottaja. Kuoleman jälkeen, silloin kun ruumis on erillään sielusta, sielu ei tunne mitään, vaikka ruumis turmeltuu. Sielun ollessa erillisenä, ruumiin tuhoutuminen ei aiheuta siihen vaikutelmia. Sielulla on omat tuntemuksensa ja ne tuntemukset eivät ole lähtöisin käsin kosketeltavasta materiaasta.

Sielulla on fluidinen päällyste – perispirit (eli henkinen keho). Se on sieluun yhtyneenä ennen kuolemaa ja kuoleman jälkeenkin. Sielu yhdessä sen fluidisen päällysteensä (perispiritin, eli henkisen kehon) kanssa niin sanotusti muodostaa yksilön, sillä emme voi käsittää pelkkää sielua ilman tätä fluidista päällystettä tai tätä fluidista päällystettä ilman siihen liittyneenä olevaa sielua. Elämän aikana perispiritin fluidit tunkeutuvat ruumiin kaikkiin osiin ja välittävät fyysiset tuntemukset sielulle. Juuri tämän välittäjän kautta sielu vaikuttaa ruumiiseen ja ohjaa sen liikkeitä¹.

4. Orgaanisen elämän loppuminen saa sielun eroamaan ruumiista. Se tapahtuu, kun niitä yhdistävä fluidinen side murtuu. Tämän yhdistävän siteen murtuminen ei kuitenkaan koskaan tapahdu äkillisesti. Perispirituaalinen (eli henkisen kehon muodostava) fluidi irtaantuu vähä vähältä kaikista elimistä sillä tavoin, että

1 Hermojen, motorisen aivokuoren ja perispiritin yhteyttä kuvataan tarkemmin mm. Francisco Cândido Xavierin kirjoittamassa teoksessa: *No Mundo Maior (Suuremmassa maailmassa)*. – Kääntäjän huomautus

irtaantuminen on täydellinen ja absoluuttinen, kun ei ole enää jäljellä yhtään perispiritin atomia, joka olisi yhdistyneenä ruumiin molekyyleihin. ***Sielun kokema kivulias tunne kuoleman hetkellä on suhteessa ruumiin ja perispiritin välisten kontaktipisteiden kokonaismäärään ja sen seurauksena tämä irtaantuminen on enemmän tai vähemmän vaikeampaa ja hidasta.*** Ei siis pidä peitellä, että olosuhteiden mukaan kuolema voi olla enemmän tai vähemmän kivulias. Alla on niitä erilaisia olosuhteita, joita tutkimme.

5. Asetamme ensiksi ja periaatteellisella tasolla neljä seuraavaa tapausta, joita voidaan pitää äärimmäisinä tilanteina ja joiden välillä on lukematon määrä eri vivahteita:

1. Jos ruumiin elintoimintojen loppumisen hetkellä perispiritin irtaantuminen on jo täysin tapahtunut, niin sielu ei tunne siitä yhtään mitään.
2. Jos ruumiin elintoimintojen loppumisen hetkellä ruumiin ja perispiritin välinen yhteys on vielä täysissä voimissaan, niin se aiheuttaa eräänlaista tuskaa, joka vaikuttaa hyvin kivuliaasti sieluun.
3. Jos ruumiin ja perispiritin välinen yhteys on heikko, niin perispiritin irtaantuminen ruumiista on helppoa ja tapahtuu ilman suurempia järkytyksiä.
4. Jos ruumiin elintoimintojen loppumisen jälkeenkin ruumiilla ja perispiritillä on vielä useita kontaktipisteitä, niin sielu voi tuntea ruumiin hajoamisen vaikutuksia siihen asti, kunnes tämä yhdysside on kokonaan poikki.

Tästä seuraa, että kuoleman myötä koettu kärsimys on suhteessa ruumista ja perispiritä (henkistä kehoa) toisiinsa liittävään kiinnipysymisvoimaan. Kaikki tätä voimaa pienentävät tekijät ovat irtaantumista nopeuttavia asioita ja ne tekevät tuonpuoleiseen siirtymisen helpommaksi. Lopultakin, jos tämä sielun irtaantuminen tapahtuu vaikeuksitta, niin sielu ei enää koe mitään

epämiellyttävää.

6. Siirryttäessä ruumiillisesta elämästä (tuonpuoleiseen) Henkien maailmaan, tapahtuu vielä toinen hyvin tärkeä ilmiö – häiriintyminen. Sillä hetkellä sielu kokee turtumusta, joka pysäyttää hetkittäisesti hänen kykynsä ja neutralisoi ainakin osittain hänen tuntemuksensa. Sielu on kuoleman hetkellä ns. katalepsian omaisessa tilassa. Tästä johtuen ihmisen sielu ei lähes koskaan ole tietoisessa tilassa, kun hänen elämänsä viimeisen henkäys koittaa. Sanoimme **lähes koskaan**, sillä on tapauksia, jolloin ihmisen sielu voi tietoisesti tarkastella irtaantumistaan omasta ruumiistaan, kuten pian tulemme huomaamaan. Häiriintymistä voidaan siis pitää normaalina kuolinhetken olotilana ja sen kesto voi olla määrittelemätön, vaihdellen muutamasta tunnista muutama vuoteen. Sitä mukaa kun tämä häiriintyminen vähenee, ihmisen sielu kokee vastaavaa kuin hyvin syvästä unesta noussut ihminen. Hänen ajatuksensa ovat sekavat, epämääräiset ja epävarmat. Näkökyky erottaa ainoastaan aivan kuin lumisateen lävitse. Vähä vähältä näkökyky selvenee ja muisti sekä tietoisuus itsestä palaa. Tiedetään, että eri ihmisille tämä herääminen on hyvin erilainen. Yksille se on rauhallinen ja tuottaa hyvin suurta mielihyvän tunnetta. Toisille se on täynnä kauhua sekä levottomuutta ja tuottaa kauhean painajaisomaisen vaikutelman.

7. Elämän viimeisin hengenveto ei siis ole kaikista tuskallisista, sillä tavallisimmin silloin sielu ei ole tietoinen itsestään. Ennen sitä sielu kuitenkin kärsii kuolinkouristuksissaan ruumiin rappeutuksessa ja kuoleman jälkeen häiriintymisen ahdistuksissa. Haluamme kuitenkin heti sanoa, että se ei kuitenkaan ole yleislautuinen tila. Kuten kerroimme, kärsimyksen voimakkuus ja kesto ovat suhteessa ruumiin (fyysisen kehon) ja perispiritin (henkisen kehon) yhteenkuuluvuuteen. Mitä enemmän ne ovat toisiinsa yhdistyneinä, sitä enemmän sielu tarvitsee ponnisteluja irtaantumukseen tästä siteestä ja vastaavasti sitä pitempää ja raskaam-

paa se sielulle on. On kuitenkin ihmisiä, joiden yhteenkuuluvuus ruumiin kanssa on niin heikkoa, että irtaantuminen tapahtuu itsestään ja luonnollisesti. Henki eroaa ruumiista samalla tavoin kuin kypsä hedelmä tipahtaa kasvin oksalta. Näin on rauhallisten kuolemien ja tyynen jälleenheräämisen tapauksessa.

8. Sielun moraalinen tila on suurin syy, joka vaikuttaa eniten siihen, kuinka helposti tai vaikeasti tämä irtaantuminen tapahtuu. Ruumiin ja perispiritin yhteenkuuluminen on suhteessa Hengen kiintymyksestä materiaan. Se on voimakkainta niiden keskuudessa, joiden kaikki huolenpito on keskittynyt materiaaliseen elämään ja nautintoihin. Se on lähes olematon sellaisille ihmisille, joiden puhdistunut sielu on samaistunut jo ennalta (tuonpuoleiseen) Hengen elämään. Koska tämän irtaantumisen hitaus ja vaikeus ovat suhteessa sielun puhdistautuneisuuden ja materiasta vapautuneisuuden tasoon, jokaisesta itsestään riippuu, tekeekö tämän siirtymävaiheen itselleen enemmän tai vähemmän raskaaksi, miellyttäväksi vai kivuliaaksi.

Kun tämä on esitetty samalla kertaa teoriana ja tarkkailujen tuloksena, meille jää tarkasteltavaksi erilaisten kuolintapojen vaikutuksia sielun kokemiin tuntemuksiin kuoleman hetkellä.

9. Kun käsitellään luonnollista kuolemaa, joka tulee elinvoimien vähenemisen myötä vanhuudessa tai sairaudessa, niin tämä irtaantuminen tapahtuu asteittain. Niille ihmisille, joiden sielu on jo vapautunut materiasta ja joiden ajatukset eivät enää liity maallisiin asioihin, tämä irtaantuminen on jo tapahtunut lähes täydellisesti ennen varsinaista kuolemaa. Silloin ruumiin elintoimintojen yhä ollessa toiminnassa, sielu on jo astunut Hengen elämään ja sillä ei ole ruumiiseen liittyneenä muuta kuin yksi niin heikko side, että se murtuu helposti viimeisen sydämenlyönnin myötä. Tässä tapauksessa Henki voi jo kuoleman hetkellä palata niin selväjärkiseen tilaan, että se voi itse tietoisesti tarkastella elintoimintojen ehtymistä ruumiista ja tuntee onnellisuutta vapaudut-

tuaan siitä irti. Tällaisten ihmisten Hengille kuoleman jälkeinen häiriintymisvaihe on lähes olematon. Se on kuin rauhallinen uni, josta tulee ulos tuntien sanoinkuvaamatonta onnellisuutta ja toivoa.

Materialistiselle ja sensuellille ihmiselle, jonka elämä oli enemmän keskittynyt ruumiillisiin kuin hengen asioihin, joille Hengen elämä ei merkinnyt mitään – ei edes todellista ajatusta, kaikki on vain ***kiristänyt*** niitä yhdyssiteitä, jotka liittävät sielun materiaan. Silloin kuoleman lähestyessäkin tämä sielun ruumiista irtautuminen tapahtuu asteittain, mutta jatkuvasti ponnisteluin. Kuolinkamppailun kouristukset ovat merkkejä koetusta taistelusta, jossa sielu joskus haluaa rikkoa jäljellä olevat siteet ja toisilla kerroilla takertuu kiinni ruumiiseensa, josta vastustamaton voima kiskoo häntä irti vähä vähältä.

10. Henki omistautuu sitä enemmän ruumiilliselle elämälle, mitä vähemmän hän näkee elämää olevan sen jälkeen. Kun hän tuntee ruumiillisen elämän ehtyvän, hän haluaa pidättäytyä siinä. Sen sijaan, että antautuisi häntä mukaansa vievään liikehdintään, hän vastustaa sitä kaikin voimin. Näin ihmisen Henki (tai ts. sielu) voi pitkittää kuolinkamppailuaan päiviä, viikkoja tai kokonaisuuksia kuukausia.

On selvää, että sillä hetkellä Henki ei ole täysin selkeässä tilassa, kun otetaan huomioon, että häiriintyminen alkaa kauan ennen kuolemaa. Hän ei kuitenkaan sen vuoksi kärsi vähempää. Kokemansa epäselvyys ja epävarmuus tulevasta lisäävät hänen ahdistustaan. Kuolema tulee ja kaikki ei olekaan päättynyt siihen. Häiriintyminen jatkuu. Hän tuntee elävänsä, mutta ei tiedä elääkö materiaalista elämää vai Hengen elämää. Hän jatkaa kuolinkamppailuaan, kunnes viimeisetkin perispiritin yhdyssiteet ruumiiseen ovat murtuneet. Kuolema asettaa lopun varsinaiselle (ruumiin) sairaudelle, mutta se ei millään tavalla pidätele seurauksia. Niin kauan kun ruumiin ja perispiritin välillä on kontaktipisteitä, Henki tuntee ja kärsii niiden seurauksista.

11. Kuinka erilainen tämä tilanne onkaan materiasta irtaantuneelle Hengelle, jopa kaikista tuskallisimmissa sairauksissa! Koska ruumiissa kiinni pitävät fluidiset siteet ovat hyvin heikot, ne murtuvat suuremmista sykähdyksistä. Hän luottaa tulevaisuuteen, jonka hän aavistaa tulevan, tai joskus jopa todellakin näkee sen. Tämä saa hänet tarkastelemaan kuolemaa vapautuksena ja tuntemiaan kipuja koetuksina. Siitä hän saa rauhallisuutensa ja alistuneisuutensa, jotka lievittävät kärsimystä. Kuoleman jälkeen häntä ruumiiseen yhdistävät siteensä ovat jopa välittömästi katkenneina ja mitään tuskallista ei hänessä tapahdu. Hän tuntee herrättyään itsensä vapautuneeksi, virkeäksi, hyvin helpottuneeksi ja iloiseksi, koska ei kärsi enää.

12. Väkivaltaisissa kuolemissa tuntemukset eivät ole täysin samat. Mikään ruumiin osittainen rappeutuminen ei ole voinut ennalta lieventää perispiritin ruumiista irtaantumista. Elämä on täysissä ruumiin elintoimintojensa voimissa pysäytetty. Näissä olosuhteissa tämä perispiritin ruumiista irtaantuminen tapahtuu ainoastaan kuoleman jälkeen ja se ei voi tapahtua täydellisesti hetkessä. Henki on odottamattoman viemänä kuin pyörryksissä, mutta tuntiessaan ajattelevansa hän uskoo olevansa vielä hengissä ja tämä harhakuva kestää siihen asti, kunnes hän tulee tietoiseksi tilastaan. Tämä ruumiillisen elämän ja Hengen elämän välitila on yksi kaikista kiinnostavimmista tutkimuksen aloista. Näin on, koska se tuo esiin omalaatuisen näkymän, jossa Henki pitää fluidista kehoaan (eli perispiritä) materiaalisena ruumiina ja Henki tuntee kaikki orgaanisen elämän tuntemukset. Tämä tarjoaa loputtomia variaatioita Hengen luonteenpiirteiden, tuntemusten ja moraalisen kehittyneisyyden mukaan. Tämä on lyhytkestoinen vaihe niille, joiden sielu on jo puhdistunut, koska heillä tätä irtaantumista on jo ennalta tapahtunut ja sen loppuun asti tapahtumista kuolema – vaikka hyvinkin äkkinäinen – ainoastaan nopeuttaa. Toisilla tämä irtaantuminen voi kestää vuosia. Tämä on hyvin yleinen tilanne jopa tavallisille kuolemille ja joil-

lekin siinä ei ole mitään raskasta – henkisten ominaisuuksiensa mukaisesti. Toisille se on kuitenkin kauhea tilanne. Etenkin itsemurhan tehneille tämä tilanne on hyvin tuskallinen. Kun perispirit on kiinnittäytyneenä ruumiiseen kaikkine säikeineen, niin kaikki ruumiissa tapahtuvat mullistukset välittyvät sieluun, joka kokee kauheita kärsimyksiä.

13. Hengen tila kuoleman hetkellä voidaan tiivistää seuraavasti: Henki kärsii sitä enemmän, mitä hitaammin perispiritin irtaantuminen ruumiista tapahtuu. Tämän irtaantumisen lyhytkestoisuudella on suhde Hengen moraaliseen kehittyneisyyden tasoon. Niille Hengille, jotka ovat irtaantuneet materiasta ja joiden omatunto on puhdas, kuolema on muutamia hetkiä kestävä uni, ilman mitään kärsimystä ja josta herääminen on ihana kokemus.

14. Jotta työskentelisi puhdistautumisensa eteen, pyrkisi hillitsemään huonoja taipumuksiaan ja hallitsemaan intohimojaan, olisi tarpeen **nähdä sille hyötyä tulevaisuudessa**. Jotta voisi tunnistaa tulevan elämän, ohjata pyrkimyksensä sitä silmällä pitäen ja pitääkseen sitä maallista elämää tärkeämpänä, hänen ei ainoastaan pidä uskoa siihen, vaan hänen tulee myös ymmärtää sitä. Tuleva elämä täytyy esittää järjelle hyväksyttävästä näkökulmasta. Sen täytyy vastata täysin loogista ajattelua, tervettä järkeä ja käsitystämme suuresta, hyvästä ja oikeudenmukaisesta Jumalasta. Kaikista filosofisista opeista spiritismillä on tässä suhteessa kaikista voimakkain vaikutus järkähtämättömään uskoon, jonka se antaa.

Vakavamielinen spiritisti ei rajoitu pelkästään uskomaan. **Hän uskoo, koska hän ymmärtää** ja hän ymmärtää, koska spiritismissä käännytään hänen arviointikykynsä puoleen. Tuleva elämä on todellisuus, joka avautuu lakkaamatta hänen silmiensä eteen. Hän ns. näkee ja koskettaa sitä kaiken aikaa. Epäilyksellä ei ole pääsyä hänen sieluunsa. Hyvin rajoittunut ruumiillinen elämä haihtuu Hengen elämän – varsinaisen elämän – edessä. Siitä hän ymmärtää elämän ikävien välikohtausten merkityksen vähäisyys-

den. Siitä hän saa nöyryyttä kestääkseen ihmiselämän vaikeuksia, joiden alkusyyyn sekä hyödyllisyyden hän ymmärtää. Hänen sielunsa ylentyy suorassa kanssakäymisessä tuonpuoleisen näkymättömän maailman kanssa. Häntä materiaan yhdistävät fluidiset siteet heikkenevät ja näin tapahtuu ensimmäinen osittainen irtaantumisen, joka helpottaa siirtymistä tästä maailmasta toiseen (tuonpuoleiseen) maailmaan. Tähän siirtymiseen erottamattomasti liittyvä häiriintymisvaihe tulee lyhytkestoiseksi, sillä tämän rajan ylitse käytyään hän heti tunnistaa itsensä, eikä hänelle ole siellä mitään vierasta, ja hän ymmärtää asemansa.

15. On selvää, että spiritismi ei ole ehdoton välttämättömyys tämän seurauksen aikaansaamiseksi. Se ei myöskään väitä olevansa ainut asia, joka tukee sielua pelastukseen. On kuitenkin myönnettävä, että spiritismi helpottaa sitä antamiensa tietojen ja herättämiensä tunteiden kautta sekä myös Hengelle asettamansa mielentilan vuoksi. Spiritismi auttaa ymmärtämään, kuinka välttämätöntä itsensä kehittäminen on. Spiritismi antaa lisäksi jokaiselle keinot helpottaa **toisten Henkien** irtaantumista silloin, kun he jättävät maallisen päällysteensä ja lyhentää edesmenneen häiriintymisvaiheen pituutta rukouksen ja evokaation avulla. Vilpittömän rukouksen – henkisen magnetisoinnin – kautta edesautetaan perispiritin fluidien nopeampaa irtaantumista. Viisaasti ja varovaisesti tehty evokaatio hyväntahtoisten ja rohkaisevien sanojen kera vetää Henkeä pois turtumuksesta, jossa se kuoleman jälkeen kohdataan ja auttaa häntä tunnistamaan nopeammin itsensä. Jos hän kärsii, häntä voi kannustaa katumukseen, joka on ainut keino hänen kärsimystensä lyhentämiseksi.

Esimerkit, joita tulemme mainitsemaan, tuovat esiin Henkiä erilaisissa onnellisuuden ja onnettomuuden kehitystasissa (tuonpuoleisessa) Hengen elämässä. Emme yhtään hae näitä esimerkkejä muinaisuuden kuuluisista ihmisistä, joiden asema on voinut huomattavasti muuttua heidän tunnetuksi tulleen ruumiillisen elämänsä jälkeen eivätkä ne muutenkaan tarjoa riittä-

västi todisteita autenttisuudestaan. Olemme keränneet esimerkit nykypäivän kaikista tavallisimmista olosuhteista, koska ne ovat niitä, joihin kukin voi paremmin samaistua ja joista kukin voi saada itseensä vertaamalla kaikista hyödyllisimpiä opetuksia. Mitä lähempänä (esimerkissä haastateltu) Henki on yhteiskunnalliselta asemaltaan, tuttavuuden tai sukulaisuuden kautta, niin sitä enemmän se meitä kiinnostaa ja sitä helpompi meidän on tarkistaa hänen henkilöllisyytensä. Eniten esimerkkejä on tavallisessa asemassa olevista ihmisistä, koska niitä jokainen voi helpommin soveltaa itseensä. Poikkeukselliset asemat koskettavat meitä vähiten, koska ne ovat tottumiemme piirien ulkopuolella. Emme siis ollenkaan etsineet nimekkäitä esimerkkejä. Vaikka näissä esimerkeissä kohdataan muutamia tunnettuja henkilöitä, niin suurin osa on kuitenkin täysin tuntemattomia. Lisäämme vielä, että huomiota herättävät nimet eivät auttaisi mitään opetuksen kannalta, voiden vielä aiheuttaa pahennusta herkkätuntoisiin ihmisiin. Emme näillä esimerkeillä pyri kääntymään uteliaiden emmekä skandaalihakuisten ihmisten puoleen. Nämä ovat tarkoitettuja niille, jotka pyrkivät vakavamielisesti ohjeistamaan itseään.

Näitä esimerkkejä voisi moninkertaistaa loputtomasti, mutta niiden lukumäärää oli pakko rajoittaa. Olemme valinneet sellaiset esimerkit, jotka voisivat eniten valaista (tuonpuoleista) Hengen maailmaa, joko Hengen olotilan kautta tai meille antamien selitystensä kautta. Suurin osa esimerkeistä on julkaisemattomia. Ainoastaan muutamit ovat jo tulleet julkaistuksi *Revue Spirite*-lehdessä. Olemme poistaneet niistä tarpeettomat yksityiskohdat ja säilyttäneet ainoastaan sellaiset osat, jotka ovat olennaisia tämän teoksen päämäärän kannalta. Olemme liittäneet niihin myös täydentäviä opetuksia, joita niistä olemme myöhemmin saaneet.

LUKU II

Onnelliset Henget

Herra Sanson

Herra Sanson oli Pariisin spiritistisen yhdistyksen vanha jäsen ja kuoli 21. huhtikuuta 1862 kärsittyään vuoden ajan hyvin tuskallisesti. Tuntiessaan (ruumiillisen elämänsä) lopun lähestyvän hän osoitti yhdistyksen puheenjohtajalle kirjeen:

”Koska odottamatta tapahtuva sieluni ruumiista eroaminen on mahdollista, toistan teille vuosi sitten esittämäni pyynnön – kutsua sieluani kommunikointiin niin välittömästi kuin mahdollista kuolemani jälkeen sekä sen jälkeen niin usein kuin näette aiheelliseksi. Olen ollut kylliksi hyödyttömänä yhdistyksellemme maallisen elämäni aikana. Voisin näin ainakin jollakin tavalla olla hyödyksi haudan tuolta puolen. Antaisin näin evokaatioiden kautta keinot tutkia vaihe vaiheelta eri seikkoja siitä, mitä seuraa sen jälkeen, jota yleisesti kuolemaksi kutsutaan. Se on meille spiritisteille ainoastaan Jumalan tutkimattomien tarkoituksien mukainen muunnos, kuitenkin aina hyödyllinen Hänen asettamansa päämäärän kannalta.

Tämä pyyntö valtuuttaa tekemään tämänlaisen henkisen ruumiinavauksen, joka minun Henkeni hyvin vähäisestä kehittyneisyydestä johtuen voi osoittautua turhaksi, joten järkevyytenne ei ehkä salli edetä siinä muutamia kokeiluja pitemmälle. Rohkenen pyytää teitä henkilökohtaisesti ja kaikkia tovereita anomaan

hartaasti kaikkivaltialta sallimusta, että hyvät Henget tulisivat minua avustamaan hyväntahtoisilla neuvoillaan, ja pyhä Louis, meitä johtava Henki erityisesti, ohjaisi minua valinnoissani ja jälleensyntymäni ajankohdan suhteen, sillä jo tällä hetkellä se on suuri huolenaiheeni. Pelkään sen puolesta, että luottaisin liikaa henkisiin voimavaroihini ja pyytäisin Jumalalta liian aikaisin ja liian omahyväisesti sellaista ruumiillista olotilaa, jossa en voisi tehdä oikeutta Jumalan hyvyydelle ja jossa epäonnistuessani en edistäisi kehitystäni, vaan ainoastaan pitkittäisin viipymistäni maan päällä tai jossakin muualla.”

Noudattaaksemme hänen toivettaan tulla evokaation kohteeksi mahdollisimman pian kuolemansa jälkeen, menimme hänen kotiinsa muutamien yhdistyksen jäsenten kanssa. Hänen ruumiinsa läsnä ollessa kävimme seuraavan keskustelun tuntia ennen hänen hautaamistaan. Meillä oli kaksi päämäärää. Tarkoituksena oli täyttää hänen viimeinen toiveensa ja tarkastella vielä kerran sielun olotilaa niin lähellä kuoleman hetkeä, kun kyseinen henkilö oli hyvin älykäs ja valistunut sekä syvällisesti perehtynyt spiritismin esille tuomiin tosiasioihin. Pyrimme toteamaan näiden uskomusten vaikutusta Hengen tilaan ja keräämään hänen ensimmäisiä vaikutelmiaan. Odotuksemme ei mennyt hukkaan. Herra Sanson kuvaili täysin selväjärkisesti olotilansa muunnoksen hetkeä. Hän oli nähnyt kuolemansa ja kokenut syntyvänsä uudelleen (tuonpuoleiseen maailmaan). Se on hyvin harvinaista ja johtuu Hengen kehittyneisyyden tasosta.

I

Edesmenneen kotona 23. huhtikuuta 1862

1. **Evokaatio.** – Käännyin tällä yhteydenotolla puoleenne pyyntönne mukaisesti täyttääkseni lupaukseni.

2. Arvoisa herra Sanson, täytämme velvollisuuttamme ja on ilo kutsua teitä kommunikointiin niin pian kuin mahdollista kuole-

manne jälkeen, juuri niin kuin toivoitte. – *On Jumalan erityistä siunausta, kun Hän antaa Henkeni voida kommunikoida kanssanne. Kiitän hyvää tahtoanne. Olen kuitenkin heikko ja vapisen.*

3. Kärsitte todellakin niin paljon, mutta voimmeko kysyä: Kuinka nyt voitte? Tunnetteko vielä tuskianne? Mitä tunnette nyt verrattaessa siihen tilaan, jota tunsitte pari päivää sitten? – *Olotilani on hyvin onnellinen, sillä en tunne mitään vanhoista kivuistani. Tunnen itseni elpyneeksi ja uudistuneeksi, kuten teidän keskuudessanne sanotaan. Siirtyminen ruumiillisesta elämästä Hengen elämään jätti minut aluksi vaille ymmärrystä, sillä pysymme joskus useita päiviä tiedottomassa tilassa. Kuitenkin ennen kuolemaani rukoilin Jumalaa anoen sitä, että voisin puhua rakkaitteni kanssa ja Jumala kuuli minua.*

4. Minkä ajan kuluttua ajattelukykyenne palasi selkeäksi? – *Kahdeksan tunnin jälkeen. Toistan, että Jumala antoi minulle todisteen hyvyydestään katsoessaan minut tämän arvoiseksi. En tule koskaan tietämään, kuinka kyllin kiittää Häntä.*

5. Oletteko todellakin varma siitä, että ette ole enää meidän maailmassamme ja kuinka sen havaitsette? – *Oi, en todellakaan enää ole teidän maailmassanne. Tulen kuitenkin olemaan aina vierellänne suojellakseni ja kannustaakseni, jotta suosittelisitte hyväntekeväisyyttä ja uhrautuvaisuutta, jotka olivat minun elämäni oppaita. Siten tulen opettamaan teille todellista uskoa, spiritismin tuomaa uskoa, jonka tulee elvyttää usko hyvään ja oikeudenmukaiseen. Tunnen itseni vahvaksi, hyvin voimakkaaksi, lyhyesti sanottuna muuntuneeksi. Te ette minusta enää tunnistaisi vammaista vanhusta, jonka kaikki muisti oli menemässä ja joka oli jättänyt kauaksi taakseen kaiken nautinnon ja ilon. Olen Henki ja minun kotimaani on avaruus ja tulevaisuuteni Jumala, joka säteilee äärettömyydessä. Toivoisin, että voisin puhua lapsilleni, sillä opettaisin heille sitä, mitä he aina ovat olleet haluttomia uskomaan.*

6. Minkä vaikutuksen teihin tekee teidän vieressänne oleva ruumis? – *Ruumiini, kehnnot ja mitättömät maalliset jäännökse-*

ni, tulkoon niistä tomua ja minä tulen säilyttämään hyvän muiston kaikista niistä, jotka arvostivat minua. Näen tässä muotonsa menettäneessä kurjassa lihassa Henkeni asuinsijan, niin monen vuoden koetuksen! Kiitos sinulle ruumisparka siitä, että puhdistit Henkeni! Kymmenen kertaa siunattu kärsimykseni antoi minulle hyvin ansiokkaan olotilan ja siksi voin kommunikoida kanssanne niin pian.

7. Muistattekko ajatteluanne viimeiseen hetkeenne asti? – *Kyllä, Henkeni säilytti kykynsä. Kun en enää nähnyt, niin kuitenkin tunsin ennalta. Koko elämäni avautui muistoissani ja viimeinen ajatukseni, viimeinen pyyntöni oli voida kommunikoida kanssanne, kuten nyt teen. Sen jälkeen pyysin Jumalalta teille suojelusta, jotta elämäni haave tulisi toteutumaan.*

8. Olitteko tietoinen silloin, kun ruumiinne jätti viimeisen henkikäyksen? Mitä sillä hetkellä teille tapahtui? Mitä tuntemuksia silloin koitte? – *Elämä katkeaa ja näkökyky tai paremminkin Hengen näkökyky sammuu. Silloin on tyhjiössä, oudossa tuntemattomassa tilassa. Sitten jonkun tuntemattoman voiman mukansa tempaamana kohtaa maailman, jossa kaikki on iloa ja suuruutta. En tuntenut mitään, enkä ymmärtänyt mitään ja kuitenkin sanoinkuvaamaton onnellisuus täytti minut. En enää tuntenut tuskieni ahdistusta.*

9. Oletteko tietoinen... (siitä mitä aion lukea haudallanne?)

Ainoastaan ensimmäisten sanojen lausumisen jälkeen Henki vastasi, ilman että ehdin päättää lausetta. Hän myös vastasi – ilman että hänelle olisi esitetty siitä erikseen kysymystä – eräseen keskusteluun, joka oli noussut esiin avustajien kesken. Se käsitteli mahdollisuutta lukea tämä kommunikaatio hautuumaalla, koska joku paikalla olevista henkilöistä voisi jakaa tai olla jakamatta näitä käsityksiä.

Voi! Ystäväni, tiedän mistä puhutte, sillä näin teidät eilen kuten tänäänkin...olen hyvin tyytyväinen!...Kiitos, kiitos! Puhukaa... puhukaa, jotta minua ymmärtäisivät ja jotta minua arvostaisivat. Teidän ei tule pelätä mitään, sillä kuolemaa kunnioitetaan.

Puhukaa, jotta epäuskoisille tulisi uskoa. Näkemiin. Puhukaa, rohkeutta, luottamusta ja voikoon lapseni kääntyä kunnioitettuun uskoon.

J. Sanson

Hautajaisseremonian aikana hän saneli seuraavat sanat: ”Ystäväni, älkää kauhistelko kuolemaa. Se on yksi matka, jos olette hyvin osanneet elää. Se on onni, jos olette ansioituneet kunniakkaasti ja suorittaneet hyvin koetuksenne. Toistan teille: Rohkeutta ja hyvää tahtoa! Älkää antako suurta arvoa maallisille omaisuuksille ja tulette saamaan siitä palkinnon. **Ei ole mahdollista nauttia liikaa, ottamatta pois muiden hyvinvoinnista** ja ilman, että tekisi moraalisesti suunnattomasti pahaa. Olkoon maa minulle kevyt!”

II

Pariisin spiritistisessä yhdistyksessä, 25 huhtikuuta 1862

1. **Evokaatio.** – *Olen luonanne ystäväni.*

2. Olemme iloisia käymästämme keskustelusta, jonka kävimme ruumiinne hautauksen päivänä ja koska sallitte sen meille, meillä on ilo täydentää sitä opiksemme. – *Olen täysin valmistautunut ja onnellinen siitä, että ajattelette minua.*

3. Muodostamamme väärä mielikuva näkymättömästä maailmasta on useimmiten juuri se, joka johdattaa meitä epäuskoi-suuteen. Niinpä kaikki, joka voi saada meidät ymmärtämään sitä paremmin, on hyvin tärkeää opetusta. Toivomme, että ette hämmästele kysymyksiä, joita voimme teille osoittaa. – *En hämmästele niitä yhtään ja vastaan kysymyksiinne.*

4. Kerroitte hyvin valaisevasti siirtymisen toiseen maailmaan.

Sanoitte, että kun ruumiinne päästi viimeisen henkäyksen, elämä katkesi ja Hengen näkökyky lakkasi. Koitteko silloin jotain raskasta tai kivuliasta tuntemusta? –*Epäilemättä, sillä elämä on jatkuva kärsimysten sarja ja kuolema on kaikkien kipujen täydennys. Siksi me tunnemme rajun tempauksen, aivan kuin Henki olisi tehnyt yli-inhimillisen ponnistuksen irtautuakseen päällysteestään ja juuri se ponnistus imaisee koko olemuksemme ja saa menettämään tietoisuuden siitä miksi olemme muuttumassa.*

Tämä ei ole yleispätevä sääntö, sillä kokemus näyttää toteen, että useat Henget menettävät tietoisuutensa ennen kuolemaa ja niiden keskuudessa, jotka ovat saavuttaneet tietyn tason materiaasta vapautuneisuudessaan, Hengen irtaantuminen ruumiista tapahtuu ponnisteluitta.

5. Tiedättekö, että olisi Henkiä, joille tämä äärimmäinen hetki on hyvin tuskallinen? Onko se tuskallisempi esimerkiksi materialistille, sellaiselle ihmiselle, joka uskoo kaiken loppuvan sillä hetkellä itsensä kohdalla? – *Näin varmasti on, sillä kuolemaan valmistautunut Henki on jo unohtanut kärsimyksen tai paremminkin tottunut siihen. Hänen tuntemansa mielenrauha kuolemaa katsoessaan estää kärsimästä kaksin verroin, koska hän tietää mikä häntä odottaa. Mielen kärsimys on kaikista voimakainta ja kuollessa suuri helpotus on olla ilman sellaista tuskaa. Epäuskoinen muistuttaa kuolemaantuomittua, joka ajatuksissaan näkee giljotiinin terän ja **tuntemattoman**. Tällainen kuolema muistuttaa ateistin kuolemaa.*

6. Onko olemassa niin piintyneitä materialisteja, jotka uskovat tällä äärimmäisellä hetkellä vaipuvansa olemattomuuteen? – *Epäilemättä on niitä, jotka ajattelevat näin viimeiseen hetkeen asti. Kuitenkin ruumiista irtautumisen hetkellä Hengessä tapahtuu syvällinen muutos, epäily valtaa ja piinaa häntä, sillä se kysyy tulevaa. Hän haluaa tarrautua kiinni mihin tahansa, mutta*

ei voi. Ruumiista eroaminen ei voi tapahtua ilman tätä vaikutelmaa.

Yhdessä toisessa tilaisuudessa eräs Henki kertoi meille seuraavan kuvauksen epäuskoisen ihmisen kuolemasta:

”Piintyneet epäuskoiset kokevat viimeisillä hetkillä niiden kauheiden painajaisten ahdistuksia, joissa näkee itsensä pohjattoman kuilun reunalla, aivan juuri putoamaisillaan. He haluavat välttää sitä, mutta eivät voi. He pyrkivät tarrautumaan kiinni mihin tahansa, mutta eivät saa otetta mistään ja tuntevat putoavansa sinne. He haluavat huutaa, mutta eivät pysty ääntämään mitään. Silloin kuolemaisillaan olevan nähdään väentelehtivän, kouristelevan käsiään, päästävän tukahtuneita huutoja, merkkejä siitä painajaisesta, johon ovat joutuneet. Tavallisesta painajaisesta herääminen lopettaa levottomuuden ja tulette helpottuneiksi, koska tiesitte nähneenne vain unta. Kuoleman painajainen jatkuu tuonpuoleisessa usein pitkään, jopa vuosia ja pimeys, johon hän on joskus uponneena, tekee sen Hengelle sitäkin piinaavammaksi.”

7. Sanoitte, että kuollessanne ette nähneet enää mitään, vaan tunsitte ennakolta. Ymmärrämme, että ette silloin nähneet ruumiinne kautta, mutta aavistittekko jo ennen (ruumiillisen) elämän loppumista Henkien maailman valon. – *Sitä sanoin edellä. Kuoleman hetki antaa Hengelle selvännäkökyvyn. Silmät eivät näe, mutta Henki, joka omaa paljon syvällisemmän näkökyvyn, havaitsee välittömästi tuntemattoman maailman. Yhtäkkiä ilmestyvä totuus antaa hänelle – vaikkakin hetkellisesti – hyvin syvällisen ilon tai sanoinkuvaamattoman tuskan tunteen, sen mukaisesti millainen on hänen omatuntonsa ja muistonsa käymästä elämästä.*

Tässä on kyseessä kuolemaa edeltävä hetki, tai paremminkin se hetki, jolloin menettää tajuntansa, ja joka selittää sanan **hetkellisesti**, sillä samat miellyttävät tai raskaat vaikutelmat jat-

kuvat tästä herättyä.

8. Voitteko sanoa, mikä teki teihin vaikutuksen näkemässänne sillä hetkellä, kun silmänne avautuivat uudelleen valoon. Voitteko kertoa meille, jos vain on mahdollista, näkökulman niistä asioista, joita avautui eteenne. – *Kun pystyin palautumaan ja näkemään sellaista, mitä ei koskaan ollut avautunut silmieni eteen, olin kuin sokaistunut, voimatta ymmärtää, sillä selväjärkisyys ei palaudu nopeasti. Kuitenkin Jumala, joka oli antanut minulle hyvin syvällisen osoituksen hyvydestään, salli minun kykyni palautuvan ja silloin näin itseni lukuisten hyvien ja uskollisten ystävieni ympäröimänä. Kaikki meitä avustavat suojelevat Henget ympäröivät minua hymyillen. Vertaamaton onnellisuus elävöitti heitä ja myös minua. Voimissani ja hyvinvoivana saatoin ilman ponnisteluja kulkea läpi avaruuden. Näkemälleni ei ole sanoja ihmisten kielessä.*

Palaan kertomaan seikkaperäisemmin kaikista onnellisuuteni lähteistä, ylittämättä kuitenkaan Jumalan vaatimia rajoituksia. Tietäkää, että onnellisuus, kuten sen ymmärrätte, ei ole muuta kuin kuvitelmaa. Eläkää viisaasti, pyhästi, hyväntekeväisyyden ja rakkauden hengessä ja tulette valmistelevaan itsenne vaikutelmiin, joita kaikista suurimmat runoilijanne eivät kykene kuvaamaan.

Satutarinat ovat epäilemättä täynnä järjettömiä asioita. Kuitenkaan ei tiedetä, missä suhteessa ne voisivat omata kuvauksia sellaisesta, mitä (todella) tapahtuu Henkien maailmassa? Eikö herra Sansonin kuvaus muistutakin sellaista tarinaa, jossa mies nukahtaa köyhässä ja hämärässä majassa ja sitten herää loistokkaassa palatsissa, suurenmoisen hovin ympäröimänä.

III

9. Miltä Henget näyttävät? Onko niiden muoto ihmismäinen? – *Kyllä, kallisarvoinen ystäväni. Henget opettivat siellä maan*

päällä, että he säilyttävät toisessa maailmassa saman väliaikaisen ulkomuodon, joka heillä oli ollut päällysteenään maan päällä. Se on totta. Mutta mikä ero onkaan – vaillinaisella koneella, joka laahautuu tukalasti koetusten seurueensa kanssa – ja Hengen kehon ihmeellisellä fluidimaisuudella! Rujoa ulkomuotoa ei enää ole, sillä piirteet ovat menettäneet kovuuden, joka muodostaa ihmisrodun tunnusmerkin. Jumala on kaunistanut nämä hienon hienot kehot, jotka liikkuvat kaikella eleganssilla. Käytetyllä kielellä on puhemelodia, jota emme voi teille sanoin esittää ja katse yltää tähtiin asti. Yrittäkää ajatuksen kautta nähdä se, mihin Jumala – arkkitehtien arkkitehti – kaikkivoipaisuudessaan pystyy ja luotte itsellenne hyvin puutteellisen ajatusmallin Hengen muodosta.

10. Entä kuinka näette itsenne? Tunnistatteko itsessänne rajatun muodon, vaikkakin fluidisen? Tunnetteko itsellänne pään, vartalon, käsivarren ja jalat? – *Henki säilyttää ihmismäisen muodon, pyhittyneempänä ja ihanteellisempänä ja sillä on kieltämättä kaikki mainitsemanne ruumiinjäsenet. Tunnen täysin jalkani ja sormeni, sillä voimme haluttaessamme ilmestyä teille ja puristaa kättänne. Olen hyvin lähellä teitä ja olen kätellyt kaikkia ystäviäni, ilman että he ovat sitä huomanneet. Meidän fluidimainen kehomme voi olla missä tahansa aiheuttamatta minkäänlaista estettä kyseiselle tilalle, jossa se on, sekä aiheuttamatta minkäänlaista tuntemusta, jos näin haluamme. Tällä hetkellä käteni ovat ristissä olevien käsienne välissä. Voin kertoa teille, että rakastan teitä, mutta kehoni ei kuitenkaan täytä mitään tilaa ja valo läpäisee sen. Kutsuisitte sitä ihmeeksi. Jos kehoni olisi näkyvä, niin se tapahtuisi Hengen joka hetkellä tapahtuvan jatkuvan toiminnan seurauksena.*

Hengen näkökyvyllä ei ole mitään vastaavuutta ihmisen näkökyvyn kanssa, samoin kuin Hengen kehollakaan ei ole yhtäläisyyttä (fyysisen) ihmiskehon kanssa, koska kaikki on muuntunutta, niin kokonaisuutena kuin perustaltaankin. Toistan, että Hengellä on

mahtava terävänäköisyys, joka ylittää kaikkeen, koska se voi aavistaa jopa ajatuksenne. Samoin Henki voi näin sopivaksi nähdessään ottaa sellaisen ulkomuodon, joka voi paremmin tulla tunnistetuksi. Kuitenkin todella korkeammat Henget, joiden koetukset ovat jo takana, pitävät mieluummin sitä ulkomuotoa, joka heitä pystyi johdattamaan Jumalan luo.

11. Hengillä ei ole sukupuolta. Kuitenkin, vähän aikaa sitten olitte mies. Haluaisimme tietää, oletteko uudessa olotilassanne enemmän perusolemukseltanne mies vai nainen? Onko sellaisella Hengellä myös vastaava olotila, jonka edellisestä ruumiillisesta elämästä on mennyt jo pitkän aikaa? – *Meidän ei tarvitse olla perusolemukseltamme miehiä tai naisia. Henget eivät lisäännä. Jumala loi ne tahtonsa mukaisesti. Suurenmoisten tarkoituksperiensä tähden Hän halusi ihmisen jälleensyntyvän maan päälle ja sukujen lisääntymisen tapahtuvan eri sukupuolten yhtymisen kautta. Teidän kuitenkin täytyy tuntea se, ilman että olisi tarpeen mitään selitystä, että Hengillä ei voi olla sukupuolta.*

On aina sanottu, että Hengillä ei ole sukupuolta, eikä sitä tarvita muuhun kuin (ruumiillisen kehon) lisääntymiseen. Koska Henget eivät lisäännä, niin sukupuolet ovat heille tarpeettomia. Kysymyksemme tarkoituksena ei ollut vahvistaa tätä tosiasiaa, vaan koska Herra Sansonin kuolemasta oli kulunut niin lyhyt aika, halusimme tietää, säilyikö hänellä hänen maallisen olotilansa vaikutelmia. Puhtaat Henget ymmärtävät täysin perusolemuksensa. Kuitenkin vielä materiasta irtaantumattomien ja vähemmän kehittyneiden Henkien keskuudessa on paljon niitä, jotka uskovat yhä olevansa maan päällä (ruumiillisessa elämässä) ja pitävät yllä maanpäällisen elämän intohimoja ja haluja. Sellaiset Henget uskovat olevansa yhä miehiä tai naisia. Siksi on Henkiä, jotka ovat kertoneet, että Hengillä olisi sukupuoli. Niinpä jotkut vastaväitteet tämän suhteen ovat peräisin enemmän tai vähemmän kehittyneiden Henkien kom-

munikoinneista. Vastaväitteiden syntymisestä ei pidä syyttää Henkiä, vaan niitä haastattelevia ihmisiä, jotka eivät näe vai-vaa syventyäkseen tähän kysymykseen.

12. Miltä teidän näkökulmastanne istuntomme näyttää? Onko se uudesta näkökulmastanne samanlainen, miltä se teille näyt-ti eläessänne? Näyttävätkö ihmiset teille samalta? Voitko nähdä meidät yhtä selkeästi ja terävästi kuin ennen? – *Näen hyvin pal-jon selkeämmin, sillä voin lukea teidän kaikkien ajatukset. Olen myös hyvin onnellinen johtuen hyvästä vaikutelmasta, jonka kaikkien tänne kokoontuneiden Henkien hyväntahtoisuus on mi-nuun jättänyt. Toivon saman yhteisymmärryksen muodostuvan – ei ainoastaan Pariisissa, kaikkien spiritististen ryhmien yhdisty-misen kautta – vaan myös koko Ranskassa, jossa ryhmät eroavat toisistaan ja ovat toisilleen kateellisia, häiriötä aiheuttavien ja sekasorrosta nauttivien Henkien yllyttäminä. Sitä vastoin spiri-tismissä oma itse pitäisi olla absoluuttisesti unohdettuna.*

13. Sanoitte, että voitte lukea ajatuksiamme. Voitteko kertoa meille, kuinka tämä ajatusten välittyminen tapahtuu? – *Se ei ole helppoa. Jotta voisi selittää teille tämän Hengen näkökyvyn tavattoman ihmeen, tarvittaisiin kokonainen arsenaali uusia (tuntemattomia) vaikuttavia tekijöitä saada teidät yhtä paljon tietäviksi, kuin me olemme. Se ei ole mahdollista, koska olette materian rajoittamia. Kärsivällisyyttä! Tulkaa hyviksi ja tule-te sen saavuttamaan. Teillä on nyt vain se tieto, minkä Jumala teille sallii, mutta sen toivon kanssa, että tullette jatkuvasti ke-hittymään. Myöhemmin tullette olemaan, kuten me olemme. Pyr-kikää siis kuolemaan hyvin, jotta tulisitte tietämään paljon. Tie-donhalu, joka innoittaa ajattelevaa ihmistä, tulee johdattamaan teitä rauhallisesti kuolemaan saakka ja kuolema tulee varaa-maan teille kaiken menneen, nykyisen ja tulevan tiedonhalunne tyydyttämisen. Sitä odottaessa vastaan teille, vaikkakin heikosti kysymykseenne: Teitä ympäröivä ilma, joka on yhtä sormin tun-*

temattomissa kuten mekin, tuo mukanaan ajattelunne luonteen. Hengityksenne on niin sanotusti ajatustenne kirjoitettu sivu. Teidän kanssanne jatkuvasti olevat Henget lukevat ja kommentoivat niitä. He ovat taivaallisen lennättimen viestinviejiä, joilta ei mikään jää huomaamatta.

Oikeamielisen ihmisen kuolema

Pariisin spiritistisessä yhdistyksessä tehtyä Herra Sansonin ensimmäistä evokaatiota seurasi erään Hengen antama kommunikointi yllä mainitulla otsikolla.

”Sen henkilön kuolema, josta nyt kannatte huolta, oli oikeamielisen ihmisen kuolema, toisin sanottuna levollinen ja toiveikas kuolema. Kuten päivä seuraa aamunkoittoa, Hengen elämä seuraa maallista elämää ilman järistyksiä ja tuskaa. Hänen viimeinen henkäyksensä huokui kiitollisuuden ja rakkauden hymniä. Kuinka harvat ovat ne, jotka käyvät näin läpi tämän kovan siirtymävaiheen! Kuinka harvat elämän päihtymisen ja epätoivon jälkeen tuntevat sfäärien sopusointuisen rytmin! Vastaavasti kuin luodin vammauttama terve ihminen kärsii vielä ruumiinjäsenistä, jotka siltä on amputoitu, samoin myös vailla uskoa ja toivoa kuolevan sielu vihloo ja värisee ruumiista irtaantuessaan ja heittäytyy avaruuteen tiedottomana itsestään.”

”Rukoilkaa näiden häiriintyneiden sielujen puolesta. Rukoilkaa kaikkien kärsivien puolesta. Hyväntekeväisyyttä ei ole rajoitettu näkyvään ihmiskuntaan. Se auttaa ja lohduttaa avaruutta kansoittavia olentoja. Teillä on siitä koskettava todiste näin nopeasti tapahtuneesta Hengen muuntumisesta, joka liikuttui spiritistisistä rukouksistanne tämän hyväntahoisen miehen haudalla. Teidän tulee haastatella häntä ja hän haluaa auttaa teitä kehittymään pyhällä tiellänne¹. Rakkaudella ei ole rajoja. Se täyttää avaruu-

¹ Viittaus Bernardin Henkeen ja spontaaniin kommunikointiin, joka tapahtui herra Sansonin hautajaissereemonian jälkeen muutamien Pariisin spiritistisen yhdistyksen jäsenten tapaamisessa: ”Nimeni on Bernard. Asuin 1796 Passy nimisessä paikassa, joka oli siihen aikaan pieni kylä. Jumala yksin tietää, mitä

den, antaa ja vastaanottaa molemminpuolisesti pyhää lohdutustaan. Samoin meri avautuu eteen loputtomaksi näköalaksi. Sen takimmainen reuna näyttää sekoittuvan taivaan kanssa ja Henki on sokaistunut näiden kahden suuruuden mahtavasta näkymästä. Niinpä rakkauden, joka on syvempi kuin aallot ja loputtomampi kuin avaruus, tulee yhdistää teidät kaikki (ruumiillista elämää) elävät ja Henget samaan hyväntekeväisyyden yhteyteen, sekä saattaa tapahtumaan ihailtava yhteen sulautuminen sille, mikä on rajallista, sen kanssa, mikä on ikuista.”

Georges

Herra Jobard

kurjuuksia minun täytyi kokea. Minkä huolia täynnä olevan elämän kävinkään läpi! Kuinka monta vuotta huolta ja kärsimystä! Päädyin lopulta kiroamaan Jumalaa, paholaista, miehiä yleensäkin ottaen ja etenkin naisia! Lopuksi kukaan ei minulle tullut sanomaan edes: *‘Rohkeutta. Kärsivällisyyttä!’* Minut pakotettiin asumaan yksin, aina yksin ja toisten pahantahtoisuus teki minusta ilkeämielisen. Siitä lähtien vaeltelin paikoissa, joissa elin ja kuolin.

”Kuulin mitä sanoitte tänään. Tulin hyvin vaikuttuneeksi rukouksistanne. Saa-toitte hyvää ja arvoisaa Henkeä hänen ruumiinsa hautaan ja kaikki sanomanne ja tekemänne liikutti minua syvällisesti. Olin yksi lukuisista Hengistä, jotka olivat seurana. Me kaikki rukoilimme yhdessä teidän kaikkien puolesta, jotta levittäisitte pyhää uskoanne. Rukoilkaa meidän apua tarvitsevien puolesta. Sansonin Henki, joka oli kanssamme, on luvannut meille, että tulette ajattelemaan meitä. Tahtoisin jälleensyntyä, jotta voisin ottaa hyödyn uudesta koetuksesta ja siten valmistelin itselleni onnellisemman tulevaisuuden Henkien maailmassa. Hyvästi ystäväni. Kutsun teitä sellaisiksi, sillä te olette ystävällisiä niille, jotka kärsivät. Teille haluan hyviä ajatuksia ja hyvää tulevaisuutta.”...

Näemme tärkeäksi kiinnittää huomiota siihen tosiasiaan, että kirjoittava meedio, joka toimi herra Sansonille välittäjänä hänen hautauspäivänään ja seuraavina päivinä, ei ollut koskaan nähnyt herra Sansonia eikä tiennyt mitään hänen luonteenpiirteistään, asemastaan ja tavoistaan. Kyseisen meedio ei tiennyt herra Sansonilla olevan lapsia ja siksi hän ei voinut tietää, jakoivatko he isänsä kanssa saman mielipiteen spiritismistä. Useissa kommunikoinneissa olevien tekstien viittausten pitävyys, sekä viittauksista heijastuva yhdenmukaisuus herra Sansonin luonteenpiirteiden kanssa, eivät voineet johtua meedion omaamista tiedoista tai mielikuvituksesta. Toinen yhtä mielenkiintoinen ja meedion mielestä riippumaton tosiseikka on Bernardin Hengen kommunikointi, josta meedio tai kukaan läsnä olleista ihmisistä ei ollut koskaan kuullut. Lähde: *Revie Spirite*, Toukokuu 1862. s. 132–133.

Hän oli Brysselin teollisuuden museon johtaja ja syntynyt Baisseyssä (Haute Marne). Hän menehtyi Brysselissä kuolettavaan halvauskohtaukseen 27. lokakuuta 1861 kuudenkymmenenyhdeksän vuoden iässä.

I

Herra Jobard oli Pariisin spiritistisen yhdistyksen kunniapuheenjohtaja. Aioimme kutsua hänen Henkeään kommunikointiin 8. lokakuuta järjestetyssä istunnossa. Pyrkimystämme ennalta täyttäen, hän antoi meille (ennen aikomaamme evokaatiota) spontaanisti seuraavan kommunikoinnin:

*”Olen tässä, aioitte kutsua minua. Haluan ilmaista itseni ensin tämän meedion kautta. Hänen kauttaan olen turhaan sitä yrittänyt tähän mennessä. Ennen kaikkea haluan kertoa vaikutelmistani sillä hetkellä, kun sieluni irtaantui ruumiista. Tunsin ennen kokematon tärinää. Muistin hetkellisesti syntymäni, nuoruuteni, vanhuuteni. Koko elämäni kuvautui muistiini hyvin tarkasti. En tuntenut muuta kuin hurskaan toiveen löytää itseni niiltä alueilta, joita rakas uskomme on meille paljastanut. Sitten sekasorto rauhoittui. Olin vapaa ja ruumiini makasi liikkumattomana. Ah! rakkaat ystäväni, mikä nautinto onkaan vapautua raskaasta ruumiista, syleillä avaruutta! Älkää kuitenkaan luulko, että olisin äkkinäisesti muuttunut Herran valituksi. Ei, olen täällä sellaisten Henkien keskuudessa, joilta olen jo vähän oppinut ja joilta minun pitää oppia vielä paljon. Ei kestänyt pitkään, kun muistin teidät **(Henkien maailmasta) maanpakoa kanssani jakaneet veljeni**. Voin vakuuttaa teille, että olette kaiken myötämielisyyteni ja onnentoivotuksieni ympäröiminä.”*

”Haluatteko tietää, ketkä Henget minut ottivat vastaan ja millaisia olivat vaikutelmani? Ystäväni, tapasin kaikki ne Henget, joita kutsuimme kommunikointiin, kaikki veljet, jotka ottivat osaa työskentelyymme. Olen nähnyt loiston, mutta en osaa sitä kuvaila. Ahkeroin kovasti erottaakseni sen, mikä on totta kommuni-

koinneissa. Olen valmis oikaisemaan kaikki virheelliset väitteeni. Olen valmis toimimaan toisenkin maailman totuuden ritarina, samoin kuin olin teidänkin maailmassanne.”

Jobard

1. Kun olitte maan päällä, suosittelette meille, että kutsuisimme teidät kommunikoimaan sen jälkeen, kun olette lopettanut maallisen taipaleen. Nyt näin teemme ja emme ainoastaan noudattaaksemme toivomustanne, vaan ennen kaikkea todistaaksemme vielä kerran meidän vahvan ja vilpittömän sympatiamme. Lisäksi teemme sen oppiaksemme, sillä te – paremmin kuin kukaan muu – voitte antaa tarkkoja tietoja siitä maailmasta, jossa olette. Olemme siis onnellisia, jos haluatte vastata kysymyksiimme. – *Tällä hetkellä kaikista tärkeintä on teidän opetuksenne. Se, mitä tulee myötämielisyyteenne, näen sen ja en kuule ilmaisuanne enää pelkästään korvillani ja se on jo suuri edistysaskel.*

2. Jotta kiinnittäisimme ajatuksemme, emmekä puhuisi epämääräisesti, aloitamme kysymällä missä kohden täällä olette ja kuinka teidät näkisimme, jos meillä olisi kyky nähdä teitä? – *Olen meedion läheisyydessä. Te näkisitte minut nyt samana kuin silloin eläessäni pöytäänne istuutuessa, sillä kuolevaisen ruumiin silmänne, jotka vielä ovat peitettyinä, eivät voi nähdä Henkiä muuten kuin niiden ruumiillisessa muodossaan.*

3. Voitteko muuttua meille näkyväksi? Jos se ei ole mahdollista, mikä este siihen liittyy? – *Rajoituksena ovat teidän henkilökohtaiset kykynne. Näkevä meedio pystyisi näkemään minut. Muut eivät minua näe.*

4. Tässä on istumapaikkanne, jonka teille varasimme, kun silloin ruumiillisessa elämässä ollessanne otitte osaa istuntoihimme. Ne ihmiset, jotka ovat nähneet teidät siinä istumassa, voivat mielessään ajatella teidän olevan siinä ottamassa osaa, kuten ennenkin.

Jos ette nyt ole materiaalisen ruumiin kanssa, niin olette kuitenkin fluidisen kehonne¹ kanssa, jolla on sama muoto. Jos emme näe teitä ruumiin silmillä, niin näemme teidät ajatuksiemme silmin. Jos ette voi puhua kanssamme lausuttuina sanoina, niin voitte tehdä sen kirjoittamalla välittäjän auttamana. Siten yhteytemme teihin ei suinkaan ole katkaistu kuolemanne myötä ja voimme keskustella kanssanne yhtä helposti ja yhtä täydellisesti, kuin ennen muinoin. Onko asianlaita hyvinkin näin? – *Kyllä, ja te olette tienneet sen pitkään. Tulen käyttämään tätä paikkaa usein, jopa silloin kun ette sitä huomaa, sillä Henkeni asustaa keskuudessanne.*

Kiinnitämme huomiota tähän viimeiseen lauseeseen: ”*Henkeni asustaa keskuudessanne*”. Nykyisissä olosuhteissa se ei yhtään ole mielikuva, vaan todellisuus. Spiritismi on antanut meille tietoa Henkien perusolemuksesta. Sen perusteella tiedämme Hengen voivan olla keskuudessamme, ei pelkästään ajatuksellaan, vaan **henkilökohtaisesti**. Siihen mahdollistaa Hengen eteerinen (hienojakoinen) keho, joka tekee hänestä muusta erottuvan yksilöllisyyden. Henki voi siis asustaa kanssamme kuoleman jälkeen yhtälailla kuin ruumiillisessa elämässään. Oikeastaan vielä paremmin, koska hän voi tulla ja mennä silloin kun haluaa. Meillä on suuri joukko näkymättömiä pöytätovereita, joista yhdet ovat tuntemattomia ja toiset ovat kiintymyksen puoleensa vetämiä. Näistä viimeksi mainituista voidaan sanoa, että ”*he asustavat keskuudessamme*”, joka voidaan ilmaista myös seuraavasti. He auttavat, inspiroivat ja suojelevat meitä.

4. Ei ole pitkää aikaa siitä, kun istuitte tässä samassa paikassa. Näyttävätkö nämä olosuhteet teille nyt oudoilta? Millaisen vaikutelman olotilanne muutos antoi teille? – *Nämä olosuhteet*

¹ Hengen fluidinen keholla tarkoitetaan samaa asiaa kuin Hengen keho, eli perispirit. – *Kääntäjän huomautus*

eivät näytä minulle oudoilta, sillä ruumiista vapautunut Henkeni nauttii täydellisestä selkeydestä, jotta en jättäisi yhtään selvittämätöntä kohtaa kysymyksille, joita tarkastelette.

5. Muistatteko olleenne samanlaisessa tilassa ennen edellistä ruumiillista elämäännä? Tunnetteko muuntuneenne jollakin tavalla? – *Muistan aikaisemmat elämäni ja olen sitä mieltä, että olen tullut paremmaksi. Näen ja samaistun siihen, mitä näen. Edellisten ruumiillisten elämieni aikana Henkeni oli häiriintynyt ja huomaan siitä vain maallisia virheitä.*

6. Muistatteko viimeistä edellisen ruumiillisen elämäännä, joka edelsi herra Jobardin elämää? – *Viimeistä edellisessä elämässäni olin työläinen, mekaanikko, kurjuuksien kalvama, ja minulla oli halu kehittää työtäni. **Toteutin Jobardin elämäni aikana köyhän työläisen unelmat** ja ylistän Jumalaa Hänen äärettömästä hyvydestään, joka sai itämään kasvin, jonka siemenen Hän oli asettanut järkeeni.¹*

7. Oletteko jo kommunikoinut muualla? – *Olen kommunikoinut vain hyvin vähän. Useissa paikoissa yksi Henki on esittäytynyt nimelläni. Muutaman kerran olin lähellä tätä Henkeä, mutta en voinut kommunikoida. Kuolemastani on niin vähän aikaa, että minulla on vielä joitakin maallisia vaikutuksia. Tarvitsen täydellistä myötämielisyyttä, jotta voisin ilmaista ajatuksiani. Pian tulen työskentelemään rajoituksitta, mutta tällä hetkellä – toistan – en pysty tekemään sitä. Kun vähänkin tunnettu ihminen kuolee, häntä kutsutaan kaikkialla ja tuhat Henkeä kiirehtii esiintymään hänenä. Näin on tapahtunut kohdalleni useita kertoja. Vakuutan teille, että pian ruumiista irtaantumisen jälkeen vain harvat Hen-*

¹ Jean-Baptiste-Ambroise-Marcellin Jobardilla (17.5.1792 – 27.10.1861) oli laaja-alaisen tuntemuksensa ja lukuisten keksintöjensä kautta merkittävä rooli Belgian teknologisessa, tieteellisessä ja teollisessa kehityksessä. Lähde: *Marcellin Jobard, un visionnaire dévoré d'ambition humanitaire*, CLAES, Marie-Christine – Kääntäjän huomautus

get voivat kommunikoida, vaikka kyseessä olisi heille kaikista mieluisin meedio.

8. Näetkö Henkiä, jotka ovat kanssamme? – Näen etenkin **Lasa-ruksen** ja **Erastoksen** sekä sitten **Totuuden Hengen** leijailevan kauempana. Sen lisäksi vielä näen suuren joukon Henkiä, jotka ympäröivät teitä kiireisinä ja hyväntahtoisina. Olkaa onnellisia ystäväni, sillä hyvät vaikutukset puolustavat teitä erheen suurelta onnettomuudelta.

9. Ruumiillisessa elämässänne kannatitte sitä mielipidettä, että maa oli muodostunut kokonaisuudeksi neljästä yhteen liittyneestä planeetasta. Oletteko yhä samaa mieltä? – *Se on virhe. Uudet geologiset löydöt tulevat osoittamaan maan mullistumisen ja sen perättäiset muodostumisen vaiheet. Maalla, kuten muillakin planeetoilla, on oma elämänsä ja Jumalalla ei ole tarvetta niin suureen sekasortoon, mitä sellainen planeettojen kasaantuminen olisi. Vesi ja tuli ovat maan ainoita eläviä osasia.*

10. Olitteko ollut myös sitä mieltä, että ihminen voisi tulla kateleptiseen tilaan rajattomaksi ajaksi ja ihmislaji olisi siten tuotu maan päälle? – *Se oli harhakuvitelmiani ja mielikuvitustani, jotka aina tahtoivat mennä liian pitkälle. Katalepsia voi kestää pitkään mutta ei rajattomasti. Se ajatus tuli mielikuvitukseni liioittelemista itämaisistä perinteistä ja legendoista. Ystäväni, olen jo paljon kärsinyt palauttaessani mieleeni niitä harhakuvitelmia, joita mielessäni panin vireille. Älkää te erehtykö sen suhteen. Olin oppinut paljon ja voin teille kertoa, että älykkyyteni oli valmis omaksumaan laajoja ja monialaisia tutkimuksia. Sen taipumuksen oli edellisestä elämästä kuitenkin säilyttänyt rakkaus ihmeellisiin ja kansantaruista lähtöisin oleviin asioihin.*

En vielä ole paljoakaan kiinnittänyt huomiota puhtaasti intellektuelleihin asioihin, siinä samassa mielessä kuin te. Kuinka voisin niin tehdä, kun olen häikäistyneenä ja innostuneena siitä

mahtavasta speaktaakkelista, joka on ympärilläni? Spiritismin yhteys, joka on paljon voimakkaampi kuin te ihmiset voitte kuvitellakaan, on ainut asia joka voi minua vetää tämän maan puoleen, jonka jätän taakseni. En sitä jätä kuitenkaan ilolla, sillä se olisi herjausta, vaan syvällä kiitollisuuden ja helpotuksen tunteella.

Kun yhdistyksenme avasi avustustilin Lyonin työläisten hyväksi helmikuussa 1862, yksi jäsen maksoi 50 frangia, joista 25 omissa nimissään ja 25 frangia herra Jobardin nimissä, joka antoi sitä koskien seuraavan kommunikoinnin.

”Olen imarreltu ja kiitollinen, että en ole unohdettu spiritistiveljieni joukossa. Kiitokset jalomieliselle sydämelle, joka antoi almun, jonka olisin antanut, jos olisin asustanut vielä maailmassanne. Siellä, missä nyt asustan, ei ole tarvetta rahalle. Minun täytyi siis lainata ystävyuteni kukkarosta, jotta saatoin antaa materiaalsen todisteen siitä, että olen hyvin liikuttunut Lyonissa olevien veljieni onnettomuudesta. Uljaat uurastajat, jotka hartaasti työskentelette Herran viinitarhassa, teidän pitää uskoa, että hyväntekeväisyys ei ole vain tyhjä sana, sillä niin pienet kuin suuretkin ovat osoittaneet teille sympatiaa ja veljellisyyttä. Te olette suurella humanitäärisellä kehityksen polulla. Kannattakoon Jumala teitä ja tulkoon teistä onnellisempia, ystävä-Henget tukevat teitä ja te tulette olemaan voitokkaita.”

”Minä alan elää Henkenä rauhallisempana, jo vähemmän evokaatioiden häiritsemänä, joita satoi päälleni. Muotivillitykset yltävät jopa Henkiin. Sitten kun Jobardin Hengen kutsumisen sijasta ihmiset lähtevät tekemään evokaatioita jollekin muulle Hengelle ja minusta tulee merkityksetön ihmisten unohtamana, pyydän vakavamielisiä ystäviäni kutsumaan minua kommunikointiin. Sitten tulemme syventymään aiheisiin, joita on käsitelty liian pinnallisesti ja teidän Jobardinne, täysin muuntuneena, voi olla teille hyödyksi, kuten toivon koko sydämeistäni.”

Jobard

Kuolemansa jälkeen herra Jobardin Henki pyhitti alkuajan ystäviensä rauhoittamiseen. Sen jälkeen hän tuli yhdeksi niistä Hengistä, jotka työskentelivät aktiivisesti yhteiskunnallisen uudistuksen eteen odottaen uutta ruumiillista elämää (jälleensyntymää) ottaakseen siihen suuremmin osaa. Tämän jälkeen hän antoi usein Pariisin spiritistiselle yhdistykselle (jonka jäsenenä hän pysyi) kommunikaatioita, joista paistoi läpi kiistämätön ylemmyys. Hän ei kommunikoinneissaan luopunut omalaatuisuudestaan ja henkeivistä sutkauksista, jotka syvällisesti liittyivät hänen luonteenpiirteisiinsä. Ne tekivät tekstin alkuperän tunnetuksi jo ennen kuin hän antoi kommunikaation lopuksi allekirjoituksensa.

Samuel Philippe

Hän oli hyväntahtoinen ihminen sanan varsinaisessa merkityksessä. Kukaan ei muista nähneensä hänen koskaan tehneen mitään pahaa tai tahallisesti väärää. Hän oli äärettömän uhrautuvainen ystävilleen. Oli aina varmaa, että hän oli valmiina, kun piti tehdä palvelus jollekin, vaikka se oli vastoin hänen omia intressejään. Hän ei pyytänyt mitään vaivannäöistä, rasittumisistaan ja uhrauksistaan, kun oli vain hyödyksi. Hän teki sen luonnollisesti ylpeilemättä ja ihmetteli sitä, että joku oli katsonut sen hänen meriitikseen. Hän ei koskaan muistanut pahalla niitä, jotka olivat tehneet hänelle pahaa, vaan lähti auttamaan heitä samalla innolla, aivan kuin nämä ihmiset olisivat tehneet hänelle yhtä paljon hyvää (pahan sijasta). Kun hän oli tekemisissä kiittämättömien kanssa, hän sanoi: *”Ei tässä minua pidä surkutella, vaan paremminkin heitä.”* Vaikka hän olikin hyvin älykäs ja luonnostaan henkevä, hänen työntäyteinen elämänsä oli raskas ja täynnä kovia koetuksia. Hän oli yksi niistä harvoista parhaimmista, jotka kukoistivat huomaamattomina, joista maailma ei puhu ja joiden loiste ei osunut ihmisten silmiin. Hän oli hankkinut spiritismin

tuntemuksesta voimallisen uskon tulevaan elämään, sekä suuren nöyryyden maallisen elämän hankaluuksia kohtaan. Hänen ruumiillinen elämänsä päättyi 1862 joulukuussa, viidenkymmenen vuoden ikäisenä, kivuliaan sairauden seurauksena. Hänen perheensä sekä muutamat ystävänsä jäivät kaipaamaan häntä vilpittömästi. Kutsuimme häntä kommunikointiin muutamia kuukausia hänen kuolemansa jälkeen.

Onko teillä selvä muisto maallisen elämänne viimeisistä hetkistä? – *Täysin. Se muisto on palannut minulle vähä vähältä, koska sillä hetkellä ajatukseni olivat vielä sekaisin.*

Meidän opetukseksemme, sekä johtuen kiinnostuksesta, jonka esimerkillinen elämänne on meissä nostattanut, pyytäisimme teitä kuvaamaan, kuinka teidän siirtymisenne tästä elämästä Hengen elämään tapahtui? Lisäksi pyytäisimme myös kuvaamaan, millainen teidän olotilanne on Henkien maailmassa? – *Kerron mielelläni. Sen kertominen ei ole hyödyllistä ainoastaan teille, vaan se tulee olemaan myös minulle hyödyksi. Kiinnittäessäni ajatukseni maan päälle, se saa minut arvostamaan vieläkin enemmän Luojan hyvyyttä.*

Te tiedätte hyvin, kuinka paljon koettelemuksia elämässäni oli. Jumalalle kiitos! Minulta ei koskaan puuttunut rohkeutta vastoinikäymisissä ja tänään olen siitä onnellinen. Kuinka paljon olisin menettänyt, jos olisin antanut periksi ja lannistunut! Vapisen jo pelkästä ajatuksesta, että heikkoudestani johtuen kaikki kärsimäni olisi ollut hyödytöntä ja minun pitäisi aloittaa alusta. Voi hyvät ystävät! Perehtykää hyvin tähän totuuteen, sillä siinä on tulevaisuutenne onnellisuus. Ei todellakaan ole liian kallista ostaa tätä onnellisuutta muutamien vuosien kärsimyksellä! Jos vain tietäisitte, kuinka vähän muutamat vuodet ovat äärettömän rinnalla!

Jos minun viimeisellä ruumiillisella elämälläni todellakin oli jotain meriitillistä teidän silmissänne, niin ette sanoisi samaa

sitä edeltävistä elämistä. Ja ainoastaan jatkuva ponnistelu itseni voittamiseksi teki minusta sen, mitä olen tänään. Pyyhkiäkseni loput pois aikaisempien elämien virheitteni jäljistä minun täytyi vielä kestää viimeiset koetukset, jotka olin vapaaehtoisesti itselteni hyväksynyt. Haalin päätökseni lujuudesta voimaa, jotta kestäisin ne valittamatta. Tänään siunaan niitä koetuksia, sillä olen niille velkaa sen, että en ole enää menneisyydessäni kiinni. Se ei enää ole minulle muuta kuin muisto. Tästä eteenpäin pystyn katsomaan oikeutetulla tyytyväisyydellä sitä tietä, jonka läpi kuljin.

Oi! Te, jotka saitte minut kärsimään maan päällä, jotka olitte kovia ja ilkeämielisiä minulle, jotka minua häpäisitte ja lisäsitte elämäni katkeruutta, joiden pahantahtoisuus usein saattoi minut kaikista kovimpiin puutteisiin, en ainoastaan anna teille anteeksi, vaan kiitän teitä. Tahtoessanne tehdä minulle pahaa, ette arvaakaan, että teitte minulle niin paljon hyvää. Todellakin siksi suurimmalta osin nautin onnellisuuttani, koska olette antaneet minulle mahdollisuuden antaa anteeksi ja vastata pahaan hyvällä. Jumala asetti teidät taipaleelleni koetellakseen kärsivällisyyttäni ja harjoittaakseni kaikista vaikeinta hyväntekeväisyyttä – vihollisten rakastamista.

Älkää tuskastuko tästä aiheesta poikkeamisestani, sillä tulen kertomaan kysymästänne. Vaikka kärsinkin ankarasti viimeisessä sairaudessani, minulla ei ollut minkäänlaista kuolinkamppailua. Kuolema tuli minulle unen tavoin, taisteluitta ja vailla järjestyksiä. Minulla ei ollut pelkoa tulevasta enkä takertunut elämäni kiinni, eikä minun sen seurauksena tarvinnut ponnistella viimeisillä hetkillä. Sielun irtaantuminen ruumista tapahtui ponnistuksitta, kivuitta, ilman että minä itse olisin sitä huomannut.

En tiedä kuinka kauan viimeinen uneni kesti, mutta se oli lyhyt. Herättyäni olin hyvin rauhallinen, päinvastoin kuin aikaisemmassa olotilassani. En tuntenut enää kipua ja tulin siitä hyvin iloiseksi. Halusin nousta ylös ja kävellä, mutta minua pidätteli turtumus, jossa ei ollut mitään epämiellyttävää, vaan joka jopa tuotti mielihyvää. Annoin sille periksi eräällä tavalla nauttien kä-

sittämättä, mitä minulle tapahtui ja aavistamatta, että olin jättänyt maallisen elämän taakseni. Minua ympäröivät asiat näyttivät unelta. Näin vaimoni ja muutamat ystäväni polvillaan huoneessani surren ja sanoin itselleni, että he epäilemättä uskovat minun kuolleen. Halusin oikaista heidän ajatteluaan, mutta en kyennyt sanomaan sanaakaan ja ajattelin, että minun täytyi nähdä unta. Näin ympärilläni kauan sitten kuolleita rakkaita läheisiä, sekä muita ihmisiä, joita en ensi katsomalta tuntenut ja jotka näyttivät pitävän minusta huolta ja odottavan heräämistäni. Se vahvisti minussa ajattelua, että olisin ollut unessa.

Vaihtelin selvän ajattelun sekä uneliaan olotilan välillä, jolloin palautin ja menetin vuorottain tietoisuuden **itsestäni**. Vähä vähältä ajatukseni tulivat selväpiirteisemmiksi. Valoisuus, jonka näin vain vilaukselta sumun läpi tuli kirkkaammaksi. Silloin aloin tunnistaa itseni ja ymmärsin, että en enää kuulunut maalliseen maailmaan. Jos en olisi tuntenut spiritismiä, harhakuvani olisi epäilemättä jatkunut paljon pitempään.

Minun maallisia jäännöksiäni ei vielä oltu haudattu ja katsoin niitä säälien, samalla tuntien onnellisuutta ollessani niistä vapaana! Hengitin iloisena, niin kuin kuka tahansa, joka oli poistunut kuvottavasta ilmapiiristä. Sanoinkuvaamaton onnellisuuden tunne täytti minut kokonaan. Rakastamieni läsnäolo täydensi iloani. En ollut yhtään yllättynyt nähdessäni heidät. Se näytti minulle täysin luonnolliselta ja se muistutti siltä, kuin olisin tavannut heidät uudestaan pitkän matkan jälkeen. Yksi asia minua ihmetytti aluksi. Saatoimme ymmärtää toisiamme lausumatta sanaakaan. Ajatuksemme välittyi pelkällä katseella aivan kuin fluidisena läpäisynä. En kuitenkaan ollut täysin vapaa maallisista ajatuksistani. Muistot kokemastani palasivat ajoittain mieleeni aivan kuin arvioidakseni paremmin uutta olotilaani. Olin kärsinyt ruumiillisesti, mutta ennen kaikkea moraalisesti (mielen tuskia). Olin ollut kohteena pahantahtoisuudelle, tuhansille pulatilanteille, jotka saattoivat olla raskaampia kuin materiaaliset vastoinkäymiset, sillä ne aiheuttivat jatkuvaa levottomuutta.

Niiden vaikutelma ei ollut kokonaan hävinnyt ja joskus kysyin itseltäni, olinko todellakin vapautunut niistä. Vaikutti siltä, että kuulin vieläkin ikäviä ääniä. Tärisin ja pelkäsin ahdinkoja, jotka olivat niin usein minua ahdistaneet (uudesta) omasta tilastani huolimatta. Pysin niin sanotusti varmistamaan itselleni, että kyseessä ei ollut unen harhakuva. Ja kun varmistuin siitä, että kaikki oli päättynyt hyvin, tuntui kuin suuri paino olisi nostettu päältäni. Sanoin itselleni, että on hyvinkin totta, että olen viimein vapaa kaikista niistä huolista, jotka olivat elämäni piinaa ja kiittän siitä Jumalaa. Olin kuin köyhä, jonka osalle oli tullut yhdellä kertaa suuri omaisuus. Tietyn aikaa sellainen ihminen epäilee todellisuutta ja tuntee pelkoa palaavansa takaisin puutteeseen. Oi! Jos ihmiset ymmärtäisivät tulevan elämän, niin minkä voiman, minkä rohkeuden se vakaumus heille antaisi vastoinkäymisissä! Mitä he tekisivätkään maanpäällisen elämänsä aikana varmistakseen Jumalan onnellisuuden, joka on varattu niille Hänen lapsistaan, jotka ovat olleet tottelevaisia Hänen laeilleen! Silloin ihmiset ymmärtäisivät kuinka heidän kadehtimansa ilot ovat vähäpätöisiä sellaisten ilojen rinnalla, joita he eivät ota huomioon ollenkaan!

Olette uudessa maailmassa, jonka rinnalla meidän maailmamme on vähäpätöinen, ja tapaatte siellä lukuisia ystäviänne. Saa ko tämä teidät unohtamaan perheenne ja ystävänne maan päällä? – Jos unohtaisin, niin en ansaitsisi sitä onnellisuutta, josta nyt nautin. Jumala ei palkitse itsekkyyttä vaan rankaisee siitä. Asuttamani maailma voi saada minut antamaan maalle vähemmän arvoa, mutta se ei vähennä arvostustani siellä ruumiillista elämää eläviä Henkiä kohtaan. Ainoastaan ihmisten nähdään rikastuessaan unohtavan aikaisemmin yhdessä onnettomuutta jakaneita tovereita. Usein käyn tapaamassa rakkaitani ja olen iloinen siitä, että he säilyttävät minusta hyvää muistoa. Heidän ajatuksensa vetää minua heidän puoleensa. Seuraan heidän keskusteluitaan ja nautin heidän iloistaan sekä tunnen surua heidän kärsimyksistään. Se ei kuitenkaan ole mitään maallisen elämän

tuskallista surua, sillä ymmärrän kärsimysten olevan ainoastaan ohimeneviä ja heidän parhaakseen. Olen iloinen ajattellessani, että yhtenä päivänä he tulevat tähän onnen olinpaikkaan, jossa piinaa ei tunneta. Pyrin tukemaan heitä siinä, että he tulisivat kunniallisiksi pääsemään tänne. Ponnistelen ehdottaakseni heille hyviä ajatuksia ja ennen kaikkea vastaavaa nöyryymistä Jumalan tahtoon, kuin mitä itsellenikin oli ollut. Minulle raskainta on nähdä heidän viivästyttävän sitä hetkeä rohkeuden puutteella, valitteluilla, epäilyksillään tulevasta tai minkä tahansa moitittavan teon kautta. Pyrin silloin johtamaan heitä pois pahalta tieltä. Jos onnistun, niin se on minulle ja muille täällä oleville Hengille suuri ilo. Jos epäonnistun, niin sanon itselleni pahoitellen: ”Viellä yksi viivästys heille. Minua kuitenkin lohduttaa ajatus, että kaikki ei ole lopullisesti menetetty.”

Samuel Philippe

Van Durst

Vanha valtion virkamies, joka kuoli 1863 Antwerpenissä kahdeksankymmenen vuoden iässä.

Pian hänen kuolemansa jälkeen yksi meedio oli kysynyt Henkioppaaltaan, voisiko kutsua kyseisen edesmenneen Henkeä kommunikointiin, ja hänelle vastattiin: *”Tämä Henki palautuu hitaasti (kuolemaa seuraavasta) häiriintymisestään. Hän voisi jo vastata teille, mutta se rasittaisi häntä hyvin paljon. Pyydän odottamaan vielä neljä päivää ja hän tulee vastaamaan teille. Siihen mennessä hän tulee tietämään teidän tarkoittavan hänelle hyvää. Sitten hän tulee luoksenne kiitollisena ja ystävällisesti.”*

Neljän päivän päästä vastaanotimme seuraavan kommunikation:

”Hyvä ystäväni, elämäni taakka oli hyvin kevyt ikuisuuden puntarilla. Kuitenkin, kaukana siitä, ettenkö olisi onnellinen. Olotilani on vaatimaton, mutta suhteellisen onnellinen, kun otetaan

huomioon se, että tein (maan päällä eläessäni) vähän pahaa, pyrkimättä kehittämään itseäni riittävästi. Jos ihminen voi olla onnellinen pienissä piireissä, niin minä olen juuri sellainen ihminen. Pahoittelen ainoastaan yhtä asiaa – sitä, että en tiennyt sitä, mitä te nyt tiedätte. Häiriintymisvaiheeni olisi ollut lyhyempi ja vähemmän tuskallinen. Sitä todellakin kesti pitkään. Elää ja olla elämättä. Nähdä oma ruumiinsa ja olla siihen lujasti kiinnittyneenä ja kuitenkin vailla kykyä käyttää sitä. Nähdä rakastamansa ihmiset ja tuntea kuinka minua heihin yhdistävät ajatukset alkoivat loppua. Se oli kauheaa! Oi, mikä tuskan hetki! Silloin huimaus vie mukanaan ja tukahduttaa! Sen jälkeen tuli pimeys. Tunsin ensin olevani olemassa ja hetkeä myöhemmin tunsin itseni täysin hävinneeksi. Halusin saada tietoisuuden **itsestäni** ja en voinut palauttaa sitä. Minua ei enää ollut olemassa, mutta kuitenkin tunsin olevani. Olin hyvin syvällisesti häiriintynyt! Sen jälkeen oli ahdistusten ajanjakso, jonka pituutta en tiedä, sillä minulla ei ollut enää voimia tuntea sitä. Tämän loputtomalta tuntuvan ajan jälkeen synnyin hitaasti uudelleen elämään. Heräsin uuteen maailmaan! Ei enää materiaalista ruumista eikä maallista elämää – vaan kuolematonta elämää! Ei enää lihallisia ruumiita, vaan Henkien kevyitä muotoja, jotka liitävät joka puolella, pyörivät ympärillänne. Te ette voi yltää heihin katseellanne, sillä he liitävät äärettömyydessä! Nähdä edessään avaruus ja ylittää se pelkällä tahdon voimalla, kommunikoida ajatuksen kautta kaikkien niiden kanssa, jotka teitä ympäröivät! Mikä uusi, loistava, nautinnollinen elämä tämä onkaan, ystäväni! Tervehdys! Oi tervehdys ikuisuus, joka otat minut syliisi! ... Hyvästi maa, joka niin pitkään pidättelit minua etäällä sieluni luonnollisesta elementistä! Ei, en haluaisi enää sinua, sillä sinä olet karkotuksen maa ja suurin onnesi ei ole mitään!

Jos vain olisin tiennyt sen, mitä te tiedätte, niin kuinka paljon helpompaa ja miellyttävämpää tämä alkutaipaleeni toisessa elämässäni olisi ollut! Minun olisi pitänyt tietää ennen kuolemaani se, mitä opin myöhemmin sieluni ruumiista eroamisen hetkillä.

Silloin sieluni olisi irtaantunut paljon helpommin. Olette oikealla tiellä näiden asioiden selvittämisen kanssa, mutta koskaan, ette koskaan tule pääsemään asioissa kyllin pitkälle! Sanokaa lapsilleni niin paljon kuin on tarpeen, että uskoisivat ja hankkisivat itselleen oppia, sillä silloin heidän tänne tullessa emme tule olemaan enää erossa toisistamme.

Hyvästi kaikki ystäväni, hyvästi. Odotan teitä, ja kun olette maan päällä, tulen useita kertoja opiskelemaan kanssanne, koska tiedän vielä vähemmän kuin monet teistä. Tulen oppimaan nopeasti täällä, jossa ei ole enää minua pidätteleviä esteitä eikä ikää, joka heikensi voimiani. Elämme ja kehitymme täällä suurin askelin, sillä näemme edessämme niin kauniita näkymiä, että olemme kärsimättömiä yltääksemme sinne. Hyvästi, lopetan nyt, hyvästi.”

Van Durst

Sixdeniers

Meedion tuntema hyväntahtoinen ihminen, joka kuoli onnettomuudessa.

(Bordeaux, 11. helmikuuta 1861)

Voisitteko antaa jotain tietoja kuolemastanne? – *Kyllä, sen jälkeen kun olin hukkunut.*

Miksi ei ennen sitä? – *Te tiedätte jo. (Meedio todellakin tiesi)*

Haluaisitteko kuvata minulle tuntemuksenne kuoleman jälkeen? – Olin pitkään vailla tietoisuutta itsestäni, mutta Jumalan armosta ja ympärilläni olevien avulla, kun valo tuli, se täytti minut. Luottakaa, että tulette kohtaamaan aina enemmän kuin odotattekaan. Täällä ei ole mitään materiaalista. Ymmärrättekö, että sen kaiken, mitä silmä ei voi nähdä ja jota käsi ei voi koskettaa, pystymme havaitsemaan piilossa olevien aistiemme kautta? Kyseessä on ihailtava henkinen olemus, jota käy ymmärryksenne

ylitse, sillä ei ole sanoja sen selittämiseen. Ainoastaan sielu voi sen tuntea.

Heräämiseni oli hyvin onnellinen. Ruumiillinen elämäni oli yksi niistä unista, joita voisin luokitella ainoastaan hirvittäviksi **painajaisiksi**, vaikka tähän sanaan liittyikin eriskummallinen mielikuva. Kuvittele, että olet suljettuna löyhkäävässä vankityrmässä, jossa luuytimeen asti matojen kalvama ruumiisi riippuu tulikuuman pätsin päällä; jossa kuivanut suusi ei kohtaa virvoittaakseen muuta kuin ilmaa; jossa kauhun järkyttämä Henkesi ei näe ympärillään muuta kuin hirviöitä, jotka ovat valmiina ahmimaan sinut. Kuvittele lopulta kaikista inhottavinta ja kauheinta, mitä unen mielikuviutus voi luoda ja sitten tulla yhtäkkiä kuljetetuksi ihanaan Eedeniin. Herätä kaikkien niiden ympäröimänä, joita rakastit ja joiden poismenoa olet surrut. Nähdä ympärillä ihailemiasi kasvoja, jotka hymyilevät sinulle onnellisena. Hengittää kaikista ihastuttavimpia tuoksua. Virvoittaa kuivunutta kurkkua elävän veden lähteestä. Tuntea kehonsa nousevan äärettömään avaruuteen, joka sitä kannattaa ja tuudittaa, kuten tuulenhenkäys kukalle, joka on irronnut puun latvasta. Tuntea itsensä Jumalan rakkauden peittämäksi, juuri kuten vastasyntynyt lapsi on äitinsä rakkauteen kääriytyneenä. Nämä kuvitellen sinulla on hyvin epätäydellinen mielikuva siitä, mitä on siirtyminen maallisesta elämästä Hengen elämään. Olen yrittänyt selittää sitä elämän onnea, joka odottaa ruumiin kuoleman jälkeen, mutta en ole siihen kyennyt. Onko mahdollista selittää ääretöntä sellaiselle, jonka silmät ovat suljettuja valolta ja joka ei voi lähteä ahtaasta piiristään, jonne on suljettu? Jotta voisin selittää ikuisen onnellisuuden, sanon teille – rakastakaa, sillä ainoastaan rakkaus voi saada tuntemaan sitä ennalta ja kun sanoin rakkaus, tarkoitin täysin vailla itsekkyyttä.

Oliko olotilanne onnellinen heti kun tulitte Henkien maailmaan? – Ei. Minun piti maksaa inhimillinen velkani. Sydämeni oli saanut minut tuntemaan ennalta Hengen tulevaisuuden, mutta minulla ei ollut uskoa. Minun piti hyvittää välinpitämättömyyteni

Luojaani kohtaan. Hänen armollisuutensa oli kuitenkin ottanut huomioon sen vähän hyvän, jonka olin pystynyt tekemään, sekä tuskat, joita olin kokenut nöyrästi kärsimyksistäni huolimatta. Hänen oikeudenmukaisuutensa vaa'assa, joka on ihmisille käsitämätön, Hän punnitsi hyvän niin suurella hyvyydellä ja rakkauksella, että paha hävisi nopeasti.

Voisitteko antaa tietoja tyttärestänne? (Hän oli kuollut neljä tai viisi vuotta sitten.) – Hän on tekemässä elämäntehtävää (missiota) maan päällä.

*Onko hän onnellinen ruumiillisessa elämässään? Toivon, että en tee teille tahdittomia kysymyksiä? – Tiedän sen hyvin. Enkö näekin ajatuksenne **kuvan** silmiäni edessä. Ei, ruumiillisessa elämässä hän ei ole onnellinen, paremminkin päinvastoin. Kaikkien elämänne koetusten tulee vaikuttaa häneen. Kuitenkin hänen täytyy saarnata esimerkillään niitä suuria hyveitä, joista te teette suuria sanoja. Tulen auttamaan häntä, sillä minun pitää suojella häntä. Hänelle ei ole suurta kärsimystä vaikeuksiensa voittamisessa. **Hän ei ole hyvittämässä vaan tekemässä elämäntehtävää (missiota).** Voitte olla rauhassa hänen puolestaan. Kiitokset hänen muistamisestaan.*

Sitten meedio koki vaikeutta kirjoittamisessa ja sanoi:

Jos kyseessä on joku kärsivä Henki, joka estää minua kirjoittamasta, niin pyydän kirjoittamaan nimenne. – Olen onneton Henki.

Haluaisitko kertoa minulle nimenne? – Valérie.

Voitteko kertoa, mikä on aiheuttanut rangaistuksen teille? – En.

Kadutteko tekemiänne virheitä? – Näettehän sen hyvin.

Kuka teidät toi tänne? – Sixderniers.

Miksi hän toi teidät tänne? – Jotta auttaisitte minua.

Olitteko te juuri se, joka esti minua kirjoittamasta hetki sitten? – Hän laittoi minut paikalleen.

Mikä yhteys teillä on keskenänne? – Hän ohjaa minua.

Pyydä häntä yhtymään rukoukseen, jonka teemme puolestanne.

– (Rukouksen jälkeen Sixderniers palasi jälleen kommunikoi-maan meedion välityksellä.) *Kiitän hänen puolestaan. Ymmärsitte mistä on kysymys. En tule teitä unohtamaan. Ajatelkaa häntä.*

Onko teillä useita kärsiviä Henkiä ohjattavana? – *Ei, mutta heti kun olemme saaneet yhden Hengen palaamaan hyvälle tielle, niin otamme toisen Hengen ohjattavaksi. Näin jatkamme, kuitenkin hylkäämättä aikaisemmin autettuja.*

Kuinka voitte riittävästi valvoa niin monia, joiden lukumäärän täytyy kasvaa loputtomiin vuosisatojen saatossa? – *Ymmärrätte, että ne jotka olemme johdattaneet palaamaan hyvälle tielle, puhdistuvat ja kehittyvät. Sitten niistä on meille vähemmän huolta. Samanaikaisesti myös me itse kehitymme ja sitä mukaa kykymme kehittyvät. Voimamme säteilee sitä enemmän, mitä puhtaampia olemme.*

Huomautus: Alhaisemmat Henget ovat siis hyvien Henkien avustamia, joiden tehtävänä on heidän ohjaamisensa. Sitä tehtävää ei ole annettu yksinomaan ruumiillista elämää eläville, vaan heidän tulee edesauttaa siinä tehtävässä, sillä se on yksi keino kehittää itseään. Kun alhaisemmat Henget tulevat keskeyttämään kommunikoinnin hyvien Henkien kanssa – kuten tässä tapauksessa – niin se ei aina tapahdu hyviä tarkoituspäitä silmällä pitäen. Kuitenkin hyvät Henget sallivat sen. Kyseessä voi siten olla koe, jotta se henkilö, jonka puoleen on kääntynyt, työskentelisi oman kehityksensä eteen. On totta, että sellaisen jatkuminen joskus pahenee henkiseksi obsessioksi. Mitä sitkeämpi Hengen obsessio on, sitä enemmän se osoittaa, kuinka suuressa avuntarpeessa¹ obsessiota aiheuttava Henki on. On virhe torjua kylmästi alhaisempien Henkien kommunikointeja. Meidän tulee kohdata heidät kuin almua pyytämään tulleet köyhät ja sanoa: ”Kyseessä on onneton Henki, jonka hyvät Henget lähettävät minulle, jotta hän oppisi. Jos onnistun, niin minulla tulee olemaan ilo siitä, että olen johdattanut yhden sielun palaamaan hyvälle tielle ja

¹ Avustus esim. rukoilemalla obsessiota aiheuttavan Hengen puolesta. Ks. Evankeliumi Spiritismin Mukaan. Luku XXVII, 84 – *Kääntäjän huomautus.*

lyhentänyt hänen kärsimyksiään.” Tämä tehtävä on usein raskas ja epäilemättä paljon miellyttävämpää olisi saada aina kauniita kommunikointeja ja keskustella ainoastaan valitsemiensa Henkien kanssa. Hyvien Henkien suojelua ei kuitenkaan ansaita omaa tyydytystensä etsimällä ja kieltäytymällä meille tarjotuista hyvän tekemisen mahdollisuuksista.

Tohtori Demeure

Menehtyi Albin kaupungissa 25. tammikuuta 1865.

Hän oli erittäin arvossapidetty homeopaatti. Hänen luonteenpiirteensä ja tietämyksensä oli saanut puolelleen saman kaupungin asukkaiden kunnioituksen ja arvostuksen. Hänen hyvyytensä ja hyväntekeväisyytensä olivat ehtymättömiä ja pitkästä iästään huolimatta hänessä ei nähty mitään väsymystä, kun kyseessä oli köyhien sairaiden huolenpito. Hänen vierailujensa maksu oli pienin hänen huolenaiheistaan. Hän oli valmiimpi vaivautumaan puutteenalaisten puoleen kuin sellaisten ihmisten puoleen, joiden hän tiesi olevan maksukykyisiä. Hän sanoi, että mikäli hän ei ole tavattavissa, niin maksukykyiset voivat aina etsiä toisen lääkärin. Puutteenalaisille hän usein ei pelkästään antanut lääkkeitä ilmaiseksi, vaan myös piti huolta heidän materiaalisista tarpeistaan, joka joskus oli vieläkin hyödyllisempää kuin lääkitys. Hänestä voidaan sanoa, että hän oli varsinainen lääketieteen d’Arsin pappi¹.

Herra Demeure oli omaksunut spiritismin syvällä kiintymyksellä. Siinä hän oli kohdannut eri ongelmien ratkaisun avaimet, joita hän oli turhaan etsinyt tieteen ja kaikkien filosofioiden parista. Hänen syvällisen ja tutkivan mielensä johdosta hän ymmärsi nopeasti spiritismin koko kattavuudessaan ja siten hänestä tuli spiritismin aatteen innokkaimpia levittäjiä. Kävimme hänen

¹ Katolisen kirkon pyhimykseksi julistama d’Arsin pappi (Jean-Marie Vianney) oli vähäosaisille ja onnettomille osoitetun antaumuksellisuuden esikuva. – *Kääntäjän huomautus*

kanssaan pitkään vilkasta kirjeenvaihtoa ja välillemme muodostui molemminpuolisen sympatian täyttämä ystävyys suhde.

Saimme tiedon hänen kuolemastaan 30. tammikuuta. Ensimmäisenä mieleemme tulleen ajatuksena oli, että tulemme ottamaan häneen yhteyden. Tässä on kommunikointi, joka meille annettiin samana päivänä.

”Tässä olen. Lupasin (maan päällä) hengissä ollessani, että kuolemani jälkeen tulisin vielä puristamaan Allan Kardecin, rakkaan opettajani ja ystäväni kättä, jos se vain olisi mahdollista. Kuolema antoi sielulleni raskaan unen, jota kutsutaan letargiaksi. Kuitenkin ajatukseni olivat valveilla. Ravistelin itseni siitä synkästä horroksesta, joka pitkitti kuolemaa seuraavaa häiriintymistä. Nostatin itseni hereille ja yhdellä loikkauksella olin tehnyt matkan.

Kuinka onnellinen olenkaan! En ole enää vanha enkä vammainen. Ruumiini ei ollut muuta kuin pakotettu valepuku. Olen nuori ja kaunis tässä Henkien ikuisesti nuoressa kauneudessa, jossa rypyt eivät koskaan uurra kasvoja ja jossa hiukset eivät vaalene ajan myötä. Olen ketterä kuin lintu, joka käy nopeasti lentäen läpi teidän pilvisen taivaanrannan. Ihailen, tarkastelen, siunaan, rakastan ja kumarran olemattoman pienenä kuin atomi Luojamme suuruuden, viisauden ja tietämyksen edessä, sekä niiden ihmeellisyyksien edessä, jotka minua ympäröivät.

Olen onnellinen, olen loistossa! Oi, kuka koskaan voisi kuvata valittujen maan loistavaa kauneutta ja taivaita, maailmoja, aurinkoja, sekä niiden osuutta suuressa yleismaailmallisen sopu s oinnun yhteistyössä? No niin! Tulen yrittämään, hyvä opettajani. Tulen tutkimaan tätä aihetta ja tulen asettamaan Henkeni työn tulokset teille kunnianosoituksenani. Jo ennalta omistan tämän työn teille. Pikaisiin näkemiin.”

Demeure

Seuraavat kaksi kommunikointia, jotka annettiin 1. ja 2. helmikuuta, kertovat sairaudesta, jota olin silloin potemassa. Vaikka

kyseessä onkin henkilökohtaisia kommunikointeja, niin päätimme julkaista ne, koska ne osoittavat, että herra Demeure oli yhtä hyvä Henkenä kuin ihmisenä.

*”Hyvä ystäväni, rohkeutta ja luota meihin. Tämä sairauden kriisi, vaikka onkin rasittava ja tuskallinen, ei tule olemaan pitkäkestoinen. Ennalta kirjoitetuttujen neuvojen kanssa voit tahtosi mukaan täydentää sitä työtä, joka elämällesi on ollut tärkein päämäärä. Minä olen lähellä teitä **Totuuden Hengen** kanssa, joka sallii minun puhua hänen nimissään. Olen ystävistäsi viimeksi tänne Henkien keskuuteen tullut ja he sallivat sen minun kunniakseni, tervetuliaisiksi. Rakas ystävä, kuinka onnellinen olenkaan siitä, että kuolin ajoissa, jotta saatoin olla kanssanne tällä hetkellä. Jos olisin kuollut aikaisemmin, olisin ehkä voinut välttää tämän kriisin, jota en ennalta nähnyt tulevaksi. Olen ollut ruumiistani vapautuneena liian vähän aikaa, jotta olisin voinut huolehtia muista kuin henkisistä asioista. Nyt kuitenkin tulen varjelemaan teitä, rakas opettajani. Veljesi ja ystäväsi ovat onnellisia ollessaan Henkenä vierelläsi ja antaessaan sinulle huolenpitonsa sairaudessasi. Tunnethan sanonnan: ”Auta itseäsi, ja taivas tulee sinua auttamaan.” Auta siis hyviä Henkiä siinä huolenpidossa, jota sinulle annetaan, noudattamalla tarkasti heidän lääkemääräyksiään.*

Täällä on liian kuuma ja kivihiilen katku on rasittava. Niin kauan, kun olet sairaana, sinun ei pidä sytyttää tulta. Sillä on taipumus lisätä hengenahdistustasi. Siitä lähtevät kaasut ovat myrkyllisiä.”

Ystäväsi Demeure

”Se olen minä täällä, Demeure, Allan Kardecin ystävä. Tulen kertomaan, että olin lähellä häntä onnettomuuden hetkellä ja tämä onnettomuus olisi saattanut olla kohtalokas, jos siihen ei olisi puututtu ja minulla oli onni avustaa häntä siinä. Omien tarkastelujeni ja hyvästä lähteestä keräämieni tietojen perusteella, minusta on selvää, että mitä nopeammin hänen ruumiista ir-

taantumisen (kuolema) tapahtuu, sitä nopeammin hän tulee jälleensyntymään, jotta tehtävä tulee loppuun asti suoritetuksi. On kuitenkin tarpeen ennen lähtöä antaa viimeinen silaus täydentäville teoksille koskien opillista teoriaa, jonka alkuunpanija hän on. Hän tulee syyllistymään vapaaehtoisesti tehtyyn murhaan, jos hän liiallisella työskentelyllä pahentaa ruumiillisen kehon puutteellisuutta, joka uhkaa häntä nopealla lähdöllä meidän maailmaamme. Teidän ei pidä arkailla koko totuuden kertomisesta, jotta hän tietää pitää itsestään huolta ja seurata kirjaimellisesti ohjeitamme.”

Demeure

Seuraava kommunikointi annettiin Montaubanissa 26. tammi-kuuta hänen kuolemansa jälkeisenä päivänä eräiden spiritististytävien keskuudessa, joita hänellä oli siinä kylässä.

”Antoine Demeure. En ole teille kuollut hyvät ystäväni, vaan niille, jotka eivät teidän tavoin tunne sitä pyhää oppia, joka yhdistää maan päällä toisiaan rakastaneet ja jotka ovat jakaneet samat rakkauden ja hyväntekeväisyyden ajattelun ja tunteet.

Olen onnellinen, onnellisempi kuin saatoin uskoakaan, sillä nautin selkeydestä, joka on harvinaista Hengille, jotka ovat vapautuneet materiasta näin vähän aikaa sitten. Rohkeutta hyvät ystäväni. Olen usein vierellänne ja tulen aina ohjeistamaan teitä hyvään niistä asioista, joita emme tienneet, kun olimme yhtyneinä kehuun (ruumiin) materiaan, joka peittää meiltä niin paljon suurenmoisia asioita ja niin paljon nautintoja. Rukoilkaa niiden puolesta, jotka ovat vailla tätä onnea, sillä he eivät tiedä sitä haittaa, mitä itselleen tekevät.

Tänään en tule viipymään täällä pitempään, mutta kerron teille, että en tunne täysin oudoksi tätä näkymättömien maailmaa. Tuntee kuin olisin aina sitä asuttanut. Olen onnellinen täällä nähdessäni ystäväni ja voin kommunikoida aina haluamieni kanssa.

Älkää itkekö ystäväni, sillä silloin saisitte minut pahoittelemaan sitä, että olen tuntenut teidät. Antakaa ajan kulua ja Jumala tulee

johdattamaan teidät tähän olinpaikkaan, jossa meidän kaikkien pitää lopulta kokoontua. Näkemiin ystäväni, Jumala teitä lohduttakoon, olen täällä vierellänne.”

Demeure

Eräs toinen kirje Montaubanista sisälsi seuraavan kertomuksen: ”Emme olleet kertoneet eräälle somnambulistimeediolle (rouva G.), jolla oli hyvin selkeä näkökyky (tuonpuoleiseen) herra Demeuren kuolemasta, säästääksemme hänen äärimmäistä herkkyyttään. Hyvä edesmennyt lääkäri, joka epäilemättä ajatteli samoin, oli välttänyt itsensä ilmaisemista hänelle. Helmikuun 10. pv. kokoonnuimme Henkioppaidemme kutsusta. He kertoivat meille haluavansa hoitaa rouva G:n nyrjähtänyttä jalkaa, josta hän oli tuskallisesti kärsinyt edellisestä päivästä lähtien. Emme tietäneet mitä tuleman piti ja kaukana siitä, että olisimme voineet odottaa sitä yllätystä, jonka he meille järjestivät. Heti kun rouva G. oli vaipunut somnambulismitilaan, hän alkoi päästää riipaisevia huutoja osoittaen jalkaansa. Tässä on se, mitä silloin tapahtui:

Rouva G. näki Hengen kyyristyneenä jalkansa äärelle peittäen itsensä niin, että Hänen henkilöllisyyttään ei voinut nähdä. Hän hankasi ja hieroi, tehden aika-ajoin kipeän kohdan päällä pitkittäisiä vetoja, aivan samalla tavalla kuin lääkäri olisi voinut tehdä. Hoito oli niin kivuliasta, että potilas päästi silloin tällöin kivunhuutoja ja teki sekasortoisia liikkeitä. Tätä kohtausta ei kuitenkaan kestänyt pitkään. Noin kymmenen minuutin jälkeen kaikki nyrjähtäneen jalan piirteet olivat hävinneet, eikä turvotustakaan enää ollut. Jalasta oli tullut täysin normaalin näköinen. Rouva G. oli parantunut.

Henki jatkoi henkilöllisyytensä salaamista meediolta, eikä näyttänyt hänelle piirteitään ja oli juuri aikeissa poistua. Silloin tämä muutamia minuutteja sitten sairaana ollut, joka ei voinut ottaa askeltakaan, yhdellä harppauksella loikkasi huoneen keskelle, tarttuakseen ja puristaakseen kädestä Henkilääkäriä. Silloin Henki ojensi kätensä ottaen meedion käden käteensä ja

pitäen yhä kasvonsa muualle kääntyneenä. Sillä hetkellä rouva G kirkaisi ja kaatui pyörtyneenä lattialle. Hän oli tunnistanut Demeuren häntä parantaneesta Hengestä. Tajuttomuutensa aikana hän sai auliin huolenpidon monilta ystävällisiltä Hengiltä. Lopulta, kun hän palasi somnambuliseen tilaan, hän keskusteli monien läsnä olleiden Henkien kanssa, kätellen heitä ja etenkin Demeuren Henkeä, joka vastasi hänen kiintymyksensä osoitukseen täyttäen hänet parantavalla fluidilla.

Eikö tämä kohtaus olekin kouraiseva ja dramaattinen. Eikö voisi uskoa kunkin kohtauksen henkilön ottavan osaa ihmiselämään? Eikö tässä ole yksi osoitus – tuhannen muun joukossa – siitä, että Henget ovat hyvin todellisia olentoja, joilla on (henkinen) kehonsa ja jotka toimivat kuten tekivät elämänsä aikana? Olemme onnellisia kohdatessamme ystävämme Henkenä loistavan sydämensä ja hienotunteisen huomaavaisuutensa kanssa. Hän oli eläessään ollut kyseisen meedion lääkärinä ja oli tunnettu äärimmäisestä herkkätunteisuudesta ja oli kohdellut meediota yhtä hellävaraisesti kuin omaa lastaan. Eikö tämä henkilöllisyyden osoitus sellaisen henkilön vahvistamana, josta kyseinen Henki piti hyvin paljon, olekin hyvin osuva ja eikö siinä olekin hyvä tapa tarkastella tulevaa elämää sen kaikista lohduttavimmasta näkökulmasta?”

Huomautus – Herra Demeuren olotila Henkenä on hyvinkin sellainen, jonka voi ennalta tuntea, kun ottaa huomioon hänen niin kunnianarvoisesti ja niin hyödyllisesti eletyn elämänsä. Kuitenkin näistä kommunikoinneista tulee esiin yksi toinen seikka, joka ei ole vähemmän opettavainen. Se on hänen toimintansa, jota hän harjoittaa lähes heti kuolemansa jälkeen, jotta voisi olla avuksi. Johtuen korkeasta älykkyydestään sekä moraalisista kyvyistään, hän kuuluu hyvin kehittyneiden Henkien kategoriaan. Hän on onnellinen, mutta hänen onnellisuutensa ei ole toimeettomuutta. Vielä muutamia päiviä sitten hän hoiti sairaita lääkärinä ja vaikka hänen sielunsa on vasta ir-

tautunut ruumiinsa materiasta, hän menee hoitamaan sairaita Henkenä. Jotkut ihmiset kysyvät, mitä hyötyä saa puolelleen toisessa maailmassa, jos siellä ei saa nauttia levosta? Voimme kysyä heiltä ensin, että eikö merkitse mitään olla vailla huolia, ilman tarpeita, ilman elämän sairauksia, olla vapaa, voida väsymättä kulkea avaruuksien läpi ajatuksen nopeudella, mennä katsomaan ystäviä joka hetkellä etäisyydestä riippumatta, missä tahansa he ovatkin? Siihen lisäämme vielä: Kun olette toisessa maailmassa, teidän ei ole pakko tehdä mitään ja olette vapaa pysymään onnellisessa toimettomuudessa niin pitkään kuin huvittaa, mutta tulette pian kyllästymään sellaiseen itsekkääseen lepoon. Te tulette ensimmäisenä pyytämään jotain tekemistä. Silloin teille vastataan, että jos harmistutte tekemättömyydestä, niin silloin etsitte itsellenne jotain tekemistä. Mahdollisuuksia olla hyödyllinen ei puutu sen enempää Henkien maailmassa kuin ihmistenkään maailmassa. Näin Hengen toiminta ei ole pakotettua, vaan se on tarve ja tyydytys Hengille. Henget etsivät tekemistä, joka on suhteessa heidän mieltymyksiinsä ja kykyihinsä ja he valitsevat mieluiten sellaiset toimet, jotka voivat edesauttaa heidän kehitystään.

Wollisissa syntynyt Foulonin leski

Rouva Foulon menehtyi Antibesissa 3. helmikuuta 1865 ja asui pitkän aikaa Havressa, missä hän oli kerännyt itselleen erittäin taitavan miniatyyrien (ts. pienoiskappaleiden) tekijän maineen. Hyvin taitavana hän teki ensin miniatyyrejä pelkästään harrasteilijana ajanvietteekseen, mutta silloin kun huonot ajat tulivat, siitä tuli hänelle tärkeä apukeino itsensä elättämiseen. Ennen kaikkea hänen lempeä luonteensa teki hänestä rakastetun ja arvostetun sekä aikaansai rakkaan muiston kaikkien häntä tunteneiden piirissä. Ne olivat hänen henkilökohtaisia ominaisuuksiaan, joita pystyivät arvioimaan koko laajuudessaan ainoastaan ne, jotka tunsivat hänen elämänsä hyvin läheisesti. Synnynnäisesti hy-

väntähtöisten ihmisten tavoin rouva Foulon ei millään tavalla nostanut sitä puolta esille, eikä hän itse edes kuvitellut olevansa sellainen. Jos oli olemassa joku ihminen, johonka itsekkyyys ei ollut saanut yhtään jalansijaa, niin tämä oli ilman muuta rouva Foulon. Tuskin kenelläkään henkilökohtaisen uhrautuvaisuuden tunne oli yltänyt niin pitkälle. Hän oli aina valmis uhraamaan intressinsä, leponsa ja terveytensä niiden kustannuksella, joille hän saattoi olla hyödyllinen. Hänen koko elämänsä oli pelkästään pitkä uhrautuvaisuuksien sarja. Hänen nuoruutensa jälkeen se oli myös pitkäkestoinen kovien ja julmien koetusten sarja. Niiden edessä hänen rohkeutensa, uhrautuvaisuutensa ja sitkeytensä ei kuitenkaan koskaan pettänyt. Mutta valitettavasti hänen näkökykynsä, joka väsyi hänen pikkutarkassa työssään, heikkeni päivä päivältä ja tietyn ajan jälkeen hänestä tuli täysin sokea.

Silloin spiritistisen opin tuntemuksesta tuli hänelle valonsäde. Se näytti hänelle paljastavan asian, joka ei ollut hänelle tuntematon, vaan josta hänellä oli jo ollut jonkinlainen epä määräinen aavistus. Niinpä hän opiskeli sitä innokkaasti, samanaikaisesti arvioiden sitä sillä selväjärkisyydellä ja oikeamielisillä kriteereillä, jotka olivat tyypillistä hänen korkealle älykkyydelleen. Jotta voisi ymmärtää, kuinka suuren lohdutuksen hän sai spiritismin antamasta ylevästä paljastuksesta, täytyisi tuntea hänen – ja hänen rakkaidensa – kaikki jatkuvasti vastaan tulleet ahdistukset. Se antoi hänelle järkkymättömän uskon tulevaisuuteen ja näytti maallisten asioiden arvottomuuden.

Hänen kuolemansa oli hänen elämänsä elämän arvoinen. Hän näki sen lähestyvän ilman mitään tuskaista pelkoa, kuten maallista siteistä vapautumisen, joka tulee avaavaan hänelle henkisen onnellisuuden. Hän oli tullut siitä ennalta tietoiseksi spiritismiä opiskelemalla. Hänen kuolemansa oli rauhallinen, koska hän tiesi täyttäneensä sen tehtävän, jonka hän oli itselleen hyväksynyt ennen maan päälle tulemistaan (tai ts. ennen jälleensyntymistään). Hän tiesi täyttäneensä tunnollisesti vaimon ja perheen äidin velvollisuutensa. Hän oli elämänsä aikana luopunut kaikesta

kaunasta niitä kohtaan, joille hänellä olisi ollut aihetta valittaa ja jotka olivat maksaneet hänen ponnistelunsa kiittämättömyydellä. Hän aina oli vastannut pahaan hyvällä ja kuollessaankin hän antoi kaiken anteeksi luottaen Jumalan hyvyyteen ja oikeudenmukaisuuteen. Hän kuoli puhtaan omantunnon antamalla levollisuudella ja varmuudella siitä, että tulee vastedes olemaan vähemmän erossa lapsistaan, koska tuonpuoleisessa hän voi olla heidän kanssaan Henkenä, missä tahansa he maan päällä ovatkin, auttaen heitä neuvoillaan ja turvaten heitä suojelullaan.

Heti kun tulimme tietoiseksi rouva Foulonin kuolemasta, meidän ensimmäinen toiveemme oli ottaa yhteyttä häneen. Spiritismin kautta välillemme syntyneet ystävyyden ja sympatian siteet voivat selittää muutamat hänen sanansa ja hänen kielenkäyttönsä tuttavallisuuden.

I

(Pariisissa 6. helmikuuta, 1865. Kolme päivää kuoleman jälkeen.)

”Olin varma, että tulisitte kutsumaan minua kommunikoimaan pian (ruumiista) vapautumiseni jälkeen ja olin valmiina vastaamaan teille, sillä en tuntenut mitään häiriintymistä. Se on ainoastaan sellaisille, jotka pelkäävät tulevaisuuden oman pimeytensä peittämäksi.

Kas niin ystäväni, olen nyt hyvin onnellinen. Heikentyneet silmäparkani, jotka minulle jättivät vain muiston niistä valoista, jotka värjivät nuoruuttani kimmeltävillä loisteillaan, ovat avautuneet täällä. Ne ovat täällä kohdanneet upeita maisemia, joita on esitetty vain himmeinä jäljennöksinä parhaiten taiteilijoidenne maalauksissa. Kuitenkin niiden maalauksien majesteettinen todellisuus koruttomana – ja siksi täynnä viehätysvoimaa – on jättänyt jälkensä kaikista täydellisimmästä todellisuudesta. Kuolemastani on vain kolme päivää ja tunnen olevani taiteilija.

Ihannoimani pyrkimykset kauneuteen taiteissa eivät olleet muuta kuin intuitio kyvyistä, joita olin opiskellut ja hankkinut aikaisemmissa elämissä ja jotka kehittyivät viimeisessä elämässäni. Mutta kuinka maalata mestariteos, joka on sen suurenmoisen näkymän arvoinen ja sykähdyttää valon alueelle saapuvan mieltä! Siveltimiä! Siveltimiä! Tulen osoittamaan maailmalle, että spiritistinen taide on kruunaus pakanataiteelle, romahtamaisillaan olevalle kristilliselle taiteelle ja että vain spiritismille on varattu kunnia saada taide heräämään henkiin kaikessa loistossaan kovaosaisen maanne ylle.

Tämä riittänee taiteilijalta. Haluan nyt osoittaa sanani ystäväleni.

Hyvä ystäväni (viittaus Allan Kardecin vaimoon), miksi olet niin järkyttynyt kuolemastani? Sinä ennen kaikkea tunnet elämäni pettymykset ja katkeruudet. Sinun pitäisi päinvastoin iloita nähdessäsi, että en enää juo maallisten kärsimysten maljasta, joka saattoi minut joskus täysin uuvuksiin. Usko minua, kuolleet ovat onnellisempia kuin elävät ja kuolleiden puolesta sureminen on samaa kuin epäilisi spiritismin totuutta. Voit olla varma siitä, että tulet vielä tapaamaan minut. Lähdin pois ennen sinua, koska minun tehtäväni maan päällä loppui ja jokaisen pitää täyttää omansa. Kun sinun tehtäväsi päättyy, tulet lepäämään minun lähelläni aloittaaksesi sen jälkeen uudelleen, koska mikään ei pysy luonnossa toimeettomana. Kaikilla on taipumuksensa, joita noudatamme. Se on yksi korkeimmista lainalaisuuksista, joka osoittaa vapaan tahdon vallan. Niinpä hyvä ystäväni – harjoitakaamme armeliaisuutta ja hyväntekeväisyyttä, joita me kaikki vastavuoroisesti tarvitsemme, niin näkyvässä maailmassa kuin myös näkymättömässä maailmassa. Sen tunnuslauseen kanssa kaikki menee hyvin.

Älä pyydä minua jäämään pitempään keskustelemaan. Tiedät, että olen jo kommunikoinut pitkään, kun otetaan huomioon, että tämä on ensimmäinen kerta. Näin siis jätän sinut. On erinomaisen ystäväni Allan Kardecin vuoro. Haluan kiittää sinua niistä

sydämellisistä sanoista, joita lausuit minun muistokseni – jo sinua ennen haudan lepoon menneelle. Vähältä piti, ettemme olisi siirtyneet yhtä aikaa tähän maailmaan, jossa nyt olen (viittaus Kardecin sairauteen, josta tohtori Demeuren Henki mainitsi). Mitä sanoisi silloin rakas elämäntoverimme, jos hyvät Henget eivät olisi kääntäneet asiaa parempaan päin. Silloin hän itkisi ja vaikeroisi ja voisin sen ymmärtääkin. Sinun täytyy pitää huolta siitä, että et altista itseäsi uudelleen vaaraan, jotta voisit saattaa päätökseen asti spiritismin alulle paneman työn. Jos et tee niin, sinulla on suuri riski tulla liian aikaisin meidän keskuuteemme ja nähdä Mooseksen tavoin luvattu maa ainoastaan hyvin kaukaa. Pidä siis varasi – se on ystäväsi sana sinulle.

Menen nyt, palaan rakkaiden lasteni luokse. Sitten menen meren tuolle puolen katsomaan, onko matkustava lampaani viimein saapunut satamaan, vai onko hän vielä rajuilman vietävänä (viittaus yhteen hänen tyttäristään, joka asui Amerikassa). Suojelkoon hyvät Henget häntä ja tulen liittymään heihin siellä. Palaan vielä keskustelemaan kanssanne, koska olen väsymätön juttelija, kuten hyvin muistatte. Näkemiin hyvät ja rakkaat ystävät, nähdään pian.”

Foulonin leski

II

(8. helmikuuta 1865)

Rouva Foulon, olen hyvin onnellinen kommunikoinnistanne, jonka annoitte toisena päivänä ja lupauksestanne pitää yhteyttä kanssamme.

Tunnistin teidät täydellisesti kommunikoinnistanne. Mainitsitte siinä meediolla tuntemattomia asioita, ja ne sanat eivät voineet olla muulta kuin teiltä lähtöisin. Lisäksi teidän sydämellinen kielenkäyttönne meidän suhteemme on hyvinkin ominaista hellälle sielullenne. Kuitenkin sanoissanne on itseluottamusta, mielen-

lujuutta ja järkkymättömyyttä, jota en teissä tunnistanut eläessä. Muistatte, että sen suhteen tulin nuhdelleeksi teitä useaan otteeseen tietyissä tilanteissa.

”Se on totta. Siitä lähtien, kun näkökykyni oli vakavasti sairas, lähdin kasvattamaan takaisin mielenlujuutta, jota olin menettänyt huolissa ja suruissa. Ne olivat aina tehneet minua araksi elämän suhteen. Silloin sanoin itselleni: ‘Olet spiritisti, unohda maalliset asiat. Valmistaudu sisäiseen muutokseen ja näet ajatuksissasi loistavan tien, jonka tulee johdattaa sieluasi, kun ruumiisi elämä on ehtynyt. Se tulee johdattamaan onnellista ja vapautunutta sieluasi taivaallisiin sfääreihin, joissa sinun tulee elää tästedes.’

Sanotte ehkä, että oli hieman omahyväistä laskea omaksi osakseen täydellistä onnellisuutta maallisesta elämästä lähdettyä. Olin kuitenkin kärsinyt niin paljon, että olin hyvittänyt niin viimeisen ruumiillisen elämäni sekä sitä aikaisempien elämäni virheet. Se aavistus ei kuitenkaan ollut erehdys. Voin kiittää siitä viimeisten hetkien rohkeutta, tyyneyttä ja mielenlujuutta. Tämä mielenlujuus luonnollisesti kasvoi, kun olin vapautunut ruumiistani ja kun olin nähnyt toiveeni täyttyneenä.”

Voisitteko nyt kuvailla siirtymävaihetanne ruumiillisesta maailmasta Henkien maailmaan, heräämistänne siellä sekä ensimmäisiä vaikutelmianne?

”Kärsin, mutta Henkeni oli vahvempi kuin materiaalinen kärsimys, joka sai sieluni ruumiista irtautumisen alulle. Olin viimeisellä hengenvedollani aivan kuin pyörtyneenä, ilman mitään tietoisuutta omasta olotilastani. En nähnyt mitään unta, olin epämääräisessä horroksessa, joka ei ollut ruumiin unta, eikä sielun heräämistä. Pysyin aika pitkään siinä tilassa. Sitten aivan kuin pitkäkestoisen tajuttomuuden jälkeen heräsin vähä vähältä toverien keskeltä, joita en pystynyt tunnistamaan. He hoivasivat ja pitivät minua hyvänä sekä näyttivät taivaalta pisteen, joka muistutti loistavaa tähteä. He sanoivat siitä: ‘Tulet kanssamme tuonne. Et enää kuulu maan asukkaisiin.’ Silloin muistini palautui.

Heidän kannattamana syöksyin tämän ihastuttavan ryhmän kanssa kohti tuntematonta tähteä. Olin kuitenkin varma, että tulisin siellä kohtaamaan onnen. Niin kohosimme, kohosimme, kunnes tähti alkoi kasvaa ja kasvaa. Siellä kohtasimme onnellisen maailman, korkeammalle kehittyneen maailman, jossa hyvä ystävänne tulee lepäämään. Tarkoitin tällä lepoa kokemistani ruumiillisista rasituksista sekä ruumiillisen elämän vaikeuksista, enkä Hengen toimettomuutta, sillä aktiviteetti on Hengelle nautintoa.”

Tuletteko nyt siis lopullisesti jättämään maan?

”Jätän maahan niin paljon rakkaita läheisiä, että en vielä jätä maata lopullisesti. Tulen siis Henkenä takaisin, sillä minulla on eräs tehtävä täytettävänä lasteni kanssa. Tiedät muutenkin, että korkeammalle kehittyneissä maailmoissa asuville Hengille ei ole esteitä tulla vierailemaan maahan.”

Heikentääkö olinpaikkanne olotila suhteita niihin ihmisiin, jotka jäivät vielä tänne maan päälle?

”Ei hyvä ystäväni. Rakkaus saa sielut lähestymään toisiaan. Voin vakuuttaa, että maan päällä voitte olla lähempänä jo täydellisyyden saavuttaneita (Henkiä), kuin niitä (Henkiä), joita alhaisuus ja itsekkyyt pyörittävät maan piireissä. Hyväntekeväisyys ja rakkaus ovat kaksi vetovoiman mahtavaa voimanlähdettä. Siinä on side, joka lujittaa toisiinsa kiintyneiden sielujen kytköstä toinen toiseensa ja joka jatkuu etäisyydestä huolimatta. Etäisyyttä on ainoastaan ruumiillisten kehojen välillä. Sitä ei ole Hengelle.”

Mitä mieltä olette nyt töistänne spiritismin parissa?

”Minusta näyttää siltä, että sinulla on elämäntehtävä ja sen taakka on raskas kannettava. Näen kuitenkin jo päämäärän ja tiedän, että tulet sen saavuttamaan. Autan Henkeni neuvoilla sen minkä pystyn, jotta voisit käydä eteesi syntyvien vaikeuksien yli, sekä innoittaen sinua ottamaan tiettyjä toimenpiteitä, jotta voisit aktivoida elämäsi aikana spiritismiä eteenpäin vievän uudistavan liikkeen.

*Ystävänne Demeure yhtyneenä **Totuuden Hengen** kanssa tulee antamaan vielä hyödyllisempiä ohjeita. Hän on viisaampi ja totisempi kuin minä. Tiedän, että Hyvien henkien apu vahvistaa sinua ja tukee kestämaan työtäsi. Voin lisäksi vakuuttaa oman apuni aina ja kaikkialla.”*

Muutamista sanoistanne voi päätellä, että ette henkilökohtaisesti tule omaamaan hyvin aktiivista roolia spiritismin parissa. Onko näin?

”Erehdytte. Tosiasiassa, kun näen niin monta muuta minua kyvykkäämpää Henkeä käsittelemässä tätä hyvin tärkeää asiaa, niin ylitseväsemätön arkuus estää minua tällä hetkellä vastaamaan toivomallasi tavalla. Näin todennäköisesti tulee tapahtumaan. Tulen rohkenemaan enemmän sitten, kun olen tutustunut näihin Henkiin paremmin. On vain neljä päivää siitä, kun jätin Maan ja siksi olen vieläkin ihastuksissani kaikesta minua ympäröivästä. Etkö ymmärräkin sitä ystäväni? En voi kylliksi ilmaista uusia kokemiani tuntemuksia. Ponnistelen, jotta mieleni ei lumoutuisi täysin niistä ihmeistä, joita nyt ihaillen katselen. En voi muuta kuin siunata ja ihailla Jumalaa Hänen luomuksistaan. Tämä on kuitenkin ohitse menevä vaihe. Henget ovat vakuuttaneet minulle, että tulen pian tottumaan kaikkiin näihin loistokkuuksiin ja voin silloin koko Henkeni selväjärkisyydellä käsitellä kaikkia maallista uudistusta käsitteleviä kysymyksiä. Muista myös se, että ennen kaikkea tällä hetkellä minun on näiden kaikkien seikkojen lisäksi lohdutettava perhettäni.

Pikaisiin näkemiin opettajani. Olen hyvä ystäväsi, joka rakastaa sinua ja joka tulee sinua aina rakastamaan, sillä sinä ainoana annoit todellisen ja kestävän lohdutuksen, jonka sain kokea maan päällä.

Foulonin leski

III

9. helmikuuta annettiin seuraava hänen lapsilleen omistettu kommunikointi.

”Rakkaat lapseni, Jumala otti minut luotanne. Hän kuitenkin salli korvaukseksi minulle paljon suuremman onnen, kuin mitä saatoin odottaa siitä vähästä, mitä tein maan päällä. Tyytykää nöyrästi Korkeimman tahtoon lapseni. Haalikkaa kaikesta Hänen teille sallimastaan voimaa, jotta kestäisitte elämän koetuksia. Pitäkää sydämenne aina järkkymättömänä siinä uskossa, joka niin paljon helpotti siirtymistäni maallisesta elämästä siihen elämään, joka meitä odottaa maan päältä pois päästyämme. Jumala kuunteli minua kuolemani jälkeen ehtymättömässä hyvydessään, kuten oli tehnyt eläessänikin. Kiittäkää Häntä niistä kaikista hyvistä teoista, joita hän sallii teille. Siunatkaa Jumalaa lapseni, siunatkaa joka hetkellä. Älkää koskaan päästäkö katsettanne pois siitä päämäärästä, joka teille on osoitettu, älkääkää siltä tieltä, mikä tulee teidät sinne johtamaan. Miettikää, kuinka käytätte sen ajan, jonka Jumala sallii teille maan päällä. Sillä tavoin tulette olemaan onnellisia rakkaimpani, onnellisia toinen toistenne puolesta, jos yhtenäisyys vallitsee keskuudessanne. Tulette olemaan onnellisia myös lastenne tähden, jos kasvatatte ne sille hyvälle tielle, jonka Jumala salli teille paljastettavan.

Oi! Vaikka ette minua pysty näkemään, niin voitte olla varmoja, että meitä maan päällä yhdistäneet siteet eivät ole katkenneet ruumiin kuolemassa, sillä ruumis ei ole muuta kuin päällyste. Meitä yhdistävät Hengen siteet ja juuri niiden kautta, rakkaimpani, voin vielä ohjata ja rohkaista teitä taipaleellanne, jotta myöhemmin liittyisimme uudelleen yhteen. Kiitos siitä Kaikki-voivalle, Jumalalle.

Menkää lapseni, vaalikkaa samalla rakkaudella tätä jaloa uskoa. Kauniit ajat ovat tulossa teille, jotka uskotte. Se teille on jo kerrottu, mutta minun ei ollut määrä nähdä niitä elämäni aikana. Tarkastelen nyt siis korkealta näitä hyvän, oikeudenmukaisen ja armollisen Jumalan lupaamia onnellisia aikoja.

Älkää itkekö, lapseni. Lujittakoon tämä yhteyden pitäminen uskoanne ja rakkauttanne Jumalaa kohtaan, joka on niin paljon levittänyt lahjoja yllenne ja on lähettänyt niin monta kertaa apu-

aan äidillenne. Rukoilkaa aina, rukous vahvistaa. Noudattakaa Jumalan teille sallimassa elämässä opetuksia, joita minä niin hartaasti seurasin elämässäni.

Tulen palaamaan, lapseni, mutta minun pitää mennä tukemaan tytärparkaani, joka vielä niin paljon tarvitsee minua. Pikaisiin näkemiin. Uskokaa Kaikkivoivan hyvyyteen. Rukoilen puolestanne. Näkemiin.”

Foulonin leski

Huomautus – Jokainen vakavamielinen ja valistunut mieli pysyy ottamaan näistä kommunikoinneista opetuksia, jotka niistä nousevat esiin. Kiinnitän huomiota vain kahteen seikkaan. Ensimmäisenä täytyy mainita mahdollisuus, että enää ei tarvitsisi jälleensyntyä maan päälle ja että voisi mennä täältä korkeammalle kehittyneempään maailmaan ilman, että tulisi erotetuksi maan päälle jääneistä rakkaista läheisistä. Niinpä ne ihmiset, jotka hylkivät ajatusta jälleensyntymisestä maallisten kurjuuksien tähden, voivat vapautua maan kurjuuksista työskentelemällä oman kehittymisensä eteen. Niinpä sellaisen ihmisen, joka ei halua pysyä maan alhaisissa piireissä, täytyy ohjeistaa itseään ja työskennellä, jotta voisi päästä korkeamman kehitysasteen maailmoihin.

Toisena seikkana on mainittava vahvistus sille, että kuoleman jälkeen olemme vähemmän erottautuneina rakkaista läheisistämme kuin elämämme aikana. Rouva Foulonilla, joka eli ikänsä ja sairauksiensa pidättelemänä pienessä Etelä-Ranskan kylässä, ei ollut lähellään kuin osa perheestään. Suurin osa hänen lapsistaan ja ystävistään olivat levittäytyneet kauas. Maalliset syyt estivät häntä näkemästä lapsiaan niin usein kuin hän olisi halunnut. Suuri etäisyys teki muutamien kanssa jopa kirjeenvaihdosta harvan ja vaikean. Mutta juuri päästyään irti maallisesta päällysteestään, hän riensi keveästi sähkön nopeudella kunkin luokse ylittäen väsymättä etäisyyksiä, nähden sekä auttaen heitä läheisissä tapaamisissaan ja vaalien heitä suojelullaan. Hän voi meediokyvyn avulla pitää yhteyttä heidän kanssaan kaikkina hetkinä aivan

kuin maan päällä eläessään.

Ajatelkaa, että on olemassa ihmisiä, jotka näin lohdullisen ajattelumallin sijasta pitävät parempana sellaista ajattelumallia, jossa kuoleman jälkeinen ero läheisistä olisi ikuinen!

Eräs venäläinen lääkäri

Kyseinen henkilö oli elänyt lääkärinä Moskovassa. Hän oli tullut tunnetuksi niin korkean moraalinsa kuin suuren tietämyksensä vuoksi. Häntä kommunikointiin kutsunut henkilö tunsikin lääkärin ainoastaan tämän maineen pohjalta ja hän oli ollut kyseisen lääkärin kanssa vain epäsuorasti tekemisissä. Kommunikoinnin alkuperäisteksti on venäjänkielinen.

(Evokaation jälkeen) Oletteko paikalla? – Kyllä. Yritin jo kuolinpäivänäni ilmaista itseäni, mutta vastustitte silloin kaikkia yrityksiani saada teidät kirjoittamaan sanojani. Kuulin sen, mitä te minusta sanoitte. Se sai minut tutustumaan teihin ja siitä on lähtöisin kiinnostukseni olla kanssanne tekemisissä ja olla teille hyödyksi.

Miksi kärsitte niin paljon, vaikka olitte hyvä ihminen? – Koska Herra hyvydessään salli minun kaksin verroin tuntea vapautumiseni hinnan ja sai näin minut kehittymään mahdollisimman paljon maan päällä eläessäni.

Eikö ajatus kuolemasta kauhistuttanut teitä yhtään? – Ei, uskoni oli niin vahva, ettei sellaista päässyt tapahtumaan.

Oliko ruumiista eroaminen teille kivuliasta? – Ei. Se, mitä kutsutte viimeiseksi hetkeksi, ei ollut minulle mitään. Tunsin ainoastaan hyvin nopean rasahduksen ja pian sen jälkeen tunsin olevani hyvin onnellinen ollessani vapautuneena surkeasta kuorestani.

Ja mitä sitten tapahtui? – Minulla oli onni nähdä useita ystäviä – etenkin niitä, joita minulla oli eläessäni ollut ilo auttaa. He tulivat tapaamaan minua ja toivottivat tervetulleeksi.

Missä nyt asustatte? Oletteko jollakin planeetalla? – Kaikki se, mikä on planeettojen välissä, muodostaa avaruuden ja se on

minun asuinpaikkani. Ihmiselle ei kuitenkaan ole mahdollista luoda mielikuvaa siitä, mitä tasoja tässä äärettömyydessä oikein on! Kuinka monta onkaan Jaakobin tikapuissa portaita maasta taivaaseen. Yhtä paljon on alhaisen maailman (kuten Maa) ruumiillisia elämään nöyrytyksiä ennen kuin sielun puhdistuminen on täydellinen! Sinne missä olen, päästään ainoastaan läpikäymällä suuri määrä koetuksia, toisin sanoen läpikäymällä lukuisia ruumiillisia elämiä.

Teillä on siis ollut paljon ruumiillisia elämiä? – Asia ei voisi muutenkaan olla. Jumalan asettamassa muuttumattomassa maailmankaikkeuden järjestyksessä ei ole mitään poikkeuksellista. Palkinto voi tulla ainoastaan sen jälkeen, kun taistelu on voitettu. Silloin kun palkinto on suuri, myös taistelun täytyy olla suuri. Kuitenkin ihmiselämä on niin lyhyt, että taistelun kesto on vain pari väliaikaa, joita eri perättäiset ruumiilliset elämät oikeastaan ovat. Koska olen nyt jo korkeammalla kehitysportaalla, voitte olla varmoja siitä, että en ole saavuttanut onneani muuten kuin jatkuvissa taisteluissa, joista Jumala salli minun joillakin kerroilla selviytyä voitokkaana.

Entä mistä onnellisuutenne oikein koostuu? – Sen teille ymmärrettäväksi tekeminen on hyvin vaikeaa. Onnellisuus, josta nautin, on tietyllä tavalla äärimmäistä tyytyväisyyttä omaan itseeni. Se ei ole tyytyväisyyttä ansioistani, sillä se olisi ylpeyttä, joka on tyypillistä alhaisille Hengille, vaan tyytyväisyyttä olla ns. uppoutuneena Jumalan rakkauteen sekä kiitollisuuteen Hänen loputtomasta hyvydestään. On hyvin syvälinen onni nähdä hyvyttä, sen onnea sekä sanoa: ”Voi olla, että olen edesauttanut niiden muutamien kehitystä, jotka ovat kohonneet kohti Jumalaa.” Siinä tuntee olevansa aivan kuin samaistuneena hyvänolontunteeseen. Se on kuin eräänlainen Hengen ja Jumalallisen hyvyyden yhteen sulautuminen. Onni on nähdä vieläkin puhdistuneempia Henkiä, ymmärtää heitä heidän elämäntehtävissään ja tietää, että itsekin tulee saapumaan siihen pisteeseen. Onnea on nähdä vilaukselta lukemattomissa äärettömyyksissä niin loistavia pyhän tulen

alueita, että sokaistuu, vaikka katseleekin niitä vielä ympäröivän peitteen läpi. Mutta mitä sanoin teille? Ymmärrättekö sanojeni merkityksen? Se mainitsemani tuli, voitteko kuvitella sen muistuttavan aurinkoa (esimerkiksi)? Ei, ei, se on jotain täysin sanoinkuvaamatonta ihmiselle. Näin on, koska sanat ilmaisevat vain asioita, jotka ovat fyysisiä tai metafysisiä ja joita ihminen tunnistaa muistin tai sielun intuition (tai ts. sisäisen aavistuksen) kautta. Kun täysin tuntematon asia ei voi olla muistissanne, niin ei ole sanoja, joilla sitä pystyisi havainnollistamaan. Siinä on jo kuitenkin ääretön onni, että voi ajatella edistyvän loputtomiin.

Olitte niin ystävällinen sanoessanne, että haluatte olla minulle hyödyksi. Pyydän kertomaan millä tavoin? – Voin auttaa teitä väsymyksessänne, tukea teitä heikkoina hetkinä ja lohduttaa suruissanne. Jos uskonne horjuu missä tahansa teihin osuvasa järjestyksessä ja saa teidät epäroimään, niin kutsukaa minua palaamaan luoksenne. Jumala tulee antamaan minulle sanoja, jotka tulevat kääntämään teidät takaisin Hänen luokseen johtavalle tielle. Jos tunnette olevanne lankeamaisillanne niihin (huonoihin) taipumuksiinne, joihin te itse tiedätte olevanne syyllisiä, niin kutsukaa minua. Tulen auttamaan ristinne kantamisessa, kuten ennen muinoin Jeesta autettiin kantamaan hänen ristiään, jonka tulisi julistaa meille niin suuresti totuutta ja hyväntekeväisyyttä. Jos käytte heikoksi murheidenne painon alla, jos epätoivo ottaa teidät haltuunsa, kutsukaa minua. Tulen noutamaan teidät pois sen syövereistä ja puhumaan teille, kuten Henki Hengelle ja muistuttamaan velvollisuuksistanne. En tee sitä yhteiskunnallisen asemanne tai materialististen asioiden vuoksi. Teen sen minua kohtaan tuntemanne rakkauden takia, sekä Jumalan minuun asettaman rakkauden vuoksi, jotta se tulisi välitetyksi niille, joita se voi pelastaa.

Teillä on epäilemättä maan päällä ystäviä, jotka voivat ottaa osaa kärsimyksiinne ja jotka ovat jo voineet teidät pelastaa. Surussanne tulette kohtaamaan heidät ja viemään heille valituksenne sekä kyyneleenne. He tulevat antamaan korvaukseksi

kiintymyksensä osoituksena neuvonsa, tukensa ja huolenpitonsa. Niinpä niin, ettekö ajatelleetkaan, että ystävät tällä puolen olisi myös hyvä asia? Eikö olekin lohdullista sanoa itselleen: ”Kun kuolin, minun ystäväni maan päällä olivat vuoteen päädyssä rukoilemassa ja itkemässä vuokseni. Kuitenkin ystäväni avaruudesta olivat tulleet hymyillen ruumiillisen elämäni kynnykselle johdattaakseen minut paikkaan, jonka olin ansainnut hyveitteni kautta.”

Ja kuinka olen ansainnut tämän suojelun, jonka tahdotte minulle suoda? – Koska kiinnyin teihin kuolinpäivästäni lähtien. Näin teidät Henkeni näöllä hyväksi meedioksi ja vilpittömäksi spiritismin aatteen kannattajaksi. Niiden joukossa, jotka jätin maan päälle, en ollut nähnyt sellaista, mitä näen nyt teissä. Silloin päätin tulla auttamaan edistyksessänne. Se on epäilemättä eduksenne, mutta vielä enemmän se on eduksi niille, joita teidät on kutsuttu ohjeistamaan totuuden löytämisessä. Näettehän, että Jumala rakastaa teitä niin paljon, että hän on sallinut teille elämäntehtävän. Kaikki ympärillänne tulevat vähä vähältä jakamaan uskonne. Jopa kaikista epäuskoisimmat vähintäänkin kuuntelevat teitä ja yhtenä päivänä tulette näkemään myös heidän uskovan. Älkää väsykö ja käykää aina eteenpäin tiellenne tulevista kivistä huolimatta. Voitte ottaa minut tueksenne heikkoina hetkinä.

En näe olevani sen arvoinen, että voisin saada tällaista palvelusta. – Epäilemättä olette vielä kaukana täydellisyydestä. Kuitenkin teillä on kiihkeä tahto levittää terveitä oppeja, kannattaa niiden uskoa, jotka teitä kuuntelevat, saarnata hyväntekeväisyyttä, hyvyyttä ja hyväntahtoisuutta, vaikka saattekin siitä karvasta kohtelua. Ponnistelite vastustaaksenne suuttumustanne niinä hetkinä, jolloin voisitte niin helposti antaa sen nousta niitä kohtaan, jotka satuttavat teitä, tai jotka eivät tunne tarkoituseriänne. Tämä kaikki on puolellanne vastapainona sille huonoudelle, jota teissä on. Tiedättehän että anteeksiannolla on hyvin suuri painoarvo.

Jumala on antanut teille runsaat lahjat antamansa kyvyn kautta ja teidän tulee kehittää sitä omilla ponnisteluillanne, jotta voisitte tehokkaasti työskennellä lähimmäistenne pelastamiseksi. Lopetan nyt, mutta voitte luottaa minun apuuni. Pyrkikää hillitsemään maallista ajatteluanne ja jakakaa aikaa useammin tällä puolella olevien ystävienne kanssa.

P...

Bernardin

(Bordeaux, huhtikuu 1862)

”Olen useita vuosisatoja unohduksissa ollut Henki. Elin maan päällä kurjuudessa ja häpeässä. Työskentelin tauotta saadakseni joka päivä tuoda perheelleni leivän palan, joka ei edes riittänyt tarpeeseemme. Rakastin kuitenkin todellista Herraamme. Kun minua maan päällä rasittavat asiat lisäsivät kärsimysten taakkaani, sanoin itseseni: ”Herrani, anna minulle voimaa kestää kuormani valittamatta.” Hyvät ystävät, kävin läpi hyvitystäni, mutta poistuttuani siitä kovasta koetuksesta, Herra otti minut vastaan pyhään rauhaansa. Nyt, lapseni, veljeni, minun kaikista rakkain toivomukseni on kokoontua kanssanne ja sanoa teille: ’Minkä tahansa hinnan (maan päällä) annattekin, niin se onni, joka teitä odottaa, on siitä vielä paljon suurempi.’

Olin suurilukuisen perheen lapsi, eikä minulla ollut koskaan mitään huomattavaa asemaa. Palvelin niitä, jotka saattoivat auttaa minua elämäni ylläpitämiseksi. Elin ajanjaksoa, jolloin maaorjuus oli hyvin julmaa. Koin kaikenlaista vääryyttä ja osanani oli kaikenlaisia työpalveluksia, joihin maaherran alaisilla oli hupinaan minut pakottaa. Näin vaimoani häväistävän, tyttäreni tulevan pois viedyksi ja sen jälkeen hylätyksi, voimatta valittaa sanaakaan. Näin poikieni tulevan ryöstöjen ja rikosten sodan mukaansa viemiksi ja sitten hirtetyiksi teoista, joita he eivät olleet tehneet! Jos tietäisitte ystäväparat sen, mitä koin hyvin pitkän elämäni aikana! Odotin, odotin kuitenkin onnea, joka ei

ollut maan päältä lähtöisin, ja Herra kuunteli minua. Toivotan siis teille veljeni rohkeutta, kärsivällisyyttä ja nöyryyttä.

Sinä rakas lapseni, pyri pitämään mielessäsi se, minkä olen sanonut. Se on hyvin käytännöllinen opetus. Hän, joka saarnaa, tulee paljon paremmin kuunnelluksi, kun hän voi sanoa: 'Kestin jo teitä enemmän ja olen kestänyt sen valittamatta.'

Minä ajanjaksona te oikein elitte? – Vuosina 1400-1460.

Oletteko sen jälkeen käynyt läpi ruumiillista elämää? – Elin jopa teidän kanssanne lähetyssaarnaajana... Kyllä, uskon lähetyssaarnaajana, mutta puhtaan uskon lähetyssaarnaajana – sellaisen uskon, joka on Jumalan kädestä lähtöisin, eikä sellaisen uskon, millaiseksi ihmiset ovat sen muuntaneet.

Ja onko teillä nyt Henkenä vieläkin tehtäviä? – Voisitteko uskoa, että Henget voisivat pysyä toimettomina? Toimettomuus ja hyödyttömyys olisivat kärsimystä Hengelle. Minun tehtäväni on ohjata niitä keskuksia, jotka tulevat panemaan spiritismin alulle. Tulen antamaan inspiraation hyville ajatuksille. Samalla ponnistelen hillitäkseni niitä ehdotuksia, joita pahantahtoiset Henget pyrkivät ehdottamaan.

Bernardin

Kreivitär Paula

Kreivitär Paula oli kaunis, nuori ja rikas nainen kuuluisasta suvusta. Hän oli myös täydellinen malliesimerkki niin älyllisiltä kuin moraalisilta kyvyiltään. Hän kuoli 36 vuoden ikäisenä 1851. Hän oli yksi niistä ihmisistä, joiden hautajaisrukous voidaan kiteyttää näihin kaikkien huulilla olleisiin sanoihin: ”Miksi Jumala ottaa niin pian pois nämä näin jalomieliset ihmiset maan päältä?” Onnellisia he, joiden muisto tullaan näin siunaamaan! Hän oli hyväntahtoinen, lempeä ja armahtavainen kaikkia kohtaan. Hän oli aina valmis antamaan anteeksi tai lieventämään huonoja puolia sen sijaan, että olisi niitä korostanut. Toisten parjaaminen ei koskaan päässyt tahraamaan hänen huuliaan. Hän kohteli alaisiaan

vailla ylimielisyyttä tai ylpeyttä sellaisella hyväntahtoisuudella tai hienotunteisella tuttavallisuudella, jossa ei ollut mitään alentavaa tai nöyryyttävää, jättäen käytöksessään korkean asemansa täysin huomaamattomaksi. Ymmärtäen, että työläisillä ei ollut muita tulonlähteitä ja että he tarvitsivat sen rahan, mikä heille kuului palvelustaan maksaa, joko asemansa tähden, tai sitten elääkseen, hän ei koskaan päästänyt maksujaan viivästymään. Ajatuskin siitä, että joku voisi kärsiä hänen tekemättä jättämästään maksusta, aiheutti hänelle tunnonvaivoja. Hän ei kuulunut niihin ihmisiin, joilta aina löytyi rahaa omien fantasioidensa tyydyttämiseen, eikä koskaan niille, joille oli velkaa. Hän ei koskaan ymmärtänyt ajattelua, jonka mukaan rikkaille olisi hyvänä tapana omata velkaa. Hän olisi pitänyt hyvin nöyryyttävänä, jos joku olisi voinut sanoa hänen tavarantoimittajiensa tulleen pakotetuksi toimittamaan hänen tilauksiaan ennen maksua. Niinpä hänen kuoltuaan, kaikki olivat pahoillaan hänen poismenostaan, eikä kenelläkään ollut valituksen sanaa hänen suhteensa.

Hänen hyväntekeväisyytensä oli rajaton. Siinä ei kuitenkaan ollut mitään tyypillistä hyväntekeväisyyttä, jota tehdään kaikille näkyväksi. Se oli sydämellistä hyväntekeväisyyttä, jota tehtiin komeilematta. Jumala yksin tietää hänen kuivaamiensa kyynelten sekä tyynnyttämiensä epätoivojen määrän, sillä niille ei ollut hänen itsensä ja auttamiensa ihmisten lisäksi muita silminnäki-jöitä. Hän osasi löytää ennen kaikkea ne piilossa olevat onnettomat, joiden ahdinko oli kaikista raastavin ja heitä hän auttoi sillä hienotunteisuudella, joka nostatti heidän itsetuntoaan, sen sijaan että olisi sitä millään tavalla alentanut.

Hänen säätynsä ja miehensä luottamustoimet pakottivat hänet pitämään huolta suuresta talosta, eikä hän voinut välttää sitä korkean asemansa takia. Kuitenkin, täyttäen asemansa vaatimukset, hän teki sen kitsastelematta välttäen tuhlailua sekä tarpeettomia kuluja. Sen vuoksi hänelle riitti puolet siitä, mitä muut vastaavassa tilanteessa kuluttivat, eikä siitä huolimatta hänen taloutensa jäänyt muita huonommaksi.

Tämä antoi hänelle mahdollisuuden käyttää suuremman osan omaisuudestaan puutteista kärsivien hyväksi. Hän oli ottanut erilleen merkittävän pääoman, jonka tulot oli yksinomaan määrittänyt tähän hänen pyhänä pitämäänsä kohteeseen. Hän näki vähemmän tarpeelliseksi kuluttaa omaisuuttaan taloutensa hoitoon. Tällä tavoin hän kykeni sopeuttamaan yhteen yhteiskunnalliset velvollisuutensa sekä velvollisuutensa kärsiviä kohtaan¹.

Yksi hänen spiritismiin perehtyneistä vanhemmistaan kutsui häntä kommunikointiin, kun hänen kuolemastaan oli kulunut 12 vuotta. Tuolloin hänelle esitettyihin lukuisiin kysymyksiin annettiin seuraava vastaus².

”Olette oikeassa ystäväni, kun ajattelette minun olevan onnellinen. Näin todellakin on ja paljon onnellisempi, mitä ihmisen kielellä voin ilmaista. Se on kuitenkin kaukana kaikista korkeimmasta tasosta. Olin kuitenkin maan päällä onnellisten keskuudessa, sillä en muista kokeneeni yhtään todellista murhetta. Minulla oli nuoruudessani terveyttä, rikkauksia, kunnianosoituksia ja kaikkea sitä, mikä teidän keskuudessanne muodostaa onnellisuuden. Mutta mitä se onnellisuus kuitenkin on verrattaessa täällä nautittuun onnellisuuteen? Mitä ovatkaan kaikista loistavimmat juhlapäivät, joissa komeilevat kaikista kalleimmat asut, näiden yhteen kokoontuneiden säteilevien Henkien rinnalla, joiden loiste on ihmissilmälle kestävä ja joka on vain puhdistuneille Hengille kuuluva etuoikeus. Mitä ovatkaan teidän kullatut palatsinne ja salonkinne näiden keveiden asuinpaikkojen ja laakeiden avaruuksien rinnalla, jotka väriloistollaan jättävät sateenkaarenkin kalpeaksi. Mitä ovatkaan rajalliset kävelyretkenne puistoihinne, kun niitä verrataan salamaa nopeammin äärettömyyksien läpi käymiimme matkoihin? Mitä ovatkaan rajalliset ja hämävät näköalanne, kun niitä verrataan näkymään, jossa maailmat liikku-

1 Voidaan sanoa, että kyseinen rouva oli elävä esimerkki hyväntahtoisesta naisesta, joka on kuvattu **Evankeliumi Spiritismin Mukaan** teoksen luvussa XIII.

2 Lainasimme tästä alun perin saksankielisestä kommunikoinnista tähän teokseen ne tekstin osat, jotka ovat meille opetuksiksi ja jätimme pois sellaiset kohdat, joilla on merkitystä vain perheenjäsenille.

vat äärettömässä avaruudessa Korkeimman vahvan käden huolenpidossa. Kuinka ankeita ja rääkyviä ovatkaan teidän kaikista kaunisointuisimmat konserttinne, kun niitä vertaa tähän suloiseen harmoniaan, joka saattaa kaikki sielun solut ja eteeriset fluidit värähtelemään. Kuinka surkeita ja mauttomia ovatkaan suurimmat ilonne, kun vertaa niitä sanoinkuvaamattomaan onnen tunteeseen, joka täyttää meidät läpikotaisin hyvää tekevän höyryn tavoin ja ilman mitään huolta, pelkoa tai kärsimystä? Täällä kaikki uhkuu rakkautta, luottamusta, vilpittömyyttä. Kaikkialla on rakastavia sydämiä ja ystäviä eikä missään kohdata kateellisuutta tai mustasukkaisuutta. Tällainen on se maailma, jossa nyt olen ystäväni ja jonne te väistämättä saavutte, jos vain seuraatte elämässänne suoraa tietä.

Elämä täällä ei kuitenkaan ole mitään monotonista onnellisuutta. Älkää ajatelko, että elämämme olisi vailla toimintaa. Kyseessä ei ole mikään loppumaton konsertti eikä loppumaton juhla eikä autuasta ikuisuuden katselua. Ei, se on hyvin aktiivista ja vilkasta elämää. Tähän elämään kuuluvat toimet ovat kuitenkin vailla väsymystä ja tuovat sen eri välikohtauksissa loputtomasti näkökohtia ja elämyksiä. Jokaisella on oma tehtävänsä täyttävänä, suojattinsa autettavana, maan ystäviä vierailtavana, luonnon mekanismeja ohjattavana, kärsiviä sieluja lohdutettavana. Siinä mennään ja palataan, ei yhdeltä kadulta toiselle, vaan maailmasta toiseen. Siinä kokoonnutaan, erotaan ja palataan pian yhteen uudestaan. Yhteen pisteeseen kokoontuneena keskustelemme tekemistämme töistä ja tunnemme onnellisuutta onnistumisistamme. Vaikeissa tapauksissa sovimme vastavuoroisesti auttavamme toisiamme. Lopultakin voin vakuuttaa sinulle, että kenellekään ei jää aikaa tulla yhtään sekuntia ikävystyneeksi.

Tällä hetkellä Maa on meidän huolenpitomme suurin kohde. Kuinka paljon siinä Henget toimivatkaan! Kuinka lukuiset joukot virtaavatkaan tänne auttaakseen Maan muuntumiseksi! Aivan kuin kokonainen pilvi työläisiä raivaisi metsää kokeneiden

johtajien ohjaamina. Tietyt heistä kaatavat vuosisatoja vanhat puunrungot, toiset kaivavat niiltä syvät juuret maasta irti. Tietyt heistä kyntävät maata ja toiset kylvävät. Tietyt heistä rakentavat uutta kaupunkia vanhojen madonsyömien kaupunkien rautioille. Aika ajoin heidän johtajansa kokoontuvat ja lähettävät sanansaattajansa antamaan käskyjään kaikille suunnille. Maan täytyy uudistua tietyn ajan sisällä. Luojan tarkoituksien täytyy toteutua. Siksi kaikki ovat tässä työssä mukana. Älkää kuvitelko, että olen pelkkänä katselijana tälle suurelle työlle. Olisin häpeissäni, jos pysyisin toimeettomana koko maailman työskennellessä. Minulle on annettu yksi hyvin tärkeä tehtävä ja ponnistelen sen täyttämiseksi parhaani mukaan.

*En ole saavuttanut tätä asemaani täällä Henkien maailmassa taisteluitta. Voitte olla varmoja siitä, että edellinen ruumiillinen elämäni – vaikka se teille näyttääkin hyvin ansiokkaalta – ei riitä siihen. Lukuisten elämäni aikana kävin läpi raatamista ja puutteellisuutta, jotka olin vapaaehtoisesti itselleni valinnut sieluni vahvistamiseksi ja puhdistamiseksi. Minulla oli onni poistua voitokkaana näistä aikaisemmista ruumiillisista koetuksistani. Kuitenkin minulla oli kokematta kaikista vaarallisista koetus – omaisuuden ja materiaalsen hyvinvoinnin koetus. Siinä koetuksena oli **käydä läpi elämää, jota katkeruus ei häirinnyt** ja siinä oli sen vaara. Ennen sitä halusin tuntea itseni riittävän vahvaksi, jotta en menehtyisi. Jumala otti huomioon hyvät aikeeni ja salli minun saada lahjaksi Hänen tukensa. Hyvin monet Henget ulkoisten asioiden houkuttelemista kiirehtivät valitsemaan saman koetuksen. He olivat kuitenkin liian heikkoja sen vaaran edessä ja houkutukset voittivat heidän kokemattomuutensa.*

Työn tekijät, olen riveissänne. Minä, aatelisnainen, tulen hankkimaan leipäni hiki otsallani. Olen joutunut kokemaan puutteita sekä huonoja tuulia ja juuri ne kehittivät sieluni uljaita voimia. Ilman niitä olisin todennäköisesti epäonnistunut viimeisessä koetuksessani ja se olisi viivästyttänyt pitkään kehitystäni. Minun tavoin myös teillä tulee olemaan vuorollanne omaisuuden koe-

tus, mutta älkää kiirehtikö pyytämään sitä liian aikaisin. Ja te, joilla on jo rikkauksia, pitäkää aina mielessänne, että todellinen rikkaus – katoamaton rikkaus – ei ole maan päällä ja ymmärtäkää minkä palkinnon voitte ansaita Kaikkivaltiaan siunauksista.”

Paula, joka oli maan päällä kreivittärenä ...ssa

Jean Reynaud

Pariisin spiritistinen yhdistys. Spontaani kommunikointi.

”Ystäväni, kuinka suurenmoinen tämä uusi elämä onkaan! Loistavan vuolaan virran tavoin se tempaa mukaansa sielujen äärettömän suureen kulkuunsa loputtomuudesta huumaantuneena! Maallisten siteitteni katkettua uudet näkymät ympäröivät minua ja nautin loputtomuuden loistavista ihmeistä. Olen käynyt materian varjojen läpi Kaikkivaltiaan loistosta enteilevään aamunkoittoon. Pelastuin – en työni meriittien tähden – vaan johtuen siitä, että tiesin itsessäni olevan kuolemattoman osasen. Tämän ansiosta vältin itseni kohdalla niitä häpeätahroja, joiden leimaamana tietämättömyydessä vaeltava kurja ihmiskuntamme on. Siunattu oli kuolemani, vaikka elämästäni kertovat ihmiset sokeudessaan katsoivat sen tapahtuneen ennenaikaisesti. He tulevat katumaan muutamia pölystä peräisin olevia kirjoituksiaan, eivätkä he ymmärrä, kuinka hyödyllistä huhuista pidättäytyminen on pyhälle spiritismin aatteelle juuri suljetun hautani äärellä. Työni oli päättynyt ja edeltäjäni jo kulkivat tätä uraa pitkin. Saavutin sen huipentuman, jossa ihminen on antanut itsestään parhaansa ja joka uudessa elämässään tekisi vain kaiken uudestaan. Kuolemani tulee nostattamaan oppineiden mielenkiinnon minua kohtaan ja johdattaa heitä tärkeimpään työhöni, se käsittelee spiritismin peruskysymystä¹, jota he eivät olleet tuntevi-

¹ Jean Ernest Reynaud oli arvostettu ranskalainen filosofi, jonka pääteos *Terre e Ciel (Maa ja taivas)*, tuo esiin periaatteen ihmisen jälleensyntymästä. – Kääntäjän huomautus

naan, mutta joka pian tulee ottamaan heidät mukaansa. Ylistetty olkoon Jumala! Tätä uutta oppia suojelevien Korkeampien Henkien avulla tulen olemaan yksi valonkantajista, joka on viitoittanut tietänne.”

Jean Reynaud

Pariisi. Spontaani kommunikointi hänen perheenjäsentensä koontumisessa.

Henki vastaa erääseen huomautukseen. Se tehtiin hänen varhaisessa iässä yllättäen kohtaamastaan kuolemasta, joka oli suuri yllätys monelle.

”Kuka sanoisi, että kuolemani ei olisi hyödyllinen spiritismille, sen tulevaisuudelle, sen seurauksille? Huomaattekohan hyvät ystäväni, mitä tietä kehitys seuraa ja minkä suunnan spiritismin usko on ottanut? Ensin Jumala antoi meille konkreettiset todisteet. Niitä olivat pöytien liikehännät, niiden aiheuttamat kolaukset ja kaikenlaiset ilmiöt¹. Se tapahtui vain, jotta kiinnittäisimme huomion tähän asiaan. Se oli hauskuuttava esipuhe. Ihmiset tarvitsevat konkreettisia todisteita uskoakseen. Nykyään kuitenkin asiat ovat toisin! Konkreettisten tapahtumien jälkeen Jumala puhuttelee älykkyyttämme, tervettä järkeä, kylmää johdonmukaista ajattelua. Nyt ei ole enää fyysisten epätavallisten ilmiöiden vuoro, vaan järkevän ajattelun vuoro. Juuri sen tulee saada ihmiset vakuuttuneiksi ja tuoda joukkoomme jopa kaikista epäuskoisimmat ihmiset. Se on kuitenkin vain alku. Painakaa mieleenne mitä sanon. Kokonainen älyllisten ja kiistämättömien tapahtumien sarja on tulossa. Jo nyt suureksi tullut spiritismin omaksuneiden määrä tulee kasvamaan vieläkin enemmän. Jumalan johdatus tulee yltämään niin kyvyiltään kuin tiedoiltaan kaikista älykkäimpiin sekä henkevimpiin ihmisiin. Spiritismi tulee olemaan koko maan päälle levittäytynyt valonsäde aivan kuin vastustamaton magneettinen fluidi. Se saa kaikista uppiniskaisimpiakin nostamaan

1 Lisätietoja. Ks. Allan Kardec *Henkien Kirja* – Johdanto, *Meedioiden Kirja* (Luku IV – Fyysisten ilmaisujen teoria, Luku V – Spontaani fyysiset ilmaisut). – Kääntäjän huomautus

katsettaan äärettömyyteen ja opiskelemaan tätä ihailtavaa tiedettä, joka opettaa meille niin jaloja elämänohjeita. Kaikki nämä ihmiset tulevat kokoontumaan ympärillenne. Jättäen huomiotta nerokkuudellaan saamansa kunniakirjat, he tulevat tekemään itsestään nöyriä ja vaatimattomia, jotta oppisivat ja vakuuttuisivat. Sitten myöhemmin asiaan hyvin perehdyttyään ja vakuuttuttuaan, he tulevat käyttämään auktoriteettiaan ja tunnettua asemaansa viedäkseen spiritismiä vieläkin pitemmälle ja saavuttaakseen spiritismin teille jo esitetyn päämäärän: ihmiskunnan uudistamisen järkeilyn tiedon kautta syventyen niin menneisiin kuin tuleviin elämiin. Siinä on vilpiton mielipiteeni spiritismin tämänhetkisestä tilasta.

Bordeaux

Vastaus evokaation jälkeen. – Tulen mielelläni vastaamaan kutsunne rouva. Kyllä, olette oikeassa, Hengen häiriintymisvaihetta ei minulla ollut ns. ollenkaan. (Näillä sanoilla Henki vastasi meedion mielessä olleeseen kysymykseen). Karkotukseni (Henkien maailmasta) maanne päälle oli vapaaehtoinen. Minun piti jättää maan päälle ensimmäinen vakavasti otettava siemen niistä suurista totuuksista, jotka tällä hetkellä kietoutuvat maailmaanne. Olin eläessäni aina tietoinen siitä, mistä oikein olin lähtöisin. Pian palattuani (Henkien maailmaan) tunnistin olevani jälleen veljieni keskuudessa.

Kiitän teitä, että olette tulleet tänne paikalle. En kuitenkaan uskonut, että pelkkä toiveeni keskustella kanssanne olisi vaikuttanut teihin niin paljoa. Meidän välillämme täytyy olla niin suuri ero, että voin tuntea teitä kohtaan vain suurta kunnioitusta. – Kiitokset ajatuksestasi rakas lapseni. Sinun tulee kuitenkin tietää myös seuraava seikka: Vaikka kuinka suuri onkaan Henkien tason välimatka – riippumatta siitä suorittaako Henki koetuksensa nopeammin ja onnellisemmin, tai hitaammin ja onnettomammin – niin välillemme voi aina syntyä yksi vahvasti yhdistävä side. Se

on myötämielisyyys (sympatia) toista kohtaan. Juuri tätä sidettä te olette jatkuvasti vahvistaneet ajatuksillanne.

Useat Henget ovat kertoneet ensimmäisiä tuntemuksiaan herättyään ruumiillisen elämän jälkeiseen maailmaan. Sopisiko teidän kertoa siitä, mitä te koitte sen jälkeen, kun tietoisuutenne palasi ja kuinka Henkenne irtaantuminen ruumiista tapahtui? – *Se tapahtui minulle kuten muillekin. Tunsin ruumiista vapautumiseni lähestyvän. Olin kuitenkin paljon onnellisempi kuin monet muut, sillä se ei aiheuttanut minussa minkäänlaista ahdistusta, koska tunsin jo sen seuraukset, vaikkakin ne olivat paljon suuremmat kuin mitä olin kuvitellutkaan. Ruumis on eräänlainen pidättelevä este Hengen kyvyille. Riippumatta siitä, kuinka paljon tietoja se on säilyttänyt, niin ne ovat enemmän tai vähemmän tukahdutettuja kontaktissa materian kanssa. Suljin ruumiilliset silmäni siinä toivossa, että heräisin onnellisena. Uneni oli lyhyt ja ihasituksen oli äärettömän suuri! Taivaallinen loisto avautui katseeni eteen kimmeltäen kaikessa komeudessaan. Lumoutunut katseeni sukelsi loputtomiin maailmoihin, joiden olin väittänyt olevan olemassa ja joissa olin väittänyt olevan asukkaita. Se näky paljasti ja vahvisti tuntemukseni oikeellisuuden. Vaikka ihminen on kuinka vakuuttunut, niin usein hänellä on sydämensä pohjalla epäilyksen ja epäuskoisuuden hetkiä. Vaikka hän ei epäilekään julistamaansa totuutta, niin useimmiten hän epäilee niitä epätäydellisiä keinoja, joilla pyrkii tuomaan asiaa esille. Kun olin vakuuttuneena totuudesta, jonka halusin tulevan hyväksytyksi, niin silti minun piti usein taistella itseni kanssa voittaakseni massenukseni. Se johtui siitä, että vaikka itse pystyinkin näkemään ja ns. koskettelemaan totuutta, olin kuitenkin kykenemätön tekemään sitä konkreettiseksi juuri niille, joilla olisi ollut niin suuri tarve uskoa siihen, käydäkseen varmasti oikealle elämäntielle.*

Opettitteko spiritismiä eläessänne? – *Opettamisen ja harjoittamisen välillä on suuri ero. Hyvin monet opettavat oppia, jota eivät itse kuitenkaan harjoita. Minä harjoitin sitä elämässäni, mutta en opettanut sitä. Jokainen Kristuksen lakia noudattava on*

*kristitty, riippumatta siitä tunteeiko hän sitä lakia vai ei. Vastavalla tavalla spiritismin omaksuneeksi (eli spiritistiksi) voidaan katsoa jokainen ihminen, joka uskoo sielunsa kuolemattomuuteen, sen pre-eksistenssiin, sen loputtomaan kehityskulkuun, sen maallisiin koetuksiin, sekä sen tarpeeseen päästä irti tahroistaan, jotta se jalostuisi. Minä uskoin näihin asioihin ja siksi olin spiritismin omaksunut ihminen. Ymmärsin ruumiillisten elämien välisenä aikana olevan Henkien elämän. Ymmärsin kiirastulen tilaksi, jossa syylistynyt Henki riisuuntuu häväistyksessä ryvetyneistä vaatteistaan pukeutuakseen uuteen asuun. Siellä kehittyvä Henki **kutoo** huolella asun, johon hänen pitää jälleen uuden kerran pukeutua ja jonka hän seuraavalla elämäntaipaleellaan haluaa säilyttää puhtaana. Kuten teille kerroin, olin ymmärtänyt tämän ja vaikka en opettanutkaan spiritismiä, harjoitin sitä elämässäni jatkuvasti.*

Huomautus: Nämä kolme kommunikointia saatiin kolmen toisilleen tuntemattoman meedion kautta. Kun otamme huomioon niiden ajattelun, sekä kielenkäytön yhteneväisyyden, voimme hyväksyä ainakin olettamukseksi tämän Hengen henkilöllisyyden. Hänen käyttämänsä ilmaisu: **”kutoo huolella asun, johon hänen pitää jälleen uuden kerran pukeutua”** on kaunis kuvaus siitä huolenpidosta, jolla kehittyvä Henki valmistautuu uuteen elämään, jonka tulee saattaa häntä kehityksessään vieläkin eteenpäin. Jälkeenjääneet Henget ovat siinä vähemmän varovaisia ja tekevät joskus onnettomia valintoja, jotka pakottavat heidät aloittamaan koetuksen uudestaan alusta.

Antoine Costeau

Hän oli Pariisin spiritistisen yhdistyksen jäsen, ja hänet haudattiin 12. syyskuuta 1863 Montmarten hautausmaalle köyhäin yhteishautaan. Hän oli hyväsydäminen ihminen, jonka spiritismi oli saanut palaamaan takaisin Jumalan puoleen ja hänen vilpitön

sekä syvälinen uskonsa tulevaan oli täydellinen. Hän oli yksinkertainen työläinen (tien kiveyksien tekijä), joka harjoitti hyvän-
tekeväisyyttä ajatuksissaan, sanoissaan ja toimissaan. Heikkojen
resurssiensa mukaisesti hän löysi vielä keinon auttaa niitä, joilla
oli vielä vähemmän kuin hänellä itsellään. Yhdistyksemme ei
kustantanut hänelle yksityistä hautaa ainoastaan sen vuoksi, että
sen resurssit oli varattu hyödyllisempiin tarkoituksiin. Sellai-
nen ei olisi ollut hyödyksi kenellekään elävälle ja se olisi pal-
vellut vain turhaa itserakkautta. Spiritismin omaksuneet ennen
kaikkea tietävät, että köyhien yhteishauta on komean hautamuis-
tomerkin tavoin yhtä lailla portti taivaaseen.

Herra Canu, yhdistyksen sihteeri, joka oli aikaisemmin ollut
pinttynyt materialistisen maailmankuvan kannattaja, piti hänen
haudallaan seuraavan puheen:

”Rakas veljemme Costeau, vain muutama vuosi sitten useat
meistä ja etenkin minä itse, näimme avonaisessa haudassa aino-
astaan elämän kurjuuksien lopun, eikä sen jälkeen yhtään mi-
tään. Olemattomuuden, pelottavan olemattomuuden, jossa ei ole
edes ansioituvaa tai hyvittävästä sielua. Siksi ei myöskään Juma-
laa, joka palkitsee, rankaisee tai antaa anteeksi. Tänään pyhän
oppimme ansiosta näemme siinä koetusten lopun. Sinulle rakas
veljeni, jonka jäännökset painuvat maahan, näemme töittesi rie-
muvoiton sekä palkitsemisesi alun. Sen olet ansainnut rohkeu-
dellasi, alistuneisuudellasi, hyväntekeväisyydelläsi ja lyhyesti
sanottuna hyveilläsi. Ennen kaikkea ylistäkäämme siitä viisasta,
kaikkivoipaa, oikeudenmukaista ja hyvää Jumalaa. Vie siis rakas
ystävämme kiitoksemme Jumalan jalkojen juureen, kun Hän ha-
lusi hävittää ympäriltämme epäuskoisuuden ja erheen pimeyden.
Vain vähän aikaa sitten samoissa olosuhteissa olisimme synkki-
nä ja sydän masentuneina sanoneet: ”Ikuiset hyvästit ystäväni.”
Tänään kuitenkin sanomme sinulle selkä suorana ja toivoa sä-
teillen, sydän täynnä rohkeutta ja rakkautta: ”Rakas veljemme,
näkemiin, rukoile puolestamme¹.”

1 Lisää yksityiskohtia ja muitten hautajaispuheet voidaan lukea *Revue Spirite*-

Eräs yhdistyksemme meedioista sai vielä tuolla hetkellä sulkemattoman haudan äärellä seuraavan kommunikaation, jonka suuresti liikuttuneena kaikki läsnäolijat hattu kädessään kuulisivat – haudankaivaja mukaan luettuna. Oli todellakin ennennäkemättöä ja kouraisevaa kuulla kuolleen ihmisen sanat, jotka saatiin hänen oman hautansa reunalla.

”Kiitos, kiitos ystäväni. Hautani ei ole vielä suljettu. Vain hetken kuluttua maa tulee peittämään maalliset jäännökseni. Te kuitenkin tiedätte, että sieluni ei ole sen pölyn alle hautautuneena. Se tulee liittämään avaruudessa kohotakseen Jumalaa kohti!

Rikkoutuneesta päällysteestäni – ruumiistani – huolimatta, on lisäksi hyvin lohdullista voida sanoa: ‘Oi ei, en ole yhtään kuollut, näen todellisen elämän, ikuisen elämän!’

*Köyhän hautajaissaattue ei ole suurilukuinen. Hänen haudallaan ei pidetä ylpeyden ilmaisuja ja siksi ystäväni voitte uskoa että, **suunnatonta väentungosta ei tältä puolelta puutu**. Hyvät Henget ovat seuranneet teitä sekä näitä hurskaita leskiä, joiden miesten ruumiit täällä makaavat. Kaikki te, vähintäänkin uskokaan ja rakastakaa hyvää Jumalaa!*

Oi, rakas vaimoni, emme todellakaan kuolleet ainoastaan sen vuoksi, että ruumiimme rikkoontui. Vastedes tulen olemaan aina lähelläsi lohduttaakseni ja auttaakseni sinua kestämään koetuksesi. Elämä tulee olemaan kova sinulle, mutta kun sydämesi on täynnä ajatusta ikuisuudesta sekä Jumalan rakkaudesta, niin kuinka keveitä kärsimyksesi tulevat olemaankaan.

Sukulaiset, jotka olette rakkaan vaimoni vierellä, rakastakaa häntä ja kunnioittakaa häntä. Olkaa hänelle veljiä ja sisaria. Älkää unohtako, että maan päällä velvollisuutenanne on toistenne auttaminen, jos haluatte päästä Herran luokse.

Ja te, veljeni, spiritistit, kiitos siitä, että tulitte hyvästelemään minua tänne pölyn ja liejun sekaan. Te kuitenkin tiedätte hyvin sen, että kuolematon sieluni elää ja tulee joskus pyytämään rukouksia, joita te ette minulta koskaan evää, auttaaksenne minua

lehden numerosta: 1863, lokakuu, sivu 297.

kulkemaan sitä suurenmoista tietä, jonka te minulle avasitte elämäni aikana.

Näkemiin kaikille. Voimme tavata uudestaan muualla, kuin tämän haudan päällä. Sielut kutsuvat minua kohtaamispaikkaansa. Näkemiin! Rukoilkaa kärsivien puolesta. Nähdään pian!

Costeau

Kolme päivää sen jälkeen erään yksityisen ryhmän kutsumana (evokaation jälkeen) Costeaun Henki ilmaisi itseään toisen median välityksellä.

*”Kuolema on elämää. Tulen ainoastaan toistamaan sen, mitä on jo sanottu. Teille ei tätä asiaa voi toisinkaan ilmaista siitäkkin huolimatta, mitä materialistisen maailmankuvan omaavat ihmiset sanovat. He ovat niitä, jotka haluavat pitää itseään sokeudessa. Oi, hyvät ystävät, kuinka kaunis näky onkaan nähdä maan päällä spiritismin liput liehumassa! Se on äärettömän suuri tie-de, josta te juuri ja juuri olette oppineet tavaamaan ensimmäisiä sanoja! Mitä tiedon valoa se tuokaan hyväntahtoiselle ihmiselle, joka rikottuaan ylpeyden hirveät kahleet, pystyttää avoimesti uskonsa Jumalaan! Ihmiset, rukoilkaa, kiittäkää Jumalaa Hänen kaikista hyvistä teoistaan. Ihmiskunta parka, jos sinun olisi annettu ymmärtää!... Mutta ei, vielä ei ole aika, jolloin Jumalan armon tulee yltää kaikkiin ihmisiin, jotta he tuntisivat Hänen tahtonsa ja taipuisivat sen mukaisesti. Tämän siunatun tieteen loistavien valonsäteiden ansiosta he tulevat sen saavuttamaan ja ymmärtämään. Sen hyvää tekevä hohde tulee lämmittämään heidän sydämiään pyhällä tulella, joka tuo mukanaan uskon ja lohdutuksen. Sen elävöittävien valonsäteiden alla **herra ja työläinen** tulevat sekoittumaan ja heistä tulee yhtä, sillä he ymmärtävät sen veljellisen hyväntekeväisyyden, josta pyhä Messias saarnasi. Oi veljeni, uneksikaa siitä suunnattomasta onnesta, joka teille voi tulla, ollessanne ensimmäisiä uudistuksen työhön perehtyneitä. Teen teille kunniaa ystäväni! Jatkakaa ja samoin kuin minä itse yhtenä päivänä, nähdessänne Henkien kotimaan, tulette sano-*

maan: **Kuolema on elämää**, tai paremminkin unta, eräänlainen painajainen. Se kestää avaruudessa yhden minuutin ja heräämme siitä nähdäksemme itsemme ystäviemme ympäröimänä. He onnittelevat teitä ja ovat onnellisia ojentaessaan teille auttavan käteensä. Onneni on niin suuri, että en voi ymmärtää, että Jumala on suonut minulle niin paljon armoa, vaikka tein vain niin vähän. Minusta tuntui aivan kuin olisin nähnyt unta, vastaavalla tavalla kuin muutamia kertoja olin (eläissäni) nähnyt unta siitä, että olisin ollut kuolleena. Sitten tunsin vähän aikaa pelkoa siitä, että minun täytyisi palata takaisin kurjaan ruumiiseeni. Minulla ei kuitenkaan mennyt pitkään ymmärtääkseni todellisuutta ja kiitin Jumalaa. Siunasin mestaria, joka oli niin oivallisella tavalla paljastanut minulle tulevasta elämästä uneksivan ihmisen velvollisuudet. Kyllä, minä kiitin ja siunasin häntä, sillä **Henkien Kirja** oli herättänyt sielussani rakkauden puuskat Luojaamme kohtaan.

Kiitos hyvät ystäväni, koska veditte minua puoleenne. Sanokaa veljillemme, että olen usein ystävämme Sansonin kanssa. Näkemiin, rohkeutta! Voitto odottaa teitä. Onnellisia ovat he, jotka ovat ottaneet taisteluun osaa!”

Siitä lähtien herra Costeau ilmaisi itseään usein niin yhdistyksen istunnoissa, kuin muidenkin istunnoissa, hän antoi aina osoituksia ajattelunsa ylevyydestä, joka on niin merkillepantavaa hyvin edistyneissä Hengissä.

Emma-neiti

Tämä nuori neiti kuoli tulipalon aiheuttamiin vammoihin tuskallisten kärsimysten jälkeen. Kun joku oli ehdottanut, että hänen Henkeään kutsuttaisiin kommunikointiin Pariisin spiritistisen yhdistyksen toimesta, niin hän ilmaisi itseään spontaanisti 31. heinäkuuta 1863, vähän aikaa kuolemansa jälkeen.

”Olen yhä tässä elämän teatterissa – minä, jonka uskoin tulevani haudatuksi ikuisiksi ajoiksi yksinkertaisen ja nuoren ihmisen

ajattelun verhoamana. Maan päällä tulen lieskojen tehtävänä oli säästää minua helvetin tulelta. Näin ajattelin katolisen uskomukseni mukaisesti. Vaikka en rohjennut odottaa itselleni paratiisin loistokkuuden onnea, niin vapiseva sieluni sai voimaa siitä ajatuksesta, että olin hyvittämässä (ennalta) kiirastultani ja siinä ollessani rukoilin, kärsin ja itkin. Mutta mikä antoi heikkoudelleni voimia käydä kuolintuskaani läpi¹? Mikä kumartui unettomuuden ja tuskallisen kuumeen pitkinä öinä marttyyryn vuoteeni puoleen? Mikä virvoitti kuivia huuliani? Se olitte te, suojeluskelini, jonka valkea hohde minua ympäröi. Se olitte myös te, rakkaat ystävät-Henkeni, jotka tulitte kuiskaamaan korvaani toivon ja rakkauden sanoja.

*Ne liekit, jotka tuhosivat heikon ruumiini, vapauttivat minut myös kiintymyksestäni ohimenevään ja niinpä **kuolin jo todelista elämää eläen**. En tuntenut mitään häiriintymistä. Mieleni pysyi täysin selkeänä, kun astuin päivän loisteeseen. Se tulee kohtaamaan ne, jotka paljon kärsittyään, ovat omanneet edes jotain toivoa. Äitini, rakas äitini jätti minulle viimeiset väreet, jotka kaikuivat sielussani. Kuinka paljon toivonkaan, että hänestä tulisi spiritisti.*

Putosin maallisen elämän puusta ennenaikaisesti kypsyneen hedelmän tavoin. Olin silloin vasta vain vähäisesti tullut sen yllpeyden paholaisen koskettamaksi. Se nappaa valtaansa onnettomia sieluja, jotka tulevat loistavan menestyksen ja nuoruuden huumen viemiksi. Siunaan liekkejäni! Siunaan kärsimyksiäni! Siunaan koetustani, joka oli hyvitykseni! Ensimmäisten syksyn lumihuutaleiden tavoin kellun loistavan ilmapirtauksen mukanaan tempaamana. Otsaani eivät enää korista timanttiset tähdet vaan Hyvän Jumalan kultaiset tähdet.”

Emma

1 Emma Livry oli menestynyt ranskalainen balettitanssija, joka sai vakavat palovammat Auberin oopperan harjoituksissa (*La muette de Portici*) ja menehtyi vasta 8 kuukautta onnettomuuden jälkeen. Lähde: Biographie d'Emma Livry, Les Chaussons verts – Kääntäjän huomautus

Eräässä toisessa spiritistisessä keskuksessa Havressa, sama Henki antoi spontaanisti seuraavan kommunikoinnin 30. heinäkuuta 1863.

”Ne ihmiset, jotka kärsivät maan päällä, tulevat palkituksi toisessa elämässä. Jumala on täysin oikeudenmukainen ja armollinen niitä kohtaan, jotka täällä maan päällä kärsivät. Heille suotu onnellisuus on niin puhdasta, heidän autuutensa niin täydellistä, että kukaan ei pelkäisi kärsimyksiä eikä edes kuolemaa, jos ihmisparoilla olisi mahdollista tunnustella Luojamme arvoituksellisia tarkoituksia. Maa on kuitenkin usein hyvin suurten koetusten paikka, johon on usein kylvetty hyvin vihlovia kipuja. Pysykää kaikki kuitenkin nöyrinä, jos tulette saamaan elämäänne iskuja. Kumartakaa kaikki ylimmän hyvyuden, kaikkivoivan Jumalan edessä, jos teille on annettu raskas kuorma kannettavaksi. Jos muistelette sitä niiden suurten kärsimyksienne jälkeen, niin tulette näkemään toisessa, onnellisessa elämässä, kuinka vähäisiä olivatkaan nämä maan kivut ja tuskat, silloin kun näette Jumalan teille varaaman palkinnon, jos valitus ei löytänyt sijaa sydämeenne. Lähdin pois maan päältä hyvin nuorena. Jumala soi minulle anteeksi ja antoi minulle samanlaisen elämän kuin niille, jotka olivat kunnioittaneet hänen tahtoaan. Ihailkaa Jumalaa aina. Rakastakaa Häntä kaikesta sydämestänne. Ennen kaikkea rukoilkaa häntä luottaen. Se on tukenne, toivonne, pelastuksenne maan päällä.”

Emma

Tohtori Vignal

Tohtori Vignal oli vanha Pariisin spiritistisen yhdistyksen jäsen, joka kuoli 27. maaliskuuta 1865. Hautauspäivän aattona erästä hyvin selkeän ajattelun omaavaa somnambuli-meediota (joka kykeni näkemään Henkiä erittäin selvästi), pyydettiin (Henkenä) menemään vainajan luokse ja kertomaan näkemästään. Tähän saatiin seuraava vastaus:

”Näen ruumiin, jossa tapahtuu ponnistelua ja toimintaa aivan ennennäkemättömällä tavalla. Aivan kuin hänen ruumiinsa aines myllertyisi ja aivan kuin jokin ponnistelisi päästäkseen irtautumaan siitä. Hänellä on kuitenkin vaikeuksia voittaa siinä. En pysty erottamaan Hengen ulkomuotoa hyvin terävästi.”

Kutsuimme edesmenneen tohtorin Henkeä kommunikointiin Pariisin spiritistisen yhdistyksen toimesta 31. maaliskuuta.

Rakas herra Vignal, Pariisin yhdistyksessä kaikilla vanhoilla kollegoillasi on teistä parhaita muistoja. Itselläni erityisesti on muisto erittäin hyvästä suhteestamme, joka ei itse asiassa ole katkennut väliltämme. Kutsuessamme teidät kommunikointiin, halusimme ensinnäkin osoittaa sympatiamme ja olemme hyvin onnellisia, jos haluaisitte, tai voisitte tulla keskustelemaan kanssamme. – *Rakas ystävä ja arvoisa opettaja, teidän hyvät muistonne ja sympatianne osoitus on minulle hyvin selvästi havaittavissa. Tästä mahdollisuudestani tulla tänne vapaana, ruumiista irtautuneena ja osallistua kaikkien hyvien ystävien, spiritistiveljien kokoukseen, voin kiittää hyvää ajatteluanne ja sitä apua, jota teidän rukouksenne ovat minulle tuoneet. Kuten nuori sihteeriini juuri oikeutetusti huomautti, olen ollut hyvin kärsimätön kommunikoimaan. Jo tämän illan alusta asti olen joutunut käyttämään kaikkia henkisiä voimiani hallitsemaan sitä toivettani. Teidän keskustelunne sekä teitä liikuttavat vakavat kysymykset kiinnostivat minua suuresti ja tekivät odotuksestani vähemmän raskaan. Suo anteeksi rakas ystäväni, mutta kiitollisuuteni vaati minua ilmaisemaan itseäni.*

Kertoisitteko ensin kuinka voitte Henkien maailmassa? Kuvaisitteko samalla ponnistelujanne ruumiista irtautuaksenne sekä tuntemuksianne sillä hetkellä? Kuinka pitkään teillä meni, ennen kuin tulitte tajuihinne? – *Olen niin onnellinen kuin vain voin olla nähdessäni täysin vahvistettuna salaiset ajatukseni tästä valaisevasta ja lohduttavasta opista. Olen onnellinen. Kyllä, näin on, sillä tänään pystyn näkemään selvästi edessäni kehittyvän spiritistisen tieteen ja filosofian tulevaisuuden.*

Jättäkäämme jo kuitenkin tältä päivältä sopimattomat aiheesta poikkeamiset. Tulin uudestaan keskustelemaan tästä aiheesta. Tiedättehän, että vierailuni tuottaa minulle yhtä lailla iloa kuin teillekin.

Henkeni irtautuminen ruumiista tapahtui nopeasti, nopeammin kuin mitä saatoin odottaa johtuen vähäisestä ansiollisuudestani. Teidän myötävaikutuksenne auttoi minua voimakkaasti ja somnambuli-meedionne antoi teille kyllin tarkan käsityksen ruumiista irtaantumisen ilmiöstä. Se oli eräänlaista taukoamatonta värähtelyä, eräänlaista kahteen vastakkaiseen suuntaan olevaa vetämistä. Henki voitti sen ja sen vuoksi olen tässä. Onnistuin irtaantumaan ruumiista sillä hetkellä, jolloin se laitettiin maahan. Niinpä palasin luoksenne.

Mitä ajattelette hautajaisistanne? Katsoin velvollisuudekseni tulla paikalle. Olitteko riittävästi ruumiista irtaantuneena nähdäksenne ne? Ylsivätkö huomaamatta tekemäni rukoukset teihin asti? – Kyllä, kuten sanoin, teidän myötävaikutuksenne oli hyvin tärkeä apu ja palasin luoksenne jättäen kokonaan taakseni vanhan koteloni. Materiaaliset asiat eivät minua juuri liikuttaneet, loput te tiedättekin. En ajatellut muuta kuin sielua ja Jumalaa.

Muistatteko, että 5 vuotta sitten helmikuussa 1860 teimme pyynnöstänne tutkimusta kanssanne¹. Silloin teidän vielä eläessänne maan päällä Henkenne irtaantui ruumiista ja tuli puhumaan kanssamme. Voisitteko kertoa niin paljon kuin vain mahdollista siitä, mitä eroa oli silloin tapahtuneella ja tämänhetkiselä Hengen tilalla, kun se on erillään ruumiista? – Kyllä, muistan sen. Näiden olotilojen välillä on todella suuri ero! Silloin materia oli vielä tukahduttamassa minua vastustamattomalla verkollaan. Olisin halunnut vapautua materiasta täydellisemmin, mutta en silloin siihen kyennyt. Tänään olen materiasta vapautuneena. Suuret tuntemattomat alueet avautuvat eteeni. Toivon voivani käydä eteenpäin – teidän, sekä hyvien Henkien avulla (joiden neuvoja nyt seuraan) – perehtyäkseni mahdollisimman nopeasti

1 Ks. *Revue Spirite* maaliskuu 1860.

niihin tunteisiin, joita minulla pitäisi olla sekä tekoihin, joita minun pitäisi suorittaa, kiivetäkseni koetusten polulla ja tullakseni palkintojen maailman arvoiseksi. Mikä majesteettisuus! Mikä suurenmoisuus! Melkein pelko valtaa sydämeni, kun heikkoutemme kanssa pyrimme suuntaamaan yleviin kirkkauksiin.

Tulemme jatkamaan mielellämme tämän kysymyksen käsittelyä, silloin kun teille vain sopii palata luoksemme. – Olen vastannut useisiin kysymyksiinne hyvin suppeasti ja hajanaisesti. Älkää vielä pyytäkö enempää uskolliselta oppilaaltanne, sillä en vielä ole täysin vapaa. Haluaisin jatkaa keskustelua, mutta oppaani hillitsee minua jatkamasta innostustani. Tunnistan hänessä niin paljon hyvyttä ja oikeudenmukaisuutta, että alistun täysin hänen päätökseensä, vaikka en tahtoisikaan keskeyttää keskusteluumme. Minua kuitenkin lohduttaa se, että voin tulla muutamilla kerroilla seuraamaan kokouksianne huomaamattanne. Joitakin kertoja tulen keskustelemaan kanssanne. Rakastan teitä ja haluaisin antaa siitä osoitukseni. Kuitenkin toiset minua kehittyneemmät Henget pyytävät tulla puhumaan ennen minua. Minun tulee väistyä heidän edessään, jotka ovat sallineet Hengelleni tilaa kertoa yhteen kokoamaani ajatusten tulvaa.

Lopetan nyt ystäväni ja minun pitää kiittää teitä kaksin verroin, ei pelkästään teitä spiritismin aatteen omaksuneita, vaan myös sitä Henkeä, joka salli minun tulla puhumaan hänen paikalleen ja joka eläessään kantoi maineikkaan Pascalin nimeä.

Hän, joka oli, ja aina tulee olemaan kaikista hartain aatteen kannattajistanne.

Tohtori Vignal

Victor Lebufle

Victor Lebufle toimi luotsina Havren satamassa ja menehtyi 20 vuoden iässä. Hän asui äitinsä, köyhän torimyyjän kanssa. Hänelle tämä nuori mies osoitti kaikista hellimmän ja sydämellisimmän huolenpitonsa, tukien tätä raskaan työnsä tuloksilla. Tämän

nuoren miehen ei koskaan nähty käyvän kapakoissa, eikä sallivan itselleen niitä liiallisuuksia, jotka olivat niin yleisiä hänen työympäristössään, sillä hän ei halunnut vähentää tuloistaan pois pienintäkään osaa sille pyhittämästään kunnioitettavasta tarkoituserästä. Kaiken työstään yli jäävän vapaa-aikansa hän uhraisi äitinsä eteen säästääkseen tämän rasituksia. Hän kärsi pitkään sairaudesta, jonka hän tiesi olevan kuolettava. Hän ei kuitenkaan kertonut siitä äidilleen, jotta hänen äitinsä ei lähtisi rasittamaan itseään niillä töillä, joita hän äitinsä puolesta teki. Hänessä oli poikkeuksellisesti hyvyttä, sekä järkkymättömän lujaa tahtoa vastustaa paheellisia houkutuksia, joiden keskuudessa hän jatkuvasti eli ja etenkin nuoruutensa intohimojen iässä. Hän oli vilpittömän hurskas ihminen ja hänen kuolemansa oli hyvin opettavainen tapaus.

Kuolemaansa edeltävinä hetkinä tämä nuorukainen vaati äitiään lepäämään sanoen hänelle, että hänen itsekin pitää levätä. Sen jälkeen hänen äitinsä kertoi nähneensä seuraavanlaisen näyn. Hän kertoi olleensa suuressa pimeydessä ja näki kaukaisen valopisteen, joka kasvoi ja kasvoi lähemmäksi tullessaan. Hänen huoneensa valaistui tästä hänen poikaansa muistuttavasta valohahmosta loistavalla hohteella ja sen jälkeen tämä kohosi loputtomaan avaruuteen. Silloin äiti käsitti, että hänen poikansa loppu oli lähellä ja todellakin seuraavana päivänä hänen poikansa sielu oli jättänyt maan rukous huulillaan.

Eräs spiritismin ajattelutavan omaksunut perhe, tuntien tämän pojan esimerkillisen käytöksen ja kantaen huolta yksin jääneestä äidistä, ehdotti edesmenneen pojan Hengen evokaatiota vähän hänen kuolemansa jälkeen. Pian tämän jälkeen pojan Henki antoi spontaanisti seuraavan kommunikoinnin.

”Haluatte tietää, kuinka oikein nyt voin. Olen onnellinen, hyvin onnellinen! Te ette ymmärrä, mitä tämä sana tarkoittaa. Maan onnellisuudet ovat kaukana siitä, mitä me täällä koemme, kun palaamme Herramme luokse puhdasta omaatuntoa kantaen, hyvin velvollisuutensa täyttäneen palvelijan luottamuksella ja

odottaen sydän iloa täynnä hyväksyntää Häneltä, joka on kaikki kaikessa.

Oi ystäväni! Elämä maan päällä on onnetonta ja vaikeaa, jos ei näe mitään tulevaksi sen loppumisen jälkeen. Mutta todellakin minä sanon teille, että jos elämässänne olette noudattaneet Jumalan lakia, niin sitten tänne meidän keskuuteemme saavuttuanne tulette paljon suuremmin palkituiksi, kuin kärsimyksillänne ja ansioillanne olisitte uskoneet taivaassa ansainneenne. Olkaa hyviä ja armollisia maan päällä useille vielä niin tuntemattomalla hyväntahtoisuudella. Auttakaa lähimmäisiänne. Tehkää heille enemmän, kuin mitä toivoisitte heidän teille itsellenne tekevän, koska tiedätte mitä omat kärsimyksenne ovat, mutta ette tiedä heidän syvällisiä kärsimyksiään. Auttakaa äitiäni, äitiparkaani, joka on ainoa asia, jota maan päällä kaipaan. Hänellä on vielä kestettävänä muita koetuksia ja se vielä puuttuu, ennen kuin hän pääsee taivaaseen. Näkemiin, menen hänen luoksensa.”

Victor

Meedion Henkioppaan kommunikointi: – Maan päällä koetut kärsimykset eivät aina ole rangaistus. Henget, jotka Jumalan tahdon mukaan tulevat suorittamaan elämäntehtävän maan päällä – kuten juuri teidän kanssanne kommunikoinut Henki – ovat onnellisia kärsiessään vaikeuksista, jotka toisille olisivat hyvitystä. Uni¹ sallii heidän olla välillä lähempänä Korkeinta ja se antaa heille voimia kestämään kaiken Hänen kunniaakseen. Tämän Hengen elämäntehtävä hänen viimeisessä ruumiillisessa elämässään ei ollut kuuluisa. Kuitenkin, vaikka se olikin vähemmän ulospäin näkyvä, niin se oli vain ansiokkaampi, sillä se ei voinut herättää hänessä ylpeyttä. Hänellä oli ensinnäkin kiitolisuuden tuoma velvollisuus äitinsä suhteen. Hänen piti sen jälkeen osoittaa, että jopa kaikista paheellisimmissa ympäristöissä on mahdollista kohdata puhtaita sieluja, jaloja ja yleviä tunteita

1 Ks. Henkien Kirja, Toinen osa, Luku VIII, Sielun vapautuminen – Kääntäjän huomautus

ja tahdonvoimalla on mahdollista vastustaa kaikkia houkutuksia. Se oli koetus, jonka tyyppille on aikaisemmat syyt ja hänen esimerkkinsä tulee tuottamaan hyviä seurauksia.

Rouva Anais Gourdou

Tämä, hellästä luonteestaan sekä erittäin korkeasta moraalistaan tunnettu, nuori nainen menehtyi 1860. Hän kuului Saint-Etienne'n seudulla asustaneeseen hiilikaivostyöläisten perheeseen. Se on mielenkiintoinen seikka, kun tarkastelee hänen asemaansa Henkenä.

Evokaatio – *Olen paikalla.*

Isänne ja aviomiehennne pyysivät kutsumaan teitä kommunikointiin ja olisivat onnellisia, jos voisivat saada viestin teiltä. – *Olen myös itse onnellinen voidessani sen antaa.*

Miksi teidät vietiin niin nuorena perheenne rakkauden keskuudesta? – *Koska lopetin jo maalliset koetukseni.*

Oletteko joskus mennyt katsomaan heitä? – *Oi, olen niin usein heidän vierellään.*

Oletteko Henkenä onnellinen? – *Olen onnellinen, odotan, toivon ja rakastan. Taivaissa ei ole minulle mitään pelottavaa. Odotan luottaen ja rakastaen, että valkoiset siivet kasvavat minulle.*

Mitä tarkoitatte näillä siivillä? – *Tarkoitan sillä puhtaaksi Hengeksi tulemistä ja säteilemistä samoin kuin taivaalliset sanansaattajat, joiden loiste häikäisee minua.*

Huomautus: Enkelit, arkkienkelit ja serafit eivät ole muuta kuin puhtaita Henkiä. Niiden siivet ovat vain ihmisten kuvittelema tunnusmerkki. Kyseessä on vertauskuva sille nopeudelle, jolla ne liikkuvat varsinkin, kun otetaan huomioon, että niiden eteerinen perusolemus ei tarvitse mitään kannattamaan itseään, jotta ne voisivat kulkea avaruuksien läpi.

Voivatko vanhempanne tehdä jotain teitä miellyttääksenne? –

Kyllä, nämä rakkaat olennot voisivat olla aiheuttamatta minulle surua valitteluillaan, sillä he tietävät, että en ole heille mennyt. Olkoon ajatus minusta heille hellä, keveä ja heidän muistojensa tuoksujen täyttämä. Kävin maan päällä kuin kukka. En haluaisi, että nopeasta käynnistäni maan päällä jäisi jäljelle mitään surullista.

Kuinka kielenkäyttönne voi olla niin runollinen ja muistuttaa niin vähän sitä karua elinympäristöä, jossa olitte? – Näin on, koska sieluni puhuu. *Kyllä, minulla oli (aikaisempaa) tuntemusta ja Jumala sallii usein, että herkkätunteiset Henget ruumiillistuvat (tai ts. jälleensyntyvät) kaikista karuimpien ihmisten keskuuteen saadakseen heidät ennalta tuntemaan hienouksia, joihin he myöhemmin itse tulevat yltämään ja joita he itse tulevat ymmärtämään.*

Huomautus: Ilman tätä niin loogista selitystä (joka niin paljon vastaa Jumalan huolenpitoa luomuksiaan kohtaan) olisi vaikea ymmärtää tämän elegantin ja runollisen ilmaisun tulleen Hengeltä, joka oli eläessään ollut vain kaikista karuimpien työläisten keskuudessa. Ensi silmäyksellä tämä voisi näyttää poikkeukselliselta. Vastapainoksi nähdään usein alhaisempien Henkien jälleensyntyvän kaikista edistyksellisimpien ihmisten pariin, mutta päinvastaisen päämäärän vuoksi. Heidän kehitystään edistääkseen Jumala asettaa heidät yhteen valistuneiden ihmisten kanssa ja joskus se on koetus valistuneelle maailmalle. Mikä muu filosofia pystyisikään antamaan ratkaisut tällaiseen kysymykseen?

Maurice Gontran

Hän oli perheensä ainoa lapsi ja kuoli 18 vuoden ikäisenä keuhkoinfektioon. Hänen harvinainen älykkyytensä, varhaiskypsä järkevyytensä, suuri kiintymyksensä opiskeluihin ja lempeä luonteensa ilmensivät kaikkia niitä ominaisuuksia, jotka lupai-

livat hänelle loistavaa tulevaisuutta. Hän saattoi päätökseen hyvin nopeasti ensimmäiset opiskelunsa suurella menestyksellä ja kirjoittautui teknilliseen erityiskorkeakouluun. Hänen kuolemansa aiheutti hänen vanhemmilleen sellaisen surun, että heidän elämänsä tuli syvällisesti tämän leimaamaksi. Tästä surusta teki vieläkin kitkerämmän se, että he uskoivat (aina sairauksille herkkänä olleen lapsensa) ennenaikaisen kuoleman johtuvan niistä opiskelun ponnistuksista, joihin he olivat lastaan kannustaneet ja he moittivat itseään siitä. Suruissaan he sanoivat: ”Mitä hyötyä nyt on hänen oppimillaan asioilla? Olisi ollut parempi, jos hän olisi elänyt tietämättömänä. Ei hänen olisi tarvinnut oppia niin paljoa elääkseen. Silloin hän epäilemättä olisi vielä kanssamme ja olisi ollut vanhuutemme päivien lohdutuksena.” Jos hänen vanhempansa olisivat omanneet spiritistisen opin tuntemusta, niin he olisivat kyllä ajatelleet eri tavalla. Seuraava kommunikointi annettiin yhdelle heidän ystävistään muutamia kuukausia hänen kuolemansa jälkeen.

Rakas ystäväni Maurice, koska tunnen hellän kiintymyksesi vanhempiasi kohtaan, olen varma siitä, että haluaisit rohkaista heitä, jos se vain olisi sinulle mahdollista. Se suru – tai pikemminkin epätoivo – johon kuolemasi heidät upotti, on silminnähdän vaikuttanut heidän terveyteensä ja saanut heidät inhoamaan elämäänsä. Muutamat hyvät sanat teiltä voisivat epäilemättä saada heidän toivonsa syntymään uudestaan. – *Rakas ystäväni, olen kärsimättömästi odottanut tätä tarjoamaanne tilaisuutta kommunikointiin. Vanhempieni murehtiminen aiheuttaa minulle surua, mutta se tulee kuitenkin tyyntymään, kun heillä tulee olemaan varmuus siitä, että en ole heille mennyttä. Teidän tulee pyrkiä saamaan heidät vakuuttuneeksi tästä totuudesta ja siinä varmasti tulette onnistumaan. Tämä tapahtuma oli tarpeen, koska sen piti tuoda heille uskoa, joka tulee tuottamaan heille paljon onnellisuutta, sillä se tulee estämään heitä valittamasta Kaitselmuksen asettamia asioita vastaan. Tiedätte hyvin, että isäni on hyvin skeptinen kuoleman jälkeisen elämän suhteen.* **Jumala**

salli tämän tuskan, jotta se auttaisi häntä pääsemään tästä virheestään.

Tulemme vielä kohtaamaan täällä toisessa maailmassa, jonne menin ennen heitä ja jossa ei tunneta maanpäällisen maailman suruja. Teidän tulee kuitenkin kertoa heille hyvin selvästi, että jos heiltä tulee puuttumaan luottamusta Jumalan hyvyteen, niin tämän rangaistuksena¹ em. jälleentapaamisemme ei tule sallituksi. Silloin minua jopa kiellettäisiin pitämästä yhteyttä heidän kanssaan heidän maanpäällisen elämänsä aikana. Epätoivoisuus on eräänlaista kapinointia Kaikkivoivan tahtoa vastaan, ja **se tulee aina rangaistuksi sitä aiheuttavan syyn pitkittymisellä** siihen asti, kunnes asiaan on täysin alistuttu. Epätoivo on todellinen itsemurha, sillä se tuhoaa ruumiin voimia. Sellainen ihminen, joka lyhentää elinpäiviään pyrkiessään pakenemaan nopeammin kärsimyksiään, valmistelee itselleen kaikista tuskallisimpia pettymyksiä². Päinvastoin pitäisi työskennellä ruumiin voimiensa ylläpitämiseksi, jotta voisi helpommin kestää koetustensa painon.

Hyvät vanhempani, osoitan teille tässä sanani. Sen jälkeen, kun olin jättänyt maalliset jäännökseni, olen lakkaamatta ollut kanssanne ja paljon useammin, kuin eläessäni maan päällä. Lohduttautukaa, sillä en todellakaan ole kuollut. Olen paljon teitä eloisampi. Ainoastaan ruumiini on kuollut, mutta Henkeni elää loputtomasti. Se on vapaa, onnellinen ja tästä eteenpäin vaila sairauksia, vikoja sekä kipuja. Sen sijaan, että murehtisitte, iloitkaa tietäessänne minun olevan paikassa, jossa ei ole huolenaihteita eikä paniikkia ja jossa sydän on huumaantuneena täydel-

1 Sanalla "rangaistus" tarkoitetaan luonnollisen (syyn ja seurauksen) lain mukaista seurausta. Esim. gravitaation lain mukaan päällemme heittämämme kapaleet tipahtavat takaisin meihin. Syyn ja seurauksen lain mukaan kohtaamme aina tekojemme seuraukset – niin hyvät kuin huonot. Jumala ei varsinaisesti rankaise ketään, vaan koemme aikaisempien tekojemme luonnolliset seuraukset (Jumalan asettamien) lainalaisuuksien kautta. Lähde: *Henkien Kirja* 622, 625, 632, 964 – *Kääntäjän huomautus*.

2 Tähän aiheeseen on suomennettu perehdyttävä teos: *Itsemurha – Kaikki mitä sinun tarvitsee tietää* (syyt ja seuraukset), Richard Simonetti. Se on vapaasti ladattavissa myös netistä äänikirjana (www.allankardeci.fi) – *Kääntäjän huomautus*

lisestä onnesta.

Oi ystäväni, älkää surkutelko niitä, jotka kuolivat aikaisemmin, sillä se on Jumalan heille sallima lahja, jättäen heidät vaille maallisen elämän kärsimyksiä. Minun elämäni ei pitänyt jatkua pitkästi tällä kertaa. Sain hankittua minulle tarpeellisen, jotta valmistautuisin täyttämään myöhemmin erään hyvin tärkeän elämäntehtävän. Jos olisin elänyt pitkään, niin tiedätekö mille vaaroille ja houkutuksille olisin joutunut alttiiksi? Tiedätekö, että jos en olisi ollut riittävän vahvaluonteinen kestääkseen niitä houkutuksia ja jos olisin niihin langennut, niin se olisi voinut aiheuttaa kehitykselleni useiden vuosisatojen viivästyksen. Miksi siis pahoittelette sitä, joka on ollut minulle niin suureksi eduksi? Lohduton suru tässä tapauksessa osoittaisi uskon puutetta, joka voi olla oikeutettua ainoastaan niille, jotka uskovat, että kuolemaa seuraa olemattomuus. Oi – ei voi kuin sääliä niitä ihmisiä, joilla on tämä epätoivoinen usko, sillä heille kaikki lohdutus on mahdotonta! Heille heidän rakkaansa ovat menetettyjä ikuisiksi ajoiksi ja hauta vie mukanaan heidän viimeisen toivonsa!

Oliko kuolemanne kivulias? – Ei, ystäväni, kärsin ainoastaan ennen kuolemaani siitä sairaudesta, joka vei minut mennessään. **Se kärsimys kuitenkin pieneni sitä mukaa, kun viimeinen hetkeni lähestyi.** Sitten yhtenä päivänä nukahdin aavistamatta, että tulisin kuolemaan. Ja mikä uni se olikaan! Ihana uni! Uneksin, että olin parantunut, enkä enää kärsinyt ja saatoin hengittää täysin siemauksin nautinnollisesti hyvälle tuoksuvaa ja vahvistavaa ilmaa. Tuntematon voima kuljetti minua avaruuden halki. Eräänlainen säteilevä loiste oli ympärilläni, eikä se rasittanut silmiäni. Näin isoisäni, jolla ei ollut enää riutunutta ulkomuotoaan, vaan hän oli pirteän ja nuoren näköinen. Hän ojensi minulle kätensä ja sulki minut sydämellisesti syliinsä. Lukuisat muut ihmiset tulivat kasvot hymyillen hänen perässään ottaen minut vastaan ystävällisesti ja hyväntahtoisesti. Näytti siltä, että he tunsivat minut. Olin onnellinen saadessani jälleen nähdä heitä ja me keskustelimme yhdessä vaihtaen toistemme kanssa ystä-

vyystemme osoituksia. Niinpä niin! Se, minkä uskoin olevan unta, olikin todellisuus. Minun ei enää pitänyt herätä maan päällä, vaan Henkien maailmassa.

Johtuiko sairautenne teidän hyvin uutterasta opiskelustanne? – Ei todellakaan. Se aika, joka minun tuli elää maan päällä, oli ennalta määrätty ja mikään ei olisi voinut pidätellä minua pitempään. Tiesin sen hyvin niinä hetkinä, jolloin Henkeni oli ruumiista irtautuneena¹ ja olin onnellinen ajatellessani, että pian tulisin vapautumaan ruumiistani. Olin kuitenkin käyttänyt sen ajan hyödyllisesti ja tänään olen tyytyväinen, että en tuhlanut aikaa hukkaan. Tunnollisesti tekemäni opinnot vahvistivat sieluani ja lisäsivät tietojani. Jos lyhyestä elämästäni johtuen en pystynyt niitä soveltamaan, niin se ei tarkoita sitä, etteivätkö ne tulisi minulle myöhemmin olemaan erityisen suureksi hyödyksi.

Hyvästi, rakas ystäväni, menen vanhempieni luokse valmistelemaan heitä saamaan tämän kommunikaation.

Maurice

¹ Tällä tarkoitetaan Hengen osittaista kehosta irtautumisesta. Siitä kertoo seikkaperäisesti Allan Kardecin teoksessa *Henkien Kirja* alkaen kysymyksestä 400 (Luku VIII Sielun vapautuminen). – Kääntäjän huomautus

LUKU III

Keskivertoiset Henget

Joseph Brê

Kuollut 1840 ja kutsuttu kommunikointiin (evokaatio) 1862
lapsenlapsensa toimesta.

Kunniallisuus Jumalan tai ihmisten lakien mukaan.

1. Rakas isoisäni, voisitteko kertoa, kuinka voitte Henkien maailmassa, sekä kertoa joitakin opettavaisia yksityiskohtia meidän kehityksemme edistämiseksi? – *Kerron kaiken sen, mitä haluat tietää, rakas lapseni. Hyvitän nyt epäuskoisuuttani, mutta Jumalan hyvyys on suurta, sillä Hän on ottanut olosuhteet huomioon. Kärsin, mutta en sellaisella tavalla, jota voisitte käsittää, pareminkin katuen sitä, että en käyttänyt hyvin aikaani maan päällä.*

2. Kuinka niin, eikö aikaanne tullutkaan hyvin käytetyksi? Elitethän aina kunniallisen ihmisen tavoin? – *Kyllä näin oli ihmisten silmissä. On kuitenkin hyvin suuri ero sillä, mikä on olla **kunniallinen ihmisten edessä ja Jumalan edessä**. Pysin tekemään ymmärrettäväksi näiden eron, koska haluat ohjeistaa itseäsi, rakas lapseni.*

Keskuudessanne kunniallisena pidetään sellaista ihmistä, joka kunnioittaa maansa lakeja, vaikkakin tämä kunnioituksen kä-

sitys on useille hyvin venyvä. Kunniallisena ihmisenä pidetään sellaista, joka ei tee vääryyttä lähimmäiselleen, ottaen näkyvästi heidän omaisuuttaan, vaikka usein anastaakin heiltä häikäilemättä heidän kunniansa ja onnensa, silloin kun rikoslaki tai yleinen mielipide ei voi tavoittaa tekopyhää syyllistä toimintaa. Saadessaan hautakiveensä kaiverretuksi suuren määrän hyveitä, joista edesmennyttä jäljelle jääneitten ihmisten puolelta kiitetään, monet uskovat maksaneensa velkansa ihmiskunnalle. Mikä virhe siinä onkaan! Ollakseen kunniallinen Jumalan edessä, ei riitä, ettei ole poikennut ihmisten laeista, vaan ennen kaikkea tulee olla rikkomatta Jumalan lakeja.

Jumalan edessä kunniallinen ihminen on hän, joka on täynnä uhrautuvaisuutta ja rakkautta, joka pyhittää elämänsä hyvälle sekä lähimmäistensä kehittämiselle ja on päämäärästään tietoisena motivoitunut ja hyvin ahkera elämänsä aikana. Hän on ahkera täyttäessään niitä velvollisuuksia, jotka kuuluvat hänen maalliseen asemaansa, sillä hänen tulee opettaa veljiään rakastamaan työtä. Hän on ahkera hyvissä töissään, sillä hän ei unohda olevansa pelkkä palvelija, jolta Herra tulee eräänä päivänä kysymään, kuinka hän oli käyttänyt itselleen sallitun ajan. Hän on ahkera, sillä hänen tulee näyttää esimerkkiä rakkaudesta Jumalaa kohtaan sekä rakkaudesta lähimmäistä kohtaan. Jumalan edessä kunniallisen ihmisen tulee huolella välttää purevia sanoja, kukkien alle kätkeytyä myrkkyä, joka usein tuhoaa toisen mainetta ja alentaa toisen henkisiä puolia saattamalla hänet naurunalaiseksi. Jumalan edessä kunniallisen ihmisen tulee pitää sydämensä aina suljettuna pienimmällekkin ylpeyden, kateellisuuden ja kunnianhimon siemenelle. Hänen tulee olla kärsivällinen ja hellämielinen itseään vastaan hyökänneitä kohtaan. Hänen tulee antaa anteeksi sydämensä pohjasta, ilman suurempia ponnisteluja ja ennen kaikkea komeilematta – ja riippumatta siitä, minkälaisen loukkauksen on joutunut vastaanottamaan. Hänen tulee rakastaa Luojaansa siinä rakkaudessa, jota hän osoittaa kaikille tämän luomuksille. Loppujen lopuksi, hänen tulee elä-

mässään panna käytäntöön nämä niin erinomaisesti kiteytetyt ja suurenmoiset ihmisen velvollisuuksia koskevat ohjeet: rakasta Jumalaasi yli kaikkien asioiden ja rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.

Siinä rakas lapseni on suurin piirtein se, millainen kunniallisen ihmisen tulisi olla Jumalan edessä. Niinpä niin! Olinko minä sellainen? Tunnustan tässä punastelematta, että minulta puuttui paljon näiden ominaisuuksien täyttymisestä. En ollut (hyvissä töissäni) niin ahkera, kuin olisi pitänyt olla. Jumalan unohtaminen johti minut muiden velvollisuuksieni unohtamiseen. Vaikka se ei ollutkaan rikos ihmisten laeissa, niin tämä ei tehnyt sitä sen pienemmäksi rikkeeksi Jumalan lakien edessä. Kärsin suuresti, kun ymmärsin tämän tosiasian. Olen tänään kuitenkin toiveikkaampi luottaen hyvään Jumalaan, joka näkee katumukseni. Pistä tätä tietoa eteenpäin. Toista tämä tiedoksi niille ihmisille, joiden omatunto on raskas, jotta he peittäisivät virheensä hyvillä töillä ja jotta jumalallinen armo yltäisi heihin. Jumalallisen isän silmät tulevat ottamaan sen huomioon heidän koetuksissaan ja Hänen voimakas kätensä tulee pyyhkimään pois heidän virheensä.

Rouva Helene Michel

Tämä 25-vuotias nuori rouva kuoli yllättäen (muutamien minuuttien sisällä) kotonaan kivuita ja ilman ennalta tunnettua syytä. Hän oli rikas, hieman pinnallinen, ja kevytmielisen luonteenpiirteensä johdosta hän piti tarkempaa huolta elämän turhanpäiväisyyksistä kuin vakavamielisistä asioista. Tästä huolimatta hänellä oli hyvä sydän. Hän oli hyvin lempeä, hyväntahtoinen ja teki hyväntekeväisyyttä.

Hänet tunteneet ihmiset kutsuivat hänen Henkeään kommunkointiin kolme päivää kuoleman jälkeen. Tuolloin hän ilmaisi itseään seuraavasti:

”En tiedä missä olen... mikä sekaannus minut onkaan vallannut!.. Kutsuite minua ja tulin... En ymmärrä miksi en ole kotonani. Ihmiset valittelevat minun poissaoloani. Olen paikalla ja ihmiset eivät voi nähdä minua. Minulla ei ole enää ruumistani, mutta silti tunnen kylmää ja jäätä... Haluan päästä siitä irti, mutta olen siihen kiinnittyneenä ja joudun siihen aina uudestaan... Aivan kuin olisi kaksinaisesti... Oi! Koska tulen ymmärtämään sitä, mitä minulle tapahtuu? Minun pitää mennä sinne vielä... mitä tapahtuukaan toiselle minälleni poissa ollessani? ... Hyvästi.”

Huomautus: Tässä tulee ilmeisen havaittavaksi Hengen kokemana tuntemus kaksinaisuudesta. Se tunne ei ollut vielä yhtään päässyt vähentymään, koska Hengen ruumiista irtautuminen ei ollut vielä täydellisesti tapahtunut. Hänen omaisuutensa – joka salli monenlaisten päähänpistojen täytäntöönpanon – oli johdattanut hänen luonteensa taipumuksia vieläkin kevytmieliseksi. Ei siis tarvitse ihmetellä sitä, että hänen ruumiista irtautumisensa tapahtui hitaasti ja että vielä kolmen päivän kuluttua kuolemastaan hän tunsikin olevansa kytköksissä ruumiilliseen päällysteeseensä. Kuitenkin, koska hänellä ei ollut mitään vakavaa pahetta, ja koska hän oli pohjimmiltaan hyvä, se olotila ei ollut kovin tuskallinen, eikä kestänyt pitkään. Kun häntä kutsuttiin muutaman päivän jälkeen uudelleen kommunikointiin, hänen ajattelunsa oli jo paljon muuntunut ja hän kommunikoi seuraavasti.

”Kiitoksia siitä, että olette rukoilleet puolestani. Tunnistan Jumalan hyvyyden, kun Hän on säästänyt minut kärsimyksiltä, sekä pelolta Hengen ja ruumiin eroamista kohtaan. Äidilleni tulee olemaan hyvin vaikeaa alistua tapahtuneeseen. Häntä tullaan kuitenkin tukemaan. Se, mikä hänen silmissään näyttää kauhealta onnettomuudelta, oli välttämätöntä, jotta taivaan asiat saisi-

*vat hänen elämässään niille kuuluvan aseman. Niiden tulee olla kaikki kaikessa. Tulen olemaan hänen rinnallaan auttaen ja tuki-
en häntä siihen asti, kunnes hänen maallinen koetuksensa päät-
tyy. En ole onneton, mutta en ole vielä kyllin hyvä, jotta vois-
in edetä autuaitten olinpaikkaan. Anon Jumalalta mahdollisuutta
palata takaisin maan päälle, sillä minun pitää korvata se aika,
jonka olin hukannut edellisessä ruumiillisessa elämässäni. Tu-
kekoon uskonne teitä tiellänne, ystäväni. Luottakaa rukouksen
vaikutukseen, silloin kun se todellakin lähtee sydäimestä. Jumala
on hyvä.”*

Kuluiko teiltä pitkä aika siihen, kunnes olitte täysin tietoinen
itsestänne? – Ymmärsin kuolleen samana päivänä, kun rukoilitte
puolestani.

Oliko (kuolemaa seurannut) häiriintymistilanne tuskallinen? –
*Ei, en kärsinyt. Ajattelin näkeväni unta ja herääväni siitä. Elä-
mäni ei ollut vailla kärsimyksiä, mutta jokaisen olennon täällä
maan päällä täytyy kärsiä. Alistuin Jumalan tahtoon, ja se otet-
tiin huomioon minun kohdallani. Olen kiitollinen niistä rukouk-
sista, jotka auttoivat minua palaamaan tajuihini. Kiitos, palaan
aina mielelläni. Näkemiin.*

Helene

Saint-Paulin markiisi

Hän kuoli 1860 ja häntä kutsuttiin kommunikointiin 16. toukokuuta 1861
hänen sisarensa (Pariisin spiritistisen yhdistyksen jäsenen) pyynnöstä.

1. Evokaatio – *Olen paikalla.*
2. Sisarenne pyysi kutsumaan teitä kommunikointiin. Vaikka
hän onkin meedio, hän ei ole vielä tarpeeksi valmistautunut, jotta
voisi olla riittävän varma itsestään. – *Pyrin vastaamaan parhaan
ni mukaan.*

3. Hän haluaisi ensin tietää, oletteko onnellinen? – *Olen vaeltavana Henkenä, ja se väliaikainen olotila ei tuo mukanaan onnellisuutta, eikä äärimmäisiä rangaistuksia.*

4. Kuluiko teiltä pitkä aika ennen kuin palasitte täysin tajuihinne (kuoleman jälkeen)? – *Olin pitkään häiriintyneenä ja palasin tajuihini vasta siunatakseni niiden ihmisten hurskautta, jotka eivät olleet minua unohtaneet ja rukoilivat puolestani.*

Voitteko kertoa kuinka pitkään häiriintyneisyytesi kesti? – *En.*

5. Kenet sukulaiset tunnistitte ensimmäisenä? – *Äitini ja isäni, jotka molemmat ottivat minut vastaan herätessäni. He ovat perehdyttäneet minua uuteen elämään.*

6. Mistä johtui, että sairautenne loppuvaiheessa näytti siltä, että keskustelitte niiden kanssa, jotka olivat olleet teille rakkaita maan päällä? – *Se johtui siitä, että minulle paljastettiin maailma, johon olin astumassa. Minulla oli Henkeni näkökyky ennen kuolemaani. Silmäni peitettiin siirtymävaiheessa, kun Henkeni irtaantui lopullisesti ruumiista, sillä lihalliset siteeni olivat vielä hyvin lujia.*

7. Miksi etenkin lapsuutenne muistot näyttivät palaavan teidän mieleenne ennen muita? – *Koska ruumiillisen elämän alkuvaihe muistuttaa enemmän sen loppuvaihetta, verrattaessa (ruumiillisen elämän) keskivaiheeseen.*

Mitä sillä tarkoitatte? – *Tarkoitan tällä sitä, että kuolemaa lähestyvät ihmiset muistavat ja näkevät – **aivan kuin lohdutuksen kangastuksena** – lapsuuden ja puhtauden vuodet.*

Todennäköisesti samasta kaitselmuksellisesta syystä vanhat ihmiset elämänsä loppua lähestyessään saavat joskus hyvin yksityiskohtaisen tarkkoja muistoja alkuvuosiensa ajalta.

8. Miksi kehostanne puhuessanne puhuitte aivan kuin toisesta henkilöstä? – *Näin oli, koska minulla oli Henkeni näkökyky, kuten jo kerroin. Tunsin selvästi fyysisen ruumiin ja mielen eroavaisuuden. Nämä erilaisuudet tulevat hyvin selväpiirteiksi kuolemaa*

lähestyvälle ihmiselle, joka pystyy näkemään Hengellään.

Tämä oli eräs omalaatuinen erikoispiirre, joka ilmeni tämän henkilön kuoleman yhteydessä. Viimeisillä hetkillään hän sanoi aina: *"Hän on janoinen, anna sille juotavaa."* – *"Hänellä on kylmä, lämmitä sitä"* – *"Hän tuntee kipua siinä ja siinä kohdassa."* jne. Kun hänelle huomautettiin, että se olet juuri *sinä*, joka on janoinen, tuntee kylmää ja tuntee kipua niin kyseinen henkilö vastasi: *"Ei, se on hän."* Tässä tapauksessa hän teki silmiinpistäväksi kahdenlaisen olemassaolon. Hänen puhuessaan **itsestään** hän tarkoitti Henkeään eikä kehoaan. Hänen Henkensä oli jo osittain ruumiista irtaantuneena ja hän piti ruumiistaan jonakin muuna henkilönä, joka ei varsinaisesti ollut **hän itse** ja sen vuoksi se oli juuri hänen kehonsa/ruumiinsa, joka tarvitsi huolenpitoa (juotavaa ym.) eikä hänen Henkensä. Vas-
taava ilmiö kohdataan myös joillakin somnambulimeedioilla.

9. Kun kerroitte, että olette vaeltavana Henkenä ja kun kerroitte häiriintymisvaiheenne kestosta, se antaa aiheen ajattella, ettette ole kovin onnellinen, vaikka teidän ominaispiirteistänne pitäisi odottaa päinvastaista. Onko niin, että vaeltavien Henkien joukossa jotkut ovat onnellisia, samalla kun toiset ovat onnettomia? – *Minä olen siirtymävaiheessa. Ne asiat, joita pidetään hyveinä ihmisten keskuudessa, saavat täällä niiden varsinaisen arvonsa. Epäilemättä, olotilani on tuhat kertaa parempi kuin maallisessa, ruumiillisessa elämässä. Kuitenkin, koska minulla on aina ollut pyrkimys todella hyvään ja kauniiseen, niin sieluni ei tule kylläiseksi muuten, kuin vasta saavuttuaan Jumalan jalkojen juurelle.*

Lääkäri M. Cardon

Herra Cardon oli ollut osan elämästään kauppalaivaston aluksissa vaalaanpyytäjien lääkärinä, saaden tästä työympäristöstä

itselleen materialistisen ajattelutavan¹. Lopetettuaan työt merillä hän vetäytyi asumaan pieneen kylään, jossa hän harjoitti maaseutulääkärin vaatimatonta tointa. Myöhemmin ajan kuluessa hänelle varmistui, että hän itse oli sairastunut sydämen liikakasvuun (hypetrofia). Tietäen tämän sairauden kuolettavaksi, hän vaipui alakuloisuuden synkkyyteen eikä mikään saanut häntä pääsemään siitä irti. Hän kertoi jo kaksi kuukautta etukäteen kuolinpäivänsä. Kun hän tunsu kuoleman olevan hyvin lähellä, hän kutsui perheensä kokoon luokseen sanoakseen heille hyvästit. Hänen vaimonsa, äitinsä, kolme lastansa ja muita sukulaisia oli kokoon-tuneena hänen vuoteensa ympärille. Vaimo yritti auttaa miestään hieman kohottautumaan. Silloin sairastunut ruumis vaipui täysin rennoksi, kasvot muuntuivat sinertäviksi ja silmät sulkeutuivat. Vaimo uskoi miehensä kuolleen ja halutessaan säästää lapsiaan, hän asettautui eteen peittäen kuolleen näkymän. Muutamia minuutteja myöhemmin mies kuitenkin avasi silmänsä. Hänen kasvonsa loistivat, kuvastaen säteilevää autuutta ja hän huudahti:

”Oi, rakkaat lapseni, kuinka kaunista, kuinka loistavaa! Oi, kuolema, mikä siunaus, kuinka ihana asia! Olin jo kuollut ja tunsin sieluni kohoavan, hyvin korkealle. Jumala kuitenkin sallii minun palata kertomaan teille: ‘Älkää pelätkö kuolemaa, se on vapautus.’ En voi kuvailla kaikkia näkemiäni loistokkuuksia ja kokemiani tuntemuksia – ette voisi käsittää niitä. Oi lapseni, käyttäytykää aina niin, että tulisitte ansiolliseksi tästä sanoinkuvaamattomasta onnesta, joka on varattu hyvälle ihmisille. Eläkää hyväntekeväisyyden ohjenuoran mukaan. Mitä tahansa teillä onkaan, antakaa siitä osa niille, jotka elävät puutteista kärsien... Rakas vaimoni, jätän sinut onnettomaan asemaan. Ihmiset ovat meille velkaa, mutta rukoilen sinua, älä ahdistele niitä, joilla on velkaa. Jos he ovat ahdingossa, niin odota että voivat maksaa. Anna anteeksi niille, jotka eivät voi maksaa. Jumala tulee sinut

1 Materialistisen ajattelutavan mukaan ihmisessä ei nähdä olevan muuta kuin materiaa. Sen käsityksen mukaan ihmisessä ei katsota olevan ei-materiaalista Henkeä (ts. sielua), jossa tietoisuutemme on kehittynyt ja joka jatkaa elämää ruumiin kuoleman jälkeen. – *Kääntäjän huomautus*

palkitsemaan. Sinä, poikani, tee ahkerasti töitä elättääksesi äitiäsi. Ole rehellinen ja jätä tekemättä mitä tahansa sellaista, joka voi häväistä perhettämme. Ota tämä risti, jonka olen perinyt äidiltäni, äläkä koskaan jätä sitä. Muistuttakoon se sinua aina viimeisistä neuvoistani... Lapseni, auttakaa ja tukekaa toisianne. Olkoon hyvä sopu keskuudessanne. Pidättäytykää turhanpäiväisyyksistä ja ylpeydestä. Antakaa anteeksi vihollisillenne, jos haluatte Jumalan antavan anteeksi teille.” Sitten, lähestyttyään lapsiaan, hän ojensi kättään heitä kohti ja jatkoi: *”Lapseni, minä siunaan teitä.”* Sen jälkeen hänen silmänsä sulkeutuivat lopullisesti. Hänen kasvoilleen jäi kuitenkin hautauspäivään asti niin vaikuttava ilme, että lukuisat ihmiset sitä hämmästelivät sen nähdessään.

Eräs tämän perheen ystävä kertoi meille näistä mielenkiintoisista yksityiskohdista. Ajattelimme, että tämän edesmenneen lääkärin Hengen kommunikointiin kutsuminen voisi olla hyvin opettavaista. Samalla se voisi olla hyödyksi myös kyseiselle Hengelle.

1. Evokaatio – *Olen täällä luonanne.*

2. Meille esitetty kuvaus viimeisistä elonhetkistänne oli todellakin ihastuttava. Voisitteko kertoa tarkemmin siitä, mitä oikein näitte niiden ns. kahden perättäisen kuoleman välisenä aikana. – *Voisitteko ymmärtää sitä, mitä olen nähnyt? En tiedä, sillä en voi löytää sopivia ilmaisuja, joilla voisin tehdä ymmärrettäväksi sen, mitä saatoin nähdä niiden muutamien hetkien aikana, kun minulla oli mahdollisuus jättää maalliset jäännökseni.*

3. Tiesittekö, missä paikassa kävitte? Oliko se kaukana maan päältä toisella planeetalla tai avaruudessa? – *Henki ei mittaa etäisyyksiä samalla tavalla kuin te maan päällä. Tulin jonkun ihmeellisen tuntemattoman voiman kohottamaksi ja näin taivaan loiston, josta ainoastaan voi uneksia. Matka äärettömyyksien halki tapahtui niin nopeasti, että Henkeni ei pysty sanomaan*

kuinka lyhyt hetki siihen meni.

4. Nautitteko nyt siitä onnesta, jonka nopeasti näitte? – *En, vaikka hyvinkin haluaisin siitä nauttia, mutta Jumalan ei kuulu palkita minua sillä tavoin. Kapinoin useita kertoja niitä siunattuja ajatuksia vastaan, joita sydämeni minulle kertoi ja kuolema näytti minulle epäoikeudenmukaisuudelta.*

Olin epäuskoisuudessa elävä lääkäri. Olin sairaita hoitaessani tullut vastenmieliseksi sille ajattelutavalle, jonka mukaan ihmisessä on ei-materiaalinen – pyhä – osanen, joka on ihmisen älyllinen ja liikkeelle paneva osatekijä. Pidin sielun elämän jatkumista kuvitelmana, puhtaana fiktiona, jota käytettiin vähemmän kehittyneiden ihmisten houkutteluun. Ajattelin kuolemaa seuraavan vain olemattomuuden. Se kammotti minua suuresti, sillä useaan kertaan olin kironnut sitä ajatusta, jonka mukaan meissä olisi jokin tuntematon osanen, joka jatkaa elämää. Sellainen ajatus oli aina ollut koputtelemassa sisäänpääsyä sydämeeni. Kuitenkin omaksumani elämänfilosofia, joka oli minua johtanut ajattelussani harhaan, ei saattanut minua ymmärtämään Jumalan suuruutta, joka viisautessaan tietää jakaa kärsimystä ja iloa ihmiskunnan opettamiseksi.

5. Kuluiko teillä pitkä aika palata tajuihin sen jälkeen, kun olitte varsinaisesti kuollut? – *Ei. Olin tajuissani, kun minun Henkeni kulki taivaallisissa paikoissa. Kuitenkin varsinaisen kuolemani jälkeen meni useita päiviä, ennen kuin palasin tajuihini.*

Jumala oli sallinut minulle armonsa ja kerron teille nyt, minkä vuoksi.

Minulla ei ollut enää aikaisemmin kantamaani epäuskoisuutta. Sain uskoni ennen kuolemaani, sillä olin tieteen keinoin analysoinut sitä vakavaa kysymystä: mikä sai ihmisen riutumaan itseni tavoin? En pystynyt löytämään sille ratkaisua maallisista asioista ja näin siihen olevan Jumalallisen syyn. Se ajatus innoitti mieltäni, lohdutti ja rohkeuteni kasvoi kärsimystä suuremmak-

si. Siunasin sitä, jota olin aikaisemmin kironnut. Elämäni loppu näytti minulle vapautukselta. Ajatuskin Jumalasta oli yhtä suuri kuin maailma. Oi, mikä ylin lohdutus meillä onkaan rukouksessa, joka hellyttää ja liikuttaa meitä sanoinkuvaamattomalla tavalla. Vaistomainen taipumuksemme rukoiluun on kaikista varmin osa ei-materiaalista perusolemustamme. Sen asian ymmärrettyäni uskoin järkkymättömästi ja täysivoimaisesti. Sen vuoksi Jumala, otettuaan tekoni huomioon, soi minulle palkinnon juuri ennen maallisen elämäni päättymistä.

6. Olitteko todellakin kuollut em. ensimmäisen sairauskohtauksen aikana? – *Kyllä ja ei. Koska Henki oli jättänyt ruumiin, luonnollisestikin ihmisen elimistön toiminta sammui. Kuitenkin, kun Henki oli ottanut ruumiillisen olosijansa uudelleen haltuunsa, elämä palasi kehoon, joka oli kokenut eräänlaisen siirtymävaiheen horroksen.*

7. Tunsitteko silloin Henkeänne ruumiiseenne kytkevät siteet? – *Epäilemättä, Henkeä ruumiiseen yhdistävät siteet eivät katkea helposti, eikä Henki palaa luonnolliseen elämäänsä (Henkien maailmaan), ennen kuin ruumis on täysin eloton.*

8. Miksi teidän ensimmäisen (näennäisen) kuolemanne muuttamien minuuttien aikana Henkenne irtaantui hyvin nopeasti ja häiriintymättä, kun sitä vastoin lopullisen kuolemanne irtaantuminen aiheutti muutamia päiviä kestävästä häiriintymisestä? Meillä on ollut sellainen käsitys, että ensimmäisessä tapauksessa Hengen ja ruumiin väliset siteet olisivat vahvemmat kuin seuraavalla kerralla. Kuitenkin tapahtui päinvastaista. – *Olette usein kutsuneet kommunikointiin elävän ihmisen Henkeä ja olette saaneet vastauksia, jotka todellakin ovat heidän Hengiltään. Ensimmäisellä kerralla olin vastaavassa asemassa. Jumala kutsui minua ja Hänen palvelijansa sanoivat: `Tule...` Tottelin kiittäen Jumalaa erityisestä lahjasta, jonka Hän minulle soi. Sain nähdä vi-*

laukselta, sekä myös ymmärtää Hänen ääretöntä suuruuttaan. Kiitän myös Henkiä, jotka ennen varsinaista kuolemaani avustivat minua kehottamaan lapsiani olemaan hyviä ja oikeamielisiä ruumiillisessa elämässään.

9. Mistä olivat lähtöisin kauniit sananne, jotka herättyänne sanoitte perheellenne? – *Ne olivat heijastus siitä, mitä olin nähnyt ja kuullut. Hyvät Henget inspiroivat kielenkäyttöäni ja elävöittivät kasvojani.*

10. Minkälaisen vaikutelman uskotte paljastuksenne tehneen läsnäolijoihin ja etenkin lapsiinne? – *Ne sykähdyttivät hyvin syvällisesti. Kuolemaisillaan olevaa ihmistä ei voi epäillä pelleilystä tai vilpin tekemisestä. Lapset – riippumatta siitä, vaikka olisivat kuinka epäkiitollisia – kunnioittavat aina päättyvää elämää. Jos voisimme tarkastella lastemme sydämiä haudan äärellä, niin siellä nähtäisiin vain vilpittömiä tunteita. He tulivat syvällisesti vaikuttuneiksi hyvien Henkien heidän ajatuksiinsa huomaamatta tekemistä kuiskauksista: 'Vapiskaa, jos epäilette – kuolema on hyvitys, Jumalan oikeudenmukaisuus.' Voitte olla varmoja siitä, että vaikka ystäväni ja perheeni elivätkin epäuskoisuudessa, niin he uskoivat sanoihini, joita lausuin kuolinvuoteellani. Olin silloin toisen (Henkien) maailman puhemiehenä.*

11. Kerroitte, että ette nauti siitä onnesta, jonka näitte. Tarkoitako tämä sitä, että olette onneton? – *Ei, koska uskoin ennen kuolemaani vilpittömästi ja koko sydäimestä. Kärsimys, joka ahdistaa ihmistä maan päällä, auttaa Henkeä kehittymään ja parempaan tulevaisuuteen. Huomatkaa, että Jumala otti huomioon rukoukseni ja absoluuttisen uskoni Häneen. Olen täydellisyyteen johtavalla tiellä ja tulen saapumaan siihen päämäärään, joka minun oli sallittu vilaukselta nähdä. Rukoilkaa ystäväni tämän näkymättömän maailman puolesta, joka hallitsee kohtaloitanne. Se on veljellistä vuorovaikutusta ja hyväntekeväisyyttä. Rukous*

on hyvin voimakas kannustin ja saattaa Henget keskenään kommunikointiyhteyteen, joka yltää kaikkiin maailmoihin.

12. Haluaisitteko jättää muutaman sanan vaimollenne ja lapsillenne? – Pyydän kaikkia heitä uskomaan vahvaan, oikeudenmukaiseen ja muuttumattomaan Jumalaan; rukoukseen, joka lohduttaa ja helpottaa; hyväntekeväisyyteen, joka on maallisen elämän kaikista puhtain teko. Pyydän muistuttamaan heitä, että voivat antaa vähän vähästään, sillä köyhän lesken ropo on Jumalan edessä paljon ansiokkaampi. Jumala tietää köyhän antavan paljon, kun jakaa vähästään. Samanarvoiseksi tullakseen rikkaan pitäisi antaa paljon ja usein.

Tulevaisuus on hyväntekeväisyyttä ja hyväntahtoisuutta kaikissa teoissa. Siinä kaikkia Henkiä pidetään veljinä eikä siihen kuulu koskaan maallisilla turhanpäiväisyyksillä ylvästelyä.

Rakas perheeni, teille on tulossa kovia koetuksia. Pitäkää rohkeuttanne yllä ja ajatelkaa, että Jumala näkee sen.

Lausukaa usein tämä rukous:

Rakkauden ja hyvyyden Jumala, joka annat aina ja jokaiselle, salli meille voima, joka ei anna periksi minkään kärsimyksen edessä. Tee meistä hyviä, lempeitä ja hyväntekeväisyyden harjoittajia, joilla ei ole paljoa omaisuutta, mutta suuri sydän. Olkoon spiritismin opetukset Henkemme tukena maan päällä ollessamme, jotta voisimme paremmin ymmärtää ja rakastaa Sinua.

Oi Jumalani, olkoon Sinun nimesi vapauden vertauskuvana – lohdullisena päämääränä kaikille sorretuille, sekä kaikille niille, joilla on tarve rakastaa, antaa anteeksi ja uskoa.

Cardon

Eric Stanislas

Spontaani kommunikointi Pariisin spiritistiselle
yhdistykselle elokuussa 1863.

”Kuinka paljon suokaan meille onnea hartaissa sydämissänne

elävästi koetut tunteet! Jalot ajatukset, jotka tulevat avaamaan pelastuksen tien kaikelle elävälle, sille kaikelle, joka hengittää materiaalisesti ja hengellisesti. Älköön tämä pelastava palsami koskaan lakatko leviämästä suurina aaltoina teidän ja meidän ylle! Millä sanoilla ilmaisisin sitä onnellisuutta, jota kaikki haudantakaiset veljenne tuntevat katsellessaan teitä kaikkia yhdistävää puhdasta rakkautta?

Oi veljeni, kuinka paljon hyvää kaikkialla; mitä hyväntahtoisia, yleviä ja vaatimattomia tunteita (kuten te ja oppinne) olettekaan kutsuttu kylvämään sillä pitkällä tiellä, joka teillä on vielä kuljettavana! Mutta kuinka paljon teille siitä myös tulee osaksenne, jopa ennen sitä hetkeä, jolloin kohtaatte tekojenne seuraukset!

Olen ollut täällä seuraamassa teitä koko illan. Olen kuunnellut, olen ymmärtänyt ja voin nyt myös omasta puolestani täyttää velvollisuuteni ja opettaa epätäydellisiä Henkiä.

*Kuulkaa – kaukana siitä, että olisin ollut onnellisena, äärettömyyteen uponneena. Kärsimykseni olivat niin paljon kivuliaampia, että en pystynyt tarkkaan ymmärtämään. Siunattu olkoon Jumala! Hän salli minun tulla pyhättöön, jonne ilkeämiset eivät voi astua **rankaisematta** sisään. Ystäväni, kuinka kiitollinen minä olenkaan! Kuinka paljon voimani ovat palautuneet täällä teidän kanssanne ollessani!*

Oi, te hyväntahtoiset ihmiset, kokoontukaa useasti. Perehtykää asioihin, sillä ette voi epäilläkään, mitä hyviä seurauksia kaikilla vakavamielisillä kokoontumisillanne oikein on. Henkiä, joilla on vielä paljon opittavaa ja jotka pysyvät omaa tahtoaan seuraten toimeettomina, laiskoina ja velvollisuutensa unohtaneina, voidaan kohdata keskuudestanne, joko satunnaisista tai muista syistä. He voivat tulla hyvin voimakkaasti järkyttyneiksi ja usein he vetäytyvät syvälle itseensä ja tunnistavat itsensä, he näkevät vilaukselta sen päämäärän, jota tavoitella ja antamienne esimerkkien rohkaisemina he etsivät keinoja päästäkseen pois tuskaisesta olotilastaan. Olen onnellinen voidessani ryhtyä sanansaattajaksi kärsiville Hengille, sillä tulen kääntymään sydämellisten ihmisten

puoleen ja tiedän, että sanani eivät jää hyljeksityiksi.

Oi, jalomieliset ihmiset, toivon teidän ottavan vielä kerran vastaan kiittollisuuden osoituksen erityisesti omasta sekä kaikkien niiden ystävienne puolesta, joita ehkä tietämättänne olette auttaneet niin paljon.”

Eric Stanislas

Meedion Henkioppaan kommunikointi: – *Rakkaat lapseni, kyseinen Henki on kokenut hyvin paljon kärsimystä jouduttuaan harhaan hyvältä tieltä. Nyt hän ymmärtää virheensä, katuua ja lopultakin käänsi katseensa Jumalaan, jota hän ei ollut tunnistanut. Hänen olotilansa ei ole vielä onnellinen, mutta hän pyrkii siihen, eikä kärsi enää. Jumala salli hänen tulla kuulemaan, sillä hän tulee menemään alhaisempaan sfääriin opettaakseen ja saadakseen kehitystä sellaisille Hengille, jotka ovat rikkoneet Jumalan lakia, kuten hän itsekin oli tehnyt. Se on hyvitys, joka häneltä vaaditaan. Nyt hän kykenee voittamaan itselleen onnellisuuden, sillä hänellä on siihen tarvittavaa tahtoa.*

Rouva Anna Belleville

Anna Belleville oli nuori nainen, joka menehtyi 35-vuotiaana kärsittyään pitkään tuskallisesta sairaudesta. Hän oli eloisa, henkevä, harvinaisen älykäs, kokonaisvaltaisen oikeamielinen arvioinneissaan, sekä huomattavan korkealla moraalilla varustettu ihminen. Hän oli perheelleen hyvin antaumuksellinen vaimo ja äiti. Lisäksi hänellä oli harvinaista luonteen lujuutta ja kekseliäisyyttä, joka ei koskaan jättänyt avuttomaksi, jopa kaikista kriittisimmillä elämänhetkillä. Hän ei kantanut kaunaa niitä ihmisiä kohtaan, joista hän olisi voinut valittaa ja aina tilaisuuden tullen oli valmis tekemään heille palveluksen. Olimme hänelle hyvin läheisiä useiden vuosien ajan ja saatoimme seurata hänen elämänsä kaikkia vaihteita sekä lopun käännekohtia.

Eräs onnettomuus sai hänet potemaan kauheaa sairautta, joka vei hänet mukanaan ja joka piti häntä kolme vuotta vuodepotilaana kauheiden kärsimysten kalvamana. Hän kesti niitä viimeiseen hetkeen asti sankarillisella rohkeudella ja niidenkään keskellä hänen hyväntuulisuutensa ei koskaan ehtynyt. Hän uskoi lujasti kuoleman jälkeiseen elämään, mutta ei kantanut siitä erityisemmin huolta. Kaikki hänen ajatuksensa kohdistuivat nykyiseen elämään, jossa hän oli voimakkaasti kiinni. Hän ei pelännyt kuolemaa eikä etsinyt materiaalisia nautintoja, sillä hänen elämänsä oli hyvin yksinkertaista ja hän tuli ongelmitta toimeen ilman sellaisia asioita, joihin hänellä ei ollut varaa. Hänellä oli kuitenkin vaistonvarainen taipumus hyvään ja kauniiseen, jonka hän pystyi tuomaan esiin jopa kaikista pienimmissä asioissa. Hän olisi halunnut elää pitempään – enemmän lastensa kuin itsensä vuoksi – koska tunsi lastensa tarvitsevan äitiään ja juuri tämä piti häntä sinnikkäästi elämässä kiinni. Hän tunsi spiritismin, kuitenkin koskaan siihen perehtymättä syvällisemmin. Hän tunsi sitä kohtaan kiinnostusta, mutta ei koskaan onnistunut kohdistamaan ajatteluaan tulevaan elämään. Se oli hänelle totuudenmukainen ajattelutapa, mutta se ei koskaan jättänyt mitään syvällistä vaikutusta hänen mieleensä. Hänen tekemänsä hyvät teot olivat hänen luonteelleen ominaisia ja spontaaneja, eivätkä niitä olleet innoittamassa käsitys tuonpuoleisen elämän palkinnoista tai rangais-
tuksista.

Sairauden edetessä hänen tilansa oli pitkän aikaa epätoivoinen ja hänen odotettiin siirtyvän tuonpuoleiseen milloin tahansa. Hän itse oli siitä hyvin tietoinen. Eräänä päivänä, kun hänen miehensä ei ollut kotona, hän tunsi pyörtyvänsä ja silloin hän tunsi hetkensä tulleen. Hänen katseensa himmentyi, sekaannus sai hänet valtaansa ja hän koki kaikki Hengen ruumiista eroamisen ahdistukset. Häntä suretti suuresti ajatus siitä, että kuolisi ennen miehensä paluuta. Äärimmäisesti ponnistaen oman itsensä voittamiseksi hän sanoi itselleen: *”Ei, en halua vielä kuolla.”* Sen jälkeen hän tunsi elämän syntyvän uudelleen ruumiissaan ja hän tunsi

palaavansa täysin tajuihinsa. Hän kertoi miehelleen tämän palattua: *”Olin kuolemaisillani, mutta halusin odottaa siihen asti, kunnes olisit lähelläni, sillä minulla oli vielä sinulle paljon neuvottavaa.”* Taistelu elämän ja kuoleman välillä jatkui näin kolme kuukautta, tehden siitä pitkän ja tuskallisen kuolinkamppailun.

Kutsuimme häntä kommunikointiin hänen kuolemansa jälkeisenä päivänä. – *Kiitokset hyvät ystäväni siitä, että kannatte minusta huolta. Muutenkin te olette olleet minulle kuin hyvät vanhemmat. Kas niin, riemuitkaa, olen onnellinen. Rauhoittakaa miesparakaani ja pitäkää huolta lapsistani. Menin heidän luoksensa heti kuolemani jälkeen.*

Oletamme, että häiriintymisvaiheenne ei ollut pitkä, koska vastaatte täysin selkeästi? – *Ystäväni, kärsin niin paljon ja te tiedätte, että kärsin nöyrästi alistuen! Kas niin, koetukseni on päättynyt. Sanotte, että olen täysin irtaantunut, mutta näin ei kuitenkaan ole. En kuitenkaan kärsi enää ja tämä suo minulle niin suuren helpotuksen. Voin vakuuttaa teille, että tällä kerralla olen täysin parantunut. Tarvitsen kuitenkin vielä rukoustenne apua, jotta voin myöhemmin tulla luoksenne työskentelemään.*

Mikä on voinut olla syynä niin pitkään kestäneille kärsimyksille? – *Syynä siihen on kauhea menneisyys, ystäväni.*

Voitteko kertoa meille, mikä se menneisyys oikein on? – *Oi, antakaa minun unohtaa se, maksoin siitä kovan hinnan.*

Kuukausi hänen kuolemansa jälkeen.

Nyt, kun teidän täytyy jo olla täysin irtaantuneena ja tunnistatte itsenne paremmin, olisimme hyvin onnellisia, jos voisimme keskustella kanssanne hieman tarkemmin. Voisitteko kertoa meille, mikä oli syynä pitkään kuolinkamppailuunne, sillä olitte kolme kuukautta elämän ja kuoleman rajamailla? – *Kiitos hyvät ystäväni minun muistamisestani, sekä hyvistä rukouksistanne! Kuinka paljon ne tekivät minulle hyvää ja kuinka paljon ne*

auttoivatkaan (ruumiista) irtautumistani. Tarvitsen vielä tukea. Rukoilkaa vieläkin puolestani. Te ymmärrätte sen, mitä rukouksen tulisi olla. Te ette rukoile mitään arkisia sanakaavoja, kuten niin monet muut, jotka eivät ymmärrä hyvin tehdyn rukouksen vaikutusta.

Kärsimykseni olivat suuria, mutta kärsimyksilläni olen saanut korvaukseksi vieläkin enemmän ja minun on sallittu olla rakkaiden lasteni luona, jotka jätin niin suurta kaipausta tuntien!

Pidensin itse omia kärsimyksiäni. Kiihkeä tahtoni elää lasteni vuoksi sai aikaan sen, että tietyllä tavalla takerruin kiinni materiaan. Terästäydyin ja päinvastoin kuin muut, en halunnut jättää sitä kurjaa ruumistani, jonka täytyi murtua ja joka kuitenkin oli instrumenttina niin monille kärsimyksilleni. Siinä oli todellinen syy pitkälle kuolinkamppailulleni. Sairauteni sekä kokemani kärsimykset olivat hyvitystä menneisyydestäni, velka jota maksoin takaisin.

Voi hyvät ystäväni, jos vain olisin kuunnellut teitä, niin kuinka suuri muutos sillä olisikaan nykyisessä elämässäni! Minkä helpotuksen olisin saanut viimeisille hetkilleni ja kuinka paljon helpompi olisikaan ollut irtautumiseni, jos vastustamisen sijasta olisin Jumalan tahtoon luottaen antautunut kuoleman mukansa tempaamaksi! Kuitenkin, sen sijasta, että olisin kohdistanut katseeni minua odottavaan tulevaisuuteen, en nähnyt muuta kuin sen hetkisen loppumaisillaan olevan tilanteen.

Voin vakuuttaa teille, että kun seuraavan kerran tulen syntymään ruumiilliseen elämään, tulen perehtymään spiritismiin ja omaksumaan sen. Mikä mahtava tiede! Olen usein seurannut kokoontumisiaanne sekä teille annettuja ohjeistuksia. Jos olisin voinut ymmärtää niitä maan päällä ollessani, niin kärsimykseni olisivat saaneet suuren helpotuksen. Silloin ei kuitenkaan ollut vielä minun aikani. Tänään ymmärrän Jumalan hyvyiden ja oikeudenmukaisuuden. En kuitenkaan ole riittävän edistynyt, jotta en enää huolehtisi maanpäällisistä asioista. Etenkin lapseni vetivät minua vielä puoleensa, ei enää helliäkseni heitä, vaan suo-

jellakseni heitä. Yritän johdattaa heitä spiritismin viitoittamalle tielle. Kyllä ystäväni, minulla on yhä suuria huolia ja niiden joukossa muita ylempänä on lasteni tulevaisuus.

Voitteko kertoa meille menneisyydestä, jota pahoittelitte? – Voi, hyvät ystäväni, olen valmis tunnustamaan teille. En tiennyt, mitä kärsimys oikein on. Olin nähnyt äitini kärsivän kuitenkin häntä yhtään säälimättä. Pidin hänen sairauttaan kuviteltuna. En koskaan ymmärtänyt, että hänen vointinsa pakotti hänet vuoteen omaksi. Oletin, että hän ei kärsinyt ollenkaan ja nauroin hänen kivuilleen. Näin siis Jumala siitä rankaisi.

Kuusi kuukautta hänen kuolemansa jälkeen.

*Nyt kun on kulunut kylliksi aikaa siitä, kun jätitte maallisen päällysteen, voisitteko kertoa meille olotilanne ja toimenne Henkien maailmassa? – Olin elämäni aikana sitä, mitä yleisesti sanotaan hyväksi ihmiseksi. Kuitenkin pidin silloin arvossa etenkin omaa hyvinvointiani. Vaikka olinkin luonteeltani myötätuntoinen kanssaihmissä kohtaan, niin en ehkä ollutkaan valmis suuriin uhrauksiin helpottaakseni toisten onnettomuutta. Tänään kaikki on muuttunut. Olen vieläkin sama **minä**, mutta entisajan **minä** on käynyt läpi muutoksia. Olen edistynyt lisää. Voin nähdä, että näkymättömien (Henkien) maailmassa ei ole muita arvoasteita, eikä edellytyksiä, kuin henkilökohtainen meriitti. Siellä hyvä, hyväntekeväisyyttä harjoittava köyhä on korkeammalla kuin ylpeä rikas, joka nöyryyttää almullaan. Huolehdin nyt erityisesti niistä, jotka ovat perhesyiden piinaamia tai ovat menettäneet sukulaisiaan tai omaisuutensa. Tehtäväni on lohduttaa ja rohkaista heitä ja olen iloinen sitä tehdessäni.*

Anna

Näistä seikoista nousee esiin seuraava tärkeä kysymys: Voiko ihminen tahtonsa ponnistuksilla siirtää tuonnemmaksi sitä hetkeä, jolloin hänen sielunsa irtaantuu ruumiista?

Vastaus Pyhän Louisin Hengeltä: – Jos tähän kysymykseen vastaisin myöntävästi tarkemmin rajoittamatta, niin se voisi jättää sijaa väärille johtopäätöksille. Varmastikin Henki voi tietyissä olosuhteissa jatkaa maallista elämäänsä, jotta voisi antaa loppuun asti neuvoja, jotka ovat välttämättömiä tai joita hän pitää välttämättöminä. Sellainen voidaan sallia, kuten tässä tapauksessa tapahtui muiden esimerkkien lisäksi. Tämä elämän jatkuminen ei kuitenkaan voi olla pitkäaikainen, koska kenellekään ihmiselle ei ole sallittu kääntää luonnon lakien järjestystä tai aikaansaada todellista maalliseen elämään paluuta, jos elämä oli jo saavuttanut päätepisteensä. Kyseessä ei ole muuta kuin hetkittäinen lykkäys. Vaikka tämä on mahdollista, siitä ei pidä päätellä, että se voisi olla yleistä ja että jokaisesta itsestään riippuisi, pitkittääkö elämäänsä tällä tavoin vai ei. Se voi tapahtua **koetukseksi Hengelle** tai jonkun tehtävän loppuun asti suorittamisen vuoksi. Käytetty elimistö voi saada lisää vitaalia (elävöittävää) fluidia, joka tekee kuolevan ihmisen Hengelle mahdolliseksi jatkaa vähän aikaa ajatustensa ilmaisua materiassa. Nämä ovat hyvin poikkeuksellisia tapauksia, eivätkä muodosta yleistä sääntöä. Tällaista tapausta ei sen enempää pidä nähdä Jumalan muuttumattomien lakien kumoamisena, vaan seurauksena ihmisielun vapaasta tahdosta, joka äärimmäisellä hetkellä tulee tietoiseksi tehtävästään ja haluaa kuolemastaan huolimatta saattaa päätökseen sen, mitä ei ollut vielä kyennyt saamaan valmiiksi. Sellainen voi olla joskus myös eräänlainen rangaistus Hengelle, joka epäilee tulevaisuutta. Tämä sallii hänen elinvoimiensa jatkumisen, jonka aikana hän pakostakin kärsii.

Pyhä Louis

Voitaisiin vielä ihmetellä hänen Henkensä suhteellisen nopeasti tapahtunutta irtaantumista ruumiista, kun otetaan huomioon hänen kiintymyksensä ruumiilliseen maailmaan. On kuitenkin otettava huomioon, että siinä kiintymyksessä ei ollut mitään materiaalista. Hänellä oli lisäksi moraalinen etu, sillä

motiivina oli hänen pienten lastensa auttaminen. Tähän vaikutti myös, että hän oli moraaliltaan ja älykkyydeltään edistynyt Henki ja jos hän olisi ollut vielä yhdenkin asteen kehittyneempi, niin hän olisi kuulunut hyvin onnellisten Henkien joukkoon. Koska ei ollut olemassa kiintymystä materiaan, perispiritin (ts. Hengen kehon) ruumiiseen yhdistävät siteet eivät olleet sitkeitä. Voidaan sanoa, että elämä oli pitkän sairauden heikentämänä ainoastaan ns. hiuskarvan varassa ja sen katkeamisen hän toivoi estävänsä. Hänen vastustuksensa tuli rangaistuksi kärsimysten jatkumisella (hänen sairautensa ominaispiirteiden mukaisesti), eikä sillä, että hänellä olisi vaikeuksia irtaantua ruumiistaan. Tämän vuoksi hänen ruumiista irtaantumisensa häiriintymisvaihe oli niin lyhyt.

Eräs toinen yhtä tärkeä seikka nousee esiin tämän kyseisen Hengen evokaatiosta, kuten myös suurimmassa osassa niistä tapauksista, joissa evokaatio on tehty paljon kuoleman jälkeen. Tämä on Hengen ajattelun asteittain tapahtuva muuntuminen. Siitä voi seurata hänen kehitystään. Se ei tule esiin pelkästään jalostuneimpina tunteina, vaan myös terveemmäksi kehittyneenä arviointikykyä. Sielun kehitys Hengen elämässä on siis kokemuksen todeksi osoittama. Ruumiillisessa maailmassa Hengen tehtävänä on panna täytäntöön ja antaa näyttö käymästään kehityksestä. Sen aikana Hengen tekemät jalot päätökset tulevat koetelluksi. Ruumiillinen elämä on kuin sulatusuuni, jossa Henki puhdistuu.

Koska Hengen kehitys kuoleman jälkeen on vahvistettu tosiasiassa, niin Hengen kohtalo tuonpuoleisessa ei voi loputtomasti olla samanlainen. Jos periaate ihmishengen kohtalon loputtomasti samanlaisesta kohtalosta olisi paikkansapitävä (kuten muualla meille on kerrottu), niin se edellyttäisi, että Hengen kehitystä tuonpuoleisessa ei tapahtuisi. Nämä kaksi periaatetta eivät samanaikaisesti voi pitää paikkaansa ja jäljelle niistä jää se, jonka kokemus (havaitut tosiasiat) sekä terve järki (johdonmukainen ajattelu) vahvistavat.

TAIVAS JA HELVETTI

LUKU IV

Kärsivät Henget

Rangaistus

Kuvaus syyllistyneiden Henkien paluusta Henkien maailmaan, joka annettiin Pariisin Spiritistiselle yhdistykselle lokakuussa 1860.

”Pahantahtoisten, itsekkäiden ja kovasydämisten ihmisten Henget jäävät heti kuolemansa jälkeen heidän tulevaisuuttaan koskevien julmien kysymysten armoille. Ne katselevat ympärilleen eivätkä näe mitään sellaista, johon voisivat harjoittaa ilkeämielisyyttään. Epätoivo ottaa heidät valtaansa, sillä eristys ja toimettomuus ovat sietämättömiä pahantahtoisille Hengille. Ne eivät nosta katsettaan kohti niitä paikkoja, joita puhtaat Henget asuttavat. Ne pitäytyvät tarkastelemaan vain ympäristöään ja tulevat pian vaikuttuneiksi siellä olevien heikkojen ja rangaitujen Henkien masennuksesta. Ne tarrautuvat näihin kiinni kuin saaliiseen ja käyttävät hyväkseen näiden menneisyyden virheidän muistoja, joista ne muistuttavat niitä kaiken aikaa pilkkaavilla eleillään. Tällainen ivailu ei niille riitä. Ne syöksyvät maan päälle nälkiintyneiden haaskalintujen tavoin ja etsivät ihmisten keskuudesta sellaista sielua, joka antaa helpommin sisäänpääsyn heidän ehdottamilleen houkutuksille. Ne yrittävät johdatella näitä ihmisiä, yllyttäen heidän ahnauttaan ja pyrkien etäännyttämään heidän uskoaan Jumalasta. Lopulta, kun ne ovat saavuttaneet herruuden saaliistaan ja nähden sen olevan varmasti nii-

den hallussa, ne johdattavat uhriaan lähestymään kaikenlaisia paheellisuuksia.

Pahantahtoinen Henki, joka pääsee purkamaan raivoaan, on melkein onnellinen. Tällaiset Henget kärsivät vain silloin, kun eivät pääse tekemään yhtään mitään, sekä silloin kun hyvä voittaa pahan. Vuosisadat voivat kulua näin ja yhtäkkiä pahantahtoinen Henki tuntee pimeyden täyttävän itsensä. Hänen toimintapiirinsä supistuu. Hänen omatuntonsa, joka oli ollut siihen saakka kuulumatta, saa hänet tuntemaan katumuksen terävät piikit. Toimettomana katumuksen pyörremyrskyssä hän vaeltaa karvat pystyssä pelosta – pyhien tekstien kirjoituksia lainaten. Pian suuri tyhjyys täyttää hänet ja hänen ympäristönsä. Hyvityksen aika on tullut. Jälleensyntyminen lähestyy uhkaavasti. Hän näkee kuin heijastuksena häntä odottavat kauheat koetukset. Hän haluaa perääntyä, mutta tulee viedyksi eteenpäin häntä suuremman voiman vetämänä. Tuntien itsensä heitetyksi ruumiillisen elämän ammottavaan rotkoon, hän vyöryy sinne kauhuissaan siihen asti, kunnes tietämättömyyden verho valuu hänen silmiensä päälle. Hän syntyy uuteen elämään, toimii siellä ja tekee yhä syyllisiä tekoja. Hän tuntee itsessään levottoman muiston, josta hän ei pysty sanomaan, mistä se oikein on lähtöisin. Se on kuin ennakkoaavistus, joka saa hänet pelkäämään, mutta se ei saa häntä perääntymään pahalta tieltä. Viimein hänen voimansa ja tekemänsä rikkeet loppuvat. Maatessaan palatsin tai hökkelin vuoteessa – sillä ei ole väliä – syyllistynyt Henki tuntee näennäisessä liikkumattomuudessaan käännähtelevänsä ja elää omassa unohdettujen tunteiden maailmassaan. Suljettujen silmiensä takaa hän näkee valonhohdon tulevan esiin ja hän kuulee outoja ääniä. Hänen ruumiistaan eroava sielunsa liikahtelee kärsimättömästi, samalla kun hänen kouristuneet kätensä yrittävät takertua lakanaan. Hän haluaisi puhua ja kiljua häntä ympäröiville ihmisille: 'Pidätkää minua! Näen rangaistuksen tulevan!' Hän ei kuitenkaan voi, koska kuolema on jo laskeutunut hänen kalvenneille huulilleen ja läsnäolijat sanovat: 'Lepää rauhassa.'

Hän kuulee kuitenkin kaiken. Hän liikkuu ruumiinsa ympärillä eikä halua hylätä sitä. Jokin tuntematon voima vetää häntä puoleensa. Hän näkee ja tunnistaa sen, minkä on jo nähnyt. Suunniltaan hän vajoaa tyhjyyteen, jota hän haluaisi välttää. Vailla lepoa ja turvapaikkaa, toiset Henget antavat hänelle takaisin siitä pahasta, jota hän itse on harjoittanut. Rangaistuna, pilkattuna ja täynnä sekasortoa hän vuorollaan vaelttaa ja tulee vaeltamaan siihen asti kunnes Jumalallinen valo laskeutuu hänen paatuneisuuteensa ja valistaa häntä näyttämällä hänelle kostavan Jumalan¹, kaiken pahan voittavan Jumalan, jota hän ei voi lepyttää muuten kuin vaikeroinnin ja hyvitysten voimalla.”

Georges

Tähän päivään mennessä ei ole vielä esitetty vaikuttavampaa, kauheampaa ja aidompaa kuvausta pahantahtoisen ihmissielun itse tuntemasta kohtalosta kuolemansa jälkeen. Voidaan kysyä, että tarvitaanko tähän vielä lisäksi harhakuvia liekeistä ja fyysisistä kidutuksista (kuten on kuvaus helvetistä)?

Novel

Henki kommunikoi meediolle, jonka hän oli eläessään tuntenut.

1 Tässä on silmiinpistävää tiettyjen Henkien käsitys kostavasta Jumalasta. Korkeammin kehittyneiltä Hengiltä saatujen opetusten mukaisesti Jumala nähdään meitä jokaista rakastavana ja huolehtivana opetusten luojana (Isä meidän -rukouksen mukaisesti). Siitä kertoo myös tämän kirjan ensimmäinen osa, Luku VI – 3. Jumala ei suoranaisesti rankaise ketään. Olemme kaikki yhdenvertaisesti syyn ja seurauksen lain alaisia ja sen mukaisesti koemme tekojemme seuraukset – niin hyvät kuin pahat. Rakkauden ja hyväntekeväisyyden harjoittamisen kautta kukin voi ”hyvittää” aikaisemmat virheensä sekä edistyä. Siihen spiritistinen kirjallisuus myös lakkaamatta kannustaa ja sen vuoksi hyväntekeväisyystyö on yksi spiritististen keskustusten perusaktiviteeteista. Jos ihminen ei kuitenkaan itse valitse tätä rakkauden ja hyväntekeväisyyden tietä kehitykseensä, hän joutuu (tämän oman valintansa seurauksena) kehittymään toista tietä, kokemalla aiheuttamansa pahan raskaita seurauksia ja niitä Henki voi pitää ”Jumalan rangaistuksina”. Lähde: Henkien Kirja, Allan Kardec, kys. 990 & seuraavat. – Kääntäjän huomautus

*”Tulen kertomaan teille kuoleman jälkeisistä kärsimyksistäni. Materian siteillä ruumiiseen kiinnittyneelle Hengelleni oli hyvin vaikeaa vapautua siitä irti. Se sinänsä oli jo yksistään suuri ahdistus. Kun jätin ruumiillisen elämän 21 vuoden ikäisenä, olin vielä niin voimissani, että en uskonut kuolleen. Siksi etsin ruumistani ja olin ihmeissäni ja minua kauhistutti, kun olin joutunut hukkaan lukemattomien varjojen sekamelskaan. Lopulta-kin tietoisuus olotilastani, sekä kaikissa ruumiillisissa elämissä tekemäni virheet palautuivat yhtäkkiä mieleeni. Hellittämätön hohde valaisi sieluni kaikista salaisimpia syövereitä ja tunsin itseni **alastomaksi**, armottoman häpeän valtaamaksi. Pysin pakenemaan tätä tunnetta kääntämällä huomion ympärilläni oleviin uusiin asioihin, joita **kuitenkin jollakin tavoin jo tunsin**. Näin loistokkaiden Henkien leijuvan yllämme olevassa avaruudessa antaen minulle mielikuvan sellaisesta, mistä en itse voinut nauttia. Tummia ja murheen painostamia hahmoja – yhdet synkkään epätoivoon painuneina, toiset pilkkaavina ja herjaavina, kolmannet raivosta suunniltaan – lipui ohitseni sen maan päällä, johon olin kiinnittyneenä. Näin myös ihmisten liikehännän ja kadehdin heidän tietämättömyyttään tästä karusta todellisuudesta. Minut täyttivät kaikenlaiset tuntemattomat tunteet, tai paremminkin **uudesta löydetyt** tunteet. Aivan kuin vastustamattoman voiman vetämänä, pyrkien pakenemaan tätä piinaavaa tuskaani, kuljin läpi etäisyyksien, läpi erilaisten luonnon olosuhteiden, läpi materiaalistien esteiden. Siinä kulkiessani ei mikään luonnon kauneus tai taivaan loistokkuus päässyt hetkeksikään rauhoittamaan omantuntoni sietämätöntä kipua. Mikään ei lieventänyt sitä pelkoa, jota tunsin silloin ikuisuuden paljastuksen edessä. Kuolevainen ihminen voi luoda itselleen mielikuvan hyvinkin puistatavista materiaalisista kärsimyksistä. Teidän lievät kipunne ovat kuitenkin aina toivon helpottamia, ajanvietteidenne lieventämiä ja (välillä) unohduksen pois pyyhkimiä. Ne eivät koskaan voi antaa todellista kuvaa niistä ahdistuksista, joita tauottomasti, vail- la toivoa ja ilman katumusta, kärsivä sielu kokee. Tietyn aikaa*

– enkä pysty määrittämään kuinka pitkään – kadehdin valittujen osaa, joiden loistoa pystyin vilahdukselta näkemään, inhosin ilkeämielisiä Henkiä, jotka ajoivat minua takaa, halveksin ihmisiä, joiden halpamaisuuden saatoin nähdä, ja vajosin syvän masennuksen kautta järjettömään kapinamielisyteen.

Lopulta te kutsuite minua ja ensimmäisen kerran hyvántahtoinen ja hellä tunne rauhoittaa minua. Olen kuunnellut opetuksia, joita oppaanne teille antaa. Pääsin perille totuudesta ja rukoilin. Jumala kuuli minua. Jumala paljasti itsensä minulle armollisuutensa kautta, kuten Hän on paljastanut itsensä myös oikeuden mukaisuutensa kautta.”

Novel

Auguste Michel

Havre, maaliskuu 1863.

Auguste Michel oli rikas ja huikentellevainen nuorimies, joka nautiskeli hyvin paljon ja yksinomaan materiaalisista asioista elämänsä aikana (pidättäytyen täysin etsimästä sielunsa kehittämisen iloja). Vaikka hän olikin älykäs, niin välinpitämättömyys vakavamielisiä asioita kohtaan oli yksi hänen perustavista luonteenpiirteistään. Vailla pahantahtoisuutta – pikemminkin hyvänä kuin pahana ihmisenä – hän oli hyvin pidetty hurvittelutoverien keskuudessa ja suosittu seurapiireissä hänen maailmanmiehen asemansa vuoksi. Vaikka hän ei tehnyt pahaa, niin hän ei tehnyt mitään hyvääkään. Hän kuoli eräällä retkellään kulkuneuvonsa kaatuessa. Muutamia päiviä kuoleman jälkeen eräs hänet epäsuorasti tuntenut meedio kutsui kyseistä Henkeä kommunikointiin ja vastaanotti seuraavat viestit:

8. maaliskuuta 1863 – Onnistuin hyvin vaivalla irtaantumaan ruumiistani ja siksi minun on hyvin vaikea puhua teille. Ruumiini kuoleman aiheuttanut putoaminen saattoi Henkeni hyvin häiriin-

tyneeksi. Olen huolissani, miten minulle tulee käymään ja sellainen epävarmuus tuntuu piinalta. Ruumiini tuntema hirveä tuska ei ole mitään verratessa siihen sekaannukseen, jossa nyt olen. Rukoilkaa, jotta Jumala tulee antamaan anteeksi minulle. Voi – mikä tuska! Oi, armao Jumalani! Mikä piina! Hyvästi.

18. maaliskuuta 1863 – *Tulin luoksenne, mutta pystyn puhumaan vain vaivalloisesti. Vielä tälläkin hetkellä se on minulle hyvin vaikeaa. Te olette ainut meedio, jolta voin pyytää rukouksia, jotta Jumalan hyvyys voisi päästää minut tästä sekavuudesta, jonka vallassa nyt olen. Miksi kärsin vieläkin, kun ruumiini ei enää kärsi? Miksi tämä kauhea kipu, miksi tämä kamala kuolinkamppailu, tuleeko sitä kestäämään ikuisesti? Oi rukoilkaa, jotta Jumala sallisi minulle lepoa... Oi, mikä epätietoisuuden piina! Olen vieläkin kiinni ruumiissani. Voin vain hyvin vaikeasti nähdä sinne, missä olen. Ruumiini on siellä, enkä tiedä miksi aina olen siellä. Tulkaa rukoilemaan **hautani äärelle**, jotta voisin päästä sen julmasta ahdistuksesta vapaaksi. Toivottavasti Jumala suominulle anteeksi. Näen Hengen, jotka ovat kanssanne ja heidän vuokseen voin sanoa: Rukoilkaa puolestani.*

6. huhtikuuta 1863 – *Olen täällä jo paikalla ja tulen pyytämään teiltä rukousta puolestani. Teidän pitää tulla siihen paikkaan, missä ruumiini makaa. Rukoilkaa kaikkivaltiasta lieventämään tuskiani. Minä kärsin, oi, kuinka kärsinkään! Menkää siihen paikkaan. Näin pitää tehdä ja osoittakaa siellä Herralle rukous, jotta Hän antaisi anteeksi. Näen, että voin olla jo vähän rauhallisempi, mutta tulen lakkaamatta vedetyksi takaisin kohti sitä paikkaa, jonne minun maalliset jäännökseni on haudattu.*

Meedio ei ollut käsittänyt syytä Hengen itsepintaisuuteen, kun tämä pyysi menemään haudalleen rukoilemaan ja hän oli jättänyt sen tekemättä. Hän kuitenkin meni myöhemmin kyseisen henkilön haudalle ja vastaanotti siellä seuraavan kommunikoinnin.

11. toukokuuta 1863 – *Olin odottamassa teitä. Odotin hetkeä, jolloin tulisitte paikkaan, jossa Henkeni näyttää olevan ”yhteen niittautuneena” (ruumiilliseen) päällysteeseensä ja anomaan armoa Jumalalta, jotta Hänen hyvyytensä rauhoittaisi tuskiani. Voitte auttaa minua paljon rukouksillanne. Pyydän teitä hartaasti, älkää viipykö enää. Näen, kuinka elämäni on ollut vastakohta niille asioille, joita sen olisi pitänyt toteuttaa. Näen nyt tekemäni virheet. Olin maailmassa täysin hyödytön. En käyttänyt kykyjäni mihinkään hyvään. Omaisuuttani en käyttänyt muuhun kuin intohimojeni sekä ylellisten mieltymysteni ja turhamaisuuteni täyttämiseen. En uneksinutkaan muusta kuin ruumiin nautinnoista ja unohdin täysin sielun nautinnot. Tuleeko Jumalan armo Henkiparkani päälle, joka vielä kärsii maallisista virheistäni? Rukoilkaa, jotta Jumala antaisi anteeksi ja jotta tulisin vapaaksi vieläkin tuntemistani kivuista. Kiitän teitä siitä, että tulitte rukoilemaan hautani äärelle.*

8. kesäkuuta 1863 – *Pystyn nyt puhumaan ja kiitän Jumalaa siitä, että Hän sen sallii. Olen nähnyt virheeni ja toivon, että Jumala antaa minulle anteeksi. Seuratkaa aina elämäännne innoittavaa uskoa, sillä se tulee varaamaan teille myöhemmin levon, jota ei ole vielä minulle sallittu. Kiitos rukouksistanne. Näkemiin.*

Kyseisen Hengen sinnikkyys pyytää tulemaan rukoilemaan haudalleen on eräs huomiota herättävä erikoispiirre. Se on selitettävissä, kun ottaa huomioon Henkeä ruumiiseen yhdistävien siteiden sitkeyden, sekä sen kuinka vaikeasti ja pitkäkestoisesti tämä ruumiista irtautuminen on tapahtunut (hänen elämänsä materiaalisuuden seurauksena). Voidaan ajatella, että ruumiin läheisyydessä tehty rukous voi aikaansaada eräänlaisen voimakkaamman magneettisen toiminnan, joka voi auttaa ruumiista irtautumisessa. Ihmisellä on yleisesti ollut tapana mennä rukoilemaan edesmenneiden ruumiin äärelle. Voiko tämä yleinen tapa olla lähtöisin ihmisessä olevasta tiedostamattomasta intuitiosta,

joka tuntee tämän vaikutuksen? Siinä tapauksessa rukouksen vaikutus ylttäisi samanaikaisesti edesmenneen mieleen ja materiaan.

Erään hurvittelijan pahoittelut

Bordeaux, 19. huhtikuuta 1862.

30. heinäkuuta 1863 – *Tällä hetkellä olen vähemmän onneton, koska en tunne enää niitä raskaita kahleita, jotka pitivät minua kiinni ruumiissani. Olen viimeinkin vapaa ruumiistani, mutta en vielä ole hyvittänyt riittävästi. On tarpeen, että korvaan hukkaamani ajan, jos haluan välttää kärsimysteni pitkittymistä. Toivon, että Jumala ottaa huomioon katumukseni vilpittömyyden ja suo minulle anteeksiantonsa armon. Anon hartaasti, että rukoilette puolestani.*

*Ihmiset, veljeni, elin ainoastaan itseäni ajatellen ja nyt minä kärsin ja hyvitan! Jumala suokoon teille armon välttää orjantappuroita, joihin itse jouduin. Käykää eteenpäin Herran laajalla tiellä ja rukoilkaa puolestani, sillä olen väärinkäyttänyt niitä varoja, joita hän on **antanut lainaksi** luomuksilleen!*

Hän, joka uhraa Jumalan antaman älykkyytensä sekä hyvät tunteensa eläimellisille vaistoilleen, muistuttaa todellakin eläintä, jota hän usein kohtelee kaltoin. Ihmisen pitää käyttää hillitysti niitä omaisuuksia, joita hänen käytettäväkseen on saatettu. Hänen tulee totutella elämään vain häntä odottavaa äärettömyyttä silmälläpitäen ja sen seurauksena hankkiutua eroon maallisista nautinnoista. Hänen ravinnollaan ei pidä olla muuta päämäärää kuin elinvoiman ylläpitäminen. Hänen ylellisyytensä tulee rajoittua niihin tarpeisiin, joihin hänen (yhteiskunnallinen) asemansa ehdottomasti vaatii. Hänen mieltymyksensä ja luonnolliset taipumuksensa tulee olla kaikista terveimmän järjen ohjaamina. Muuten ihmissielu tulee entistä enemmän materiaan sekoittuneeksi sen sijasta, että puhdistuisi. Ihmisen intohimot ovat tiukkoja siteitä, jotka upottavat sielua ruumiin materiaan.

Älkää kiristäkö niitä. Te ette tiedä, mikä sen hintana on, kun palaatte tuonpuoleiseen isänmaahan, mistä olette tänne tulleetkin! Maalliset intohimot riisuvat teidät paljaaksi ennen kuolemaanne ja tullette Herran eteen alastomana, täysin alastomana. Oi! Peitäkää itsenne hyvillä töillä. Ne tulevat auttamaan teitä käymään läpi avaruuden, joka erottaa teitä ikuisuudesta. Se loistava pukine peittää ihmisten halpamaisia tekoja. Päälystäkää itsenne hyväntekeväisyydellä ja rakkaudella, pyhällä vaatetuksella, jota mikään ei ota pois.

Meedion Henkioppaan kommunikointi – Tämä Henki on hyvällä tiellä, sillä katumuksen lisäksi hän antaa neuvoja, jotta muut pitäisivät varansa niiltä vaaroilta, joiden kautta hän itse on kulkenut. Virheittensä tunnustaminen on jo yksi ansio ja todellinen askel hyvään suuntaan. Sen vuoksi, vaikka hän ei olekaan onnellinen, niin häntä ei voida pitää enää kärsivänä Henkenä. Hän katuu ja hänelle jää hyvitettävää tulevaan koetusten elämään. Mutta ennen kuin hän saapuu sinne, tiedätkö mikä on näiden Henkien olotila, jotka käyttivät maallisen elämänsä sensuaaliisiin nautintoihin, eivätkä antaneet mielellensä muuta toimintaa, kuin uusien nautintojen lakkaamattoman etsimisen? Materian vaikutus tulee seuraamaan heitä haudan tuolle puolen. Kuolema ei tee loppua heidän mieltymyksilleen, jotka ovat vielä haudan tuollakin puolen (materiaan) rajoittuneita ja siellä he yrittävät turhaan tyydyttää niitä. Koska he eivät koskaan etsineet ruumiillisessa elämässä sielunsa ravintoa, heidän sielunsa vaeltaa tyhyydessä, vailla päämäärää, vailla toivoa, sellaisen ihmisen ahdistuksessa, joka näkee edessään vain päättymättömän erämaan. Heidän elämän aikana harjoittamiensa älyllisten ponnistelujen olemattomuus johtaa luonnollisesti Hengen työskentelyn olemattomuuteen kuoleman jälkeen. Koska hän ei enää voi tyydyttää itseään ruumiillisesti, niin ei jää enää mitään mielen nautintoa. Siitä tulee Hengen kokemus ikävä olotila, jonka loppua hän ei näe, ja jonka sijasta Henki pitäisi olemattomuutta paljon parem-

pana kohtalona. Kuitenkaan olemattomuutta ei ole olemassa. Ruumis voidaan tappaa, mutta Henkeä ei voida tappaa. Hänen täytyy siis elää mielensä piinassa siihen asti, kunnes uupumuksen voittamana päättää kääntää katseensa Jumalaan¹.

Lisbeth

Bordeaux, 13. helmikuuta 1862.

Eräs kärsivä Henki, joka ilmoitti nimekseen Lisbeth, kommunikoi meille seuraavasti:

1. Haluaisitteko antaa meille tietoja asemastanne sekä kärsimyksienne syystä? – *Olkaa vaatimattomia sydämestänne, alistuvaisia Jumalan tahtoon, kärsivällisiä koetuksissanne, armeliaita köyhiä kohtaan, rohkaisevia heikkoja kohtaan, lämminsydämisiiä kaikkia kärsimyksiä kohtaan ettekä tule kärsimään sitä tuskaa, josta minä olen kärsinyt.*

2. Jos olette elänyt mainitsemienne neuvojen vastaisesti, niin näytätte ainakin katuvaan sitä. Katumuksenne varmaan tulee tuomaan teille helpotusta? – *Katumus on hyödytöntä ainoastaan silloin, kun se on kärsimyksen aiheuttamaa. Katumuksella on hyviä seurauksia, kun sen perustana on katumus siitä, että on loukannut Jumalaa ja kiihkeä halu korjata tekonsa. En valitettavasti ole vielä tällä tasolla. Vetoan kaikkien niiden rukoukseen, jotka uhrautuvat kärsivien puolesta, sillä tarvitsen heidän rukoustensa tukea.*

Tämä opetus on suuri totuus. Joskus kärsimys saa parkumaan katumuksesta, joka ei ole vilpittömyyden katumusta tehtyä pahaa kohtaan, sillä jos vain kärsimys lakkaisi, niin rikkeen tekijä

1 Hyvän kuvauksen vastaavanlaisista tuonpuoleisista kokemuksista antaa mm. Francisco Cândido Xavierin kirjan *Nosso Lar* alku. – *Kääntäjän huomautus*

olisi valmis toistamaan tekonsa. Siksi katumus ei aina tuo mukanaan Hengelle välitöntä helpotusta. Se asettaa Hengen kykeneväksi helpottamaan tilaansa, siinä kaikki. Hengen täytyy kuitenkin näyttää toteen vilpittömyytensä ja päätöstensä lujuus uusissa koetuksissa, jotka ovat tehdyn pahan korjaamista. Jos huolellisesti pohtii kaikkia mainitsemiamme esimerkkejä, niin jopa kaikista alhaisimpien Henkien sanoista voi saada opettavaisia asioita kaikista vakavimpiin asioihin, sillä ne perehdyttävät kaikista yksityiskohtaisimmin Hengen elämään. Silloin kun pinnallinen ihminen ei näe näissä esimerkeissä muuta kuin enemmän tai vähemmän monivivahteisia kuvauksia, niin vakavamielinen ja harkitseva ihminen kohtaa niissä erittäin rikkaan opiskelun ja tutkimuksen kohteen.

3. Tulen tekemään mitä pyysitte. Voisitteko antaa tietoja aikaisemmasta elämästänne? Se voi antaa meille hyödyllistä oppia ja se tekee katumuksestanne hyödyllisemmän. (Henki vastasi pitkän epäroinnin jälkeen tähän, sekä muutamiin seuraavista kysymyksistä.) – *Synnyin hyvin korkea-arvoiseen asemaan. Minulla oli kaikkea sitä, mitä ihmiset pitävät onnellisuuden lähteenä. Olin rikas ja minusta tuli itsekäs. Olin kaunis ja minusta tuli turhamainen, tunteeton ja petollinen. Olin jalosukuinen ja minusta tuli kunnianhimoinen. Murskasin valtaani käyttäen niitä, jotka eivät edessäni kumartaneet riittävän alas. Sortoni oli raskas myös niille, jotka olivat jalkojeni juuressa, enkä koskaan tullut ajatelleeksi, että myös Jumalan viha murtaa ennemmin tai myöhemmin kaikista jalosukuisimpienkin otsat.*

4. Minä ajanjaksona te elitte maan päällä? – *150 vuotta sitten Preussissa.*

5. Ettekö ole siitä lähtien kehittynyt yhtään Henkenä? – *Ei, materia vastustaa aina. Ette voi ymmärtää sitä vaikutusta, joka materiaalilla on minuun siitäkin huolimatta, että olen ruumiistani*

erillään. Ylpeys kietoo ihmisen armottomiin ketjuihin, joiden linkit kiristävät aina enemmän ja enemmän sen ympärillä, joka sille hylkää sydämensä. Ylpeys – se on hydra¹, jolla on sata päätä ja jotka kasvavat aina uudelleen! Se osaa muuntaa myrkylliset äännähelynsä sillä tavoin, että pidämme niitä taivaallisena musiikkina! Ylpeys – tämä monimuotoinen paholainen, joka taipuu kaikkiin Hengen hairahduksiin ja joka piilee sydämenne sopukoissa, tunkeutuu verisuoniin, kietoutuen, imeytyen teihin ja vie den teidät mukanaan perässään Gehennan² pimeyksiin ikuisiksi ajoiksi – niin, ikuisiksi ajoiksi!

Henki sanoo, että ei ole kehittynyt yhtään, johtuen ahdistavasta olotilastaan. Kuitenkin se tapa, jolla hän kuvaa ylpeyttä ja valittaa sen seurauksista, on kiistämätön merkki kehityksestä. On varmaa, että ruumiillisessa elämässään ja heti kuoleman jälkeen, hän ei olisi kyennyt ajattelemaan sillä tavoin. Hän ymmärtää sen huonot puolet ja se on jo jotain. Rohkeuden elpyminen ja tahto välttää sitä tulevat tämän perästä.

6. Jumala on liian hyvä tuomitakseen luomuksiaan ikuisiin kärsimyksiin. Luottakaa Hänen armollisuuteensa. – *Sanotaan, että sillä voi olla loppu, mutta missä ja milloin? Olen etsinyt hyvin pitkään, mutta näen aina – aina ja aina – vain kärsimystä!*

7. Kuinka tulitte tänne? – *Minut saattoi tänne Henki, joka usein seuraa minua. Mistä lähtien olette nähnyt tätä Henkeä? – Sitä ei ole tapahtunut pitkää aikaa. Tapahtuiko tämä vasta sen jälkeen, kun olitte ymmärtänyt ne virheet, joita olitte tehnyt elämänne aikana? (Henki vastaa pitkän harkinnan jälkeen.) – Kyllä, olette oikeassa. Siitä lähtien aloin nähdä häntä.*

8. Ettekö ymmärrä yhteyttä katumuksenne ja henkioppaanne

1 Viittaus Kreikkalaisen mytologian käärmeeseen. – *Kääntäjän huomautus*

2 Gehenna heprean kielellä merkitsee tuomittujen kuolemantakaista rangaistuspaikkaa, helvettiä. Lähde: The Columbia Encyclopedia, 6th ed. – *Kääntäjän huomautus*

antaman näkyvän avun kanssa? Tulette näkemään tämän avun alkuperänä Jumalan rakkauden ja sen päämääränä anteeksiannon, jonka Hänen loputon armonsa odottaa saavansa antaa sinulle. – *Voi, kuinka paljon toivoisinkaan, että asia olisi niin.*

Uskon voivani luvata sen Hänen pyhässä nimessään, Hänen, joka ei koskaan ole ollut kuuro ahdingossa olevien lapsiensa äänille. Kutsukaa häntä katumuksenne pohjasta ja Hän kuuntelee teitä. – *En voi, pelkään.*

9. Rukoilkaamme yhdessä ja Hän kuulee meitä. – (Rukouksen jälkeen) – Oletteko vielä siellä? – *Kyllä, kiitos! Älkää unohtako minua.*

10. Tulkaa kirjoittamaan meille tulevina päivinä. – *Kyllä, tulen kyllä palaamaan.*

Meedion Henkioppaan kommunikointi – *Älkää koskaan unohtako opetuksia, joita saatte suojattienne kärsimyksistä ja ennen kaikkea näiden kärsimysten syistä. Olkoon ne teille opetukseksi, jotta säästäisitte itseänne samoista vaaroista ja rangaistuksista. Puhdistakaa sydämenne, olkaa nöyriä, rakastakaa toisianne, auttakaa toisianne ja älköön kiitollinen sydämenne koskaan unohtako kaikkien armolahjojen alkulähdettä. Se on ehtymätön lähde, josta jokainen teistä voi saada runsain mitoin. Se on elävän veden lähde, joka sammuttaa janon ja ravitsee samanaikaisesti. Se on elämän ja ikuisen onnellisuuden lähde. Menkää rakkaat lapseni ja juokaa luottaen siitä lähteestä. Heittäkää verkkonne sinne ja tulette vetämään sen takaisin runsain mitoin siunauksia kantaen. Välittäkää sanomaa veljillennekin, varoittaen niistä vaaroista, joihin he voivat joutua. Levittäkää näitä Jumalan siunauksia. Niitä syntyy lakkaamatta. Mitä enemmän tulette niitä jakamaan, sitä enemmän ne tulevat moninkertaistumaan. Ottakaa veljienne kädestä kiinni ja sanokaa heille: ”Tuolla ovat vaarat, tuolla ovat kompastuskivet, kulkekaa eteenpäin niitä välttäen. Seuratkaa*

meitä ja esimerkkiämme. Tulette levittämään Herran siunauksia niiden ylle, jotka teitä kuuntelevat.”

Siunattuja olkoon ponnistelunne, rakkaat ystäväni. Herra rakastaa puhtaita sydämiä. Tehkää niin, että tulette tämän rakkauten arvoisiksi.

Paavali

Prinssi Ouran

Bordeaux, 1862

Eräs kärsivä Henki, joka esittäytyi spontaanisti tällä nimellä, kertoi eläneensä aikaisemmin prinssinä Venäjällä.

Voisitteko kertoa joitakin yksityiskohtia olotilastanne? – Oi, autuaita olkoon sydämeštään nöyrät, sillä heidän on taivaan valtakunta! Rukoilkaa puolestani. Onnellisia ovat sydämeštään nöyrät, jotka valitsevat koetuksensa läpikäytäväksi vaatimattomassa asemassa. Te, maan onnellisia kadehtivat ihmiset, ette tiedäkään kuinka paljon he tulevat alennetuiksi. Ette tunnekaan niitä hehkuvia hiiliä, joita he kasaavat yllensä. Ette tunne niitä uhrauksia, joita rikkaus asettaa, jos haluaa sen kautta etsiä ikuista pelastustaan! Sallikoon Herra minun ylpeyteni tyrannin tulla hyvitämään ne rikokset, joita ylpeyteni sai minut tekemään, niiden keskuudessa, joita hirmuvaltiaana olen sortanut! Ylpeys, toistakaa tätä sanaa, jotta ette unohda koskaan, sillä se on kaikkien meitä ahdistavien kärsimystemme alkuperä. Kyllä, käytin väärin nauttimaani valtaa ja suosiota. Olin kovasydäminen ja julma alamaissilleni, joiden piti kumartaa kaikille päähänpistoilleni ja tyydyttää kaikkia turmeltuneisuuksiani. Halusin itselleni jalouskuisuuden, kunniaa, omaisuutta ja lankesin sen painon alla, jota pidin liian raskaana.

Ne Henget, jotka lankeavat koetuksissaan, tulevat yleensä kertomaan, että heidän koetuksensa oli ollut ylitse heidän (henkis-

ten) voimavarojensa. Se on yksi tapa selittää omille silmilleen omia virheitään ja tällaisessakin nähdään vielä olevan ylpeyttä jäljellä. He eivät (ylpeyden sokaisemana) halua nähdä sitä, että olivat tehneet virheensä omasta syystään. Jumala ei salli yhdellekään suurempaa taakkaa, kuin mitä se pystyy kantamaan. Jumala ei pyydä yhdeltäkään enempää, mitä kyseinen ihmissielu voi itseltään antaa. Jumala ei vaadi, että juuri kasvuun lähtenyt taimi kantaisi täysikasvuisen puun hedelmiä. Jumala sallii Hengille valinnanvapauden. Se, mitä ihmissieluilta puutuu, on tahto ja se riippuu täysin heistä itsestään. Ei ole olemassa mitään paheellisia taipumuksia, joita luja tahto ei pystyisi voittamaan. **Kuitenkin silloin, kun nauttii jostakin taipumuksestaan, niin on luonnollista, että ei ponnistele päästäkseen sen yläpuolelle.** Tästä johtuen meidän tulee asettaa tekojemme seuraukset pelkästään itsestämme lähtöisin tuleviksi.

Olette jo tietoinen virheistänne, ja se on jo ensimmäinen askel parempaan päin. – *Tämän tiedostaminen on yksi kärsimys lisää. Monille kärsiville Hengille kärsimys on lähes materiaalinen vaikutus, koska aikaisemmassa ruumiillisessa elämässään he eivät tajunneet moraalisia tuntemuksia. Henkeni vapautui materiasta (eli ruumiista) ja moraalintuntoni (tai ts. moraalintajuni) tuli liäksi kaikkeen siihen, mikä kehittymättömissä fyysisissä tuntemuksissani oli kauhistuttavaa.*

Pystyttekö aavistamaan kärsimysten lopun? – *Tiedän, että kärsimykseni eivät ole ikuisia. En kuitenkaan pysty aavistamaan vielä niiden loppua. Ennen sitä minun tulee aloittaa (maallinen) koetukseni uudestaan.*

Uskotteko sen tapahtuvan pikapuoliin? – *En tiedä vielä.*

Muistatteko mitään aikaisemmista (ruumiillisista) elämistänne? Teen tämän kysymyksen tarkoituksenani ottaa oppia tästä kes-

kustelustamme. – *Oppaanne ovat täällä ja he tietävät mitä te tarvitsette. Elin Marcus Aureliuksen aikana. Minulla oli silloin valtaa ja menehdyin ylpeyteni viemänä, mikä on alkusyy kaikkiin lankeamisiini. Kun olin vaeltanut vuosisatoja, halusin kokeilla elämistä huomaamattomana ihmisenä.*

Kerjäsini leipää köyhänä opiskelijana, mutta ylpeyteni oli siitäkin huolimatta aina mukana. Henkeni oli hankkinut tietämystä, mutta ei hyveitä. Oppineena ja kunnianhimoisena möin sieluni eniten tarjoaville ja palvelin kaikenlaisia koston sekä vihan toimia. Tunsin itseni syylliseksi, mutta kunnian ja rikkauksien jano kuristi omantuntoni ääntä. Hyvitykseni oli pitkä ja julma. Halusin lopulta viimeisessä ruumiillisessa elämässäni palata takaisin ylellisyyttä ja valtaa pitävän elämään. Ajattelin, että osaisin välttää elämän salakareja. En kuunnellut silloin varoituksia. Jälleen kerran ylpeyteni sai minua luottamaan itseeni enemmän kuin minua suojeleviin ystäviini, jotka aina huolehtivat meistä.

Tiedättekö, mikä oli viimeisen ruumiillisen elämäni lopputulos? Tänään lopulta ymmärrän ja odotan Herran armoa. Asetan Hänen jalkojensa juureen murtuneen ylpeyteni ja pyydän laittamaan harteilleni kaikista raskaimman nöyryyttämisen taakan, sillä hänen armonsä avulla sen paino tuntuu minulle keveältä.

Rukoilkaa kanssani puolestani. Rukoilkaa myöskin, jotta tämä paholaismainen tuli (ylpeys) ei ahmi teissä niitä viettejä, jotka vievät teitä Herraa kohti. Kärsivät veljeni, olkoon minun tapaukseni teille hyödyksi ja älkää koskaan unohtako, että ylpeys on onnellisuuden vihollinen, sillä siitä ovat lähtöisin kaikki vaikeudet, jotka ahdistavat ihmiskuntaa ja vainoavat jopa taivaan seutuja.

Meedion Henkioppaan kommunikointi – Epäilette tämän hengen henkilöllisyyttä, koska hänen kielenkäyttönsä näyttää olevan teille yhteensopimaton hänen kärsimyksensä kanssa, mikä on merkki hänen alhaisuudestaan. Epäilyksenne on kuitenkin turha. Saitte juuri vakavamielisen opetuksen. Missä tahansa kärsimyksessä tämä Henki onkaan, hän on kyllin älykäs puhuakseen sillä

tavoin kuin nyt tekee. Häneltä puuttui vain nöyryyttä, jota ilman kukaan ei voi saapua Jumalan luo. Tämän nöyryyden hän on nyt saavuttanut ja toivomme että sinnikkyydellään hän tulee poistumaan voitokkaana seuraavasta ruumiillisesta elämästään.

Taivaallinen Isämme on täydellinen viisauudessaan ja oikeudenmukaisuudessaan. Hän on ottanut huomioon ne ponnistelut, joita luomuksensa tekee päästäkseen irti pahoista taipumuksistaan. Jokainen itsensä yli käyty voitto on yksi kehitysaskel sillä portaikolla, jonka alapää tukeutuu maahan ja jonka yläpää pysähtyy Ylimmän Tuomarin jalkojen juurelle. Ponnistelkaa rohkeasti päästäksenne siinä ylöspäin, sillä nousu on helpompi niille, joilla on luja tahto. Katselkaa aina korkeuksiin, jotta saisitte rohkeutta! Voi sitä, joka pysähtyy ja palaa alkuun! Silloin huimaus iskee häneen ja tyhjiys hänen ympärillään kammottaa häntä. Hän tuntee olonsa voimattomaksi ja sanoo: `Miksi haluta jatkaa vielä? Olen käynyt vasta niin lyhyen matkan tielläni eteenpäin ja vielä puuttuu niin paljon!` Ei, hyvät ystäväni, älkää palatko alkuun. Ylpeys on ihmiseen sulautuneena. Käyttäkää tätä ylpeyttä antamaan teille voimia ja rohkeutta saavuttaaksenne askeleenne ylöspäin. Käyttäkää sitä voittaaksenne heikkoutenne ja kiivetkää ikuisen vuoren huipulle.

Pascal Lavie

Havressa 9. elokuuta 1863

Tämä Henki kommunikoi spontaanisti meediolle. Meedio ei koskaan ollut tuntenut kyseistä ihmistä tai kuullut sen nimisestä ihmisestä. – Uskon Jumalan hyvyyteen, joka suo armonsa sielu-paralleni. Olen kärsinyt, kärsinyt hyvin paljon ja ruumiini mennehtyi mereen. Henkeni oli koko ajan kiinni ruumiissani ja pitkän aikaa se vaelteli aaltojen yllä. Jumala... (kommunikointi keskeytyi ja jatkui seuraavana päivänä)... soi minulle sen, että maan päälle jääneiden läheisten rukoukset saivat minut pois sekaan-

nuksesta ja epätietoisuudesta, johon Henkeni oli uppoutuneena. He odottivat minua pitkään ja löysivät lopulta ruumiini. Se lepää tänään ja minun vaivalla ruumiista irtaantunut Henkeni näkee ne rikkeet, joihin on syyllistynyt. Koetus on loppuun täytetty. Jumala tuomitsee oikeudenmukaisesti ja Hänen hyvyytensä yltää katuvien ylle.

Ruumiini ja Henkeni vaelsivat yhdessä pitkän aikaa ja se oli minun hyvitykseni. Seuratkaa suoraa tietä, jos haluatte, että Jumala ottaa nopeasti Henkenne päällysteestään. Eläkää Hänen rakkaudessaan, rukoilkaa ja kuolema, joka on niin monille pelottava, tulee teille lievitetyksi tiedolla siitä, mikä teitä odottaa. Minä menehdyin mereen ja minua odotettiin pitkään. Kun en kyennyt irtaantumaan ruumiistani, siinä oli minulle kauhea koetus. Siksi tarvitsen rukouksianne teidän kaltaisiltanne, jotka ovat perehtyneet pelastavaan uskoon ja jotka voivat rukoilla oikeudenmukaista Jumalaa puolestani. Kadun ja toivon, että Jumala suo minulle anteeksi. Elokuun 6. päivä ruumiini löydettiin. Olin köyhä merenkävijä ja kuolemastani on pitkä aika. Rukoilkaa puolestani.

Pascal Lavic

Mistä ruumiinne löydettiin? – Ei kovinkaan kaukana teistä.

Havren sanomalehdessä oli 11. elokuuta 1863 seuraava aihe, josta meedio ei ollut tietoinen:

”Ilmoitamme, että 6. päivä tätä kuuta löydettiin erään ruumiin jäännökset, jotka olivat kulkeutuneet Bléwillen ja La Héve:n väliin. Pää, kädet ja rinta olivat hävinneet. Siitä huolimatta hänen henkilöllisyytensä pystyttiin kuitenkin vahvistamaan kengistä, jotka olivat vielä jaloissa kiinni. Niinpä tunnistettiin, että kyseessä on kalastaja Lavicin ruumis, joka katosi 11. joulukuuta ***l’Alerte***- laivan miehistöstä kovassa merenkäynnissä Trouvillen edustalla. Lavic oli 49 vuoden ikäinen ja Calaisista kotoisin. Hä-

nen leskensä tunnisti hänen henkilöllisyytensä.”

Kun elokuun 12. päivä tämän Hengen ensimmäisen kommunikoinnin vastaanottaneet ihmiset keskustelivat tästä lehdessä mainitusta aiheesta, kyseinen Henki antoi uudestaan spontaanin kommunikoinnin:

”Olen todellakin Pascal Lavic ja tarvitsen rukouksianne. Voitte tehdä minulle hyvää, sillä läpikäymäni koetus oli kauhea. Henkeni irtautuminen ruumiistani tapahtui vasta sen jälkeen, kun olin tajunnut virheeni. Senkään jälkeen en päässyt siitä kokonaan irti ja vaeltelin sen mukana meressä, joka oli sen nielaissut. Rukoilkaa, rukoilkaa Jumalaa, että Hän sallii minulle levon, anon sitä teiltä. Olkoon tämän kurjasti eletyn elämän kauhea loppu teille suuri opetus! Teidän tulee pitää mielessänne tuleva elämä, alkääkö koskaan lakatko pyytämästä Jumalalta Hänen armoaan. Rukoilkaa puolestani. Haluaisin tuntea Jumalan sääliä.

Pascal Lavic

Ferdinand Bertin

Eräs Havressa asuva meedio kutsui tuntemansa edesmenneen ihmisen Henkeä, joka vastasi: *”Haluan kyllä kommunikoida kanssasi, mutta en kuitenkaan pysty voittamaan meidän välillämme olevaa estettä. Olen pakotettu päästämään nämä onnettomat kärsivät Henget lähestymään sinua. Tämän jälkeen vastaanotettiin seuraava kommunikaatio:*

”Olen kauheassa syvyydessä! Auttakaa minua... Voi Jumalani, kuka ottaisikaan minut pois täältä syvyyksistä? Kuka ojentaa auttavan käden kovaonniselle, jonka meri on nielaissut. Tällä elämäni tärkeällä hetkellä kuulen joka puolella aaltojen jylinää, enkä yhtään ystävällistä sanaa lohduttamassa tai auttamassa, sillä tämä synkkä yö on hyvinkin kuolema sen kaikessa kauheudessaan, enkä halua kuolla!... Voi hyvä Jumala, kyseessä ei ole tuleva kuolema, vaan jo tapahtunut kuolema!... Olen ai-

niaaksi erotettu niistä, joita rakastin. Näen ruumiini ja vähän aikaa sitten en tuntenut mitään muuta kuin ahdistavan muistoni ruumiista irtautumisestani... Säälikää minua, te jotka tunnette kärsimykseni. Rukoilkaa puolestani, sillä en halua enää tuntea niin kuin tunsin kuoleman yöni jälkeen – kaikkia sietämättömiä ahdistuksen tuskia! Se on kuitenkin rangaistus, jonka saatoin hyvin aavistaa... Anon hartaasti teitä rukoilemaan puolestani!.. Oi!.. Meri... Kylmä... Näen uppoavani!.. Auttakaa!.. Olkaa armollisia, älkää hyljätkö minua! Pelastumme kaksistaan tämän puunpalan päälle!.. Oi, minä uppoan! Aallot nielevät minut ja läheisimmilläni ei tule enää olemaan edes kurjaa lohtua nähdä minua. Ei kuitenkaan. Näen ettei ruumiini ole enää aaltojen heiluttamana... Äitini rukoukset ovat tulleet kuulluksi... Äitiparkani, jos hän voisi kuvitella lapsensa niin kurjana, kuin mitä on todellisuus, niin hän rukoilisi hartaammin. Hän kuitenkin uskoo, että kuolema pyhittää menneisyyden. Hän rukoilee minulle kuin marttyyriksi eikä kurjalle rangaistulle... Oi te, jotka sen tiedätte, oletteko armottomia minulle? Ei, rukoilette puolestani.

Ferdinand Bertin

Tämä nimi oli täysin tuntematon, eikä tuonut meedion mieleen yhtään mitään. Hänen täytyi olla jonkun haaksirikkoutuneen ihmisen Henki, joka tuli ilmaisemaan itseään spontaanisti. Näitä spontaaneja ilmaisuja oli tapahtunut usein. Myöhemmin hän sai tietää, että kyseinen nimi todellakin oli yhden niillä seuduilla 2. joulukuuta 1863 tapahtuneen merionnettomuuden uhri. Kommunikointi annettiin 8. joulukuuta, 6 päivää onnettomuuden jälkeen. Kyseinen Henki näytti tekevän äärimmäisiä ponnisteluja pelastaakseen miehistön silloin kun uskoi itsensä pelastuneen.

Tällä henkilöllä ei eläessään ollut minkäänlaista sukulaisuussuhdetta meedion kanssa eikä meedio ollut tuntenut kyseistä ihmistä. Miksi tämä Henki ilmaisi itseään tälle meediolle, sen sijaan että tekisi sen mieluummin jollekin perheensä jäsenelle? Se tapahtui siksi, että Henget eivät kohtaa kaikissa ihmisissä tarvittavia flui-

disia ominaisuuksia tämän vaikutuksen aiheuttamiseksi. Hänellä ei siinä häiriintyneessä tilassa ollut muutenkaan valinnanvapautta. Hän tuli vaistovaraisesti puoleensa vedetyksi tämän meedion luokse, jolla näytti olevan erityinen kyky saada tämän tyyppisiä spontaaneja kommunikointeja. Tämä Henki epäilemättä aavisti, että hän tulisi vastaanotetuksi erityisellä myötämielisyydellä, kuten muutkin vastaavissa olosuhteissa kommunikoinneet Henget. Hänen perheensä, joka ei tuntenut ollenkaan spiritismiä (saattaen ehkä olla jopa spiritismin vastainen), ei olisi ottanut vastaan hänen kommunikointiaan samalla tavoin (kuin tämän kyseisen meedion luona se tuli vastaan otetuksi).

Vaikka kuolemasta oli kulunut muutamia päiviä, Henki kärsi vielä sen kaikista ahdistuksista. Oli ilmeistä, että hän ei vielä yhtään ymmärtänyt tilaansa. Hän ajatteli olevansa elossa, taisteli aaltoja vastaan, mutta samalla hän puhui ruumiistaan itsestään erillisenä asiana. Hän huusi apua. Hän sanoi, ettei halua kuolla ja hetkeä myöhemmin hän sanoo tunnistavansa kuolemansa syyksi rangaistuksen. Hänessä kaikesta paistaa läpi ajattelun sekaannus, joka seuraa lähes aina väkivaltaisia kuolemia.

Kaksi kuukautta myöhemmin 2. helmikuuta 1864 hän kommunikoi uudestaan spontaanisti samalle meediolle ja sanelee seuraavaa: – *Säälinne, jota tunsitte minun niin kauhistuttavia kärsimyksiäni kohtaan, helpotti oloani. Ymmärrän, että toivoa on olemassa, aavistan anteeksiannon, mutta sen jälkeen, kun tehtyä rikettä seuraava rangaistus on kärsitty. Kärsin jatkuvasti ja jos Jumala sallii välillä minun nähdä vilaukselta kurjuuteni lopun, niin se tapahtuu vain niiden hyväsydämisten sielujen rukousten kautta, jotka liikuttuivat olotilastani. Oi toivo, taivaan valonsäde, olkoon siunattu, kun tunnen sen syntyvän sielussani! ... Mutta voi, syvyys avautuu! Kauhu ja kärsimys saavat pyyhkiytymään pois sen armon muiston... Yö, aina vaan yö! Vesi ja minun ruumiini nielleiden aaltojen pauhu voivat antaa ainoastaan hailean kuvan siitä hirvittävydestä, joka ympäröi Henkiparkaani... Olen rauhallisempi silloin, kun saan mahdollisuuden olla täällä*

kanssanne. Samalla tavalla kuin ahdistunutta ihmistä rauhoittaa kauhean salaisuuden jakaminen ystävälle, niin myös teidän säälinne, joka johtuu kurjan asemani paljastamisesta, rauhoittaa tuskaani ja antaa lepoa Hengelleni... Rukouksenne tekivät minulle hyvää. Älkää minua hyljätkö. En halua enää kaatua tähän kauheaan uneen, joka muuttuu todellisuudeksi silloin, kun sen näen. Tarttukaa kynään useammin. Minulle teki niin hyvää kommunikoida kanssanne.

Muutamia päiviä myöhemmin Pariisissa, eräässä spiritistisessä kokouksessa, tälle Hengelle osoitettiin seuraavat kysymykset, joihin hän vastasi yhdessä ainoassa kommunikaatiossaan erään toisen meedion kautta.

Kuka toi teidät kommunikoimaan spontaanisti sen meedion kautta, jonka kautta kommunikoitte ensimmäisellä kerralla? Kuinka paljon aikaa oli kulunut kuolemastanne, kun silloin ilmaisisitte itseänne? Kun silloin kommunikoitte, ette näyttänyt olevan varma siitä, olitteko kuolleena vai edelleen elossa ja koitte kaikki kauhean kuoleman ahdistukset. Tiedostatteko olotilanne tänään paremmin? Sanoitte selvästi, että kuolemanne oli teille hyvitys. Voisitteko kertoa syyn tähän? Se tulisi olemaan meille opetuksesi ja se helpottaisi teitä. Vilpittömällä tunnustuksella tulette vetämään puoleenne Jumalan armoa, jota pyydämme rukouksissamme. – *Ensinnäkin näyttää mahdolltomalta, että joku voisi kärsiä niin paljon kuin minä kärsin. Jumala! Kuinka raskasta on nähdä meidät jatkuvasti hurjien aaltojen ympäröimänä, tuntea lakkaamatta niiden ahdistus, se jäätävä kylmyys, joka nousee ja kouristaa vatsaa!*

Kuitenkin, mitä hyötyä on kertoa niistä näkymistä? Eikö minun pitä alkaa noudattaa kiitollisuuden lakia, kiittäen teitä kaikkia, jotka näitte vaivaa kärsimysteni tähden? Kysyitte, että kuinka paljon kuolemastani oli kulunut, kun kommunikoin (ensimmäisen kerran). Siihen vastaaminen ei ole minulle helppoa. Ajatelkaa ja arvioikaa sitä kauheaa olotilaa, jossa edelleen olen! Uskon kuitenkin, että minut tuotiin sen meedion luokse jonkun muun

*kuin omasta toimestani. En käsitä sitä, että **käytin hänen kättään yhtä helposti kuin käytän teidän kättänne tällä hetkellä, tuntien aivan kuin se olisi oma käteni.** Sillä hetkellä koen hyvin suurta onnea, erityistä helpotusta, joka valitettavasti pian kuitenkin loppuu. Kuitenkin, voi Jumalani, minun tulisi tunnustaa teille jotakin. Riittävätkö voimani siihen?*

Monien rohkaisujen jälkeen Henki jatkoi kertomistaan. – Olen hyvinkin syyllinen! Minulle tuskallista on juuri se, että minua pidetään marttyyrinä ja en todellakaan ole mitään sellaista. Edellisessä elämässäni määräsin useita ihmisiä säkissä mereen heitetyksi ... Rukoilkaa puolestani!

Pyhän Louisin opetus tästä kommunikoinnista: – Tämä tunnus-teke tekee tälle Hengelle suuren helpotuksen. Kyllä, hän oli todellakin hyvin syyllinen! Kuitenkin hänen juuri päättynyt elämänsä oli kunniallinen. Hän oli johtajiensa puolelta hyvin rakastettu ja arvostettu. Tämä johtui hänen katumuksestaan ja hyvistä päätöksistään, joita hän oli elämälleen ottanut ennen maalliseen elämänsä paluuta. Maan päälle palattuaan hän halusi olla yhtä paljon humaani, kuin mitä hän oli ollut julma aikaisemmassa elämässään. Hänen toteen näyttämänsä uhrautuneisuus oli yksi häntä korjaava tekijä. Hänen kuitenkin täytyi lunastaa menneisyytensä virheet viimeisessä hyvityksessä ja se oli hänen tuskallinen kuolemansa. Hän itse oli halunnut puhdistua kärsimällä niitä tuskia, joita oli saattanut muut kärsimään. Kuten huomaatte, hän pahoittelee eniten sitä, että ihmiset pitivät häntä marttyyrinä. Tietäkää, että tässä tullaan ottamaan lukuun hänen vaatimattomuutensa. Vastedes hän tulee olemaan vailla velkaa hyvityksen tiellä ja hän voi käydä kunniansa palauttamisen tielle. Voitte tukea häntä rukouksillanne ja auttaa häntä käymään eteenpäin päättäväisemmin ja luottavaisemmin.

François Riquer

Hän oli hyvin tavallinen ihminen, saituudestaan tunnettu vanhapoika, joka kuoli 1857 jättäen huomattavan omaisuuden etäisille sukulaisilleen. Hän oli ollut menneisyydessä vuokraisäntänä eräälle rouvalle, joka oli unohtanut hänet täysin, eikä tiennyt oliko hän vielä tässä maailmassa (vai tuonpuoleisessa). Tämän rouvan tyttärellä oli taipumus kataleptisiin kohtauksiin, joita seurasi spontaani magneettinen uni¹. Hänen tyttärensä oli myös erittäin hyvä kirjoittava meedio. 1862 tytär näki ”unessaan” herra Riquerin, joka kertoi haluavansa puhutella hänen äitiään. Muutamia päiviä myöhemmin (koska herra Riquerin Henki oli spontaanisti ilmaissut toiveensa puhutella rouvaa) rouva kutsui tätä Henkeä kommunikointiin ja heidän välillään käytiin seuraava keskustelu.

Mitä haluatte meistä? – *Haluan rahani takaisin. Ne kurjat ovat jakaneet ne kaikki keskenään! He ovat myyneet taloni ja maatilani jakaakseen kaiken keskenään. He ovat pilkkoneet omaisuuteni, aivan kuin se ei enää olisikaan minun. Tehkää te minulle oikeutta, sillä he eivät minua kuule, enkä halua nähdä enää sellaista katalaa kohtelua. He sanoivat minun olleen koronkiskuri ja vievät rahani itselleen! Miksi he eivät anna sitä takaisin, jos he pitävät sitä niin väärin ansaittuna.*

Mutta hyvä herra, teidän olette jo kuollut, eikä teillä ole rahalle minkäänlaista tarvetta. Anokaa Jumalalta uutta ruumiillista elämää köyhyydessä, jotta voisitte hyvittää edellisen ruumiillisen elämänne kitsauden. – *Ei, en halua elää köyhyydessä. Tarvitsen rahani elääkseni. Eikä minulla muutenkaan ole tarvetta uudelle elämälle, koska elän vielä nykyistä elämääni.*

(Hänelle osoitettiin seuraava kysymys tarkoituksena saada hänet ymmärtämään paremmin todellista olotilaansa.) Kärsittekö? – *Oi kyllä! Kärsin pahemmin kuin minkään sairauden aiheuttamat piinat, sillä se on juuri minun sieluni, joka kärsii. Elämässä*

1 Spontaanista magneettisesta unesta tietyissä nykykirjallisuuden lähteissä käytetään termiä ”syvätranssi”. – *Kääntäjän huomautus*

harjoittamani epäoikeudenmukaisuus on minulla jatkuvasti mielessäni ja se herätti pahennusta monissa ihmisissä. Tiedän hyvin olevani niin kurja, että en ansaitse sääliä. Kärsin kuitenkin niin paljon, että teidän on autettava minua pääsemään pois tästä kurjasta olotilasta.

Rukoilemme puolestasi. – Kiitos! Rukoilkaa, että unohtaisin maallisen omaisuuteni. Muuten en pysty koskaan katumaan. Kiitos ja näkemiin.

François Riquer – Rue de la Charité 14.

Merkillepantavaa tässä kommunikoinnissa on se, että tämä Henki antaa itsestään nimensä lisäksi myös osoitteensa aivan kuin elossa ollessaan. Rouva tarkisti pikaisesti asian ja yllättyi. Kyseinen osoite oli todellakin herra Riquerin ruumiillisessa elämässä hänen viimeinen asuinsijansa. Vielä viisi vuotta kuolemansa jälkeen hän ei pitänyt itseään kuolleena, vaan tunsu vieläkin kitseen ihmisen kauheaa ahdistusta, kun näkee kaiken omaisuutensa jaettuna perillistensä kesken. Rouvan kutsu (evokaatio) herra Riquerin Hengen kommunikointiin oli epäilemättä jonkun hyvän Hengen ehdottama, tarkoituksenaan sillä oli saada herra Riquer ymmärtämään asemaansa, sekä saada hänet taipuvaiseksi katumuksen tunteeseen.

Claire

Pariisin spiritistiselle yhdistykselle 1861 annettu kommunikaatio.

Seuraavat kommunikoinnit antanut Henki oli tullut meedioille tutuksi hänen edesmenneessä ruumiillisessa elämässään. Tämän kyseisen Hengen ruumiillisessa elämässään harjoittama käytös sekä hänen luonteenpiirteensä oikeuttavat täysin hänen kokemansa kärsimykset. Kyseinen Henki oli ruumiillisessa elämässään etenkin itsekkyiden ja ylpeyden tunteiden vallassa ja se myös käy ilmi hänen kolmannelta viestistään, jossa hän tahtoo

meedion näkevän vaivaa vain hänen itsensä tähden. Kommunikoinnit vastaanotettiin erilaisina ajanjaksoina. Niistä kolmesta viimeisestä on nähtävissä huomattava kehitys Hengen taipumuksissa. Kiitos siitä meedion huolenpidolle, kun tämä ponnisteli kyseisen Hengen moraalisen kasvatuksen eteen.

1. *"Täällä olen – minä – onneton Claire. Mitä haluat minun sanovan? Nöyrytyminen ja toivo ovat vain sanoja sellaisille, jotka tietävät tulevansa kärsimään loputtomia vuosisatojen sarjoja yhtä lukemattomasti kuin hiekanjyviä on rannalla. Sanoitko, että voisit helpottaa niitä? Mitä tyhjiä sanoja! Mistä löytää siihen riittävästi rohkeutta ja toivoa? Yritä rajallisella älykkyydelläsi ymmärtää, että yksi päivä ei lopu koskaan. Onko se päivä, vuosi, vuosisata? Mistä sen tiedän? Tunnit eivät eroa toisistaan yhtään. Vuodenajat eivät vaihteile. Ikuinen ja hidas, kuin kalliosta tihkuva vesi, tämä inhottava ja kirottu päivä painaa päälleni kuin lyijyinen lumivyöry... Minä kärsin!... En näe ympärilläni mitään muuta kuin hiljaisia ja välinpitämättömiä varjoja... Minä kärsin! Tiedän kuitenkin, että tämän kaiken kurjuuden yllä vallitsee Jumala, Isä, jota kohti kaikki kulkee. Haluan ajatella Häntä, haluan anoa häneltä armoa.*

Taistelen itseni kanssa ja laahaan itseäni tietään pitkin ryömivän raajarikkoisen tavoin. En tiedä, mikä voima on minut vetänyt sinua kohti. Olet ehkä pelastukseni. Lähden täältä vähän rauhallisempana, rohkaistuneempana, kuin vapiseva vanhus, joka saa uutta puhtia valonsäteestä. Hyytynyt sieluni saa uutta elämää lähelläsi."

2. *"Kurjuuteni kasvaa päivä päivältä sitä mukaa, kun ymmärrän paremmin minua ympäröivän ikuisuuden. Voi kurjuutta! Kuinka minä kiroankaan niitä itsekkyyden ja unohduksen syyllistäviä tunteja. Niiden aikana hyväntekeväisyys ja uhrautuvaisuus olivat täysin tuntemattomia ja niiden aikana en kantanut huolta muusta kuin omasta hyvinvoinnistani! Kirottuja olkoon ihmis-*

ten järjestellyt liitot ja turhat huolet materiaalisista intresseistä, jotka saivat minut tulemaan sokeaksi ja menehtymään! Minua kalvaa jatkuvasti mielipaha hukkaamastani ajasta. Mitä sanoisin sinulle, joka kuuntelet minua? Pidä huolta itsestäsi. Rakasta muita enemmän kuin itseäsi. Älä jätä itseäsi jälkeen autuaiden tieltä. Älä saata ruumistasi nautintoon sielusi kustannuksella. Vartioi, kuten Vapahtaja sanoi opetuslapsilleen. Älä kiitä minua näistä neuvoista. **Henkeni tuntee nämä neuvot, mutta sydämeni ei niitä koskaan kuunnellut.** Piiskatun koiran tavoin pelko saa minut ryömimään, mutta en vieläkaan tunne spontaania rakkautta. Kestää niin pitkään, ennen kuin sen pyhä sarastus kohoaa! Rukoilkaa niin riutuneen ja kurjan sieluni puolesta.”

3. ”Tulin etsimään sinua, koska olit unohtanut minut. Uskotko, että nimiini lausutut yksittäiset rukoukset riittävät tuskani rauhoittamiseen? Ei, ja sata kertaa ei! Kiljun tuskasta ja vaellan vailla lepoa, suojaa ja toivoa. Tunnen rangaistuksen ikuisen piikin työntyvän kapinoivaan sieluuni. Nauran, kun kuulen valituksesi, kun näen sinun olevan lannistunut. Mitä ovatkaan vaisut kurjuutesi, kyyneleesi, piinasi, jotka keskeyttävät unesi! Nukunko minä täällä? Ymmärrä, että minä haluan sinun jättävän filosofiset esitelmäsi ja huolehtivan minusta, sen sijaan, että kantaisit huolta muista. Minulla ei ole keinoja kuvailla täällä kulunutta ahdistuksen aikaa, sillä täällä ei ole merkittyjä tunteja. Näen ainoastaan heikon toivon valonkipinän ja sinä annoit sen toivon minulle. Älä siis hylkää minua.”

4. Pyhän Louisin Hengen kommunikointi. – Tämä kuvaus on hyvin todellinen, sillä se ei ole yhtään liioiteltu. Joku voi ehkä kysyä, että mitä tämä nainen teki, että hän joutui näin kurjaan asemaan. Syyllistyykö hän johonkin rikokseen? Varastiko hän? Murhasiko hän jonkun? Ei, hän ei tehnyt mitään, mikä olisi rikkonut ihmisten oikeutta. Päinvastoin hän piti hauskaa niiden kanssa, joita yleisesti kutsutaan maan onnellisiksi ihmisiksi. Kauneus,

nautinnot, imartelut, kaikki näytti hymyilevän hänelle. Häneltä ei puuttunut mitään ja ne, jotka näkivät, sanoivat: ”Mikä onnellinen nainen hän onkaan!” ja kadehtivat häntä kaikilla tavoin. Mutta haluatteko tietää totuuden?

*Hän oli egoisti. Hänellä oli kaikkea paitsi hyvä sydän. Hän ei rikkonut ihmisten lakia, mutta Jumalan lakia hän rikkoi, kun ker-
ran unohti tärkeimmän hyveen – hyväntekeväisyyden harjoitta-
misen. Hän ei rakastanut muita kuin itseään ja nyt hänellä ei
ole ketään, joka häntä rakastaa. Hän näkee itsensä eristettynä,
hylättynä, avaruuteen hävinneenä, jossa kukaan ei ajattele hän-
tä, eikä kukaan ole huolissaan hänen puolestaan. Siinä on hänen
piinansa. Koska hän etsi ainoastaan maallisia nautintoja, joita
ei tänään enää ole, hänen ympäristönsä täyttyi tyhjyydellä. Hän
näkee ainoastaan ympärillään olevan tyhjyyden ja tämä tyhjyys
näyttää hänelle ikuisuudelta. Hän ei kärsi fyysisistä tuskista.
Minkäänlaiset paholaiset eivät tule häntä ahdistamaan, sillä se
olisi tarpeetonta, koska hän piinaa itse itseään. Hän kärsii si-
ten enemmän, sillä tällaisten paholaisten olemassaolo tarkoiti-
taisi sitä, että hän ei olisi täysin unohdettu. Egoismi oli hänen
maanpäällinen onnensa. Se ahdistaa häntä vieläkin. Se on tällä
hetkellä hänen sydäntään jäytävä mato ja se on hänen todellinen
paholaisensa.*

5. ”Puhun teille Jumalallisen ja ihmisen moraalin välisestä
erosta. Ensin mainittu avustaa aviorikoksen tekijää hänen hyl-
jättyssä asemassaan ja sanoo syntiä tehneille: ´Katukaa, ja teille
tullaan avaamaan tie taivaiden valtakuntaan.´ Jumalallinen mo-
raali hyväksyy kaiken katumuksen ja tunnustetut teot. Sitä vas-
toin ihmisten moraali torjuu tällaisen ja hyväksyy hymyillen pii-
lotetut synnit, joiden se sanoo olevan puoliksi anteeksi annettuja.
Yhdessä on anteeksiannon armolahja ja toisessa tekopyhyys. Va-
litkaa, te totuutta halajavat Henget! Valitkaa näiden väliltä: tai-
vas avoinna katumukselle, vai pahaa hyväksyvä vapaamielisyys,
joka ei häiritse rikkeentekijän itsekkyyttä ja vilpillisiä järjeste-

lyjä, mutta joka hyljeksii nyyhkyttävää katujaa, joka kirkkaassa päivänvalossa tunnustaa rikkeensä. Katukaa te jokainen, jotka olette tehneet syntiä. Luopukaa pahasta, mutta luopukaa ennen kaikkea tekopyhydestä, rumuutta peittävästä hunnusta, keskinäisten muotoseikkojen hymyillen peittävästä naamiosta.”

6. *”Olen nyt rauhallinen ja alistunut niiden tekojen hyvitykseen, joihin olin syyllistynyt. Paha on minussa, eikä minun ulkopuolellani. Siksi juuri minun pitää muuttua eikä minun ulkopuolellani olevien asioiden. Kannamme itsessämme taivaamme ja helvettimme. Omaantuntoomme kaiverretut rikkeemme ovat yleisesti luetut ylösnousemuksemme päivänä ja silloin me olemme oman itsemme tuomareina, sillä meidän sielumme tila tulee meitä nostamaan tai kaatamaan. Selitän tarkemmin mitä tarkoitan. – Itsensä tahrannut Henki, jota painaa syyllisyytensä taakka, ei voi saada aikaiseksi, eikä edes toivoa sellaista ylennystä, mitä se ei pystyisi kannattamaan. Voitte olla varmoja siitä, että samalla tavalla kuin jokainen luomus elää itselleen ominaisessa sfäärissään (elinympäristössä), samoin myös Henget kehityksensä tason mukaisesti liikuskelevat sellaisessa ympäristössä, joka on yhteensopiva heidän lahjojensa kanssa. He eivät kykene ymmärtämään muuta muuten kuin oman kehityksensä myötä. Tämä sielun hidas muunnos on se tekijä, joka puhdistaa heidän alhaisia taipumuksiaan ja saa heidät riisuuntumaan synnin kotelovaiheesta, ennen kuin valmistautuu räpyttämään siipiään ja lentämään nopean nuolen tavoin Jumalaa kohti, joka on ainut heidän haluamansa päämäärä. Voi! Valitettavasti minä matelen vielä täällä, mutta enää en tunne vihaa ja ymmärrän Jumalan rakkauden ehtymättömän hyvyden.”*

Pyhä Louis

Pyhä Louis

Seuraavassa kommunikoinnissa Claire puhuu aviomiehestään, jonka teoista hän kärsi paljon eläessään, sekä siitä asemasta, jossa hän nykyään on

Henkien maailmassa. Tämä kuvaus, jota hän itse ei pystynyt kokonaisuudessaan kertomaan, on täydennetty meedion Henkioppaan toimesta.

1. ”Tulin sinun luoksesi, joka jätit minut niin pitkäksi aikaa unohdukseen. Minusta on kuitenkin tullut kärsivällinen, enkä ole enää epätoivoinen. Haluaisit tietää, mikä on Felix-paran olotila. Hän vaeltaa pimeydessä äärimmäisen henkisen köyhyyden valtaamana. Hänen pinnallinen ja kevytmielinen, sensuaalisten nautintojen tahraama minänsä, ei koskaan tiennyt, mitä on todellinen rakkaus ja ystävyys. Ei edes intohimo saanut häntä ymmärtämään turhamaisuuksiensa pimeyksiä. Vertaisin hänen nykyistä olotilaansa sellaiseen pikkulapseen, joka on kykenemätön pitämään itsestään huolta ja evättynä häntä auttavien huolenpidolta. Felix vaeltaa kauhuissaan sellaisessa oudossa maailmassa, jossa kaikki Jumalan loiste on häneltä evätty...”

2. Meedion Henkioppaan kommunikointi – *Claire ei voi jatkaa aviomiehensä kärsimysten analysointia, niitä myös itse koke-matta.* Tulen kertoamaan hänen puolestaan.

Felix oli pinnallinen niin ajattelultaan kuin tunteiltaan. Hän oli väkivaltainen koska oli heikko, hän oli haureellinen koska oli kylmäsydäminen ja hän astui takaisin Henkien maailmaan täysin vailla moraalia, samoin kuin vailla ruumistaankin. **Ruumiillisessa elämässään hän ei hankkinut itselleen mitään ja sen seurauksena hänen täytyy aloittaa koko työ uudestaan alusta.** Hän on aivan kuin hyvin pitkstä unesta herännyt, joka silloin tunnistaa, kuinka turhaan hän on polttanut hermojaan. Päästyään pois (kuolemaa seuraavasta) sekaannustilasta tämä olentoparka tulee huomaamaan, kuinka hän oli elänyt harhakuvitelmissa, jotka olivat johtaneet hänen elämänsä harhaan. Hän tulee kiroamaan materialistisen ajattelutavan, jonka mukaisesti hän oli elämänsä elänyt ja jonka mukaisesti hän oli silloin uskonut olevansa lujasti todellisuudessa kiinni. Hän tulee kiroamaan

positivismin¹, joka oli saanut hänet sanomaan tulevaa elämää unien harhoiksi, siihen liittyviä toiveita järjettömyyksiksi, sekä uskoa Jumalaan heikkoudeksi. Herätessään tämä kurja olento tulee huomaamaan, että nämä sanat, joille hän oli nauranut, olivat totuuden avain ja päinvastoin kuin tarussa, turhan perässä juoksemisesta oli hänelle ollut vähemmän hyötyä, kuin varjonsa takaa ajamisesta.

Georges

Clairén kommunikoinnista saatavan opetuksen analysointi

Nämä kommunikoinnit ovat meille hyvin opettavaisia juuri sen vuoksi, että ne näyttävät yhden elämässä kaikista useimmin vastaan tulevan puolen – itsekkyyden. Kyse ei ole suurista rikollisista, jotka kauhistuttavat, jopa kaikista kieroontuneimpia ihmisiä. Käsitlemme tässä hyvin suurta keskuudessamme elävää ihmisjoukkoa, joille tehdään kunniaa ja ovat hyvin suosittuja, koska heidän ulospäin näkyvä puolensa on siloteltu, eikä heitä ole yhteiskunnan lakien mukaan julkisesti tuomittu. Tämänlaisille ei ole Henkien maailmassa mitään erityistä rangaistusta, joka saisi vapisemaan pelosta, vaan heidän olotilansa on yksinkertainen ja luonnollinen seuraus heidän elämäntavastaan ja heidän sielunsa tilasta. Eristyneisyys ja hyljäytyksi jätetyn tunne, siinä on rangaistus vain itsensä eteen eletylle elämälle. Kuten olemme nähneet, Claire oli älykäs, mutta hyvin kylmäsydäminen. Maan päällä hänen yhteiskunnallinen asemansa, hänen omaisuutensa ja hänen fyysisesti kaunis ulkomuotonsa veti hänen puoleensa kunnianosoituksia, jotka imartelivat hänen turhamaisuuttaan ja hän tunsu niiden täyttävän hänen tarpeensa. Tänään hän sen sijaan näkee ympärillään ainoastaan välinpitämättömyyttä ja tyhjyyttä. Se on hänelle piinaavampi rangaistus kuin varsinainen kipu, sillä se on nöyryyttävää. Kipu herättäisi sääliä sekä myötätuntoa ja se olisi

¹ Positivismi on varsinaisesti 1800-luvulla Auguste Comten alkuunpanema filosofinen suuntaus, jonka mukaan todellista tietoa on vain tieteellinen tieto. – Kääntäjän huomautus

hänelle vielä yksi keino saada katseita puoleensa, saada huolenpitoa ja vetää kiinnostusta omaa kohtaloaan kohtaan.

Kuudes kommunikointi sisältää täysin totuutta vastaavan kuvauksen tiettyjen Henkien itsepintaisuudesta pahan harjoittamiseen. Ihmetyttää nähdä, kuinka jotkut niistä ovat kykenemättömiä edes kuvittelemaan sitä onnellisuutta, josta hyvät Henget nauttivat. Se on juuri itsensä turmelleiden ihmisten asema, jotka tuntevat miehilyyää rypemällä loassa karkeissa ja sensuaalisissa nautinnoissa. Sellaiset ihmiset ovat tietyllä tavalla niissä ”kotonaan”. He eivät ymmärrä hienostuneempia nautintoja. He pitävät parempana sotaantuneita ryysyjä kuin Hengelle sopivaa loistavaa vaatetusta, koska sellaiset ovat heille helpompia ja luontevampia. Samasta syystä he etsivät mieluummin alhaisia orgioita sen sijasta, että etsisivät hyvän seuran mukanaan tuomia (Hengen) nautintoja. He ovat sillä tavoin samaistuneet tämän tyyliin elämiseen, että siitä on tullut heille eräänlainen toinen luonne. He uskovat itsensä kykenemättömiksi kohoamaan oman sfäärinsä ylitse. Siksi he pysyvät siinä, kunnes heissä syvästi tapahtuva muunnos avaa heidän älykkyyttään kehittäen heissä moraalintajua ja saaden heidät herkistymään hienostuneimmille tuntemuksille.

Tällaiset Henget eivät voi välittömästi ruumiista irtaantumisen jälkeen omaksua tunteiden hienostuneisuutta. Enemmän tai vähemmän pitkän ajanjakson jälkeen he tulevat viettämään aikaansa Henkien maailman alhaisen kehitystason paikoissa, aivan kuten he olivat käyttäneet aikaansa maan päälläkin. Siellä he tulevat pysymään niin kauan, kuin kapinoivat kehitystä vastaan. Kuitenkin ajan mittaan, kokemuksien, kärsimysten ja lukuisten ruumiillisten elämien kurjuuksien myötä he saapuvat pisteeseen, jossa ymmärtävät asioita aikaisempaa paremmin ja silloin heidän pyrkimyksensä kohoavat korkeammalle tasolle. He alkavat ymmärtää mitä heiltä puuttuu ja juuri silloin he ponnistelevat kasvaakseen ja päästäkseen itsensä yli. Siitä lähtien kun he ovat läheneet tälle tielle, he tulevat käymään eteenpäin nopeammin, sillä he pääsevät maistamaan sellaista nautintoa, joka tuntuu heistä

paljon korkeammalta. Sen rinnalla muut (materiaaliset) nautinnot ovat vain karkeita aistimuksia, jotka lopulta herättävät vain inhoa.

Pyhälle Louisille osoitettu kysymys: Kuinka tulisi ymmärtää pimeydet, jonne muutamit kärsivät Henget ovat uppoutuneina? Ovatko ne niitä pimeyden valtakuntia, joita niin usein Raamatussa mainitaan? – Kyllä todellakin. *Pimeyksillä Jeesus ja profeetat viittasivat pahoille tulevaan rangaistukseen. Sitä ei kuitenkaan pidä käsittää muuna kuin vertauskuvana, jolla Jeesus pyrki sykkähdyttämään aikalaistensa materiaalista ajatusmaailmaa, sillä he eivät voineet silloin käsittää rangaistusta henkisellä tavalla. Jotkut Henget ovat todellakin sukelluksissa syvässä pimeydessä. Kuitenkin se tulee ymmärtää todellisena sielun yönä, jota voidaan verrata järkensä menettäneen tylsistymiseen. Se ei ole sielun hulluutta, vaan kykenemättömyyttä tiedostaa omaa itseänsä, sekä ympärillä olevia asioita ja se tapahtuu yhtä lailla materiaalisessa valossa, kuin siltä pimennossa. Se on rangaistuksena ennen kaikkea niille, jotka ovat epäilleet heille itselleen tulevaa kohtaloaan (kuoleman jälkeen). He uskoivat olemattomuuteen ja tämä olemattoman tyhjyyden kokeminen tulee olemaan heidän kärsimyksensä. Näin on siihen saakka, kunnes heidän sielunsa heräävät itseensä ja rikkovat ponnistellen moraaliaan heikentäneet verkot, joihin olivat olleet takertuneina. Tätä voidaan verrata ahdistavaan painajaiseen joutuneeseen henkilöön, joka taistelee tietyllä hetkellä kaikilla voimillaan niitä kauhuja vastaan, joiden valtaan hän oli aluksi antautunut. Tämä sielujen hetkittäinen laskeminen kuvitteelliseen olemattomuuteen, samalla kun he säilyttävät tietoisuuden elämästään, on paljon piinaavampi kärsimyksen muoto, kuin mitä voidaan olettaa, johtuen ehkä tähän liittyvästä levon mielikuvasta. Juuri tämä pakotettu lepo, oman olemuksensa olemattomuus, sen epävarmuus, ovat niitä tekijöitä, jotka muodostavat heidän kärsimyksensä. Heitä ahdistava ikävystyminen on kaikista kauhein rangaistus, sillä he eivät havaitse*

mitään ympärillään, ei asioita, ei ketään ja juuri tämä on heille todellinen pimeyden valtakunta.

Pyhä Louis

Clairen kommunikointi: – Minä täällä. Voin myös vastata pimeyksiä käsittelevään kysymykseen, sillä kärsin pitkään siellä, jossa kaikki on nyhytyä ja kurjuutta. Kyllä, on todellakin olemassa silminnähtäviä pimeyksiä, joista Raamattu puhuu. Ne onnottomat, jotka jättävät maallisen elämänsä tietämättöminä tai syyllistyneinä, tulevat upotetuiksi kylmille seuduille tiedostamatta itseään ja kohtalooaan. He uskovat olotilansa kestävän ikuisuuden. He änkyttävät vieläkin niitä sanoja, jotka olivat vie-neet heitä elämässään harhaan. He ovat järkyttyneinä ja peloissaan suuressa yksinäisyydessään. Pimeydet ovat niitä paikkoja, joissa samanaikaisesti on tyhjää ja paljon väkeä. Se on tila, jossa vaikeroivat kalpeat Henget vaeltavat vailla lohdutusta, myötätuntoa ja ilman mitään apua. Kenen puoleen he kääntyisivät?... He tuntevat ikuisuuden murskaavan painon yllään. He vapisevat pelosta ja valittelevat viheliäisiä intressejään, joihin he tuhlasivat aikansa. He kaipaavat öitä, jotka päivän jälkeen saattoivat heille onnellisen unen ja huoltensa unohduksen. Pimeydet ovat Hengille tietämättömyys, tyhjiys sekä kauhu tuntemattomasta... En pysty jatkamaan enää ...

Claire

Vastaanotimme tästä asiasta vielä seuraavan selityksen: – Hengen keholla (perispiritillä) on luonnostaan valoa tuottava ominaisuus, joka kehittyy sielun toimien ja laatuksien mukaan. Voidaan sanoa, että nämä laatuksuudet ovat perispiritin fluidille sama, kuin hankaus tulitikun kärjelle. Valon loiste on suhteessa Hengen puhtauteen. Pienimmätkin moraaliset epätäydellisyydet sumentavat ja heikentävät sitä. Hengestä säteilevä valo on sitä voimakkaampi, mitä edistyneempi Henki on. Koska Henki on tietyllä tavalla **valonkantajana** omalle itselleen, hän näkee enem-

män tai vähemmän tuottamansa valon intensiteetin mukaan¹. Siitä johtuen ne Henget, jotka eivät tuota yhtään valoa, elävät pimeydessä.

Tämä teoria on täysin paikkansa pitävä korkeampien Henkien säteilevän fluidin suhteen ja se on havainnoilla vahvistettu. Tämä ei kuitenkaan näytä olevan todellinen syy, tai ainakaan ainut syy tässä käsittelemäämme ilmiöön seuraavista syistä: (1.) Kaikki alhaisemmat Henget eivät aina ole pimeyksissä. (2.) Sama Henki voidaan kohdata vuorottain valossa ja pimeydessä. (3.) Valo on rangaistus tietyille hyvin epätäydellisille Hengille. Jos pimeys, jonne tietyt Henget ovat uppoutuneena, olisi heidän persoonallisuuteensa olennaisesti kuuluva asia, niin se olisi **jatkuva** ja **yleinen** kaikille pahantahtoisille Hengille. Näin ei kuitenkaan ole, sillä on kaikista kieroontuneimpia Henkiä, jotka näkevät oikein hyvin, sitä vastoin kuin toiset Henget, joiden ei voi sanoa olevan kieroontuneita, ovat väliaikaisesti täysin pimeässä. Kaikki näyttää toteen sen, että sen valon lisäksi, mitä kullakin Hengellä on itsessään, Henget saavat valoa sen puuttuessa ja olosuhteista riippuen myös muualta. Siitä tulee päätellä, että tämä pimeys johtuu ulkopuolisesta syystä tai tahdosta ja se muodostaa ylimmän oikeudenmukaisuuden erityislaatuiset rangaistukset tietyissä tapauksissa.

Pyhälle Louisille esitetty kysymys: **Miksi jo ruumiista irtaantuneiden (tuonpuoleiseen siirtyneiden) Henkien moraalinen kasvatus näyttää tapahtuvan helpommin kuin ruumiillista elämää elävien (ruumiillistuneiden) Henkien?** Spiritismin kautta olemme olleet tekemisissä niin ihmisten kuin Henkienkin kanssa. On saatu huomata, että viimeksi mainitut ottavat hyödyllisistä neuvoista opiksi nopeammin kuin jälkimmäiset. Näin on nähty mm. henkisen obsession parantumisissa. – *Ruumiillistunut Henki kamppailee juuri perusolemuksensa vuoksi itsensä kanssa*

¹ Tästä löytyy viitteitä Raamatun lisäksi myös seuraavista lähteistä: Veda-kirjat, Avesta, Edda ja Koraani. Nämä ovat maan merkittävimpien uskontojen lähteitä.
– Kääntäjän huomautus

jatkuvasti, koska se muodostuu toisilleen vastakkaisista osasista ja niiden tulee johdattaa häntä kaitselmukselliseen päämäärään vaikuttaen toinen toisiinsa. Materia tulee helposti ulkoisen fluidin hallitsemaksi. Jos sielu ei reagoi kaikella moraalisella voimallaan, johon vain pystyy, niin hän antautuu ruumiinsa vieäväksi ja seuraa kieroutuneiden vaikutusten impulsseja, joiden keskuudessa hän on. Se tapahtuu aina sitä helpommin, kun ihmistä alistavat Henget käyvät kiinni etenkin kaikista haavoittuvimpiin kohtiin ja lähtevät kasvattamaan vaikutusvaltaansa kunakin ihmisen kaikista ominaisimpien paheiden kautta.

Tuonpuoleisessa olevalle jo ruumiista irtaantuneelle Hengelle kaikki on toisin. Vaikka hän onkin puolimateriaalisen vaikutuksen alaisena, niin siinä ei ole mitään ruumiillistuneeseen Henkeen verrattavaa. Toisten ihmisten mielipiteen kunnioitus, joka on ihmisten keskuudessa niin vallitseva, on täysin merkityksetön ruumiista jo täysin irtaantuneelle Hengelle. Sellainen ajattelu ei pysty pitkään vastustamaan järkipuheita, jotka Hengen oma etu näyttää hänelle itselleen hyviksi. Henki voi taistella vastaan ja niin hän yleensä tekeekin vielä kiivaammin kuin ruumiillisessa elämässä ollessaan, koska on vapaampi. Kuitenkaan mikään pikkumainen materiaalinen intressi, tai yhteiskunnallinen asema, ei tule pidättelemään hänen arviointikykyään. Hän taistelee rakkaudesta pahaan. Hän kuitenkin hankkii pian tietoisuuden siitä, että on voimaton häntä hallitsevaa moraalista ylemmyyttä vastaan. Paremman tulevaisuuden kuva tulee vaikuttamaan häneen enemmän, koska hän on juuri siinä maailmassa, jossa tämän tulevaisuuden tulee täytyä ja koska tätä näkökulmaa ei ole pyyhitty pois ihmisten nautintojen pyörteissä. Tiivistetysti sanottuna, Henki saavuttaa muunnoksen parempaan helpommin, koska ei ole lihan (materiaan) vaikutuksen alaisena, etenkin silloin kun hän on hankkinut tietyn verran kehitystä kärsimiensä koetusten kautta. Täysin alkukantaiseen Henkeen järkipuhe menisi hyvin huonosti läpi, mutta asia on täysin toisin niiden keskuudessa, joilla on jo elämänkokemusta. Muutenkin – niin ruumiillistunei-

*den kuin ruumiistaan vapaiden Henkien keskuudessa – tulee toimia juuri tunteiden kautta. Mikä tahansa materiaalinen toiminta pystyy hetkittäisesti keskeyttämään paheellisen ihmisen tuntemat kärsimykset, mutta ne eivät pysty tuhoamaan varsinaista sairauden tekijää, joka on sielussa. **Mikään teko, joka ei tähtää sielun parantamiseen, ei pysty kääntämään kärsimyksestä pois.***

Pyhä Louis

TAIVAS JA HELVETTI

LUKU V

Itsemurhan tehneet

Samarialaisen kylpylävieraan itsemurha

7. huhtikuuta 1858, seitsemältä illalla, säädyllisesti pukeutunut noin 50-vuotias mies tulee Pariisissa samarialaisten kylpylään ja pyytää itselleen kylvyn. Noin kahden tunnin jälkeen töissä ollut palvelusväki ihmetteli, ettei ketään oltu kutsuttu kyseisen herran huoneeseen paikalle ja he päättivät mennä tarkistamaan vieraan vointia. Silloin he joutuivat hirveän näkymän yllättäviksi. Kyseinen herra oli leikannut kurkkunsa auki partaveitsellä ja hänen verensä oli sekoittunut kylpyammeen veteen. Hänen henkilöllisyyttään ei pystytty vahvistamaan ja hänen ruumiinsa kuljetettiin ruumishuoneelle.

Kyseisen ihmisen Henkeä kutsuttiin kommunikointiin Pariisin spiritistisessä yhdistyksessä kuusi päivää hänen kuolemansa jälkeen. Hän antoi silloin seuraavanlaiset vastaukset:

1. Evokaatio – *Odota (meedion Henkiopas vastasi)... hän on täällä.*
2. Missä olette tänään? – *En tiedä. Kertokaa te minulle?*
3. Olette kokouksessa, jossa ihmiset perehtyvät spiritismin tutkimuksiin ja jonka osanottajat ovat hyväntahtoisia teitä kohtaan. – *Kertokaa minulle, olenko vielä elossa? Tukehdun ruumisarkussani.*

Hänen sielunsa, vaikka onkin ruumiista erillään, on vielä täysin uppoutuneena siihen, jota voidaan kutsua ruumiillisen materian pyörteiksi. Hänen elämän aikaiset ajattelumallinsa ovat vieläkin hyvin voimakkaana ja hän uskoo, että ei ole vielä kuollut.

4. Kuka sai teidät tulemaan tänne? – *Tunnen oloni helpottuneeksi.*

5. Mikä sai teidät tekemään itsemurhan? – *Olenko kuollut?.. Ei... olen vielä ruumiissani... Ette tiedä kuinka kärsinkään!.. Minä tukehdun... Voi kunpa joku armollinen käsi lopettaisi minut!*

6. Miksi ette jättäneet mitään merkkiä, jonka perusteella teidät voisi tunnistaa? – *Olen hylätty. **Pakenin kärsimystä ja jouduin sietämättömään piinaan.***

7. Onko teillä yhä samoja syitä pysyä tuntemattomana? – *Kyllä, älkää enää laittako hehkuvaa rautaa vuotavaan haavaani.*

8. Voisitko kertoa nimenne, ikänne, ammattinne ja kotiosoitteenne? – *En todellakaan.*

9. Oliko teillä perhettä, vaimoa, lapsia? – *Olin hyljätty, eikä minua kukaan rakastanut.*

10. Mitä teitte niin, että kukaan ei teitä rakastanut? – *Kuinka moni onkaan minun kaltaiseni!.. Ihminen voi olla hyljätty perheensä keskuudessa, jossa kukaan ei häntä arvosta.*

11. Ettekö epäröinyt yhtään itsemurhaa tehdessänne? – *Halusin kuolemaa, odotin lepoa.*

12. Kuinka ajatus tulevaisuudesta ei saanut teitä pidättäytymään tällaisesta? – *En uskonut tulevaan elämään. Olin vailla toivoa. Tulevaisuus on toivo.*

13. Mitä ajatuksia teillä oli silloin, kun tunsitte elämän sammuvan? – *En ajatellut, tunsin... mutta elämäni ei ole sammunut... sieluni on ruumiiseen kiinni kytkettynä... **tunnen matojen jyrsivän minua.***

14. Mitä tunsitte silloin, kun olitte lopullisesti kuollut? – *Olenko minä todellakin kuollut?*

15. Oliko elämän sammumisen hetki teille tuskallinen? – *Se oli vähemmän tuskallinen, kun vertaa siihen, mitä tuli sen jälkeen. Silloin ainoastaan ruumiini kärsi.*

16. Kysymys Pyhälle Louisille: Mitä Henki tarkoittaa, kun se sanoo kuoleman hetken olevan vähemmän tuskallinen, kun vertaa siihen, mitä tuli sen jälkeen? – *Henki kuvitteli silloin vapauttavansa itsensä häntä painavasta taakasta. Sitä tehdessään, hän tunsu kivustaan nautintoa (ajatellen sen tuovan hänelle levon).*

17. Tapahtuuko itsemurhaajalle aina näin? – *Kyllä, itsemurhaajan Henki pysyy ruumiiseen kytkettynä ruumiillisen elämänsä loppuun saakka. Luonnollinen kuolema on vapautus (ruumiillisesta) elämästä. Itsemurha katkaisee täysin ruumiillisen elämän.*

18. Tapahtuuko sama myös jokaisessa omasta tahdosta riippumattomassa, onnettomuuden aiheuttamassa kuolemassa, joka lyhentää ruumiillisen elämän pituutta? – *Ei, miten ymmärrätte itsemurhan? Henki vastaa vain omista teoistaan.*

Epäily siitä, onko jo kuollut vai ei, on hyvin yleinen vastakuolleiden keskuudessa ja etenkin niiden keskuudessa, jotka

eivät elämänsä aikana kohottaneet sieluaan materian yläpuolelle. Se on ensi silmäyksellä oudolta vaikuttava ilmiö, mutta selittyy luonnollisesti. Jos joku ihminen saatetaan ensimmäistä kertaa somnambulistiseen tilaan ja häneltä kysytään, että nukkuuko hän, niin vastaukseksi saadaan lähes aina ”ei”. Tämä vastaus on looginen, koska häntä haastattelevan ihmisen kysymys on huonosti laadittu ja koska kysymyksessä käytetty termi ei ole sopiva. Yleisessä kielenkäytössä unella ymmärretään kaikkien aistien lamaantumista. Kuitenkin somnambuli-tilassa oleva ajattelee, näkee ja on tietoinen ajattelunsa vapaudesta, eikä hän usko nukkuvansa ja todellisuudessa hän ei nukukaan, jos sanaa ”nukkuminen” ajatellaan sen yleisessä merkityksessä. Sen vuoksi hän antaa vastaukseksi ”ei” niin kauan kun hän ajattelee sanan merkitystä tällä tavoin. Sama tapahtuu kuolleen ihmisen Hengelle. Hänelle kuolema merkitsee olemassaolon loppumista ja somnambulistisessa tilassa olevan tavoin hän näkee, tuntee ja puhuu. Eikä siksi pidä itseään kuolleen. Hän tulee väittämään niin siihen asti, kunnes hän aavistaa uuden olotilansa. Tämä harhakuva on aina enemmän tai vähemmän piinaava, koska se on aina epämääräinen ja se aiheuttaa Hengelle jonkin verran levottomuutta. Edellä mainitussa esimerkissä kyseessä on todellinen piina, koska hän tuntee matojen jyrsivän ruumistaan ja koska tämän ajallisen keston tulee olla yhtä pitkä, kuin minkä hän olisi elänyt ihmisenä, jos ei olisi lyhentänyt elämäänsä. Tällainen olotila on yleinen itsemurhan tehneitten keskuudessa, mutta se ei aina tapahdu täysin samantapaisella tavalla. Olotila vaihtelee ennen kaikkea ajalliselta pituudeltaan, sekä (kärsimyksen) voimakkuudeltaan rikkeeseen liittyvien raskauttavien ja lieventävien seikkojen mukaisesti. Matojen sekä ruumiin hajoamisen tunteminen ei ole ainoastaan itsemurhan tehneiden Henkien keskuudessa kohdattava erikoispiirre. Se on yleinen niiden keskuudessa, jotka ovat eläneet enemmän materiaalista kuin henkistä elämää. Periaat-

teessa ei ole mitään rikettä, joka jää vaille rangaistusta¹. Em. ei kuitenkaan ole rangaistuksen tapahtumistavoissa yleispätevä eikä absoluuttinen sääntö.

Sotajoukkoihin määrätyn pojan isä

1859, Italian sodan alkuvaiheilla, eräällä kaikkien läheistensä kunnioittamalla tukkukauppiaalla ja perheenisällä oli poika, joka kutsuttiin asepalvelukseen. Perheenisällä ei ollut omassa asemassaan mitään mahdollisuutta vapauttaa poikaansa sota-
palveluksesta. Hän sai ajatuksen itsemurhasta, koska jos hänen vaimostaan tulisi leski, niin silloin lesken ainoa poika vapautettaisiin asepalveluksesta. Vuoden kuluttua tästä itsemurhasta yksi tämän perheenisän tuntenut henkilö pyysi, että hänen Henkeään kutsuttaisiin kommunikointiin. Tätä pyytänyt halusi tietää kyseisen itsemurhaajan kohtalon Henkien maailmassa. Tätä Henkeä kutsuttiin kommunikoidaan Pariisin spiritistisen yhdistyksen toimesta.

Pyhälle Louisille esitetty kysymys: Voisitteko kertoa, voisimmeko kutsua em. itsemurhaajan Henkeä kommunikointiin? – *Kyllä. Hän tulee jopa olemaan hyvin onnellinen, sillä hän tulee tuntemaan helpotusta.*

1. Evokaatio em. itsemurhaajan Hengelle. – *Oi kiitos! Kärsin niin paljon, mutta... se on oikeudenmukaista. Kuitenkin, Hän tulee antamaan minulle anteeksi.*

Hengen kirjoitus oli hyvin vaivalloista. Hänen kirjaimensa olivat hyvin epämuodostuneita ja epäsäännöllisiä. Sanan ”mutta” jälkeen hänen kirjoituksensa pysähtyy ja hän yrittää turhaan kirjoittaa. Sitten hän kykenee ainoastaan tekemään

¹ Rangaistuksella tarkoitetaan (syyn ja seurauksen lain) mukaista seurausta.
– Kääntäjän huomautus

muutamia tunnistamattomia kynänvetoja ja pisteitä. On ilmeistä, että hän ei kyennyt kirjoittamaan sanaa ”Jumala”.

2. Voisitteko ystävällisesti kirjoittaa sen sanan, jonka jätitte puuttumaan? – *En ole sen arvoinen, että voisin sitä kirjoittaa.*

3. Kerroitte kärsivänne. Itsemurha oli epäilemättä väärä teko, mutta eikö teitä siihen johdattanut motiivi ansainnut minkäänlaista armahtavaisuutta? – *Rangaistukseni tulee olemaan lyhyempi, mutta teko ei ollut yhtään vähempää paha.*

4. Voisitteko kuvailla kärsimänne rangaistuksen? – *Kärsin kaksin verroin, sielullani ja ruumiillani. Kärsin ruumiillani, vaikka minulla ei sitä enää olekaan, samoin kuin amputoitu tuntee kipua siinä raajassa, joka häneltä on poistettu.*

5. Oliko poikanne ainoana syynä itsemurhaanne? Eikö siihen ollut teitä vetämässä mikään muu syy? – *Isällinen rakkauteni oli ainoa siihen johtanut syy. Tästä motiivistani johtuen tuskani tulee olemaan lyhyempi.*

6. Voitteko nähdä ennalta kärsimysten loppua? – *En tiedä milloin ne tulevat päättymään. Olen kuitenkin varma siitä, että joskus ne tulevat loppumaan ja se helpottaa oloani.*

7. Vähän aikaa sitten ette kyennyt kirjoittamaan sanaa ”**Jumala**”. Olemme kuitenkin nähneet hyvin paljon kärsivien Henkien pystyvän siihen. Onko se teidän kokemanne rangaistuksen seuraus? – *Voin tehdä sen suurilla katumuksen ponnistuksilla.*

8. Kas niin! Ponnistelkaa kovasti ja yrittäkää kirjoittaa se. Olemme vakuuttuneita siitä, että jos onnistutte sen tekemään, niin se tulee helpottamaan oloanne.

Henki lopulta kirjoitti hyvin epäsäännöllisin, vapisevin ja suurin kirjaimin: ”*Jumala on todellakin hyvä.*”

9. Olemme kiitollisia teille siitä, että vastasitte kutsuumme. Tullemme rukoilemaan Jumalaa, kutsuaksemme Hänen armollisuuttaan teidän puoleenne. – *Kyllä, jos se on tahtonne.*

10. Pyhälle Louisille osoitettu kysymys: Haluatteko antaa henkilökohtaisen arvionne siitä teosta, johon edellisen kommunikaation antanut Henki oli elämänsä päättänyt? – *Kyseinen Henki kärsii oikeutetusti, sillä häneltä puuttui luottamusta Jumalaan ja se on aina rangaistuksen aiheuttava virhe. Rangaistus olisi kauhea ja paljon pitempi, jos hänellä ei olisi etunaan kiitettävää motiivia. Itsemurhan tarkoituksena oli estää poikaa joutumasta kuoleman eteen. Jumala, joka näkee syvälle sydämeen ja on oikeudenmukainen, ei rankaise muusta kuin tekojen mukaisesti.*

Huomautus: Ensisilmäyksellä tämä itsemurha voi näyttää syyttömältä, koska sitä voidaan pitää uhrautuvana tekona. Uhrautuva teko se itse asiassa olikin, mutta siinä ei ole kaikki. Kuten Pyhä Louis sanoi, tältä ihmiseltä puuttui luottamusta Jumalaan. Tällä teollaan hän saattoi estää lapsensa kohtaloa toteutumasta. Lisäksi hänellä ei ollut tietoa siitä, tulisiko hänen poikansa menehtymään sodassa ja ehkä sotilasura tarjoaisi hänelle mahdollisuuden tehdä jotain sellaista, joka auttaisi häntä kehityksessään. Hänen tarkoituseränsä epäilemättä oli hyvä ja se tullaan ottamaan huomioon. Se pienentää hänen aiheuttamaansa pahaa ja antaa hänelle uhrautuvaisuuden meriitin. Se ei kuitenkaan estä sitä, etteikö paha olisi aina pahaa. Jos näin ei olisi, niin hyvän tarkoituserän turvin voisi perustella kaikki pahat tekonsa syyttömiksi ja voisi jopa tappaa sillä tekosyyllä, että haluaisi tehdä palveluksen jollekin. Jos äiti tappaa lapsensa ajatellen, että näin siirtää hänet taivaaseen, niin onko hän vähemmän syyllinen tarkoituseränsä vuoksi. Sellaisella ajat-

telutavalla olisi mahdollista tehdä oikeutetuksi kaikki rikokset, jota sokea fanatismi saa tekemään uskonsodissa.

Periaatteena on, että ihmisellä ei ole oikeutta asettaa elämäänsä alttiiksi, koska elämä on annettu ihmiselle ***hänen maan päällä täytettävänä olevia velvollisuuksiaan*** silmälläpitäen. Sen vuoksi hänen ei pidä vapaaehtoisesti lyhentää elämäänsä millään teko-syyllä. Koska ihmisellä on valinnanvapaus, niin mikään ei estä häntä tekemästä sellaista, mutta hänen täytyy aina kestää tekojensa seuraukset. Sellainen itsemurha, joka tehdään epätoivossa ja vapautuakseen elämän kurjuuksista, tulee kaikista raskaimmin rangaistuksi. Nämä elämän kurjuudet ovat samanaikaisesti sekä koetuksia että hyvityksiä. Jos niitä yrittää väistää, niin se on sama kuin perääntyisi tehtävästä, jonka on hyväksynyt suoritettavaksi. Joskus kyseessä on jopa elämäntehtävä/missio, joka tulisi täyttää.

Itsemurhaksi ei käsitetä pelkästään sellaista vapaaehtoisesti valittua tekoa, joka tuottaa välittömän kuoleman. Itsemurhaksi luokitellaan myös jokainen teko, jonka tietää nopeuttavan ennenaikaisesti elinvoimien¹ ehtymistä.

Itsemurhaajaksi ei kuitenkaan luokitella sellaista ihmistä, joka altistaa itsensä kuolemanvaaraan, säästääkseen lähimmäisensä². Näin on ensinnäkin siksi, että hänellä ei ollut yhtään aikomusta anastaa elämää itseltään ja toisaalta sen vuoksi, että hän ei ole sellaisessa vaarassa, josta kaitselmus ei voisi päästää häntä elävänä, jos maan päältä pois lähdön hetki hänen kohdallaan ei silloin olisi. Jos kuolema tapahtuu sellaisissa olosuhteissa, niin se on meriitillinen uhraus, sillä se on toisen eteen tehtyä uhrautuvaisuutta. (Ks. ***Evankeliumi Spiritismin Mukaan***, luku V, kohdat 5, 6, 18 & 19)

1 Ks. Francisco Cândido Xavierin teos *Nosso Lar*. Siinä edesmenneen Andre Luiz'in Henki koki *tiedostamattoman itsemurhan* raskaat seuraukset, sillä hänen elintapansa olivat lyhentäneet hänen elämäänsä. – *Kääntäjän huomautus*
2 Esim. palomies, joka menee pelastamaan palavaan taloon jäänyttä ihmistä. – *Kääntäjän huomautus*

François-Simon Louvet (Havresta)

Seuraava kommunikaatio annettiin spontaanisti yhdessä spiritistisessä kokouksessa Havressa 12. helmikuuta 1863. – Säälikää kurjaa parkaa, joka on kärsinyt pitkään niin piinaavista tuskista! Voi! Tyhjiys... mikä etäisyys... minä putoan, minä putoan, auttakaa! Jumalani, minulla oli niin kurja elämä!.. Olin kurja piruparka. Kärsin usein nälästä vanhoina päivinäni. Siksi rupe- sin juomaan, tunsin häpeää ja inhosin kaikkea. Halusin kuolla ja minä heittäydyin... Voi Jumalani, mikä hetki! Miksi en voinut odottaa vähän pitempään, kun kerran loppu oli niin lähellä. Rukoilkaa, että en kaiken aikaa näkisi **sitä tyhjyyttä allani**... Näen itseni murskaantuvan kiviin! Rukoilen teitä, jotka tunnette maan päältä jo lähteneiden kurjuudet. Käänny puoleenne, vaikka ette minua tunnekaan, sillä kärsin niin paljon. Miksi haluatte todisteita? Minä kärsin, eikö se riitä? Jos olisin nälissäni tämän paljon kauheamman kärsimyksen sijasta – joka kuitenkin on teille näkymätöntä – niin te ette epäröisi helpottaa oloani leivänpalaa antamalla. Pyydän teitä rukoilemaan puolestani. En pysty kestä- mään enää kovin pitkään. Kysykää yhdeltä näistä täällä olevista onnellisista ja tulette sitten tietämään, kuka täällä oli. Rukoilkaa puolestani.

François-Simon Louvet

Meedion Henkioppaan kommunikointi: – Lapseni, teitä puhu- tellut Henki oli onneton parka, joka oli läpikäymässä köyhyyden koetusta maan päällä, mutta inho elämää kohtaan sai hänet val- taansa. Hänen rohkeutensa petti hänet ja sen sijaan, että hän ryhtyisi surussaan katsomaan korkealle – kuten hänen olisi pitä- nyt tehdä – hän antautui viinan juontiin. Hän vaipui epätoivon äärirajoille ja teki lopun surulliselle koetukselleen heittäytyen (Havressa) François I. tornista 22. heinäkuuta 1857. Säälikää- me tätä sieluparkaa, joka ei ole kovin kehittynyt, mutta jolla kui- tenkin on riittävästi tietämystä tulevaisuudesta kärsiäkseen ja

halutakseen itselleen uutta koetusta. Rukoilkaa Jumalaa sallimaan hänelle sen armon ja tulette tekemään hyvän työn.

Asiaa tutkittiin ja paikallisesta sanomalehdestä (*Journal du Havre*) 23. heinäkuuta löydettiin seuraavan sisältöinen artikkeli:

”Eilen, neljän aikaan iltapäivällä, aallonmurtajalla ohikulkeneet ihmiset järkyttyivät piinaavalla tavalla kauheasta onnettomuudesta. Eräs mies oli heittäytynyt tornista ja murskaantui kallioihin. Kyseessä oli vanha kuski, jonka juopottelu oli johtanut itsemurhaan. Hänen nimensä oli François-Victor-Simon Louvet. Hänen ruumiinsa kuljetettiin yhdelle hänen tyttäristään Corderiekadulle. Hän oli 67 vuoden ikäinen.”

Kyseinen mies oli ollut kuolleena kuusi vuotta, mutta vieläkin hän näki jatkuvasti itsensä putoavan tornista ja murskautuvan kallioihin. Hän kammoksuu tyhjyyttä allaan ja pelkää putoamistaan... ja vieläkin kuuden vuoden jälkeen! Kuinka kauan sitä tulee jatkumaan? Hän ei siitä tiedä mitään ja se epävarmuus lisää hänen ahdistuksiaan. Eikö tämä olotila olekin vähintään yhtä kauhea kuin helvetin tuli. Kuka meille kertoo näistä rangaistuksista? Keksikö ihmisen mielikuvitus ne? Ei, kärsimyksissä olevat (Henget) itse tulevat kertomaan meille rangaistuksistaan, samalla tavalla kuin toiset (Henget) tulevat kertomaan iloistaan. Usein he tekevät näin spontaanisti, ilman että kukaan olisi ajatellut tai uneksinutkaan heistä. Juuri se jättää kokonaan pois sellaisen ajattelun, että kyseessä olisi oman mielikuvituksen tuotos.

Äiti ja hänen poikansa

Rouva C. oli kauppiaana eräässä Pariisin lähistöllä sijaitsevasa pikkukylässä. Maaliskuussa 1865 hänen 21-vuotias poikansa sairastui vakavasti. Tuntiessaan lähtöhetkensä lähestyvän, tämä nuori mies kutsui äitinsä ja hänen voimansa riittivät vielä viimeiseen halaukseen. Hänen äitinsä vastasi kyynelten täyttämänä:

”Mene poikani edeltä, en tule viipymään perässäsi.” Samalla hän poistui kasvonsa käsiensä taakse piilottaen.

Paikalla olleet ihmiset pitivät näitä rouvan sanoja pelkästään surun purkauksina – surun, joka ajan mittaan tulisi rauhoittumaan. Kun sairas poika oli todettu kuolleeksi, paikalla olijat lähtivät etsimään hänen äitiään ja löysivät hänet vilja-aitasta hirttäytyneenä. Tämän äidin ja pojan hautajaiset pidettiin yhtä aikaa. Edesmenneen pojan Henki kutsuttiin kommunikoimaan muutamia päiviä tapahtuman jälkeen.

Oletteko tietoinen äitinne itsemurhakuolemasta sen jälkeen, kun hän vaipui menehtymisestänne johtuneeseen epätoivoon? – *Kyllä, ja jos äitini ei olisi tehnyt tätä kohtalokasta päätöstä, olisin nyt täydellisen onnellinen. Voi armasta äitiparkaa! Hän ei kyennyt kestämiään väliaikaisen eron koetusta. Tämmöisellä menettelyllään hän yritti päästä rakastamiensa lapsien luokse, mutta se vain etäännytti paljon kauemmaksi ja valitettavasti hyvin pitkäksi aikaa! Näin hän siirsi tuonnetuksi, epämääräisen pitkän ajan päähän sitä yhteen kokoontumista, joka (muuten) **olisi tapahtunut niin pian**, jos vain Jumalan tahtoon alistuminen olisi täyttänyt hänen sielunsa ja jos hän olisi tyytynyt kohtaloonsa, ollut nöyrä ja katuva niiden koetusten edessä, joita hänen täytyy kestää – koetusten, joiden piti häntä puhdistaa!*

Oi, rukoilkaa, rukoilkaa hänen puolestaan... ja ennen kaikkea, älkää te toiset äidit, jotka liikutuitte tästä kertomuksesta, koskaan tehkö samoin. Älkää usko, että hänen rakkautensa poikaan, joka oli hänen ilonsa ja ylpeytensä, olisi ollut suurempi kuin muiden äitien rakkaus. Ei, hän ei rakastanut enempää, vaan häneltä puuttui rohkeutta ja alistuneisuutta. Te minua kuulevat äidit, kun näette kuoleman peittävän lastenne sammuvia silmiä, niin muistakaa, että Kristuksen tavoin he nousevat kärsimyksen kukkulan huipulle, josta heidän tulee kohottaa itsensä ikuisen loistoon.

Benjamin C.

Äidin Henki antoi pian tämän jälkeen seuraavan kommunikoinnin: - *Haluan nähdä poikani! Voisitteko tuoda hänet minun luokseni! Julmurit... ottivat poikani luotani viedäkseen hänet valoon ja jättivät minut pimeyksiin! Haluan poikani, haluan hänet... hän kuuluu minulle! Eikö äidinrakkaus merkitse mitään? Mitä! Kannoin häntä kohdussani yhdeksän kuukautta, ruokin maidollani, lihallani ja verelläni, ohjasin hänen ensiaskeliaan, opetin hänet sopertamaan pyhän Jumalan ja hellän äitinsä nimen. Teinkö hänestä hyvin toimeliaan, älykkään, nuhteettoman, vilpittömän ja vanhempiaan rakastavan, jotta menettäisin hänet juuri silloin, kun hän alkoi täyttää hänelle suunniteltuja toiveita, juuri kun loistava tulevaisuus oli avautumassa hänen eteensä! Ei, Jumala ei ole oikeudenmukainen, Hän ei ole äitien Jumala. Hän ei ymmärrä äitien surua ja epätoivoa... ja kun saatoin itseni kuolemaan, jotta en eroaisi pojastani, niin hänet vietiin minulta uudestaan! Poikani, poikani, missä oikein olet?*

Äitiparka, otamme osaa suruunne (kommunikointiin kutsu- ja sanoo). Valitsitte kuitenkin onnettoman keinon pyrkiessänne päästä poikanne luokse. Itsemurha on rikos Jumalan silmissä ja teidän olisi pitänyt ajatella, että hän rankaisee¹ kaikki lakiensa rikkomukset. Puute poikanne näkemisestä on teidän rangaistukseenne. – *Ei, uskoin Jumalan olevan ihmistä parempi. En uskonut hänen helvettiin. Uskoin kuitenkin, että sellaiset sielut, jotka rakastavat toisiaan – niin kuin me rakastimme – tulevat olemaan ikuisesti yhdessä. Erehdyin... Hän ei olekaan hyvä ja oikeudenmukainen Jumala, koska ei ymmärtänyt tuskani ja rakkauteni äärettömyyttä!.. Oi! Mikä toisikaan poikani takaisin! Olenko menettänyt hänet ikuisiksi ajoiksi! Armoa, säälikää minua Jumalani!*

1 Lause kuvastaa kirjan teoksen aikaan monella – kuten kyseisellä meediolla – ollutta vanhoillista käsitystä ”Jumalan rangaistuksista”. Spiritismin mukaan Jumala ei rankaise, vaan kukin joutuu kokemaan (itse) valitsemiensa tekojen seuraukset. Seuraukset (joita monet pitävät rangaistuksina) ovat suorassa suhteessa valittuihin tekoihin. – *Kääntäjän huomautus*

Yrittäkää rauhoittaa epätoivoanne. Ottakaa huomioon, että teille on mahdollista nähdä poikaanne uudestaan, mutta se ei tapahdu Jumalaa herjaamalla, kuten nyt teette. Näin tehdessänne sen sijaan, että vetäisitte Jumalan armoa puoleenne, tulette ansaitsemaan vain ankarampaa kohtaloa. – *Minulle sanottiin, että en enää näe poikaani ja että hänet on viety paratiisiin. Ja olenko minä helvetissä – äitien helvetissä? Se on olemassa, en näe siitä kuin vähän.*

Voitte olla varma siitä, että poikanne ei ole teille loputtomasti mennyttä. Tulette varmasti näkemään hänet uudestaan. Teidän tulee kuitenkin ansaita se alistumalla Jumalan tahtoon. Sitä vastoin kapinoinnillanne voitte viivästyttää sitä hetkeä loputtomiin. Kuunnelkaa minua. Jumala on äärettömän hyvä, mutta Hän on myös äärettömän oikeudenmukainen. Jumala ei koskaan rankaise syyttä ja jos Hän määrää maan päällä teille suuria kärsimyksiä, niin olette ne jollakin tavalla ansainneet. Poikanne kuolema oli koetus Jumalan tahtoon alistumiselle. Valitettavasti te sorruitte siihen eläessänne ja nyt kuolemanne jälkeen sorruitte siihen uudestaan. Kuinka toivoisitte, että Jumala palkitsisi kapinoivia lapsiaan? Jumala ei kuitenkaan ole säälimätön. Hän ottaa aina vastaan syyllistyneen katumuksen. Jos olisitte hyväksynyt valittamatta ja nöyrästi Hänen antamansa koetuksen – väliaikaisen eron pojastanne – ja jos olisitte odottanut kärsivällisesti sitä hetkeä, jolloin Hän tahtoo kutsua teidät maan päältä siihen maailmaan, jossa nyt olette, niin silloin olisitte välittömästi nähneet poikanne, joka olisi tullut teitä vastaanottamaan ja ojentamaan teille kätensä. Teillä olisi ollut ilo nähdä hänet säteilevänä eronne jälkeen. Kuitenkin se, mitä teitte ja mitä vieläkin teette, asettaa esteen välillenne. Älkää uskonto, että olette unohdettuna avaruuden syvyyksiin. Ei, poikanne on paljon lähempänä kuin uskottekaan, mutta läpäisemätön huntu kätkee hänet teidän katseeltanne. Hän näkee ja rakastaa teitä kaiken aikaa ja hän valittaa sitä onnetonta olotilaa, johon sorruitte, kun teiltä puuttui luottamusta

Jumalaan, ja odottaa innolla sitä onnellista hetkeä, jolloin hän voi näytettyä teille. Ainoastaan teistä itsestänne riippuu tämän hetken viivästyttäminen. Rukoilkaa Jumalaa ja sanokaa kanssani: ”Jumalani, antakaa anteeksi, kun epäilin oikeudenmukaisuuttanne ja hyvyttänne. Jos minua rankaisette, niin tunnistan sen ansaituksi. Ottakaa vastaan katumukseni ja pyhään tahtoonne alistumiseni.” – *Minkä toivon valon saittekaan sieluuni hohtamaan. Se on salama minua ympäröivässä yössä. Kiitos, tulen rukoilemaan. Näkemiin.*

C.

Tälle itsemurhan tehneelle Hengelle kuolema ei aikaansaanut harhakuvaa siitä, että olisi vielä elossa. Hänellä oli täysi tietoisuus olotilastaan. Toisille rangaistus muodostuu siitä harhakuusta niiden siteiden kautta, jotka yhdistävät Henkeä ruumiiseen. Tämä nainen halusi jättää maan seuratakseen poikaansa siihen maailmaan, johon hän oli juuri astunut. Hänen täytyi varmistua siitä, että oli jo siirtynyt tuonpuoleiseen maailmaan, jotta saattoi tulla rangaistuksi sillä, että ei kohtaisikaan poikaansa. Hänen rangaistuksensa oli sen tiedostamisessa, että ei ollut enää ruumiillisessa elämässä ja tiesi olotilansa. Jälleen kerran nähdään, että kukin virhe on rangaistu sille ominaisilla olosuhteilla ja samantyyppisille virheille ei ole olemassa yhdenmukaisia ja vakio-tyyppisiä rangaistuksia.

Kaksoitsemurha rakkauden ja velvollisuuden tähden

13. heinäkuuta 1862 sanomalehdessä oli seuraava kertomus.

Palmyra oli nuori neiti, joka toimi ompelijana ja asui vanhempinsa kanssa. Hän oli ulkomuodoltaan erittäin viehättävä ja luonteeltaan hyvin herttainen. Tästä syystä monet halusivat pyytää häntä vaimokseen. Niiden kaikkien keskuudesta erottui kuitenkin

kin herra B, johon neiti oli intohimoisesti rakastunut. Tästä huolimatta hän kuitenkin uskoi velvollisuudekseen – kunnioituksesta vanhempiensa päätöstä kohtaan – ottaa aviomieheksensä herra D:n, jonka yhteiskunnallinen asema näytti heille kilpakosijaansa paremmalta.

Herra B ja D olivat läheisiä ystäviä. Vaikka heillä ei ollut mitään työsuhteita, he eivät kuitenkaan koskaan lakanneet tapaamasta toisiaan. Molemminpuolinen rakkaus herra B:n ja Palmyran välillä – josta oli tulossa herra D:n vaimo – ei ollut yhtään heikentynyt. Vaikka molemmat yrittivät pidätellä sitä, niin se vain lisääntyi heidän lisäponnistelujensa myötä. Yritäessään etäännyttää itseään herra B. päätti mennä naimisiin. Hän otti puolisokseen erittäin hienoluonteisen nuoren naisen ja yritti parhaansa mukaan rakastaa häntä. Ei kuitenkaan viipynyt pitkään, kun hän huomasi, että tämä sankarillinen teko ei voinut häntä parantaa. Vuosien kuluessa herra B ja rouva D eivät koskaan jättäneet velvollisuuksiaan täyttämättä. Ainoastaan he saattoivat tietää kuinka paljon he siitä kärsivätkään, sillä herra D piti hyvin paljon ystävästään ja houkutteli tätä aina luokseen ja silloinkin kun herra D halusi poistua, hän pakotti tämän vielä viipymään.

Kun nämä kaksi rakastavaista eräänä päivänä toisiaan etsimättä sattumalta kohtasivat, he kertoivat toisilleen tuntemuksistaan ja tulivat siihen tulokseen, että itsemurha oli heidän kohdallaan ainoa lääke heidän kokemaansa piinaan. He päättivät kuolla yhdessä ja panna suunnitelmansa täytäntöön seuraavana päivänä, jolloin herra D tulisi olemaan poissa kotoa suurimman osan päivästä. Tehtyään viimeiset valmistelut, he kirjoittivat pitkän ja koskettavan kirjeen, selittäen syyn kuolemaansa, jonka he olivat päättäneet valita, jotta eivät jättäisi velvollisuuttaan täyttämättä. Se päättyi anteeksipyyntöön sekä anomukseen tulla laitetuksi samaan hautaan. Herra D:n kotiin palatessa hän kohtaa molemmat tukehtuneina (savua täynnä olevassa suljetussa huoneessa). Herra D kunnioitti heidän viimeistä toivettaan ja järjesti heille yhteisen haudan.

Tämä tapaus esitettiin Pariisin spiritistisen yhdistyksen tutkimuksen kohteeksi ja eräs Henki vastasi siihen viitaten: – *Nämä kaksi rakastavaista eivät pysty vielä vastaamaan. Näen heidän olevan sekaannuksen vallassa ja pelästyneinä havaitessaan ikuisuuden. Heidän tekojensa moraaliset seuraukset tulevat rankaisemaan heitä **tulevien elämien aikana**, joissa heidän toisistaan erilleen saatetut sielunsa etsivät lakkaamatta toinen toistaan. Niissä he kärsivät kaksin verroin aavistaen toinen toisensa elämän, sekä haluten toisiaan vastavuoroisesti. Kun koetus on päättynyt, he tulevat kokoontumaan yhteen ikuisen rakkauden syliin. Kahdeksan päivän sisällä, seuraavassa istunnossanne, voitte kutsua heitä kommunikoimaan. He tulevat, mutta he eivät pysty näkemään, syvä pimeys tulee peittämään heitä pitkän aikaa toinen toiseltaan.*

Rouvalle esitettiin kutsu tulla kommunikoimaan.

1. Näettekö rakastettuanne, joka teki itsemurhan kanssanne? – *En näe mitään, en edes niitä Henkiä, jotka kanssani vaeltavat tässä maailmassa. Mikä yö tämä onkaan! Ja mikä paksu kangas onkaan silmiäni päällä?*

2. Mitä tunsitte silloin, kun heräsitte toisessa maailmassa? – *Se oli hyvin outo tunne. Tunsin kärsiväni kylmästä, mutta samalla palavani. Jää jäähmetti suoniani ja tuli oli otsallani! Se oli ennenkuulumaton sekava asia! Jää ja tuli tuntuivat syövän minua! Ajattelin, että tulisin kokemaan toisen kuoleman.*

3. Koittekö mitään fyysistä kipua? – *Kaikki kipuni on **tässä ja tässä**. Mitä tarkoitatte, kun sanotte ”**tässä ja tässä**”? – **Tässä** aivoissani ja **tässä** sydämessäni.*

On todennäköistä, että jos olisimme voineet nähdä Hengen, niin olisi voitu nähdä hänen vievän kättään otsalleen ja sydämelleen.

4. Uskotteko olevanne ikuisesti tällaisessa olotilassa? – *Voi, ikuisesti, ikuisesti! Kuulen joskus pirullista naurua, kauhistuttavat äänet kiljuvat minulle näitä sanoja: ”Ainaisesti näin!”*

5. No niin, voimme vakuuttaa teille täydellä varmuudella, että näin ei tule aina olemaan. Katumalla tulette saavuttamaan anteeksiantonne. – *Mitä sanoitte? En kuule.*

6. Toistan, että kärsimyksillenne tulee loppu, jota voitte nopeuttaa katumuksellanne ja me tulemme auttamaan teitä rukouksenne kautta. – *En kuullut muuta kuin yhden sanan ja epämääräisiä ääniä. Se sana on **armo**! Oliko se **armo**, josta halusit puhua? Puhuit kuitenkin epäilemättä siitä sielusta, joka juuri oli kulkenut vierestäni, lapsiparasta, joka itkee ja toivoo.*

Eräs läsnä ollut yhdistyksen nainen sanoi, että hän oli osoittanut Jumalalle rukouksen tämän onnettoman puolesta ja epäilemättä juuri se oli tehnyt häneen vaikutuksen. Hän oli todellakin mielessään hartaasti anonut tälle Hengelle Jumalan armoa.

7. Kerroitte olevanne pimeydessä. Tarkoittaako se, että te ette näe meitä? – *Minun on sallittu kuulla muutamia lausumianne sanoja, mutta en näe mitään muuta kuin tumman harson, johon joskus hahmottuu itkevät kasvot.*

8. Jos ette näe rakastanne, ettekö tunne häntä lähellänne? Hän on täällä. – *Voi, älä puhu minulle hänestä. Minun tulee unohtaa hänet hetkeksi, jos haluan, että teille mainitsemani hahmo häviäisi harsosta.*

9. Minkä hahmo se on? – *Erään kärsivän ihmisen, jonka henki- sen elämän olen tappanut maan päällä pitkäksi aikaa.*

Kun lukee tätä kertomusta, on aluksi valmis löytämään itse-

murhaajalle tekoa lieventäviä asianhaaroja ja voi pitää hänen tekoaan jopa sankarillisena, koska se on lähtöisin velvollisuudentunnosta. Voidaan kuitenkin nähdä, että heidän tuomionsa tuolla puolen on ollut erilainen. Näiden itsemurhaan syyllistyneiden rangaistus on pitkä ja kauhea, koska he tieteen tahtoen pakenivat kuolemaan paetakseen elämän koettelemuksista. Heidän pyrkimyksensä velvollisuutensa täyttämiseen oli epäilemättä kunnioitettava ja se tullaan ottamaan lukuun heidän kohdallaan myöhemmin, mutta todellinen meriitti olisi ollut toistensa vetovoimaa vastaan taistelu ja voittaminen. Sitä vastoin he pakenivat kuin rintamakarkurit taistelusta.

Kuten nähdään, näiden kahden rangaistus tulee muodostumaan siitä, että he tulevat etsimään toisiaan pitkään, kuitenkin kohtaamatta, ***ei Henkien maailmassa, eikä ruumiillisesa maailmassa.*** Se on tilapäisesti vaikeutettu siksi, että tämän rangaistuksen täytyy kestää ikuisesti. Sen ajatuksen ollessa osa rangaistusta, heille ei ollut sallittu kuulla toivon sanoja, eikä heidän sallittu ymmärtää heille osoitettuja toiveikkaita sanoja. Osa lukijoista voi pitää tätä rangaistusta liian pitkänä ja kauheana, etenkin koska se ei pääty muuten kuin useiden ruumiillisten elämien jälkeen. Sanomme heille, että rangaistuksen kesto on kuitenkin väliaikainen ja se riippuu siitä tavasta, jolla he kestävät tulevan koetuksensa. Sen lisäksi heitä voidaan auttaa koetuksessaan rukouksen kautta. Tämä koskee kaikkia syyllistyneitä Henkiä, jotka ovat oman tulevaisuutensa muovaajia. Eikö tämä kuitenkin ole parempi kuin oppi ikuisesta, vailla toivoa olevasta kadotuksesta, johon ihmissielut ovat peruuttamattomasti määrättyjä kirkon käsityksen mukaisesti? Se pitää tällaisia sieluja ainaisesti helvettiin tuomittuina ja hylkää epäilemättä heidän puolestaan tehdyt viimeiset rukoukset hyödyttöminä.

Louis ja Victorine

Nuori mies nimeltään Louis G. työskenteli kengän valmistajana. Hän oli seurustellut kuudesta seitsemään kuukautta Victorine R:n kanssa, joka oli saappaanompelija. Heidän häänsä olivat hyvin lähellä, sillä avioliittoon kuulutus oli laitettu jo lehteen julkaistavaksi. Näin ollen nuoret pitivät itseään toistensa kanssa lähes lopullisesti yhdistettyinä ja rahaa säästääkseen nuori mies meni joka päivä tulevan vaimonsa luokse syömään.

Eräällä päivällisellä tämän nuoren parin välille nousi kiistely aivan turhamaisesta asiasta. Kumpikin osapuoli pysyi itsepintaisesti omassa kannassaan, kunnes keskustelu johti siihen pisteeseen, jossa Louis lähti pöydästä ja vannoi, että ei enää koskaan palaa takaisin.

Seuraavana päivänä nuorimies meni kuitenkin pyytämään anteeksi. Yleensä sanotaankin, että yön yli nukuttu uni on paras neuvonantajaja. Kihlattu kuitenkin sai tiettyjä ennakkokäsityksiä edellisen päivän kohtauksesta ja ajatteli sellaisen voivan toistua silloin, kun hänellä ei enää olisi mahdollisuutta peruuttaa lupautaan ja kieltäytyi sovinnon tekemisestä. Mitkään vakuuttelut ja epätoivon kyynleet eivät saaneet häntä taipumaan. Tästä välikostosta kului useita päiviä. Louis, odottaen rakastettunsa olevan taipuvaisempi, halusi yrittää viimeistä keinoa. Hän meni koputtamaan tämän kotiovelle ilmoittaen nimensä. Victorine ei kuitenkaan avannut ovea. Louis anoi ja rukoili ja vakuutteli oven toisella puolella, mutta mikään ei yltänyt koskettamaan leppymätöntä Victorinea. Lopulta miesparka huusi: ”Hyvästi sitten, julmuri... hyvästi ikuisiksi ajoiksi! Yritä löytää itsellesi mies, joka rakastaa sinua yhtä paljon kuin minä!” Silloin Victorine kuulee eräänlaisen tukahtuneen vaikeroinnin, ihmiskehon kaatuvan ovea päin ja liukuvan sitä pitkin alas. Sen jälkeen seurasi hiljaisuus. Victorine päätteli hiljaisuudesta Louisin istuutuneen talon kynnykselle odottamaan hänen seuraavaa ulosmenoaan ja päätti olla laittamatta jalkaansa ulos niin kauan kuin Louis olisi ovella.

Neljä tuntia sen jälkeen erään vuokralaisen kulkiessa porrastanteella ja tuoden valoa mukanaan, hän huudahtaa säikähdyksestä ja kutsuu apua. Pian naapuristo tulee paikalle ja Victorine avaa viimein oven. Hän päästää kauhun kiljahduksen tunnistaessaan kihlattunsa lattialla kalpeana ja liikkumattomana. Jokainen yritti auttaa nopeasti, mutta pian huomattiin, että kaikki oli hyödytöntä ja nuoren miehen elämä oli päättynyt. Nuori mies oli upottanut nahkaveitsensä sydämeensä ja terän kärki oli jäänyt haavaan kiinni.

Pariisin spiritistisessä yhdistyksessä elokuussa 1853:

1. Pyhälle Louisille osoitettu kysymys: Kuuluuko tälle nuorelle naiselle, joka oli tahattomasti syynä rakastettunsa kuolemaan, yhtään vastuuta? – *Kyllä, sillä hän ei rakastanut.*

2. Jotta tältä murhenäytelmältä olisi vältytty, olisiko Victorinen pitänyt suostua avioliittoon tuntemastaan vastenmielisyydestä huolimatta? – *Hän etsi tilaisuutta päästä eroon Louisista. Hän teki liittonsa alkuvaiheessa sen, mitä hän tulisi tekemään myöhemmin.*

3. Näin ollen, hän syyllistyi siihen, että oli elätellyt Louisissa tunteita, joita hän ei jakanutkaan – niitä tunteita, jotka olivat syynä Louisin kuolemaan? – *Kyllä, juuri näin se on.*

4. Victorinen vastuun tässä tapauksessa täytyy siis olla suhteutettuna hänen virheeseensä, eikä niin suuri, jos hän olisi tieteen tahtoon ollut aiheuttamassa itsemurhaa? – *Kyllä, tämä on ilmeistä.*

5. Onko Louisille lieventävänä seikkana hänen hetkellinen mielenhäiriönsä, jonka valtaan hän joutui Victorinen itsepintaisuudesta? – *Kyllä, sillä hänen itsemurhansa, joka on rakkaudesta*

lähtöisin, on pienempi rikos Jumalan silmissä, kuin sellaisen ihmisen itsemurha, joka haluaa vapauttaa itsensä elämästään raukkamaisuutensa tähden.

Yhdessä toisessa kokouksessa itsemurhan tehneen Louisin Henki kutsuttiin kommunikoimaan ja hänelle esitettiin seuraavat kysymykset:

1. Mitä ajattelette teostanne? – *Victorine on epäkiitollinen ja tein väärin tappaessani itseni hänen vuokseen, sillä hän ei ollut sen arvoinen.*

2. Eikö hän rakastanut teitä? – *Ei, hän uskoi aluksi rakastavansa. Hän kuvitteli niin, mutta se aiheuttamani kohtaaminen sai hänet avaamaan silmänsä. Hän oli silloin vain tyytyväinen, että hänellä oli tekosyy päästäkseen minusta eroon.*

3. Rakastitteko te vilpittömästi häntä? – *Olin intohimoisesti rakastuneena häneen. Uskon kuitenkin, että siinä oli kaikki. Jos olisin rakastanut häntä puhtaalla ja todellisella kiintymyksellä, en olisi halunnut aiheuttaa hänelle kärsimystä.*

4. Jos hän olisi tiennyt, että tulisit todellakin tappamaan itsesi, niin olisiko hän pysynyt kielteisessä vastauksessaan? – *En tiedä. En usko, sillä hän ei ole ilkeä. Mutta silloin hän olisi tullut onnettomaksi. Hänelle on parempi, että asiat menivät näin.*

5. Kun saavuitte hänen ovelleen, oliko teillä tarkoitus tappaa itsenne, jos Victorine ei suostuisi pyyntöönne? – *Ei, en ajatellut sitä yhtään. En uskonut hänen olevan niin itsepintainen. Vasta sitten kun näin hänen itsepäisyytensä, huuma sai minut valtaansa.*

6. Näytätte katuvan itsemurhaanne siitä syystä, että Victorine

ei ollut sen arvoinen. Onko tämä ainut syy katumukseenne? – *Tällä hetkellä kyllä, sillä olen vielä häiriintymistilassa. Minusta vaikuttaa siltä, että olen hänen ovensa takana. Tunnen kuitenkin jotain muuta, jota en osaa määrittää.*

7. Tuletko ymmärtämään sen myöhemmin? – *Kyllä, sitten kun olen päässyt häiriintymisestääni ohi... Olen tehnyt pahaa... minun olisi pitänyt jättää hänet rauhallisesti... olen ollut heikko ja kannan siitä rangaistusta. Näette, kuinka sokea intohimo saa ihmisen tekemään tyhmyyksiä ja hän ymmärtää sen vasta sitten, kun on liian myöhäistä.*

8. Sanoitte, että ”kannan siitä rangaistusta”. Mistä rangaistuksesta kärsitte? – *Tein väärin, kun lyhensin elämäni. Minun olisi pitänyt sellaista tehdä. Olisi ollut parempi, jos olisin kestänyt kaiken, sen sijaan, että lähdin pois maan päältä ennenaikaisesti. Olen sen vuoksi onneton. Kärsin ja se on aina juuri hän, joka saa minut kärsimään. Tuntuu siltä, että olen yhä hänen ovelaan. Mikä kiittämätön! Älkää puhuko hänestä. En halua ajatella häntä. Se on minulle liian tuskallista. Näkemiin.*

Tässä nähdään jälleen uusi todiste jaetusta oikeudenmukaisuudesta, joka jakaa rangaistuksen syyllistyneille heidän vastuunsa mukaisesti. Ensimmäinen virhe oli Victorinella. Hän oli elätellyt Louisissa rakkautta, jota hän ei tuntenutkaan ja jolla hän leikitteli. Hänelle kuuluu siten suurempi osa vastuusta. Nuori mies tulee myös rangaistuksi kokemillaan kärsimyksillä, mutta hänen tuskansa on pienempi, sillä hän antautui harkitsemattomaan tunteenpurkaukseen kiihkossaan sen sijaan, että olisi kylmän harkitusti tehnyt itsemurhan kiertääkseen elämän koetuksia.

Ateisti

Herra J.B.D. oli oppinut, mutta täysin materialistisen maail-

mankuvan täyttämä mies. Hän ei uskonut Jumalan eikä sielun olemassaoloon. Häntä kutsuttiin kommunikoimaan Pariisin spiritistisen yhdistyksen toimesta (yhden hänen sukulaisensa pyynnöstä) pari vuotta hänen kuolemansa jälkeen.

1. Evokaatio: – *Minä kärsin! Olen kadotukseen tuomittu.*

2. Kutsuimme sinut kommunikoimaan sukulaistesi nimissä, jotka haluavat tietää vointinne. Voisitteko kertoa, onko kutsumme (evokaatio) teille raskas vai miellyttävä? – *Raskas.*

3. Oliko kuolemanne tahallisesti itse aiheutettu? – *Kyllä.*

Henki kirjoittaa hyvin vaikeasti. Kirjoitus on hyvin voimakasliikkeistä, epäsäännöllistä, kouristuksenomaista ja lähes mahdotonta lukea. Alussa hän tuo esiin suuttumuksensa, heittää kynän ja repii paperin.

4. Rauhoittukaa. Rukoilemme kaikki Jumalaa puolestanne. – *Olen pakotettu uskomaan Jumalaan.*

5. Mikä saattoi johtaa teidät itsemurhaan? – *Ikävystyminen **toivottomaan** elämään.*

Itsemurha on ymmärrettävä, kun se on **toivoton**. On mahdollista yrittää paeta kurjuutta kaikin keinoin. Spiritismin mukaan tulevaisuus tulee avautumaan ja toivo tulee oikeutetuksi. Itsemurha ei enää ole päätepiste. Päinvastoin sen kautta tunnistetaan, että paetessaan yhtä piinaa itsemurhaaja lankeaa toiseen piinaan, joka on sata kertaa pahempi. Siksi spiritismi on jo nyt saanut niin monet ihmiset välttymään itse aiheutetulta kuolemalta. On ihmisiä, jotka puhuvat **tieteellisillä sofismeillaan ja sanovat itse puhuvansa ”järjen” nimeen**, samalla pyrkien tekemään uskottavaksi sitä ajattelutapaa, jonka mukaan kaikki loppuu kuoleman

myötä. Se ajattelutapa on niin monen kärsimyksen ja rikoksen alkujuuri ja sellaiseen pyrkivät syyllistävät tällä teollaan itsensä hyvin raskaasti. He eivät tule kantamaan vastuuta ainoastaan omista virheistään, vaan myös kaikesta seurauksena syntyneestä pahasta, jota he olivat aiheuttamassa.

6. Halusitte paeta elämän kurjuuksia. Voititteko mitään tällä teollanne? Oletteko nyt onnellisempi? – *Miksi olemattomuutta ei ole olemassa?*

7. Voisitteko kertoa meille olotilastanne teille parhaimmalla tavalla? – *Kärsin siitä, että minut on pakotettu uskomaan kaikkea sitä, jonka olemassaolon olin itse kiistänyt. Sieluni on kuin tulisilla hiilillä, kauhean ahdistuksen vallassa.*

8. Mistä saitte materiaan perustuvan ajattelutapanne, joka teillä oli eläessänne? – *Eräässä aikaisemmassa elämässäni olin hyvin ilkeä. Henkeni tuomittiin kärsimään epäuskoisuuden piinasta maallisen elämäni aikana ja näin päädyin itsemurhaan.*

Täällä maan päällä on kokonainen kirjo erilaisia ajattelumalleja. Usein kysytään, kuinka voi olla materiaan perustavan ajattelumallin kannattajia, koska kaikki ovat käyneet Henkien maailman kautta ja ihmisillä pitäisi olla siitä sisäinen aavistus. Kuitenkin juuri tämä sisäinen aavistus on evätty tietyiltä Hengiltä, jotka olivat säilyttäneet ylpeytensä, eivätkä katuneet virheitään. Heidän ruumiillisen elämänsä koetukseen kuuluu **omalla järjellään** hankkia itselleen todiste Jumalan olemassaolosta ja tulevasta elämästä – todisteet, jotka lakkaamatta ovat olleet heidän silmiensä edessä. Usein kuitenkin he omahyväisyyttään kuvittelevat, että mikään ei ole heidän yläpuolellaan ja se ajattelu vie heitä mukaansa. He tulevat kärsimään siihen asti, kunnes heidän ylpeytensä on taltutettu ja he tunnustavat ilmeisen tosiasian.

9. Kun hukutitte itsenne, mitä ajattelitte tekonne seurauksista? Mitä ajattelitte sillä hetkellä? – *En mitään, sillä kaikki (kuoleman jälkeinen) oli minulle olematonta. Sitten kun olin kärsinyt tekoni seuraukset, minä näin tulevani vielä suurempaan kärsimykseen.*

10. Oletteko nyt hyvin vakuuttunut Jumalan, sielun ja tulevan (kuoleman jälkeisen) elämän olemassaolosta? – *Valitettavasti! Tunnen sen vuoksi ainoastaan suurta ahdistusta!*

11. Oletteko tavannut uudestaan veljeänne? – *Voi ei!*

12. Miksi ei? – *Miksi saattaa kärsimyksiämme yhteen? Kurjuuteen karkotetaan erilleen ja onnellisuuteen kokoonnutaan yhteen, valitettavasti näin se on!*

13. Olisiko teille mieluisaa tavata jälleen veljenne? Voimme kutsua hänet vierellenne. – *Ei, ei, olen liian alhainen sellaiseen.*

14. Miksi haluatte, että emme kutsuisi häntä? – *Koska hän ei ole onnellinen, kuten en itsekään ole.*

15. Te pelkäätte hänen tapaamistaan. Eihän se voisi tehdä teille muuta kuin hyvää? – *Ei, myöhemmin.*

16. Haluatteko sanoa jotain sukulaisillenne? – *Sen, että he rukoilisivat puolestani.*

17. Näyttää siltä, että ystäväpiirinne keskuudessa oli niitä, jotka ajattelivat asioista kanssanne samalla (ateistisella) tavalla. Haluatteko, että kerromme heille jotain teistä? – *Voi kurjia! Kunpa vain oppisivat uskomaan kuoleman jälkeiseen elämään! Se on parasta, mitä voin toivoa heille. Jos he voisivat ymmärtää surullisen asemani, niin se saisi heidät kyllä ajattelemaan paljon.*

Hänen edesmennyttä veljeään, joka ei ollut tehnyt itsemurhaa, mutta joka oli opettanut samanlaisia (ateistisia) ajattelumalleja, kutsuttiin kommunikoimaan. Vaikka tämä olikin onneton, hän vaikutti paljon rauhallisemmalta. Hänen kirjoituksensa oli selkeää ja helposti luettavissa.

18. Evokaatio: – *Olkoon kuvaus meidän kärsimyksistämme teille hyödylliseksi opiksi ja saakoon teidät vakuuttuneiksi, että kuoleman jälkeinen elämä on tosiasia, jossa hyvitetään virheitä ja epäuskoisuutta.*

19. Näettekö toisianne veljenne kanssa, jota juuri kutsuimme? – *Ei, hän pakenee minua.*

Voidaan kysyä, kuinka Henget voivat välttää toisiaan Henkien maailmassa, jossa ei ole materiaalisia esteitä, eikä piilopaikkoja, jonne ei pysty näkemään. Kaikki siinä maailmassa on suhteellista ja sen maailman asukkaiden fluidisten perusominaisuuksien mukaista. Ainoastaan korkeampien Henkien havainnot ovat vailla rajoitteita. Alhaisempien Henkien joukossa havainnot ovat rajallisia ja heille fluidiset esteet aiheuttavat samanlaisia esteitä kuin materiaaliset näköesteet vaikuttavat ihmisiin. Henget välttävät toistensa näkemistä tahdollaan, joka vaikuttaa heidän henkiseen kehoonsa (eli perispiritisiin) sekä heitä ympäröiviin fluideihin. Kuitenkin kaitselmus, joka varjelee kutakin yksilöllisesti kuten jokaista lapsistaan, jättää Hengelle tai evää Hengeltä sen kyvyn kunkin moraalisten taipumusten mukaisesti. Olosuhteista riippuen se on yksille rangaistus ja toisille palkitseminen.

20. Olette paljon rauhallisempi kuin veljenne. Voisitteko kertoa tarkemmin kärsimyksistänne? – *Ettekö te maan päällä kärsikin itserakkaudestanne ja ylpeydestänne, kun olette pakotettuja tunnustamaan virheenne? Eikö mielenne kapinoikin ajatusta teidän*

nöyryyttämisestänne sellaisen edessä, joka näyttää teidän olevan väärässä? Kas niin! Kuinka uskotte sellaisen sielun kärsivän, joka läpi elämänsä oli ollut vakuuttunut, että hänestä ei jää mitään jäljelle kuoleman jälkeen ja että hän oli aina ollut oikeassa muiden ylitse, kun hänet yhtäkkiä laitetaan kasvotusten ilmiselvän totuuden kanssa. Se murtaa hänet täysin ja nöyryyttää häntä. Siihen tulee liittymään tunnontuskat siitä, että oli niin pitkäksi aikaa unohtanut niin hyvän ja armahtavaisen Jumalan olemassaolon. Hänen olotilastaan tulee sietämätön. Hänelle ei ole rauhaa eikä lepoa. Hän ei tule kohtaamaan muuta kuin vain vähän levollisuutta sillä hetkellä, jolloin pyhä armo, toisin sanottuna Jumalan rakkaus, tulee koskettamaan häntä. Näin on, koska ylpeys valtaa sieluparkamme sillä tavoin, että se ympäröi meitä kokonaan ja tarvitaan vielä pitkän aikaa ennen kuin vapaudumme sen kohtalokkaasta päällysteestä. Ainoastaan veljimme rukous voi auttaa vapautumaan siitä.

21. Puhutteko ruumiillista elämää elävistä veljistänne vai Hengen maailmassa elävistä veljistänne? – *Niin yksistä kuin toisistakin.*

22. Veljenne kanssa käydyn keskustelun aikana yksi täällä läsnä olevista rukoili hänen puolestaan. Oliko tästä rukouksesta hyötyä hänelle? – *Se ei tule menemään hukkaan. Jos hän torjuu armon tällä hetkellä, hän tulee saamaan siitä avun, kun hänen tilansa on sellainen, jossa hän turvautuu tähän pyhään yleislääkkeeseen.*

Näemme tässä yhden uudentyyppisen rangaistuksen, joka ei ole samanlainen kaikkien epäuskoisten keskuudessa ja se on riippumaton tämän Hengen kärsimyksestä. Hänen oli pakko tunnistaa ne totuudet, joita hän oli eläessään kieltänyt. Hänen ajattelussaan on nähtävissä tietynlainen kehitys, kun verrataan muihin Henkiin, jotka pitivät itsepintaisesti kiinni Jumalan olemassaolon kieltämisestä. Se on jo jotain – alku nöyrytymi-

selle – kun tunnustaa olleensa väärässä. On enemmän kuin todennäköistä, että seuraavassa ruumiillisessa elämässä epäuskoisuus tulee hänessä väistymään ja tekemään tilaa **synnyn-näiselle** uskon tunteelle.

Näiden kahden Hengen evokaation tulos vietiin sille henkilölle, joka oli pyytänyt meitä tähän yhteydenottoon, ja hän vastasi siihen seuraavasti:

”Hyvä herra, ette voi kuvitella sitä suurta helpotusta, kuinka suuren siunauksen evokaationne minun anopilleni ja sedälle ni tuotti. Pystyimme tunnistamaan heidät täydellisesti. Etenkin ensimmäisen kommunikoinnin käsiala oli hyvin samankaltainen hänen eläessään kirjoittaman käsialan kanssa ja se oli kaikista yhdenmukaisin hänen viimeisten kuukausiensa käsialan kanssa. Hän vietti sen ajan kanssamme ja kirjoitus oli silloin nykäyksettäin tehtyä ja mahdotonta lukea. Näemme samanmuotoisia (kirjainten) viivanvetoja ja kiemuroita muutamissa hänen kirjeissään. Se, mikä tulee hänen käyttämiinsä sanoihin, ilmaisuihin ja tyyliin, on vieläkin järkyttävämpää. Meille niiden yhdenmukaisuus on täydellistä. Hän on vain enemmän valistunut Jumalan, sielun ja ikuisuuden olemassaolosta, jotka hän aikaisemmin kiisti. Olemme siis täysin vakuuttuneita kommunikointien antajien henkilöllisyydestä. Kunnia olkoon Jumalalle, sillä olemme saaneet vankemman uskon spiritismin kautta. Kehittyköön siinä myös veljemme henkien maailmassa, sekä meidän maailmassamme. Veljen henkilöllisyys ei ollut vähempää selvä. Siinä oli äärettömän suuri ateistin ja uskovaisen ero, mutta tunnistimme hänen kirjaimensa, tyyliinsä ja sanankäänteensä. Hänen viestistään pisti silmään sana **yleislääke**, jota hän yleisesti käytti. Se esiintyi hänen puheissaan ja toistui kaiken aikaa.

Olen ilmoittanut näistä kahdesta evokaatiosta useille ihmisille, jotka hätkähtivät niiden todenperäisyyttä. Kuitenkin epäuskoiset, jotka jakoivat näiden kahden sukulaisteni kanssa saman ajattelu-

tavan, olisivat halunneet varmuudeltaan vieläkin ehdottomampia vastauksia. Herra D esimerkiksi olisi halunnut kysyttävän paikkaa, minne hän oli haudattuna, missä hän hukkuu, mistä hänet löydettiin jne. Jotta voisimme saada heidät vakuuttuneiksi, olisiko mahdollista kutsua häntä kommunikoimaan uudestaan ja kysyä, kuinka hän teki itsemurhan, kuinka pitkään oli sukelluksessa, mistä hänen ruumiinsa löydettiin, minne hänet haudattiin, millä tavalla hänet haudattiin (kirkon vai viranhaltijan puolesta)?

Hyvä herra, pyydämme teitä, että saisitte hänet vastaamaan ehdottoman varmasti näihin kysymyksiin. Ne ovat olennaisia niille, jotka vielä epäilevät. Olen vakuuttunut siitä suunnattomasta hyödyistä, minkä tämä saa aikaiseksi. Kirjoitin tämän kirjeen kiireellä, jotta se voisi tulla teidän käsiinne perjantaina ja jotta voisitte kutsua häntä kommunikointiin yhdistyksenne istunnossa samana päivänä... jne.”

Toistimme tämän kirjeen tekstin, koska siinä vahvistettiin kommunikoinnin antajien henkilöllisyys ja liitämme myös vastauksemme opetuksesi niille ihmisille, jotka eivät ole perehtyneitä tuonpuoleisesta tullesiin kommunikointeihin.

”Kysymykset, joita pyysitte uudestaan osoittamaan anopillenne, ovat epäilemättä kirjoitettu kunnioitettavaa tarkoituspäätä silmälläpitäen – epäuskoisten ihmisten vakuuttamiseksi. Teillä ei ole siihen sekoittuneena yhtään epäilyksen tai uteliaisuuden tunnetta. Kuitenkin täydellisempi tietämys spiritistisestä tieteestä olisi saanut teidät ymmärtämään, että ne kysymykset ovat tarpeettomia. Ensinnäkin, pyytäessänne minua saamaan sukulaisianne vastaamaan ehdottoman varmasti, te epäilemättä ette tiedä, että emme pysty hallitsemaan Henkiä tahdomme mukaisesti. Henget vastaavat silloin kun haluavat, itse valitsemallaan tavalla ja usein sen mukaisesti, kuinka sattuvat kykenemään. Heidän toimintansa vapaus on vielä suurempi kuin heidän maan päällä eläessään ja heillä on enemmän keinoja paeta henkistä painostusta, jota heihin halutaan harjoittaa. Parhaat todisteet henkilöllisyydestä tulevat spontaanisti, heidän omasta tahdostaan, tai ne tule-

vat esiin asianhaaroista ja suurimman osan ajasta niitä on turhaan yritetty saada tapahtumaan. Kertomanne mukaan sukulaisenne todisti henkilöllisyytensä kiistämättömästi. On hyvin todennäköistä, että hän voisi kieltäytyä vastaamasta kysymyksiin, joita hän syystä voisi pitää turhamaisina ja jotka ainoastaan tyydyttäisivät häntä kohtaan välinpitämättömien ihmisten uteliaisuutta. Hän voisi vastata, kuten toiset Henget usein vastaavat samantlaisissa tapauksissa. *”Mitä hyötyä on kysyä sellaista, jonka jo tiedätte?”* Lisään tähän vielä, että hänen nyt kokemansa häiriintymistila ja kärsimys tekisivät tämän tyyppisestä tutkimuksesta vieläkin tukalamman. Se vastaa täysin tilannetta, jossa haluttaisiin painostaa sairasta – joka hädin tuskin pystyy ajattelemaan ja puhumaan – kertomaan yksityiskohtia omasta elämästään. Siinä olisi jo selvää kunnioituksen puutetta sitä olotilaa kohtaan, jossa hän tällä hetkellä on.

Voitte olla varmoja myös siitä, että haluamanne tuloksen kannalta näiden kysymysten esittäminen olisi hyödytöntä. Teille jo lähettämämme todisteet henkilöllisyydestä ovat paljon suurempiarvoisia juuri sen vuoksi, että ne tulivat spontaanisti, eikä mikään ollut johdattamassa niihin. Jos epäuskoiset eivät tyydy niihin, niin vielä vähemmän heitä vakuuttaisi ennalta määrätty kuulustelut, joiden rehellisyyden suhteen voidaan tehdä epäilyjä. On olemassa ihmisiä, joita mikään ei saa vakuuttuneiksi. Jos he näkisivät sukulaisenne edessään, he sanoisivat sitä hallusinaatioksi.

Pari sanaa vielä siitä, että pyysitte kutsumaan edesmenneen sukulaisenne Henkeä kommunikointiin vielä samana päivänä, kun kirjeenne tuli vastaanotetuksi. Henkiä ei kutsuta sillä tavoin yhteydenottoon mielin määrin. Ne eivät aina vastaa kutsumme. Sen toteutumiseksi niiden pitää siihen pystyä tai haluta sitä. Sen lisäksi pitäisi olla heille soveltuva meedio, jolla olisi tarvittavia erityiskykyjä. Lisäksi juuri tällainen meedio pitäisi olla saatavilla juuri kyseisellä hetkellä. Lisäksi kommunikoinnin ympäristön pitäisi olla Hengelle mieluinen. Emme koskaan pysty olemaan

varmoja näistä seikoista ja se on hyvä tiedostaa, kun haluaa edetä vakavamielisesti näiden asioiden kanssa.

Felicien

Hän oli rikas, oppinut mies ja luonteeltaan henkevän runollinen, luonteenpiirteiltään erittäin hyväntahtoinen, huomaavainen, lempeä ja täysin kunniallinen. Vikaan menneet sijoitukset olivat kuluttaneet hänen omaisuuttaan ja koska hänellä ei ollut mahdollisuutta korjata sitä varttuneesta iästään johtuen, hän vaipui massenukseen ja hirttäytyi 1864 joulukuussa makuuhuoneessaan. Hän ei ollut materialistisen maailmankuvan täyttämä, eikä hän ollut ateisti, mutta hieman harkitsematon eikä ajatellut paljoakaan tulevaa (kuoleman jälkeistä) elämää. Tunnettuamme hänet läheisesti, kutsuimme häntä kommunikointiin neljä kuukautta hänen kuolemansa jälkeen myötätunnostamme häntä kohtaan.

Kutsu kommunikointiin (evokaatio): – *Kaipaam maan päälle. Minulla oli siellä pettymyksiä, mutta ne olivat pienempiä kuin täällä. Minä, joka uneksin ihmeellisyyksistä, olen aatteeni todellisuuden alapuolella. Henkien maailma on hyvin sekainen, ja sitä pitäisi lajitella oikein kunnolla, jotta siitä tulisi siedettävä. Tällaista ei tullut minun mieleenikään! Minkä kuvauksen täällä voisikaan tehdä Henkien tavoista! Balzacin pitäisi olla täällä toimissaan¹ ja jopa hänelle se olisi vaikeaa. En kuitenkaan ole häntä nähnyt täällä. Missä siis ovat ne suuret sielut, jotka niin voimallisesti ovat ruoskineet ihmiskunnan paheita? Heidän tulisi itseni tavoin oleskella täällä jonkun aikaa, ennen kuin menevät ylevämpiin paikkoihin. Minusta on huvittavaa katsella tätä merkikillistä sekasorron keskusta ja pysyn täällä.*

Vaikka Henki kertoi olevansa hyvin sekasortoisessa yhteisössä

¹ Honoré de Balzac oli yksi Ranskan merkittävimpiä kirjailijoita, joka kuvasi teoksissaan aikalaistensa elämää. – *Kääntäjän huomautus*

ja sen johdosta selvästikin alhaisempien Henkien keskuudessa, hänen kielenkäyttönsä yllätti meitä hänen kuolintavastaan johtuen, mihin hän ei yhtään viitannut. Se nostatti tiettyjä epäilyksiä kommunikaation antaneen Hengen henkilöllisyydestä, vaikka se heijastikin hyvin Felicienin luonnetta.

Pyydän teitä kertomaan, kuinka oikein kuolitte? – *Kuinka oikein kuolin? Kuolin itse valitsemallani ja haluamallani tavalla. Olin miettinyt kyllin pitkään, kuinka vapauttaisin itseni elämästä. Täytyy tunnustaa, että en sillä voittanut kummemmin. Vapauduin vain materiaalisista huolista, mutta kohtasin paljon suuremman ja paljon tuskallisemman huolen siinä Henkeni asemassa, jolle en voi nyt nähdä loppua.*

(Henkioppaalle esitetty kysymys) Onko tämä todellakin Felicien, joka meille vastasi? Meitä ihmetyttää se, että hän oli tehnyt itsemurhan ja hänen kielenkäyttönsä on siitä huolimatta lähes huoletonta. – *Kyllä, mutta hänen asemaansa liittyvän tunteen vuoksi, jonka hyvin ymmärrätte, hän ei haluaisi paljastaa kuolintapaansa meedioille. Siksi hän ilmaisi asian näillä sanoilla ja päätyi lopulta tunnustamaan vastaten suoraan kysymykseenne, vaikka se koskettikin häntä hyvin voimakkaasti. Hän kärsii todella paljon siitä, että oli tehnyt itsemurhan ja hän haluaa välttää mahdollisimman paljon kaikkea, joka muistuttaa tästä turmiollisesta lopusta.*

(Hengelle osoitetut sanat) Teidän kuolemanne liikutti meitä sitäkin enemmän, kun tiesimme teille tulevista surullisista seurauksista ja etenkin teitä kohtaan tuntemastamme arvostuksesta sekä kiintymyksestä. Minä henkilökohtaisesti en ole unohtanut sitä, kuinka hyvä ja huomaavainen olitte minulle. Olisin onnellinen, jos voisin todistaa kiitollisuuteni, jos voisin tehdä jotain, joka olisi hyödyllistä teille. – *En muutoinkaan olisi voinut vapauttaa itseäni taloudellisen asemani vaikeuksista. Nykyään tarvitsen vain*

rukouksia. Rukoilkaa etenkin, että pääsen vapaaksi tästä kauheasta seurasta, joka on lähelläni ja riivaa minua naurullaan, huu-doillaan ja pilkallaan. He haukkuvat minua pelkuriksi ja syystä. Oman elämänsä lopettaminen on raukkamaisuutta. **Tämä on jo neljäs kerta, kun lankean tähän koetukseen**, vaikka nimen-omaan lupasin itselleni, että en enää tulisi tätä tekemään... Mikä kohtalo minulla onkaan!.. Oi rukoilkaa! Mikä sietämätön tuska minulla onkaan! Olen hyvin onneton! Näin tehdessänne teette minulle enemmän, kuin mitä minä teille maan päällä ollessani tein. Mutta se koetus, johon olen niin monta kertaa menehtynyt, kohooa yhä eteeni lähtemättömästi. **Minun täytyy kärsiä se uudelleen tietyn ajan kuluttua.** Tuleeko minulla olemaan voimia käydä sen yli? Ah! Aloittaa elämä uudelleen niin monta kertaa. On lohdutonta kamppailla ensin niin pitkään ja sitten menehtyä tapahtumien mukaansa tempaamana, omista (päinvastaisista) lupauksistani huolimatta! Siihen tarvitsen voimia. Sanotaan, että rukous antaa voimaa. Rukoilkaa puolestani. Tulen myös itse rukoilemaan.

Tämä kyseinen itsemurha, vaikka olikin tehty tavallisissa olo-suhteissa, tuo esiin erään erityisen seikan. Se näyttää Hengen langenneen useita kertoja koetukseen, joka toistuu jokaisessa elämässä ja se **tulee uudestaan vastaan, kunnes hänellä on riittävästi voimia sen vastustamiseen.** Näin tulee vahvistetuk-si se periaate, että silloin kun ruumiillisen elämämme päämää-rä – kehitys – ei toteudu maanpäällisen elämän aikana, niin silloin olemme siinä kyseisessä elämässämme kärsineet hyö-dyttömästi, sillä meidän tulee aloittaa koetus aina uudelleen alusta, kunnes olemme voittaneet sen.

(Felicienin Hengelle osoitetut sanat) Pyydän teitä kuuntelemaan ja miettimään sanojani. Se, mitä kutsutte kohtaloksi, on ainoas-taan heikkouttanne, sillä meille ei ole muuta kohtaloa kuin se, että meidän jokaisen täytyy kantaa vastuu teoistamme. Ihminen

on aina vapaa valitsemaan ja valinnanvapaus on yksi hänen kaikista kauneimmista etuoikeuksistaan. Jumala ei halunnut tehdä ihmistä sokeasti toimivaksi ja tottelevaksi koneeksi. Jos ihminen onkin valinnoissaan taipuvainen tekemään virheitä, niin ihminen on myös altis kehitykselle, ja ainoastaan täydellisyyden myötä hän voi saavuttaa ylemmän onnen. Ainoastaan ylpeyttänne voitte syyttää maallisista murheistanne, sitä vastoin kun useimmiten se riippuu vain omasta huolimattomuudestanne. Edellinen ruumiillinen elämänne oli siitä merkittävä esimerkki. Teillä oli kaikkea tullaksenne onnelliseksi maallisesta näkökulmasta katsoen: järkeä, lahjakkuutta, omaisuutta, ansaittua arvostusta. Teillä ei ollut yhtään turmelevia paheita, vaan päinvastoin kunnioitettavia ominaisuuksia. Kuinka jouduitte niin huonoon asemaan? Se johtuu pelkästään varomattomuudestanne. Voitte myöntää, että jos olisitte toiminut varovaisemmin, jos olisitte tyytynyt jo teille kuuluvaan merkittävään omaisuuteen – sen sijaan, että olisitte lähteneet sitä lisäämään – niin silloin olisitte välttyneet vararikolta. Siinä ei ollut mitään (väistämätöntä) kohtaloa, sillä olisitte voineet estää sen, mitä teille tapahtui.

Teidän koetuksenne sisälsi tapahtumasarjan, jonka tuli johdattaa teidät sellaiseen elämäntilanteeseen, joka ***ei pakota itsemurhaan, vaan houkuttelee sen tekemiseen***. On teille hyvin valitettavaa, että viisaudestanne ja koulutuksestanne huolimatta ette hallinneet olosuhteita ja saitte rangaistuksen heikkoudestanne. Se koetus, aivan kuten ennalta tunsittekin, tulee vielä toistumaan. Tulevassa elämässänne tulette kohtaamaan tapahtumia, jotka tulevat uudestaan nostattamaan esiin ajatuksen itsemurhasta ja näin tulee tapahtumaan siihen asti kunnes olette sen koetuksen voittanut¹.

1 Jokainen ihminen on aikaisemmilla teoillaan syyn ja seurauksen lainalaisuuden mukaisesti hankkinut itselleen koetuksia ja hyvityksiä. On hyvin ymmärrettävää, että koetuksen tai hyvityksen edestä pakoilu itsemurhan kautta johtaa vain pahempaan tilaan, eikä siitä vapauta. Myöhemmin sama koetus tulee uudestaan vastaan. Ihmisen ei-materiaalisen osatekijän (=Hengen) elämän jatkuminen tuonpuoleisessa, sekä siihen liittyvien lainalaisuuksien ymmärtäminen ovat elämän haasteiden edessä hyvin suureksi avuksi. Lukemattomat ihmiset

Kaukana siitä, että laittaisitte kohtalonne tiliin sellaista, mikä on omien tekojenne tulosta, ihaillkaa Jumalan hyvyyttä, joka sen sijaan, että tuomitsisi päättymättömästi ensimmäisestä virheestä, tarjoaa teille jatkuvasti keinoja hyvitykseen. Kärsimyksenne ei tule kuitenkaan olemaan ikuista, vaan kestää ainoastaan niin kauan kuin pysytte virheessänne. Teistä itsestänne riippuu, otatko Henkenä (ennen ruumiillista elämää) niin vahvat päätökset elämällemme, jotta voisitte osoittaa Jumalalle vilpittömän katumuksenne ja pyytäisitte niin hartaasti hyvien Henkien tukea, että palaisitte maan päälle kaikenlaisia houkutuksia vastaan karaistuneena. Kun olette kohdanneet elämän haasteet ne kestäen, tulette käymään nopeammin onnellisuuden tielle, sillä muilla tavoin olette jo saavuttaneet merkittävän kehitystason. Kuten näette, teidän tulee nousta vielä tämän portaan yli ja tulemme tukemaan teitä siinä rukouksillamme. Niiden vaikutus jää kuitenkin heikoksi, jos te ette auta itseänne omilla ponnisteluillanne. – *Voi kiitos! Kiitos näistä hyvistä neuvoista, joita todellakin tarvitsin, sillä olen paljon onnettomampi, mitä ulospäin haluaisin näyttää olevani. Voin vakuuttaa, että tulen käyttämään niitä hyödyksi ja valmistautumaan seuraavaan ruumiilliseen elämään, jossa tulen tekemään kaikkeni, etten vain lankeaisi. Minulle on tuskaista viipyä kauempaa tässä viheliäisessä ympäristössä, jonne minut on pantu syrjään*

Felicien

Antoine Bell

Hän oli kirjanpitäjänä yhdessä kanadalaisessa pankissa ja teki itsemurhan 28. helmikuuta 1865. Yksi kanssamme kirjeenvaihdossa ollut henkilö, joka oli lääkärinä ja apteekkarina samassa

ovat välttyneet sen avulla itsemurhalta. Tämän asian laajemman tuntemuksen eteen tehdyllä systemaattisella ponnistelulla on väistämättömänä seurauksena itsemurhien, sekä niiden raskaiden seurausten väheneminen. Lähteinä mm. Erään itsemurhaajan muistelmät, Yvonne Pereira; Itsemurha – Syyt ja Seuraukset, Richard Simonetti; Henkien Kirja, Allan Kardec – *Kääntäjän huomautus*

kylässä, antoi meille hänestä seuraavat tiedot:

”Tunsin hänet läheisesti yli 20 vuoden ajalta. Tämä monilapsisen perheen isä ei koskaan halunnut aiheuttaa harmia kenellekään. Jonkun aikaa sitten hänen päähänsä oli tullut voimakas ajatus, että hän olisi ostanut liikkeestäni myrkkyä ja myrkyttänyt sillä jonkun. Hän tuli usein hartaasti pyytämään, että kertoisin milloin olin sen myrkyn hänelle myynyt ja hän oli kauheisiin harhoihin uppoutuneena. Hän ei saanut unta, syytti itseään ja hakkasi itseään rintaansa. Hänen perheensä oli jatkuvan ahdistuksen vallassa siitä hetkestä lähtien, kun hän palasi kotiin iltapäivällä neljän aikaan, siihen hetkeen asti, kunnes hän aamu yhdeksältä meni pankkiin töihin. Siellä hän piti kirjanpitoa hyvin täsmällisenä tekemättä koskaan yhtään virhettä. Hänellä oli tapana sanoa minulle, että hänen sisällään jokin sanoi, että hänen tulisi hoitaa kirjanpito hyvin täsmällisesti järjestyksessä. Niillä hetkillä, kun hän näytti alkavan vakuuttua (myrkkyyn liittyvien) ajatustensa järjenvastaisuudesta, hän huudahti: `Ei, haluatte huiputtaa minua... **muistan selvästi**...se on totta’.

Antoine Bell, jota kutsuttiin kommunikointiin Pariisissa 17. huhtikuuta 1865 hänen ystävänsä pyynnöstä.

1. Evokaatio: – *Mitä tahdotte minusta? Haluatteko panna minut kuulusteluun? Se on turhaa, tunnustan kaiken.*

2. Kaukana siitä, että haluaisimme ahdistaa teitä piilotetuilla kysymyksillä, haluamme ainoastaan tietää, mikä on asemanne siinä maailmassa, jossa nyt olette ja voimmeko olla teille avuksi? – *Ah, jos näin voisitte tehdä, niin olisin hyvin kiitollinen. Minua inhottaa tekemäni rikos ja olen hyvin onneton!*

3. Toivomme, että rukouksemme tulevat lievittämään kärsimyksiänne. Sitä paitsi, näytätte olevan hyvässä kunnossa. Te kadutte ja se on jo alku oman kunnianne palauttamiselle. Jumala, joka on äärettömän armollinen, säälii aina katuvaan. Rukoilkaa

kanssamme (tässä lausuimme rukouksen itsemurhan tehneiden puolesta, joka on teoksessa ***Evangeliumi Spiritismin Mukaan***). Voisitteko nyt kertoa sen rikoksen, johon tunnustatte syyllistyneenne. Teille tullaan ottamaan huomioon, että tunnustitte nöyrästi tekonne. – *Sallikaa minun ensin kiittää teitä siitä toivosta, jonka saitte syntymään sydämeeni. Voi! Siitä on pitkä aika, kun elin Välimeren rannalla. Rakastuin silloin erääseen kauniiseen naiseen, joka myös vastasi tunteisiini. Olin kuitenkin köyhä ja tulin siksi hänen perheensä hyljeksimäksi. Hän ilmoitti minulle menevänsä naimisiin erään kauppiaan pojan kanssa, jonka kauppasuhteet ylsivät yli merien. Hulluna piinassani päätin lopettaa elämäni sen jälkeen, kun olin tyydyttänyt kostonjanoni ja tappanut inhoamani kilpailijani. Kuitenkin inhosin väkivaltaa. Epäroin rikoksen tekemistä, mutta mustasukkaisuuteni sai minut valtaansa. Sen päivän aattona, jolloin rakkaastani oli tulossa hänen vaimonsa, tapoin kilpailijani myrkyttämällä ja se vaikutti minusta liian helpolta keinolta. Näin selittyvät näkyni menneisyydestä. Kyllä, olen ne elänyt ja minun pitää elää niitä vieläkin uudestaan... Voi Jumalani! Sääli heikkouuttani ja kyyneleitäni.*

4. Pahoittelemme tätä kehitystänne hidastavaa vastoinikäymistä ja säälimme teitä koko sydämeistämme. Jumala kuitenkin säälii teitä, koska kadutte. Pyydämme teitä kertomaan, panitteko silloin toimeen suunnitelmanne itsenne tappamisesta? – *Ei, tunnustan häpeäkseni, että minussa syntyi toivo ja halusin nauttia rikoksestani. Tunnontuskani kuitenkin paljastivat salaisuuteni ja mielenhäiriössä hirttäytyessäni hyvitin sen viimeisessä (maapäällisessä) kärsimyksessäni.*

5. Olitteko viimeisessä elämässänne tietoinen sitä edeltävässä elämässä tekemistänne pahoista teoista? – *Ainoastaan elämäni viimeisten vuosien aikana. Kerron teille, kuinka se tapahtui. Koin rangaistukseni, jonka kaikki murhaan syyllistyneet Henget kokevat. Näin kaiken aikaa uhrini edessäni ja se näky vainosi mi-*

nuu pistävien omantunnontuskien tavoin. Vapauduin siitä ainoastaan rukouksieni ja katumukseni kautta pitkien vuosien myötä. Olin luonteeltani hyväntahtoinen ja sitten, kun olin kokenut tämän rangaistukseni, aloitin uuden (edellisen) elämäni ja elin sen rauhallisesti ja pelokkaana. Minulla oli epämääräinen sisäinen aavistus synnynnäisestä heikkoudestani ja piilevä muisto aikaisemmasta virheestäni. Kuitenkin yksi (henkistä) obesessiota harjoittava Henki, joka itse asiassa oli uhrini isä, ei tarvinnut suurempia ponnisteluja saadakseen minut vaikutusvaltaansa ja herättääkseen menneisyyden muistot sydämeistäni näkyviin luomaan peilikuvan tavoin.

Ollessani vuoroin tämän obsessiolla vainoavan Hengen ja minua suojelevan Henkioppaan vaikutuksensa alaisena, olin välillä myrkyttävä ja välillä perheenisä, joka kovalla työllä tienasi leipänsä lapsilleen. Olin tämän obsessiota aiheuttavan Hengen hullaannuttamana ja annoin hänen vetää itseni itsemurhaan. Syyllistyin kyllä siinä, mutta kuitenkin vähemmän verrattessa siihen, että olisin päätenyt itsemurhaan itsenäisesti. Minunlaiseni itsemurhaan syyllistyneet Henget, jotka olivat liian heikkoja vastustaakseen obsessiolla vainoavia Henkiä, ovat vähemmän syyllisiä ja vähemmän rangaistuja verrattuna niihin itsemurhan tehneisiin Henkiin, jotka ottivat elämän itseltään vapaasta tahdostaan ja omintakeisesti.

*Rukoilkaa kanssani sen Hengen puolesta, jonka vaikutus minussa oli niin kohtalokasta, jotta hän luopuisi kostontunteistaan. Rukoilkaa myös minun puolestani, jotta saisin riittävästi voimaa ja tarmoa, etten menehtyisi houkutuksessa tehdä omaehtoista itsemurhaa. **Minulle sanotaan, että sellainen koetus minun pitää seuraavassa ruumiillisessa elämässäni kohdata.***

(Henkioppaalle esitetty kysymys) Voiko obsessiota harjoittava Henki todellakin johdattaa kohteensa itsemurhaan? – Kyllä, sillä obsessio – joka jo sinänsä on yksi koetus – voi esiintyä kaikilla tavoin, mutta se ei kuitenkaan poista vastuuta. Ihmisellä on aina

valinnanvapaus ja hän voi taipua tai vastustaa hänelle kohdistettuja ehdotuksia. Näin ollen, silloin kun ihminen sortuu, niin se tapahtuu aina hänen oman tahtonsa myöntymisen kautta. Henki on muutenkin oikeassa sanoessaan, että toisen yllyttämänä tehty paha teko on pienempi paha ja vähemmän rangaistu, kuin sellainen, joka tehdään omasta aloitteesta. Mutta sellainenkaan tapaus ei ole syytön, sillä jos on kääntynyt pois kaidalta tieltä, niin hyvä ei ole vielä juurtunut riittävän voimakkaasti sydämeen.

6. Tämä Henki oli vapautunut katumuksen ja rukouksen kautta siitä piinasta, jota uhrinsa jatkuva näkeminen tuottaa. Kuinka se vieläkin pääsi häntä ahdistamaan tässä viimeisessä ruumiillisessa elämässä obsessiota harjoittavan Hengen kautta? – *Katumus, kuten tiedätte, on ainoastaan **välttämätön edellytys kunniansa palauttamiselle**. Katumus ei kuitenkaan riitä vapauttamaan täysin rangaistuksesta. Jumala ei tyydy lupauksiin. On tarpeen osoittaa hyvään paluun kestävyys omien tekojensa kautta. Siksi Henget ovat alistettuja uusiin koetuksiin, jotka heitä vahvistavat ja samalla tarjoavat heille sitä suuremman kunnian, mitä paremmin koetuksensa voittavat. Ihminen tulee olemaan pahantahtoisten Henkien toiminnan kohteena **ainoastaan siihen hetkeen saakka, kunnes nämä Henget tuntevat ihmisen tulleen kyllin voimakkaaksi heitä vastustaakseen**. Sen jälkeen he jättävät ihmisen rauhaan, koska he tietävät, että heidän yrityksensä (johdattaa ihmistä harhaan) tulevat olemaan täysin turhia.*

Nämä kaksi viimeistä esimerkkiä osoittavat meille saman koetuksen toistumisen kussakin perättäisessä ruumiillisessa elämässä niin kauan, kunnes niihin sortumista jatkuu. Antoine Bell näyttää meille myös hyvin opettavaisen asian. Siinä muisto aikaisemmassa elämässä tehdystä rikoksesta on omantuntonuskina ja varoituksena. Näemme, että kaikki ruumiilliset elämät ovat toistensa kanssa kytköksissä. Jumalan oikeudenmukaisuus ja hyvyys loistaa siinä kyvyssä, joka sallii ihmisen

kehittyä asteittain, eikä koskaan sulje ovea hänen omien virheidensä lunastamiselta. Syyllinen on rangaistu omasta syystään ja sen sijaan että tämä rangaistus olisi Jumalan kosto, se on ihmisen kehitykseen tähtäävä asia.

LUKU VI

Katuvat rikolliset

Verger

Pariisin arkkipiispan murhaaja.

Tammikuun 3. päivä 1857 Verger-niminen nuori mies löi kuoliaaksi pariisin arkkipiispa Sibouorin tämän tultua ulos Saint-Etienne du Montin kirkosta. Syyllinen tuomittiin kuolemaan ja teloitus tapahtui tammikuun 30. pv. Viimeiseen hetkeen asti hän ei näyttänyt herkistyvän yhtään, eikä pahoittelevan tai katuvaan tekoaan.

1. Kutsu kommunikointiin (evokaatio): – *Olen vielä ruumiissani kiinni.*

2. Eikö sielunne ole vielä täysin vapautunut? – *Ei... pelkään... en tiedä... Odota kunnes olen oma itseni... En siis ole kuollut, eikö niin?*

3. Kadutteko tekemäänne? – *Tein väärin tappaessani, mutta se tapahtui luonteestani johtuen, kun en voinut sietää nöyryytystä... Kutsukaa minua toisella kertaa.*

4. Miksi haluatte jo nyt lähteä pois? – *Pelästyisin pahoin, jos näkisin hänet täällä. Pelkään hänen tekevän samoin minulle.*

5. Teillä ei kuitenkaan ole mitään pelättävää, koska sielunne on ruumiistanne erillään. Lakatkaa huolehtimasta, siihen ei nyt ole enää syytä. – *Mitä haluatte minusta? Ovatko nämä vaikutelmani teidän aiheuttamia? En tiedä missä olen... olen hullu.*

6. Yrittäkää rauhoittua. – *En voi, sillä olen hullu... Odota, yritän kaikin voimin palata järkiini.*

7. Jos rukoilisitte, niin silloin ehkä voisitte keskittää ajatuksenne. – *Minä pelkään... en uskalla rukoilla.*

8. Rukoilkaa, sillä Jumalan armo on suuri! Rukoilemme kanssasi. – *Kyllä, uskoin aina Jumalan äärettömään armoon.*

9. Ymmärrätekö nyt paremmin olotilanne? – *Se on niin ihmeellinen, että tuskin ymmärrän siitä mitään.*

10. Näettekö tekonne uhrin? – *Minusta kuulostaa aivan kuin sinun ääntäsi muistuttava ääni sanoisi minulle: 'En halua sinua enää...' Se on kuitenkin minun oman mielikuvituksen tulosta!.. Voin vakuuttaa teille, että olen tullut hulluksi, sillä näen ruumiini yhdellä puolella ja pääni toisella puolella... ja kuitenkin tunnen eläväni ja tunnen olevani tilassa, joka on maan sekä sen välissä, jota te kutsutte taivaaksi. Tuntuu jopa aivan siltä, kuin kylmä terä putoaisi kaulani päälle... mutta se on vain pelkoa siitä, että tulen kuolemaan... näyttää siltä, että ympärilläni on useita Henkiä, jotka katselevat minua säälien... he **puhuvat** minulle, mutta en ymmärrä mitä he sanovat.*

11. Onko näiden Henkien joukossa hän, jonka läsnäolo nöyryyttäisi teitä, tekemänne rikoksen takia? – *Heidän joukossaan on ainoastaan yksi, jota pelkään – hän, jota löin.*

12. Muistatteko aikaisempia elämiänne? – *Ei, kaikki on hyvin*

epäselvää. Luulen, että näen unta... Toistan, että minun täytyy palata tajuihini.

13. (Kolme päivää myöhemmin). Oletteko nyt paremmin tajuisanne? – Kyllä. Tiedän, että en kuulu enää maalliseen maailmaan, enkä kyllä kaipaakaan sinne. Kadun tekoani, mutta Henkeni on nyt vapaampi. Tiedän nyt paremmin sen, että meillä on suuri määrä ruumiillisia elämiä, jotka antavat meille hyödyllisiä tuntemuksia, jotta voisimme tulla niin täydellisiksi kuin inhimilliselle olennolle vain on mahdollista.

14. Onko teitä rangaistu tekemästänne rikoksesta? – Kyllä, olen hyvin pahoillani siitä, mitä olen tehnyt ja se saa minut kärsimään.

15. Mikä on rangaistuksenne? – Olen rangaistu, koska minä tiedän tehneeni virheen ja pyydän sitä Jumalalta anteeksi. Olen rangaistu sillä, että tiedän minulta puuttuneen uskoa Jumalaan ja koska tiedän, että meidän ei todellakaan pidä lyhentää veljemme elinaikaa. Olen rangaistu katumuksen tunteella. Tiedän viivästyttäneeni teollani kehitystäni ja valinneeni väärän tien, kun en silloin yhtään kuunnellut omantuntoni ääntä, joka huusi minulle: ”tappamalla et todellakaan tule saavuttamaan halua-maasi!” Annoin kateellisuuteni ja ylpeyteni vallata sydämeni. Saatoin itseni harhaan ja kadun sitä nyt, sillä ihmisen tulee aina ponnistella pahoja taipumuksiaan vastaan – ja sitä en tehnyt.

16. Miltä teistä tuntui, kun kutsuimme teitä kommunikoimaan? – Tunsin siitä mielihyvää, mutta myös pelkoa, sillä minä en ole pahantahtoinen.

17. Mistä teille tulee tuntemanne mielihyvä ja pelko? – Tunnen mielihyvää siitä, että voin keskustella ihmisten kanssa ja osittain korjata virheeni tunnustamalla sen. Pelkoani en pysty oikein

määrittämään. Se on eräänlaista häpeäntunnetta siitä, että olen tappanut jonkun.

18. Haluatteko jälleensyntyä maan päälle? – *Kyllä pyydän ja toivoisin sellaista elämää, jossa voin jatkuvasti tulla jonkun tappamaksi ja jossa saan kaiken aikaa pelätä henkeni puolesta.*

Arkkipiispa Sibour vastasi hänelle tehtyyn evokaatioon ja kertoi antaneensa anteeksi murhaajalleen sekä rukoilevansa hänen puolestaan, jotta tämä palaisi hyvälle tielle. Hän lisäsi, että hän oli kyllä paikalla, kun Vergerin Henki kutsuttiin kommunikointiin. Hän ei kuitenkaan näyttäytynyt Vergerille. Hän ei halunnut lisätä Vergerin kärsimyksiä. Vergerin pelko tappamansa arkkipiispan näkemisestä oli merkki katumuksesta ja se sinänsä oli jo yksi rangaistus.

Tietääkö ihminen seuraavaa ruumiillista elämää valitessaan, että hän tulee tappamaan jonkun? – *Ei. Valitessaan taisteluja täynnä olevan elämän, hän tietää altistuvansa tilanteille, joissa on **mahdollista** tappaa joku kanssaihmisistään. Hän ei kuitenkaan tiedä sitä ennalta (tappaako vai ei), sillä hän tulee aina taistelemaan oman itsensä kanssa.*

Vergerin olotila hänen kuolemansa hetkellä on lähes sama kuin kaikilla niillä, jotka menehtyvät väkivaltaiseen kuolemaan. Sielun eroaminen ruumiista ei tapahdu äkkinäisesti. Henki tuntee olevansa sekaisen hämmentyneenä, eikä tiedä onko elävä vai kuollut. Hän säästyi arkkipiispan näkemiseltä, koska sitä ei enää tarvittu hänen katumuksensa nostattamiseksi. Sitä vastoin toiset Henget (vastaavan teon jälkeen) tuntevat ahdistusta, koska he näkevät uhrinsa jatkuvasti.

Vergerin rikoksen suuruutta lisäsi se, että hän ei ennen kuolemaansa katunut yhtään tekoaan. Hänellä oli siis kaikki vaaditut edellytykset, joiden mukaan hän joutuisi (kirkon mukaan)

ikuiseen kadotukseen. Kuitenkin, heti kun hän oli lähtenyt maan päältä, katumus täytti hänen sielunsa. Hän näkee tekonsa vääräksi ja haluaa vilpittömästi tehdä parannuksen. Hänen kärsimyksensä raskaus ei häntä siihen vetänyt, koska hän oli kärsinyt vasta vähän aikaa, vaan siihen johti yksistään hänen omantuntonsa huuto, jota hän ei ollut kuunnellut elämänsä aikana ja jonka hän nyt kuuli. Miksi sitä (kuoleman jälkeistä katumusta) ei otettaisi huomion? Miksi (kirkon mukaan) sama asia (katumus), joka muutama päivä sitten olisi voinut hänet pelastaa helvetiltä, ei enää voisi saada samaa aikaiseksi? Miksi (kirkon mukaan) Jumala, joka oli ollut niin armollinen juuri ennen kuolemaa, tulisi muutaman tunnin kuluttua olemaan säälimätön?

Jotkut voivat ihmetellä sitä nopeutta, jolla tämä ajattelun muutos tapahtui rikollisen mielessä, joka oli pysynyt paatuneena viimeiseen hetkeen asti ja jolle pelkkä siirtymisvaihe toiseen maailmaan riitti näyttämään tekonsa vääryyden. Tätä ei kuitenkaan tapahdu kovinkaan usein, sillä jos niin olisi, niin silloin tuonpuoleisessa maailmassa ei juuri olisi pahaa tahtovia Henkiä. Katumus tulee usein hyvin myöhään ja sen seurauksena kärsimysten kesto pitkittyy.

Paatuneisyys pahaan elämän aikana johtuu joissakin tapauksissa ylpeydestä, joka hylkii periksi antamista ja virheidensä tunnistamista. Silloin ihminen on aina materian vaikutuksen alaisena ja se peittää hänen henkisiä havaintojaan ja hänen ajattelunsa on sen vääristämä. Kun tämä materian peite on kuoleman jälkeen poissa, niin valo yltää hänen sieluunsa paremmin ja hänen ajattelunsa on kuin juuri järkiinsä palanneella. Parempien tuntemusten (katumuksen) ilmaisu heti kuoleman jälkeen on aina merkki Hengen jo aikaisemmin saavuttamasta sielun kehittyneisyydestä. Hän tarvitsee vain suotuisat olosuhteet tuodakseen hyvät puolensa esiin. Sitä vastoin sellainen Henki, joka pysyy pahassa enemmän tai vähemmän pitemmän aikaa kuolemansa jälkeen, on epäilemättä jälkeenjääneempi

Henki, jossa materiaaliset vaistot tukahduttavat hyvän itävän siemenen ja hänen tulee käydä läpi uusia koetuksia tullakseen paremmaksi.

Lemaire

Tuomittu kuolemaan Aisnen tuomioistuimessa ja teloitettu 31. joulukuuta 1857. Häntä kutsuttiin kommunikointiin 29. tammikuuta 1858.

1. Kutsu kommunikointiin (evokaatio): – *Olen täällä.*
2. Minkälaisen tunteen koette meitä nähdessänne? – *Häpeän.*
3. Pysyittekö tajuissanne viimeiseen hetkeen saakka? – *Kyllä.*

4. Tulitteko heti teloituksenne jälkeen tietoiseksi uudesta elämästänne? – *Olin uppoutuneena hyvin voimakkaaseen häiriintymistilaan, josta en ole vielä täysin selkiintynyt. Tunsin suunnattoman voimakasta tuskaa ja minusta tuntui, kuin sydämeni olisi sen tuntenut. Näin jonkin – en tiedä minkä – vierivän mestauslavan juurelle asti. Näin vereni virtaavan ja tuskastani tuli vain vieläkin riipaisevampi.*

Oliko se puhtaasti fyysistä kipua, samantapaista, jota aiheuttaa suuri haava, esimerkiksi amputointia tehdessä? – *Ei, kuvitelkaa tunnontuskia ja sen suurta mielen ahdistusta.*

Koska aloitte tuntea tätä kipua? – *Siitä lähtien, kun vapauduin (ruumiistani).*

5. Tunsitteko kuoleman aiheuttaneen rangaistuksen ruumiissa vai Hengessä? – *Mielen tuska oli Hengessäni ja ruumis tunsu fyysisen kivun. **Kuitenkin Henki ruumiista erilläänkin kärsi vielä niistä.***

6. Näittekö teloituksen runteleman ruumiinne? – *Näin jotain muodotonta, joka tuntui olevan osa minua. Tunsin itseni kuitenkin kokonaiseksi. Olin vielä oma itseni.*

Minkä vaikutelman tämä näky teki teihin? – *Tunsin hyvin suurta kipua. **Olin täysin tuskani vallassa.***

7. Onko totta, ruumis elää vielä muutamia hetkiä mestauksen jälkeen ja mieli säilyttää tietoisuutensa? – *Henki irtaantuu vähä vähältä. Mitä enemmän materiaalisia siteitä on kietoutuneena, sitä hitaampi Hengen ruumiista eroaminen on.*

8. Tietyt ihmiset sanovat näkevänsä mestatuista vihan ilmaisuja ja liikehdintää, aivan kuin haluaisi sanoa jotain. Onko siinä kyseessä hermojen aiheuttama supistelua vai mestatun tahdon mukainen liikehdintä? – *Kyseessä on tahdon mukaisesta liikehdistä, sillä Henki ei ole vielä kokonaan lähtenyt irti ruumiista.*

9. Mikä oli ensimmäinen tunteenne, jonka koitte astuessanne uuteen elämäänne? – *Sietämätön kärsimys. Eräänlaisia riipaisevia tunnontuskia, joiden alkuperä oli minulle tuntematon.*

10. Kohtasitteko mestauksen jälkeen yhdessä niiden rikostovereidenne kanssa, jotka mestattiin kanssanne yhtä aikaa? – *Valitettavasti kyllä, sillä toistemme jatkuva näkeminen on meille piinaa. Moitimme toistemme tekoja.*

11. Tunnistatteko uhrinne? – *Näen heidät. He ovat onnellisia. Heidän katseensa vainoaa minua kaiken aikaa. Tuntuu kuin heidän katseensa tunkeutuisi syvälle sisääni ja turhaan yritän paeta heidän katseitaan.*

Mitä tunnette heitä nähdessänne? – *Häpeää ja omantunnontuskia. **Olen itse saanut heidät kohoamaan.** Vihaan heitä yhä.*

Minkä tunteen kanssa he teitä katselevat? – *Sääliä tuntien.*

12. Vihaavatko he teitä ja haluavatko he kostaa tekonne? – *Ei, he toivovat minun voivan hyvittää tekoni. **Ette tiedä, kuinka kauheaa piina on tuntea olevansa kaikesta velkaa niille, joita vihaa.***

13. Kadutteko maallista elämäännne? – *Kadun ainoastaan rikoksiani. Jos vain voisin vielä valita tekoni, niin en enää vastaavansiin tekoihin lankeaisi.*

14. Olivatko taipumukset pahaan teidän omassa luonteessanne, vai saitteko pahaan johtavia vaikutteita ympäristöstänne? – *Taipumukset rikoksiin olivat vielä minussa, koska olen vain vähemmän kehittynyt Henki. Halusin kehittyä nopeammin. Pyysin itselleni raskaampaa elämää, kuin mitä voimani kantoivat. Pidin itseäni vahvana ja valitsin itselleni ankaran koetuksen. Lopulta annoin periksi pahan vietille.*

15. Jos olisitte saanut terveellä pohjalla olevan kasvatuksen, olisitteko silloin pysyneet poissa rikokseen johtavilta teiltä? – *Kyllä, mutta olin itse valinnut itselleni kasvuolosuhteeni.*

Olisiko teistä voinut tulla hyväntahtoinen ihminen? – *Minusta olisi tullut heikko ihminen, kykenemätön hyvään kuten pahaankin. Olisin voinut korjata elämäni aikana luonteessani olevan pahan vietin, mutta en olisi voinut kohottaa itseäni sellaisen ihmisen tasolle, joka harjoittaa hyvyttä.*

16. Uskoitteko eläessänne Jumalaan? – *En.*

Miksi sanottiin, että viimeisillä hetkillä te kaduitte tekoanne? – *Uskoin silloin kostavaan Jumalaan... pelkäsin hänen oikeuttaan.*

Onko katumuksenne tällä hetkellä vilpittömämpi? – *Oi kyllä. Näen nyt mitä olen tehnyt.*

Mitä nyt ajattelette Jumalasta? – *Tunnen Jumalan olemassaolon, mutta en ymmärrä sitä.*

17. Pidätkö maan päällä saamaanne rangaistusta oikeudenmukaisena? – *Kyllä.*

18. Toivotteko saavanne rikoksillenne anteeksiannon? – *En tiedä.*

Kuinka toivotte voivanne hyvittää virheenne? – *Uusien koetusten kautta. Kuitenkin minusta tuntuu, että tulee kulumaan vielä ikuisuus, ennen kuin se hetki tulee koittamaan.*

19. Missä oikein nyt olette? – *Olen omassa kärsimyksessäni.*
Kysymme sitä paikkaa, missä te nyt olette? – *Olen meedion lähellä.*

20. Minkä muotoisena näkisimme teidät täällä, jos pystyisimme näkemään teidät? – *Minun ruumiillisessa muodossani, pää ruumiistani erillään.*

Voitteko tehdä itsenne näkyväksi? – *Ei, antakaa minun olla.*

21. Kerrotteko meille, kuinka pakenitte Montdidierin vankilasta? – *En enää tiedä... kärsimykseni on niin kauheaa, että muistan ainoastaan tekemäni rikokset... Antakaa minun olla.*

22. Voimmeko mitenkään tuoda helpotusta kärsimyksillenne? – *Rukoilkaa, että pääsisin aloittamaan hyvitykseni pian.*

Benoist

Bordeaux, maalikuu 1862.

Eräs Henki esittäytyy spontaanisti meediolle nimellä ***Benoist*** ja kertoo kuolleen 1704 ja kärsivänsä kauheista tuskista.

1. Mikä olitte elämäne aikana? – *Munkki vailla uskoa.*

2. Oliko epäuskoisuutenne ainoa virheenne? – *Ainoastaan se riitti viemään mukaan muihin rikkeisiin.*

3. Voisitteko kertoa jotain elämästänne. Tunnustuksenne vilpittömyys tullaan ottamaan lukuun kohdallanne. – *Hakeuduin munkkiveljeskuntaan, koska olin vailla omaisuutta ja laiska. En tehnyt sitä vakaumuksestani, vaan jotta saisin tietyn aseman. Älykkyuteni avulla pääsin haluamaani asemaan. Vaikutusvaltaisena käytin väärin valta-asemaani. Olin paheellinen ja niitä ihmisiä, joita minun olisi pitänyt johdattaa pelastukseen, sen sijasta vein mukanani sekaannukseen. Olin julma ja vainosin niitä, jotka näyttivät haluavan moittia liiallisuuksiani. Tämä vainoni osui etenkin rauhaa tahtoviin ihmisiin. Nälkä kidutti suuresti uhrejani ja heidän huutonsa usein hiljennettiin väkivalloin. Sen jälkeen hyvitin ja kärsin kaikki helvetin piinat. Uhrini lietsoivat minua kalvavaa tulta. Tyydyttämätön haureus ja nälkä ajoivat minua takaa. Jano ärsytti tulisia huuliani, joihin en koskaan saanut tiputettua yhtään virkistävää tippaa. Kaikki asiat vainosivat minua. Rukoilkaa puolestani.*

4. Eikö kuolleitten muistopäivänä tehdyt rukoukset kaikkien edesmenneiden puolesta helpota teitä kuten muitakin? – *Uskotte niiden vaikuttavan hyvin paljon. **Niillä on minuun sama vaikutus kuin niillä rukouksillani, joita teeskentelin tekeväni.** Jätin tehtäväni suorittamatta ja näin ollen en kohdannut palkkiota.*

5. Ettekö koskaan katunut? – *Kaduin jo pitkän aikaa sitten. Katumus tuli kuitenkin vain **kärsimyksen myötä.** Koska olin kuuro syyttömien uhrieni huudoille, myös Herra on kuuro minun huudoilleni. Oikeiden mukaisuus!*

6. Tunnistatte jo Jumalan oikeudenmukaisuuden. No niin. Luotakaa Hänen hyvyyteensä ja kutsukaa Häntä apuunne. – *Paholaiset mylvivät paljon voimakkaammin kuin minä. Heidän huuton-*

sa tukahduttavat kurkkuni. He täyttävät suuni kuumalla piellä!.. Olen sen tehnyt suuri... (Henki ei pysty kirjoittamaan sanaa Jumala.)

7. Ettekö ole vielä vapaa maallisista ajatuksistanne sillä tavoin, että ymmärtäisitte näiden kaikkien kokemienne tuskien olevan mielen tuskia? – *Minä kärsin niistä, minä tunnen ne, näen kiduttajani, kaikilla heillä on hyvin tuntemani kasvot, heillä kaikilla on nimet, jotka lakkaamatta toistuvat mielessäni.*

8. Mutta mikä oli se, joka sai teidät tekemään niin paljon halpamaisia tekoja? – *Siihen innoittivat ne paheet, joiden täyteen kyllästämänä minä olin, intohimojeni brutaalisuus.*

9. Ettekö koskaan ole pyytäneet apuun hyviä Henkiä päästäksenne pois tästä asemastanne? – *Näen vain helvetin paholaisia.*

10. Pelkäsittekö niitä eläessänne? – *Ei, en pelännyt niitä yhtään. En uskonut niiden olemassaoloon. Pyrin saamaan nautintoja mihi hintaan hyvänsä ja se oli minun uskontoni. Helvetin jumalolennot eivät minua hylkää. Pyhitin heille oman elämäni ja he eivät enää minusta luovu!*

11. Aavistatteko teidän kärsimyksillenne tulevan loppua? – *Äärettömyydellä ei ole loppua.*

12. Jumala on ääretön armollisuudessaan. Kaikella voi olla loppu, kun vain Jumala niin tahtoo. – *Voi kunpa Jumala niin tahtoisi!*

13. Miksi tulitte tänne kanssamme kirjoittamaan meille? – *En tiedä kuinka, mutta halusin puhua teille, koska halusin huutaa, jotta voisin tuntea helpotusta.*

14. Eivätkö paholaiset estä teitä kirjoittamasta? – *Ei, mutta ne*

ovat edessäni ja kuulevat minua. Sen vuoksi en haluaisi lopettaa.

15. Onko tämä ensimmäinen kerta, kun kirjoitatte tällä tavalla?
– *Kyllä.*

Tiesittekö, että Henget voivat näin lähestyä ihmistä? – *En tien-
nyt.*

Kuinka te saatoitte sen sitten ymmärtää? – *En tiedä.*

16. Mitä tunsitte, kun tulitte luokseni? – *Tunsin kauhujeni rau-
hoittuvan.*

17. Kuinka havaitsitte, että olette täällä? – *Tuntui samalta kuin
olisin herännyt.*

18. Kuinka lähditte ottamaan minuun yhteyttä? – *En ymmärrä
sitä. Ettekö te tunne sitä?*

19. Kyse ei ole minusta vaan teistä. Yrittäkää ymmärtää, että
juuri te teette kirjoitusta, sillä hetkellä kun kirjoitan. – *Olette aja-
tuksissani. Siinä kaikki.*

20. Ettekö siis pyrkinyt saamaan minua kirjoittamaan? – *Ei,
minä kirjoitan ja te ajattelette minun kauttani.*

21. Yrittäkää ymmärtää, että meitä ympäröivät hyvät Henget
auttavat teitä. – *Ei. Enkelit eivät saavu helvettiin. Ettekö ole yk-
sin?*

Näettekö ympärillenne? – *Tunnen, että he auttavat minua, jot-
ta voin vaikuttaa teihin. Kätenne liikkeet tottelevat tahtoani. En
kosketa teitä, mutta pitelen teitä... en ymmärrä tätä.*

22. Pyytäkää suojelevien Henkienne apua. Pyydetään yhdessä.
– *Haluatteko jättää minut? Pysykää kanssani, sillä muuten ne
saavat minut uudelleen haltuunsa. Rukoilen teitä. Pysykää kans-*

sani! Pysykää!

23. En voi viipyä pitempään. Tulen päivittäin palaamaan ruokoilemaan kanssanne, ja hyvät Henget tulevat auttamaan teitä. – *Kyllä, haluan anteeksiantoa. Rukoilkaa sitä puolestani. Itse en siihen kykene.*

Meedion Henkioppaan kommunikointi: – *Rohkeutta lapseni, sillä hänelle tullaan antamaan pyytämänne, mutta hänen hyvi-tyksensä on vielä kaukana pääte pisteestään. Hänen tekemiänsä julmuuksia ei voi kuvailla ja niitä on lukemattomia. Hänen tilan- nettaan raskauttaa se, että hänellä oli älykkyytensä, kasvatuksen- sa ja tietoja itseään opastamassa. Hän siis syyllistyi tietoisesti ja niinpä hänen kärsimyksensä ovat kauhistuttavat. Kuitenkin ruko- uksen ja (hyvän) esimerkin kautta saatu apu tulee niitä lievittä- mään, sillä hän näkee mahdolliseksi, että hänen kärsimyksilleen tulee olemaan loppu ja toivo tulee kannattamaan häntä. Jumala näkee hänet katumuksen tiellä ja antoi hänelle armossaan **mah- dollisuuden kommunikoida, jotta hän tulisi rohkaistuksi ja tuetuksi.** Ajattele siis häntä usein, sillä jätämme sinulle hänen hyvien päätöstensä lujittamisen, joita hän voi omaksua itselleen neuvojesi avulla. Katumusta tulee seuraamaan hänen halunsa korjata virheensä. Silloin hän tulee pyytämään itselleen uutta elämää maan päällä harjoittaakseen hyvyyttä pahuuden sijasta. Sitten kun Jumala näkee hänet hyviin päätöksiinsä hyvin lujittu- neena ja on tyytyväinen häneen, Jumala saattaa hänet näkemään vilaukselta jumalallisen loiston, joka tulee häntä johdattamaan pelastukseen. Sitten Jumala tulee ottamaan hänet syliinsä kuin tuhlaajapojan. Luottakaa siihen. Tulemme auttamaan sinua tä- män työn toteuttamisessa.*

Paulin

Me olemme asettaneet tämän Hengen rikollisten pariin, vaikka

maallinen oikeustuomioistuin¹ ei olekaan häntä tuominnut elämänsä aikana, sillä hänen rikoksensa koostuu hänen teoistaan eikä ihmisten määräämistä rangaistuksista. Sama koskee seuraavaa tapausta.

Castelnaudaryn Henki

Eräässä pienessä talossa Castelnaudaryn lähellä kuultiin outoja ääniä ja siellä koettiin monenlaisia asioita, jotka saivat ihmisiä pitämään taloa jonkun pahantahtoisen Hengen riivaamana. 1848 tämä paikka tuli myös kirkon toimesta tuloksettomasti manatuksi. Omistaja, herra D... joka yritti asua siellä, kuoli muutaman vuoden kuluttua. Hänen poikansa, joka yritti seuraavan kerran asua siellä, sai voimakkaan iskun kasvoihinsa yhteen huoneeseen astuessaan. Se oli kuin näkymättömän käden antama, koska hän oli täysin yksin paikan päällä. Hän oli varma, että se oli jonkin piilevän voiman tekemä. Sen vuoksi hän päätti lähteä heti pois siitä talosta. Paikallisen perimätiedon mukaan siellä oli tehty suuria rikoksia.

Tätä kasvoihin iskun antanutta Henkeä kutsuttiin kommunikointiin Pariisin spiritistisen yhdistyksen toimesta 1859. Tämä Henki ilmaisi itseään niin raivokkaasti, että kaikki yritykset hänen rauhoittamiseen olivat tuloksettomia. Kun asiasta kysyttiin Pyhän Louisin Hengeltä, hän vastasi: *”Tämä Henki on pahalaatuinen, todellinen hirviö. Saimme hänet saapumaan tänne,*

1 Se, mikä ihmisten lainsäädännön mukaan on ollut hyväksyttyä, ei välttämättä paremmin ymmärrettynä ole oikeudenmukaista. Historia näyttää ihmisten lainsäädännön kehittymisen humanimpaan suuntaan (esim. orjuuden lakkautus, naisten tasa-arvoisuus ym.). Silmiinpistävän poikkeama lainsäädännössä on useissa maissa vielä esim. abortin ja eutanasian suhteen. Tietyissä maissa näitä tekoja ei maallisen oikeuden mukaan pidetä rikkeinä ja niiden tekemisessä jopa avustetaan. Kuitenkin kaikilla teoilla on seurauksensa – ennemmin tai myöhemmin. Siinä vaiheessa, kun ihmisten lainsäädäntö kunnioittaa enemmän elämää ja korjaa nämä poikkeamat, se tulee auttamaan ihmistä välttämään em. tekojen väistämättömyiltä ja raskailta seurauksilta. Lähde: Henkien Kirja, Osa III – *Kääntäjän huomautus*

mutta huolimatta siitä kaikesta mitä olemme hänelle sanoneet, emme voineet pakottaa häntä kirjoittamaan. Hänellä on valinnanvapautensa. Valitettavasti hän käyttää sitä vapauttaan hyvin kehnosti.”

*Onko tämä Henki taipuvainen kehitykseen? – Miksi ei olisi? **Eivätkös kaikki ole**, tämä muiden tavoin? On kuitenkin odotettavissa, että se ei tapahdu helposti. Kuitenkin – riippumatta siitä kuinka kieroontunut Henki onkaan – tullette koskettamaan häntä, kun vastaatte pahaan hyvällä. Rukoilkaa hänen puolestaan. Yhden kuukauden kuluttua voitte kutsua häntä kommunikointiin ja sitten voitte arvioida hänessä tapahtuvan muutoksen.*

Myöhemmin, kun kyseinen Henki kutsuttiin kommunikointiin, hän osoittautui paljon rauhallisemmaksi ja vähä vähältä nöyremmäksi ja katuvaksi. Jäljestäpäin hänen itsensä sekä muiden Henkien kautta saaduista selityksistä saatiin tietää seuraavaa: Hän oli 1608 asunut tässä talossa, jossa hän oli murhannut veljensä mustasukkaisten epäilysten vallassa ja leikannut veljensä kurkun auki tämän nukkuessa. Muutamia vuosia sen jälkeen hän oli murhannut vielä vaimonsakin. Hän oli kuollut 1659, ilman että olisi näistä rikoksista tullut tuomituksi, 80 vuoden ikäisenä. Ne eivät olleet siinä sekaannuksen aikakautena herättäneet huomiota. Kuolemansa jälkeen hän oli lakkaamatta harjoittanut paha aiheuttaen siinä talossa lukuisia onnettomuuksia. Eräs näkevä meedio, joka oli ollut läsnä ensimmäisessä kommunikoinnissa, oli nähnyt hänet sillä hetkellä, kun häntä yritettiin saada kirjoittamaan. Hän oli pidellyt voimakkaasti meedion kättä. Hän oli ollut pelottavan näköinen veren peittämään paitaan pukeutuneena ja tikari kädessä.

1. Kysymys Pyhälle Louisille: Voisitteko ystävällisesti kuvailla, minkälaisesta piinasta tämä Henki kärsii? – *Se on hänelle kauheaa. Hänet on tuomittu pysymään talossa, jossa hän on syyllistännyt itsensä rikoksiin, eikä hän voi kääntää ajatustaan muualle*

kuin tekemiinsä rikoksiin. Ne ovat jatkuvasti hänen silmiensä edessä ja hän uskoo olevansa tuomittu siihen piinaan ikuisiksi ajoiksi. Hän näkee itsensä jatkuvasti sillä hetkellä, jolloin hän oli tekemässä rikostaan. Kaikki muut muistot ovat häneltä otettu pois ja kaikki kommunikointi muiden Henkien kanssa on häneltä kielletty. Hän ei pysty maan päällä olemaan missään muualla kuin tässä talossa ja avaruudessa on hänelle vain pimeyttä ja yksinäisyyttä.

2. Onko olemassa keinoa saada häntä etääntymään tästä talosta ja mikä sellaiseen auttaisi? – *Jos haluaa vapautua tämän kaltaisten Henkien aiheuttamista obsessioista, se käy helposti rukoilemalla heidän puolestaan. Kuitenkin juuri tämä usein jätetään tekemättä. Sen sijaan Henkiä pyritään pelottelemaan manauksen kaavoilla, jotka niitä huvittavat suuresti.*

3. Jos annetaan talon omistaville ihmisille ajatus näiden Henkien puolesta rukoilemisesta ja rukoillaan myös itse heidän puolestaan, niin saako se tämän Hengen etääntymään? – *Kyllä, mutta muistakaa, että sanoin: rukoilemalla, **eikä panemalla muut rukoilemaan.***

4. Hän on ollut tässä tilassa jo kaksi vuosisataa. Tunteeko hän ajan kulumisen samalla tavalla kuin eläessään? Vaikuttaako tämä aika hänestä yhtä pitkältä tai pitemmältä verrattaessa siihen, että hän olisi kuluttanut sen ruumiillisessa elämässään? – *Se vaikuttaa pitemmältä. **Hänellä ei enää ole unta.***

5. Olette sanonut, että aikaa ei Hengille ole ja yksi vuosisata on Hengille vain hetki ikuisuudessa. Pitääkö tämä todellakin paikkansa kaikkien Henkien kohdalla? – *Ei tietenkään, sillä näin tapahtuu ainoastaan sellaisten Henkien kohdalla, jotka ovat saavuttaneet jo hyvin korkean kehitystason. Alhaisemmille Hengille ajan kulumisen on joskus kuitenkin hyvin hidasta ja etenkin sil-*

loin kun he kärsivät.

5. Mistä tämä Henki tuli ennen ruumiillistumistaan (ennen jälleensyntymäänsä)? – *Hän oli elänyt hyvin verenhimoisten ja villien kansojen parissa. Sitä ennen hän tuli eräältä maan kehitystasoa vieläkin alhaisemmalta planeetalta.*

7. Tätä Henkeä on rangaistu hyvin raskaasti tekemistään rikoksista. Jos hän olisi elänyt alkukantaisten heimojen keskuudessa, niin olisiko hänen tekonsa silloin olleet vähemmän hirvittäviä, kuin tässä hänen viimeisessä elämässään? Olisiko häntä rangaistu samalla tavalla? – *Häntä olisi rangaistu vähemmän, koska hän olisi silloin ollut vieläkin tietämättömämpi ja hänellä olisi ollut vähemmän ymmärrystä tekemisissään.*

8. Onko tämän Hengen tila sellainen, mitä yleisesti kutsutaan **kirotuiksi** Hengiksi? – *Kyllä näin tarkalleen ottaen on. On myös olemassa paljon pelottavampia Henkiä. Kaukana siitä, että kärsimykset olisivat samoja kaikille, jopa samanlaisista rikoksista, sillä ne vaihtelevat sen mukaan kuinka **taipuvainen** Henki on katumukselle. Tälle Hengelle kyseinen talo on hänen helvettinsä. Toiset kantavat helvettiä itsessään johtuen heitä piinaavista intohimoista, joita he eivät voi tyydyttää.*

9. Kyseinen Henki kokee alemmuudestaan huolimatta rukouksen hyvät seuraukset. Olemme nähneet saman vaikutuksen toisissa yhtä lailla kieroontuneissa ja hyvin bruttaalin luonteisissa Hengissä. Miksi valistuneemmat Henget, joiden älykkyys on kehittyneempi, osoittavat olevansa täysin vailla hyviä tunteita? He nauravat kaikista pyhimille asioille. Lyhyesti sanottuna mikään ei heitä liikuta ja heidän kyynisyydellään ei ole hetkenkään taukoa. – *Ainoastaan katuva Henki saa rukouksesta hyötyä. Rukous ei pysty sellaisiin Henkiin, jotka ylpeytensä takia kapinoivat Jumalaa vastaan ja pysyvät tässä mielenhäiriössään sitä vielä*

liioitellen (kuten pahantahtoiset Henget tekevät). Sen vaikutus tulee vasta sitten, kun katumuksen valonsäde ilmaisee itseään Hengessä. Rukouksen tehottomuus on siis heille vielä yksi rangaistus! Rukous ei helpota muita kuin niitä, jotka eivät ole täysin paatuneita.

10. Silloin kun Hengen nähdään olevan saavuttamattomissa rukouksen hyvälle vaikutuksille, niin onko silloin syytä pitäytyä rukoilemasta hänen puolestaan? – *Epäilemättä ei, sillä ennemmin tai myöhemmin hän voi voittaa paatuneisuutensa ja saada itsessään itämään terveellisiä ajatuksia.*

Sama tapahtuu tietyissä sairauksissa, joihin lääkkeet vaikuttavat vasta pitkän ajan kuluttua. Vaikutus ei ole havaittavissa sillä hetkellä. Toisiin sitä vastoin vaikutukset tulevat hyvin nopeasti. Kun on hyvin perehtynyt siihen totuuteen, että kaikki Henget ovat alttiita kehitykselle, eikä kukaan ole ikuisesti ja väistämättömästi määrätty pahaan, niin rukouksella ymmärretään olevan vaikutusta ennemmin tai myöhemmin. Ja vaikka rukous näyttää vaikutuksettomalta ensi silmäyksellä, niin ei pidä väheksyä sen aikaansaamia tervehdyttäviä ituja, jotka ohjaavat Henkeä hyvään, vaikkakaan se ei tapahdu välittömästi. Olisi siis virhe luopua rukoilemasta heidän puolestaan ainoastaan siitä syystä, että vaikutukset eivät toteudu heti.

11. Jos tämä Henki jälleensyntyisi, niin missä ihmisluokassa hänet kohdattaisiin? – *Se riippuu hänestä itsestään sekä hänen kokemastaan katumuksesta.*

Useat keskustelut tämän Hengen kanssa toivat hänen moraaliin tilaansa huomattavan muutoksen. Alla on muutamia hänen vastauksistaan.

12. Kysymys Hengelle: Miksi ette kirjoittanut silloin, kun kut-

suimme teitä ensi kertaa kommunikoimaan? – *En halunnut tehdä sitä.*

Miksi ette halunnut? – *Tietämättömyyteni ja tylsistymiseni takia.*

13. Voitte siis jo jättää Castelnau daryn talon silloin kun haluatte? – *Se on minulle sallittu, koska olen ottanut hyödyn irti hyvistä neuvoistanne.*

Koetteko helpotusta? – *Alan toivoa sitä.*

14. Jos voisimme nähdä teidät, millaisena teidät näkisimme? – *Näkisitte minut paitani kanssa, mutta ilman tikaria.*

Miksi, eikö teillä ole enää tikarianne? Mitä teitte sille? – *Minä kirosin sitä. **Jumala säästi minua sen näkemiseltä.***

15. Jos herra D:n poika (joka sai iskun kasvoihinsa) palaisi tähän taloon, mitä tekisitte hänelle? – *En mitään, koska kadun.*

Entä jos hän pyrki vielä uhmaamaan teitä? – *Oi! Älkää tehkö minulle sitä kysymystä! En pystyisi hillitsemään itseäni. Se kävisi yli voimieni... sillä olen vain kurjimous.*

16. Aavistatteko kärsimysten lopun tulevan? – *Oi, en vielä! Olen saanut paljon enemmän kuin mitä ansaitsen. Tiedän – teidän ansiostanne – että kärsimykseni eivät ole ikuisia.*

17. Voisitteko ystävällisesti kuvailla olotilaanne ennen kuin kohtasimme teidät ensimmäisen kerran? Ymmärrätte, että tämän kysymyksen tarkoituksena on selvittää keinoa teidän auttamiseksi, eikä minkään turhamaisen uteliaisuuden tähden. – *Kerroin jo teille, että en tajunnut mitään muuta kuin tekemäni rikoksen. En voinut poistua talosta, jossa rikokseeni syyllistyin, muualle kuin yksinäiseen ja pimeään avaruuteen. En kykene kuvaamaan sitä olotilaa teille, koska en sitä itsekään koskaan ymmärtänyt. Sitten kun kohotin itseni ilmaan, kaikki oli pimeää ja tyhjää enkä tien-*

nyt mitä se oli. Tänään koen paljon enemmän omantunnontuskia, eikä minua ole pakotettu pysymään siinä kohtalokkaassa talossa. Minulle on sallittu vaeltaa maan päällä ja pyrkiä valistamaan itseäni tarkkailemalla. Silloin ymmärrän ainoastaan paremmin rikosteni hirveyden. Siten kärsin vähemmän yhdellä tavalla, mutta toisaalta piinani kasvavat toisella tavalla omantunnontuskieni takia. Kuitenkin nyt minulla ainakin on toivoa.

18. Jos tulisitte uuteen ruumiilliseen elämään, niin minkälaisen elämän valitsisitte? – *En ole vielä kylliksi nähnyt ja ajatellut, että voisin siitä tietää jotain.*

19. Pitkän eristymisvaiheenne aikana, jota voidaan kutsua vankeudeksi, oliko teillä omantunnon tuskia? – *Ei vähäisintäkään. Siksi kärsin hyvin pitkään. Omantunnontuskani tulivat esiin vasta sitten, kun niiden esiin nousemista edesautettiin. Se tapahtui tietämättäni niissä olosuhteissa, jotka tulivat minun kommunikointiin kutsumiseni myötä. Se aloitti vapautumiseni. Kiitos siis teille, jotka säälitte minua ja valistitte minua.*

Olemme todellakin nähneet monenlaisia kohtaloita. Kitsaat kärsivät kullan näkemisestä, josta heille oli tullut varsinainen harha. Ylpeät ovat ahdistuksissaan, kun näkevät kateellisina kunnianosoituksia, joita he eivät voineet saada ja joita ei heille osoitettu. Maanpäälliset hallitsijat ovat tulleet nöyryytetyiksi tuntemattoman voiman kautta, joka pakottaa heidät tottelemaan niiden alamaistensa nähden, jotka eivät heille enää kummarra. Ateistit ovat kärsineet epävarmuuden ahdistuksista ja kohdanneet itsensä täysin eristettyinä suunnattomuuden keskellä, ilman että kukaan heitä olisi voinut valistaa. Henkien maailmassa on iloja kaikille hyville ja tuskia kaikille rikkeille. Nekin rikkeet, jotka eivät ole tulleet maanpäällisessä oikeudessa käsitellyiksi, tulevat väistämättä kohtaamaan Jumalan lain.

On huomattava, että samoista virheistä, vaikkakin ne olisivat tehtyjä samanlaisissa olosuhteissa, tullaan joskus hyvin eri tavalla rangaistuksi, Hengen älyllisen kehitystason mukaisesti. Hyvin alhaisen kehitystason ja vielä hyvin brutaalit Henget – kuten tässä edellä mainittu Henki – joutuvat kokemaan tietyllä tavalla materiaalisempia rangaistuksia kuin mieltä painavia rangaistuksia. Päinvastoin tapahtuu niiden Henkien keskuudessa, joiden älykkyys ja herkkyyys ovat kehittyneemmällä tasolla. Ensin mainituille tulee heidän karkeudelleen sopivia rangaistuksia, jotka saavat heidät ymmärtämään asemansa harmillisuuden ja nostattamaan heissä halun päästä pois siitä. Siksi esimerkiksi häpeä ei tee heihin yhtään vaikutusta tai ainoastaan vähäisen vaikutuksen. Sitä vastoin häpeä olisi toisille Hengille sietämätöntä.

Jumalan rikoslaissa viisaus, hyvyys ja Jumalan kaukonäköisyys luomuksiaan kohtaan tulee esiin pienissä asioissa. Kaikki on suhteutettuna. Kaikki on sovitettu yhteen ihailtavalla huolenpidolla, jotta annettaisiin syyllistyneille keinoja palauttaa itsensä kunniaan. Siinä otetaan huomioon heidän sielunsa pienimmätkin toiveet. Ikuisten rangaistusten opin mukaan sitä vastoin helvetissä ovat sekoittuneena suuresti ja vain lievästi syyllistyneet. Samaan paikkaan joutuvat yhden päivän rikkeitä tehnyt ja satoja kertoja rikoksensa uusineet, rikoksiinsa paatuneet ja katuva Henget. Kaikkien heidän kohtalonsa on kuilun pohjalla. Mitään pelastusrengasta ei heille heitetä. Yksi ainoa virhe voi saada heidät lankeamaan sinne ikuisiksi ajoiksi ottamatta huomioon sitä hyvää, mitä on tehnyt. Millä puolella kohdataan todellinen oikeudenmukaisuus ja todellinen hyvyys?

Tämän em. Hengen kommunikointiin kutsumisessa ei ole mitään sattumanvaraista. Sen kutsun piti olla hyödyksi tälle onnettomalle Hengelle. Ne Henget, jotka huolehtivat hänestä, näkivät hänen alkavan ymmärtää rikostensa hirveyttä. Silloin he katsoivat tulleen oikean hetken antaa tälle Hengelle tehokasta apua ja sen vuoksi tämä Henki oli jo saavuttanut sopivat

olosuhteet. Olemme nähneet tämän tapahtuvan hyvin useasti. Tämän suhteen voidaan kysyä: kuinka tämän Hengen olisi käynyt, jos emme olisi voineet kutsua Häntä kommunikointiin? Kuinka käy kaikkien niiden kärsivien Henkien, jotka eivät voi tulla kommunikointiin kutsutuiksi ja joita kukaan ei edes muista? Siihen on vastattu, että Jumalalla on useita teitä luomustensa pelastukseen. Evokaatio on yksi keino heidän auttamisekseen. Se ei kuitenkaan ole ainut keino. Jumala ei ole jättänyt ketään unohdukseen. Muutenkin yhdessä tehdyillä rukouksilla täytyy olla osavaikutuksensa niihin Henkiin, jotka ovat jo katumukselle alttiita.

Jumala ei voi alistaa kärsivien Henkien kohtaloa ihmisten tietämysten ja hyvän tahdon varaan. Niiden keskuudessa, jotka saattoivat vakiinnuttaa säännöllisen yhteydenpidon Henkien maailman kanssa, spiritismi sai ensiksi ymmärtämään, kuinka auttaa tässä kanssakäymisessä tuonpuoleiseen siirtyneitä veljiään. Jumala halusi osoittaa näin heille sen yhteisvastuun, joka on maailmankaikkeuden kaikkien olentojen välillä ja antaa luonnon lainalaisuuden veljellisyyden periaatteen pohjaksi. Työskennellessämme tällä uudella hyväntekeväisyyden harjoittamisen alueella meille näytetään evokaatioiden todellakin vakava ja hyödyllinen puoli. Ne (evokaatiot) olivat tähän mennessä tulleet harhaan johdetuiksi niiden kaitselmuksellisesta tarkoituspästä tietämättömyyden ja taikauskon takia. Kärsivät Henget eivät siis minään aikana olleet vailla apua ja jos heidän kommunikointiin kutsumisensa avasi heille uuden pelastuksen tien, niin voi olla, että (tätä tehneet) vielä ruumiilista elämää elävät Henget (ihmiset) saivat siitä vieläkin enemmän. He saivat siitä itselleen uuden mahdollisuuden tehdä hyvää ja samalla oppia tulevan elämän olosuhteista.

Jacques Latour

Foixin tuomioistuimessa kuolemaan tuomittu murhaaja,

joka teloitettiin syyskuussa 1864.

Olimme läsnä yksityisesti järjestetyssä kokoontumisessa, johon otti osaa seitsemästä kahdeksaan henkilöä Brysselissä 13. syyskuuta 1864. Ilman että olisi tehty mitään evokaatiota, meedio sai pyynnön ottaa kynän käteensä. Tämän jälkeen hän veteli suuren levottomuuden vallassa hyvin karkein kirjaimin tekstiä ja repi sen jälkeen paperin, jossa luki:

”Kadun! Kadun! Latour!”

Yllätyimme tästä kommunikoinnista, jota ei millään muotoa oltu ehdotettu, koska kukaan ei edes ajatellut tätä onnetonta, jonka kuolema oli itse asiassa tuntematon osalle läsnäolijoista. Osoitimme tälle Hengelle myötätuntoisia ja rohkaisevia sanoja. Sitten kysyimme:

Mikä sai teidät tulemaan ilmaisemaan itseänne mieluummin meidän keskuuteemme, sen sijasta, että tekisitte sitä jossain muualla? Kysymme sitä, koska emme olleet kutsuneet teitä. (Tämä meedio, joka oli myös puhuva meedio, vastasi puhuen kirkkaalla äänellä) – *Olen nähnyt, että te olette myötätuntoisia sieluja ja te tunnette sääliä minua kohtaan. Sitä vastoin muut kutsuvat minua evokaatioillaan enemmänkin uteliaisuutensa vetäminä kuin todellisen hyväntekeväisyyden vetäminä, tai sitten kun ilmaisen itseäni, he haluavat etääntyä kauhuissaan.*

Sen jälkeen alkoi sanoinkuvaamaton näytös, jota kesti yli puoli tuntia. Meedion lausussa sanojaan Henki ilmensi eleissään ja fysionomiassaan itseään sillä tavoin, että hänen yhteytensä meedion kanssa oli ilmeistä. Tietyillä hetkillä meediossa näkyvät eläväiset tuskan hätäännyksen eleet näyttivät niin sydäntä särkevil-tä. Henki ilmensi tämän meedion kautta kokemaansa ahdistusta ja tuskaa niin liikuttavasti, hänen pyyntönsä olivat niin kiihkeitä, että kaikki läsnäolijat tulivat syvällisesti liikuttuneiksi.

Muutamat läsnäolijoista pelästyivät meedion ylikiihtynyttä tilaa, mutta ymmärsimme kuitenkin ajatuksissamme, että kyseessä oli katuva Hengen kommunikointi, joka anoi hartaasti sääliä,

eikä hänestä ollut mitään vaaraa. Tämä Henki oli lainannut hallintaansa meedion ruumiin elimiä näyttääkseen paremmin olo-tilansa sekä saadakseen läsnäolijat paremmin kantamaan huolta hänen puolestaan. Tämä ei kuitenkaan ollut tapahtunut samoin kuin obsessiota tai alistamista¹ harjoittavien Henkien toimesta, jotka pyrkivät ottamaan meediokkyä omaavan henkilön ruumiin elimet hallintaansa. Se oli epäilemättä sallittu tämän Hengen omaksi eduksi sekä opetuksesi läsnä oleville ihmisille.

Hän huusi: – *Voi! Kyllä, säälikää!.. tarvitsen paljon sääliä... Ette voi tietää, kuinka paljon kärsinkään... Ette sitä tiedä, ettekä voisi sitä ymmärtää. Tämä on kauheaa! Giljotiini! Mitä onkaan giljotiinin kipu tähän tuskaani verrattaessa? Ei mitään! Se kestää vain hetken. Tämä minua kalvava tuli on pahempi, koska se on jatkuvaa kuolemista vailla taukoa ja lepoa... loputtomasti!*

Uhrini ovat koko ajan ympärilläni... he näyttelevät minulle haa-vojaan... he vainoavat minua katseillaan!.. He ovat edessäni... näen heidät kaikki... kyllä, heidät kaikki, enkä voi välttää heitä!... Ja tämä verilätäkkö!.. ja se verellä tahrattu kulta!.. Kaikki on siellä! Kaikki on edessäni!.. Tunnetteko veren hajun?.. Verta, kaikkialla verta!.. Näen uhriparkani anomassa minulta armoa... ja näen itseni säälimättä lyövän heitä... lyön heitä... lyön heitä kaikkia!.. Veri päihdyttää minua!

Ajattelin, että kuoleman jälkeen kaikki loppuisi. Siksi uhmasin kuolemanrangaistusta. Olen uhmannut ja kieltänyt Jumalaa! Ja silloin, kun uskoin olemassaoloni loppuvan ikuisiksi ajoiksi, heräsin kauhealla tavalla... Voi! Kyllä se oli kauheaa!.. Olin ruumiiden, uhkaavien hahmojen ympäröimänä... kävelin veressä... Uskoin olleeni kuollut, mutta näin!.. Se on kauhistuttavaa!.. Se

1 Hengen aiheuttamaa negatiivista vaikutusta - eli obsessiota - esiintyy eritasoisena. Se tapahtuu usein kyseisen henkilön itse sitä tiedostamatta. Tämä on pääpiirteiltään käsitelty *Meediodien Kirjan* luvussa XXIII – Obsessio. Spiritismiä (sen alkuperäisessä merkityksessä) tuntemattomien keskuudessa tällainen luonnollinen asia on tietyissä rajatuissa tapauksissa virheellisesti diagnosoitu mielenterveys-ja käyttäytymishäiriöksi (kansainvälisen taudinluokitusjärjestelmän (ICD-10) kohdan F44.3 mukaan).– *Kääntäjän huomautus*

on hirveää, paljon kauheampaa kuin kaikki maanpäälliset kidutukset!

Oi, jospa ihmiset voisivat tietää sen, mitä on elämän tuolla puolen, niin tietäisivät kuinka raskaita ovat pahan seuraukset! Näin ei varmastikaan olisi enää murhaajia, rikollisia, pahantekijöitä! Toivon vain, että kaikki murhaajat voisivat nähdä sen, mitä itse näen ja josta kärsin... Oi! He eivät tekisi sitä enää... olisi aivan liian pelottavaa kärsiä siitä, mistä minä kärsin!

Voi Jumalani! Tiedän hyvin ansainneeni sen, sillä itse en yhtään säälinyt uhrejani. Työnsin heidän armoa rukoilevat kädensä sivuun, kun he pyysivät säästämään henkensä. Kyllä, minä itse olin julma. Tapoin heidät pelkurimaisesti saadakseni heidän kultansa!.. Olin Jumalaton. Kielsin Teidän olemassaolonne. Pilkkasin Teidän pyhää nimeänne!.. Halusin turruttaa itseni, koska halusin saada itseni vakuuttuneeksi siitä, että Teitä ei ole olemassa! Voi Jumalani! Olen suuri rikollinen! Ymmärrän sen nyt! Ettekö sääli minua yhtään?.. Te olette Jumala, toisin sanoen hyvyys ja armollisuus! Te olette kaikkivoipa!

*Armoa, herrani, armoa! Rukoilen teitä, älkää olko enää taipumaton. Vapauttakaa minut näistä inhottavista näyistä... tästä verestä... uhreistani, **joiden katseet yltyvät minun sydämeeni saakka tikarin pistoksen tavoin.***

Te muut, jotka olette täällä, jotka kuulette minua, olkaa sielul-tanne hyväntahtoisia ja jalomielisiä. Kyllä näen sen teistä, säälitte minua, eikö niin? Rukoillette puolestani... Voi! rukoilen teitä! Älkää torjuko minua. Pyytäkää Jumalaa ottamaan pois tämä kauhea spektaakkeli silmiemme edestä. Jumala tulee kuulemaan teitä, koska olette hyviä... Rukoilen teitä, älkää hyljätkö minua niin kuin minä itse olen hyljännyt... Rukoilkaa puolestani.

Läsnäolijat – hyvin liikuttuneena kokemastaan – rohkaisivat ja lohduttivat tätä Henkeä kertoen: ”Jumala ei todellakaan ole armoton, vaan vaatii syyllystyneeltä vilpittömän katumuksen sekä tahdon korjata harjoittamansa pahan. Kun kerran teidän sy-

dämenne ei ole paatunut ja kun pyydätte anteeksi rikoksianne, Hänen armollisuutensa tulee saavuttamaan teidät, jos vain pysytte hyvissä päätöksissänne korjatakseenne tekemänne pahan. On selvää, että ette pysty palauttamaan uhreillenne heidän elämäänsä, jonka olitte heiltä riistäneet. Kuitenkin, jos pyydätte hartaasti, Jumala sallii teidän kohdata heidät uudessa elämässä, jossa voitte osoittaa heille yhtä paljon antaumuksellisuutta, kuin mitä olitte näyttäneet julmuuttakin. Sitten kun Jumala näkee hyvityksenne riittävän, tulette pian palaamaan Hänen armoonsa. Näin ollen rangaistuksenne kesto riippuu teistä itsestänne ja voitte itse sitä lyhentää. Lupaamme auttaa teitä rukouksillamme ja pyytää avuksenne hyviä Henkiä. Tulemme rukoilemaan teitä auttaaksemme rukouksen teoksesta ***Evankeliumi Spiritismin Mukaan***. Se käsittelee rukouksia kärsivien ja katuviiden Henkien puolesta. Emme lue teidän puolestanne rukoillessamme niitä rukouksia, joita tehdään pahantahtoisten Henkien puolesta. Siitä hetkestä lähtien, kun kaduitte, rukoilitte Jumalaa ja luovuitte pahan tekemisestä, olette meidän silmillemme vain onneton Henki, eikä pahantahtoinen Henki.

Kun olimme tämän rukouksen tehneet, Henki jatkoi muutamien rauhallisten hetkien jälkeen. – *Kiitos Jumalani!... Oi kiitos! Säälitte minua. Ne kauheat kuvajaiset etääntyvät minusta... Älkää hyljätkö minua... lähettäkää hyvät Henget tukemaan minua... Kiitos.*

Tämän näytöksen jälkeen meedio oli jonkin aikaa uupuneena ja murtuneena ja hänen ruumiinjäsentensä lihakset olivat hellinä. Hänellä oli aluksi vain hyvin epäselvä muisto tapahtuneesta, mutta vähä vähältä hän alkoi muistaa muutamia sanoja, joita oli lausunut. Hän tunnisti sen, että vaikka sanat tulivatkin hänen suustaan, niin hän ei itse niitä sanoja ollut valinnut.

Seuraavana päivänä uudessa kokouksessa sama Henki palasi ilmaisemaan itseään vastaavalla tavalla ainoastaan muutamien minuuttien ajan. Hänen elehdintänsä oli hyvin vaikuttavaa, vaikkakin rauhallisempaa. Sitten hän kirjoitti saman meedion kautta

kuumeisenomaisen levottomuuden vallassa seuraavat sanat:

Kiitos rukouksistanne. Tunnen jo merkittävää helpotusta. Olen rukoillut Jumalaa niin hartaasti, että Hän salli hetkeksi kärsimysteni tulla lievennetyiksi. Näen kuitenkin vielä uhrini... Tuolla he ovat! Tuolla!.. Näettekö te tämän veren?

Edellisen päivän rukous toistettiin ja Henki jatkoi osoittaen sanansa meediolle: – *Anteeksi, että otin teidän kehonne eilen haltuuni. Kiitos siitä helpotuksesta, jonka saatoitte minun kärsimyksilleni. Pyydän anteeksi teille aiheuttamaani kipua, mutta minulla oli tarve kommunikoida ja ainoastaan te pystyitte...*

Kiitos! Kiitos! Tunnen jo helpotusta, vaikka en ole vielä saavuttanut koetusteni loppua. Pian uhrini tulevat takaisin. Siinä on rangaistus. Olen sen ansainnut. Jumalani, olkaa armollinen.

Te kaikki, rukoilkaa puolestani, säälikää minua.

Latour

Yksi Pariisin spiritistisen yhdistyksen jäsen, joka oli rukoillut tämän onnettoman Hengen puolesta, sai häntä kommunikointiin kutsuttuaan tietyin väliajoin seuraavat kommunikoinnit:

I

Minua kutsuttiin kommunikointiin lähes välittömästi kuolemani jälkeen. En kuitenkaan pystynyt ilmaisemaan itseäni pikaisesti. Sitten monet kevytmieliset Henget esittäytyivät ja kommunikoivat esittäytyen minun nimelläni. Käytin tilaisuutta hyväkseni, kun Pariisin spiritistisen yhdistyksen puheenjohtaja oli käymässä Brysselissä ja korkeampien Henkien luvalla minun sallittiin kommunikoida.

Tulen vielä kommunikoimaan Pariisin spiritistiselle yhdistykselle ja tulen tekemään paljastuksia, jotka tulevat olemaan alku rikosten korjaamiselle ja joita voidaan käyttää hyväksi opetuksena kaikille rikollisille, jotka minusta lukevat ja miettivät kärsimysteni kuvausta.

Puheet helvetin rangaistuksista tekevät vain vähän vaikutusta syyllistyneisiin mieliin. He eivät usko kaikkia niitä kuvauksia, jotka pelästyttävät lapsia ja heikkomielisiä ihmisiä. Suuri pahantekijä ei ole pelkurimainen Henki ja poliisin pelko vaikuttaa häneen kuin kuvaus helvetin kärsimyksistä. Syy, jonka vuoksi kaikki kirjoitustani lukevat tulevat sanojeni sykähdyttämiksi, on siinä, että kärsimykseni eivät ole mitään arvailuja. Ei ole yhtään pappia, joka voisi sanoa: ”Olen nähnyt sen, mistä puhun. Olen nähnyt kadotukseen tuomittujen piinat.” Minä kuitenkin tulen sanomaan: ”Tässä on se, mitä tapahtui ruumiini kuoleman jälkeen. Tässä näette, millainen oli harhakuvitelmani, kun tunnistin, että en ollutkaan kuollut, kuten olin odottanut. Se, mitä olin pitänyt kärsimysteni loppuna, oli ainoastaan sanoinkuvaamattomien piinojen alku!” Sitten useat (tämän luettuaan) pysähtyvät (pahoissa teoissaan), eivätkä heittäydy tähän samaan kuiluun, johon olivat menehtymäisillään. Jokainen onneton ihminen, jonka näin tulen pysäyttämään rikostensa teiltä, tulee lunastamaan yhden tekemistäni rikkeistä. Näin hyvä nousee pahasta ja Jumalan hyvyys ilmenee kaikkialla, niin maan päällä kuin avaruudessa.

Jotta voisin kommunikoida kanssanne, minun sallittiin vapautua uhrieni näkemisestä, joista on tullut minun kiduttajiani. Kun lopetan kommunikoinnin, tulen näkemään heidät uudestaan ja pelkkä ajatuskin siitä saa minut kärsimään enemmän kuin voin kertoa. Olen onnellinen silloin kun minua kutsutaan kommunikointiin, sillä silloin pääsen helvetistäni vähäksi aikaa. Rukoilkaa kaikki puolestani. Rukoilkaa Herraa, jotta Hän vapauttaisi minut uhrieni näkemiseltä.

Kyllä, rukoilkaa yhdessä, rukous tekee niin hyvää!.. Olen vieläkin huojentuneempi. En enää tunne niin raskaasti minua painavaa taakkaa. Näen toivon valon, joka loistaa silmiini ja sydän täynnä katumusta kirjoitan: Siunattuja olkoon Jumalan käden teot. Tapahtukoon Hänen tahtonsa.

II

Meedion pyyntö: Sen sijaan, että pyytäisitte vapautusta uhrienne katseilta, kutsun ja pyydän teitä rukoilemaan kanssani Jumalaa, että Hän antaisi voimia kestääkseenne hyvittäväen kärsimyksenne? – *Mieluummin vapautuisin niistä katseista. Jos vain tietäisitte, kuinka paljon kärsinkään... Kaikista kovasydämisin ihminen liikkutuisi nähdessään ulkomuotoni, johon sieluni kärsimykset ovat painaneet jälkensä aivan kuin tulen polttamana. Teen sen mitä neuvotte. Ymmärrän tällä tavoin hyvittäväni vähän nopeammin tekemäni virheet. Se on kuin hyvin kivulias (lääkärin) leikkaus, jonka tulee palauttaa hyvin sairas kehoni terveyteen.*

Voi, jospa maanpäälliset rikoksiin syyllistyneet voisivat nähdä minut, niin kauhistuisivat tekojensa seurauksista – niistä rikoksista, jotka ovat ihmisten tietämättömissä, mutta jotka Henget kuitenkin näkevät. Kuinka kohtalokasta tietämättömyys onkaan niin monelle ihmisparalle!

Minkä vastuun ottavatkaan harteilleen ne ihmiset, jotka kieltävät köyhempien ihmisluokkien opetuksen! Uskovatko he, että poliisien ja sotilaitten avulla he voisivat ehkäistä rikoksia. Kuinka väärässä he ovatkaan!

III

Kärsimykseni ovat kauheita. Kuitenkin sen jälkeen, kun rukoukseni puolestani, tunnen hyvien Henkien avun, jotka sanovat minulle, että minun tulee pitää toivoa yllä. Ymmärrän sankarillisen lääkkeen tehokkuuden, jota olette minulle neuvoneet, ja rukouksen Herraa antamaan minulle voimia kestäämään tätä raskasta hyvitystä. Voin sanoa sen olevan tekemäni pahan veroinen. En yhtään halua puolustella rikoksiani, mutta ainakaan kelläkään uhreistani ei ollut kipuja kuolemaa ja sitä edeltäviä kauhun hetkiä lukuun ottamatta, eikä sen jälkeen, kun olin rikokseni tehnyt. Ne, jotka olivat päättäneet maallisen koetuksensa, menivät vastaanottamaan heitä odottavaa palkintoa. Minä kuitenkin Hen-

kien maailmaan palattuani olen kärsinyt helvetillisistä tuskista tauottomasti, jos ei oteta huomioon niitä pieniä hetkiä, jolloin kommunikoin kanssanne.

Vaikka papit antavatkin pelottavan kuvauksen niistä tuskista, joista kadotukseen tuomitut kärsivät, heillä ei ole muuta kuin hyvin heikko idea todellisista kärsimyksistä, joita Jumalan oikeudenmukaisuus rakkauden ja hyväntekeväisyyden lakia rikkoville lapsilleen määrää. Kuinka saada järkevät ihmiset uskomaan, että sielu – joka pakostakin on jotain ei-materiaalista – voisi kärsiä kontaktissa materiaalsen tulen kanssa. Se on järjenvastaista ja sen vuoksi niin monet rikolliset nauravat näille helvetin mielikuvituksellisille kuvaelmille. Sama ei koske mielen kärsimystä, josta tuomittu kärsii hänen fyysisen ruumiinsa kuoleman jälkeen. Rukoilkaa puolestani, ettei epätoivo saa minua valtaansa.

IV

*Olen hyvin kiitollinen siitä päämäärästä, jonka saitte minut aavistamaan, siitä loistavasta päämäärästä, jonka tiedän saavuttavani, sitten kun olen puhdistunut. Kärsin hyvin paljon ja kuitenkin tuntuu siltä, että kärsimykseni ovat pienentyneet. En voi uskoa, että Henkien maailmassa tuska vähenee sen vuoksi, että siihen vähä vähältä tottuu. Ymmärrän sen, että teidän hyvät rukouksenne ovat antaneet minulle lisää voimia ja **jos minun tuskani ovat vielä samat, niin voimani ovat suuremmat ja kärsin vähemmän.***

Mieleeni palaa edellinen ruumiillinen elämäni ja virheeni, jotka olisin voinut välttää, jos olisin osannut rukoilla. Ymmärrän tänään rukouksen tehokkuuden. Ymmärrän nyt niiden nuhteettomien ja hurskaiden naisten voiman, jotka ovat heikkoja lihassaan, mutta vahvoja uskossaan. Tajuan nyt sen selittämättömän asian, jota maan näennäisesti tietävät eivät ymmärrä. Rukous! Pelkäätkään tämä sana saa oppineiden kasvot hymähtämään. Odotan heitä täällä Henkien maailmassa, sitten kun heidän karttamansa

totuus riipii heitä. He tulevat omalla vuorollaan kumartamaan aliarvioimansa Jumalan jalkojen juuressa paljastaen syntinsä ja rikoksensa. He tulevat ymmärtämään rukouksen vaikutuksen.

Rukous on rakkautta ja rakkaus on rukousta! He tulevat kärsimyksissä uudistuttuaan rakastamaan Herraa ja tulevat osoittamaan rukouksissaan kiitollisuutta ja rakkautta, sillä heidän tulee kärsiä ja he tulevat pyytämän itseni tavoin voimia hyvittääkseen ja kärsiäkseen. Sitten kun he ovat lakanneet kärsimästä, he rukoilevat kiittääkseen Herraa anteeksiannosta, jonka he olivat ansainneet alistumisensa ja nöyrytymisensä kautta. Rukoilkaamme veljemme, jotta voisin vahvistua vielä enemmän...

Oi kiitos hyväntekeväisyyden veljeni, sillä minulle annettiin anteeksi! Jumala vapautti minut uhrieni näkemisestä. Voi Jumalani, olkaa siunattu ikuisiksi ajoiksi siitä armosta, jota minussa herättätte! Oi Jumalani! Tunnen rikosteni suunnattomuuden ja tunnen itseni niin vähäiseksi teidän kaikkivoipaisuutenne edessä! Herra, rakastan teitä koko sydämeistäni. Pyydän sallimusta – silloin kun Teitä miellyttää – palata maan päälle kokemaan uusia koetuksia, jotta voisin tulla rauhan ja hyväntekeväisyyden lähettilääksi ja opettaa lapset lausumaan teidän pyhän nimenne kunnioittaen. Pyydän, että voisin saada heidät rakastamaan Teitä – kaikkien luomusten isää. Oi kiitos Jumalani! Olen katuva Henki ja katumukseni on vilpittömiä. Rakastan teitä niin paljon, että epäpuhdas sydämeni pystyy käsittämään vain sen tunteen, joka on teidän Jumalallisuutenne ilmentymä. Rukoilkaamme veljeni, sillä sydämeni tulvii kiitollisuutta. Olen vapaa, rikoin kahleeni, en ole enää hylkiö. Olen kärsivä Henki, mutta katuva Henki ja toivon esimerkkini voivan estää kaikkia niitä rikollisia, joiden näen olevan ryhtymäisillään toimintaansa, tekemästä rikoksia. Oi pysähtykää veljeni! Pysähtykää, sillä valmistelette itsellenne hirveitä tuskia. Älkää uskoko, että Herra aina tulee näin pian helytymään lastensa rukouksiin. Vuosisatojen piinat odottavat teitä.

Meedion Henkioppaan kommunikointi: – Sanotte, että ette ym-

*märrä Hengen sanoja. Ottakaa huomioon hänen tunteensa ja kiitollisuutensa Jumalaa kohtaan. Hän ei uskonut voivansa sitä paremmin ilmaista ja todistaa kuin pyrkimällä pysäyttämään kaikkien näkemiensä rikollisten toimet, joita te ette voineet nähdä. Hän toivoi, että hänen sanansa yltäisi niihin rikollisiin asti. Hän ei kertonut, koska ei sitä vielä tiennyt, että hänen on sallittu aloittaa menneisyyttään hyvittäviä tehtäviä. Hän tulee olemaan rikostovereidensa lähellä ja pyrkii inspiroimaan heissä katumus-
ta ja saattaa heidän sydämiinsä katumuksen siemenen.*

Joskus maan päällä nähdään rehellisinä pidettyjen ihmisten tulevan papin jalkojen juureen ja syyttävän itseään rikoksista. Katumus saa heidät sanelemaan tunnustuksen rikkeestään. Ja jos Henkien maailmaa peittävä verho olisi kohotettuna, niin näkisitte usein Hengen, joka oli ollut kyseisen ihmisen rikostoveri tai rikokseen yllyttävä. Tämä Henki oli tehnyt, kuten Jacques Latourin Henki tulee tekemään pyrkiessään korjaamaan rikettään. Hän pyrkii korjaamaan rikkeensä inspiroiden katumusta ruumiillista elämää elävään Henkeen.

Henkioppaasi

Myöhemmin Brysselistä tullut meedio, joka välitti kyseisen Hengen ensimmäisen viestin, vastaanotti vielä seuraavan kommunikoinnin:

*Teillä ei ole minun puoleltani enää mitään pelättävää. Olen rauhallisempi, vaikka kärsinkin vielä. Jumala sääli minua, kun näki katumukseni. Nykyään **kärsin siitä katumuksesta, joka näyttää rikkeitteni suunnattomuuden.***

Jos olisin ollut elämässäni hyvin ohjattu, en olisi ryhtynyt kaikkiin tekemiini pahoihin asioihin. Mikään ei ollut hillitsemässä vaistojeni viettiä ja noudatin niitä täysin, yhtään itseäni pidättelemättä. Jos kaikki ihmiset ajattelisivat enemmän Jumalaa, tai paremminkin uskoisivat Jumalaan, niin silloin näitä rikkeitä ei tulisi tehdyksi.

Ihmisten oikeus on virheellinen. Usein jonkin hyvin pienen rikkeen takia ihminen suljetaan vankilaan, se on aina kadotukseen vievä, kieroonnuttava paikka. Siellä hänen kohtalonaan on saada huonoja neuvoja ja huonoja esimerkkejä, joita hän voi hahmia itselleen. Jos kuitenkin hänen luonteensa on riittävän hyvä ja vahva vastustamaan pahaa esimerkkiä, niin vankilasta poistuttuaan kaikki ovet pysyvät hänelle suljettuina. Kaikki auttavat kädet vetäytyvät hänen edestään ja kaikki rehelliset ihmiset hylkivät häntä. Mitä (mahdollisuuksia) hänelle jää jäljelle? Ihmisten halveksinta ja köyhyys, hyljätyksi tuleminen ja epätoivo, jos hän vain tuntee itsessään hyvät päätökset palatakseen hyvään. Kurjuus painaa häntä kaikkialla. Silloin myös lähimmäistensä väheksymänä hän vihaa heitä ja menettää kokonaan tietoisuuden hyvästä ja pahasta, koska näkee itsensä hyljeksittyinä – juuri hän, joka oli päättänyt ryhtyä kunnialliseksi ihmiseksi. Etsiessään itselleen välttämätöntä elääkseen, hän joskus varastaa ja tappaa. Sen jälkeen edessä on giljotiini!

Voi Jumalani, kun tunnen harhojeni valtaavan minua uudelleen, niin tunnen teidän auttavan kätenne ojentuvan minua kohti. Tunnen hyvyytenne, joka minua ympäröi ja suojelee. Kiitos Jumalani! Seuraavassa maallisessa elämässäni tulen ponnistelemaan älykkyydelläni parhaani mukaan, että auttaisin onnettomia, jotka ovat langenneet, jotta pystyisin estämään heitä menehtymästä.

Kiitos teille, joka ette tunne inhoa, kun kommunikoitte kanssani. Voitte olla pelkäämättä, näettehän, että en ole paha. Kun ajatlette minua, niin älkää ajatelko minua sellaisena kuin minut näitte, vaan ahdistuneena sieluparkana, joka kiittää lempeyttänne.

Näkemiin, kutsukaa minua vielä ja rukoilkaa puolestani.

Latour

Tutkielma Jacques Latourin Hengen kommunikoinnista

Emme voi aliarvioida näiden muutamien kommunikointien sisältämien sanojen syvällisyyttä ja ylevyyttä. Lisäksi se tarjoaa yhden näkökulman rangaistusta kärsivien Henkien maailmasta, jonka yläpuolella kuitenkin voidaan nähdä Jumalan armo. Mytologinen vertauskuva Eumenideistä ei ole niin naurettava kuin uskotaan. Paholaiset, näkymättömän maailman kiduttajat, joilla ne korvattiin nykyaikaisemmassa uskonnossa, ovat vieläkin järjenvastaisempia sarvineen ja hiilihankoineen, kuin että heidän uhrinsa toimisivat itse syyllistyneiden rankaisemisessa.

Kun myönnetään tämän Hengen henkilöllisyys totuudenmukaiseksi, voidaan ehkä ihmetellä näin nopeaa moraalista muutosta. Se on myös seikka, jonka olemme huomanneet toisessa tapauksessa. Brutaalisti pahalla Hengellä on usein paremmat resurssit moraaliseen kehitykseen verrattuna ylpeytensä vallassa oleviin Henkiin, tai niihin Henkiin, jotka piilottavat paheensa tekopyhyiden verhon alle. Tämä pikainen tunteiden paluu parempaan osoittaa paremminkin kehittymättömyyttä kuin kieroontuneisuutta – häneltä oli puuttunut vain hyvä ohjaus elämälleen. Voimme verrata hänen kielenkäyttöään seuraavassa kohdassa ”*Rangaistus valon kautta*” esiteltävään tapaukseen. Näistä on helppoa päätellä, kumpi Hengistä on moraalisesti kehittyneempi, heidän oppineisuutensa sekä yhteiskunnallisen asemansa tasoerosta huolimatta. Yksi seuraa ylikiihtyneenä julmia vaistojaan, jotka ovat hänelle luonteenomaisia. Sitä vastoin toinen tuo mukaan rikoksiinsa rauhallisen kylmäverisyyden hitaan ja sinnikkäästi pysyvän yhdistelmän, joka vielä kuolemansa jälkeenkin uhmaa rangaistusta ylpeydellään. Myös viimeksi mainittu kärsii, mutta hän ei halua myöntää sitä. Ensin mainittu sitä vastoin kesyyntyy välittömästi. On helppoa nähdä ennalta, kumpi näiden tapausten Hengistä tulee kärsimään pitempään.

Latourin Henki sanoi: ”*Kärsin siitä katumuksesta, joka näyttää rikkeitteni suunnattomuuden.*” Siinä on hyvin syvälinen kärsimys. Henki ei todellisuudessa ymmärrä väärien tekojensa vakavuutta muuten kuin katuessaan. Katumus tuo mukanaan

mielipahan pahoittelun, omantunnontuskat, kivuliaan tunteen muutoksessa pahasta hyvään, moraalisesta sairaudesta moraaliiseen terveyteen. Näitä kivuliaita omantunnon tuskia paetakseen kieroontuneet Henget terästäytyvät omantuntonsa ääntä vastaan, kuten sairaat, jotka haluavat paeta heitä parantavaa lääkettä. He pyrkivät tekemään itselleen harhakuvitelmia ja päihdyttämään itsensä pysymällä pahassa. Jacques Latour oli tullut siihen vaiheeseen, jolloin hänen sydämensä kovettuneisuus päättyi taipukseen. Omantunnontuskat olivat saapuneet hänen sydämeensä. Siitä seurasi katumus. Hän ymmärsi tekemänsä pahan laajuuden. Hän näki oman turmelluksensa ja se sai hänet kärsimään. Siksi hän sanoi: *”Kärsin siitä katumuksesta”*. Aikaisemmassa ruumiillisessa elämässään hänen on täytynyt olla vieläkin pahempi, kuin juuri päättyneessä, sillä jos hän olisi katunut samalla tavoin kuin nyt tekee, hänen elämänsä olisi ollut pahempi. Hänen nyt elämälleen tekemänsä luja päätös tulee vaikuttamaan hänen tulevaan maanpäälliseen elämäänsä. Hänen juuri päättynyt elämänsä, vaikka se olikin hyvin täynnä rikoksia, merkitsi hänelle kehityskaskelta. On hyvin todennäköistä, että ennen edellistä elämäänsä hän oli ollut Henkien maailmassa yksi niistä pahantahtoisista Hengistä, jotka pysyvät itsepäisesti pahassa, kuten nähdään niin monien kohdalla olevan.

Useat ihmiset kysyvätkin, mitä hyötyä on näistä aikaisemmista elämistä, jos emme niitä muista, eikä meillä ole käsitystä siitä, mitä olimme olleet ja mitä olimme tehneet.

Tämä kysymys on kokonaan ratkaistu sillä tosiasialla, että jos tekemämme pahan muisto on pimennossa, jos siitä ei ole minikäänlaista jälkeä sydämessä, niin silloin se muisto olisi hyödytön, sillä meillä ei olisi enää tarvetta kantaa huolta siitä. Sen sijaan ne taipumukset, joita emme ole vielä parantaneet itsessämme ja jotka tunnemme nykyisissä taipumuksissamme, juuri niihin meidän pitää asettaa kaikki huomiomme. Riittää tuntea se mitä olemme, ilman että olisi tarpeen tietää sitä mitä olemme aikaisemmin olleet.

Voimme miettiä niitä vaikeuksia, joita syöllistyneellä ja hyvin katuvalia Hengellä on, kun hän paheksuu edellistä elämäänsä. Kun hän ruumiillisen elämänsä aikana on palauttamassa itseänsä kunniaan (lunastamassa tekojaan), hänen tulee siunata Jumalaa siitä, että Jumala on asettanut peitteen menneisyyden ylle. Jos Latour olisi ollut (aikaisemmin) tuomittu ja vaikka hän olisi jo maksanut tekonsa kärsimällä tuomionsa loppuun, niin hänen aikaisemmat tekonsa olisivat saattaneet hänet hyljeksityksi yhteiskunnassa. Kuka olisi tässä tapauksessa halunnut ottaa hänet läheisekseen, hänen katumuksestaan huolimatta? Ne tunteet, joita hän ilmaisee tänään Henkenä, antavat meille toivon siitä, että seuraavassa ruumiillisessa elämässä hän tulee olemaan rehellinen ihminen, arvostettu ja kunniaassa pidetty. Jos hänen seuraavassa elämässään tiedettäisiin, että hän oli aikaisemmassa elämässään ollut Jacques Latour, niin ihmiset jatkaisivat hänen hyljeksimistään. Hänen menneisyytensä päälle heitetty verho avaa hänelle oven palauttaa itsensä kunniaan. Hän voi mennä arkailematta ja häpeämättä kaikista kunniallisimpien ihmisten keskuuteen. Kuinka monet haluaisivatkaan saada mihin hintaan tahansa häviämään ihmisten muistista tiettyjä (huonoja) vuosia omasta elämästään!

Mikä oppi on paremmin sopusoinnussa Jumalan hyvyyden ja oikeudenmukaisuuden kanssa! Muutenkin, tämä oppi ei ole pelkkä teoria, vaan se on lähtöisin (tositapahtumien) tarkkailusta. Kyse ei ole mistään spiritistien kuvittelemasta asiasta. He ovat nähneet ja tarkkailleet Henkiä, jotka ovat heille näyttäytyneet eri olosuhteissa. He ovat pyrkineet löytämään näille havainnoilleen selityksen ja tästä selityksestä oppi on lähtöisin. Se on hyväksytty, koska se perustuu tosiasioihin ja koska se näyttää kaikista järjenmukaisimmalta, kun verrataan sitä kaikkiin tähän mennessä esitettyihin sielun tulevaisuutta koskeviin oppeihin.

Voiko joku kieltää näissä kommunikoinneissa olevaa korkeaa moraalista opetusta? Korkeammalle kehittyneet Henget olivat voineet auttaa Latourin Henkeä hänen mietteissään ja ennen

kaikkea sanavalinnoissaan ajatuksiaan ilmaistessaan. Kuitenkin näin tapahtunut avustus vaikuttaa vain kommunikoinnin ilmaisumuotoon, mutta ei sen perusajatukseen. Korkeammalle kehittynyt Henki ei aseta alhaisempaa Henkeä kommunikoimaan vastoin omaa näkemystään. He ovat voineet tehdä Latourin kommunikoinnista kauniimmin lausutun, mutta he eivät todellakaan panneet Latouria ilmaisemaan katumustaan vastoin hänen omaa tahtoaan, koska Hengillä on valinnanvapautensa. Korkeammat Henget näkivät hänen sydämessään hyvien tunteiden siemenen. Siksi he auttoivat Latourin Henkeä ilmaisemaan itseään. Sillä tavoin he edesauttoivat häntä kehityksessä ja samalla vetosivat myötätuntoon hänen puolestaan.

Onko mitään sykhdyttävämpää ja moralisoivampaa, joka vaikuttaisi elävämmiin, kuin tämä kuvaus katuvasta suurrikollisesta, joka purkaa epätoivoaan ja omantunnontuskiaan, on tuskiansa keskellä vainottu uhriensa lakkaamattomilla katseilla ja kohottaa ajatuksensa Jumalaan pyytäessään armoa? Eikö tämä ole hyödyllinen esimerkki syyllistyneille ihmisille? Hänen ahdistustensa ominaispiirteet ovat ymmärrettävissä. Nämä kuvaukset ovat yksinkertaisia ja vailla mielikuvituksen luomia kuvaelmia ja siksi – vaikka ne ovatkin kauheita – ne ovat johdonmukaisia ja järkeenkäypiä.

Joku voi ihmetellä näin suurta muutosta Latourin kaltaisessa ihmisessä. Miksi kuitenkin hänellä ei voisi olla katumusta? Miksi hänessä ei olisi jotain herkästi värähtelevää lankaa? Onko syyllistynyt siis ikuisesti pahaan suuntautunut? Eikö tulisi hetkeä, jolloin valo syttyy hänen sydämeensä? Juuri tämä hetki saapui Latourille. Juuri siinä on hänen kommunikointiansa moralisoiva puoli. Hänen ymmärryksensä omasta tilastaan, hänen omantunnontuskansa, hänen suunnitelmansa korjata menneisyytensä teot, ne kaikki ovat äärimmäisen opettavaisia. Mitä erikoista olisi siinä, jos Latour olisi tunnustanut vilpittömän katumuksensa ennen kuolemaansa ja jos hän olisi kertonut ennen kuolemaansa sen, mitä kertoi kuoleman jälkeen? Eikö vastaavasta ole lukematto-

mia esimerkkejä?

Paluu hyvään ennen kuolemaa olisi näyttänyt suurimmalle osalle hänen kaltaisistaan ihmisistä heikkouden osoitukselta. Hänen äänensä haudan tuolta puolen oli paljastus tulevaisuudesta, joka heitä odottaa. Hän on täysin oikeassa, että hänen oma esimerkkinsä sopii paremmin palauttamaan syyllistyneitä hyvään, kun verrataan helvetin tuleen, tai jopa mestauslavaan liittyvää näkökulmaa. Miksi näitä esimerkkejä ei annettaisi heille vankiloissa? Se saisi monet miettimään ja siitä meillä on jo useita esimerkkejä. Mutta kuinka uskoa jo kuolleen ihmisen sanojen vaikutukseen, kun itse uskoo, että kaikki loppuu kuoleman myötä? Tulee kuitenkin vielä päivä, jolloin tunnetaan totuus, että kuolleet voivat tulla ohjeistamaan eläviä ihmisiä.

Näistä kommunikoinneista voidaan saada monia muita tärkeitä opetuksia. Ensinnäkin se on vahvistus sille ikuiselle oikeudenmukaisuudelle, että katumus ei riitä asettamaan syyllistynyttä ihmistä valittujen joukkoon. Katumus on ensiaskel itsensä kunniaan palauttamisessa, ja se kutsuu puoleensa Jumalan armoa. Se on johdanto anteeksiannolle ja lyhentää kärsimyksiä. Jumala ei kuitenkaan anna synninpäästöä mielin määrin. Ihmisen pitää hyvittää ja ennen kaikkea korjata tekonsa. Latour ymmärtää tämän ja siihen hän valmistautuu.

Toinen opetus saadaan, kun verrataan Latourin Henkeä Castelnau-daryn Henkeen. Heille tulleiden kärsimysten kestossa nähdään suuri eroavaisuus. Viimeksi mainitulla katumus tuli myöhään ja sen seurauksena hänen kärsimyksensä kestivät pitkempään. Castelnau-daryn Hengen kärsimykset olivat lähes materiaalisia, sitä vastoin kun Latourin Hengen kärsimykset olivat enemmänkin mielen kärsimyksiä. Näin on – kuten edellä mainitsimme (Castelnau-daryn Hengestä) – niiden Henkien keskuudessa, joiden älyllinen kehittyneisyyden taso on paljon vähemmän kehittynyt. Tarvittiin jotain, mikä voisi antaa sysäyksen hänen kehittymättömään tajuntaansa. Mielen kärsimykset eivät kuitenkaan ole vähemmän kouraisevia niissä, jotka ovat ymmärryk-

seltään riittävän kehittyneitä. Se voidaan nähdä Latourin purkamista valitteluista, jotka eivät ole vihan purkauksia, vaan ilmaisu pian katumuksen jälkeen tulleista omantunnon tuskista ja halusta korjata menneisyyttään, jotta voisi kehittyä.

TAIVAS JA HELVETTI

LUKU VII

Paatuneet Henget

Lapommeray

Valolla rangaistu Henki.

Eräässä Pariisin spiritistisen yhdistyksen istunnossa keskusteltiin häiriintymisvaiheesta, joka useimmiten seuraa kuolemaa. Silloin eräs Henki, johon kukaan ei ollut viitannut, eikä kukaan ollut edes ajatellut, että kutsuisi häntä kommunikointiin, ilmaisi itseään spontaanisti alla olevalla kommunikoinnilla. Vaikka kommunikointia ei ollutkaan allekirjoitettu, sen alkuperäksi tunnistettiin eräs suurrikollinen, jonka ihmisten oikeustuomioistuin oli vähän aikaa sitten tuominnut.

*”Mitä sanoitte häiriintymisestä? Miksi näitä tyhjiä sanoja? Te olette uneksijoita ja utopisteja. Olette täysin tietämättömiä siitä asiasta, josta pyritte kantamaan huolta. Ei, hyvät herrat, häiriintymistä ei ole muualla kuin teidän ajattelussanne. Olen niin täysin kuollut kuin mahdollista ja näen valoa itsessäni, ympärilläni ja kaikkialla!.. Elämä on synkkää komediaa! Tunareita ne ovat, jotka vetävät itsensä pois näyttämöltä, ennen kuin verho repäistään pois!.. Kuolema on kauhu, rangaistus, toive, niiden pelon tai voiman mukaisesti, jotka sitä pelkäävät, uhmaavat tai anovat. Kaikille se on karvasta ivaa!.. **Valo sokaisee minua ja se työntyy terävän nuolen tavoin hienovaraiseen olemukseeni...** Minua rangaistiin vankilan pimeydellä ja uskottiin, että saan rangais-*

tukseksi vielä haudan pimeyttä tai katolisen taikauskon haavekuvia. Kas niin, te olette juuri niitä, jotka kärsitte pimeydestä ja minä, yhteiskunnan hyljeksimä, asetun yläpuolellemme... Haluan olla oma itseni!.. Olen vahva omassa ajattelussani ja halveksin ympärilläni kaikuja huomautuksia... Näen selvästi... Rikos! Siinä on se sana! Rikosta on kaikkialla. Silloin kun ihmismassat sitä tekevät, sitä ylistetään, kun taas yksittäisesti tehtynä se on häpeäksi. Järjetöntä!

*Minua ei tarvitse sääliä... en pyydä mitään... pärjään itse ja osaan hyvin taistella **tätä inhottavaa valoa vastaan.***

Hän, joka eilen oli ihminen

Tätä kommunikointia analysoitiin seuraavassa istunnossa. Viestin kyynisyydestä tunnistetussa tärkeässä opetuksessa ja tämän onnettoman Hengen tilanteessa nähtiin uudenlainen rangaistusvaihe, joka odottaa syylistynyttä. Todellakin, kun jotkut ovat upotettuja pimeyteen tai täydelliseen eristykseen, niin toiset kärsivät pitkiä vuosia viimehetkien ahdistuksista, tai uskovat yhä olevansa elossa. Tälle valo loistaa ja hänen Henkensä omaa kaikki kykynsä. Hän tietää täysin olevansa kuollut ja se ei miellytä häntä yhtään. Hän ei pyydä mitään apua ja uhmaa vieläpä Jumalan lakeja. Tarkoittaako tämä sitä, että hän pakeni rangaistusta? Ei, vaan Jumalan oikeudenmukaisuus täyttyy kaikilla tavoilla. Se, mikä yksille on nautinto, toisille on kärsimys. Tämä valo, jota vastaan hän terästäytyy, saa hänet kärsimään ja ylpeydestään huolimatta hän tunnistaa sen sanoessaan: *”pärjään itse ja osaan hyvin taistella tätä inhottavaa valoa vastaan”* ja toisessa lauseessa hän sanoo: *”Valo sokaisee minua ja se työntyy terävän nuolen tavoin hienovaraiseen olemukseeni.”* Sanat: *”hienovaraiseen olemukseeni”* ovat tyypillisiä. Hän tunnistaa fluidisen kehonsa, johon valo pystyy tunkeutumaan, ja tätä valoa hän ei voi paeta. Tämä valo läpäisee hänet terävän nuolen tavoin.

Tämä Henki on asetettu paatuneiden Henkien joukkoon, koska meni pitkän aikaa, ennen kuin hän näytti pienintäkään katumuk-

sen merkkiä. Tästä nähdään se totuus, että moraalinen kehitys ei aina kulje yhtä matkaa älyllisen kehityksen kanssa. Vähä vähältä hän kuitenkin parantaa tapansa. Myöhemmin hän antoi viisaasti järkeilyjä sekä opettavaisia kommunikointeja. Tänään hänet ehkä voidaan luokitella katuviin Henkiin.

Henkioppaamme, joilta pyysimme arviota tästä asiasta, sanelevat kolme seuraavaa kommunikointia, jotka ansaitsevat hyvin vakavan huomion.

I

Henget – ruumiillisten elämien näkökulmasta – ovat ilmeisesti niiden välisenä aikana toimeettomia ja odottavat. He voivat kuitenkin hyvittää silloin, jos heidän ylpeytensä ja heidän valtava uppiniskaisuutensa omiin virheisiinsä ei pidättelee heidän asteittaisia kehitysaskeliaan. Teillä on tässä edellisessä kommunikoinnissa siitä kauhea esimerkki. Sen antoi paatunut rikollinen, hän rimpuilee Jumalallista oikeudenmukaisuutta vastaan, joka puristaa häntä nyt ihmisten oikeuskäytäntöjen jälkeen. Tässä tapauksessa hyvitys, tai paremminkin häntä väistämättömästi puristava kärsimys – sen sijaan, että olisi hänelle hyödyksi, ja saisi hänet tuntemaan rangaistustensa syvällisen merkityksen – kiihdytti hänet kapinointiin ja valitteluun. Näitä kutsuttiin Raamatussa kaukopuheisesti ***hampaiden kiristelyksi***, mikä onkin niille kaikista ihanteellisin kuvaus! Ne ovat merkki lannistetuista, mutta kuitenkin alistumattomista Hengistä! He ovat tuskiinsa hävinneinä, mutta heidän kapinamielisyytensä on vielä niin suurta, että he kieltäytyvät tunnustamasta rangaistuksiin ja palkitsemisiin liittyvää totuutta!

Suuret virheet jatkuvat usein – ja melkein aina – Henkien maailmassa. Sama tapahtuu suurten rikollisten mielissä. Heidän pyrkimyksensä pysyä muuttumattomasti itsensä kaltaisena ja uhmailla Jumalaa, on kuin ihmisen sokeutta, joka katsoo tähtiä ja pitää niitä kupoliin tehtyinä koristekuvioina – kuten Gallialaiset aikoi-

naan uskoivat Aleksanterin valtakaudella.

Mielen maailmassa on äärettömyys. Kurja omassa pienuudessaan on hän, joka jatkaakseen maanpäällisiä taistelujaan sekä halpamaisia kerskailujaan, ei näe toisessa maailmassa sen pitemmälle, kuin mitä maan päällä ollessaan näki! Tälle sokeudelle muiden halveksiminen, sekä hänen itsekäs ja halpamainen persoonallisuutensa, on jarruna hänen kehitykselleen! Oi ihmiset, on suuri totuus, että puhtaan nimen jättäneen kuolemattomuudella sekä niiden asioiden kuolemattomuudella, joita Henki säilyttää perättäisissä koetuksissaan, on piilevä yhdenmukaisuus.

Lamennais

II

Suistaa ihminen pimeyksiin tai hukuttaa valoon – eikö molemmissa ole sama tulos? Kummassakaan tapauksessa hän ei tule näkemään mitään ympäristöstään. Hän tottuisi jopa nopeammin pimeyteen kuin surulliseen sähkön loisteeseen, johon hän voi olla upotettuna. Siten edellisessä istunnossa kommunikoinut Henki ilmaisee hyvinkin totuuden olotilastaan, kun kirjoittaa: *”pärjään itse ja osaan hyvin taistella tätä inhottavaa valoa vastaan.”* Itse asiassa, tämä valo on sitä kauheampi, koska se lävistää hänet kokonaan ja se tekee näkyviksi ja ilmiselviksi hänen salaisimmatkin ajatuksensa. Siinä ovat hänen kaikista kovimmat henkiset kärsimyksensä. Hän pysyy ns. pakotettuna lasiseen taloon, jota Sokrates oli pyytänyt. Hänen siitä saamansa kärsimys on itsessään opettavainen. Samasta asiasta, joka olisi ollut ilo ja lohdutus viisaalle, tulee häpäisevä ja lakkaamaton rangaistus ilkeämieliselle, rikolliselle, vanhempansa murhanneelle, joka kauhistuu omaa persoonaansa.

Ymmärrätekö lapseni sitä tuskaa ja kauhua, joka ahdistaa ihmistä, joka synkän elämänsä aikana syvällä sisällään nautti kaikista ikävimpien rikosten suunnittelusta ja juonimisesta? Sieltä (syvältä sisältään) hän etsii turvaa kuten suurpedot luolastaan.

Tänään hän tuntee itsensä ulos ajetuksi sisäisestä luolastaan, jossa hän vältteli aikalaistensa katseita ja tutkimisia? Nykyään hänen järkähtämättömyytensä naamio on vetäisty häneltä pois ja jokainen hänen ajatuksistaan heijastuu perättäisesti hänen otsalleen!

Kyllä, tästedes tälle kauhealle rikolliselle ei ole enää yhtään lepoa tai turvapaikkaa. Jokainen paha ajatus – ja Jumala tietää, jos hänen sielunsa sellaista ilmaisee – paljastuu ulos ja sisäänpäin voimakkaan sähköiskun tavoin. Hän haluaa piilottaa itsensä muulta väenpaljoudelta ja tämä (hänelle) inhottava valo läpäisee häntä kaiken aikaa ja pitää häntä näkyvillä. Hän haluaa paeta ja hän lähtee juoksemaan hätäntyneenä ja epätoivoisena läpi suunnattomien avaruuksien. Kuitenkin kaikkialla hän kohtaa vain tätä valoa, kaikkialla on häneen uppoutuvia katseita. Hän ryntää juoksuun etsien lisää varjoa ja yötä, mutta niitä ei hänelle ole olemassa. Hän kutsuu avukseen kuolemaa, mutta kuolema ei ole muuta kuin yksi tyhjä sana ilman merkitystä. Tämä onneton pakoiu aina vain jatkuu! **Hän kulkee kohti henkistä hulluutta**, joka on kauhea rangaistus, hyvin pelottava rangaistus! Siinä hän kamppailee itsensä kanssa, vapautuakseen itsestään, sillä tällainen on korkein laki maanpäällisen elämän jälkeen: syyllistyneestä Hengestä itsestään tulee hänen kaikista heltymättömin rangaistuksensa.

Kuinka kauan tällainen olotila kestää? Siihen asti kunnes hänen voitettu tahtonsa kumartuu riipaisevien omantunnontuskien ahdistamana ja hänen ylpeä otsansa nöyrytyy hänen tyyntyneiden uhriensa sekä oikeuden Henkien edessä. Huomatkaa korkea johdonmukaisuus, joka näissä muuttumattomissa laeissa on. Se on siinä, mitä hänelle vielä tulee käymään toteen, ja siinä mitä hän kirjoitti tässä viime perjantain ylpeässä viestissään, joka oli niin selvä, järjissään oleva ja niin surullisesti täynnä itseään ja jonka hän omaehtoisesti kertoi.

Erastos

III

Ihmisten oikeus ei ole henkilökohtainen ja se rankaisee kaikkia samalla tavalla. Mitatessaan rikosta itse rikoksella se iskee erottelematta niihin, jotka rikokseen syylistyvät. Sama rangaistus odottaa syylistynyttä sukupuolesta ja oppineisuutensa tasosta riippumatta. Jumalallinen oikeus toimii eri tavalla. ***Rangaistukset vastaavat rikkomusten tehneiden kehityksen tasoa.*** Jos rikkomukset ovat samanlaisia, se ei tarkoita sitä, että niitä tehneet ihmiset ovat samanlaisia. Kaksi samaan rikkomukseen syylistynyttä voivat saada hyvin erilaisia koetuksia. Yhdet – vähemmän kehittyneet – voivat upota älyllisen toiminnan himmentymiseen. Sitä vastoin toiset – jo pitemmälle (älyllisesti) kehittyneet – voivat tulla selväjärkisyyden riivaamiksi, joka tulee vapauttamaan Hengen häiriintyneisyydestään. Silloin ei enää pimeys rankaise heitä, vaan henkisen valon terävyys. Se läpäisee maallisen älyn ja saa sen tuntemaan vastaavaa ahdistusta, aivan kuin hänen haavaansa avattaisiin.

Ne maallisesta elämästä poistuneet olennot, joita ahdistaa heidän rikoksensa materiaallinen näyttäminen, joutuvat kokemaan fyysisen sähköisen sysäyksen. He kärsivät aistiensa kautta. Ne maallisesta elämästä lähteneet, jotka ovat jo Henkisesti vapautuneet materiasta, tuntevat paljon voimakkaampaa tuskaa, joka lannistaa katkeruuksien tulvilla, tapahtumia uudestaan muistamalla, jättäen jäljelle mieleen vain tietämyksen niihin liittyvistä syistä.

Ihmisellä voi siis hänen tekojensa rikollisuudesta huolimatta olla sisäistä kehitystä, kun intohimot saavat hänet toimimaan raakimuksen tavoin. Hänen teroittuneet kykynsä kohottavat häntä sakean ilmakehän alhaisempien kerrosten yläpuolelle. Harkinnan puute, sekä moraalisen kehityksen ja älyllisen kehityksen välinen tasapaino tuottavat hyvin usein poikkeavuuksia materialismin ja siirtymävaiheen aikana.

Syylistynyttä Henkeä piinaava valo on siis henkinen säde, joka täyttää valolla hänen ylpeytensä salaiset piilopaikat ja paljastaa

hänelle turhuuden hänen omassa hajanaisessa olemuksessaan. Ne ovat ensimmäiset oireet ja ahdistukset henkisessä kuolinkamppailussa, joka ennustaa materiaan kiintyneiden älyllisten osasten eroamisen tai liukenemisen. Ne muodostavat alkukantaisen ihmisyyden kaksinaisuuden ja niiden tulee hävitä täydellisten olentojen suuressa yhtenäisyydessä.

Jean Reynaud

Nämä kolme samoihin aikoihin saatua kommunikointia, jotka täydentävät toinen toisiaan, esittävät rangaistuksen uudesta olennaisen filosofisesta ja järkeenkäyvästä näkökulmasta. On todennäköistä, että Henget, jotka halusivat käsitellä tätä kysymystä jonkun esimerkin jälkeen, olivat edesauttaneet tätä syylistynyttä Henkeä spontaaniin ilmaisuun, juuri tätä päämäärää silmälläpitäen.

Tähän tositapahtumaan perustuvan kuvauksen rinnalla voimme näyttää toisen vastaavan tapauksen sen vahvistamiseksi. Se koskee Montreuil-sur-Mer'in saarnamiestä, joka 1864 kuvasi helvettä seuraavasti:

”Helvetin tuli on miljoonia kertoja voimakkaampi kuin maan tuli, eikä se kuluta. Jos yksi siellä palavista tulisi heitetyksi meidän planeettamme ylle, se tulisi saastuttamaan maan yhdestä ääripäästä toiseen asti! Helvetti on suuri ja synkkä luola täynnä teräviä nautoja, miekanteriä, hiottuja partakoneen teriä, joihin kadotukseen tuomitut heitetään.” (Ks. *Revue spirite*, heinäkuu 1864, sivu 199.)

Angéle, mitättömyys maan päällä

Bordeaux, 1862

Tällä nimellä Henki spontaanisti esittäytyi meediolle.

1. Kadutteko virheitänne? – *En*

Miksi oikein käännysitte puoleeni? – *Kokeillakseni.*

Ettekö siis ole onnellinen? – *En.*

Kärsittekö? – *En.*

Mitä teiltä sitten puuttuu? – *Rauha.*

Siitäkin huolimatta, että heidän mielensä tila on täysin sietämätön, jotkut Henget eivät sano tuntevansa kärsimystä, sillä kärsimys on heidän ajatuksissaan fyysistä kipua.

2. Kuinka teiltä voi puuttua rauha Henkien maailmassa? – *Se on suru menneestä.*

Onko tämä suru menneestä omantunnontuskia? Kadutteko siis? – *Ei, se on pelko, jota tunnen tulevaisuuttani kohtaan.*

Mitä siis pelkätte? – *Tuntematonta.*

3. Voisitteko kertoa minulle mitä teitte edellisessä ruumiillisessa elämässänne? Se voisi auttaa minua valistamaan teille asioita. – *Olin mitättömyys.*

4. Minkälaisessa yhteiskunnallisessa asemassa te olitte? – *Keskiluokassa.*

Olitteko naimisissa? – *Naimisissa ja olin myös äiti.*

Pidittekö tunnollisesti huolta näihin kahteen tehtävään liittyvistä velvollisuuksista? – *En. Mieheni ikävystytti minua, aivan samoin kuin lapseni.*

5. Kuinka käytitte edellisen elämänne ajan? – *Huvittelin, ennen naimisiin menoa ja ikävystytin itseäni naimisiin mentyäni.*

Mistä kannoitte huolta elämässänne? – *En mistään.*

Kuka siis piti huolta talostanne? – *Kotiapulainen.*

6. Eikö tämä hyödyttömyys olekin se asia, josta tulee etsiä syytä mielipahaanne ja pelkoihinne? – *Voitte olla oikeassa.*

Sen myöntäminen ei kuitenkaan riitä. Haluatteko korjata men-

neen elämänne hyödyttömyyttä ja auttaa ympärillämme kärsiviä syyllistyneitä Henkiä? – *Kuinka?*

Auttamalla heitä tulemaan paremmaksi neuvoillanne ja rukouksillanne. – *En osaa rukoilla.*

Jos haluatte, voimme tehdä sen yhdessä ja sitten opitte sen. – *Ei. Miksi ei? – Väsyttää.*

Meedion Henkioppaan ohjeet: – *Olemme teitä opettaaksemme esitelleet eriasteisia kärsimyksiä ja eri asemassa olevia Henkiä, jotka ovat tuomittuja hyvitykseen virheidensä seurauksena¹.*

*Angele oli yksi niistä vailla oma-aloitteisuutta eläneistä olennoista, jonka elämä oli yhtä hyödytön hänelle itselleen kuin muillekin. Hän rakasti vain nautintoja ja oli saamaton etsimään sydämen tyydytystä opiskelusta, sekä perheen ja yhteisön velvollisuuksien täyttämisestä. Ainoastaan ne voivat antaa viehkeyttä elämään, sillä ne tyydytykset kuuluvat kaiken ikäisille. Hän ei kyennyt käyttämään nuoruuden vuosiaan muuten kuin turhanpäiväisissä ajanvietteissä. Sitten kun vakavat velvollisuudet saapuivat, **maailmasta oli tullut tyhjä hänen ympärilleen, sillä hän oli tehnyt tyhjyyden sydämeensä.** Vailla vakavia virheitä, mutta vailla hyviä ominaisuuksia, hän teki miehensä elämästä onnettoman, pilasi lastensa tulevaisuuden ja tärveli heidän hyvinvointinsa välinpitämättömyydellään sekä leväperäisyydellään. Omalla esimerkillään hän ensinnäkin väärästi heidän arvostelukykyään ja sydäntään. Hän hylkäsi heidät kotiapulaisten huolehdittaviksi, eikä edes heitäkään vaivautunut valitsemaan huolella. Hänen elämänsä ei yhtään edistänyt hyvyyttä ja juuri siksi hän oli syyllinen, **koska paha syntyy hyvän laiminlyönnistä.** Ymmärtäkää tämä hyvin: ei riitä, ettei tee virheitä. Pitää harjoittaa hyveitä, jotka ovat pahan vastakohta. Opiskelkaa Herran käskyjä, pohtikaa niitä ja ymmärtäkää, että jos asetatte esteen, joka pidättelee teitä pahalta tieltä, niin se pakottaa teidät saman-*

¹ Kardecin teoksissa *rangaistuksilla* tarkoitetaan niitä seurauksia, joita kukin toiminnallaan (tai toimettomuudellaan) itselleen aiheuttaa. – Kääntäjän huomautus

aikaisesti päinvastaiselle tielle, joka johdattaa hyvään. Paha on hyvän vastakohta. Niinpä hänen, joka haluaa välttää paha, täytyy käydä siitä päinvastaiselle tielle. Ilman sitä hänen elämänsä on mitätön. Hänen työnsä ovat kuolleet ja Jumala, Isämme, ei ole kuolleiden Jumala, vaan elävien Jumala.

Voisinko kysyä mikä oli Angelen viimeistä edellinen ruumiillinen elämä? Sillä on pakostakin ollut seurauksia tähän viimeksi elettyyn elämään. – Hän oli elänyt autuaan toimettona laiskottelevaa elämää luostarissa. Koska hänellä oli mieltymyksenä laiskuuteen ja itsekkyyteen, hän halusi kokeilla perhe-elämää, mutta hänen Henkensä kehittyi todella vähän. Hän hyljeksi aina sisäistä ääntä, joka näytti hänelle vaaran. Hänen rinteensä oli loiva ja hän halusi mieluummin antaa itsensä valua alaspäin, kuin ponnistella pidätelläkseen itseään tippumasta lähtöpisteeseen. Tänään hän ymmärtää passiivisuutensa jatkamiseen liittyvän vaaran, mutta hän ei tunne omaavansa voimia pienimpäänkään ponnisteluun siitä pois päästäkseen. Rukoilkaa hänen heräämisensä puolesta. Ponnistelkaa, jotta hänen silmänsä avautuisivat valolle. On velvollisuus olla laiminlyömättä ketään.

Ihminen on luotu toimintaan, mielen toimintaan, joka on sen olennainen osa ja ruumiin toiminta on sille tarve. Suoriutukaa siis tunnollisesti elämäänne kuuluvista olosuhteista ikuiseen rauhaan määrätyn Hengen tavoin. Koska ruumis on määrätty Hengen palvelukseen, teidän ruumiinne ei ole muuta kuin teidän älynne alaisuudessa toimiva kone. Työskennelkää ja vaalikaan älykkyyttänne, jotta se antaisi hyvää tekeviä impulsseja sen instrumentille (eli ruumiille), jonka tulee auttaa häntä tehtävänsä suorittamisessa. Älkää siis jättäkö itseänne lepoon, pysäyksiin ja muistakaa, että haluamaanne rauhaa ei tulla teille antamaan muuten kuin työn jälkeen. Siten, niin kauan kun olette laiminlyöneet työtä, yhtä pitkään tulee kestäämään odotuksen tuska.

Työskennelkää, työskennelkää lakkaamatta. Täyttäkää kaikki velvollisuutenne poikkeuksetta. Täyttäkää ne tunnollisesti, rohkeudella, sinnikkäästi ja uskonne tulee kannattamaan teitä. Hän,

joka tunnollisesti täyttää yhteiskunnassanne kaikista epäkiitollisimman ja viheliäisimmän tehtävän, on sata kertaa korkeammalle kehittyneempi Korkeimman silmissä, verrattuna siihen ihmiseen, joka tyrkyttää sitä tehtävää muille ja laiminlyö oman tehtävänsä. Kaikki ovat portailla, jotka johtavat taivaaseen. Älkää jättäkö yhtään porrasta väliin ja muistakaa, että olette aina ystävienne ympäröimiä. He ojentavat auttavan kätensä ja kannattelevat niitä, jotka asettavat luottamuksensa Jumalaan.

Monod

Eräs ikävystynyt Henki

Bordeaux, 1862

Tämä Henki esittäytyi spontaanisti meediolle ja pyysi rukoilemaan puolestaan.

1. Mikä sai teidät pyytämään rukousta? – *Olen saanut kyllikseni vailla päämäärää vaeltamisesta.*

Oletteko ollut sellaisessa tilassa pitkään? – *Noin sata ja kahdeksankymmentä vuotta.*

Mitä teitte maan päällä eläessänne? – *En mitään hyvää.*

2. Mikä on asemanne Henkien maailmassa? – *Olen ikävystyneiden Henkien keskuudessa.*

Se ei muodosta mitään Henkien kategorialla. – *Kaikki muodostavat kategorioita Henkien keskuudessa. Jokainen tunne kohtaa kaltaisiaan tai samaan mieltyneitä, jotka kokoontuvat.*

3. Jos teitä ei ole määrätty niin pitkäksi aikaa kärsimykseen, niin miksi olette pysynyt niin pitkään kehittymättä? – *Minut on tuomittu ikävystymiseen. Se on meille kärsimystä. Kaikki mikä ei ole iloa, on tuskaa.*

Olette siis ollut pakotettuna harhailemaan oman tahtonne vas-

taisesti? – Siihen on syynä tekijät, jotka ovat liian hienovaraisia materiaalisten aivojenne ymmärrettäväksi.

Yrittäkää saada minut ymmärtämään niitä. Sillä tavoin alatte tehdä omalle itsellenne hyödyllisiä asioita. – En voi, koska minulla ei ole termejä vertaamiseen. Maanpäällä loppunut elämä jättää Hengelle – joka ei siitä ole ottanut hyötyä irti – saman, minkä tuli jättää palaneeseen paperiin. Ne ovat kipinöitä, jotka muistuttavat vielä yhdessä olevasta tuhkasta, jollaisena ne olivat olleet ja niiden syntymisen syystä, tai jos näin halutaan sanoa, paperin tuhoutumisen syystä. Nämä kipinät ovat muisto maallisista siteistä, jotka uurtavat Henkeä siihen asti, kunnes hän on hajottanut ruumiinsa tuhkat. Ainoastaan sitten hän tunnistaa itsessään taivaallisen olennaisen osansa ja haluaa edistystä.

4. Mikä on voinut aiheuttaa sen ikävystymisen, jota pahoittelette? – Elämäni seuraukset. Ikävystyminen on toimettomuuden poika. En tiennyt, kuinka käyttää niitä pitkiä vuosia, joita vietin maan päällä. Niiden (toimettomien vuosien) seuraukset tuntuvat tässä Henkien maailmassa.

5. Eikö teidän kaltaisenne Henget, jotka vaeltavat ikävystyneisyytensä uhrina, voi saada sitä olotilaa lakkaamaan halutessaan? – Ei, eivät he aina voi, sillä heidän ikävystyneisyytensä turruttaa heidän tahtonsa. He kärsivät elämänsä seurauksista. He olivat olleet hyödyttömiä, eikä heillä löydy yhtään aloitekykyä, eivätkä he kohtaa apua keskuudessaan. Heidät on jätetty itsensä hoidettavaksi, kunnes kyllästyminen siihen neutraaliin olotilaan saa heidät haluamaan muutosta. Silloin, pienimmässäkin heissä heräävässä tahdossa he kohtaavat tuen ja hyviä neuvoja auttamaan heidän ponnisteluissaan, jotta jatkaisivat sinnikkäästi.

6. Voitteko kertoa jotain (edellisestä) ruumiillisesta elämästänne? – Valitettavasti vain hyvin vähän, kuten voit hyvin ymmärtää! Ikävystymistä, hyödyttömyyttä ja laiskuudesta tullutta toimitto-

muutta. Laiskuus on tietämättömyyden äiti.

7. Ettekö ollut kehittynyt aikaisemmissa elämässänne? – *Kyllä, kehityin kaikissa, mutta hyvin vähän, sillä ne kaikki ovat olleet heijastus yksi toisestaan. Siinä on aina kehitystä, mutta niin vähän, että se on meille havaitsemattomissa.*

8. Kun vielä odotat seuraavaa ruumiillista elämää, haluatteko tulla useammin luoksemme? – *Kutsu minua ja se pakottaa minut tulemaan. Silloin teet palveluksen minulle.*

9. Voisitteko kertoa miksi teidän käsialanne vaihtelee niin paljon? – *Koska kyselet paljon. Minä väsyn ja tarvitsen apua.*

Meedion Henkioppaan ohjeet: – *Hänen älynsä harjoittaminen väsyttää häntä. Sen vuoksi meidän on autettava häntä, jotta Hän pystyy vastaamaan kysymyksiinne. Hän on yhtä toimeton Hengien maailmassa, kuten hän on ollut maan päällä. Toimme hänet mukanamme yrittääksemme saada häntä nousemaan tämän ikävystymisen tylsistyneisyydestä. Se on varsinaista kärsimystä, joka on joskus vielä ankaria kipuja raskaampaa, sillä sitä voi jatkaa epämääräisen pitkän ajan. Kuvittele millaista olisi olla piinattuna sellaisella tulevaisuuden kuvalla, joka olisi loputon ikävystymistä? Näin on suurimmalle osalle tämän kategorian Hengistä, **jotka eivät etsi ruumiillisesta elämästä muuta kuin ajanvietettä** ja rikkoakseen heidän (tuonpuoleisen) Hengen elämänsä sietämätöntä yksitoikkoisuutta. Niin he usein saapuvat ruumiilliseen elämään ilman, että he olisivat tehneet voimakasta päätöstä pysyä hyvässä. Siksi heidän pitää aloittaa ruumiillinen elämä uudestaan ja uudestaan, kunnes he lopulta tuntevat vilpittömyyttä halua kehitykseen.*

Ouden kuningatar

Kuollut Ranskassa 1858

1. Mitä olette tuntenut sen jälkeen, kun lähditte ruumiillisesta maailmasta? – *Olen yhä hämmennyksissäni. Tätä on vaikea selittää.*

Oletteko onnellinen? – *Kaipaani (ruumiillista) elämääni... en tiedä... tunnen pistävää kipua. Elämäni vapauttaisi minut siitä... haluaisin, että ruumiini nostettaisiin haudastaan.*

2. Harmitteletteko sitä, että ette tullut haudatuksi omassa maassanne, vaan kristityssä maassa? – *Kyllä. Intialainen maa painaisi vähemmän päälläni.*

Mitä ajattelette hautajaisissanne pidetyistä kunnianosoituksista? – *Ne olivat hyvin vähäiset. Olin kuningatar ja kaikki eivät polvistuneet edessäni... Jättäkää minut... älkää pakottako minua puhumaan... en halua teidän tietävän, mitä olen nykyään. Voitte olla varmoja siitä, että olin kuningatar.*

3. Kunnioitamme asemaanne. Haluamme keskustella kanssanne ainoastaan siksi, jotta voisimme saada oppia vastauksistanne. Ajatteletteko, että poikanne tulee jonain päivänä nostamaan isänsä valtion takaisin? – *Varmastikin. Minun vereni tulee olemaan hallitsijana.*

Pidättekö poikanne omaan asemaansa paluuta vielä yhtä tärkeänä asiana kuin eläessänne? – *Vereni ei saa sekoittua rahvaan kanssa.*

4. Kuolintodistuksessanne ei ollut synnyinpaikkaanne. Voisitko kertoa meille nyt missä synnyitte? – *Synnyin yhteen Intian kaikista jalosukuisimmista perheistä. Luulen, että synnyin Delhiä.*

5. Te olette elänyt yltäkylläisyyden loistossa ja olette ollut kun-
nianosoitusten ympäröimänä, mitä siitä ajattelette nykyään? –
Siihen minulla oli oikeus.

Antoiko maanpäällinen arvoasemanne teille korkeamman ase-
man siinä maailmassa, jossa nyt olette? – *Olen aina kuningatar...
lähettäkää orjat palvelemaan minua!.. En tiedä, ne eivät näytä
kantavan minusta huolta täällä... Minä olen kuitenkin aina minä.*

6. Olitteko uskonnoltanne hindu vai muslimi? – *Olin muslimi.
Olin kuitenkin liian suuri ajatellakseni Jumalaa.*

Minkä eron näette oman uskontonne ja kristinuskon välillä ih-
miskunnan onnellisuuden kannalta? – *Kristinuskon on järjenvas-
tainen. Sen mukaan kaikki ovat veljiä.*

Mitä mieltä olette Muhammedista? – *Hän ei ollut kuninkaan
poika.*

Uskoitteko hänellä olevan jumalallista tehtävää? – *Mitä väliä
sillä minulle on!*

Mitä mieltä olette Kristuksesta? – *Puusepän poika ei ole niin
kunniallinen, jotta ajattelisin häntä.*

7. Mitä mieltä olette siitä käytännöstä, joka varjelee muslimi-
naisia miesten katseilta? – *Ajattelen, että naiset on tehty hallitse-
maan. Minä olin nainen.*

Kadehdittekö joskus sitä vapautta, josta eurooppalaiset naiset
nauttivat? – *Ei. Heidän vapautensa on minulle merkityksetöntä.
Eivätkö he palvele polvillaan?*

8. Muistatteko muita, tätä viimeistä edeltäviä ruumiillisia elä-
miänne maan päällä? – *Minä olen varmaankin aina ollut kunin-
gatar.*

9. Miksi vastasitte niin nopeasti kutsumme? – *En olisi halun-
nut. Minut pakotettiin... Ajatteletteko tosiaan, että suvaitsisin*

vastata teille? Mitä te olette minun rinnallani?

Mikä siis sai teidät tulemaan luoksemme? – Sitä en tiedä... kuitenkin ei pitäisi olla olemassa mitään valtaa, joka olisi minua suurempi.

10. *Minkälaisessa ulkomuodossa te täällä olette? – Olen aina kuningatar... ajattelitteko, että lakkaisin sitä olemasta!.. Teidän pitää olla kunnioittavampi... Tietäkää muilla kerroilla, että kuningattaria ei puhutella tällä tavoin.*

11. *Jos voisimme nähdä teidät, näkisimmekö teidät korujenne ja jalokivienne kanssa? – Tietenkin!*

Kuinka Henkenne voi säilyttää tämän ulkomuodon – ja etenkin korunne – kun se kaikki on mennyt? – Ne eivät ole menneet minulta... Olen aina yhtä kaunis, kuin mitä olen ollut... en tiedä mitä te minusta ajattelette! Te ette ole todellakaan nähnyt minua koskaan.

12. *Miltä teille tuntuu olla täällä keskuudessamme? – Jos voisin, en täällä olisi. Te kohtelette minua aivan liian vähäisellä arvostuksella.*

Pyhän Louisin kommunikointi: Jättäkää tämä eksynyt parka. Säälikää hänen sokeuttaan. Olkoon hän teille esimerkkinä. Te ette tiedä, kuinka paljon hän kärsiikään ylpeydessään.

Kun kutsuimme tätä edesmennyttä suuruutta kommunikointiin, emme odottaneetkaan kovin syvällisiä vastauksia, kun otimme huomioon hänen maassaan naisille annetun kasvatuksen. Odotimme kuitenkin kohtaavamme hänessä - jos ei nyt elämänfilosofiaa - niin ainakin oikeamman käsitykset todellisuudesta sekä terveemmän käsityksen maanpäällisistä turhuuksista ja suuruuksista. Kaukana siitä. Maalliset ajattelutavat säilyivät

hänessä vielä täysissä voimissa. Ylpeys ei ollut menettänyt mitään harhakuvitelmistaan. Hän taisteli omaa heikkouttaan vastaan ja varmastikin kärsi paljon voimattomuudestaan...

Xumene

Bordeaux, 1862

Henki esittäytyi tällä nimellä spontaanisti meediolle, joka oli tottunut tällaisiin ilmaisiin, sillä hänen tehtävänsä näytti olevan niiden alhaisempien Henkien auttaminen, joita hänen Henkioppaansa toi hänelle. Tarkoituksena oli tarjota kaksinkertaista hyötyä: meedion itsensä opetuksesi ja kyseisten Henkien kehittämiseksi.

Kuka olette? Tämä nimi ei ole miehen eikä naisen nimi? – *Se on äärimmäisen kurjan miehen nimi. Kärsin kaikista helvetin piinoista.*

Mutta jos helvettiä ei ole olemassa, niin kuinka voitte kärsiä sen piinoista? – *Tuo on aivan turha kysymys.*

Jos minä ymmärränkin mitä tarkoitatte, niin toisille voi olla tarve selittää lisää. – *Minä en siitä huolta kannan.*

Eikö itsekkyyks ole syynä kärsimyksiinne? – *Voi olla.*

Jos haluatte lieventää tuskaanne, voitte aloittaa hylkäämällä pahoja taipumuksianne. – *Älkää kantako huolta sen suhteen, se ei ole teidän asianne. Alkaka rukoilla minun puolestani, kuten teette muidenkin puolesta ja katsotaan sitten, kuinka käy.*

Jos ette auta minua katumuksellanne, rukouksen tehokkuus on hyvin vähäinen. – *Jos rukoilemisen sijasta vain puhut, niin sil-*

loin et auta minua juuri yhtään kehittymään.

Haluatteko siis kehittyä? – Voi olla, ei sitä tiedä. Katsotaan, jos rukous tulee helpottamaan kärsimyksiäni. Se tässä on olennaista.

Liittykää sitten kanssani lujalla tahdolla (tähän mieleni ponnisteluun), jotta voisitte saada helpotusta. – Siitä vaan, antakaa mennä.

(Meedion rukouksen jälkeen) Oletteko nyt tyytyväinen? – En niin tyytyväinen kuin haluaisin olla.

Ensimmäistä kertaa otettu lääke ei voi välittömästi parantaa ikivanhaa sairautta. – Se on mahdollista.

Haluatteko tulla uudestaan? – Kyllä, jos minua kutsutte paikalle.

Meedion Henkioppaan kommunikointi: – Lapseni, sinulla tulee olemaan kova työ tämän paatuneen Hengen kanssa. Suurta meriittiä ei juuri saada pelastamalla sellaisia, jotka eivät ole joutuneet hukkaan. Rohkeutta! Pysy sinnikkäänä ja tulet onnistumaan. Ei ole olemassa niin syyllistynyttä Henkeä, jota ei voisi tuoda takaisin (hyvälle tielle) taivuttelemalla ja näyttämällä esimerkkiä, sillä kaikista kieroontuneimmat Henget tulevat taipumaan ajan mittaan. Jos et heti onnistukaan tuomaan heille takaisin parempia tunteita, mikä usein onkin mahdotonta, niin heidän eteensä tekemäsi työ ei tule koskaan menemään hukkaan. Heille jättämäsi ajatukset tulevat vaikuttamaan heissä ja saavat heidät miettimään niitä omasta ajattelustaan huolimatta. Ne ovat siemeniä, jotka ennemmin tai myöhemmin tulevat tuottamaan tulosta. Kalliota ei hajoteta ensimmäisellä hakun iskulla.

Tämä sanomani pätee myös maan päälle ruumiillistuneisiin (ruumiillista elämää eläviin) Henkiin (eli ihmisiin).

Paatuneiden Henkien keskuudessa ei ole pelkästään kieroontuneita ja pahantahtoisia Henkiä. On paljon sellaisia Henkiä, jotka eivät pyri tekemään pahaa, mutta pysyvät jälkeenjääneinä ylpeyden ja välinpitämättömyyden tai haluttomuuden vuoksi. He eivät ole sen vähempää onnettomia, sillä he kärsivät sitä enemmän velttoudestaan, koska heillä ei ole vastapainona maanpäällisiä ajanvietteitä. Näkymä loputtomuudesta tekee heidän olotilastaan sietämättömän ja siitäkään huolimatta heillä ei ole voimaa eikä tahtoa vapautua siitä. He ovat niitä Henkiä, jotka ruumiillisissa elämissään viettävät joutilasta elämää ja ovat hyödyttömiä niin itselleen kuin muillekin ja jotka usein päätyvät tekemään itsemurhan vailla mitään vakavaa syytä johtuen tympääntyneisyydestään elämää kohtaan.

Tällaisia Henkiä on yleensä vaikeampi tuoda takaisin hyvälle tielle, verrattuna niihin Henkiin, jotka ovat kiertelemättä pahoja, sillä viimeksi mainituissa on vielä tarmoa. Sitten kun he ovat valistuneita, he ovat yhtä innokkaita hyvän tekemiseen kuin mitä aikaisemmin olivat olleet pahan tekemisessä. Pitää kulua useita ruumiillisia elämiä, ennen kuin he kehittyvät merkittävästi. Kuitenkin vähä vähältä ikävystymisen voittamina - kuten toiset kärsimyksen voittamina - he etsivät mitä tahansa tekemistä, josta myöhemmin alkaa tulla heille tarve.

TAIVAS JA HELVETTI

LUKU VIII

Maanpäälliset hyvitykset

Marcel, lapsi numero 4.

Eräässä maaseudun sairaalassa oli 8–10-vuotias lapsi, jonka olotilaa oli vaikea kuvailla. Häntä kutsuttiin numero neljäksi. Hän oli syntymästään lähtien täysin epämuodostunut. Johtuen joko epämuodostumastaan, tai sitten hänellä olevasta taudista, hänen jalkansa olivat kieroontuneet niin pahasti, että ne kosketivat hänen kaulaansa. Hän oli niin laiha, että saattoi nähdä ainoastaan ihon luiden päällä. Hänen kehonsa oli täynnä haavaumia, ja hän kärsi kauheista kivuista. Hän kuului köyhään juutalaisperheeseen. Tämä hänen surullinen olotilansa oli kestänyt jo 4 vuotta. Hänen älykkyytensä oli ikäisekseen merkittävä. Hänen lempeytensä, kärsivällisyytensä ja alistuneisuutensa olivat hyvin opettavan esimerkillisiä. Tämä lapsi oli jokseenkin hyljätty, sillä hänen vanhempansa eivät näyttäneet juuri vierailevan hänen luonaan. Lasta hoitanut ja myötätunnosta liikuttunut lääkäri kantoi huolta hänestä ja nautti hänen kanssaan käymistään keskusteluista ihastellen lapsen varhaiskypsää järkevyyttä. Tämä lääkäri ei pelkästään hoitanut lasta hyväntahtoisuudella, vaan myös silloin, kun hänen työnsä antoi siihen mahdollisuuden, kävi lukemassa hänelle. Lääkäri hämmästeli, kuinka oikeamielisiä arviointeja lapsi pystyi tekemään asioista, jotka näyttivät ylittävän hänen

ikäistensä lasten käsityskyvyn.

Eräänä päivänä lapsi sanoi: ”Hyvä lääkäri, sallisitteko minulle vielä yhden niistä pillereistä, joita annoitte minulle viime kerralla.” Lääkäri vastasi: ”Miksi, jos olen jo määrännyt niitä sinulle tarpeeksi. Suurempi määrä lääkkeitä voi saada teidät voimaan pahoin.” Lapsi vastasi: ”Pyydän – koska kuten näette – tunnen niin paljon kipua, että joudun pidättelemään itseäni suuresti, jotta en huutaisi ja myös siksi, jotta voisin rukoilla Jumalaa, että Hän antaisi minulle voimia olla häiritsemättä muita täällä sairastavia. Minun on hyvin vaikeaa pidätellä itseäni huutamasta. Ne pillerit saavat minut nukkumaan ja ainakaan silloin en ole häiriöksi muille.”

Tässä on riittävä näyte tämän lapsen sielun suuruudesta, jota tämä epämuodostunut ruumis piti sisällään. Mistä tämä lapsi oli saattanut haalia sellaisia tunteita? Ei varmastikaan niiltä, jotka hänet kasvattivat. Sen lisäksi hänen kärsimyksensä alkoivat niin varhaisessa iässä, jolloin hänellä ei ollut vielä minkäänlaista harkintakykyä. Niiden täytyi siis olla hänessä jo syntymästään lähtien. Jos ajattelisi Jumalan luoneen lapsen sielun lapsen ruumiin (julmien kärsimysten instrumentin) syntymän aikaan, ja koska lapsella oli syntymästään lähtien niin jalomielisiä taipumuksia, niin miksi Jumala olisi tuominnut hänet niin kurjaan ja kivuliaaseen elämään? Tässä täytyy joko kieltää Jumalan hyvyys tai myöntää, että tällaiseen tilanteeseen oli aikaisempia syitä. Ne syyt kohdataan sielun aikaisemmassa elämisessä (pre-existenssissä) ja lukuisissa ruumiillisissa elämissä. Tämän lapsen viimeiset ajatukset hänen kuollessaan kohdistuivat Jumalaan ja jalomieliseen lääkäriin, joka oli häntä säälinyt.

Jonkin aikaa lapsen kuoleman jälkeen (1863) Pariisin spiritistinen yhdistys kutsui hänen Henkeään kommunikointiin, jossa hän kertoi seuraavaa:

”Kutsuite minua. Tulin saadakseni ääneni koskettamaan täältä kaikkia sydämiä ja sen kaiut värähtelemään sydänten sopukoihin asti. Muistuttakoon se siitä, että maan kuolintuskat valmistelevat

taivaan nautintoja ja että kärsimys on ainoastaan ihanan hedelmän karvas kuori, joka antaa rohkeutta ja nöyryyttä. Tämä ääni sanoo, että kurjuuden vuoteen yllä ovat Jumalan lähettiläät, joiden tehtävänä on esimerkin antaminen ihmiskunnalle siitä, että ei ole sietämätöntä kipua, kun vain meillä on Kaikkivaltiaan ja Hänen hyvien Henkiensä apu. Tämä ääni saa kuulemaan (tuskan) valitukset rukouksiin sekoittuneina ja ymmärtämään niiden kunnioitettavan sopusoinnun. Se on niin erilaista verrattaessa valittelujen jumalanpilkaan sekoittuneisiin syyllisiin äänensävyihin.

Yksi hyvistä Hengistänne, suuri spiritismin apostoli, antoi minulle paikkansa tänä yönä¹. Niinpä myös minä kerron teille vuorollani muutaman oppiinne liittyvän kehityksen sanan. Nämä sanat tulevat auttamaan niitä, jotka jälleensyntyvät teidän keskuuteenne oppiakseen kärsimään. Spiritismi tulee olemaan heille tien osoittava pylväs. Heillä tulee olemaan esimerkki ja kykyä arvioida asioita. Silloin heidän valituksensa tulevat muuntumaan riemun huudoiksi ja heidän itkunsa täytyvät ilon kyyneleistä.”

Kertomasi perusteella kärsimyksesi eivät tulleet hyvitykseksi aikaisemmista virheistä?

”Kyseessä ei ollut suoranainen hyvitys, mutta voin vakuuttaa, että kaikella kärsimyksellä on oikeudenmukainen syynsä. Hänet, jonka tunsitte niin kurjana, oli (aikaisemmin) ollut komea, suuri, rikas ja mielistelty. Minulla oli mairittelijoita ja liehittelijöitä ja olin turhamainen sekä ylpeä. Syyllistyin aikaisemmin hyvin paljon. Kielsin Jumalan, tein pahaa lähimmäiselleni. Olen kuitenkin hyvittänyt sen hyvin ankarasti ensin Henkien maailmassa ja sitten maan päällä. Sen, mitä kestin ainoastaan muutamia vuosia viimeisessä ruumiillisessa elämässäni, olin jo aikaisemmassa elämässäni kestänyt lapsuudesta hyvin vanhaan ikään asti. Katumukseni kautta voitin puolelleni armon Herralta, joka luotti

¹ Pyhä Augustinus, joka tyypillisesti kommunikoi Pariisin spiritistiselle yhdistykselle kyseisen meedion kautta.

minulle useita elämäntehtäviä. Yksi niistä oli viimeinen ruumiilinen elämäni, jonka hyvin tunnette. Ja minä itse olin niitä pyytännyt, jotta voisin saattaa päätökseen puhdistumiseni.

Hyvästi ystäväni. Tulen palaamaan joitakin kertoja. Tehtäväni on lohduttaa, eikä niinkään opettaa. Täällä on kuitenkin paljon niitä, joiden haavat viruvat piilossa, ja he tulevat olemaan tyytyväisiä, kun tulen paikalle.”

Marcel

Meedion henkioppaan opetus: – Kärsivä, heikko, muodoton ja haavojen täyttämä olentoparka, kuinka monia vaikerointeja kuuluikaan tähän kurjuuden ja kyynelten tyyssijaan! Ja nuoresta iästään huolimatta, kuinka nöyrä hän olikaan ja kuinka hänen sielunsa jo ymmärsi hänen kärsimystensä päämäärän! Hän tiesi hyvin, että sen jälkeen haudan tuolla puolen, hänen niin monet pidätellyt valituksensa palkittaisiin! Ja kuinka paljon hän rukoulikaan niiden puolesta, joilla ei ollut alistuneisuutta kärsimyksissään ja jotka rukousten sijasta herjasivat Jumalaa!

Hänen kuolinkamppailuaan kesti pitkään, mutta hänen kuolemansa hetki ei ollut ollenkaan kauhea. Hänen kouristuneet raajansa olivat epäilemättä kiristyneinä ja saivat hänet näyttämään muodottomalta ruumiilta. Hän näytti uhmaavan kuolemaa ja haluavan pysyä hengissä, ruumiillisesti eläville olennoille kuuluvan lainalaisuuden mukaisesti. Kuolevan vuoteen päällä liiteli kuitenkin enkeli ja auttoi hänen sydäntään arpeutumaan. Sitten tämä enkeli vei mukanaan valkoisilla siivillään hänen niin kauniin sielunsa, joka päästyään irti muodottomasta ruumiistaan lausui sanat: ”Oi Jumalani, kunnia olkoon sinulle!” Sitten tämä sielu kohosi onnellisena kohti Kaikkivaltiaasta ja huudahti: ”Tässä olen Herra, annoit minulle tehtäväkseni elämässäni oppia kärsimään. Olenko kestänyt koetukseni kunniallisesti?”

Nykyään tämän lapsiparan Henki täyttää tehtäviään. Hän liitelee avaruudessa, menee heiveröisen luota vaatimattoman luokse sanoen kaikille: ”Toiveikkuutta ja rohkeutta.” Vapaana kaikesta

materian epäpuhtaudesta hän on yhdessä kanssanne puhuakseen teille – ei enää kärsivällä ja vaikeoivalla äänellä – vaan miehekkäällä äänenpainolla sanoen: ”Kaikki minut nähneet ihmiset olivat nähneet lapsen, joka ei valittanut. He saivat siitä rauhallisuutta vaikeuksiinsa ja heidän sydämensä vahvistuivat luottamuksella Jumalaan. Siinä on lyhyen maanpäällisen ohikulkumatkani tarkoitusperä.”

Pyhä Augustinus

Szymel Slizgol

Hän oli eräs köyhä juutalainen Vilnassa ja kuoli toukokuussa 1865. Hän kerjäsikin puukuppi kädessään. Koko kaupunki tunsikin hänen äänensä, kun hän sanoi: ”*Muistakaa köyhiä, leskiä ja orpoja!*” Tänä pitkänä aikana hän keräsi kaiken kaikkiaan 90 000 ruplaa, mutta ei säästänyt yhtään kopeekkaa itselleen. Hän helpotti sairaiden oloa itse heitä hoitamalla. Hän maksoi köyhien lasten koulutuksen ja jakoi hänelle annettuja ruokia nälkäisille. Yöt oli pyhitetty nuuskatupakan tekemiseen, jolla hän ylläpiti itsensä ja siitähän ylimääräisen hän jakoi köyhille. Se, mikä häneltä jäi jäljelle, kuului köyhille, sillä Szymel eli yksikseen. Hänen hautauspäivänään suuri osa kylän asukkaista liittyi hänen hautajaiskulkueeseensa ja kylän liikkeet sulki ovensa.

Pariisin spiritistiselle yhdistykselle 15. kesäkuuta 1865

Evokaatio: – Olen äärettömän onnellinen saavutettuani lopulta täyden kukoistukseni, jota kaikista eniten halusin ja josta maksoin raskaan hinnan. Tässä olen ollut teidän kanssanne yön saapumisesta lähtien. Olen kiitollinen kiinnostuksestanne minua – köyhän kerjäläisen Henkeä – kohtaan. Pyyntöni mielihyvin vastaamaan kysymyksiinne.

Eräs kirje Vilnasta antoi meille tietoa elämästä kaikista mer-

kittävimmistä erikoispiirteistä. Niiden meihin inspiroima sympatia sai meidät toivomaan yhteydenottoa teidän kanssanne. Kiitämme, että tulitte paikalle ja haluatte vastata kysymyksiimme. Olisimme hyvin onnellisia, jos opetukseksenne kertoisitte olotilastanne Henkenä ja syistä, jotka johdattivat teidät edellisen ruumiillisen elämän tyyliin. – *Ensinnäkin suokaa Henkeni, joka ymmärtää todellisen asemansa, kertoa teille mielipiteensä niistä ajatuksista, joita teillä on mielessänne minun suhteeni. Pyydän neuvojanne, jos tämä mielipide on virheellinen.*

Teistä näyttää omituiselta, että julkiset kunnianosoitukset kasvoivat niin suuriksi minun kaltaiselleni mitättömälle ihmiselle, joka kykeni hyväntekeväisyydellään vetämään puoleensa niin paljon ihmisten myötämielisyyttä. En kerro sitä teille, rakas opettaja, enkä teille, rakas meedio, enkä myöskään teille, todelliset ja vilpittömät spiritistit, vaan puhun niille ihmisille, jotka ovat välinpitämättömiä uskossaan. Siinä ei ollut mitään hämmästyttävää. Moraalin voima, joka toimii hyvän harjoittamisessa ihmiskunnan yllä, saa aina kumartamaan ja antamaan tunnustuksen hyvästä, vaikka ihmiset ovatkin niin materialistisia ja vaikka ihmisellä onkin niin paljon taipumusta pahaan.

Tulen nyt kysymyksiin, jotka eivät teidän puoleltanne tulleet uteliaisuudesta, vaan ne olivat yksinkertaisesti muotoiltu yleistä opetusta silmälläpitäen. Tulen siis vapaaehtoisesti kertomaan teille mahdollisimman tiivistetysti sen, mitkä syyt olivat innoittamassa ja määrittämässä edellistä ruumiillista elämäni.

Useita vuosisatoja sitten elin kuninkaana, tai ainakin hallitsevana ruhtinaana. Omalla valta-alueellani, joka oli suhteellisen rajallinen verrattuna nykyisiin valtioihin, minulla oli täysi valta alaisten kohtaloihin. Toimin tyrannin tavoin – tai paremminkin sanoen – kiduttajan tavoin. Minulla oli määräilevät, väkivaltaiset, kitsaat ja sensuellit luonteenpiirteet ja siitä saatatte päätellä, minkälainen täytyi olla niiden olentoparkojen kohtalo, jotka elivät lakieni alaisina. Väärinkäytin valtaani sortaakseni heikkoa. Asetin verolliseksi kaikenlaiset ammatit, työt, intohimot

ja surut, jotta ne palvelisivat minun omia intohimojani. Niinpä asetin lupamaksun kerjäämällä saatavalle voitolle. Kukaan ei voinut kerjätä, ilman että en ennalta olisi vienyt suurta osuutta siitä, minkä ihmisten sääli sai tippumaan kurjuudessa elävien rahapussiin. Sen lisäksi vielä, jotta kerjäläisten määrä ei laskisi alaisteni keskuudessa, kielsin onnettomia antamasta ystävilleen, sukulaisilleen, lähimmäisilleen, siitä vähäisestä osuudesta, joka näille olentoparoille jäi jäljelle. Tiivistetysti sanottuna, tein kaikkea sellaista, mikä oli kaikista säälimättömintä lähimmäisteni kärsimystä ja köyhyyttä kohtaan.

Lopulta menetin sen, mitä kutsutte elämäksi, kauheiden ahdistusten ja kärsimysten vallassa. Kuolemani oli kauhistuttava malliesimerkki kaikista niistä, jotka eläessään ajattelivat samalla tavoin, joko suuremmassa tai pienemmässä mittakaavassa. Sen jälkeen vaelsin Henkien maailmassa kolme ja puoli vuosisataa. Tämän ajanjakson lopulla ymmärsin, että jälleensyntymisen tarkoitus oli täysin erilainen, mitä minun karkea ja hidasälyinen ymmärrykseni oli tavoitellut. Sain rukousteni, nöyrytykseni ja pahoitteluni kautta luvan ottaa vastaan ruumiillisessa elämässä suoritettavan tehtävän – kokea samoja sekä muita kärsimyksiä, joita olin toisille aiheuttanut. Sain luvan siihen ja Jumala antoi minulle oikeuden valinnanvapauteni mukaisesti syventää mielen ja ruumiin kärsimyksiäni. Minua avustavien hyvien Henkien ansiosta pysyin päätöksessäni harjoittaa hyvää ja kiitän heitä siitä, sillä he estivät minua lankeamasta tehtävässä, jonka olin ottanut itselleni.

Lopultakin suoritin loppuun uhrautuvaisuuden ja hyväntekeväisyyden täyttämän ruumiillisen elämän, joka lunasti aikaisemman julman ja epäoikeudenmukaisen elämän. Synnyin köyhään perheeseen. Jouduin varhaisessa iässä orvoksi ja opin tulemaan toimeen sellaisessa iässä, että sitä ei pidetty mahdollisena minun ikäiselleni. Kasvoin yksin, vailla rakkautta, ilman kiintymyksiä ja jo alusta lähtien koin yhtä karkeaa kohtelua kuin mitä olin muitakin kohdellut. On sanottu, että kaikki keräämäni oli pyhi-

tetty lähimmäisteni helpottamiseksi. Se todellakin piti paikkansa. Ilman mahtailua ja ylpeyttä lisään siihen, että hyvin usein lisäsin omastani siihen, mitä minun oli mahdollista antaa julkiselle hyväntekeväisyydelle suhteellisen raskaiden kieltäymysten hinnalla.

Kuolin rauhallisesti luottaen hyvitykseni arvoon ja tulin palkituksi paljon runsaammin kuin saatoin edes salaa uneksiakaan. Olen tänään onnellinen, hyvin onnellinen voidessani kertoa teille, että jokainen, joka itsensä ylentää, alennetaan ja hän, joka itsensä alentaa, tulee nostetuksi ylös.

Voisitteko kertoa meille, mistä hyvityksenne muodostui Hengien maailmassa ja kuinka pitkään kesti kuolemastanne siihen hetkeen, jolloin olonne huojentui katumuksen ja ottamienne hyvien päätösten johdosta. Pyydämme teitä kertomaan myös, mikä aiheutti muutoksen ajattelutapaanne Hengen olotilassanne. – Palautatte mieleeni hyvin raskaita muistoja! Kuinka paljon olenkaan kärsinyt... En kuitenkaan sitä valita. Ainoastaan muistelen!.. Haluatte tietää minkä luontoinen oli hyvitykseni. Tässä se on kaikessa kauheudessaan.

Koska olin ollut kaikkien hyvien tunteiden teloittajana, henkisen kehoni (perispirit) pysyi (kuolemani jälkeen) pitkään – hyvin pitkään – kiinnittyneenä hajoavassa ruumiissani. Tunsin sen lopulliseen pilaantumiseen asti matojen jysähtä ja sen aiheuttamaa suurta kärsimystä! Sitten kun olin päässyt irti siteistä, jotka liittivät minut kärsimysteni instrumenttiin, jouduin kärsimään vielä julmemmin. Fyysisten kärsimysten jälkeen tulivat mielen kärsimykset ja ne kestivät vielä paljon pitempään kuin edellä mainitut. Minut asetettiin kaikkien kiduttamieni uhrieni eteen. Määräajoin minua paljon suuremman voiman pakottamana minut vietiin katsomaan kasvokkain syllisiä toimiani. Näin fyysisesti ja henkisesti kaiken sen tuskan, joita olin aiheuttanut. Oi ystäväni! Kuinka kauheaa onkaan nähdä jatkuvasti niitä, joille oli tehnyt pahaa! Teillä on siitä paljon helpompi esimerkki, kun syytetty kohtaa uhrinsa teidän keskuudessanne. Siinä on tiivistel-

mä kolme ja puoli vuosisataa kestäneistä kärsimyksistäni, kunnes Jumala kärsimysteni ja katumukseni koskettamana, minua avustavien Henkien pyynnöstä, salli minun aloittaa hyvityksiä täynnä olevan elämän, jonka te tunnette.

Valitsitteko jostakin erityisestä syystä uskonnoksenne edelliseen elämään juutalaisuuden? – *En valinnut sitä itse, vaan hyväksyin minua opastavien Henkien neuvon. Juutalainen uskoni lisäsi hieman nöyryytystäni hyvityksen elämässäni, sillä etenkin tietyissä maissa ihmiset väheksyivät juutalaisia ja erityisesti kerrjääviä juutalaisia.*

Missä iässä maan päällä aloititte hyvitystyönne? Kuinka teille tuli ajatus siitä? Sinä aikana, jolloin harjoititte hyväntekeväisyyttä niin suurella antaumuksella, oliko teillä mitään aavistusta siihen teitä työntävästä syystä? – *Vanhempani olivat köyhiä, mutta älykkäitä ja kitsaita. Jo nuorena jäin ilman äitini kiintymystä ja hyväilyjä. Kärsin hänen menetyksestään sitäkin suuremman surun, koska isäni, intohimossaan kerätä omaisuutta, hylkäsi minut täysin. Veljeni ja sisareni, jotka olivat kaikki minua vanhempia, eivät näyttäneet huomaavan kärsimyksiäni. Eräs toinen juutalainen, paremminkin itsekkäistä syistä kuin hyväntekeväisyydestä, otti minut luokseen ja opetti minut työskentelemään. Se, minkä hän siitä saattoi maksaa, tuli paljon suuremmin korvatuksi työlläni, joka usein oli voimiani raskaampaa. Myöhemmin, vapauduttuani tästä taakasta, työskentelin itselleni. Kuitenkin kaikkialla – niin toimissani, kuten levossani – äitini hyväilyjen muisto seurasi minua. Sitä mukaa kun vartuin, hänen muistonsa talti-oitui syvällisemmin muistoihini ja kaipasin aina vain enemmän hänen huolenpitoaan ja rakkauttaan.*

Pian jäin yksin, sillä kuolema vei muutamien kuukausien sisällä kaikki muut perheenjäseneni. Silloin alkoi tulla ilmi se elämäntapa, jota minun tulisi käydä koko loppuelämäni. Kahden (menehtyneen) veljeni lapset olivat jääneet orvoiksi. Liikuttuneena siitä kärsimyksestä, jota itse olin kokenut, halusin säästää nämä lapsiparat omani kaltaiselta nuoruudelta. Työni ei pystynyt yllä-

pitämään meitä kaikkia ja lähdin kerjäämään – en itselleni, vaan toisten eteen. Jumala ei sallinut minulle lohtua nauttia ponnistelujeni tuloksista ja nämä köyhät parat jättivät minut ainiaaksi. Näin hyvin, mikä heiltä oli puuttunut – se oli heidän äitinsä. Silloin päätin pyytää hyväntekeväisyyttä köyhien leskien puolesta, jotka eivät itsestään voineet tulla toimeen ja kuollessaan jättivät jälkeensä orpoparkoja. Nämä jäisivät yhtä lailla hyljättyiksi ja tuomituiksi samoihin ahdistuksiin, joita itse olin kokenut. Olin yli kolmekymmentävuotias terve ihminen, täysissä voimissani ja terveydessäni. Minut nähtiin kerjäämässä köyhien leskien ja orpojen puolesta. Alku oli raskasta ja minun piti kestää hyvin paljon nöyryyttäviä sanoja. Kuitenkin sitten, kun nähtiin, että todellakin jaoin kaiken köyhien nimessä saamani, kun nähtiin minun laittavan siihen lisäksi omasta työstäni ylimääräistä, sain eräänlaista arvonantoa, joka vaikutti minuun positiivisesti.

Elin reilun kuudenkymmenen vuoden ajan enkä koskaan jättänyt yhtäkään ottamistani tehtävistä. Mikään tietoinen muistutus ei koskaan saanut minua olettamaan, että olisi jotain elämäni aikaisempaa syytä, joka sai minut menettelemään sillä tavoin. Ainoastaan yhtenä päivänä ennen kuin aloin kerjätä, kuulin nämä sanat: ”Älkää tehkö muille, mitä ette toivoisi teille itsellenne tehtävän.” Hätkähdin näiden muutamien sanojen yleispätevää moraalialia ja hyvin usein kuulin niihin lisättävän: ”... vaan päinvastoin, tehkää heille sitä, mitä toivoisitte itsellenne tehtävän.” Äitini ja kärsimysteni muisto autoivat minua ja jatkoin kulkuani uralla, jonka omatuntoni sanoi hyväksi.

Tulen päättämään kommunikointini sanomalla: – Kiitos! En ole vielä täydellinen. Kuitenkin tiedetään, että paha vie ainoastaan pahaan ja tulen tekemään hyvää – kuten olen jo tehnyt – jotta perisin onnellisuutta.

Szymel Slizgol

Julienne-Marie, kerjäläinen

Villaten kylässä, lähellä Nozaita, eli eräs köyhä nainen, nimeltään Julienne-Marie. Hän oli rampa leski ja sai toimeentulonsa julkisesta hyväntekeväisyydestä. Eräänä päivänä hän kaatui lampeen. Hänet auttoi sieltä pois eräs saman seudun asukas (M.A.), jolla oli ollut tapana auttaa häntä. Julienne-Marie kuoli pian onnettomuuden jälkeen, kun hänet oli kuljetettu kotiinsa. Yleisesti ajateltiin, että hän oli halunnut tehdä itsemurhan. Kuolinpäivänä hänet pelastanut henkilö – spiritisti ja meedio – tunsii koko ruumiissaan, aivan kuin joku lähellä oleva ihminen olisi hipaissut häntä, eikä hän pystynyt antamaan sille tuntemukselle selitystä. Saatuaan tiedon Julienne-Marien kuolemasta, hänelle tuli ajatus, että kyseessä oli saattanut olla tämän edesmenneen lesken Henki, joka oli saattanut käydä vierailulla. Hän oli kertonut tapauksesta yhdelle ystävistään, joka oli Pariisin spiritistisen yhdistyksen jäsen. Tämä suositteli tekemään edesmenneen lesken Hengelle evokaation tarkoituksena olla hyödyksi tälle Hengelle. Tämä tulisi tehdä kuitenkin vasta sen jälkeen, kun oli kysytty Henkioppailtaan neuvoa evokaation tekemisestä. Siihen hän sai seuraavan vastauksen: – *Voitte tehdä evokaation ja se tulee tuottamaan hänelle iloa. Kuitenkin palvelus, jolla haluatte häntä auttaa, on hänelle hyödytön. Hän on onnellinen ja hyvin antaumuksellinen niitä kohtaan, jotka olivat olleet hänelle myötätuntoisia. Te olitte yksi hänen hyvistä ystäivistään. Hän on kanssanne lähes kaiken aikaa ja on usein yhteydessä kanssanne teidän sitä tietämättä. Ennemmin tai myöhemmin tehdyt palvelukset tulevat korvatuiksi. Jos se ei tapahdu itse kiitolliselta palveluksen saaneelta, niin se tulee tapahtumaan niiden toimesta, jotka kantavat hänestä huolta, joko ennen kuolemaa, tai sitten sen jälkeen. Kun Henki ei vielä ole tunnistanut uutta olotilaansa, niin toiset hänelle myötmieliset Henget todistavat hänen nimissään kaiken hänen kiitollisuutensa. Se selittää hänen kuolinpäivänään kokemanne tuntemuksen. Nykyään se on juuri hän, joka auttaa teitä haluamienne*

hyvien asioiden tekemisessä. Muistakaa Jeesuksen sanat: ”Hän, joka on alistettu, tullaan nostamaan ylös.” Tulet näkemään millaisen palveluksen tämä Henki voi tehdä, kun vain pyydät hänen apuaan ollaksesi hyödyllinen lähimmäisillesi.

(Evokaatio) Hyvä Julienne-Marie, olette onnellinen, se on kaikki mitä halusin tietää. Se ei kuitenkaan estä minua ajattelemasta usein teitä. Tulen aina muistamaan teidät rukouksistani. – *Luotakaa Jumalaan. Herätä (hoitamissasi) sairaisa vilpitön usko ja tulet onnistumaan lähes joka kerta. Älä koskaan huolehdi sinulle tulevasta palkinnosta. Se tulee olemaan suurempi, kuin mitä odotatkaan. Jumala palkitsee aina ansioiden mukaan sellaisen, joka uhrautuu lähimmäisten helpottamiseksi ja **tuo toimitaan mukanaan täydellisen pyyteettömyyden**. Sitä ilman kaikki on harhakuvaa ja hourailua. Se vaatii ennen kaikkea uskoa, eikä mitään muuta. Muista tämä elämänohje ja tulet hämmästelemään saamiasi tuloksia. Ne kaksi parantamaasi sairasta ovat todiste siitä. Siinä kunnossa, missä he olivat, pelkillä lääkkeillä olisit epäonnistunut.*

Kun pyydätte Jumalalta sallimusta vuodattamaan päällenne hyvää tekevää fluidia ja jos sitä tehdessänne ette tunne mitään tahatonta vapinaa, niin silloin rukouksenne ei ole ollut riittävän harras, jotta se olisi tullut kuulluksi ja rukouksenne eivät olleet sellaisia, joita sinulle osoitan. Tulet tuntemaan mainitsemallani tavoin, kun sanot sydämesi pohjasta: ”Kaikkivaltias Jumala, armollinen Jumala, rajattoman hyvyyden Jumala, kuuntele rukouksiani ja salli hyvien Henkien avustaa minua hänen parantamissessaan. Säälikää häntä rakas Jumalani ja palauttakaa hänelle terveys. Teitä ilman en pysty mihinkään. Tapahtukoon teidän tahtonne.” Olet tehnyt hyvin, kun et ole väheksynyt vaatimattomia. Tämän maailman kurjuuksia nöyrästi kärsineen ja kestäneen ääntä tullaan aina kuulemaan ja kuten näette, saadut palvelukset tullaan aina palkitsemaan.

Nyt yksi sana minua koskien ja se tulee sinulle vahvistamaan

edellä kirjoittamani. Spiritismi selittää sen, miksi kielenkäyttöni on tällaista Henkenä. Ei ole tarvetta mennä yksityiskohtiin. Uskon myös olevan hyödytöntä kertoa edellisestä (ruumiillisesta) elämästäni. Sen aseman, jossa tunsit minut edellisessä ruumiillisessa elämässä, täytyy saada sinut ymmärtämään ja arvioimaan aikaisempia ruumiillisia elämiä, jotka eivät olleet aina moitteettomia. Kerjäsini läpi elämäni rampana, koska en voinut työskennellä ja minun oli määrä kokea elämän kurjuutta. En saanut kasattua itselleni yhtään mitään. Vanhoina päivinäni säästöni rajoittuivat sataan frangiin, jotka olin varannut sille ajalle, jolloin raajani eivät voisi enää minua kantaa. Jumala näki koetukseni ja hyvitykseni riittäviksi ja asetti niille lopun vapauttaen minut kärsimyksittä maallisesta elämästä, sillä en tehnyt itsemurhaa, kuten alkuun uskottiin. Kuolin äkkinäisesti lammen reunalla sillä hetkellä, jolloin osoitin viimeisen rukoukseni Jumalalle. Rannan rinteestä johtui, että ruumiini löydettiin vedestä.

En kärsinyt yhtään (kuollessani). Olin onnellinen, koska olin voinut täyttää tehtäväni esteittä ja alistuneesti. Olin hyödyllinen voimavarojeni ja keinojeni sallimissa rajoissa ja vältin aina väärin tekemistä lähimmäistäni kohtaan. Tänään olen vastaanottanut palkinnon ja kiitän Jumalaa, pyhää Herraamme, joka lievensi elämän aikaisten koetusteni katkeruutta saaden minut unohtamaan aikaisempia elämiäni ja asetti elämäntaipaleellemme jalomielisiä sieluja, jotta ne auttaisivat meitä kestäämään menneisyyden virheiden taakan kantamisessa.

Pysy siis sinäkin yhtä sinnikkäänä kuin minä olin ja sinut tullaan palkitsemaan. Kiitän hyvistä rukouksistasi ja minulle tekemistäsi palveluksista. En tule koskaan niitä unohtamaan. Yhtenä päivänä tulemme tapaamaan uudestaan ja useat asiat tulevat selitetyiksi. Niiden selittäminen olisi nyt tarpeetonta. Tiedä vain, että olen täysin antaumuksellinen sinua kohtaan ja tulen aina olemaan lähelläsi, kun tarvitset minua kärsiviä helpottaaksesi.

Kerjäläisnainen Julienne-Marie

Kesäkuun 10. päivä 1864 Pariisin spiritistisessä yhdistyksessä Juliennen Henki saneli seuraavan kommunikoinnin evokaation jälkeen.

”Hyvä puheenjohtaja, kiitoksia siitä, että halusitte ottaa minut vastaan keskuuteenne. Tiesitte hyvin sen, että aikaisemmat ruumiilliset elämäni olivat paljon korkeammassa yhteiskunnallisessa asemassa. Kun olin palannut (maan päälle) kärsimään tämän köyhyyden koetuksen, niin se tapahtui rangaistakseni itseäni turhamaisesta ylpeydestä, joka oli saanut minut torjumaan köyhiä ja kurjia. Kärsin sitten samalla mitalla antavan oikeudenmukaisen lain mukaisesti, joka sai minut kokemaan tämän seudun köyhyyttä kaikista kauheimmalla tavalla. Mutta siitä huolimatta, aivan kuin olisin saanut osoituksen Jumalan hyvydestä, kaikki eivät minua kuitenkaan torjuneet. Ja juuri sitä olin pelännyt. Niinpä kestin koetukseni valittelematta tuntien ennalta paremman elämän, josta en enää tulisi palaamaan takaisin tähän karkotusten ja suuronnettomuuksien maailmaan.

Mikä onni onkaan se päivä, jolloin sielumme – jälleen nuorena – voi palata Hengen elämään nähdäkseen uudestaan rakkaitaan. Myös minä rakastin ja olen onnellinen voidessani kohdata niitä, jotka menivät minua ennen. Kiitokset hyvälle M.A:lle, joka avasi minulle oven kiittämiseen. Ilman hänen meediokykyään en olisi voinut kiittää ja osoittaa hänelle, että sieluni ei ole unohtanut hänen hyvän sydämensä onnellisia vaikutuksia sekä suositella hänelle pyhän uskonsa levittämistä. Hänet on kutsuttu tuomaan takaisin eksyneitä sieluja ja hän voi olla tuestani täysin varma. Kyllä, voin auttaa häntä saamaan satakertaisesti sen, mitä hän teki minulle ohjeistaen häntä tiellä, jota hänen pitää kulkea eteenpäin. Kiittäkää Herraa siitä sallimuksesta, että hyvät Henget voivat neuvoa teitä, jotta köyhät saisivat rohkaisua ahdistuksissaan ja jotta rikkaat ymmärtäisivät pidätellä ylpeyttään. Tehkää ymmärrettäväksi, kuinka suuri häpeä onkaan onnettoman ihmisen torjumisessa. Voitte käyttää minun esimerkkiäni, jotta välttyisitte palaamasta takaisin (maalliseen elämään) itseni lail-

la hyvittämään virheitä raskaassa asemassa, joka asettaa teidät niin alas, että teistä tehdään yhteiskunnan sakkaa.”

Julienne-Marie

Kun ym. kommunikaatio oli välitetty M. A:lle, hän puolestaan sai seuraavan kommunikaation, joka on myös vahvistus edelliselle.

Hyvä Julienne-Marie, kun kerran tahdotte auttaa minua hyvillä neuvoillanne, jotta voisin saada pyhän oppimme kulkemaan eteenpäin, voisitteko kommunikoida kanssani? Tulen tekemään kaikkeni, jotta neuvonne tulisivat hyödyksi. – *Jos muistatte suosituksen, jonka tulen sanomaan, niin ette tule koskaan menemään harhaan. Olkaa aina jalomielinen teille saatavilla olevien keinojen rajoissa. Tunnette kylliksi sitä hyväntekeväisyyttä, jota pitää harjoittaa kaikissa elämän tilanteissa. Minulla ei ole tarvetta tulla antamaan opetusta sen suhteen. Te itse tulette olemaan parempi tuomari, ja lisäksi joka tapauksessa omantuntonne ääni ei koskaan tule johdattamaan harhaan, kun sitä vain vilpittömästi kuuntelette.*

Älkää yhtään erehdyttäkö itseänne elämäntehtävässä, joka teillä on täytettävänä. On pieniä ja suuria tehtäviä, ja jokaisella on omansa. Minun tehtäväni oli tuskallinen, mutta ansaitsin sellaisen rangaistuksen aikaisemmista elämästäni, kuten tunnustin Pariisin spiritistisen yhdistyksen puheenjohtajalle, joka tulee vielä jonain päivänä kokoamaan teidät kaikki yhteen. Se päivä ei ole niinkään kaukana kuin uskotte, sillä spiritismi kulkee eteenpäin pitkin askelin huolimatta kaikista sille tehdyistä esteistä. Käykää siis kaikki pelkäämättä eteenpäin hartaat opin kannattajat ja tulette onnistumisellanne kruunatuiksi. Mitä teille merkitsee, mitä teistä sanotaan! Asettakaa itsenne sen naurettavan kritiikin yläpuolelle, joka tulee lankeamaan spiritismin vastustajien niskoille.

Voi ylpeitä! He pitävät itseään vahvoina ja uskovat voivansa

saada teidät helposti lyödyiksi. Te, hyvät ystäväni, pysykää rauhallisina älkääkä pelätkö heidän kohtaamistaan, sillä he ovat helpommin voitettavissa kuin uskottekaan. Useilla heidän keskuudessaan on pelkoa ja he pelkäävät, että totuus tulee häikäisemään heidän silmänsä. Odottakaa, ja he tulevat vuorollaan auttamaan tämän aatteen rakennelman huipun pystyyn panemisessa.

Julienne-Marie

Tämän Hengen kolme kommunikointia on täynnä opetuksia jokaiselle ajattelevalle. Niissä kohdataan yhteen koottuina kaikki spiritismin suuret periaatteet. Ensimmäisessä kommunikaatiossa Henki näyttää ylevyytensä kielenkäytöllään. Hyvän haltijan tavoin tämä nainen nykyään säteilevänä ja täysin erilaisena tulee suojelemaan niitä, jotka eivät olleet häntä inhonnet köyhyyden ryysyissä. Siinä on täytäntöönpano Evankeliumin elämänohjeille: ”Suuret tullaan alentamaan ja pienet tullaan kohottamaan; autuaita ovat hengessään köyhät; autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen; älkää ylenkatsoko pieniä, sillä hän joka on pieni tässä maailmassa, voi olla suurempi kuin kuvittelettekaan”

Max, kerjäläinen

Vuonna 1850 eräässä baijerilaisessa kylässä kuoli lähes sata-vuotias mies, jota kutsuttiin Max-isäksi. Kukaan ei tiennyt, mistä hän oli lähtöisin, sillä hänellä ei ollut perhettä. Sitten lähes puolen vuosisadan jälkeen hän sai vammoja, joiden painamana hän menetti työkykynsä. Hänelle ei jäänyt muita keinoja itsensä elättämiseksi kuin ihmisten hyväntekeväisyys, jota hän peitteli menemällä myymään maataloihin ja kartanoihin kalentereita ja muita pieniä esineitä. Hänelle annettiin pilkkanimi kreivi Max, eivätkä lapset kutsuneet muuksi kuin herra kreiviksi. Tälle hän

hymyili narkästymättä. Miksi hänelle oli annettu tällainen titteli? Kukaan ei saattanut sitä kertoa. Siitä oli tullut tapa. Se saattoi ehkä johtua hänen fysionomiastaan ja tavoistaan, jotka olivat niin vastakohtaisia hänen ryysyilleen. Useita vuosia kuolemansa jälkeen hän ilmestyi erään kartanon tyttären unessa. Tässä talossa häntä oli kohdeltu vieraanvaraisesti heidän tallissaan, koska hänellä ei ollut omaa asuinsijaa. Tässä unessa hän sanoi kartanon tyttäreille: *”Kiitokset siitä, että ette unohtaneet Max parkaa rukouksissanne, sillä Herra kuuli ne. Te olette jalomielinen sielu, kun kannatte huolta kurjista kerjäläisistä. Halusitte tietää, kuka olen, ja tulen sen teille kertomaan. Se tulee olemaan kaikille suureksi opetuksesi.”*

”Noin puolitoista vuosisataa sitten olin yksi tämän seudun rikkaista ja valtaa pitäneistä herroista. Olin kuitenkin jalosukuisuudestani turhamainen, ylpeä ja itserakas. Suunnatonta omaisuuttani käytin ainoastaan nautintojeni täyttämiseen, ja se tuskin riitti siihen, sillä olin pelihimoinen, törsäilevä ja vietin elämäni orgioissa. Katsoin alamaisteni olevan luotu vain minun palvelemistani varten, samalla tavoin kuin eläimet ovat maatalojen palveluksessa. Painostin ja kohtelin heitä kaltoin, jotta he ylläpitäisivät tuhlailuni. Olin kuuro heidän valitteluilleen, kuten kaikkien köyhien valituksille ja ajattelin, että heidän tulisi ylpeillä sillä, että saavat palvella päähänpistojani. Kuolin varhaisessa iässä, kun olin kuluttanut itseni loppuun liiallisuuksissani ilman mitään todellista vastoinkäymistä kokematta. Kaikki näytti päinvastoin hymyilevän minulle sillä tavoin, että kaikkien muiden silmissä minua pidettiin yhtenä maailman onnellisista ihmisistä. Lähipiirini järjesti minulle juhlalliset hautajaiset. Elostelijat pahoittelivat juhlivan herran lähtöä, mutta yksikään kyynel ei tipahtanut haudalleni, eikä yhtään sydäimestä lähtöisin tullutta rukousta osoitettu Jumalalle minun puolestani. Sitä vastoin muistoni oli kaikkien niiden, joiden kurjuutta olin lisännyt, kiroama. Voi! Kuinka kauheaa ovatkaan niiden kiroukset, joita olemme kohdelleet kaltoin. Ne eivät lakanneet kaikumasta korvissani niiden pit-

kien vuosien aikana, jotka minulle tuntuivat ikuisuudelta! Lisäksi jokaisen uhrini kuolema toi aina uuden uhkakuvan tai sarkasmin eteeni. Ne vainosivat minua keskeytyksettä, ilman että voisin löytää jonkun pimeään nurkan välttääkseni niiden näkemistä! Ei yhtään ystävällistä katsetta! Vanhat elostelijakaverini, jotka olivat itseni tavoin hyvin onnettomia, pakenivat minua ja näyttivät sanovan minulle halveksuen: ”**Et voi enää maksaa nautintojamme.**” Oi, kuinka kalliin hinnan olisinkaan maksanut hetken levosta ja yhdestä vesilasista sammuttaakseni polttavan janoni, joka minua riudutti! Minulla ei kuitenkaan ollut mitään ja **kaikki kulta, jonka olin levitellyt käsieni täydeltä, ei tuottanut minulle yhtä ainutta siunausta... ymmärrätkö, ei yhtäkään rakas lapsi!**

Lopulta väsymyksen uuvuttamana huusin kuin nääntynyt matkaaja, joka ei näe taipaleelleen tulevan loppua: ”Herra, sääli minua! Koska tämä kauhea tilanne päättyy!” – Silloin jokin ääni (joka oli ensimmäinen maan päältä poistumiseni jälkeen kuulemani ääni) sanoi: ”Silloin kun haluat.” – Vastasin siihen: ”Mitä minun tulee tehdä suuri Jumala? Kerro, alistun kaikkeen.” – ”Siihen tarvitaan katumusta; **sinun tulee nöyryyä niiden edessä, joita itse olet nöyryyttänyt.** Sinun tulee anoa heitä rukoilemaan puolestasi, sillä **loukatun rukous, joka antaa anteeksi, on aina Herralle mieluinen.**” Ja sitten minä nöyryyin ja anoin edessäni olevilta alamaisiltani ja palvelijoiltani. Heidän kasvonsa muuntuivat vähä vähältä suopeammiksi ja lopulta ne hävisivät. Se oli minulle kuin uusi elämä. Toiveikkuus korvasi epätoivon ja kiitin Jumalaa kaikilla sielun voimillani. Ääni sanoi minulle vielä: ”Ruhtinas” – ja siihen vastasin: ”Täällä ei ole muita ruhtinaita kuin kaikkivoipa Jumala, joka nöyryyttää ylpeitä. Anna minulle anteeksi, koska tein syntiä. Ja jos se on teidän tahtonne, tehkää minusta palvelusväkeni palvelija.”

Muutamia vuosia myöhemmin synnyin uudestaan ruumiilliseen elämään, mutta tällä kertaa se tapahtui köyhään kyläläisperheeseen. Menetin vanhempani vielä lapsena ollessani ja jäin yksin maailmaan vailla tukea. Tienasin leipäni niin kuin kykenin. Jos-

kus työläisenä, joskus maatyömiehenä, mutta aina rehellisesti, koska uskoin Jumalaan. Kuitenkin 40-vuotiaana eräs sairaus runteli kaikki raajani. Minun piti kerjätä 50 vuotta samoilla seuduilla, jossa olin ollut absoluuttinen yksinvalti. Sain leivänpaloja sellaisilta maataloilta, joiden omistajana olin ollut. Karvaasti pilkaten he kutsuivat minua lisänimellä: 'herra kreivi'. Olin kuitenkin hyvin onnellinen, kun usein kohtasin suojaa maatilan tallista, joka joskus oli minulle kuulunut. Unessa nautin siinä samassa linnassa kulkemisesta, jossa olin elänyt hirmuvaltiaana. Useita kertoja unessa näin itseni uudestaan vanhan omaisuuteni keskellä! Nämä näyt jättivät minuun valveilla epä-määräisen katkeruuden ja mielipahan tunteen. Kuitenkaan koskaan en päästänyt valitusta suustani. Ja kun Jumalaa miellytti kutsua minua luokseen, siunasin Häntä, kun oli antanut minulle rohkeutta kärsiä valittamatta se pitkä ja raskas koetus, josta olen nykyään saanut palkinnon. Ja sinä rakas lapsi, siunaan sinua, koska rukoilit puolestani.”

Suosittelimme tämän tapahtuman kertomista niille, jotka väittivät, että ihmiselle ei olisi (pahoista teoista) pidättelevää jarrua, jos hänellä ei olisi edessään ikuisten kärsimysten mörkö. Kysymme heiltä, että pidättelisikö Max:in rangaistuksen näkökulma vähemmän huonolle tielle joutumista, kun verrataan näkökulmaan loputtomista kidutuksista, joihin kukaan ei enää usko?

Erään palvelijan tarina

Eräällä korkea-arvoisella perheellä oli palvelijana nuori mies, jonka älykäs ja hienostunut ulkomuoto oli hätkähdyttävän silmiinpistävää. Hänen tavoissaan ei ollut mitään alhaisempaan yhteiskuntaluokkaan kuuluvaa. Hänen isäntäväelle innolla osoittamassaan huolenpidossa ei ollut mitään mairittelevaa mielistelyä,

joka oli niin tyypillistä hänen asemassaan oleville. Seuraavana vuonna, kun vierailimme kyseisessä perheessä, emme nähneet kyseistä palvelijaa ja kysyimme, oliko hän siirtynyt toiseen palvelukseen. He kertoivat, että kyseinen palvelija oli päättänyt lähteä käymään muutamia päiviä synnyinmaallaan ja menehtynyt siellä. He sanoivat: ”Pahoittelemme suuresti tätä menetystä, sillä hän oli ollut erinomainen alainen ja hänen tunteensa olivat **todellakin hänen asemaansa ylemmällä tasolla**. Hän oli hyvin kiintynyt meihin ja osoitti meitä kohtaan hyvin suurta omistautuneisuutta.”

Myöhemmin päätimme kutsua kyseisen tuonpuoleiseen siirtyneen palvelijan Henkeä ja hän antoi meille seuraavanlaisen kommunikoinnin: – *Viimeistä edeltävässä ruumiillisessa elämässäni synnyin – kuten maan päällä sanotaan – oikein hyvään perheeseen, mutta se ajautui perikatoon isäni tuhlaavaisuuden takia. Minusta tuli orpo ja varaton hyvin nuorena. Eräs isäni ystävä otti minut hoiviinsa. Hän hoiti minua kuin omaa lastaan ja antoi minulle kasvatuksen, josta tulin hieman liiaksikin ylpeäksi. Tuonaikainen suojelijani on nykyään herra G... jonka tunnette ja jolle olin palvelijana. Halusin hyvittää edellisen elämäni ylpeyden elämällä palvelijana ja samanaikaisesti saatoin osoittaa omistautuneisuuttani hyväntekijääni kohtaan. Säästin kerran jopa hänen elämänsä hänen sitä tietämättään. Se oli samanaikaisesti myös koetukseni, jonka sain onnistuneesti suoritettua. Olin riittävän vahva, jotta en antanut itseni turmeltua kontaktissa siihen ympäristöön, joka oli lähes aina paheellinen. Pahaan johdattavista esimerkeistä poiketen pysyin puhtaana ja kiitän Jumalaa, sillä minut on palkittu sillä onnella, josta tänään nautin.*

Mitä tapahtui, kun pelastitte isäntänne (herra G...) hengen? – *Estin häntä jäämästä suuren puun alle hänen ratsastusretkellään. Kun seurasin häntä, ainoastaan minä huomasin paksun puun, joka oli kaatumassa hänen päälleen ja jota hän ei nähnyt. Kutsuin häntä kauheasti huutaen. Hän kääntyi nopeasti ja silloin puu kaatui hänen jalkoihinsa. Ilman huutoni aiheuttamaa liikettä*

hän olisi silloin kuollut.

(Kerrottuamme herra G:lle tästä, hän muisti tapahtuman täydellisesti.)

Miksi kuolitte jo niin nuorena iässä? – *Koska Jumala näki koetukseni jo riittävän.*

Kuinka saatoitte ottaa hyödyn tästä koetuksesta, kun teillä ei ollut ymmärrystä sen aikaisemmasta aiheuttajasta? – *Vaatimattomassa asemassani minulla oli vielä ylpeyden vaistoja. Olin iloinen onnistuessani hillitsemään niitä, sillä se teki koetuksestani hyödyllisen ja jos en olisi siinä onnistunut, minun pitäisi aloittaa uudelleen. Henkeni tiesi tämän vapautuneisuuden¹ hetkillä ja minulla oli hereillä ollessani aavistuksenomainen tahto ponnistella niitä taipumuksiani vastaan, joiden tunsin olevan pahoja minussa. Minulle oli suurempi meriitti ponnistella ilman, että olisin selvästi muistanut menneisyyteni. Vanhan asemani muistaminen olisi nostattanut ylpeyttäni ja aiheuttanut minulle vaikeuksia. Sen sijasta minun piti ponnistella uuden asemani huonoja vajeita vastaan.*

Olitte saanut loistavan kasvatuksen. Mitä hyötyä siitä oli teille edellisessä elämässänne, koska ette muistanut aikaisemmin hankkimianne tuntemuksia? – *Nämä aikaisemmin hankkimani tiedot olivat tarpeettomia ja järjettömiä uudessa asemassani. Ne pysyivät piilevässä tilassa ja muistan ne tänään. Ne eivät kuitenkaan olleet minulle hyödyttömiä, sillä ne olivat kehittäneet älykkyyttäni. Pidin vaistonvaraisesti ylevistä asioista. Tämä sai minut hylkimään edessäni näkyviä alhaisia ja halpamaisia asioita. Tätä koulutusta vailla **olin ainoastaan palvelija.***

Onko niillä palvelijoilla, jotka ovat isäntäväkeään kohtaan hyvin omistautuneita, taustalla jonkinlainen aikaisempi suhde? – *Epäilemättä näin on useimmissa tapauksissa. Nämä palvelijat ovat joskus perheen jäseniä, tai minun tavoin kiitollisuutta tuntevia (Henkiä), jotka maksavat kiitollisuudenvelkaansa ja joiden*

¹ Lisätietoja Hengen vapautuneisuudesta – ks. *Henkien Kirjan* kysymys 400 ja sitä seuraavat. – Kääntäjän huomautus

antaumuksellisuus auttaa heitä kehityksessään. Ette tiedä vielä kaikkia maailmassa olevia aikaisempien sympatian ja antipatian suhteiden seurauksia. Ei, kuolema ei keskeytä niitä suhteita, jotka kestävät usein vuosisatoja.

Miksi tällaiset omistautuneisuuden esimerkit ovat nykyään niin harvassa? – Siitä voidaan syyttää tämän vuosisatanne itsekkyyttä ja ylpeämielisyyttä, joka on lähtöisin epäuskoisuudesta ja pelkkään materiaan perustuvasta ajattelusta (materialismista). Todellisen uskon sijalle on tullut ahneutta sekä voitonhimoa ja sen seurauksesta antaumuksellisuus on heikentynyt. Johdattaessaan ihmisiä totuuteen, spiritismi saa unohdetut hyveet nousemaan esiin.

Mikään ei tätä esimerkkiä paremmin saa nähtäväksi sitä, kuinka suuri etu aikaisempien elämien unohtaminen onkaan. Jos herra G:n rouva olisi muistanut, kuka heidän nuori palvelijansa oli ollut aikaisemmassa elämässään, hän olisi ollut vaikeassa asemassa ja palvelija ei olisi silloin pysynyt asemassaan. Siitä olisi tullut siten este heidän koetukselleen, joka oli heille molemmille hyödyllinen.

Antonio B.

Elävänä haudatuksi tullut. – Samalla mitalla saatu rangaistus.

Antonio B... ansioitunut, maanmiestensä arvostama kirjailija, oli hoitanut poikkeavan hyvin ja rehellisesti Lombardien julkisia toimia. Hän kuoli 1850 halvauskohtaukseen eräässä kuollutta muistuttavassa olotilassa, jollaisen valtaan hän valitettavasti oli joutunut. Kuten joskus näiden tapausten kanssa sattuu, tätä näennäistä kuolemaa muistuttavaa tilaa pidettiin todellisena kuolemana. Tämä virhe tapahtuu vieläkin helpommin, kun ruumiissa voidaan nähdä tiettyjä merkkejä sen pilaantumisesta. Viisitoista päivää hautaamisen jälkeen perheen eräs satunnainen tapahtu-

ma sai perheen pyytämään ruumiin esiin kaivamista. Ruumiin arkkuun oli epähuomiossa unohdettu medaljonki. Ruumisarkkua avatessa avustajat ällistyivät. Oli nähtävissä, että ruumis oli muuttanut asentoaan ja oli kääntynyt. Siinä paljastui kauhea tosiasia, että hän oli syönyt osittain oman kätensä. Tällöin tuli ilmi, että onneton Antonio B... oli tullut elävänä haudatuksi. Hänen oli täytynyt menehtyä epätoivon ja nälän ahdistuksissa.

Hänen Henkeään kutsuttiin kommunikoimaan elokuussa 1861 Pariisin spiritistisen yhdistyksen toimesta hänen sukulaisensa pyynnöstä ja hän antoi seuraavanlaisia selityksiä:

1. Evokaatio: – *Mitä tahdotte?*
2. Eräs sukulaisenne pyysi hartaasti, että kutsuisimme teidät kommunikoimaan. Teemme sen mielellämme ja olemme onnellisia jos voisitte vastata meille? – *Kyllä. Haluan vastata teille.*
3. Muistatteko kuolemanne olosuhteet? – *Ai! Todellakin minä muistan. Mutta miksi haluatte elävöittää tätä rangaistuksen muistoa?*
4. Onko totta, että teidät haudattiin elävänä epähuomiosta johon tuen? – *Näin varmaankin täytyy olla, sillä näennäisessä kuolemassa on kaikki todellisen kuoleman piirteet. Minä olin melkein verettömän näköinen. Ei pidä laittaa kenenkään tilille sellaista, jonka olin ennalta nähnyt jo syntymästäni lähtien.*
5. Tuntuvatko nämä kysymykset teistä häiritsevilä? Haluatteko meidän lopettavan? – *Ei, voitte jatkaa.*
6. Koska jätitte taaksenne rehellisen ihmisen maineen, odotimme teidän olevan onnellisessa asemassa. – *Kiitän teitä, sillä tiedän teidän rukoilleen puolestani. Pysin vastaamaan, mutta jos epäonnistun, yksi teidän oppaistanne tulee täydentämään minun*

sanomaani.

7. Voisitteko kertoa teidän tuntemuksenne niinä hetkinä? – *Mikä kivulias koetus se olikaan, kun tunsin olevani haudattuna neljän seinän sisään, niin että en voinut vaihtaa paikkaa enkä liikkuu. En pystynyt huutamaan. Ääni ei enää kaikunut siinä tilassa, jossa oli vähän ilmaa. Mikä piina siinä onkaan onnettomalle, joka yrittää hengittää riittämättömässä ilmassa, jota tuskin pystyi hengittämään! Olin aivan kuin uuniin menossa, sen suuaukolla, vailla uunin kuumuutta. Oi, en toivo kenellekään mitään vastaavia kärsimyksiä! Ei, en toivo kenellekään vastaavaa loppua, kuin mitä itse kävin läpi! Voi, julma rangaistus julmasta ja armottomasta elämästä. En pysty kertomaan mitä sitten tapahtui. Näin silloin vain menneisyyteni ja aavistin epämääräisesti tulevaa.*

8. Sanoitte ”julma rangaistus armottomasta elämästä”. Teidän maineenne on kuitenkin tähän päivään asti täysin tahraton eikä mikään saa ajattelemaan teistä tällä tavoin. Voisitteko hieman selittää sitä? – *Mitä onkaan yhden ruumiillisen elämän kesto ikuisuuden edessä? On totta, että toimin hyvin viimeisessä ruumiillisessa elämässäni. Olin kuitenkin hyväksynyt sen lopun itselleni jo ennen kuin palasin ruumiilliseen elämään. Oi! Miksi haastattelette minua siitä tuskaisesta menneisyydestä, jonka ainoastaan minä ja Kaikkivaltiaan ministerit tuntevat? Tietäkää siis, sillä minun tulee se teille kertoa, että aikaisemmassa elämässäni hautasin elävänä erään naisen – oman vaimoni hautaholviin. Minun täytyi antaa itselleni rangaistus samalla mitalla, hammasampaasta ja silmä silmästä¹.*

9. Kiitämme vastauksianne ja pyydämme Jumalaa antamaan anteeksi menneisyytenne viimeisen ruumiillisen elämänne ansioiden johdosta. – *Tulen palaamaan myöhemmin takaisin ja Eras-*

¹ Tämä periaate on ollut kyseisen Hengen oma näkemys. Spiritismi opettaa, että hyväntekeväisyys on tie onneen ja voimme teoillamme helpottaa aikaisempien tekojemme seurauksia. – *Kääntäjän huomautus*

toksen Henki tulee täydentämään kommunikointiani.

Meedion henkioppaan opetus

”Tästä kommunikoinnista teidän tulee ottaa se opetus, että kaikissa ruumiillisissa elämissänne yksikään ei ole täysin muista riippumaton. Huolet, vaivat, kuten myös suuret ihmisiin osuvat kärsimykset ovat aina seurausta aikaisemmasta rikkeellisestä tai huonosti käytetystä elämästä. Minun täytyy kuitenkin kertoa, että Antonion kuolemaa vastaavat loput ovat harvinaisia, etenkin kun otetaan huomioon, että hänen viimeinen (ruumiillinen) elämänsä oli ollut nuhteeton. Sen päätteeksi hän oli pyytänyt itselleen näennäistä kuolemaa, jotta lyhentäisi sitä aikaa, joka hänen täytyy käydä ruumiillisten elämien välisenä aikana ja saavuttaakseen nopeammin kehittyneemmät sfäärit. Todellakin, häiriintymisen ja moraalisen kärsimyksen ajanjakson jälkeen, jolloin hän hyvittää kauhean tekonsa, se tullaan hänelle antamaan anteeksi. Hän tulee sitten nostattamaan itsensä parempaan maailmaan, jossa hän tulee kohtaamaan uhrinsa. Tämä odottaa häntä siellä ja hän on jo kauan aikaa sitten antanut teon anteeksi. Oi rakkaat spiritistit, ymmärtäkää käyttää hyväksi tätä tuskallista esimerkkiä, jotta kestäisitte kärsivällisesti ruumiin kärsimykset, mielen kärsimykset ja kaikki elämän pienet kurjuudet.”

Minkä hyödyn ihmiskunta voi saada tällaisista kärsimyksistä? – Rangaistusten tarkoituksena on vain ihmiskunnan kehittäminen rangaistakseen kuitenkin ainoastaan syyllistynyttä yksilöä. Todellakin ihmiskunnalla ei ole mitään intressiä nähdä yhden omistaan kärsivän. Tässä rangaistus oli rikkeen mukainen. Miksi on olemassa mielenvikaisia, tylsämielisiä, halvaantuneita? Miksi on sellaisia, jotka kuolevat tulipalon liekeissä? Miksi on niitä, jotka elävät piinallisia vuosia pitkässä kuolinkamppailussa, eivätkä voi kuolla eikä elää? Voi! uskokaa minua, kunnioittakaa ylintä tahtoa ja älkää lähtekö tunnustelemaan kaitselmuksen määräämien asioiden syitä. Jumala on oikeudenmukainen ja kaikki Hä-

nen tekemänsä on hyvää.

Erastos

Eikö tämä tapahtuma sisälläkin kauhistuttavan opetuksen? Jumalan oikeudenmukaisuus yltää aina syyllistyneeseen ja vaikka se joskus on myöhäinen, niin se ei jätä kulkematta omalla kursillaan. Eikö olekin äärimmäisen moralisoivaa tietää, että suuret syylliset, jotka päättävät elämänsä rauhassa ja usein maallisten rikkauksien yltäkylläisyydessä, tulevat ennemmin tai myöhemmin kohtaamaan hyvityksensä hetken? Tämänlaiset kärsimykset tulevat ymmärrettäväksi ei pelkästään sen vuoksi, että ne on annettu meidän nähtäväksemme, vaan niiden loogisuuden tähden. Niihin uskotaan, koska järki hyväksyy ne.

Täysin kunniallinen elämä ei tarkoita sitä, että elämä olisi vailla koetuksia, sillä itse kukin on valinnut tai hyväksynyt ne hyvityksen täyttämiseksi. Se osoittaa yhden velan, joka tulee maksaa takaisin, ennen kuin saa vastaanottaa palkinnon saavutetusta kehityksestä.

Tulee ottaa huomioon, kuinka yleisiä menneinä vuosisatoina (jopa kaikista korkeimmissa ja valistuneissa yhteiskuntaluokissa) olivat sellaiset barbaariset teot, jotka nykyään kuohuttavat meidän mieltämme. Kuinka moneen murhaan on syyllistytty näinä ajanjaksoina, jolloin leikiteltiin lähimmäisten hengenlähdöllä, vahvat häikäilemättä murskasivat heikkoja? Sen huomioiden on ymmärrettävää, kuinka monella on pestävää menneisyydestään. Siksi ei enää tarvitse ihmetellä niin suurilukuista ihmismäärää, joka kuolee yksittäisissä onnettomuuksissa tai yleisluontoisissa suuronnettomuuksissa. Yksinvaltiut, fanaattisuus, tietämättömyys, keskiajan ennakkoluulot sekä niitä seuraavat vuosisadat ovat jättäneet tuleville vuosisadoille perinnökseen suunnattoman velan, joka ei todellakaan ole vielä lunastettu. Monet onnettomuudet näyttävät meille ansaitsemattomilta koska näemme ainoastaan nykyhetken.

Herra Letil

Tämä Pariisin lähellä asunut tehtailija kuoli huhtikuussa 1864 kauhistuttavalla tavalla. Kiehuva pata pinnoituslakkaa syttyi palamaan ja kaatui silmänräpäyksessä hänen päälleen peittäen hänet liekehtivällä aineella. Oli heti nähtävissä, että mitään ei voitu enää tehdä hänen pelastamiseksi. Sillä hetkellä hän oli toimipisteessään yksin eikä siellä ollut muita kuin apulaispoika. Hänen kanssaan hänellä oli vielä voimia palata omaan kotiinsa kahden sadan metrin päähän. Kun hän viimein sai ensiapua, hänen lihansa oli kärventyneinä riekaleina. Osassa hänen ruumiistaan sekä kasvoistaan luu tuli esiin. Hän eli tämän jälkeen vielä kaksitoista tuntia hirvittävässä tuskissa. Tästäkin huolimatta hän oli tajuissaan ja antoi määräyksiä asioidensa suhteen täysin selväjärkisesti viimeiseen hetkeen asti. Tämän ankaran kuolinkamppailun aikana hänen ei kuultu valittavan tai harmittelevan kertaakaan ja hän kuoli rukoillen Jumalaa. Hän oli ollut erittäin kunniallinen ihminen ja luonteenpiirteiltään erittäin lempeä ja hyväntahtoinen. Kaikki hänet tunteneet arvostivat ja rakastivat häntä. Hän oli omaksunut spiritismin ajattelutavan haltioituneena, mutta vähemmän harkitsevana. Sen vuoksi hän – omaten itse hieman meediokykyjä – tuli pilailevien Henkien huiputusten harhaan johtamiksi. Hänen uskonsa ei heikentynyt niistäkään huolimatta. Hänen herkkäuskoisuutensa siihen, mitä Henget olivat hänelle kertoneet, oli tietyissä tapauksissa teeskentelemätöntä.

Hänen Hengelleen tehtiin evokaatio Pariisin spiritistisessä yhdistyksessä 29. huhtikuuta 1864 vähän aikaa hänen kuolemansa jälkeen vielä sen kauhean näkymän järkyttämänä, jonka uhrina hän oli ollut. Hän antoi silloin seuraavan kommunikoinnin:

”Syvä suru painaa minua! Olen vieläkin täysin kauhistuneena traagisesta kuolemastani ja tunnen aivan kuin olisin kiduttajan raudoissa. Kuinka paljon olenkaan kärsinyt! Kuinka olenkaan kärsinyt! Vapisen täysin ja tunnen vielä palaneen lihani hajut ympärilläni. Voi syyllistynyttä Henkeä, joka kävi läpi kahdentois-

ta tunnin kuolinkamppailun! Hän kärsi sen valittamatta ja niinpä Jumalakin tulee antamaan hänelle anteeksiantonsa.

Voi rakas ystävä! Älä sure puolestani, sillä pian nämä kivut tulevat hälvenemään. En enää todellisuudessa kärsi, mutta muisto vastaa todellisuutta. Spiritismin tuntemukseni auttaa minua todella paljon. Näen nyt, että ilman tätä ihanaa oppia, olisin pysynyt siinä mielenhäiriössä, johon jäin kauhean kuolemani jälkeen. Minulla on täällä kanssani kuitenkin lohduttaja, joka ei ole jättänyt minua hetkeksikään viimeisestä henkäyksestäni lähtien. Kun puhuin, hän näytti olevan lähelläni. Minä luulin, että hän oli minua huimaavien kipujeni heijastus ja että näin haamuja... mutta ei. Hän on minun suojelusenkelini, joka sydämellään lohduttaa minua vaitonaisen hiljaisesti. Hän sanoi minulle maata hyvästellessäni: 'Tule katsomaan lapseni kuinka päivä taas paistaa.' Sen jälkeen hengitin helpommin ja uskoin, että olin nähnyt kauhean painajaisen. Puhuin rakkaasta vaimostani ja rohkeasta lapsestani, joka oli ollut hyvin uskollinen isälleen. Hän vastasi: 'He kaikki ovat maan päällä. Sinä, rakas lapseni olet meidän keskuudessamme.' Halusin mennä talooni ja enkeli salli minun mennä sinne minua kaiken aikaa seuraten. Näin kaikkien itkevän. Kaikki siinä ennen niin rauhallisessa kodissa olivat surullisia johtuen kuolemastani. En kestänyt pitempään sitä niin tuskastuttavaa näytöstä ja hyvin liikuttuneena sanoin oppaalleni: 'Oi hyvä enkelini, lähdetään täältä!' ja enkelini vastasi: 'Kyllä, lähdetään, hakeudutaan lepoon'.

Sen jälkeen kärsin vähemmän. Jos en olisi nähnyt lohdutonta vaimoani ja surullisia ystäviäni, olisin melkein onnellinen.

Rakas oppaani, kallis enkelini soi minun tietää, miksi olin käynyt läpi niin tuskallisen kuoleman ja opetuksesi myös teille rakkaat lapseni tulen tekemään teille tunnustuksen:

Noin kaksi vuosisataa sitten määräsin poltettavaksi erään noin 13-vuotiaan syyttömän tytön. Mistä hän oli syytetty? Valitettavasti siitä, että hän olisi ollut osasyllisenä salahankkeeseen erästä kirkon pappeja koskevaa politiikkaa vastaan. Olin Italias-

sa inkvisition tuomarina. Edes kiduttajat eivät tohtineet koskettaa tämän nuoren tytön ruumista. Minä tein itsestäni tuomarin ja teloittajan. Voi oikeutta, Jumalan oikeudenmukaisuus, kuinka suuri sinä oletkaan! Alistun täysin tahtoonne. Lupasin niin paljon olla horjumaton taisteluni päivänä, että minulla oli voimia pitää sanani. En valittanut yhtään. Oi Jumalani, olette minulle antaneet anteeksi! Koska siis minun syytön uhriparkani muisto katoaa ajatuksistani? Se saa minut kärsimään. Hänen täytyy vielä antaa minulle anteeksi.

Oi te tämän uuden opin omaksuneet, kertokaa usein, että emme muista menneisyyden tekojamme. Sen vuoksi emme voi välttää niitä hankaluuksia, joille altistamme itsemme menneisyyden unohtamisen kautta. Oi veljeni! Siunatkaa Jumalaa. Jos Hän olisi jättänyt teille siitä muiston, niin sitten teillä ei olisi yhtään rauhaa maan päällä. Olisitte lakkaamatta katumuksen ja häpeän vainoamia. Voisiko teillä sitten olla yhtään rauhan hetkeä?

Unohdus on siunaus. Asioiden muistaminen on täällä piina. Vielä muutamia päiviä ja palkintona kärsivällisyydestä, jolla olin kipuni kestänyt, Jumala tulee antamaan minulle unohduksen virheestäni. Näin minulle on luvannut hyvä enkelini.”

Herra Letilin luonteenpiirre edellisessä ruumiillisessa elämässä osoittaa sen, kuinka paljon hän kehittyi. Hänen käytöksensä on seurausta katumuksestaan ja ottamistaan päätöksistä. Se ei kuitenkaan riitä. Hänen täytyi vahvistaa päätöksensä suuren hyvityksen kautta. Hän itse saattoi itsensä kokemaan samaa, mitä oli muille aiheuttanut. Alistuminen tällaisissa kauheissa olosuhteissa oli hänelle hyvin suuri koetus ja onneksi hän ei siinä pettänyt lupaustaan. Spiritismin tuntemus on epäilemättä edesauttanut häntä paljon ylläpitämään rohkeutta, sillä vilpittömällä uskolla, joka hänellä oli tulevaan. Hän tiesi, että elämän kivut ovat koeituksia ja hyvityksiä. Hän alistui niihin valittamatta sanoen: ”*Jumala on oikeudenmukainen, olen epäilemättä ansainnut tämän.*”

Kunnianhimoinen tiedemies

Rouva B. ei koskaan joutunut kokemaan köyhyyden riipaisevia ahdistuksia. Hän oli kuitenkin läpi elämänsä fyysisten kipujen uhri, johtuen lukemattomista häneen iskeneistä vakavista sairauksista. Viiden kuukauden iästä seitsemänkymmenen vuoden ikään hän kävi lähes vuosittain haudan reunalla. Kolme kertaa hän koki myrkytyksen johtuen epävarman tieteen hänelle tekemistä kokeista. Hänen mielialansa murtui niin sairauksien kuin lääkkeidenkin takia. Ne jättivät hänet viimeisiin päiviin asti sie-tämättömien kipujen saaliiksi, joita mikään ei pystynyt rauhoit-tamaan. Hänen poikansa, joka oli kristitty spiritisti ja meedio, pyysi Jumalalta rukouksissaan lievennystä äitinsä ankariin koe-tuksiin. Hänen Henkioppaansa suositteli kuitenkin, että pojan tu-lisi pyytää äidilleen (lievempien koetusten sijasta) voimia kestää kärsivällisesti ja alistuneesti. Hän antoi sitä koskien seuraavia neuvoja:

*”Tässä elämässä kaikkeen on syynsä. **Ei ole olemassa yhtään kärsimystä, joka ei tule kaikuna teidän itsenne aikaisemmin aiheuttamista kärsimyksistä.** Ei ole yhtään liiallisuuttanne, jolla ei olisi seurauksena puutetta. Silmistänne ei tule yhtään kyynel-tä, jonka tehtävänä ei olisi pestä jotain virhettä tai rikosta. Kes-täkää siis kärsivällisesti ja alistuen ruumiilliset ja mielen tuskat, vaikka kuinka ankarilta ne teistä vaikuttavatkaan. Kuvitelkaa maatyömiestä, joka väsymyksen painamana, siitä kuitenkaan vä-littämättä, jatkaa työtään, sillä hänellä on aina edessään sadon-korjuu, joka tulee hänen sinnikkyytensä hedelmänä. Tällainen on kaikkien kärsivien onnettomien osa maan päällä. Toiveet siitä onnesta, jonka täytyy tulla hänen kärsivällisyytensä hedelmänä, tulee tekemään hänet vahvaksi ohimeneviä kipuja vastaan.*

*Tämä sinun tulee antaa äidillesi. Jokainen kipu, jonka hän hyväksyy hyvityksenä, on hänelle menneisyyttä pois pyyhkivä tehtävä. Mitä nopeammin kaikki tehtävät tulevat tehdyiksi, sitä nopeammin hän tulee onnelliseksi. **Alistuneisuuden puute yk-***

sistään tekee kärsimyksen hyödyttömäksi, sillä silloin koetus pitää aloittaa uudestaan. Hänelle on kaikista hyödyllisintä juuri rohkeus ja alistuminen. Niitä hänen tulee pyytää Jumalalta ja hyviltä Hengiltä.

Äitisi oli aikaisemmin hyvä lääkäri eläen sellaisessa elinympäristössä, jossa hänen oli helppoa huolehtia hyvinvoinnistaan ja jossa ihmiset antoivat hänelle runsaasti rahaa sekä kunnianosoituksia. Kunniaa ja rikkautta himoiten hän tahtoi saavuttaa tieteissä huippuaseman. Siihen hänellä ei motiivina ollut lähimmäisten auttaminen, sillä hän ei ollut yhtään hyväntekeväisyyden ihannoija. Hän halusi sitä lisätäkseen mainettaan ja sen seurauksena parantaakseen asiakaskuntaansa. Hän pyrki saamaan tutkimuksensa hyvään lopputulokseen hinnalla millä hyvänsä. Äiti oli uhrina piinavuoteessaan, koska hän oli suunnitellut tutkimuksen aiheuttamistaan kouristuksista. Lapsi oli alistettu kokeiluihin, joiden olisi pitänyt antaa ratkaisun avain tiettyihin ongelmiin. Vanhusten nähtiin kuolevan ennen aikaansa. Voimakas mies tunsu heikentyvänsä kokeiluissa, joiden tuli vahvistaa tämän tai tuon juoman tehoa. Kaikki nämä kokeilut tehtiin onnettomilla, eivätkä he epäilleet mitään sellaista. Voitonhimo ja ylpeyden tyydyttäminen, kunnan ja kuuluisuuden jano, ne olivat hänen menettelyjensä motiivit. Tarvittiin vuosisatoja kestäviä kauheita koetuksia kesyttämään tätä ylpeää ja kunnianhimoista Henkeä. Sitten katumus aloitti hänen sisäisen uudistumisensa työn. Hänen hyvityksensä päättyi, sillä tämän viimeisen ruumiillisen elämän koetukset ovat lempeitä, kun verrataan siihen, mitä hän on jo joutunut kokemaan. Rohkeutta, sillä jos tuska on pitkä ja ankara, niin palkinto kärsivällisyydestä, alistuneisuudesta ja nöyryydestä tulee olemaan suuri.

Rohkeutta kaikille teille, jotka kärsitte. Ottakaa huomioon ruumiillisen elämänne lyhytaikaisuus. Ajatelkaa ikuisuuden iloja. Kutsukaa puolellesse toivoa – sitä jokaisen kärsivän sydämen omistautunutta ystävää. Kutsukaa puoleenne uskoa, toivon sisarta. Uskonne näyttää teille taivaan, jonne toivonne saa teidät

käymään sisään jo ennalta. Kutsukaa puoleenne myös niitä ystäviä, joita Herra on teille antanut, jotka teitä ympäröivät, teitä kannattavat ja teitä rakastavat. Heidän jatkuva huolenpitonsa tuo teitä kohti Häntä, jota olette loukanneet rikkoessanne Hänen lakejaan.

Kuoltuaan rouva B:n Henki tuli antamaan meille niin poikansa, kuin myös Pariisin spiritistisen yhdistyksen kautta, useita kommunikointeja, jotka heijastavat hyvin yleviä ominaispiirteitä ja joissa hän vahvistaa sen, mitä hänen aikaisemmista elämästään on sanottu.

Charles de Saint-G... vajaamielinen

Pariisin spiritistisessä yhdistyksessä, 1860

Kyseessä oli 13-vuotias vajaamielinen poika, jonka älykkyys oli vain niin vähän kehittynyt, että hän ei tunnistanut vanhempiaan ja vaivoin onnistui syömään omin avuin. Hänen koko elimistönsä oli täysin kehittymätön.

1. (Pyhälle Louisille esitetty kysymys.) Voimmeko kutsua kyseisen pojan Henkeä kommunikointiin? – *Kyllä, samalla tavoin kuin teette heille, jotka ovat jo siirtyneet tuonpuoleiseen maailmaan.*

2. Tästä vastauksesta voidaan olettaa, että häntä voi kutsua kommunikointiin milloin tahansa? – *Kyllä, hänen sielunsa on ruumiissa kiinni materiaalistien siteiden kautta, mutta ei henkisten siteiden kautta. Hänen sielunsa voi irtaantua siitä milloin tahansa.*

3. (Evokaatio Charles de Saint-G:lle) – *Olen kurja Henki, joka on maassa kiinni yhdellä jalalla, aivan kuin jalastaan kiinni juutunut lintu.*

4. Oletteko nykyisessä olotilassanne (Henkenä) tietoinen lahjattomuudestanne, joka teillä on ruumiillisessa maailmassa? – *Tunnen hyvin vankeuteni.*

5. Onko teidän ajattelunne normaalin selväjärkistä silloin, kun ruumiinne nukkuu ja Henkenne irtaantuu siitä? – *Silloin kun kurja ruumiini nukkuu, olen vähän vapaampi nostattamaan itseäni kohti taivasta, jonne pyrin.*

6. Tunnetteko Hengen tilassanne jonkinlaista tuskaa teidän ruumiillisesta olotilastanne? – *Kyllä, koska se on rangaistus.*

7. Muistatteko edellisen ruumiillisen elämänne? – *Oi kyllä! Siinä on syy minun nykyiseen karkotukseeni.*

8. Millainen oli tämä edellinen ruumiillinen elämänne? – *Olin nuori elostelija Henrik III kuninkuuden aikoina.*

9. Sanoitte, että nykyinen olotilanne on rangaistus. Ettekö te siis ole sitä itse valinnut? – *En.*

10. Kuinka teidän nykyinen ruumiillinen elämänne edesauttaa siinä kyvyttömässä olotilassa, jossa nyt olette? – *Elämäni ei ole minulle arvoton, sillä Jumala on sen minulle asettanut.*

11. Voitteko nähdä kuinka pitkän aikaa tulette elämään tässä ruumiillisessa elämässä? – *En voi tietää. Vielä tulee kulumaan muutama vuosi, ennen kuin tulen palaamaan takaisin sinne, mistä tulin (Henkien maailmaan).*

12. Mitä teitte edellisen ja nykyisen ruumiillisen elämän välisenä aikana Henkenä? – *Jumala vangitsi minut, koska olin kevytmielinen Henki.*

13. Onko teillä valveilla ollessanne tietoisuutta siitä, mitä ympärillänne tapahtuu, elintenne epätäydellisyydestä huolimatta? – *Minä kuulen, minä näen, mutta ruumiini ei ymmärrä eikä näe mitään.*

14. Voisimmeko tehdä teille jotain, joka olisi hyödyllistä? – *Ei mitään.*

15. (Pyhälle Louisille esitetty kysymys.) Voiko rukouksilla olla ruumiillistuneisiin (ts. ruumiillista elämää eläviin) Henkiin sama vaikutus kuin niihin Henkiin, jotka elävät ruumiillisten elämiensä välistä aikaa? – *Rukoukset ovat aina hyviä ja Jumalalle miellyttäviä. Tämän Henkiparan asemassa ne eivät voi nyt auttaa. Hän tulee saamaan niistä hyödyn myöhemmin, sillä Jumala tulee ottamaan ne huomioon.*

Tämä kommunikointi vahvistaa sen, mitä aina on kerrottu vajaamielisistä. Mielen pysähtyneisyys ei tarkoita Hengen pysähtyneisyyttä, joka vailla ruumiin elimiä nauttii kaikista kyvyistään. Elinten epätäydellisyys on ainoastaan **este** ajatusten vapaalle ilmaisulle, mutta se ei lamausta Hengen ajatuksia. Tällaista voidaan verrata hyvin vahvaan mieheen, jonka jäsenet ovat siteiden puristuksissa.

***Erään Hengen Pariisin spiritistiselle yhdistykselle
antama opetus vajaamielisistä***

”Vajaamieliset ovat olentoja, jotka kärsivät rangaistuksesta, minkä ovat saaneet kykyjensä väärinkäytöstä. Heidän sielunsa on vangittuna ruumiiseen, jonka vajavaiset elimet eivät pysty ilmaisemaan heidän ajatuksiaan. Se mielen ja fyysisen ruumiin mitäänsanomattomuus muodostaa yhden kaikista katkerimmista maallisista rangaistuksista. Näitä valitsevat itselleen usein Henget, jotka katuva ja pyrkivät hyvittämään rikkeitään. Se koe-

*tus ei todellakaan ole hyödytön, sillä tällaisen ihmisen Henki ei pysy passiivisena ruumiillisessa vankilassaan. Hänen tylsämieliset silmänsä näkevät, hänen lannistunut ajattelunsa ymmärtää, mutta hän ei pysty yhtään ilmaisemaan itseään puheellaan tai katseellaan. Liikuntakykyä vailla he ovat kuin horroksessa (letargia) tai pysähtyneisyyttä (katalepsia) sairastavat, näkevät ja kuulevat, eivätkä siitäkään huolimatta pysty ilmaisemaan itseään. Kun koette niitä kauheita painajaisia, joissa yritätte huutaa ja paeta vaaraa, mutta kehonne ja kielenne ovat liikkumattomia, niin silloin koette hetken sitä samaa, jota vajaamielinen kokee kaiken aikaa: **ruumiin liikkumattomuus yhdistyneenä Hengen elämään.***

Näin selittyvät lähes kaikki sairaudet, sillä mitään ei tapahdu ilman syytä. Se, mitä kutsutte kohtalon epäoikeudenmukaisuudeksi, on kaikista korkeimman oikeudenmukaisuuden täytäntöönpanoa. Mielenvikaisuus on myös rangaistus erittäin korkeiden kykyjen väärinkäytöstä. Mielenvikaisuudesta kärsivällä on kaksi persoonaa: järjetön persoona sekä myös se persoona, joka tietää mitä hän (eläessään) tekee, voimatta kuitenkaan ohjata tekemistään. Vajaamielisten omiin ajatuksiinsa eristäytynyt elämä vailla ruumiillisia nautintoja voi olla yhtä levoton, kuin vaikeiden tapahtumien täyttämä elämä. Jotkut kapinoivat vapaaehtoista piinaansa vastaan. He katuva omaa valintaansa ja haluaisivat raivoisasti tulla takaisin uuteen elämään. Sen haluaminen saa heidät unohtamaan alistuneisuuden nykyisessä elämässään sekä katumuksen edellisen elämän teoista, joista he ovat tietoisia. He näkevät itsensä tulevan kohdelluiksi vajaamielisinä, tietäen enemmän kuin te tiedätte, kätkien elimistönsä kyyvyttömyyteen sellaisia mielen kykyjä, joista teillä ei ole aavistustakaan. Heidän sisäinen olentonsa näkee heidän ruumiinsa kiihkon ja järjettömien liikkeidensä puuskat ja kärsii ja häpeää niitä. Niinpä heidän naurunalaiseksi tulemisensa, heidän loukkauksensa ja jopa pahoinpitelyt, kuten joskus tapahtuu, tulee lisäksi heidän kärsimyksiinsä, sillä tämä saa heidät tuntemaan raskaammin

heidän heikkouttaan ja alennettua olotilaansa. Jos he vain voisivat, niin he syyttäisivät raukkamaisuudesta näin toimivia, koska nämä tietävät uhrinsa puolustuskyvyytöiksi.

Vajaamielisyys ei ole yksi jumalan laeista ja tiede voi häivyttää sen, sillä materiaalisesta näkökulmasta katsoen se johtuu tietämättömyydestä, köyhyydestä ja likaisuudesta. Uudet käytännöllisemmät hygienian menettelyt, joita tiede on asettanut kaikkien saataville, pyrkivät lopettamaan tällaisen. Koska kehitys on ihmiskunnan olennainen ominaispiirre, asetetut koetukset muuntuvat ja seuraavat vuosisatojen kehitystä. Tulee vielä päivä, jolloin kaikki puutteet ovat henkisiä. Ja kun Maa, joka on vielä nuori, on täyttänyt kaikki elämänsä vaiheet, niin silloin se muuntuu onnellisuuden majapaikaksi, kuten on jo tapahtunut kehittyneimmissä maailmoissa.

Pierre Jouty, meedion isä

Tiettyyn aikaan epäiltiin, onko täysin vajaaälyisillä sielua ja kysyttiin jopa, että kuuluvatko he ihmisrotuun. Eikö siinä tavassa, jolla spiritismi kohtaa näitä seikkoja, ole todellakin korkeaa moraalia ja suurta opetusta? Eikö pistäkin miettimään, kun ajattelee näiden kömpelöiden kehojen sisällään pitämiä sieluja? He ovat voineet olla maallisessa elämässään loistokkaita ja ovat meidän tavoin yhtä selväjärkisiä ja ajattelevia heidän tökeröiden päällysteidensä alla, joka tukahduttaa itsensä ilmaisemisen. Myös me voimme kohdata jonain päivänä itsemme siinä asemassa, jos väärinkäytämme niitä kykyjä, joita Kaitselmus on meille jakanut.

Millä muulla tavalla vajaamielisyys voidaan selittää. Kuinka tehdä siitä yhdenmukainen Jumalan oikeudenmukaisuuden ja hyvyyden kanssa, ilman että hyväksyisi ruumiillisten elämien moninaisuutta? Jos sielu ei ole jo elänyt, se tarkoittaisi sitä, että sielu olisi luotu samalla hetkellä kuin ruumiskin. Tämän oletuksen mukaan, kuinka perustella niin kovaosaisten sielujen luomista, jotka ovat syntyneet vajaaälyisinä, hyvän ja

oikeudenmukaisen Jumalan toimesta? Pitää ottaa huomioon se, että emme tässä käsittele esimerkiksi mielenhäiriötä, joka voidaan ehkäistä tai parantaa. Nämä vajaaälyiset (joihin viittaamme) syntyvät ja kuolevat samassa olotilassa. Heillä ei ole mitään käsitystä hyvästä eikä pahasta. Mikä on heidän kohtalonsa ikuisuudessa? Ovatko he yhtä onnellisia kuin älykkäät ja työtä tehneet ihmiset? Mutta miksi heidän osanaan on tällainen etu, jos he eivät tehneet mitään hyvää (onnensa eteen)? Tuleeko heidän kohtalokseen (katolisen kirkon) limbus. Siinä olevat eivät ole onnellisia, mutta eivät onnettomiakaan? Miksi sitten heidän kohtalonaan olisi tällainen alemmuus? Onko se heidän vikansa, jos Jumala on luonut heidät vajaaälyisiksi? Haastamme kaikkia, jotka vastustavat jälleensyntymän ajatusta, tulemaan pois umpikujastaan. Jälleensyntymän kautta sellaiset asiat, jotka näyttävät epäoikeudenmukaisilta, tulevat näyttämään ihailtavan oikeudenmukaisilta. Sellaiset asiat, mitkä vaikuttavat selittämättömiltä, jälleensyntymä selittää kaikista järkeenkäyvimmällä tavalla.

Voidaan sanoa lisäksi, että tunnemme ainoastaan sellaisia tätä kyseistä oppia torjuvia ihmisiä, joilla ei koskaan ollut sitä vastaan muita argumentteja kuin henkilökohtainen vastenmielisyysensä tulla takaisin maan päälle. Heille vastataan: Jumala ei pyydä lupaanne teidän takaisin maan päälle palauttamiseen enempää kuin tuomari kysyy tuomitun mieltymystä hänen vankilaan lähettämisestään. Kaikilla on mahdollisuus olla palaamatta kehittämällä itseään kylliksi, jotta voisi käydä kehittyneempään maailmaan. Kuitenkin, näihin onnellisiin maailmoihin itsekkyydellä ja ylpeydellä ei ole pääsyä. Sen vuoksi siis on riivittävä itsensä vapaaksi näistä moraalisisista vioista ja ponnisteltava, jos haluaa kehittää itseään.

Tiedämme, että vajaamielisten kohtelu tietyissä maissa on kaukana heidän väheksymisestään – heistä pidetään hyvántah-toisesti huolta. Eikö tällainen ajattelu johdukin näiden onnettomien todellisen olotilan aavistamisesta? Eivätkö he ansaitse

huomaavaisuutta sitä enemmän, kun heidän Henkensä, joka ymmärtää asemansa, täytyy kärsiä nähdessään olevansa yhteiskunnan hylkäämä?

On ihmisiä, jotka ajattelevat vajaamielisten perheessään omaamisen olevan siunausta ja suosionosoitusta. Onko se taikauskoa? Se on mahdollista, koska tietämättömien ihmisten keskuudessa taikausko sekoittuu kaikista pyhimpiin asioihin, kun niitä ei ymmärretä. Kaikissa tapauksissa se on vanhemmille tilaisuus harjoittaa sitäkin ansiokkaampaa hyväntekeväisyyttä, koska ollessaan yleensä köyhiä, se on heille taakka ilman materiaalista korvausta. Sitä ansiokkaampaa on hoitaa hellällä huolenpidolla vajavaista lasta, kuin sellaista lasta, jonka ominaispiirteet palkitsevat auttajaansa. Koska sydämen armeliaisuus on Jumalalle yksi kaikista miellyttävimmistä hyveistä, niin sen harjoittaminen vetää aina puoleensa Hänen siunaustaan: ”Kiitos Jumala, että annoitte meitä koetellaksesi tämän heikon olennon kannateltavaksemme ja tämän ahdistuneen lohdutettavaksemme.”

Adelaide-Marguerite Gosse

Hän oli vaatimaton ja köyhä kotiapulainen Harfleurin läheltä Normandiasta. Yhdentoista vuoden iässä hän meni erään rikkaan maanhoitajan palvelukseen. Vuotta myöhemmin Seine-joen tulva hukutti kaikki heidän eläimensä! Vielä muidenkin vastaan tulleiden vastoinkäymisten takia tytön isäntäväki joutui ahdinkoon! Tukahduttaen itsekkyynsä äänen itsessään ja kuunnellen ainoastaan jalomielistä sydäntään, Adelaide päätti jakaa heidän kohtalonsa. Hän sai heidät hyväksymään apunsa: viiden sadan frangin säästönsä ja jatkoi heidän palveluksessaan ilman palkkaa. Myöhemmin, isäntiensä kuoltua, hän omistautui heidän tyttärelleen, joka oli jäänyt varattomaksi leskeksi. Hän työskenteli maalla tuoden tienaaamansa rahan taloon. Hän meni naimisiin ja yhdessä miehensä kanssa he ylläpitivät sitä talon tytärtä, joka aina kutsui

itseään ”hänen emännäkseen”! Tämä jalo uhrautuvaisuus jatkui yli puolen vuosisadan ajan.

Rouenissa oleva paikallinen valistusyhdistys ei ollut unohtanut tätä kunniallista naista, joka oli nostattanut ihmisten mieliin niin paljon kunnioitusta ja ihailua. He myönsivät hänelle kunniamitalin ja rahapalkinnon. Havren vapaamuurarit yhtyivät tähän kunnianosoitukseen ja tarjosivat hänelle pienen rahasumman auttaakseen heidän hyvinvoinnissaan. Myöhemmin myös paikallishallinto lähti hienotunteisesti pitämään hänestä huolta hänen herkkätunteisuuttaan loukkaamatta.

Tämän hyvän tekijän (maanpäällinen) elämä päättyi hetkelliseen ja vailla kärsimyksiä olevaan halvaantumiskohtaukseen. Hänen hautajaisensa olivat kunniallisen pelkistetyt. Kaupungintalon pääsihteeri oli hautausaattueen johdossa.

(Pariisin spiritistisessä yhdistyksessä – 27. joulukuuta 1861.)

(Evokaatio): Kaikkivaltias Jumala, pyydämme teidän sallivan Marguerite Gossen Hengen kommunikoida kanssamme. – *Kyllä, Jumala sallii minulle tämän ilon.*

Olemme onnellisia voidessamme osoittaa ihailumme maanpäällistä käytöstänne kohtaan ja toivomme, että olette saaneet palkintonne uhrautuvaisuudellenne? – *Kyllä, Jumala on ollut palvelijalleen täynnä rakkautta ja armoa. Se, mitä olen tehnyt ja mitä pidätte hyvänä, oli täysin luonnollista.*

Voisitteko meille opetuksiksi kertoa, miksi olitte niin vaatimatommassa asemassa maan päällä ollessanne? – *Olin kahdessa aikaisemmissa elämissäni korkeassa asemassa. Hyvän tekeminen oli minulle helppoa. Toteutin sitä uhrauksitta, koska olin rikas. Tunsin edistyväni (henkisesti) hitaasti. Tämän takia pyysin paaluuta ruumiilliseen elämään kaikista mitättömmimmässä asemassa, jossa minun piti itse ponnistella puutteissa. Valmistauduin tä-*

hän pitkään. Jumala ylläpiti rohkeuttani ja saavutin haluamani päämäärän. Kiitos siitä kuuluu henkiselle tuelle, jonka Jumala minulle antoi.

Oletteko tavannut isäntäväkeänne? Voisitteko kertoa, mikä on asemanne heidän edessään ja pitävätkö he yhä teitä alaisenaan? – *Olen kyllä nähnyt heidät. Kun tulin tähän maailmaan, he jo olivat täällä. Voin vaatimattomasti tunnustaa, että he katsovat minun olevan paljon korkeammassa asemassa.*

Oliko teillä jokin erityinen syy omistautua mieluummin heidän puolestaan kuin joidenkin muiden puolesta? – *Ei mitään pakollista syytä. Valitsin heidät, koska minulla oli heitä kohtaan kiittolisuudenvelkaa. He olivat aikaisemmin olleet minulle hyviä ja tehneet suuren palveluksen.*

Millaista tulevaisuutta odotatte itsellenne? – *Toivon syntyväni maailmaan, jossa kipuja ei tunneta. Pidätte ehkä minua omahyväisenä, mutta vastaan teille kaikella luonteenpiirteilleni ominaisella vireydellä. Sen lisäksi alistun Jumalan tahtoon.*

Kiitämme teitä siitä, että vastasitte kutsumme. Emme epäile yhtään, etteikö Jumala täyttäisi teitä hyvyydellään. – *Kiitos. Siunatkoon Jumala teitä kaikkia, jotta voisitte kuoltuanne tuntea niin puhtaita iloja, joita minullekin on jaettu!*

Clara Rivier

Etelä-Ranskassa oli eräs työläisperhe, jolla oli 10-vuotias tytär. Hän oli ollut 4-vuotiaasta lähtien täysin rampa. Hänen elämänsä aikana hänen huuliltaan ei koskaan kuultu yhtään valitusta eikä merkkiäkään kärsimättömyydestä. Vaikka hän ei ollut saanut mitään opetusta, hän kuitenkin lohdutti ahdistunutta perhettään

kertoen tulevasta elämästä ja onnesta, joka hänen täytyisi siel-
lä kohdata. Hän kuoli syyskuussa 1862 kärsittyään neljä päivää
tuskista ja kouristuksista. Sinä aikana hän rukoili Jumalaa jatku-
vasti. Hän kertoi: ”En pelkää kuolemaa, koska sen jälkeen mi-
nulle on varattu onnellinen elämä.” Itkevälle isälleen hän sanoi:
”Lohduttaudu isäni, tulen palaamaan tapaamaan sinua. Tunnen
hetkeni olevan lähellä. Mutta sitten kun se tulee, tulen tietämään
sen ja tulen ilmoittamaan siitä ennalta.” Ja todellakin, juuri ennen
hänen kuolemaansa hän kutsui omaisiaan sanoen: ”Minulla on
vain viisi minuuttia elämää. Pitäkää kiinni kädestäni.” Sitten hän
kuoli, niin kuin oli ilmoittanutkin.

Sen jälkeen eräs kolisteleva Henki alkoi vierailla Rivierin talos-
sa, jossa hän aiheutti kaikenlaista melskettä. Niitä olivat pöytään
aiheutetut äänet (aivan kuin sitä olisi lyöty nuijalla), vaatekan-
kaiden ja verhojen heilahtelut, tiskikalustojen liikehdinnät, jne.
Tämä Henki näyttäytyi Claran ulkomuodolla hänen nuoremmal-
le sisarelleen, joka oli ainoastaan viisi vuotta vanha. Tämän tytön
mukaan hänen sisarensa ilmestyi hänelle usein ja näin tapahtues-
sa hänen kuultiin huudahtavan iloisena: ”Mutta katsokaa kuinka
kaunis Clara nyt onkaan!”

1. Evokaatio Clara Rivierin Hengelle: – *Tässä olen valmiina
vastaamaan.*

2. Kuinka tiesitte ennen kuolemaanne kertoa niin edistyksellisiä
käsityksiä tulevasta elämästä, vaikka olitte niin nuori ja ilman
opetusta? – *Käsitykseni johtuivat lyhyestä ajasta, joka minun
oli käytävä teidän maapallollanne. Ne tulivat myös edellisestä
ruumiillisesta elämästäni. Olin ollut meedio, kun jätin edellisen
maapäällisen elämäni ja palasin sitten meediona teidän kes-
kuuteenne. Viimeinen elämäni oli ennalta määrätty. Tunsin asi-
oita ja näin sen, mistä kerroin.*

3. Kuinka teidän ikäisenne lapsi ei päästänyt yhtään valitusta

neljän kärsimysvuotenne aikana? – *Koska tämä fyysinen kärsimys oli suuremman voiman hallitsemaa. Suojelusenkelini oli jatkuvasti vierelläni minulle näkyvissä. Hän osasi helpottaa oloani ja nostattaa tahdonvoimaani kärsimyksiäni suuremmaksi.*

4. Kuinka näitte ennalta kuolinhetkenne? – *Suojelusenkelini sanoi sen minulle. Hän ei koskaan johtanut minua harhaan.*

5. Pyysitte isäanne lohduttautumaan, koska tulette vierailemaan hänen luonaan. Teidän tunteenne vanhempianne kohtaan ovat niin hyvät. Miksi tulette kiusaamaan heitä kuolemanne jälkeen, kun aiheutatte hälinää heidän talossaan? – *Minulla on epäilemättä eräs koetus, tai paremminkin eräs tehtävä suoritettavana. Uskotteko minun palaavan vanhempieni luokse ilman mitään päämäärää? Ne läsnäoloni aiheuttamat melskeet ja häiriöt ovat huomautus. Minua avustavat toiset Henget, joiden riehakkuuteen on syynsä, samoin kuin minun ilmestymiselläni siskolleni. Meidän (toimintamme) ansiosta monille ihmisille syntyy vakuumus. Vanhempieni piti läpikäydä yksi koetus. Se tulee lakkaamaan pian, mutta ainoastaan vasta sen jälkeen kun vakuumus on noussut monien ihmisten mieliin.*

6. Ettekö te siis henkilökohtaisesti ole näiden melskeiden aiheuttaja. – *Olen, mutta minua auttavat myös toiset Henget. Se on koetus, joka on varattu rakkaille vanhemmilleni.*

7. Kuinka sisarenne tunnisti teidät, jos te ette tehneet niitä ilmaisuja? – *Sisareni ei nähnyt muita kuin minut. Hänellä on tällä hetkellä selvänäköisyyttä ja tulen vielä lohduttamaan ja rohkaisemaan häntä läsnäolollani.*

8. Miksi te niin nuorena olitte niin monien vammaisuuksien kiusaamana? – *Se oli aikaisempien virheiden hyvitystä. Olin väärinkäyttänyt terveyttäni ja loistavaa asemaani, josta olin nauttinut*

edellisessä elämässäni. Silloin Jumala sanoi minulle: ”Nautit suuresti ja liiallisesti, tulet kärsimään samalla tavoin. Olit ylpeä, sinusta tulee nöyrä. Olit ylpeä kauneudestasi, tulet olemaan murtuneena. Turhamaisuuden sijasta tulet ponnistelemaan kasvattaaksesi hyväntekeväisyyttäsi ja hyvyttäsi.” Olen tehnyt Jumalan tahdon mukaisesti ja suojelusenkelini on auttanut minua.

9. Haluatteko, että kerromme jotain vanhemmillenne? – Vanhempani ovat tehneet paljon hyväntekeväisyyttä erään meedion pyynnöstä. He ovat oikeassa, kun eivät enää rukoile vain huulillaan. On rukoiltava käsillään (hyvää tehden) ja sydämellään. Pitää antaa niille, jotka kärsivät. Sitä rukoulu tarkoittaa, sitä tarkoittaa spiritistinä oleminen.

Jumala sallii kaikille sieluille valinnanvapauden ja kykyä kehityä. Kaikille Hän on antanut saman pyrkimyksen ja siten **sarkaleninki on paljon lähempänä pitseillä koristeltua juhlapukua useammin kuin yleisesti ajatellaankaan**. Niinpä, lyhentäkää näitä etäisyyksiä hyväntekeväisyydellä. Tuokaa köyhä keskuuteenne, rohkaiskaa häntä, nostakaa häntä ylös, älkää nöyryytäkö häntä. Jos vain ymmärrettäisiin harjoittaa kaikkialla tätä suurta omantunnon lakia, niin silloin ei enää olisi tiettyjä suuren köyhyyden ajanjaksoja, jotka häpäisevät sivistyneitä kansoja ja joita Jumala heille lähettää rangaistakseen ja silmiä avataksien¹. Rakkaat vanhempani, rukoilkaa. Rakastakaa toisianne, harjoittakaa Kristuksen lakia: Älkää tehkö toiselle sitä, mitä ette haluaisi tehtävän itsellenne. Rukoilkaa hartaasti Jumalaa, joka

1 Allan Kardecin mukaan sana ”rangaistus” tarkoittaa ”seurausta luonnollisten lakien (eli Jumalan lakien) rikkomisesta”. Syyn ja seurauksen laki on yksi luonnollisista (eli Jumalan) laeista ja sama kaikille. Näin ollen ”rangaistuksella” tarkoitetaan ”seurausta”, eli luonnollisten lakien vaikutusta. Jos valinnanvapauttamme käyttäen rikomme luonnollista lakia ja kärsimme seurauksista, niin olemme itse sen itsellemme aiheuttaneet (emmekä voi syyttää siitä Jumalaa). Jumala antoi tietyille ihmisille tehtäväksi lakinsa julki tuomisen, ja ihmiskunta tieteen edistysaskeleiden myötä kehittyä tuntemaan paremmin luonnollisia lakeja. Jeesus (ihmiskunnan täydellisin opas ja malli) opetti meitä: ”tehkää toisillenne se, mitä toivoisitte itsellenne tehtävän”. Lähteet: *Henkien Kirja*, kysymys 964 – Kääntäjän huomautus

teidä koettelee näyttäessään, että Hänen tahtonsa on pyhä ja suuri kuin Hän itse. Tulevaa ennalta nähden varustakaa itsenne rohkeudella ja sinnikkyydellä, sillä teitä kutsutaan vielä kärsimään. On osattava ansaita hyvä asema paremmassa maailmassa. Siellä jumalallisen oikeudenmukaisuuden ymmärtäminen tulee ran- gaistukseksi pahantahtoisille Hengille.

Olen aina lähellänne rakkaat vanhempani. Hyvästi, tai parem- minkin – näkemiin. Olkaa nöyriä, tehkää hyväntekeväisyyttä ja rakastakaa lähimmäisiänne ja sitten, jonain päivänä tulette on- nelliseksi.

Clara

Clara ilmaisee hyvin kauniisti: **”Sarkaleninki on paljon lä- hempänä pitseillä koristeltua juhlapukua useammin kuin yleisesti ajatellaankaan”**. Se viittaa Henkiin, jotka yhdestä elämästä toiseen mennessään kulkevat loistavasta asemasta hyvin vähäpätöiseen ja kurjaan asemaan, sillä usein heidän keskuudessaan hyvitetään väärinkäytöksiä, joita olivat tehneet Jumalan heille sallimille lahjoille. Sen oikeudenmukaisuuden jokainen voi ymmärtää.

Toinen yhtä syvällinen käsitys liittyy kansojen tekemiin Juma- lan lain rikkomuksiin ja niistä tuleviin suuronnettomuuksiin, koska Jumala rankaisee ihmisiä, kuten kansojakin. On varmaa, että jos kansat harjoittaisivat hyväntekeväisyyden lakia, niin ei sotia eikä köyhyyttä olisi olemassa. Juuri tämä on spiritismiä johdettava laki. Siitäkö johtuen spiritismi kohtaa niin kiihkeää vastustusta? Ovatko tämän nuoren tytön vanhemmilleen osoi- tetut sanat paholaisen puhetta?

Françoise Vernhes

Hän oli syntymästään lähtien sokea tilanhoitajan tytär Toulou- sen lähettyvillä ja kuoli 1855 neljäkymmenen viiden vuoden

ikäisenä. Hän huolehti jatkuvasti katekismuksen opetuksesta lapsille valmistellakseen heitä ripille.

Kun katekismus muutettiin, hänelle ei tullut mitään vaikeuksia uudemman opettamisessa, koska hän tuns molemmat ulkoa. Palatessaan useiden peninkulmien matkalta tätinsä kanssa, hänen piti kulkea läpi metsän vaarallista polkua pitkin, joka oli liejuuntunut useissa paikoissa. Naisten piti kulkea huolellisesti näiden liejuojien reunoja pitkin. Hänen tätinsä halusi ottaa häntä kädestä taluttaakseen, mutta hän vastasi tälle: ”Sinun ei pidä kantaa minusta huolta. Minulla ei ole mitään kaatumisen vaaraa. Näen olkapääni päällä minua ohjaavan valon. Seuraa minua, sillä minä tulen johdattamaan sinua. Näin he kulkivat metsän läpi ilman onnettomuuksia, sokea johdattaen tättään, joka näki silmillään.

Evokaatio Pariisissa, toukokuussa 1865:

Voisitteko kertoa, mikä oli se ainoastaan teidän näkemänne valo, joka johdatti teitä sinä pimeänä yönä? – *Mitä? Teillä, jotka jatkuvasti olette tekemisissä Henkien kanssa, on vielä tarvetta tällaisen tapahtuman selittämiseksi! Suojelusenkelini johdatti minua.*

Se oli meidänkin käsityksemme, mutta toivoimme saavamme sille vahvistuksen. Oliko teillä sillä hetkellä käsitys siitä, että se oli juuri teidän suojelusenkelinne, joka toimi teidän oppaanne? – *Tunnustan, että näin ei ollut, sillä pidin sitä taivaan suojeluksena. Olin pitkään rukoillut hyvää ja armollista Jumalaamme säälimään minua!.. Ja oli niin katkeraa olla sokeana! Myönnän kuitenkin myös sen, että se oli oikeudenmukaista. Ne, jotka tekevät syntiä silmillään, täytyy tulla rangaistuiksi silmiensä kautta. Näin on kaikille annetuille kyvyille, joita ihmiset väärinkäyttävät. Älkää siis etsikö niille lukuisille ihmiskuntaa ahdistaville onnettomuuksille muuta syytä, kuin se mikä on täysin luonnollinen syy – hyvitys. Hyvitys ei ole hyödyksi muille kuin niille, jotka*

*kestävät sen kuuliaisesti. Sitä voi ehkä hieman helpottaa rukouksen kautta, koska rukoukset vetävät puoleensa (hyvien) Henkien vaikutuksia, jotka suojelevat syyllystyneitä Henkiä **maanpäällisessä kuritushuoneessaan** ja tuovat toivoa sekä lohdutusta ahdistuneille ja kärsiville sydämille.*

Olitte omistautuneena köyhien lasten uskonnolliseen opetukseen ja osasitte katekismuksen ulkoa. Oliko teillä sokeana vaikeuksia oppia uusi katekismus, kun se muuttui? – Tavallisesti sokeilla on muita aisteja kaksin verroin voimakkaimpana, jos vain asiaa voin näin ilmaista. Havainnointi ei ole pienin heille ominaisista kyvyistä. Heidän muistinsa on kuin arkistokaappi, jonka sisältö on järjestykseen asetettu. Sieltä ei koskaan katoa mitään erilaisiin taipumuksiin ja kykyihin liittyvistä opetuksista. Koska mikään ulkopuolinen ei pysty häiritsemään tätä kykyä, niin tämä johtaa siihen, että se voi opetuksen kautta kehittyä hyvin huomattavasti. Näin ei kuitenkaan ollut minun tapauksessani, sillä minä en saanut minkäänlaista opetusta. Kiitän vain sitäkin enemmän, kun Jumala salli minulle riittävästi, jotta pystyin täyttämään tehtäväni näiden nuorten lasten eteen omistautuen. Samalla korjasin myös huonoa esimerkkiä, jota olin antanut edellisessä elämässäni. Spiritisteille kaikessa on aihetta vakavamieliseen harkintaan. Tarvitsee ainoastaan katsoa ympärilleen. Tämä on heille paljon hyödyllisempää, sen sijaan että antaisi johdattaa itseään harhaan tiettyjen huvittelevien Henkien filosofisilla hienouksilla. Ne vain hivelevät ihmisten ylpeyttä puhumalla suuria lauseita, jotka kuitenkin ovat vailla merkitystä.

Maanpäällinen elämäenne on todiste moraalisesta kehittyneisyydestänne. Kielenkäytöstänne päätelemme teidän olevan samoin myös älykkyydeltänne hyvin kehittynyt. – Minulta puuttuu vielä paljon. Maan päällä on kuitenkin paljon niitä, jotka kulkevat tietämättöminä, koska heidän älykkyytensä on hyvityksen peittävä. Kuitenkin kuoleman myötä tämä peite repeytyy ja nämä köy-

hät tietämättömät ovat usein paljon sivistyneempiä kuin heidän oppimattomuuttaan ylenkatsovat ihmiset. Voitte luottaa siihen, että ylpeys on koetinkivi, josta ihmisen tunnistaa. Jokaisen sydän, joka on altis imartelulle tai luottaa liikaa tietämykseensä, on huonolla tiellä. Yleensäkin he eivät ole vilpittömiä ja sen vuoksi teidän ei pidä luottaa heihin. Olkaa Jeesuksen tavoin vaatimattomia ja kantakaa ristiänne rakkaudella, jotta voitte käydä taivaiden valtakuntaan.

Françoise Vernhes

Anna Bitter

Rakkaan lapsen menettämisen järkytys on hyvin katkera suru. Mutta mitä onkaan ainoan ja kaikista kauneimpia toiveita tuovan lapsen menetys, joka on **ainoa** kiintymysten kohde. Mitä onkaan nähdä hänen riutuvan silmissä ja kuolevan kivuitta tuntemattomasta syystä. Se on yksi luonnon omituisuuksista, joka saattaa ihmisten tieteen ymmälle. Pyrkiä haalimaan tuloksetta kaikilla resursseilla taidokasta apua, saada siitä vain varmuus, että mitään toivoa ei enää ole, kestää tätä ahdistusta joka päivä pitkiä vuosia, näkemättä sille loppua – siinä on tuskallinen piina, jota omaisuus vain lisää, sen sijaan että sitä lievittäisi. Näin on, koska vanhemmat toivoisivat nähdä rakkaan lapsensa nauttivan omaisuudestaan.

Tällainen oli Anna Bitterin isän olotila. Niinpä epätoivon pimeys oli vallannut hänet ja hänen mielensä katkeroitui aina enemmän ja enemmän nähdessään sitä sydäntä särkevää näytöstä, jonka päätös ei voinut olla muuta kuin kuolettava, vaikkakin määrittelemätön. Eräs tämän perheen ystävä, joka oli perehtynyt spiritismiin, katsoi velvollisuudekseen kysyä suojelusenkeliltään siitä asiasta ja sai tähän seuraavan vastauksen:

”Haluan hyvinkin antaa selityksen tästä oudosta ilmiöstä, joka on silmiesi edessä. Teen sen koska tiedän, että kysymyksesi ei ole

yhtään peitelystä uteliaisuudesta lähtöisin, vaan tulee halustasi auttaa voimavarojesi rajoissa tätä lapsiparkaa. Lisäksi siitä tulee sinulle, Jumalan oikeudenmukaisuuteen uskovalle, hyödyllinen opetus. Niiden ihmisten, joita Jumala haluaa sykähdyttää, tulee kumartaa otsansa ja olla kiroamatta ja kapinoimatta Jumalan tahtoa vastaan, sillä se ei koskaan osu kehenkään ilman syytä. Tyttöparan, jonka kuoleman Kaikkivaltias oli lykännyt, tulee pian siirtyä keskuuteemme, sillä Jumala säälii häntä ja hänen isäänsä. Tämän onnettoman täytyi tulla satutetuksi hänen elämänsä ainoan kiintymyksen kohteen kautta, koska hän oli leikitellyt ympärillään olevien ihmisten sydämillä ja luottamuksella. Yhtenä hetkenä hänen katumuksensa kosketti Kaikkivaltiasta ja kuoleman miekka pysähtyi tämän hänelle niin rakkaan tyttären päälle. Kuitenkin hänen kapinamielisyytensä on palannut ja rangaistus tulee aina seuraamaan kapinoimista. On kuitenkin onni tulla rangaistuksi tässä maailmassa! Rukoilkaa ystäväni tämän lapsiparan puolesta, jonka nuoruus tekee hänen viimeisistä hetkistään vaikeampia. Tämän olentoparan elinvoima on niin runsasta hänen kuihtuneesta olotilastaan huolimatta, että hänen sielunsa tulee irtaantumaan ruumiista vain suurella vaivalla. Oi rukoilkaa! Myöhemmin hän tulee itse auttamaan ja lohduttamaan teitä, sillä hänen Henkensä on häntä ympäröiviä ihmisiä paljon kehittyneempi.

Voin vastata kysymykseesi ainoastaan Herran erityisluvalla, koska tämän Hengen on hyvä saada apua, jotta hänen irtautumisen ruumiista tulisi hänelle helpommaksi.

Anna Bitterin isä joutui lapsensa kuoleman jälkeen kokemaan eristäytynyttä elämää ja menehtyi. Tässä ovat ensimmäiset kommunikoinnit kunkin kuoleman jälkeen.

Tyttäreltä vastaanotettu kommunikointi: – *Kiitos ystäväni huolestanne tämän lapsen puolesta ja siitä, että seurasitte hyvän Henkioppaanne neuvoja. Kyllä, rukoustenne ansioista mi-*

nun oli helpompi jättää maallinen päällysteeni, sillä isäni... Oi, hän ei rukoillut vaan kirosi! En kuitenkaan tahdo hänelle pahaa sen vuoksi. Se johtuu hänen minua kohtaan tuntemasta suuresta hellyydestä. Rukoilen Jumalalta sallimusta saada hänet valistumaan ennen hänen kuolemaansa. Minä innostan ja rohkaisen häntä. Tehtäväni on helpottaa hänen viimeisiä hetkiään. Joskus Jumalallinen valonsäde näyttää osuvan ja yltävän syvälle hänen sisälleen. Se ei kuitenkaan ole muuta kuin ohimenevä välähdys ja pian hän vaipuu takaisin aikaisempaan ajatteluunsa. Hänellä on sydämessään uskon siemen, mutta se on niin maallisten intressien tukahduttama, että ainoastaan vieläkin hirveämmät koetukset voivat saada sen kehittymään.

Minulla itselläni oli vain loppuosa koetuksestani kestettävänä. Siksi se ei ollut tuskallinen eikä myöskään kovin vaikea. En yhtään tuntenut kipuja outoa tautia sairastaessani. Olin paremminkin koetuksen instrumentti isälleni, sillä nähdessään minut siinä olotilassa hän kärsi enemmän kuin minä. Minä tyydyin nöyrästi kohtalooni ja hän kapinoi sitä vastaan. Tänään olen palkittu sen johdosta, koska Jumala salli minulle ilon lyhentää elinaikaani maan päällä ja kiitän Häntä siitä. Olen onnellinen minua ympäröivien hyvien Henkien keskuudessa. Kaikki me hoidamme toimiamme ilolla, sillä toimettomuus merkitsisi meille kärsimystä.

Isältä vastaanotettu kommunikointi (kuukausi kuoleman jälkeen): Olemme kutsuneet teitä kommunikoimaan, jotta voisimme tiedustella olotilaanne Henkien maailmassa ja jotta voisimme auttaa teitä, jos se vain on meille mahdollista. – Henkien maailma! En näe täällä yhtäkään. Näen ainoastaan ihmisiä, joita olin tuntenut ja jotka eivät ajattele tai kaipaakaan minua yhtään. Paremminkin he näyttävät olevan onnellisia nähdessään, että ovat päässeet minusta vapaaksi.

Oletteko hyvin perillä uudesta olotilastanne? – Täysin. Uskoin vielä jonkin aikaa kuuluvani teidän maailmaanne, mutta nyky-

ään tiedän oikein hyvin, että en enää sinne kuulu.

Kuinka ette näe muita Henkiä ympärillänne? – En tiedä. Kaikki on minulle kirkasta ympärilläni.

Oletteko nähnyt tyttärtänne? – Ei, hän on kuollut. Etsin ja kutsun häntä turhaan. Minkä kauhean elämän hänen kuolemansa minulle jättikään maan päällä! Kuollessani sanoin itselleni, että epäilemättä tulisin kohtaamaan hänet. Mitään sellaista ei kuitenkaan tapahtunut. Ympärilläni on pelkkä eristyneisyys. Ei ole yhtään ihmistä, joka osoittaisi minulle lohdutuksen ja toivon sanoja. Hyvästi, menen etsimään lastani.

Meedion henkioppaan kommunikointi: – Tällä ihmisellä ei ollut pelkkään materiaan perustuvaa maailmankuvaa (hän ei ollut materialisti), eikä hän ollut ateisti. Hän kuului niihin ihmisiin, jotka uskovat heikosti, mutta kantamatta huolta Jumalasta, tulevaisuudesta, syventyen materialistisiin intresseihinsä. Hän oli syvällisen itsekäs. Hän olisi epäilemättä uhrannut kaikkensa tyttärensä pelastamiseksi, mutta hän olisi myös häikäilemättä uhrannut kaiken toisille kuuluvan omaksi hyödykseen. Hän ei kantanut huolta kenestäkään muusta kuin tyttärestään. Jumala rankaisi¹ häntä tietämällänne tavalla ja vei pois hänen ainoan maanpäällisen lohdutuksensa. Koska hän ei katunut, hän ei pystynyt kohtaamaan tyttärtään myöskään Henkien maailmassa. Hän ei kantanut kenestäkään huolta maan päällä ollessaan ja vastaavasti kukaan ei ole hänestä kiinnostunut tässä maailmassa. Hän on yksin hyljättyinä. Siinä on hänen rangaistuksensa. Hänen tyttärensä on kuitenkin hänen lähellään, mutta hän ei sitä näe. Jos hän näkisi, niin silloin se ei olisi rangaistus. Mitä hän tekee? Kääntyykö hän Jumalan puoleen? Katuuko hän? Ei, hän aina valittaa. Hän jopa herjaa. Lyhyesti sanottuna hän tekee samoin

¹ Allan Kardecin mukaan, sana "rangaistus" tarkoittaa synn ja seurauksen lain mukaista "seurausta". Lähde: *Henkien Kirja*, kysymys 964 - Kääntäjän huomautus

kuin maan päällä ollessaan. Auttakaa häntä rukouksella ja neuvoillanne tulemaan ulos sokeudesta.

Joseph Maitre, sokea

Joseph Maitre kuului yhteiskunnan keskiluokkaan. Hänellä oli hieman varallisuutta, jonka turvin hän eli puutteettomasti. Hänen vanhempansa olivat antaneet hänelle hyvän kasvatuksen sekä perinnöksi erään teollisuusyrityksen. Kuitenkin kahdenkymmenen vuoden iässä hän menetti näkönsä. Lopulta hän menehtyi 1845 saavuttuaan lähelle viidenkymmenen vuoden ikää. Kymmenen vuotta ennen kuolemaansa hän oli erään toisen sairauden seurauksena tullut kuuroksi. Sen jälkeen hän pystyi pitämään yhteyttä ihmisten kanssa pelkästään kosketuksen kautta. Olla ilman näkökykyä on jo raskasta. Kuitenkin sen lisäksi olla vailla kuuloa on jo ankara piina. Hänen täytyi siis sitäkin voimakkaammin tuntea ne vaikutukset, joita tulee näiden molempien asioiden puuttumisesta. Kuinka hän oli saattanut ansaita niin surullisen kohtalon? Sitä ei ollut aiheuttanut hänen elämäntapansa, sillä hän oli aina elänyt esimerkillisellä tavalla. Hän oli ollut hyvä poika. Hänen luonteenpiirteensä olivat lempeät ja hyväntahtoiset. Silloin kun hän havaitsi kaiken lisäksi menettävän kuulonsa, hän hyväksyi sen koetuksen alistuneesti. Koskaan hänen ei kuultu nurisevan yhtään valitusta. Hänen kanssaan käydyt keskustelut osoittivat täydellistä selväjärkisyyttä ja harvinaista älykkyyttä.

Pariisissa 1863

”Kiitän ystäväni siitä, että muistitte minua. Tosin voi olla, että ette olisi tätä tulleet ajatelleeksi, jos ette toivoisi saavanne jotain hyötyä kommunikoinnistani. Tiedän kuitenkin teidän toimivan näin kaikista vakavamielisimpien päämäärien tähden. Siksi vastaan mielelläni kutsuunne. Olen onnellinen siitä, että voin olla

hyödyksi teidän opetuksessanne. Olkoon esimerkkinä yksi lisä niihin niin monilukuisiin todistuksiin, joita Henget teille antavat Jumalan oikeudenmukaisuudesta.

Tunsitte minut sokeana ja kuurona. Kysyitte sitä, mitä olin saattanut tehdä ansaitakseni sellaisen kohtalon. Tulen kertomaan sen teille. Tietäkää ensinnäkin, että tämä oli jo toinen kerta, kun elin vailla näköä. Edellisen vuosisadan alussa, aikaisemmassa ruumiillisessa elämässäni tulin sokeaksi kolmenkymmenen vuoden iässä. Se johtui kaikenlaisista liiallisuuksista, jotka olivat tuhonneet terveyteni ja heikentäneet ruumiinelimiäni. Siinä oli jo yksi rangaistus Kaitselmuksen minulle sallimien lahjojeni väärinkäytöstä, koska olin saanut niitä hyvin paljon. Kuitenkin, sen sijaan että olisin tunnustanut olleeni vammani alkusyy, syytin siitä jopa Kaitselmusta, johon en muutenkaan paljon uskonut. Olin herjannut Jumalaa, olin kieltänyt Jumalan ja olin syyttänyt Jumalaa sanomalla, että jos Hän olisi olemassa, niin Hänen täytyisi olla epäoikeudenmukainen ja ilkeä, koska panee luomuksensa kärsimään sillä tavoin. Minun olisi pitänyt pitää itseäni onnellisena, sijaan että olin onneton, kuten niin monet muut kurjuudessa elävät sokeat, jotka ovat pakotettuja kerjäämään ruokaansa. Mutta ei, en ajatellut muuta kuin itseäni sekä minulta pakolla evätyjä nautintojani. Niiden ajatusten vallassa ja uskoni puutteessa minusta tuli minua ympäröiville ihmisille ärtyisän vaativa, lyhyesti sanottuna sietämätön. Elämässä ei ollut minulle päämäärää sen jälkeen. En edes uneksinut tulevaisuudesta, jota pidin harhakuvitelmana. Sen jälkeen, kun olin tuloksetta ammentanut tyhjiin kaikki tieteen tarjoamat resurssit ja nähnyt parantumiseni olevan mahdotonta, päätin lopettaa päiväni nopeammin ja tein itsemurhan.

Valitettavasti herätessäni olin uppoutuneena samaan pimeyteen, jossa olin elämäni aikana! Ei mennyt pitkään, kun tunnistin, että en enää kuulunut ruumiilliseen elämään, vaan olin sokea Henki. Elämä tuonpuoleisessa oli siis todellisuutta! Olin turhaan yrittänyt päästä pois elämästä sukeltamalla olemattomaan. Tör-

mäsin tyhjyyteen. Jos tämän elämän täytyi olla loputonta, kuten olin kuullut sanottavan, niin tulisinko siis olemaan ikuisesti sellaisessa olotilassa? Se oli kauhistuttava ajatus. En tuntenut kipua, mutta on mahdotonta kuvailla, kuinka paljon mieleni kokikaan ahdistuksia ja kärsimyksiä. Kuinka kauan olin siellä? En sitä tiedä, mutta se tuntui minusta hyvin pitkältä.

Loppuun asti väsyneenä, nääntyneenä, aloin lopulta katsoa syvälle sisälleni. Ymmärsin jonkun suuremman voiman vaikuttavan minuun. Sanoin itselleni, että jos tämä voima voi painaa minua, niin se voi myös lievittää minua ja pyysin Häneltä armoa. Sitä mukaa kun rukoilin ja hartauteni lisääntyi, jokin minulle sanoi, että se olotila ei ole loputon ja tulee päättymään joskus. Lopulta valo tuli. Hurmioni oli äärimmäinen, kun näin taivaalliset loisteet. Silloin saatoin erottaa minua ympäröivät Henget, jotka hymyilivät hyväntahtoisesti ja myös ne Henget, jotka leijuivat säteilevinä ilmassa. Halusin seurata heitä, mutta jokin näkymätön voima pidätteli minua. Silloin yksi heistä sanoi: 'Jumala, jota väheksyit, on ottanut huomioon paluusi Häntä kohti ja sallinut meidän palauttaa sinulle valon. Sinä kuitenkin taivuit ainoastaan pakon ja väsymyksen edessä. Jos vastedes haluat ottaa osaa siihen onneen, josta täällä nautitaan, niin sinun pitää todistaa se katumuksesi vilpittömyydellä ja hyvillä tunteilla. Tämä voi tapahtua aloittamalla uusi (ruumiillinen) elämä **sellaisissa olosuhteissa, joissa altistut vaaralle langeta samoihin virheisiin**, sillä uusi koetus on edellistä kovempi.' Hyväksyin sen nopeasti ja lupasin olla epäonnistumatta. Niinpä palasin maan päälle tuntemissanne olosuhteissa. Minulle ei ollut vaikeaa olla hyvä, sillä en ollut luonteeltani pahantahtoinen. Olin kapinoinut Jumalan tahtoa vastaan ja Jumala oli rankaissut minua. Minä palasin ruumiilliseen elämään **synnynnäisen uskon kanssa**. Siksi en enää nurissut Jumalan tahtoa vastaan ja hyväksyin alistuen kaksinkertaisen vammaisuuteni hyvityksenä, jolla täytyi olla syynsä Hänen ylimmässä oikeudenmukaisuudessaan. Siinä viimeisinä vuosina kokemassani eristäytyneisyydessä ei ollut mitään toivo-

tonta, sillä uskoin tulevaisuuteen ja Jumalan armollisuuteen. Se oli minulle suureksi hyödyksi, sillä sen pitkän yön aikana, jolloin kaikki oli hiljaista, minun vieläkin vapaampi sieluni syöksyi kohti Jumalaa, aavistaen tulevan äärettömyyden. Kun karkotukseni Henkien maailmasta viimein päättyi, tänne palattuani minulla oli ainoastaan loistetta ja sanoinkuvaamattomia nautintoja.

Kun vertasin sitä menneeseen, tunsin itseni hyvin onnelliseksi ja kiitin Jumalaa. Kuitenkin, kun katson eteenpäin, näen kuinka kaukana olen vielä täydellisestä onnesta. **Olen jo hyvittänyt, minun täytyy vielä korjata virheeni. Edellinen ruumiillinen elämäni oli hyödyksi ainoastaan itselleni.** Toivon pian aloittavani uuden ruumiillisen elämän, jossa voin tulla hyödylliseksi muille. Se tulee korvaamaan edellisen elämäni hyödyttömyyden. Ainoastaan siten voin käydä eteenpäin siunatulla tiellä, joka on auki kaikille hyväntahtoisille Hengille.

Ystäväni, siinä on tarinani. Jos esimerkkinä voi valistaa muutamia ruumiillista elämää eläviä veljiäni ja auttaa välttämään ahdinkoa, johon itse olin joutunut, niin silloin alan jo maksaa velkaani.”

Joseph

LOPPU

Termistö ja viitteet

”Uusien asioiden käsittelyyn tarvitaan uusia sanoja. Näin ollen uusien asioiden kuvaus vaatii selvyyttä käytetyltä kieliasulta, jotta vältettäisiin sanojen monimerkityksisyyden aiheuttamaa sekaannusta.”

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Doctrine spirite /
Spiritisme

Termi käännettynä suomen kielelle: **Spiritistinen oppi /
Spiritismi**

Sanan tarkoitus lyhennetyssä muodossa:

Alkuperäisen ranskan-kielisen termin *spiritisme* alkuosa tulee latinan kielen sanasta *spiritus* (englanniksi spirit, suomeksi henki) ja sanan loppuosa *-isme* ilmaisee aatetta tai oppia (ts. ismiä).

Ranskalainen Hippolyte Léon Denizard Rivail koonsi *spiritism* eli *spiritistisen opin* 1800-luvun puolivälissä Allan Kardecin kirjailijanimellä julkaistuissa teoksissa: **Henkien Kirja, Mee-
dioiden Kirja, Evankeliumi Spiritismin Mukaan, Taivas ja
Helveti, Genesis**. *Spiritismi* eli *spiritistinen oppi* omaa tieteellisen, filosofisen ja uskonnollisen näkökulman. Se perustuu materiaalsen maailman suhteisiin *Henkien* tai *Henkien maailmassa* olevien olentojen kanssa.

Termit *spiritistinen oppi* ja *spiritismi* tarkoittavat käytännössä samaa asiaa. Yleisessä käytössä termi *spiritistinen oppi* kattaa useimmiten vain opin, kun taas termi *spiritismi* kattaa myös *spiritismiin* liittyvän toiminnan, kuten esimerkiksi *spiritistisen opin* opiskelun ryhmissä, hyväntekeväisyystyön ja vakavamielisten tarkoitusperien mukaisen kommunikoinnin *Henkien* kanssa. Nämä ovat tuottaneet ja tuottavat edelleen lisääntyvästi helpotusta lukemattomille ihmisille.

Nykyään *spiritismillä*, termin tässä alkuperäisessä merkityksessä, on jatkuvasta kasvusta johtuen miljoonia kannattajia

ympäri maailmaa ja tämän opin omaksuneita ihmisiä kutsutaan yleisesti *spiritisteiksi*.

Ks. Henkien Kirja – Johdanto I

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Esprit

Termi käännettynä suomen kielelle: **Henki**

Sanan tarkoitus lyhennetyssä muodossa:

Sanalla *Henki* tarkoitetaan älyllistä, ei-materiaalista olentoa, joka asuu meissä ja säilyy kuoleman jälkeen. Ruumiillisen elämän aikana *Henki* on yhdistettynä ruumiiseen, ja silloin sitä kutsutaan useimmiten *sieluksi*. Kuoleman jälkeen *Henki* eli sielu irtaantuu lyhyemmän tai pitemmän ajanjakson jälkeen ruumiista ja palaa *Henkien maailmaan* säilyttäen yksilöllisyytensä.

Lisää termiin liittyen:

Ruumis on kuin vaate, joka on tietyn aikaa *Hengen* eli *sielun* käytettävissä ja hajoaa ruumiillisen elämän loputtua.

Ks. Henkien Kirja – Johdanto II, 134, 149 & 163

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Médiumnité

Termi käännettynä suomen kielelle: **Meediokyky**

Sanan tarkoitus lyhennetyssä muodossa:

Merkitys yleisesti: latinaa [medium] = välillinen, välittäjä

Kyky havaita *Henkien* vaikutuksia. Tämä kyky on lähes kaikilla ihmisillä ja ilmenee hyvin erityyppisenä ja hyvin eritasoisena. Tätä kykyä riittävästi omaava henkilö voi palvella välittäjänä *Henkien* ja ihmisten välillä. Meedioiden Kirja kokonaisuudessaan käsittelee tätä aihetta seikkaperäisesti.

Ks. Dicionário de Filosofia Espírita – MEDIUNIDADE

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Monde spirituel (ou spirite)

Termi käännettynä suomen kielelle: **Henkien maailma**

Sanan tarkoitus lyhennetyssä muodossa:

Tällä termillä tarkoitetaan maailmaa, jossa *Henget* ovat ja jota kutsutaan myös meille näkymättömäksi tai ei-materiaaliseksi maailmaksi. Se poikkeaa oleellisesti meidän maailmamme tiheästä materiasta. Kuten meidän maailmassammekin, myös *Henkien maailmassa* on lukemattomia yhdyskuntia, joissa *Henget* elävät enemmän tai vähemmän

män onnellisesti taipumustensa ja moraalinsa mukaisesti. Tämän maailman kanssa voidaan kommunikoida rajoitetusti ja se on havaittavissa *meediokykyjen* avulla.

Ks. Henkien Kirja – Johdanto VI, 84...87 & 977; Dicionário de Filosofia Espírita – MUNDO ESPIRITUAL

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Âme

Termi käännettynä suomen kielelle: **Sielu**

Sanan tarkoitus lyhennetyssä muodossa:

Ruumiillisen elämän aikana *Henki*^[2] on yhdistettynä ruumiiseen, ja silloin sitä kutsutaan useimmiten *sieluksi*^[5]. *Sielu* on ei-materiaalinen olento, joka asuu meissä ja säilyy kuoleman jälkeen.

Ks. Henkien Kirja – Johdanto II & 134

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Principe vital

Termi käännettynä suomen kielelle: **Vitaali tekijä,
elävöittävä tekijä¹**

Sanan tarkoitus lyhennetyssä muodossa:

Elämä on seurausta *vitaalin tekijän*¹ vaikutuksesta/toiminnasta materian kanssa. *Vitaali tekijä*¹ on syy materian eläväisyyteen. *Vitaali tekijä*¹ on materiaallisen elämän alkuperuste kaikille orgaanisille olioille, kuten ihmisille, eläimille ja kasveille.

Elinten yhdistelmä muodostaa eräänlaisen mekanismin, joka on elimissä olevan sisäisen aktiviteetin tai *vitaalin tekijän*¹ aikaansaamaa. *Vitaali tekijä*¹ on orgaanisten kehojen liikkeelle paneva voima. Samanaikaisesti kun *vitaali tekijä*¹ antaa virikkeitä elimille, elinten toiminta kiihtyy ja kehittää *vitaalin tekijän*¹ aktiviteettia samalla tavalla kuin lämpö kehittyi hankauksen kautta.

Termin tarkoitusta selvitetään syvällisemmin Allan Kardecin kirjassa Genesis (1868).

Ks. Henkien Kirja – Johdanto II & 67

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Périsprit

Termi käännettynä suomen kielelle: **Perispirit,
Henkinen/Hengen keho**

Sanan tarkoitus lyhennetyssä muodossa:

Termi tulee sanoista: *périphéric* (suomeksi: perifeerinen, reuna-, ulompi) ja *esprit* (suomeksi henki).

Sielulla on kaksi päällystettä: Yksi hienojakoinen ja kevyt, joka on ensimmäinen ja jota kutsumme *perispiritiksi*. Toinen tiheä, materiaallinen ja painava, joka on ruumis. *Sielu* on näiden päällysteiden keskus niin kuin alkion ydin.

Ihminen on muodostunut kolmesta olennaisesta osasta:

1: ruumis eli materiaallinen osa, yhdenmukainen eläinten ruumiiden kanssa, jonka materia on saman *vitaalinen (elävöittävän) tekijän* elävöittäjä

2: *sielu* eli *ruumiillistunut (eli jälleensyntynyt) Henki*, joka on ruumiissa

3: välittävä tekijä eli *perispirit*, eli Henkinen keho, puolimateriaallinen aine, joka toimii *Hengelle*^[2] ensimmäisenä päällysteenä ja yhdistää *sielun* ja ruumiin. Ne ovat kuin hedelmän siemen, hedelmäliha ja kuori. Puolimateriaallinen *perispirit* on ominaisuuksiltaan ei-materiaalisen *Hengen* ja materiaalisen ruumiin väliltä. Se toimii välittäjänä ruumiin ja *Hengen* välillä ja on tarpeen, jotta *Henki* voisi olla yhteydessä materiaan ja päinvastoin.

Perispiritillä on se muoto, jonka *Henki* haluaa, ja sellaisen näköisenä *Henki* näyttäytyy joskus unessa tai valveilla voiden ottaa näkyvän ja jopa koskettamalla tuntevan muodon.

Ks. Henkien Kirja – 95, 135, 141, 257

Ranskan kielellä (alkuperäisteos):

Table tournante

Termi käännettynä suomen kielelle:

Pyörivä pöytä

Sanan tarkoitus lyhennetyssä muodossa:

Ranskassa ja muuallakin 1850-luvulla usein havaittu ilmiö, jossa pöydän nähtiin tekevän liikkeitä (kohoavan ilmaan, pyörivän sekä tekevän äkkiänsiä liikkeitä ilmassa, koputtavan lattiaa jne., vaikka sen ääreen istuneet henkilöt perääntyivät ja etääntyivät sivummalle) ilman fyysisesti havaittavaa aiheuttajaa. Allan Kardecin elämäntyö alkoi tämän fyysisen ja kiistattomasti havaitun ilmiön tutkimisesta.

Ks. Dicionário de Filosofia Espírita, MESA GIRANTE; Henkien Kirja – Johdanto I & Loppupäätelmä III

Ranskan kielellä (alkuperäisteos):

Principe intelligent

Termi käännettynä suomen kielelle:

Älyllinen tekijä¹

Sanan tarkoitus lyhennetyssä muodossa:

Maailmankaikkeus koostuu kolmesta pääasiallisesta osasta:

1. Jumala, Luoja, kaikkien asioiden isä

2. *älyllinen tekijä*¹

3. materiaalinen tekijä eli materia.

Vastaavasti kuten elottomat kappaleet voidaan käsittää materiaalisen tekijän eli materian yksilöllistymiksi, *Henget* voidaan käsittää *älyllisen tekijän* yksilöllistymiksi.

Termin tarkoitusta selvitetään syvällisemmin Allan Kardecin kirjassa Genesis (1868).

Ks. Henkien Kirja – 23, 27 ja 79

Ranskan kielellä (alkuperäisteos):

Fluide

Termi käännettynä suomen kielelle:

Fluidi¹

Sanan tarkoitus lyhenneyyssä muodossa:

Nykyään sanalla *fluidi* tarkoitetaan normaaleissa olosuhteissa (CNPT) virtaavia aineita (nestee, kaasut ja plasma). Teoksen kirjoittamisen ajankohtana termillä *fluidi*¹ kuvattiin hienojakoisia, ihmiselle normaalisti havaitsemattomia energioita tai kenttiä (mm. sähköisyys, magneettikenttä). Edellä mainittujen lisäksi, *spiritistisessä opissa* termiä *fluidi*¹ käytetään mm. tiettyjen hienojakoisten ja normaalisti meille havaitsemattomien maailmankaikkeuden alkeisainesosasten nimityksen yhteydessä (esim. *yleismaailmallinen fluidi*).

Termin tarkoitusta selvitetään syvällisemmin Allan Kardecin kirjasta Genesis (1868). Esim. Allan Kardec, Genesis Luku XIV, 4: *Henkien maailman fluidiset*¹ osat eivät ole meidän instrumenttiemme analysoitavissa eivätkä meidän tuntemustemme havaittavissa, sillä ne on tehty kosketettavissa olevaa materiaa eikä eteeristä, hienojakoista materiaa varten. Osa *fluideista*¹ on niin erilaisia, että voimme luoda niistä yhtä epätäydellisen teorian kuin sokea pystyy luomaan väreistä. Näiden *fluidien*¹ joukossa on kuitenkin sellaisia, jotka ovat läheisesti yhteydessä ruumiilliseen elämään ja kuuluvat tietyllä tavalla maallisten asioiden piiriin. Tällaisten *fluidien*¹ tutkiminen on olennaista, koska se on ratkaisu hyvin suureen joukkoon ilmiöitä, joita ei voi selittää ainoastaan materian lakien mukaan.

Ks. Dicionário de Filosofia Espírita – FLUIDO; Genesis – Luku XIV

Ranskan kielellä (alkuperäisteos):

Médium

Termi käännettynä suomen kielelle:

Meedio

Sanan tarkoitus lyhennetyssä muodossa:

Meedio on *meediokyvyn*^[3] omaava henkilö, joka voi toimia ihmisten ja *Henkien*^[2] välikätenä. Meedioiden Kirja kokonaisuudessaan käsittelee tätä aihetta seikkaperäisesti.

Ks. Dicionário de Filosofia Espírita – MÉDIUM

.....

Ranskan kielellä (alkuperäisteos):

Magnétisme

Termi käännettynä suomen kielelle:

Magnetismi¹

Sanan tarkoitus lyhennetyssä muodossa:

Spiritistisessä opissa termillä *magnetismi*¹ ei tarkoiteta magnetismia sen yleisesti fysiikassa tunnetussa merkityksessä, vaan viitataan Franz Anton Mesmerin havaitsemaan *animaaliseen magnetismiin*.

Niin kuin normaalilla magneetilla on fyysinen vaikutus magneettikentässä, myös animaalisen magnetismin vaikutuksesta henkilöllä/ryhmällä on psyykkinen ja/tai orgaaninen vaikutus toiseen henkilöön/ryhmään. Sillä tarkoitetaan hienojakoista energiaa, jota me emme normaalisti havaitse ja joka säteilee ihmisen *sielusta* tai *Hengistä*. *Animaalisen magnetismin* vaikutus voidaan havaita mm. hypnoosissa ja myös valveilla.

Ks. Dicionário de Filosofia Espírita – MAGNETISMO

.....

Ranskan kielellä (alkuperäisteos):

Somnambulisme

Termi käännettynä suomen kielelle:

Somnambulismi¹

Sanan tarkoitus lyhennetyssä muodossa:

Tyypillisesti *somnambulismi*¹-ilmiö tapahtuu nukkuessa, jolloin ihminen voi puhua ja jopa kävellä tiedostamattaan. Herättyään tästä tilasta henkilö ei useinkaan pysty kokonaisuudessaan muistamaan, mitä koki. Vastaava olotila voidaan saada aikaan *magnetismin* avulla. Tätä termiä käytetään tilasta, jossa ihminen on unta syvemmässä transsissa. Tällöin *sielu* on suurimmalta osin vapautunut ruumiista (mutta on kuitenkin vielä side, joka yhdistää ne). Tietyillä ihmisillä edellä mainittu voi tapahtua valveilla ollessa spontaanisti.

Ks. Henkien Kirja – 455, 425...438

.....

Ranskan kielellä (alkuperäisteos):

Fluide universel

Termi käännettynä suomen kielelle:

Yleismaailmallinen fluidi¹

Tämä alkeellinen tekijä on levittäytynyt kaikkialle ja niin sanotusti kyllästää kaiken, eikä sitä voi mitata normaaleilla menetelmillä. *Yleismaailmallinen fluidi*¹ on asetettu *hengen* ja *materian* välille. *Materian* täytyy yhdistyä *yleismaailmalliseen fluidiin*¹, jonka tehtävänä on toimia välikätenä *hengen* ja itse *materian* välillä, koska *materia* on liian karkeajakoinen, jotta *henki* voisi harjoittaa toimintaa suoraan *materiassa*. *Yleismaailmallinen fluidi*¹ on altis, *materian* kanssa syntyvien lukemattomien yhdistelmien kautta, sekä *Hengen* toiminnan alaisena, tuottamaan loputtoman määrän asioita (mm. sähköisyys, *vitaali* (elävöittävä) *tekijä*, *perispirit*), joista tunnemme vain hyvin pienen osan.

*Yleismaailmallinen fluidi*¹ asettaa mahdolliseksi *Henkien* välille jatkuvan kommunikaation; se on *Henkien* ajatuksia kuljettava tekijä, kuten ilma on ääntä kuljettava aine. Se on eräänlainen maailmankaikkeuden sähkötin, joka yhdistää kaikki maailmat ja sallii *Henkien* kommunikoida yhdestä maailmasta toiseen.

Ks. *Henkien Kirja* – 27, 65, 94 & 282; *Genesis* – Luku II, 24

Ranskan kielellä (alkuperäisteos):
Termi käännettynä suomen kielelle:

Fluide vital
Vitaali fluidi,
elävöittävä fluidi¹

Sanan tarkoitus lyhennetyssä muodossa:

Elimet tulevat niin sanotusti kyllästetyiksi *vitaalilla*, *elävöittävällä fluidilla*¹. Tämä *vitaali fluidi* antaa kaikille organismin osille aktiviteetin. *Vitaali fluidi* ehtyy ja voi tulla riittämättömäksi ylläpitämään elämää, jos sitä ei uudisteta imeyttämällä ja sulauttamalla niitä aineita, jotka sitä sisältävät.

Vitaalin fluidin määrä ei ole kaikissa orgaanisissa eliöissä sama. Sen määrä vaihtelee lajin mukaan, kussakin yksilössä ja on erilainen saman lajin eri yksilöissä. On olemassa joitakin, jotka ovat ns. kyllästettyjä *vitaalilla fluidilla*, kun taas toisilla on sitä ainoastaan juuri välttämätön määrä. Sen takia elämä on joillekin aktiivisempaa, energisempää ja tietyllä tavalla yltäkylläisempää.

Ks. *Henkien Kirja* – Johdanto II, 70

Ranskan kielellä (alkuperäisteos):
Termi käännettynä suomen kielelle:

Incarner
Ruumiillistua,
jälleensyntyä

Sanan tarkoitus lyhennetyssä muodossa:

Ruumiillistumisella tarkoitetaan ruumiiseen syntymistä eli jälleensyntymistä. Kun *Henki* syntyy ihmiseksi, se lähestyy (itsensä tai muiden toimesta) äitiään ja yhdistyy uuteen ruumiilliseen olentoon, joka muodostuu hedelmöityksen hetkestä lähtien. Se tulee asteittain kehittymään alkioista sikiöksi syntymäänsä saakka. Koska *Henki* kokee kehitystai-paleellaan lukuisia perättäisiä ruumiillisia elämiä, termin *ruumiillistua* paikalla käytetään myös termiä *jälleensyntyä*. Toisin kuin eräissä muissa uskomuksissa, ruumiillistuminen ei koskaan tapahdu kehityksen vastaisesti. Näin ollen ihmisen *Henki* ei voi tulevassa elämässä elävöittää esimerkiksi eläimen ruumista, koska eläin (moraaliselta) kehitysasteeltaan alemmalla tasolla.

Ks. Dicionário de Filosofia Espírita – ENCARNAR; Henkien Kirja – 166...170 & 222

Ranskan kielellä (alkuperäisteos):

Obsession

Termi käännettynä suomen kielelle:

Obsessio,

Henkinen obsessio

Sanan tarkoitus lyhennetyssä muodossa:

Obsessio on jatkuvaa toimintaa, jota pahantahtoinen *Henki* harjoittaa yksilöön.

Obsessio tarkoittaa vaikutusvaltaa, jota alhaiset *Henget* pystyvät pitämään tiettyihin ihmisiin. Jos nämä yltävät saamaan jonkun henkilön valtansa alle, ne samaistuvat sen henkilön oman *Hengen* kanssa ja ohjaavat tätä kuin lasta.

Obsessio näyttää erilaisia tunnusmerkkejä, jotka on tarpeen erotella ja jotka johtuvat sidonnaisuuden tasosta ja niiden tuottamien vaikutusten luonteesta.

Ks. Meedioiden Kirja XXIII, 237; Evankeliumi Spiritismin Mukaan XXVIII, 81

Ranskan kielellä (alkuperäisteos):

Centre spirite

Termi käännettynä suomen kielelle:

Spiritistinen keskus

Sanan tarkoitus lyhennetyssä muodossa:

Tässä viitataan spiritistisiin ryhmiin tai toiminnallisiin keskuksiin, joissa harjoitetaan yhteisen hyvän eteen *spiritismin* perustoimintoja, kuten esim. opiskellaan yhdessä *spiritististä oppia*,

järjestetään *spiritistiseen oppiin* liittyviä esitelmiä, harjoitetaan hyväntekeväisyyttä ja harjoitetaan *meediokykyä* vakavamielises-
ti *spiritistisen* opin periaatteiden mukaisesti.

.....

Ranskan kielellä (alkuperäisteos): Evocation

Termi käännettynä suomen kielelle: **Evokaatio**

Sanan tarkoitus lyhennetyssä muodossa:

Evokaatiolla tarkoitetaan tuonpuoleiseen *Henkien maailmaan* siirtyneen tai elävän ihmisen *Hengen* kutsumista läsnäolevaksi. Kutsu voidaan tehdä useissa tarkoituksissa kuten esim. kutsu kommunikoidaan, kutsu auttamaan parantamisessa, kutsu suojelemaan ym.

”*Henget*^[2] voivat kommunikoida spontaanisti tai tulla kutsuessamme heitä, toisin sanottuna he voivat tulla evokaation johdosta.”

Sana tulee latinan kielisestä verbistä ”*evocare*”, joka tarkoittaa edesmenneen ihmisen *Hengen* kutsumista kommunikointiin.

Ks. Meedioiden Kirja XXV, 269; Dicionário de Filosofia Espírita – EVOCAÇÃO

¹ Viitteellä 1 varustettujen termien kuvaus ei ole tänä päivänä tarkasteltuna yksiselitteinen. 1800-luvulla käytössä ollut termistö ei ole ymmärrettävyydeltään analoginen tänä päivänä yleisesti käytetyn termistön kanssa. Edellä mainitusta syystä tähän termiin liittyvien kysymysten ja vastausten syvälinen ymmärtämien vaatii alkuperäisteoksen ja siinä käytettyjen termien tuntemista. Tässä käännöksessä on tukeuduttu teoksen kirjoittamisen ajankohtana voimassa olleeseen sanakirjaan (Dictionnaire de L'Académie française, 6th Edition, 1832-1835). - Kääntäjän huomautus

TAIVAS JA HELVETTI

Tietoa kirjan julkaisijasta

Tämän kirjan kustantaja on Allan Kardecin opin ystävät ry. Sen tavoitteena on antaa ihmisille rationaalista tietoa ihmisen elämän jatkumisesta kuoleman jälkeen, sekä siihen liittyvistä, meitä jokaista koskettavista näkökulmista. Yhdistys järjestää tämän kirjan aihepiiriin liittyen opintopiirejä, kursseja sekä luentotilaisuuksia eri puolilla Suomea.

Kaikki tämän kirjan julkaisusta saatavat tuotot käytetään lyhentämättä Allan Kardecin tutkimukseen perustuvan elämäntutkimuksen esille tuomiseen sekä hyväntekeväisyystyöhön. Mikäli haluat keskustella aiheesta tai olet kiinnostunut luennon ym. aihepiiriä käsittelevän tilaisuuden järjestämisestä, olet tervetullut ottamaan yhteyttä.

Lisätietoja aiheesta:

www.allankardec.fi ja www.facebook.com/allankardecfinland
(sisältää aihepiiriä valaisevia luentoja, videoita, äänikirjoja sekä tietoa opintopiireistä, tulevista tapahtumista, ym.)

Yhteydenotot: info@allankardec.fi

Kirjatilaukset:

sähköpostitse kirja@allankardec.fi tai www.allankardec.fi (kirjat/ kirjan tilaaminen)

”Ymmärrä ensin ja tulet uskomaan myöhemmin jos niin haluat.”

Allan Kardec, Revue Spirite 1867

Tietoa kirjan julkaisijasta

Tämän kirjan kustantaja on Allan Kardecin opin ystävät ry. Sen tavoitteena on antaa ihmisille rationaalista tietoa ihmisen elämän jatkumisesta kuoleman jälkeen, sekä siihen liittyvistä, meitä jokaista koskettavista näkökulmista. Yhdistys järjestää tämän kirjan aihepiiriin liittyen opintopiirejä, kursseja sekä luentotilaisuuksia eri puolilla Suomea.

Kaikki tämän kirjan julkaisusta saatavat tuotot käytetään lyhentämättä Allan Kardecin tutkimukseen perustuvan elämäntutkimuksen esille tuomiseen sekä hyväntekeväisyystyöhön. Mikäli haluat keskustella aiheesta tai olet kiinnostunut luennon ym. aihepiiriä käsittelevän tilaisuuden järjestämisestä, olet tervetullut ottamaan yhteyttä.

Lisätietoja aiheesta:

www.allankardec.fi ja www.facebook.com/allankardecfinland

(sisältää aihepiiriä valaisevia luentoja, videoita, äänikirjoja sekä tietoa opintopiireistä, tulevista tapahtumista, ym.)

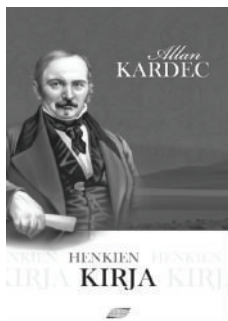
Yhteydenotot: info@allankardec.fi

Kirjatilaukset:

sähköpostitse kirja@allankardec.fi tai www.allankardec.fi (kirjat/ kirjan tilaaminen)

”Ymmärrä ensin ja tulet uskomaan myöhemmin jos niin haluat.”

Allan Kardec, Revue Spirite 1867

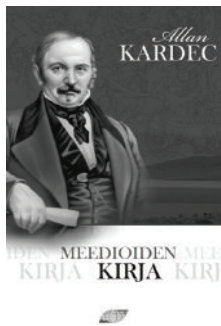
Henkien kirja

Henkien Kirja antaa sinulle vastaukset lähes kaikkiin kysymyksiin, joita sinulla voi olla kunkin sielun alkuperästä, perusolemuksesta ja kohtalosta maan päällä ja myös muissa maailmoissa. Se myös käsittelee Jumalaa, luomista, moraalisia lakeja, Henkien (tai ts. edesmenneiden ihmisten sielujen) luonnet-

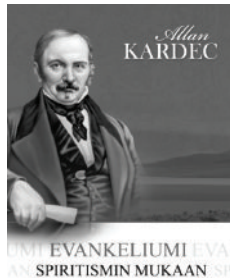
ta ja niiden suhteita ihmisten kanssa. Allan Kardec esitti vuosia kestäneen tutkimuksensa aikana tuonpuoleiselle systemaattisesti laadittuja kysymyksiä ja sisällytti tähän kirjaan vastaukset, jotka useat meediat sanelivat Jumalaa rakastavilta korkeammilta Hengiltä. Henkien Kirja on virstanpylväs opille, joka on tehnyt syvällisen vaikutuksen huomattavaan osaan ihmiskunnan ajattelua ja elämäntavasta. Allan Kardecin kirjoja on myyty jo kymmeniä miljoonia kappaleita ja niihin perustuen on syntynyt miljoonia ihmisiä joka päivä koskettava hyväntekeväisyystyö, joka kasvaa kaiken aikaa.

Meedioiden Kirja

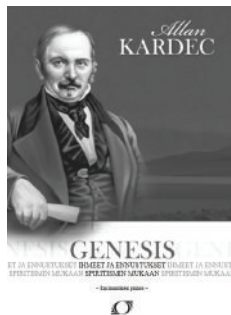
Luettuaan Meedioiden Kirjan jokainen voi ymmärtää kuinka Henkien olemassaolo ja heidän ilmaisunsa ovat täysin luonnollinen osa todellisuuttamme, vaikkakin tietämättömyys usein sekoittaa ne yliluonnolliseen ja taikauskoon. Teos tuo johdonmukaisesti esille, mitä Henget todellisuudessa ovat ja kuinka he voivat ilmaista itseään meidän fyysisessä maailmassamme. Vuosia kestäneen tutkimustyön ja lähdeaineistojen vertailun jälkeen Allan Kardec sisällytti Meedioiden Kirjaan seikkoja, jotka ovat ensiarvoisen tärkeitä ymmärtää meediokyvyn kanssa tekemisissä oleville ihmisille. Näitä ohjeita seuraten meediokyky – Luojan ilmaiseksi antama lahja – ohjautuu ihmisen moraaliin kehittämiseen. Teos näyttää selvin esimerkein mitkä seikat vaikuttavat Henkien kommunikointeihin sekä Henkiin liittyviin ilmiöihin yleisesti. Tämä tieto on erittäin hyödyllinen myös niille ihmisille, jotka eivät koskaan ole nähneet mitään Henkien ilmaisua, mutta haluavat ymmärtää paremmin, kuinka yhteys tuonpuoleiseen on mahdollinen. Tämän lisäksi jokaisen on hyvä tuntee paremmin sitä jatkuvaa vuorovaikutusta, joka meidän jokaisen kohdalla on olemassa ruumiillisen maailman ja Henkien maailman välillä. *“Olenneista on, että ihminen käyttää spiritismiä moraalisen kehittymisensä hyväksi.”* Meedioiden Kirja, kohta 51

Evankeliumi Spiritismin Mukaan

Evankeliumi Spiritismin Mukaan syventyy henkien antaman opin (eli spiritismin) moraaliseen näkökulmaan. Se tulkitsee Jeesuksen elämänohjeita ja antaa niihin loogisen selityksen ja liittää niihin kunkin aihepiirin mukaisia tuonpuoleisen kommunikointeja. Kristuksen moraalinen ohjeistus ihmisten kohdalla. Teos soveltuu yleismaailmalliseksi moraaliseksi ohjeeksi elämän kaikkiin tilanteisiin. Lisäksi se tarjoaa kaikille lohdutusta ja toivoa elämän vaikeimpiin hetkiin. Sen harjoittaminen on ratkaisu kaikkiin ihmisen ongelmiin ja päämäärä jokaiselle ihmiselle. Siitä ovat löytäneet sisältöä kaikkien eri pääuskontojen edustajat sekä myös he, joilla ei ole ollut ollenkaan mitään uskonnollista vakaumusta. *“Ymmärrä ensin ja tulet uskomaan sitten myöhemmin jos niin haluat”* Lähde: La Revue Sprite, 1867, s. 40. Allan Kardec

Genesis

Tätä nyt suomeksi julkaistua kirjaa voidaan hyvällä syyllä pitää Allan Kardecin pääteoksena. Se on myös kaikkein tieteellisin. Se käsittelee teemoja,

joita uskonto on pitänyt kiistattomina sielun kuolemattomuuden valossa, yhdistäen kristillisen ajattelun ja tieteelliset havainnot. Se tarjoaa lukijalle ainutlaatuisen mahdollisuuden ymmärtää ja tutkia yleismaailmallisesti kiinnostavia sekä materiaalisen että henkisen maailman teemoja käsiteltynä loogisella, järkeenkäyvällä ja paljastavalla tavalla. Kirja on jaettu kolmeen osaan: Ensimmäisessä osassa kerrotaan tuonpuoleisesta systemaattisesti kerätyistä opetuksista ja analysoidaan Maaplaneetan alkuperää välttämättä mystiset ja taianomaiset tulkinnat sen luomisesta. Toinen osa analysoi ihmeitä ja erityisesti Evankeliumiin sisältyviä epätavallisia ilmiöitä. Aukoton lähestymistapa poistaa yliluonnollisuuden kaikista maallisen elämän näkökohdista ja kutsuu meitä tutkimaan ja havainnollistamaan kaikkia ilmiöitä, jotka ensisilmäyksellä näyttävät olevan luonnonlakien vastaisia. Kolmas osa keskittyy Evankeliumin ennustuksiin, ajan merkkeihin ja uuteen sukupolveen, jonka saapuminen tulee olemaan ihmiskunnan uuden, oikeudenmukaisuuteen, rauhaan ja veljeyteen perustuvan ajan alku. Genesiskirjan kahdeksassatoista luvussa esitettyjen aiheiden perusta on suurten jumalallisten lakien muuttumattomuus. Jos jokin ilmiö vaikuttaa näiden lakien vastaiselta, se johtuu siitä, että tiede ei vielä tunne kaikkia luonnonlakeja.

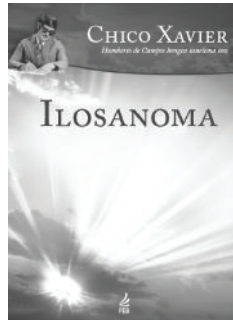
Nosso Lar

Nosso Lar on henkisiirtokunnan nimi. Siellä asuva henki nimeltä Andre Luiz esittelee sitä meille tässä suuren suosion saaneen kirjasarjan ensimmäisessä osassa. Tässä mukaansatempaavassa kertomuksessa kirjailija kuvailee vaikutelmiaan ja huomioitaan henkimaailman elämästä kuoleman jälkeen. Hän esiintyy eräänlaisena toimittajana, joka kertoo omat kokemuksensa, aivan kuten ne tapahtuivat. Andre Luiz paljastaa meille esimerkillisellä tavalla järjestäytyneen jännittävän maailman, joka on täynnä elämää ja aktiviteetteja. Se on paikka, jossa ruumiillisesta elämästä poistuneet henget – oppinaan hyvin kehittyneiden henget – käyvät läpi parantumisen eri vaiheet ja henkisen

oppiprosessin. Nosso Lar antaa meille mahdollisuuden vilkaista henkimaailmaan, joka odottaa meitä, kun jätämme fyysisen kehomme.

Ilosanoma

Tämä Francisco Cândido Xavierin meediokyvyn välityksellä kirjoitettu teos sisältää syvällisiä kuvauksia Jeesuksen elämästä Hänen ensimmäisten seuraajien kanssa. Ne kertovat niistä tilanteista, joissa tapaamme Jeesuksen päivittäisessä kanssakäymisessä lapsena, ystävänä, matkakumppanina, Herrana ja sielun kasvattajana. Se välittää suomalaiselle lukijalle ennennäkemätöntä ja kiinnostavaa tietoa monesta vain pintapuolisesti tunnetusta Raamatun henkilöstä. Siinä Marian esimerkki tuo ehtymätöntä lohtua jokaisen lapsensa menettäneen äidin sielun haavoihin. Monet Tuomaat kohtaavat siinä selvää ymmärrystä Hänen ajattomien opetustensa piilossa pysyneeseen viisauteen. Maria Magdalenan ja monien muiden vähemmän tunnettujen henkilöiden tarinat lämmittävät jokaisen sydäntä koskettavasti. Loppujen lopuksi tämä teos antaa elävän esimerkin siitä, mitä ihmeellisiä sielun voimavaroja Ilosanoma saakaan kukoistamaan ihmisten sydämiin Jeesuksen kaikkiin yltävän rakkauten vaikutuksessa. *”Tämän kaiken rinnalla, kuinka pieniä me olemmekaan!”*

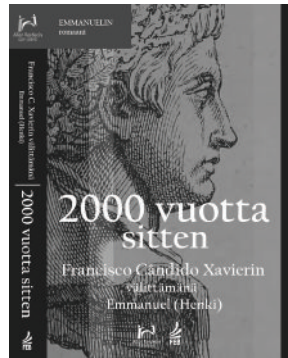
Onnellinen elämä

Onnellinen elämä sisältää elämänohjeita, jotka meedio Divaldo Franco on

välittänyt tuonpuoleisesta hänen elämäntyötään johdattaneelta henkioppaaltaan Joanna de Ângelikselta. Ne avaavat jokaiselle lukijalle ratkaisuja elämän haasteisiin ja auttavat näkemään huomisen loistavat mahdollisuudet, jos vain muutamme asennoitumistamme ja näkökulmaamme. Tämä kirja on todellinen avain onnelliseen elämään. *Ajattele iäisyyden ehdoin. Et ole elämän etäinen tarkkailija. Sinua ympäröi Jumalan rakkauden meri. Et ole koskaan yksin. Suurin elämän antamista opetuksista on Rakkaus. Älä koskaan väsy rakastamaan.*

2000 vuotta sitten

Tässä Francisco Cândido Xavierin meediokyvyn välityksellä kirjoitetussa teoksessa Emmanuel (Henki) kuvaa yhtä aikaisempaa ruumiillista elämäänsä. Kirjan mielenkiintoiset tapahtumat sijoittuvat ensimmäisen vuosisadan alkukristittyjen aikaan, jolloin Jeesus toi ihmiskunnalle Evankeliuminsa opetukset. Tuolloin Emmanuel oli Publius Lentulus, ylpeä, Palestiinaan korkeaan asemaan nimetty senaattori. Lukija viedään mukaan liikuttavien tositahtumien ketjuun, jossa patriisiperheiden ylimielisyys ja alkukristittyjen veljellinen vaatimattomuus kohtaavat toisensa. Eri vastakohtaisuudet – kärsimys ja ilonpito, loistokkuus ja äärimmäinen köyhyys, valta ja orjuus, julmuus ja hyväntahtoisuus, anteeksianto ja kosto – kietoutuvat hänen elämäänsä. Publius tapaa Jeesuksen ja hänen rakas tyttärensä parannetaan. Tämä vaikuttaa traagisesti ylpeän senaattorin perhesuhteisiin hänen rakkaan vaimonsa kääntyessä Jeesuksen ylevien opetusten seuraajaksi vastoin miehensä mielipiteitä. Tämä historiallinen romaani on käännetty lukuisille eri kielille ja sen katsotaan kuuluvan ehdottomasti Francisco Cândido Xavierin kirjallisen tuotannon parhaimmiston. Se kertoo nykypäivän ihmiselle siitä alkukristittyjen rohkeudesta, joka antaa voimia elämän haasteiden voittamiseen sekä henkiseen kasvuun.

Itsemurha

Itsemurha: Kaikki mitä sinun tarvitsee tietää syyt ja seuraukset... ”mikäli elämä rajoittuisi ainoastaan kehdon ja haudan välille, silloin itsemurha olisi loistava ratkaisu maanpäällisiin kipuihin ja ongelmiin. Tosiasia kuitenkin on, että olemme kuolemattomia. Olemme jo eläneet ennen kehtoon joutumistamme ja jatkamme elämäämme haudankin jälkeen. Siellä tulemme vastaamaan niiden tekojemme seurauksista, joita olemme saaneet aikaan elämässämme ja kehossamme...”

Obsessio

”Lähestyin häntä ja näin hänen huomaavan läsnäoloni... Kosketin häntä ja hän värähti... Tartuin hänen käsiinsä ja ne olivat minun käsivarteni. Minua huimasi hieman ja hän horjahti. Minä ajattelin ja hän vastasi. Nostin hänet ylös ja me kävelimme yhdessä... Sitten hänen kauttaan iskin kasvovihin hulluna vihasta me kaksi toimien yhdessä kuin yksi... Ja me olemme edelleenkin yhtä ja tulemme sellaisena myös pysymään.” Tämä on – hänen omia sanojaan lainaten.

naten –kuvaus siitä, kuinka edesmenneen ihmisen Henki otti haltuun nuoren tytön. Tyttö joutui täysin häiriintyneestä käytöksestään johtuen mielisairaalaan. Oliko hän menettänyt järkensä ja tullut hulluksi vai oliko hän joutunut pahantahtoisen Hengen haltuun? Pitäisikö tällaisessa tapauksessa tyttö asettaa perinteisen lääketieteen rutiininhoitoon vai olisiko paremminkin tarvetta maanaajan avulle? Tämä kirja kertoo tämän tytön tositarinan. Se näyttää hänen kokemansa ahdingon ja miksi hän oli joutunut tähän. Se tuo esiin myös kuinka hyväntekeväisyydelle omistautunut avustustyöryhmä niin tällä kuin tuonpuoleisella elämän tasolla – toimi vapauttaakseen ei pelkästään kärsivää tyttöä, vaan myös muita, jotka olivat yhteyksissä hänen kovaan tarinaansa.

Kuka pelkää kuolemaa?

”Kuolemaa käsittelevillä luennoillani minulle esitettiin toistuvasti kysymyksiä itsemurhasta, äkillisestä kuolemaan johtavasta onnettomuudesta, lasten kuolemasta, elinten lahjoituksesta, polttohautauksesta, eutanasiasta, abortista, varomattomuuden aiheuttamasta kuolemasta, erilaisista kuolemaan johtavista riippuvuuksista, kuoleman ennakkoaavistuksista, sekä siitä – kuinka sielu oikein irtaantuu ruumiista, jne. Näin syntyi ajatus tämän teoksen kirjoittamisesta keskittyen yleisimmin esitettyihin kysymyksiin. Tämä teos on erään tyyppinen kuolemaa käsittelevä alkeistietokirja. Se sisältää kaikille kiinnostavaa tietoa uskonnota riippumatta, koska ei ole ketään, joka läpikävisi elämän ilman, ettei joutuisi kuoleman kanssa tekemisiin joko suoranaisesti tai välillisesti. Tulisin hyvin onnelliseksi, jos tämä alkeistieto-opus auttaisi jotakuta hälventämään kuolemaan liittyvät pelkonsa ja epäilyksensä. Näin tulee tapahtumaan, kun ymmärtää paremmin, että kuolema ainoastaan palauttaa meidät täältä tuonpuoleiseen (Henkien) maailmaan. ”Itsemurha: Kaikki mitä sinun tarvitsee tietää syyt ja seuraukset ...” mikäli elämä rajoittuisi ainoastaan kehdon ja haudan välille, silloin itsemurha olisi loistava ratkaisu maanpäällisiin kipuihin ja ongelmiin. Tosiasia kuitenkin on, että olemme kuolemattomia.

Olemme jo eläneet ennen kehtoon joutumistamme ja jatkamme elämäämme haudankin jälkeen. Siellä tulemme vastaamaan niiden tekojemme seurauksista, joita olemme saaneet aikaan elämässämme ja kehossamme...”

Terve mieli

Tässä teoksessa brasilialainen psykiatri Jaider Rodrigues de Paulo esittelee meille 47 potilaskertomusta klinisen psykiatrian vastaanotoltaan sekä työvuosiltaan spiritistisessä psykiatrian sairaalassa Hospital Espírita André Luizissa Belo Horizontessa, Brasiliassa. Hän yhdistää tieteellisen ja henkisen lähestymistavan psykiatrisissa häiriötiloissa, joihin linkittyy henkisinä osatekijöinä muun muassa yksinkertaista obsessiota, hullaantumista ja henkistä tai fyysistä alistamista, häiriintynyttä meediokykyä, masennusta, psykooseja sekä henkilökohtaisia tai perhetason ongelmia. Tällä tavoin hän auttaa meitä ymmärtämään, miten voisimme saavuttaa terveen mielen ja mikä taas pitkitää mielenterveyden ongelmiamme.

Tohtori Jaider antaa meille mutkattomalla mutta syvällisellä kirjoitustyyllillään arvokkaita oppitunteja lääketieteellisspiritistisestä lähestymistavasta mielenterveyspotilaiden hoidossa ja kokonaisvaltaisen terveyden saavuttamisessa. Potilaskertomusten esittelyä täydentävät kirjan lukemattomat lisätiedot ja sisältävät alaviitteet, liitteet sekä Allan Kardecin ja Henki André Luizin tekstien siteeraukset, jotta lukija pystyisi syventämään tietämystään kirjailijan käsittelemiltä aihealueilta. Tämä teos on erittäin hyödyllinen kaikille mielen-terveyspotilaille ja heidän läheisilleen, terveydenhoitoalan opiskelijoille ja alan ammattilaisille.

TERMISTÖ JA VIITTEET

